சீவக சிந்தாமணி

மூலமும் உரையும்

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர்

இரண்டாம் தொகுதி

டாக்டர் உ.வே.சா
நூல் நிலையம்

11/2

உ

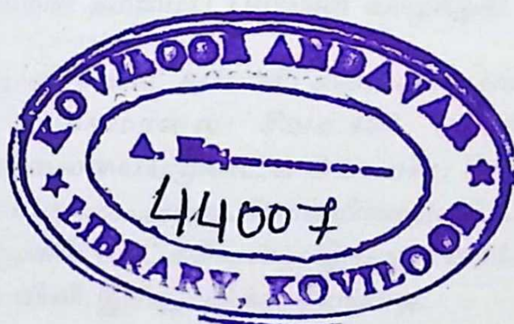
திருத்தக்கதேவரியற்றிய

சீவகசிந்தாமணி

மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும்

பகுதி - 2

இவை
உத்தமதானபுரம்
மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்யகலாநிதி
டாக்டர் வே. சாமிநாதையரவர்கள்
பல பிரதிருபங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து
நூதனமாக எழுதிய பலவகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன்

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்நிலையம்
எண். 2, அருண்டேல்கடற்கரைச்சாலை, பெசன்ட் நகர்
சென்னை - 600090, தொலைபேசி : 044-24911697
மின்னஞ்சல்: druvslibrary@gmail.com

11/2

எட்டாவது
விமலையாரிலம்பகம்

1889. முருகுகொப் புளிக்குங் கண்ணி
முறிமிடை படலை மாலைக்
குருதிகொப் புளிக்கும் வேலான்
கூந்தன்மா விவர்ந்து செல்ல
உருவவெஞ் சிலையி னாற்குத்
தம்பியிஃ துரைக்கு மொண்பொற்
பருகுபைங் கழலி னாருட்
பதுமுகன் கேட்க வென்றே.

(இ-ள்.) தலையின்மாலையினையும், வகைமாலையினையும், வேலினையுமுடைய சீவகன் மாவையேறிப்போகாநிற்க, அவனுடைய தம்பியாகிய நந்தட்டன் பொன்னாற்செய்த கழலினையுடைய தோழரிற் பதுமுகன் கேட்பாயாக வென்று இக்காரியத்தையுரைக்கு மென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். சிலையினாற்கு, [1]உருபுமயக்கம், காலை அகத்திட்ட கழல். *(1)*

1890. விழுமணி மாசு மூழ்கிக் கிடந்ததிவ் வுலகம் விற்பக்
கழுவினீர் பொதிந்து சிக்க கதிரொளி மறையக் காப்பிற்
றழுவினீ ருலக மெல்லாந் தாமரை யுறையுஞ் செய்யாள்
வழுவினார் தம்மைப் புல்லாள் வாழ்கநுங் கண்ணி மாதோ.

1889. முருகு-வாசனை. கண்ணி: தலையின் மாலை. முறிமிடை படலைமாலை: வகைமாலை: *சீவக.483,* அடிக்.; முறி-தளிர். கண்ணியையும் மாலையையுமுடைய வேலான்; சீவகன். கூந்தன்மா: *சீவக. 1888,* அடிக். உருவம்-அழகு. சிலையினாற்குத் தம்பி: நந்தட்டன். கழலினாருள் பதுமுகன் கேட்கவென்று இஃது உரைக்கும். கழலினார்: தோழர். பதுமுகன்: விளி. இஃது - இக்காரியத்தை.

(மேற்.) அடி,2: குறள், 1182, பரிமேல்.

(உரை.) [1]நான்கனுருபு ஆறனுருபாக மயங்கியது.

1890. மாசுமூழ்கி-அழுக்கில்மறைந்து. மணி, இவ்வுலகம் விற்பக் கிடந்ததனைக் கழுவினீர்; கழுவினீர்-வெளியாக்கினீர். மணிகழுவினீ ரென்றது, 'சீவகன் சச்சந்தன் மகன்' என்பதை வெளிப்படுத்தியதை. சிக்கனப் பொதிந்து ஒளிமறையக் காப்பின் உலகமெல்லாம் தழுவினீர்;

(இ-ள்.) பெரியமணி மாசேறி உலகைவிலையாகப் பெறும்படி கிடந்ததனைக் கடுகவெளியாக்கினீர்; இதனால், ஒருதீங்கின்றி நுங்கண்ணி வாழ்வதாக; இனி முன்புபோலே அகப்படப் பொதிந்து மறையக்காப்பீராயின் உலகெல்லாங்கைக் கொண்டீர்; காவாது வழுவினீராயின், இங்ஙனம் வழுவினாரைத் திருச்சேராளென்றா னென்க.

சிக்க - அகப்பட. *(2)*

1891. தொழுததங் கையி னுள்ளுந் துறுமுடி யகத்துஞ் சோர
அழுதகண் ணீரி னுள்ளு மணிகலத் தகத்து மாய்ந்து
பழுதுகண் ணரிந்து கொல்லும் படையுட னொடுங்கும் பற்றா
தொழிகயார் கண்ணுந் தேற்றந் தெளிகுற்றார் விளிகுற் றாரே.

சோர - வார.

(இ-ள்.) கையிலும், முடியிலும், கண்ணீரிலும், பூணிலும் கொல்லும் படை ஒடுங்குமாதலால், அப்பழுதையாராய்ந்து அக்கூடாநட்புடையோரைத் தம்மிடத்து நின்று நீக்கிப் பின்னும் யாவர்சிலரிடத்தும் தெளிதலை பற்றாதொழிக; அன்றித் தெளிதலுற்றார் விளிதலுற்றாரென்றானென்க.

அரசர்க்கு ஒருதுன்பம்வந்தவிடத்து அவர் நட்புடையோர் போல அழுத கண்ணீரும் கொலைசூழ்தலின் கண்ணீரிலும் படையொடுங்கிற்றாம்; "ஒன்னார், அழுதகண் ணீரு மனைத்து" *(குறள், 828)* என்றார்தேவரும். *(3)*

சிக்கப்பொதிந்து-அகப்பட மூடி. காப்பின்-காப்பீரானால். தழுவினீர்-கைக்கொண்டீர். வழுவினார் தம்மைச் செய்யாள் புல்லாள்-இங்ஙனம் காத்தலைத் தவறினாரைத் திருமகள் அடையாள். நும்கண்ணி வாழ்க; "வாழ்கநின் கண்ணி" *(புறநா. 198: 11)*; "வார்கழல் வேந்தே வாழ்கநின் கண்ணி", "வாழ்கநின் கண்ணி வாய்வாள் வேந்து" *(மணி. 5:28, 18:63.)*

1891. சோர-ஒழுகும்படி. அணிகலம்-ஆபரணம். கையிலும், முடியிலும், கண்ணீரிலும், அணிகலத்திலும் கொல்லும் படை ஒடுங்குமாதலால் பழுது ஆய்ந்து கண்அரிந்து யார்கண்ணும் தேற்றம் பற்றாது ஒழிக; தொழுதகையிலும்படை: "தொழுதகையுளும் படையுள" *(வி-பா. வாரணா.119.)* ஒடுங்கும்-மறைந்திருக்கும். பழுது-அக்குற்றத்தை. கண் அரிந்து-கூடாநட்பினரைத் தன்னிடத்தே இல்லாத படி நீக்கி; *சீவக.1240.* தேற்றம் பற்றாது ஒழிக-தெளிதலைக் கொள்ளாமல் நீக்குக. விளிகுற்றார்-இறந்தலையுற்றாராவர்.

1892. தோய்தகை மகளிர்த் தோயின் மெய்யணி நீக்கித் தூய்நீர்
ஆய்முது மகளிர் தம்மா லரிறபத் திமிரி யாட்டி
வேய்நிறத் தோளி னார்க்கு வெண்டுகின் மாலை சாந்தம்
தானல கலங்கள் சேர்த்தித் தடமுலை தோய்க வென்றான்.

(இ-ள்.) கூடுதற்குரிய மகளிரைக்கூடவேண்டின், அவர்பூணை நீக்கி ஆராய்ந்து தெளிந்த மூப்பிமாராலே குற்றமறத்திமிர்ந்து தூய நீராட்டி அவர்க்குத்துகின்முதலியவற்றைச்சேர்த்திப் பின்பு தான் அவர் முலையைத் தோய்வானாக வென்றானென்க. *(4)*

1893. வண்ணப்பூ மாலை சாந்தம் வாலணி கலன்க ளாடை
கண்முகத் துறத்தித் தூய்மை கண்டலாற் கொள்ள வேண்டா
அண்ணலம் புள்ளோ டெல்லா வாயிரம் பேடைச் சேவல்
உண்ணுநீ ரமிழ்தங் காக்க யூகமோ டாய்க வென்றான்.

அண்ணலம்புள் - அரசவன்னம். சேவல் - சக்கரவாகப்புள்.

(இ-ள்.) பூமாலை முதலியவற்றைப் புள்ளின்கண்ணிலும் சேவலின் முகத்திலுமுறத்தித் தூய்மைகண்டல்லது கைக்கொள்ள வேண்டா; தண்ணீரிலும் சோற்றிலும் தீங்குவாராமற்காத்தற்குக் கருங்குரங்கிற்கு இட்டு ஆராய்க வென்றானென்க.

அன்னம்கண் குருதிகாலும்; சக்கரவாகம் முகங்கடுக்கும்; கருங்குரங்கு உண்ணாது. *(5)*

1894. அஞ்சனக் கோலி னாற்றா நாகமோ ரருவிக் குன்றிற்
குஞ்சரம் புலம்பி வீழக் கூர்நுதி யெயிற்றிற் கொல்லும்
பஞ்சியின் மெல்லி தேனும் பகைசிறி தென்ன வேண்டா
அஞ்சித்தற் காத்தல் வேண்டு மரும்பொரு ளாக வென்றான்.

1892. தோய்தகை-சேரும்தகுதியையுடைய. மகளிரைத் தோயின்; தோயின்-சேரவேண்டுமாயின். மெய்யணிநீக்கி-அம்மகளிரது உடம்பிலணிந்த ஆபரணத்தை அகற்றி. முதுமகளிர்தம்மால் அரில் தபத்திமிரித் தூய்நீராட்டி; அரில்தப-குற்றம் நீங்க. திமிரிஆட்டி-பூசிஆட்டி; "திமிரியாடி", "திமிரியாட'' *(கூர்ம. நவகண்ட. 27, 32.)* வேய்போலும் தோள்; நிறத்தையுடைய தோள். தோளினார்க்கு: அம்மகளிருக்கு. தான், அசை. நலகலங்கள்சேர்த்தி - நல்ல ஆபரணங்களையும் அணிவித்து.

1893. வண்ணம் - நிறத்தையுடைய. வால் அணிகலன்கள் - தூய ஆபரணங்கள். அடி, 1-2: *வி-பா.* வாரணா.120. அண்ணலம்புள்ளின் கண்ணிலும் சேவலின் முகத்திலும் உறுத்தி; ஆயிரம் பேடைச்சேவல்-ஆயிரம் பெடைகளுக்குச் சேவலொன்றாகவுள்ள சக்கரவாகப்பறவை. உறுத்தி-பொருத்தி. கண்டலால்-கண்டல்லது. எல்லா-தோழனே; பதுமுகன்; விளி. நீரையும், அமிழ்தத்தையும்காக்க; அமிழ்தம்-உணவு. காக்க-தீங்குவாராமல்காத்தற்கு. யூகம் - கருங்குரங்கு.

(இ-ள்.) அஞ்சனக்கோலால் அடித்தற்குப் பற்றாததொரு நாகம் தன் எயிற்றாலே அருவிக்குன்று வீழ்வபோற் குஞ்சரம்புலம்பி வீழக் கொல்லும்ஆதலின், பஞ்சியிற்காட்டின்மெல்லிதாயினும்பகையைச் சிறிதென்று கருத வேண்டா; அதனை அரும்பொருளாக நினைத்து அஞ்சித் தன்னைக் காக்க வேண்டு மென்றானென்க. *(6)*

1895. பொருந்தலாற் பல்லி போன்றும் போற்றலாற் றாய ரொத்தும்
அருந்தவர் போன்று காத்து மடங்கலா லாமை போன்றும்
திருந்துவேற் றெவ்வர் போலத் தீதற வெறிந்து மின்ப
மருந்தினான் மனைவி யொத்து மதலையைக் காமி னென்றான்.

இஃது இவனைக்காக்கும்வண்ணம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) விடாமல்இவனிடத்திருத்தலிற்பல்லியைப்போன்றும், இவற்கு வேண்டுவன செய்து போற்றலின் தாயரையொத்தும், அருந்தவர் சீலமுதலியவற்றைத் தப்பாமற் காக்குமாறுபோல இவற்கும் அவைதப்பாமற் காத்தும், ஐம்பொறியும் தமக்கு அடங்கலின் ஆமையையொத்தும், இவற்குத் தீதுண்டானால் அதுதீரும்படி பகைவரைப்போலே யிடித்தும், அடிசிலில் இவன் விரும்புவனவே தேடி நுகர்வித்தலின் மனைவியையொத்தும் நமக்குப் பற்றானவனைக் காப்பீராக வென்றானென்க.

1894. அஞ்சனக் கோலின்ஆற்றாநாகம் - மை எழுதும் கோலினால் அடித்தற்கும் பற்றாததொரு சிறிய பாம்பு. "குன்றினைப்போல் குஞ்சரம் வீழக் கொல்லும், "சிறுவெள் ளரவி னவ்வரிக் குருளை கான யானை யணங்கி யாஅங்கு" *(குறுந். 119: 1-2.)* பஞ்சியின்-பஞ்சைக்காட்டிலும். என்ன வேண்டா-என்று நினைக்கவேண்டாம். அரும்பொருளாக அஞ்சித் தற்காத்தல் வேண்டும்; அரும்பொருளாக-சிறியபகையையும் அரிய பகையாக; "எரியுந் தீத்திர ளெட்டுணைத் தாயினும், கரியச் சுட்டிடுங் காந்திக்கனலுமேற், றெரியிற் றொல்பகைதான்சிறி தாயினும், விரியப் பெற்றபின்வென்றிடு கிற்குமே" *(சூளா. சீயவதை. 71)*; "அருப்ப மென்று பகையையு மாரழல், நெருப்பை யும்மிகழ்ந் தாலது நீதியோ" *(கம்ப. முதற்போர். 92.)*

1895. பல்லி: "அச்சுடைச் சாகாட் டாரம் பொருந்திய, சிறுவெண் பல்லி போல" *(புறநா.256: 2-3.)* போற்றலால் - வேண்டுவன செய்து பாதுகாத்தலால். அடங்கலால் ஆமை: *குறள், 126.* தெவ்வர் - பகைவர். தீது அற-சீவகனுக்குத் தீங்கு நீங்கும்படி. எறிந்தும்-இடித்தும். இன்ப மருந்தினால்-இன்பந்தரும் உணவுகளை நுகர்வித்தலால். மதலை-பற்றாகவுள்ளவன். காமின் - காப்பீராக.

"வான மூன்றிய மதலைபோல" (*பெரும்பாண்.346*) என்றார் பிறரும். தாம் அடங்கியே இவனையடக்கல்வேண்டுமெனக் கூறிகின்றவன் இங்ஙனங் கூறினானென்க. பலரும் கேட்டலிற் காமினென்றான். (7)

1896. பூந்துகின் மாலை சாந்தம் புனைகலம் பஞ்ச வாசம்
ஆய்ந்தளந் தியற்றப் பட்ட வடிசினீ ரின்ன வெல்லாம்
மாந்தரின் மடங்க லாற்றற் பதுமுகன் காக்க வென்றாங்
கேந்துபூண் மார்ப னேவ வின்னண மியற்றி னானே.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட சீவகன், அவர்களை நெஞ்சாலே ஆராய்ந்து பார்த்து அவர்களில் துகில்முதலிய இத்தன்மையவெல்லாவற்றையும் நெஞ்சாலே அளந்து பதுமுகன் காப்பானாகவென்றேவ, அவனும் இப்படிக்காத்தலை நடத்தினானென்க. (8)

(வேறு)

1897. சிறுகண்யா னையினினஞ் சேர்ந்துசே வகங்கொளத்
துறுகலென் றுணர்கலாத் துள்ளிமந் திம்மக
நறியசந் தின்றுணி நாறவெந் தனகள்கொண்
டெறியவெள் கிம்மயிர்க் கவரிமா விரியுமே.

(இ-ள்.) யானைத்திரள் துயில்கோடலிற் குரங்கின்குட்டிகள் அதனைக்கல்லென்றுகருதி யானையென்றுணராவாய் மேலே துள்ளிச் சந்தனக்குறடு வெந்தனவற்றைக்கொண்டு ஒன்றை யொன்றெறிய, அதுகண்டு கவரிமா துணுக்கென்று இரியுமென்க.

துள்ளும் பாடமாயின், துள்ளுமகவென்க. (9)

1896. துகில், மாலை, சாந்தம், கலம்: *சீவக.1893.* பஞ்சவாசம்: *சீவக.838, 2358; பெருங்.2, 3:46.* மடங்கலாற்றல்-சிங்கம்போலும் வலியையுடைய. மார்பன்: சீவகன். பதுமுகன் இயற்றினான். துகில் முதலியவற்றைக் கொடுக்கும் தொழிலை மிக்க உண்மையுள்ளவர் களிடம் ஒப்பித்தல் அரசர்க்கு இயல்பு; "உடையு மடிசிலு முருமண்ணு வாவிற்குக், கடனாவைத்தலிற் கைபுனைந்தியற்றி, அகன்மடி யவன்றா னமர்ந்து கொடுப்ப" (*பெருங்.3.9:128-130*).

1897. சிறுகண்யானை: *சிறுபாண்.142.* இனம்-கூட்டம். சேவகம் கொள-துயில்கொள்ளுதலால். மந்திம்மக துறுகல் என்று உணர்கலா துள்ளி-குரங்குக்குட்டிகள் அவற்றைப் பெரிய கல்லென்று எண்ணி, யானையென்று அறியாதனவாய், அவற்றின்மீது துள்ளியோடி. நறிய சந்தின் துணி-வாசனையுள்ள சந்தனக்கட்டை. நாற-மணம்வீச. வெந்தனகள்-வெந்தனவற்றை. கவரிமா எள்கி இரியும்; எள்கி-துணுக் கென்று அஞ்சி.

1898. புகழ்வரைச் சென்னிமேற் பூசையிற் பெரியன
பவழமே யனையன பன்மயிர்ப் பேரெலி
அகழுமிங் குலிகமஞ் சனவரைச் சொரிவன
கவழயா னையினுதற் றவழுங்கச் சொத்தவே.

(இ-ள்.) பவழமேயனையவாகிய மயிரையுடைய வெருகிற் பெரியனவாகிய பேரெலி அஞ்சனவரையிலேயிருந்து அகழும் சாதிலிங்கம் தாழ்வரையின் றலையிலே வீழ்கின்றவை யானையின் நுதலிலேதவழும்பட்டுக்கச்சையொத்தனவென்க.

"வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலும்" (*தொல்.* மரபு. 68) என்றார். *(10)*

1899. அண்ணலங் குன்றின்மேல் வருடைபாய்ந் துழக்கலின்
ஒண்மணி பலவுடைந் தொருங்கவை தூளியாய்
விண்ணுளு வுண்டென வீழுமா நிலமிசைக்
கண்ணகன் மரமெலாங் கற்பக மொத்தவே.

(இ-ள்.) குன்றின்மேற்றிரியும் வருடைமான் பாய்ந்துமிதித்தலின், மணிகள் பலவுமுடைந்து செந்தூளியாய் அத்தூளி தேவருலகை உளுவுண்ட தென்னும்படி நிலத்தேவீழாநிற்கும்; அங்ஙனம்விழுதலின், நிலத்தின்மரமெல்லாம் அதுபோர்த்துக் கற்பகத்தையொத்தனவென்க. *(11)*

1900. மானிடம் பழுத்தன கிலுத்தமற் றவற்றயற்
பான்முரட் பயம்பிடைப் பனைமடிந் தனையன
கானிடைப் பாந்தள்கண் படுப்பன துயிலெழ
ஊனுடைப் பொன்முழை யாளிநின் றுலம்புமே.

1898. பூசையின்-காட்டுப்பூனையைக் காட்டிலும். பூசையிற் பெரியனவாகிய எலி, பவழமேயனையனவாகிய மயிரையுடைய எலி. அடி, *2-3:* "இந்திரகோப நிறத்தபன்மயிர்ப்பேரெலியகழ்ந்து .... சுந்தரச் சுண்ணம்" (*கூர்ம. வானவர். 9.*) எலி, அஞ்சனவரையினின்று அகழும் இங்குலிகம், வரைச்சென்னிமேல் சொரிவன, யானையின் நுதலில் தவழும் கச்சு ஒத்தன; அகழும்-தோண்டுகின்ற. இங்குலிகம்-சாதிலிங்கம். வரைச்சென்னிமேல்-தாழ்வரையின்தலையில். சொரிவன-வீழ்கின்றவை. கச்சு-பட்டுக்கச்சு. பவளம், கவளம் என்பன பவழம் கவழமென்று வந்தன; *சீவக.191;* "கவழக் களிப்பியன்மால் யானைசிற் றாளி, தவழத்தா னில்லா ததுபோல்" (*திணைமா. 42*); "பவழவரை" "கவழமனை மேவுகளி யானை"(*சூளா. துறவு. 191.*)

1899. அண்ணல்-பெருமை. வருடை-மலையாடு; *சீவக.1238, 1559.* உழக்கலின்-மிதித்தலால். ஒருங்கு-ஒன்றாக. தூளியாய்-செந்தூளியாகி. உளுவுண்டென-உளுத்தது என்னும்படி. நிலமிசை வீழும். விழுதலால் மரமெலாம்கற்பகமொத்தன.

(இ-ள்.) மக்கள் வடிவாகப் பழுத்தனவாயிருந்தன, கிலுத்த மென்னுமரம். பின்னை அவற்றயலிற் கானிடையிலே பால்போல வெள்ளிய ஏற்றிழிவுடைய நிலத்திற் குழியிடையிலே பனைகிடந் தனையனவாகிய பாந்தள் துயில்வன துயிலெழும்படி யாளிநின்று இடிக்குமென்க.

முரண் - மாறுபாடு. முரட்பரம்பும் பாடம். (12)

1901. சாரலந் திமிசிடைச் சந்தனத் தழைவயின்
நீரதீம் பூமரந் நிரந்ததக் கோலமும்
ஏரில வங்கமும் மின்கருப் பூரமும்
ஒருநா விகலந் தோசனை கமழுமே.

திமிசு - ஒருமரம்.

(இ-ள்.) திமிசுசூழ்ந்த சந்தனமரத்தில் தழைக்கு நடுவே நின்ற நீர்மையையுடைய தீம்பூமரமும், தக்கோலமரமும், இலவங்க மரமும், கருப்பூர மரமும் புழுகோடேகூடி நாற்காதவெல்லை நாறுமென்க. (13)

1902. மைந்தரைப் பார்ப்பன மாமகண் மாக்குழாம்
சந்தன மேய்வன தவழ்மதக் களிற்றினம்
அந்தழைக் காடெலாக் திளைப்பவா மானினம்
சிந்தவால் வெடிப்பன சிங்கமெங் கும்முள.

1900. மானிடம் போற் பழுத்தன கிலுத்தம்; "மானிடம் பழுக்குங் கிலுத்த நீள்வனம்" (*கூர்ம. சம்பு. 32*); மானிடம்-மக்கள்வடிவம். கிலுத்தம்: ஒருவகை மரம். அயல்-பக்கத்திலே. கானிடையில் பால் போலும் முரட் பயம்பிடைப் பனைகிடந்தனையனவாகிய பாந்தள்; முரட்பயம் பிடை-ஏற்றிழிவுடைய நிலத்தின் குழிகளில். பாந்தள்-பாம்பு. பாம்பிற்குப் பனை: *வி-பா.* காண்டவ. 21. கண்படுப்பன-துயில்வனவற்றை. ஊனை யுடைய முழையில் யாளி உலம்பும்; ஊன்-மாமிசம். முழை-குகை. யாளி- அத்தியாளி. உலம்பும் - முழங்கும்.

1901. தழைவயின்-தழைக்கு நடுவே. நீர-நீர்மையையுடைய. நிரந்த-வரிசையாகவுள்ள. ஓரும்; அசை. நாவி-புழுகு. ஓசனை: நாற்காத எல்லை; *சீவக.* 99, அடிக். இப்பாடலிற் கூறியவை பஞ்சவாசத்திற்குரிய மரங்கள்போலும்; *சீவக.*1896, அடிக்.

1902. மைந்தரைப் பார்ப்பனவாகிய மகண்மாக் குழாமும்; "மகண் மாக்க, ளம்பொ னாலயத் தூணினாண் பாவையை யாடவரென.... நோக்கும்" (*காஞ்சிப்.* நகரேற்று. 86.) மைந்தரை: சீவகன் முதலியவரை. மகண்மா: விலங்கின் சாதியுள் ஒன்று: *நீல.* சாங்கிய. 47, உரை. சந்தனம்

(இ-ள்.) பார்ப்பனவாகிய பெரிய மகண்மாக்குழாமும், மேய்வனவாகிய களிற்றினமும், திளைப்பனவாகி ஆமானினமும் சிந்தும்படி வால்வெடிப்பனவாகிய சிங்கம் எவ்விடத்தும் உளவா யிருக்குமென்க.

இனி, இவைநான்கும் எங்குமுளவென்றுமாம். *(14)*

1903. வருக்கையின் கனிதொறும் வானரம் பாய்ந்துராய்ப்
பொருப்பெலாம் பொன்கிடந் தொழுகிமேற் றிருவில்வீழ்ந்
தொருக்குலாய் நிலமிசை மிளிர்வவொத் தொளிர்மணி
திருக்கிள ரொளிகுலாய் வானகஞ் செகுக்குமே.

(இ-ள்.) பொருப்பெலாம், கனிதோறும் வானரம்பாய்கையி னாலே அதிற்றேன் பரந்தொழுகிப் பொன்கிடந்து மணியொளி குலாவி மேலுண்டாகிய திருவில் நிலமிசைவீழ்ந்து ஒருங்கு வளைந்து மிளிர்வனவற்றையொத்து விசும்பை வெல்லுமென்க.

செய்தெனெச்சங்களைக் காரணமாக்குக. பொருப்பெலாம் செகுக்கும். ஒருங்கு, விகாரம். *(15)*

1904. வீழ்பனிப் பாறைக ணெறியெலாம் வெவ்வெயிற்
போழ்தலின் வெண்ணெய்போற் பொழிந்துமட் டொழுகுவ
தாழ்முகில் சூழ்பொழிற் சந்தனக் காற்றசைந்
தாழ்துயர் செய்யுமவ் வருவரைச் சாரலே.

(இ-ள்.) வீழ்ந்தபனிக்கட்டிகள்வெயிலுருக்குதலாலே, வெண்ணெய் போலே பொழிவதுஞ்செய்து மட்டொழுகுவனவாகிய முகில்

மேய்வன-சந்தனத்தழைகளைஉண்ணுவனவாகிய. திளைப்பனவாகிய ஆமானினம்; திளைத்தல்-இடைவிடாது பழகுதல். ஆமான்-காட்டுப்பசு. குழாமும், இனமும் சிந்தும்படி வால்வெடிப் பனவாகிய சிங்கம்; வெடித்தல்-வீசுதல்.

1903. வருக்கை - பலா. பாய்ந்து - பாய்தலால். உராய்ஒழுகி - தேன் பரந்து ஒழுகி. திருவில்-இந்திரவில். ஒருக்கு உலாய்=ஒருங்குஉலாய்-ஒன்றாகவளைந்து. மணி-பலநிறமுடைய மணி. திரு கிளர் - அழகு விளங்குகின்ற. செகுக்கும்-வெல்லும். பொருப்பெலாம் பொன்கிடந்து, மணி ஒளி குலாய், திருவில் நிலமிசை வீழ்ந்து ஒருங்குலாய் மிளிர்வவொத்து வானகத்தைச்செகுக்கும் என முடிக்க.

1904. பனிப்பாறைகள்-பனிக்கட்டிகள். நெறி-வழி. வெயிற் போழ்தலின்-வெயில்உருக்குதலாலே. மட்டு-தேன். தாழ்முகில்-தங்கிய மேகம். மட்டு ஒழுகுவனவாகிய பொழிலில். அவ்வருவரைச்சாரலின் நெறியெலாம் ஆழ்துயரைச்செய்யும்; ஆழ்துயர் - மிக்கதுன்பத்தை.

சூழ்பொழிலிற் சந்தனக்காற்றுமசைந்து, இப்படி அவ்வருவரைச் சாரலின்நெறியெல்லாம்ஆழ்துயரைச்செய்யுமென்க. *(16)*

1905. கூகையுங் கோட்டமுங் குங்கும மும்பரந்
தேகலா காநிலத் தல்கிவிட் டெழுந்துபோய்த்
தோகையு மன்னமுந் தொக்குட னார்ப்பதோர்
நாகநன் காவினு ணயந்துவிட் டார்களே.

(இ-ள்.) கூகைமுதலியனபரத்தலின், அழகாற் போதற்கரிய நிலத்தே தங்கி அவ்விடத்தைவிட்டெழுந்துபோய் மயிலுமன்னமு மார்ப்பதொருகாவிலேவிட்டாரென்க.

கூகை - ஒருகொடி. *(17)*

(வேறு)

1906. பூத்தகி றவழும் போர்வை பூசுசாந் தாற்றி பொன்னூற்
கோத்துநீர் பிலிற்றுங் காந்தங் குங்கும வைரப் பொற்கோய்
சாத்துறி பவழக் கன்னல் சந்தன வால வட்டம்
நீத்தவ ரிடத்து நாற்றி நிழன்மணி யுலகஞ் செய்தார்.

(இ-ள்.) அகிற்புகை பொலிவுபெற்றுப்பரக்கும் படாமுதலிய வற்றையும், சிற்றாலவட்டத்தையும், காந்தத்தையும், குங்குமம் வைக்கும் வைரமழுத்தின [1]குகையையும், பரணிக்கூட்டையும், பவழக்கரகத்தையும், சந்தனமரத்தாற்செய்த பேரோலவட்டத்தையும் தாபதரிடத்தேதூக்கி, அவ்விடத்தைத்தேவருலகாக்கினாரென்க. *(18)*

1905. கோட்டம், குங்குமம் என்பன மரவகைகள். பரந்து-பரந்திருத்தலால். ஏகலாகா-செல்லுதற்கு முடியாத. நிலத்து அல்கி-பூமியில்தங்கி; *(பி-ம்.)* 'நிலத்தஃகி'. தோகை - மயில். தொக்கு-சேர்ந்து. நாகத்தையுடைய காவில் விட்டார்கள்; நாகம்-சுரபுன்னைமரம்; ஒருவகைமரமுமாம்; *சீவக. 1569.* விட்டார்-தங்கினார்கள்.

1906. அகில்பூத்துத் தவழும் போர்வை-அகிற்புகை பொலிவு பெற்றுப் பரக்கின்ற மேற்போர்வை. பூசுசாந்தாற்றி-மேலே பூசிய சாந்தை ஆற்றுவது; சிற்றாலவட்டம்; *சீவக.839.* பொன்னூல்- தலையிற் கட்டும்பொற்கயிறு. நீர்பிலிற்றும்காந்தம்-சந்திரகாந்தக்கல்; பிலிற்றும்-துளிக்கும். குங்குமம்வைக்கும் கோய்; கோய்-பரணி; *சீவக. 764,* அடிக்; *சிறுபஞ்ச.17.* சாத்துறி-பரணிக்கூடு. கன்னல், கமண்டலம். நீத்தவர்-துறவிகள். நாற்றி - தூக்கி. நிழல்மணியுலகம் - ஒளியையுடைய அழகிய தேவருலகம்.

(உரை.)[1] *(பி-ம்.)* 'கோயையும்', 'பேழையையும்.'

1907. நித்தில முலையி னார்த நெடுங்கணா னோக்கப் பெற்றும்
கைத்தலந் தீண்டப் பெற்றுங் கனிந்தன மலர்ந்த காண்க
வைத்தலர் கொய்யத் தாழ்ந்த மரமுயி ரில்லை யென்பார்
பித்தல ராயிற் பேய்க ளென்றலாற் பேச லாமோ.

(இ-ள்.) மகளிர் கண்ணால் நோக்கப்பெற்றும், கையால் தீண்டப்பெற்றும் கனியாதன கனிந்தன; மலராதன மலர்ந்தன; அவர் கையைவைத்து அலர்கொய்யத் தாழ்ந்துகொடுப்பதுஞ் செய்தன; காண்க; ஆதலின், மரம் உயிரில்லை யென்பார் பித்தர்; அல்லராயிற் பேய்களென்றுபேசுதலல்லதுவேறே பேசலாமோ வெனத்தம்முட்கூறினாரென்க. *(19)*

1908. பொறிமயி லிழியும் பொற்றார் முருகனிற் பொலிந்து மாவின்
நெறிமையி னிழிந்து மைந்தன் மணிக்கைமத் திகையை நீக்கி
வெறுமையி னவரைப் போக்கி வெள்ளிடைப் படாத நீரால்
அறிமயி லகவுங் கோயி லடிகளைச் செவ்வி யென்றான்.

வெறுமையினவர்-அறிவின்மையையுடையார். வெள்ளிடை-வெள்ளிய இடம்.

(இ-ள்.) மைந்தன், மயிலினின்றிழியு முருகனைப்போல மாவினின்று இழியுநெறியானிழிந்து கையினின்றும் மத்திகையை நீக்கி அறிவிலாதாரைச் செவ்வியறியப் போகவிடுத்தலால் தேவியை

1907. நித்திலம்-முத்துமாலை. முலையினார்: மகளிர். கனிந்தன-கனியாதன கனிந்தன. மலர்ந்த-மலராதன மலர்ந்தன. மகளிருறுப்பால் மலர்கள் அலர்தலுண்டு என்பர்; ஆனைக்காப். ஆரஞ்சாத்து. 26. வைத்து-மகளிர் கையைவைத்து. கொய்ய-பறித்தற்கு. தாழ்ந்த-வணங்கிக் கொடுத்தன. மரங்களுக்கு உயிருண்டு என்பர்; நீல. மொக்கல. 96-108, உரை. பித்தலராயிற் பேய்கள்; "பெரும்பேடிகளலரேற் பித்தரேயன்றோ" (நள. கலிதொடர். 72.) என்றலால் - என்று கூறுவதல்லது.

(மேற்.) அடி, 1-2: தஞ்சை, 276, சொக்க.

1908. பொறிமயில் இழியும்-புள்ளிகளையுடைய மயிலினின்றும் இறங்கும். முருகனின்-முருகக்கடவுளைப் போல. மாவின்- குதிரை யினின்றும். நெறிமையின் - இறங்குகின்ற வழியால். மைந்தன்: சீவகன். கையினின்றும் மத்திகையைநீக்கி; மத்திகை-குதிரைச் சம்மட்டி. வெறுமையினவரை-அறிவில்லாதாரை. போக்கி-போக்குதலால். வெள்ளி டைப்படாத நீரால்-வெளியாமிட மாகாததொரு தன்மை யால். அடிகளைச் செவ்வியறி என்றான்; அடிகள்: விசயை. செவ்வி-சமயம். என்றான் - என்று பதுமுகனை நோக்கிக் கூறினான்.

யறிந்து வெளியாமிடமுண்டாம்; அஃதாகாததொரு தன்மையாலே நீதானேசென்று அடிகளைச் செவ்வியறியென்றானென்க.

அன்புசெலுத்தலின் அவனோடேகூடச்செல்கின்றவன் செவ்வி யறிந்தே சேறல் நீதியாகலானும், பதுமுகன் தன்னையறிவிக்கத் தேவியறிய வேண்டுதலானும் செவ்வியறியென்றானென்க. *(20)*

1909. எல்லிருட் கனவிற் கண்டேன் கண்ணிட னாடு மின்னே
பல்லியும் பட்ட பாங்கர் வருங்கொலோ நம்பி யென்று
சொல்லின டேவி நிற்பப் பதுமுகன் றொழுது சேர்ந்து
நல்லடி பணிந்து நம்பி வந்தன னடிக ளென்றான்.

(இ-ள்.) விடியற்காலத்திருளிலே கனவிலே நம்பிவரக் கண்டேன்; இடக்கண் ஆடும்; நல்ல இடத்தே பல்லியும்பட்டன; ஆதலால் நம்பி இன்னேவருமோவென்று கூறினளாய்த்தேவிநின்ற அளவிலே, பதுமுகன் சேர்ந்துதொழுது வணங்கி, அடிகளே, நம்பி வந்தானென்றானென்க.

எல்-பகல். நம்பி, நம்முதனிலையாக நமக்கு இன்னனென்னும் பொருள்பட வருவதோர் உயர்ச்சிச்சொல். *(21)*

1910. எங்கணா னைய னென்றாட் கடியன்யா னடிக ளென்னாப்
பொங்கிவில் லுமிழ்ந்து மின்னும் புனைமணிக் கடக மார்ந்த
தங்கொளித் தடக்கை கூப்பித் தொழுதடி தழுவி வீழ்ந்தான்
அங்கிரண் டற்பு முன்னீ ரலைகடல் கலந்த தொத்தார்.

முன்னீர்-முற்பட்ட நீர்மை; அஃதாவது, 'உதிரம் உறவறியும்' என்னும் பழமொழி.

1909. எல்லிருள்-விடியற்காலத்திருளிலே. கண்டேன்-சீவகன் இங்கு வரப்பார்த்தேன். கண் இடனாடும்; பல்லியும்பட்டன; "பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன, நல்லெழி லுண்கணு மாடுமா லிடனே" *(கலி.11: 21-2)*; "பூங்க ணிடாடுங் கனவுந் திருந்தின.... பாங்கத்துப் பல்லி படும்" *(ஐந். எழு.41)*; பாங்கர்பல்லியும்பட்ட-நல்ல இடத்தே பல்லியும் ஒலித்தன; "பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி" *(அகநா.9:19.)* நம்பி வருங் கொலோ வென்று சொல்லினாளாய்த் தேவிநிற்ப; நம்பி: சீவகன். தேவி: விசயை. அடிகள், நம்பிவந்தனன் என்றான்; அடிகள்: விசயை; விளி.

1910. ஐயன் எங்கணான் என்றாட்கு-சீவகன் எவ்விடத்துள்ளான் என்று வினாவிய விசயைக்கு. அடிகள் ஐயன் யான் என்னா; அடிகள்: விசயை; விளி. என்னா-என்று சீவகன்கூறி. பொங்கி வில் உமிழ்ந்து-மிக்கு ஒளியைச்சிந்தி. ஒளிதங்கிய தடக்கையைக் கூப்பி; கூப்பி-குவித்து.

(இ-ள்.) ஐயன் எவ்விடத்தானென்று வினாவினாட்குச் சீவகன்றானும் அன்பு மிகுதியாற் கூடச்சேறலின், இவனென்று பதுமுகன் கூறாமல், அடிகளே! அடியேன் யானென்னாத் தொழுது அடியைப்பிடித்து வீழ்ந்தான்; அவ்விடத்து அவ்விருவரும் முன்னீராலே இரண்டு அற்புக்கடல் கலந்த தன்மையை யொத்தாரென்க.

இதுகருதி, முன் *(சீவக.1908)* 'வெள்ளிடைப்படாத' என்றார். *(22)*

1911. திருவடி தொழுது வீழ்ந்த சிறுவனைக் கண்ட போழ்தே
வருபனி சுமந்த வாட்கண் வனமுலை பொழிந்த தீம்பால்
முருகுடை மார்பிற் பாய்ந்து முழுமெயு நனைப்ப மாதர்
வருகவென் களிறென் றேத்தி வாங்குபு தழுவிக் கொண்டாள்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம்வீழ்ந்த சிறுவனைக்கண்டபொழுதே வாட்கண்சுமந்த பெருகுகிற நீரும், முலைபொழிந்தபாலும் அவனெழுந்திருக்கின்ற காலத்தே மெய்யைநனைத்தலாலே, ஐய! நீயிங்கே வருகவென்றேத்தி அவனுடைய மார்பிற்காட்டில் தன்மார்பு பாய்ந்து அவனை ஒடுங்கும்படி தழுவிக்கொண்டாளென்க.

[1]இன், உறழ்பொரு. பாய்ந்து பாயவெனத்திரித்து, ஏத்தி, வாங்கி அவை முருகுடை மார்பிற்பாயத் தழுவிக்கொண்டாளென்றுமாம். *(23)*

1912. காளையாம் பருவ மோராள் காதன்மீக் கூர்த லாலே
வாளையா நெடிய கண்ணாண் மகனைமார் பொடுங்கப் புல்லித்
தாளையா முன்பு செய்த தவத்தது விளைவி லாதேன்
தோளையாத் தீர்த்த தென்றா டொழுதகு தெய்வ மன்னாள்.

அங்கு-அவ்விடத்து. முன்னீரால் இரண்டு அற்புக்கடல் கலந்ததொத்தார்; முன்னீர்-முற்பட்ட நீர்மையால். முன்னீர்: நிலத்திற்கு முன்னே தோன்றிய நீரென்று கூறிக்கடலுக்கு அடையாக்கினுமாம்.

1911. சிறுவனை: சீவகனை. வாட்கண்சுமந்தபனி; -நீர்த்துளி. பனியும் பாலும் மெய்யை நனைப்ப; மெய்-சீவகனுடைய உடம்பு. நனைப்ப-நனைத்தலால். மாதர், என்களிறே வருக வென்று ஏத்தி மார்பின்பாய்ந்து வாங்குபு தழுவிக்கொண்டாள்; மாதர்: விசயை. களிறு: காதற்சொல்; *தொல்.* கிளவி. 56. வருகவென்களிறு; "போர்யானை வந்தீக வீங்கு" *(கலி.86:10)*; "செல்கவென் களிறென" *(பெருங். 1.36:347)*; "அன்னை, பொருகளிறு வருகவளர் போரேறு வருகவெழிற் பூவை வண்ண, வருகவென .... மகிழ்வு பூத்தாள்" *(பாகவதம்,* சகடமுதைத்த. 21.) மார்பின் பாய்ந்து-சீவகன் மார்பைக்காட்டிலும் தன்மார்பு பாய்ந்து. வாங்குபு-ஒடுங்கும்படி.

(உரை.) [1]மார்பின் என்பதிலுள்ளது.

(இ-ள்.) அருந்ததிபோல்வாளாகிய விசயை, [1]ஈது இளமைப் பருவம்; இனித்தழுவலாகாதென்று ஓராளாய்க் காதல் பெருகிப் பரத்தலாலே மகனைக் குழவிப்பருவம்போலே தன்மார்பிலே ஒடுங்கும்படி தழுவி, ஐயனே! முற்பிறப்பின் முயற்சியாற் செய்த தவப்பயனில்லாதேன் தோளில் வருத்தந் தீர்ந்ததென்றாளென்க.

அரசனைக்கோறலின், [2]வாளையொக்கும் நெடியகண்ணா ளென்று அவடகுப் பெயராயிற்று; ஐ, அசையுமாம். (24)

1913. வாட்டிறற் குருசி றன்னை வாளம ரகத்து ணீத்துக்
காட்டகத் தும்மை நீத்த கயத்தியேற் காண வந்தீர்
சேட்டிளம் பருதி மார்பிற் சீவக சாமி யீரே
ஊட்டரக் குண்ட செந்தா மரையடி நோவ வென்றாள்.

(இ-ள்.) பெருமையையுடைய இளைய பருதிபோலுமார் பினையுடைய சீவகசாமியீரே! தாமரைபோலும் அடிநோம்படி, அரசனை அமரிலே கைவிட்டு நும்மைச் சுடுகாட்டிலே கைவிட்ட கொடியேனைக் காணவந்தீர்; இஃதோரன் பின்மிகுதியிருந்தவாறு என்னென்றாளென்க.

1912. காளையாம் பருவம் ஓராள் - சீவகனுக்கு இஃது இளமைப் பருவமென்று எண்ணாதவளாய். காதல்மீக்கூர்தலால் - மகனிடத்துள்ள அன்பு பெருகிப்பரத்தலால்: வாளை ஆம்நெடிய கண்ணாள்: விசயை; ஆதல்-ஒத்தல்; "ஆள்வாரிலிமாடாவேனோ" (*திருவா.*); (*பி-ம்.*) 'வாளயி னெடிய கண்ணாள்.' "வாளையா நெடிய கண்ணாள்'' என்பதும் அதனுரையும் "தாதுலராத கோதை'' (*திருவிளை.* மாமனாக. 23) என்பதற்குரிய பொருளைவிளக்கின. மகனை: சீவகனை. ஐயா-ஐயனே; என்றது சீவகனை; விளி. முன்பு தாள் செய்த தவத்தது விளைவு இலாதேன்-முற்பிறப்பில் முயற்சியாற் செய்த நற்றவத்தின் பயனில் லாதேன்; என்றது சச்சந்தன் இறந்ததனை. தோள்அயா-தோளில் வருத்தம். தெய்வமன்னாள்: விசயை; எழுவாய்.

(மேற்.) அடி, 3: *தொல்.* விளி.23, ந.

(உரை.) [1](*பி-ம்.*) 'இஃதிளமை.' [2]*சீவக.*10, ந.

1913. குருசில்: சச்சந்தன். காட்டகத்து-சுடுகாட்டிலே. கயத்தியேற் காண-கொடியவளாகிய என்னைக் காணுதற்கு; கயத்தி-கொடியவள்; *சீவக.* 678, ந.சேடு-பெருமை. மார்புக்குப் பருதி உவமை; "சேட்டிளம் பருதி போலு.... மார்பன்" (*சீவக.ப.*225.) மார்பினையுடைய சீவக சாமியீர்; விளி. ஊட்டரக்குண்ட செந்தாமரையடி-ஊட்டுதற்குரிய செம்மை ஊட்டப்பெற்ற செந்தாமரைபோலும் பாதம்.

"பண்புகொள் பெயரு மதனோ ரற்றே" (தொல். விளிமரபு, 23) என்ற சூத்திரத்தில், சீவகசாமியென்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, தன்னின முடித்தலென்பதனாற் சீவகசாமியாரென ஆரீறாய்ச் சீவகசாமியீரேயென ஈரொடு ஏகாரம்பெறுதல் கொள்க வெனக்கூறினாம். (25)

1914. கெடலருங் குரைய கொற்றங் கெடப்பிறந் ததுவு மன்றி
நடலையு ளடிகள் வைக நட்புடை யவர்க ணைய
இடைமகன் கொன்ற வின்னா மரத்தினேன் றந்த துன்பக்
கடலகத் தழுந்த வேண்டா களைகவிக் கவலை யென்றான்.

குரைய, அசை. கொற்றம் கெட-அரசன்பட. நட்புடையவர்-சச்சந்தனோடுநட்புக்கொண்டவர்; என்றது தோழருடையதந்தையரை.

(இ-ள்.) கொற்றங்கெட நட்புடையவர்நைய அடிகள்வருத்தத்தே தங்கப் பிறந்ததுவுமன்றி இப்பொழுதும் இடையன்கொன்ற மரத்தின் தன்மையுடையேனாகிய யான்றந்த துன்பக் கடலிலே அழுந்த வேண்டா; இத்துன்பத்தைக் களைகவென்றானென்க.

உயிருடனிருந்தேனாய்ப் பகையைவென்றேனுமல்லேன்; உயிரைநீத்தேனுமல்லேனென்று கருதி மரத்தினேனென்றான். (26)

1915. (1) யானல னௌவை யாவாள் சுநந்தையே யையற் கென்றும்
கோனலன் றந்தை கந்துக் கடனெனக் குணத்தின் மிக்க
பானிலத் துறையுந் தீந்தே னனையவா யமிர்த மூற
மானலங் கொண்ட நோக்கி மகன்மன மகிழச் சொன்னாள்.

1914. கெடலரும்-கெடுதற்கரிய. கொற்றம்-அரசுரிமை; ஈண்டுச் சச்சந்தனுக்கு ஆயிற்று. கெட-அழியும்படி. அடிகள் நடலையுள்வைக; அடிகள்: விசயை. நடலை-வருத்தம். வைக-தங்க. நட்புடையவர்கள்-சச்சந்தனுக்கு நண்பாகவுள்ளவர்கள்; என்றது, தனபாலன், அசலன் முதலியவர்களை. நைய-வருந்தும்படி. இடைமகன் கொன்ற இன்னா மரத்தினேன்: "இடையனெறிந்த மரமே யொத்திரமே...அருளாய்" (பெரியதிரு.11.8:6) "இடையனெறிந்த மரம்" (பழ. 314.) இக்கவலை களைகஎன்றான்; கவலை-துன்பம்.

1915. ஐயற்கு ஔவையாவாள் சுநந்தையே, யானலன்; ஐயற்கு: சீவகனுக்கு; முன்னிலைப் படர்க்கை. ஔவை; தாய். தந்தையாவான் கந்துக்கடனே, கோனலன்; கோன்: சச்சந்தன். பால்நிலத்து உறையும் தீந்தேன் அனையவாய்-பாலினிடத்தே தங்கிய இனிய தேனைப் போன்றனவாய்; சீவக. 1761, அடிக்; அமிர்தம் ஊற-இனிமை ஊறும்படி நோக்கி: விசையை. மகன்: சீவகன்.

1916. (2) எனக்குயிர்ச் சிறுவ னாவா னந்தனே யைய னல்லை
வனப்புடைக் குமர னிங்கே வருகென மருங்கு சேர்த்திப்
புனக்கொடி மாலை யோடு பூங்குழ றிருத்திப் போற்றார்
இனத்திடை யேற னானுக் கின்னளி விருந்து செய்தாள்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

இருமுதுகுரவர்க்கும் துன்பஞ்செய்தேனென்றலின், உனக்கு இவரன்றோ இருமுதுகுரவரென்கின்றாள்.

(2) ஐயன், முன்னிலைப்படர்க்கை.

(இ-ள்.) குணத்தின்மிக்க விசயை, நினக்குத்தாயாவாள் சுநந்தையே; யானல்லேன்; தந்தையாவான் கந்துக்கடனே; கோனல்லனென்று பாலிடத்தே தங்கும் தேனையொப்பனவாய் இனிமை யூறும்படி வார்த்தை கூறினாள்; கூறிப் பின்னும் புனக்கொடிபோல்வாள் சீவகன் மகிழும்படி எனக்கு உயிர்போலுஞ் சிறு வனாவான் நந்தட்டனே; நீயல்லை; ஆதலால், குமரன்! இவ்விடத்தே வருகவென்றுகூறி அருகேயணைத்துத் திருத்தி அவனுக்கு இனிய தண்ணளியாகிய விருந்தைச்செய்தாளென்க. *(27-8)*

1917. (1) சிறகராற் பார்ப்புப் புல்லித் திருமயி லிருந்த தேபோல்
இறைவிதன் சிறுவர் தம்மை யிருகையி னாலும் புல்லி
முறைமுறை குமரர்க் கெல்லா மொழியமை முகமன் கூறி
அறுசுவை யமிர்த மூட்டி யறுபகல் கழிந்த பின்னாள்.

(வேறு)

1918. (2) மரவ நாக மணங்கமழ் சண்பகம்
குரவங் கோங்கங் குடம்புரை காய்வழை
விரவு பூம்பொழில் வேறிருந் தாய்பொருள்
உருவ மாத ருரைக்குமி தென்பவே.

1916. எனக்கு உயிர்போலும் சிறுவனாவான் நந்தனே; கைகேயியின் கூற்றாகவுள்ள, "இராமனைப் பயந்தவெற் கிடருண்டோ வென்றாள்" *(கம்ப. மந்தரை. 47)* என்னும் பாடற்பகுதி ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலது. நந்தன்: நந்தட்டன். ஐயனல்லை-நீயல்லை; என்றது சீவகனை. குமரன்: நந்தட்டன்; விளி. புனக்கொடி: விசயை; எழுவாய். மாலையையும் குழலையும் திருத்தி; திருத்தி-அழகுபெறத் துடைத்து. போற்றாரினத்திடை-பகைவரது கூட்டத்திடையில். ஏறனானுக்கு: நந்தட்டனுக்கு. இன்னளி விருந்து - இனியகருணையாகிய விருந்தை.

1917. பார்ப்பு-மயிற்குஞ்சு. சிறகராற்புல்லி; புல்லி-தழுவி. இறைவி: விசயை. சிறுவர்: சீவகனும், நந்தட்டனும். குமரர்: தோழர். அமைந்த முகமனாகிய மொழியைக் கூறி. அமிர்தம்-உணவு. அறுபகல்-ஆறுநாட்கள். ஆறுநாட் கூறுதல் மரபு; *சீவக. 2193, 2393.*

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) மயில் தன்பார்ப்புக்களை இரண்டு சிறகாலும் புல்லியிருந்த நிலைபோலத் தன்சிறுவரை இரண்டுகையினாலும் புல்லி அமைந்த முகமனாகிய மொழிகளை முறைமுறையே தோழர்க்கெல்லாங்கூறி அடிசிலையூட்டி ஆறுநாள் கழிந்தபின்பு, அம்மாதர் மரவமுதலிய விரவியபொழிலிலே, காரியத்திற்குரிய வரை வேறேகொண்டிருந்து நூற்கண் ஆராய்ந்த இப்பொருளை உரையாநிற்குமென்க. (29-30)

1919. நலிவில் குன்றொடு காடுறை நன்பொருட்
புலிய னார்மகட் கோடலும் பூமிமேல்
வலியின் மிக்கவர் தம்மகட் கோடலும்
நிலைகொண் மன்னர் வழக்கென நேர்பவே.

(இ-ள்.) அழித்தற்கரிய மலையிலும் காட்டிலுமுறைகின்ற பெரும்பொருளையுடைய குறுநிலமன்னர்மகளைக் கொள்ளுதலும், வலியவரசர்மகளைக் கொள்ளுதலும் தம்முன்னுள்ளோர்நிலையைக் கொள்ளவேண்டிய மன்னர் முறைமையென்று மதிவல்லோர் நேர்வரென்றாளென்க.

எனவே வலியின்மிக்கவர் மகளை நீ கொண்டது நன்றென்றாள். (31)

1920. நீதி யாலறுத் தந்நிதி யீட்டுதல்
ஆதி யாயவ ரும்பகை நாட்டுதல்
மோதி முள்ளொடு முட்பகை கண்டிடல்
பேது செய்துபி ளந்திடல் பெட்டதே.

1918. மரவம்: *சீவக.1558.* குரவம்-குராமரம். குடம்புரைகாய் வழை-குடம்புரைகாய் வழை-குடத்தை ஒத்தகாயையுடைய சுரபுன்னை மரம். பொழிலில் வேறிருந்து; வேறிருந்து-காரியத்திற்குரிய வரைத் தனியே அழைத்திருந்து. ஆய் இது பொருள் உருவமாதர் உரைக்கும்; ஆய் இதுபொருள்-ஆராய்ந்த இக்காரியத்தை. உருவமாதர்: விசயை; உருவம்-அழகு.

1919. நலிவுஇல்-அழித்தற்கரிய. உறை-தங்கிய. நன்பொருளை யுடைய புலியனாரது மகளைக்கோடலும்; நன்பொருள்-பெரும் பொருள். புலியனார்: குறுநிலமன்னர். வலியின் மிக்கவர்: முடியுடை யரசர். கோடல்-மணம் செய்து கொள்ளுதல். மன்னர்வழக்கு என - அரசரது முறைமையென்று. நேர்பவே - கூறுவார்கள்; ஏ, அசை.

1920. அறுத்து-அறுதியிட்டு. அந்நிதி-ஆறிலொருபாகமான அப்பொருளை. ஆதியாய அரும்பகை-தொன்றுதொட்டுவந்த அரிய

(இ-ள்.) அரசநீதியாலே ஆறிலொன்றாக அறுதியிட்டு அப்பொருளை ஈட்டுதல், தொன்றுபட்டபகையைத் தந்நெஞ்சிலே நிலைபெறுத்துதல், [1]முள்ளைக்கொண்டு முள்ளைக்களையுமாறு போலே தமக்கு ஒன்னாராய் உறவாயிருப்பவரிருவரைத் தம்மிற் பேதுசெய்து ஒருவரைக்கொண்டு ஒருவரை மோதியிடுதல், தம்மிற் கூடிவந்து வினைசெய்வாரைப் பிரித்துத்தம்மோடே கூட்டிக்கோடல் இவை அரசர் விரும்பப்பட்ட காரியமென்றாளென்க. (32)

1921. ஒற்றர் தங்களை யொற்றரி னாய்தலும்
கற்ற மாந்தரைக் கண்ணெனக் கோடலும்
சுற்றஞ் சூழ்ந்துபெ ருக்கலுஞ் சூதரோ
கொற்றங் கொள்குறிக் கொற்றவற் கென்பவே.

(இ-ள்.) ஒற்றரை ஒற்றரைக்கொண்டு ஆராய்தலும், நீதிநூல் கற்ற அமைச்சரைக் கண்ணென்றுகோடலும், மந்திரிச்சுற்றத்தையும் தந்திரிச் சுற்றத்தையும் இவன் இதற்குரியனென்று விசாரித்துப் பெருக்கலும் வெற்றி கொள்ளுங்கருத்தையுடைய அரசற்கு உபாய மென்றாளென்க. (33)

பகையை. நாட்டுதல்-தம் நெஞ்சில் நிலைபெறுத்திக்கொள்ளல். மோதி-ஒருவரோடொருவரைப் பொரவிட்டு. முள்ளொடு முட்பகை கண்டிடல்; "கள்ளினாற் கள்ளறுத்தல் காண்டு மதுவன்றோ, முள்ளினான் முட்களையு மாறு" (பழ. 54.) (பி-ம்.) 'முட்புடை.' பேது-பேதம்: பிளந்துஇடல்-வினைஞரைப்பிரித்துத் தம்மோடு கூட்டிக்கொள்ளல். பெட்டது-அரசரால் விரும்பப்பட்ட காரியமாகும்.

(மேற்.) அடி, 2-3: கல். 'பகையுடன்' 1-9, மயில்; 3-4: குறள், 450, பரிமேல்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'முள்ளொடு முட்பகைக்கின்ற நிலையைக் கண்டவை யொன்றொன்றைக்.'

1921. ஒற்றர் தங்களை ஒற்றரால் ஆய்தல்: "ஒற்றொற்றித் தந்த பொருளையு மற்றுமோர், ஒற்றினா லொற்றிக் கொளல்", "ஒற்றொற் றுணராமை யாள்க" (குறள், 588, 589); "ஒற்றொற் றியவரை யொற்றி னாய்ந்து", "ஒற்று மாக்களை யொற்றரி னாயா" (பெருங். 3, 23:53, 3.25: 48.) கற்றமாந்தரைக் கண்ணெனக் கொள்ளுதல்; சீவக.1924; "சூழ்வார் கண்ணாக வொழுகல்"; (குறள்,445.) கற்றமாந்தர்: அமைச்சர். சுற்றம் சூழ்ந்து பெருக்கல்; "சுற்றமொடு, நுகர்தற் கினிதுநின் பெருங்கலி மகிழ்வே" (பதிற்.12:24-5.) கொற்றம் கொள்ளும் குறியையுடைய கொற்றவற்குச்சூது; கொற்றம்-அரசுரிமை; குறி-கருத்து; சூது-உபாயம்.

1922. *(1)* வென்றி யாக்கலு மேதக வாக்கலும்
அன்றி யுங்கல்வி யோடழ காக்கலும்
குன்றி னார்களைக் குன்றென வாக்கலும்
பொன்றுஞ் சாகத்தி னாய்பொருள் செய்யுமே.

1923. *(2)* பொன்னி னாகும் பொருபடை யப்படை
தன்னி னாகுந் தரணி தரணியிற்
பின்னை யாகும் பெரும்பொரு ளப்பொருள்
துன்னுங் காலைத்துன் னாதன வில்லையே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) செய்தல்-தேடுதல்.

(இ-ள்.) ஆகத்தினாய்! அங்ஙனந்தேடும் பொருள் பலவெற்றியை யுண்டாக்கலும், மதிப்பையுண்டாக்கலும், கல்வியையும் அழகையு முண்டாக்கலும் குறைந்தவரைப் பெருகவாக்கலுமன்றியும், இப்பொரு ளாலே படையாம்; அதனாலே தரணியாம்; அதனாலே பின்னைப் பெரிய பொருளாம்; அது கைகூடுமளவில் வீடும் கிடைக்குமென்றா ளென்க.

என்றவள் இங்ஙமுரைக்குமெனவருவிக்க. *(34-5)*

1924. நிலத்தி னீங்கி நிதியினுந் தேய்ந்துநம்
குலத்திற் குன்றிய கொள்கைய மல்லதூஉம்
கலைக்க ணாளரு- மிங்கில்லை காளைநீ
வலித்த தென்னென வள்ளலுங் கூறுவான்.

1922. ஆக்கல்-உண்டாக்குதல். மேதகவு-மேம்பாடு. குன்றினார் களை-குறைந்தவர்களை. பொன்துஞ்சு ஆகத்தினாய்-திருத்தங்கும் மார்பினையுடையாய்; *சீவக.908, அடிக்.;* என்றது சீவகனை; விளி. செய்யும்-தேடும்.

(மேற்.) அடி, *4:கல். 'நிணமுயிர்', 9-11; 'குரவமலர்ந்த', 12-15, மயில்.*

1923. பொன்னின் பொருபடை ஆகும்-இப்பொருளால் போருக் குரிய சேனை உண்டாகும். தரணி-பூமி. தரணியால், பின்னைப் பெரும் பொருள் ஆகும். துன்னுங்காலை-வந்துசேருமளவில். துன்னாதன-அடைய முடியாத பொருள்கள்.

(மேற்.) அடி, *3-4: சிலப். பதிகம், 12-20, அடியார். ; மு: குறள், 437, பரிமேல்.*

(இ-ள்.) இங்ஙனமுரைத்துப் பின்னும், காளாய்! நிலத்தினின்று நீங்கிப் பொருளினுங்குறைந்து நம்குலத்திற்றாழ்ந்த கொள்கையேம்; இந்நிலையே யன்றி இதனை நீக்கற்குரிய அமைச்சருமில்லை; இந்நிலைக்கு நீ துணிந்தகாரிய மென்னென்று தேவிகேட்ப, அவனும் ஒருமொழி கூறுவானென்க. (36)

(வேறு)

1925. எரியொடு நிகர்க்கு மாற்ற லிடிக்குரற் சிங்க மாங்கோர்
நரியொடு பொருவ தென்றாற் சூழ்ச்சிநற் றுணையொ டென்னாம்
பரிவொடு கவல வேண்டா பாம்பவன் கலுழ னாகும்
சொரிமதுச் சுரும்புண் கண்ணிச் சூழ்கழ னந்த னென்றான்.

(இ-ள்.) சிங்கம் [1]தனக்குநிகராகிய சிங்கத்தோடேயன்றி நரியோடே பொரக்கடவதென்றால் அவ்விடத்து அருளிச்செய்த சூழ்ச்சியும் துணைகளு மென்னாய்முடியும்; அதுபோல யான் அவனுடனே பொருவதானால், அவை வேண்டா; யானேயுமன்றிப் பொருமளவில் அவன் பாம்பும் நந்தட்டன் கருடனுமாயிருக்கும்; ஆதலால், எம்மேல்வைத்த அன்பாலே இதற்கு வருந்தவேண்டாவென்றானென்க.

[2]இவனைக்காணக் கெடுவனென்றான். (37)

1926. கெலுழனோ நந்த னென்னாக் கிளரொளி வனப்பி னானைக்
கலுழத்தன் கையாற் றீண்டிக் காதலிற் களித்து நோக்கி
வலிகெழு வயிரத் தூண்போற் றிரண்டுநீண் டமைந்த திண்டோள்
கலிகெழு நிலத்தைக் காவா தொழியுமோ காளைக் கென்றாள்.

1924. நிலத்தின் நீங்கி-நமக்குரிய நிலத்தினின்றும் அகன்று. நிதி-பொருள். தேய்ந்து-குறைந்து. கொள்கையம்-கொள்கையை உடையோம். கலைக்கணாளர்: மந்திரிமார்; *சீவக.1921*, அடிக். காளை: சீவகன்; விளி. நீவலித்தது - நீ துணிந்த காரியம். என் என - என்ன என்று விசயை கேட்ப. வள்ளல்: சீவகன். *(பி-ம்.)* 'கூறினான்.'

1925. எரி-தீ. ஆற்றலையும் குரலையுமுடைய சிங்கம். ஆங்கு-அவ்விடத்து. சூழ்ச்சியும் துணையும் என் ஆம்; என் ஆம்-என்னவாய் முடியும். சீவகனுக்குச்சிங்கமும்கட்டியங்காரனுக்குநரியும்உவமைகள். பரிவொடு=பரிவால்-எம்மேல்வைத்த அன்பாலே, அவன் பாம்பு-கட்டியங்காரன் பாம்பாவான். சொரியும் மதுவைச் சுரும்பு உண்ணும் கண்ணி; மாலை. கண்ணியையும்கழலையுமுடையநந்தன்கலுழனாகும்; நந்தன்: நந்தட்டன்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'தனக்குநேராக.' [2]இவனை: நந்தட்டனை; கருடனைக்காணுமளவில்பாம்புகெடுமாதலின்இவ்வாறு கூறினார்.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட தேவி, நந்தன்கருடனோவென்று காதலிற் களித்து நோக்கி அவனை மனமுருகும்படி தன்கையினாலே தீண்டி இத்தோள்கள் உனக்கு நிலத்தைக்கொண்டு தந்து அதனைக் காவாதேயிருக்குமோவென்றாளென்க.

[1]தந்தெனவருவிக்க. கலி - கட்டியங்காரன். காளை - சீவகன். *(38)*

1927. (1) இடத்தொடு பொழுது நாடி யெவ்வினைக் கண்ணு மஞ்சார்
மடப்பட லின்றிச் சூழு மதிவல்லார்க் கரிய துண்டோ
கடத்திடைக் காக்கை யொன்றே யாயிரங் கோடி கூகை
இடத்திடை யழுங்கச் சென்றாங் கின்னுயிர் செகுத்த தன்றே.

1928. (2) இழைபொறை யாற்ற கில்லா திட்டிடை தளர நின்ற
குழைநிற முகத்தி னார்போற் குறித்ததே துணிந்து செய்யார்
முழையுறை சிங்கம் பொங்கி முழங்கிமேற் பாய்ந்து மைதோய்
வழையுறை வனத்து வன்க ணரிவலைப் பட்ட தன்றே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) மடம்படல், விகாரம்.

1926. நந்தன்கெலுழனோவென்னா; என்னா-என்று விசயைகூறி. வனப்பினானை: நந்தட்டனை. கலுழ - மனமுருகும்படி. காதல்-அன்பு. தோள்: நந்தட்டனுடைய தோள். கலி கெழுநிலத்தை-கட்டியங்கார னிடத்துப் பொருந்திய நம்பூமியை. காளைக்கு: உனக்கு; என்றது சீவகனை; முன்னிலைப்படர்க்கை. இத்தோள், காளைக்கு நிலத்தைத் தந்துகாவாதொழியுமோஎன்றாள்.

(உரை.)[1]'நிலத்தை' என்பதன்பின்வருவிக்க.

1927. இடத்தையும் பொழுதையும் எவ்வினைக்கண்ணும் அஞ்சார்; "ஞாலங்கருதினுங்கைகூடுங்காலங், கருதி யிடத்தாற்செயின்" *(குறள், 484)*; "கால மறிந்தாங் கிடமறிந்து" *(நீதிநெறி.52.)* மடப்பட லின்றி=மடம்படலின்றி-அறியாமையிற் படுதலில்லாமல். சூழும்-சூழ்ச்சிசெய்யும். அஞ்சாராய்ச்சூழும் மதிவல்லார்க்கு அரிய துண்டோ; இல்லை ஓ, எதிர்மறை. கடம்-காடு. அழுங்க-அந்தக்கூகைகள்வருந்தும் படி. உயிர்செகுத்ததன்றே-அக்கூகைகளின் உயிரை அழித்ததல்லவா? காக்கை கூகையைவெல்லல்; *குறள், 481.* ஒரு காக்கை பல கூகையைக் கொன்றது என்று கூறியது ஒருவீரன் பலரைக் கொல்வதற்கு முடியும் என்பதைப் புலப்படுத்தியது; "பலமென்றிகழ்த லோம்புமின்" *(புறநா. 301)*; "ஒலித்தக்கா லென்னா முவரி யெலிப் பகை, நாக முயிர்ப்பக் கெடும்" *(குறள், 763)*; "பாயிரங் கூறிப் படைதொக்கா லென்செய்ய, ஆயிரங்காக்கைக்கோர்கல்" *(பழ.165.)*

(இ-ள்.) காட்டிலே ஒருகாக்கை எண்ணிறந்த கூகையிருக்கின்ற இடத்தே அவைவருந்தும்படி பகற்காலத்தேசென்று கொன்றதல்லவோ; சிங்கம் இடமறியாதே செறிந்தவனத்தின் நரிமேலே [1]பாய்ந்து அந்நரியாகியவலையிலே அகப்பட்டதல்லவோ; ஆதலால், யாம் வீரமுடையேமென்று மகளிரைப் போலே தாம்நினைத்ததே துணிந்துசெய்யாராய்க் காலத்தையும் இடத்தையும் நாடி ஆண்டுச் செய்யும் வினையிடத்தும் அஞ்சாராய்ச் சூழுமறிவினையும் வல்லார்க்குப் பின்னை அரியவினையுண்டோ வென்றாளென்க.

வீரத்தையே கருதாமற் காலமுமிடமுமறிந்து செய்கவென்றாள்; "பகல் வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை" (குறள்,481) என்றும், "காலாழ் களரி னரியடும்" (500) என்றும் தேவருங்கூறினார். (39-40)

1929. ஊழிவாய்த் தீயொ டொப்பான் பதுமுக னுரைக்கு மொன்னார்
ஆழிவாய்த் துஞ்ச மற்றெம் மாற்றலா னெருங்கி வென்று
மாழைநீ ணிதியந் துஞ்சு மாநிலக் கிழமை யெய்தும்
பாழியாற் பிறரை வேண்டேம் பணிப்பதே பாணி யென்றான்.

(இ-ள்.) அதுகேட்டுத் தீயோடொப்பானாகிய பதுமுகன், எம்மாற்றலால் நெருங்கிப் பகைவரை ஆழிவாயிலேபடும்படி வென்று நிலக்கிழமையை எய்துவேமாதலின், வலியாற்பிறரை விரும்பேம்; அருளிச்செய்யுமதே தாமதமென்றானென்க.

எய்தும், பன்மைத்தன்மை. 'பாழியேம்' என்றும் பாடம். (41)

1928. இழையின்பொறையை ஆற்றகில்லாது; இழை-ஆபரணம்; பொறை-பாரம். இட்டிடை-சிறுகிய இடை. குழையையும் நிறத்தையுமுடைய முகத்தினார்; மகளிர்; நிறம்-ஒளி; (பி-ம்.) 'குழையுடைமுகத்தினார்.' குறித்ததே-தாம் கருதியதையே. முழை-குகை. மேற்பாய்ந்து-நரியின்மீது பாய்ந்து. மை-கருமைநிறம். வழை- சுரபுன்னை மரம். சிங்கம் நரியாகிய வலையிற்பட்டதன்றே.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'பாய்ந்தாலன்னதாகிய.'

1929. ஊழிவாய்த்தீ-ஊழிக்காலத்து நெருப்பு. ஒப்பானாகிய பதுமுகன் உரைக்கும். உரைக்கும்-சொல்லுவான். எம் ஆற்றலால் நெருங்கி ஒன்னாரை ஆழிவாயில் துஞ்சவென்று; ஒன்னார்-பகைவர். துஞ்ச- இறக்கும்படி. மாழை - பொன். துஞ்சும் - தங்கிய. நிலக்கிழமை - நிலவுரிமையை. எய்தும்=எய்துதும்-அடைவோம்; 'சூளுறும்' (சீவக. 2126) என்பதுபோல ஈண்டும் தன்மைப் பன்மை. பாழி-வலி. பணிப்பதே-தம் அருளிச்செய்வதே. பாணி - தாமதமாகும்.

1930. பொருவருங் குரைய மைந்தர் பொம்மென வுரறி மற்றித்
திருவிருந் தகன்ற மார்பன் சேவடி சேர்ந்த யாங்கள்
எரியிருந் தயரு நீர்மை யிருங்கதி ரேற்ற தெவ்வர்
வருபனி யிருளு மாக மதிக்கவெம் மடிக ளென்றார்.

பொருவுதல், விகாரம்.

(இ-ள்.) ஒழிந்த தோழர், கடுகமுழங்கி இச்சீவகனடியைச் சேர்ந்த யாங்கள் வெம்மைக்கு நாமொவ்வோமென்று நெருப் பிருந்து வருந்துந்தன்மையையுடைய ஞாயிறும், எம்முடனெதிர்த்த தெவ்வர் பனியும் இருளுமாக எம்மடிகள் மதித்தருளுகவென்றா ரென்க. *(42)*

(வேறு)

1931. கார்தோன்ற வேம லருமுல்லை கமலம் வெய்யோன்
தேர்தோன்ற வேம லருஞ்செம்மனின் மாமன் மற்றுன்
சீர்தோன்ற வேம லருஞ்சென்றவன் சொல்லி னோடே
பார்தோன்ற நின்ற பகையைச்செறற் பாலை யென்றாள்.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட தேவி, செம்மால்! காரும் தேரும் தோன்றின அளவிலே முல்லையும் கமலமும் மலருமாறுபோல, உன்சீர்தோன்றின பொழுதே நின் மாமன் அகமலர் மலரும்; ஆதலால், அவனிடத்தே சென்று அவனேவலோடே பகையைக் கொல்வாயாக வென்றாளென்க.

பார் நின்னாலே விளங்க. நின்ற-நிலைபெற்றுநின்ற. *(43)*

1930. பொருவரும்-ஒப்பில்லாத. குரைய, அசை; *சீவக.1914.* மைந்தர்: பதுமுகனொழிந்ததோழர்; எழுவாய். பொம்மென-கடுக. உரறி-முழங்கி. திரு இருந்த மார்பன், அகன்ற மார்பனென்பன சீவகனை. மார்பனது சேவடியை. எரி - தீ. அயரும் நீர்மையயுடைய கதிர்; சூரியன். அயரும் நீர்மை-வருந்தும்தன்மை. ஏற்ற தெவ்வர்- எம்முடன்எதிர்த்த பகைவர். எம்அடிகள் மதிக்க என்றார்; அடிகள்: விசயை; விளி. மதிக்க-நினைத் தருளுக. சீவகனைச் சேர்ந்த தோழருக்குச் சூரியனும், பகைவருக்குப் பனியும் இருளும் உவமைகள்.

1931. கார்-கார்காலம். முல்லைமலரும். கமலம்-தாமரை. வெய்யோனுடைய தேர். செம்மல்: சீவகன்; விளி. உன்சீர்தோன்றவே நின் மாமன் மலரும்; சீர்-புகழ். மாமன் மலரும்-கோவிந்தன் மனம் மலரும். சென்று-மாமனிடம்போய். அவன்சொல்லினோடே-கோவிந்த னுடைய ஏவலோடு. பகையை-கட்டியங்காரனை. செறற்பாலை- கொல்லத்தக்காய்.

1932. நன்றப் பொருளே வலித்தேன்மற் றடிக ணாளைச்
சென்றப் பதியு ளெமர்க்கேயென துண்மை காட்டி
அன்றைப் பகலே யடியேன்வந் தடைவ னீமே
வென்றிக் களிற்றா னுழைக்செல்வது வேண்டு மென்றான்.

(இ-ள்.) அடிகளே! கூறியது நன்று; தோழரறிவித்த அன்றைப் பகற்பொழுதே அந்தக் காரியமே யானும் துணிந்தேன்; இனி நாளை இராசமாபுரத்தே சென்று என்சுற்றத்திற்கு யானிருந்தபடியை அறிவித்து ஒருநாளிருந்து மற்றைநாளே போந்து அடியேனடைவேன்; நீர் என்மாமனிடத்துஏறச்செல்லு நிலைமையைவிரும்புமென்றானென்க.

"இளையவண் மகிழ்வ கூறி" *(சீவக. 2101)* என்னுங்கவி யானும், "வீட்டகந் தோறும்" *(சீவக. 2110)* என்னுங்கவியானும், "ஊர்தோறு" *(சீவக. 2111)* என்றதனானும் அன்றைப்பகலே வருவேனென்றல் பொருந்தாமையுணர்க. "கிளந்த வல்ல செய்யுளுட் டிரிநவும்" *(தொல். குற்றியலுகரப். 78)* என்றதனால், நும்மென்னுஞ்சொல் நீயிரென முழுவதுந் திரியாது மகரநிற்பத் திரிந்து நீமெனநின்றது; ஏகாரம், பிரிநிலை; இனி நீமென்று ஒரு திசைச்சொல்லுமாம். *(44)*

1933. வேற்றைவந் தன்ன நுதிவெம்பரற் கான முன்னி
நூற்றைவ ரோடு நடந்தாணுதி வல்வின் மைந்தன்
காற்றிற் பரிக்குங் கலிமான்மிசைக் காவ லோம்பி
ஆற்றற் கமைந்த படையோடதர் முன்னி னானே.

நுதி-முன்பு; "மதியேர் நுதலார் நுதிக்கோலஞ் செய்து" *(சிற். 360)* என்றாற் போல. ஓம்பி - ஓம்ப.

1932. நன்று-கூறியது நல்லது. அன்றைப் பகலே அப்பொருளே வலித்தேன்-தோழர் என்திறத்தைக் கூறிய அன்றைப் பகற்பொழுதே அக்காரியத்தையே யானும் செய்யத் துணிந்தேன். அடிகள்: விசயை; விளி. நாளைப்பதியுள் சென்று; பதியுள்-இராசமாபுரத்தே. எமர்க்கே-என் உறவினர்க்கு, ஏ; அசை. நீமே-நீர்; ஏ, பிரிநிலை. களிற்றானுழை: கோவிந்தனிடத்து.

1933. பரலுக்குவேல்: *சிறுபாண். 7-8; மலைபடு. 373; சிற். 228,* வேல் தைவந்தன்ன நுதியையுடைய வெவ்விய பரலைக் கொண்ட கானத்தை. தைவந்தன்ன- தொட்டாற் போன்ற. நுதி-கூர்மை. பரல்-பருக்கைக்கல். படையோடுகாவலோம்பிநுதிநூற்றைவரோடுகானமுன்னி நடந்தாள். காவல் ஓம்பி=காவல் ஓம்ப-காவலிட. நுதி-சீவகன்போவதற்கு முன்பே. நூற்றைவர்: தாபதப்பள்ளியிலுறையும் மகளிர்; இவர்கள் விசயைக்குத் துணையாக இருப்பவர். மைந்தன்: சீவகன். காற்றினைப்

(இ-ள்.) வல்வின்மைந்தன் படையாலே தேவிக்குக்காவலிட, அவளும் அவன் போவதற்குமுன்பே நூற்றைவரோடே கானமுன்னி நடந்தாள்; நடந்த பின்பு அவன் மான்மிசையேறி அதரைப்போகத் தொடங்கினானென்க.

பகைவர்க்கஞ்சி அவன் படையைக் காவலிட்டபின்பு, தேவி தான் தனக்குக் காவலாகத் தன்னைப்போல் நோன்புகொண்ட மகளிராய்ப் பள்ளியிலுறைவார் நூற்றைவரோடே போனாள்; தவஞ் செய்வார் தனியே போதல் மரபன்றென்று. இனி வல்வின் மைந்தன் முன்பு படையோடே மான்மிசையிலேயேறி அதரை முன்னினவன் தேவிக்குக்காவலோம்ப, அவள் நோன்புகொண்ட மகளிர் நூற்றைவ ரோடே நடந்தாளென்றுமாம். இனி நடந்தானென்று பாடமோதி, முன்பு படையோடே அதர்முன்னினவன் மாமிசை யிலுள்ளாரைத் தேவிக்குக்காவலாகவோம்பித்தான் நூற்றைவரோடும் போனானென் பாருமுளர். (45)

1934. மன்றற் கிடனா மணிமால்வரை மார்பன் வான்கண்
நின்றெத் திசையு மருவிப்புன னீத்த மோவாக்
குன்றுங் குளிர்நீர்த் தடஞ்சூழ்ந்தன கோல யாறும்
சென்றப் பழனப் படப்பைப்புன னாடு சேர்ந்தான்.

மன்றற்கு-கல்யாணத்திற்கு. வான் தன்னிடத்தே மாறாது பெய்தலின், அருவிநீர்ப் பெருக்கொழியாத குன்று. படப்பை-தோட்டம்.

(இ-ள்.) மார்பன், குன்றையும் ஆற்றையுங்கடந்து அவ்வே மாங்கதத்தைச்சேர்ந்தானென்க. (46)

(வேறு)

1935. காவின்மேற் கடிமலர் தெகிழ்ந்த நாற்றமும்
வாவியு ளினமல ருயிர்த்த வாசமும்
பூவிரி கோதைர் புனைந்த சாந்தமும்
ஏவலாற் கெதிரெதிர் விருந்து செய்தவே.

போல்பரிக்கும் மான்மிசை; பரிக்கும்-செல்லுகின்ற;' மான்: குதிரை. அதர் முன்னினான் - வழியைப் போகத் தொடங்கினான்.

1934. மன்றல்-கலியாணம். இடனாகிய மார்பன், வரைபோலும் மார்பன்; சீவகன். வான் கண் நின்று-மேகம் தன்னிடத்தே இடையறாது பெய்தலால்; நின்று-நிற்ப; 'நிற்பவென்பது நின்றெனத் திரிந்துநின்றது' (குறள், 11, பரிமேல்.) நீத்தம்-வெள்ளம். ஓவா-ஒழியாத. சென்று கடந்து. பழனத்தையும் படப்பையையுமுடைய நாட்டை; நாடு-ஏமாங்கதம்.

(இ-ள்.) நெகிழ்ந்த காவின் நாற்றமுதலியன வில்வல்லாற்கு விருந்து செய்தனவென்க. *(47)*

1936. கரும்பின்மேற் றொடுத்ததேன் கலிகொ டாமரைச்
சுரும்பின்வாய்த் துளித்தலிற் றுவைத்த வண்டொடு
திருந்தியாழ் முரல்வதோர் தெய்வப் பூம்பொழிற்
பொருந்தினான் புனைமணிப் பொன்செய் பூணினான்.

(இ-ள்.) பூணினான், கரும்பில்வைத்ததேன் சுரும்பின்வாய்த் துளித்தலின், அச்சுரும்பொலித்தவை பின்பு வண்டோடு யாழ் போல முரலும்பொழிலைப் பொருந்தினானென்க. *(48)*

1937. பொறைவிலங் குயிர்த்தன பொன்செய் மாமணிச்
செறிகழ லிளைஞருஞ் செல்ல னீங்கினார்
நறைவிரி கோதையர் நாம வேலினாற்
கறுசுவை நால்வகை யமுத மாக்கினார்.

(இ-ள்.) குதிரைமுதலியன சுமத்தலைவிட்டு இளைப்பாறின; இளையரும் வருத்தம் நீங்கினார்; அவ்வளவிலே கோதையர் வேலினாற்கு அடிசில் சமைத்தாரென்க. *(49)*

1935. கா-சோலை. தெகிழ்ந்த நாற்றம்-வாய்விட்ட வாசனை; *சீவக.1440,* அடிக். வாவி-தடாகம். உயிர்த்த-வீசிய. கோதையர்: மகளிர். ஏவலாற்கு-வில்வல்லானாகிய சீவகனுக்கு; ஏ-அம்பு; விற்றொழில்.

1936. தொடுத்த-வைத்த. கலிகொள்-ஆரவாரத்தைக் கொண்ட, சுரும்பு-ஒரு வகைவண்டு. கரும்பில்வைத்ததேன் தாமரையிலுள்ள சுரும்பின்வாயில் துளித்தல்; "அறையுறு கரும்பி னணிமடற் றொடுத்த, நிறையுறு தீந்தே னெய்த்தொடை முதிர்வை, உழைக்கவின் றெழுந்த புழற்காற் றாமரைச், செம்மல ரங்கட்.... உண்ணெகிழ்ந் துறைக்கும்" *(பெருங். 1. 48:146-150.)* துவைத்த-ஒலித்தனவாய். சுரும்பும்வண்டும் யாழ்போல் முரலும்; *சீவக.1196,* அடிக்; *பொருந.211.* பூணினான் பொழிலைப் பொருந்தினான்; பூணினான்: சீவகன்.

1937. விலங்கு பொறையுயிர்த்தன-சீவகன் முதலியோர் ஏறிவந்த குதிரை முதலியன சுமத்தலை நீங்கி இளைப்பாறின. இளைஞர்: சீவகன் முதலியவர். செல்லல்-வழிவந்த வருத்தம். நறை-தேன். கோதையர்: மகளிர். நாமவேலினாற்கு-அச்சந்தரும் வேலையுடைய சீவகனுக்கு; நாம்-அச்சம்; உரிச்சொல் ஈறுதிரிந்தது. அறுசுவையோடு கூடிய நால்வகை அமுதத்தை ஆக்கினார். நால்வகை அமுதம்: பக்ஷ்ய, போஜ்ய, லேஹ்ய, சோஷ்யங்கள் என்பர். அமுதம்-உணவு.

1938. கட்டியி னரிசியும் புழுக்குங் காணமும்
புட்டில்வாய்ச் செறித்தனர் புரவிக் கல்லவும்
நெட்டிருங் கரும்பொடு செந்நென் மேய்ந்துநீர்
பட்டன வளநிழற் பரிவு தீர்ந்தவே.

(இ-ள்.) கருப்புக்கட்டியுடனே கலந்த அரிசியும் காணமுமிட்ட புட்டிலை நீரிலேயலைந்தனவாகிய புரவிக்கு வாயிலே செறித்தார்; அவையொழிந்த எருது முதலியனவும் மேய்ந்து நிழலிலே கிடந்து வருத்தந்தீர்ந்தனவென்க. (50)

1939. குழிமதுக் குவளையங் கண்ணி வார்குழற்
பிழிமதுக் கோதையார் பேண வின்னமு
தழிமதக் களிறனா னயின்ற பின்னரே
கழிமலர் விழித்தகண் கமலம் பட்டவே.

குழிமதுக்குவளை - குழியிற்குவளை.

(இ-ள்.) களிறனான்கோதையர்பேணஇன்னமுதையுண்டபின்பு, கழியின்மலர்கள்கண்விழித்தன; கமலம்துயின்றனவென்க. (51)

1940. எரிமணி யிமைத்தன வெழுந்த தீம்புகை
புரிநரம் பிரங்கின புகன்ற தீங்குழல்
திருமணி முழவமுஞ் செம்பொற் பாண்டிலும்
அருமணி யின்குர லரவஞ் செய்தவே.

1938. கட்டியின் அரிசியும்-வெல்லக்கட்டியோடு கலந்ததாகிய அரிசியும். புழுக்கும்-வெந்த. காணம்-கொள். அரிசியும் காணமும் உடைய புட்டிலைப் புரவிக்கு வாயிலே செறித்தார்; புட்டில்-குதிரைக்கு உணவுகட்டும் மொக்கணியென்னும் கருவி. அல்லவும்-அவையல்லாத எருது முதலியனயும். நீர்பட்டனவாகிய புரவியென இயைக்க. பரிவு-வருத்தம்.

1939. கண்ணியையும் குழலையுமுடைய கோதையார்: மகளிர். பேண-உபசரிக்க. அழிமதக்களிறு-ஒழுகுகின்ற மதத்தையுடைய யானை. களிறனான், கோதையார் பேண அமுதை அயின்ற பின்னர்; களிறனான்: சீவகன். கழிமலர் கண் விழித்த-உப்பங்கழியிலுள்ள குவளைப்பூக்கள் மலர்ந்தன. கமலம்கண்பட்ட-தாமரை குவிந்தன. கண் என்பதை இரண்டற்கும் கொள்க. சைனர் பகலிலேயே உண்பவராதலின், 'பகலுணா' இக்கவியிற் கூறப்பட்டமை கூர்ந்து அறிதற்பாலது; வல்சி (*சீவக.591*) என்பதற்கு பகற்சோறென்று பொருளெழுதியதும் இக்காரணங்கொண்டே.

1940. இமைத்தன-விளங்கின. தீம்புகை எழுந்தது. புகை-அகிற்புகை. புரிநரம்பு இரங்கின-முறுக்கிவிட்ட நரம்பையுடைய

(இ-ள்.) அவ்வந்திக்காலத்தில் மணிவிளங்கின; அகிற்புகை எழுந்தன; நரம்பு இரங்கின; குழல் பாடலைக்கூறின; அழகிய முழவமும் கஞ்சதாளமும் குதிரைமணியின் குரலோடே யொலித் தனவென்க. (52)

1941. தெளித்தவின் முறுவலம் பவளஞ் செற்றவாய்க்
களிக்கயன் மழைக்கணார் காமங் காழ்கொளீஇ
விளித்தவின் னமிர்துறழ் கீதம் வேனலான்
அளித்தபின் னமளியஞ் சேக்கை யெய்தினான்.

தெளித்தவின்முறுவல் - விளக்கிய இனிய முறுவல்.

(இ-ள்.) மகளிர்பாடிய கீதத்தைச் சீவகன் கொண்டாடிய பின்பு காமத்தே வயிரங்கொண்டு படுக்கையாகிய தங்குமிடத்தை எய்தினானென்க. (53)

1942. தீங்கரும் பனுக்கிய திருந்து தோள்களும்
வீங்கெழிற் றோள்களு மிடைந்து வெம்முலை
பூங்குளிர் தாரொடு பொருது பொன்னுக
ஈங்கனங் கனையிரு ளெல்லை நீந்தினான்.

(இ-ள்.) கரும்பைக்கெடுத்த தோள்களும் எழிற்றோள்களும் மிடைதலாலே முலை அவன் தாரோடே பொருது பூண்கள் சிந்தும்படி இரவெல்லையை இங்ஙனம் நீந்தினானென்க.

"வியநெறியால் விடுத்தான்" (சீவக.1886) என்றலின் இவன் நுகர்தற்குரிய மகளிர்பலரும் வந்தாரென்க. (54)

வீணைகள் ஒலித்தன. குழல் புகன்ற-புல்லாங்குழல் பாடலை இசைத்தன. மணி-அழகு. பாண்டில்-கஞ்சதாளம். மணியின் குரலோடு அரவம் செய்த; மணி - குதிரைக்குக்கட்டிய மணி.

1941. தெளித்த-விளக்கிய. முறுவலையும் வாயையுமுடைய கண்ணார்; மகளிர். கண்ணார் விளித்த கீதத்தை வேனலான் அளித்த பின் காமத்தே காழ்கொளீஇ அமளியஞ் சேக்கையை எய்தினான்; விளித்தல் - பாடுதல்; "விளியாதான் கூத்தாட்டு" (திரி.11); "குயில் விளிப்பது காணாய்" (மணி.4:13.) வேனலான் - மன்மன் போன்ற சீவகன். அளித்தபின்-கொண்டாடிய பின்பு. காழ்கொளீஇ-வயிரம் கொண்டு. அமளியஞ்சேக்கை-படுக்கையாகியதங்கமிடத்தை.

1942. கரும்பை அனுக்கிய தோள்கள்; என்றது மகளிரது தோள் களை; அனுக்கிய-தம் அழகால் அதனைக் கெடுத்த. எழிற் றோள்கள்; சீவகனுடைய தோள்கள். மிடைந்து-நெருங்குதலால். தார்: சீவகனது மார்பின்மாலை. பொன் உக-பொன்னலாகிய ஆபரணங்கள் சிந்தும்படி. ஈங்கனம்-இவ்வாறு. கனையிருள்எல்லை-செறிந்த இரவின் எல்லையை.

1943. கனைகதிர்க் கடவுள்கண் விழித்த காலையே
நனைமலர்த் தாமரை நக்க வண்கையாற்
புனைகதிர்த் திருமுகங் கழுவிப் பூமழை
முனைவனுக் கிறைஞ்சினான் முருக வேளனான்.

(இ-ள்.) முருகவேளனான், ஞாயிற்றால் உலகம் கண்விழித்த காலையிலே தாமரைப்பூவைக் கெடுத்த கையாலே முகங்கழுவிப் பூமழையைப்பெய்து முனைவனுக்கு வணங்கினானென்க.

கடவுள்தோன்றின காலமுமாம். நனைமலர், முதற்கேற்ற அடை. 'மழை பெய்து' எனவருவிக்க. இரண்டனுருபு மயக்கமுமாம், முனைவனையென்று. (55)

1944. நாட்கடன் கழித்தபி னாம வேலினான்
வாட்கடி யெழினகர் வண்மை காணிய
தோட்பொலி மணிவளைத் தொய்யின் மாதரார்
வேட்பதோர் வடிவொடு விரைவி னெய்தினான்.

(இ-ள்.) வேலினான், நாட்காலத்துச் செய்யுங் கடன்களை முடித்தபின்பு மகளிர் விரும்புவதொரு வடிவைக்கொண்டு ஒளியின் மிகுதியையுடைய ஊரின் வண்மையைக் காண்டற்கு விரைவோ டெய்தினானென்க. (56)

1945. அலத்தகக் கொழுங்களி யிழுக்கி யஞ்சொலார்
புலத்தலிற் களைந்தபூ ணிடறிப் பொன்னிதழ்
நிலத்துகு மாலைகா றொடர்ந்து நீணகர்
செலக்குறை படாததோர் செல்வ மிக்கதே.

1943. கதிர்க்கடவுளால் கண்விழித்த காலையில்; கதிர்க்கடவுள்: சூரியன். நனை-தேன். தாமரையை நக்க கையால்; நக்க-இகழ்ந்த. கதிரையுடைய முகத்தை. முகங்கழுவிக் கடவுளை வணங்குதல்; சீவக. 220, அடிக். பூவாகிய மழையை. முனைவனுக்கு: அருகனுக்கு. இறைஞ்சினான்-வணங்கினான். வேளனான்: சீவகன்.

1944. நாட்கடன்-விடியற்காலத்துச்செய்யும் கடன்கள்; சீவக.1991. வேலினான்: சீவகன். வாள் கடி எழில்நகர் வண்மை காணிய-ஒளியின் மிகுதியையும் அழகையுமுடைய இராசமாபுரத்தின் வளப்பத்தைக் காணும் பொருட்டு. வளையையும் தொய்யிலையுமுடைய மாதரார்: மகளிர். வேட்பதோர்-விரும்புவதொரு.

1945. அலத்தகக்கொழுங்களி இழுக்கி-சீவகன்பாதம் இங்குலிகச் சேற்றிலே வழுக்கப்பட்டு. அஞ்சொலார்: மகளிர். புலத்தலின்-தம்

(இ-ள்.) அவன்கால் இங்குலிகச்சேற்றிலேயிழுக்கிப் பூணிலேயிடறி மாலையும் சேரத் தொடரப்படுதலாலே போகத் தொலையாதிருப்பதொரு செல்வம் நீணகர்க்கு மிக்கதென்க. *(57)*

(வேறு)

1946. *கத்தி கைக்கழு நீர்கமழ் கோதையர்*
பத்தி யிற்படு சாந்தணி வெம்முலை
சித்தி யிற்படர் சிந்தையி னாரையும்
இத்தி சைப்படர் வித்திடு நீரவே.

கத்திகை - தொடைவிசேடம்.

(இ-ள்.) கோதையருடைய முலை, பத்தியிலேயுண்டாஞ் சித்தியிலே செல்கின்ற துறவோரையும் இல்லறத்திலே செலுத்துவித்திடும் தன்மையை யுடையவாயிருக்குமென்க. *(58)*

1947. *வஞ்சி வாட்டிய வாண்மி னுசுப்பினார்*
பஞ்சி யூட்டிய பாடகச் சீறடி
குஞ்சி சூட்டிய மைந்தர்கு ழாமலால்
இஞ்சி வட்டமி டம்பிறி தில்லையே.

(இ-ள்.) வட்டமாகிய மதிலினிடமெல்லாம், மகளிரடியைக் குஞ்சியிலேசூட்டியமைந்தர்திரளல்லது வேறுதிரளில்லையென்க.

வாட்டிய - கெடுத்த. *(59)*

கணவரோடு ஊடுதலால். பூணலே இடறி. நிலத்து உகுத்த பொன்னிதழையுடைய மாலை. கால்தொடர்ந்து- ஒருசேரக் கட்டுதலாலே. நகர்: இராசமாபுரம். அடி, 2-3: சீவக.1621. செல-போக. நகர்க்குக் செல்வம் மிக்கது.

1946. கத்திகை-குருக்கத்தி என்றுமாம். கழுநீர்-செங்கழுநீர்மலர். கோதையர்: மகளிர். பத்தி-வரிசையுமாம். கோதையரதுமுலை, பத்தியிற்படு சித்தியிற் படர்கின்ற சிந்தையினாரையும் இத்திசைப்படர் வித்திடும் நீர; பத்தியிற்படு-பக்திசெய்தலிலே உண்டாகும். படர்தல்-செல்லுதல். சிந்தையினார்-துறவிகள். இத்திசை-இல்வாழ்க்கையிடத்திலே; நீர-தன்மையையுடையன.

1947. வஞ்சிவாட்டிய நுசுப்பினார், ஒளியையுடைய மின்போன்ற நுசுப்பினார்; மகளிர். வஞ்சிவாட்டிய-வஞ்சிக்கொடியைக் கெடுத்த. பஞ்சி ஊட்டிய சீறடி, பாடகமணிந்த சீறடி. பஞ்சி-செம்பஞ்சுக்குழப்பு. பாடகம்: மகளிர் காலிலணியும் ஒருவகை யாபரணம். குஞ்சி-தலை. நுசுப்பினாரது அடியைத் தம் குஞ்சியில் சூட்டிய மைந்தர் குழாமல்லது. மகளிரடியை மைந்தர் தலையிற் சூடியது, அவரது ஊடல் தீர்த்தற்கு. வட்டமாகிய இஞ்சியிடத்தில்; இஞ்சி-மதில். பிறிது-வேறுகூட்டம்.

1948. மின்னி னீள்கடம் பின்னெடு வேள்கொலோ
மன்னு மைங்கணை வார்சிலை மைந்தனோ
என்ன னோவறி யோமுரை யீரெனாப்
பொன்னங் கொம்பனை யார்புலம் பெய்தினார்

(இ-ள்.) பொற்கொம்பனையார், இவன், மேனியினொளியாலே முருகனோ! காமனோ! யார்தானறிகிலம்; உரையீரென்று வருந்தினா ரென்க. *(60)*

1949. விண்ண கத்திளை யானன்ன மெய்ப்பொறி
அண்ண லைக்கழி மீன்கவர் புள்ளென
வண்ண வார்குழ லேழையர் வாணெடுங்
கண்ணெ லாங்கவர்ந் துண்டிடு கின்றவே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் புலம்பின ஏழையர் கண்ணெல்லாம் முருகனுடைய உத்தமவிலக்கணத்தையொத்த இலக்கணத்தை யுடைய அண்ணலை நீர்வடிந்த கழியின் மீனைக் கவரும் பறவையென்னும்படி கைக்கொண்டு நுகராநின்றனவென்க.

இது, தொழிலுவமம். *(61)*

(வேறு)

1950. புலாத்தலைத் திகழும் வைவேற் பூங்கழற் காலி னானை
நிலாத்தலைத் திகழும் பைம்பூ ணிழன்மணி வடத்தோ டேந்திக்
குலாய்த்தலைக் கிடந்து மின்னுங் குவிமுலை பாய வெய்தாய்க்
கலாய்த்தொலைப் பருகு வார்போற் கன்னியர் துவன்றி னாரே.

1948. மின்னின் வேள் கொலோ-சீவகன், மேனியது ஒளியால் முருகனோ; கொல், அசை. கடம்பினையுடைய வேள். ஐங்கணை யையும் சிலையையுமுடைய மைந்தனோ-மன்மதனோ. அடி,1-2: *சீவக.1311.* என்னனோ யார்தான்; ஓ, அசை. கொம்பனையார்: மகளிர். புலம்பு-வருத்தம்.

1949. இளையான் அன்ன-முருகனைப்போன்ற. மெய்ப்பொறி அண்ணலை-மேனியில் உத்தம இலக்கணங்களையுடைய சீவகனை. ஏழையரது கண்ணெலாம் அண்ணலை, கழியிலுள்ள மீனைக் கவர்கின்ற புள்ளெனக் கவர்ந்து உண்டிடுகின்றவே; ஏழையர்: இராசமாபுரத்து மகளிர். கழி-உப்பங்கழி. கவர்ந்து-சீவகனுடைய மேனியின் அழகை விரும்பி.

1950. புலா - மாமிசநாற்றம்; வேலுக்கு அடை. வேலையுடைய கழற்காலினானை: சீவகனை. மணிவடத்தோடு பூண்கிடந்து மின்னும்

புலால்நாற்றம் தலையிலே திகழும் வேல்.

(இ-ள்.) சீவகனைக் [1]கலவியிலே வெய்தாய்க் கலாய்த்து அக்கலாந் தீர்ந்து தம்முலை பாய நுகர்வாரைப்போலே கன்னியர் நெருங்கினாரென்க.

நிலாத்தன்னிடத்தே திகழும் மணிவடத்தோடே பூண் தலையிலேகிடந்து மின்னும் ஏந்திக்குவிந்த முலையென்க. (62)

1951. வேனெடுங் கண்க ளம்பா விற்படை சாற்றி யெங்கும்
தேநெடுங் கோதை நல்லார் மைந்தனைத் தெருவி லெய்ய
மானெடு மழைக்க ணோக்கி வானவர் மகளு மொப்பாள்
பானெடுந் தீஞ்சொ லாளோர் பாவைபந் தாடு கின்றாள்.

(இ-ள்.) நல்லார், கண்களம்பாக விற்படையையமைத்து மைந்தனைத் தெருவிலே எங்கும் எய்யாநிற்க, நோக்கினை யுடையாள், நெடுவானவர்மகளு மொப்பாள், பால்போலுஞ் சொல்லாள், ஒருபாவை, அவள்பந்தாடாநின்றாளென்க.

நெடுமை - பெருமை. (63)

1952. குழன்ம லிந்த கோதை மாலை பொங்க வெங்க திர்ம்முலை
நிழன்ம லிந்த நேர்வ டந்நி ழறப டப்பு டைத்தர
எழின்ம ணிக்கு ழைவில் வீச வின்பொ னோலை மின்செய
அழன்ம ணிக்க லாப மஞ்சி லம்பொ டார்ப்ப வாடுமே.

முலை, ஏந்திக் குவிந்த முலை; மணிவடம்-முத்துமாலை. குலாய்-விளங்கி. வெய்தாய்-விரைவாககலாய்த்து-கோபித்து. ஒலை=ஒல்லை-விரைய பருகுவார்-இன்பம்நுகர்வார். துவன்றினார்- நெருங்கினார்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'கலாவி.'

1951. கண்கள் அம்பாக. சாற்றி-அமைத்து. தேனைக்கொண்ட நெடுங்கோதை; பூமாலை. கோதையையுடைய நல்லார்; மகளிர். மைந்தனை: சீவகனை. நோக்கியும், ஒப்பாளும், சொல்லாளுமாகிய ஓர் பாவை; என்றது விமலையை.

1952. குழலில்மலிந்தகோதை; கோதை - பூமாலை. மாலை - மார் பின்மாலை. பொங்க-மிகுத்துக்காட்ட; சீவக.645, ந. நிழல்மலிந்த-ஒளி நிறைந்த. நேர்வடம்- முத்துமாலை. நேர்வடம் முலையில் புடைத்தர; புடைத்தர-அடித்தலைச்செய்ய. வில்-ஒளி. மின்செய-ஒளிவிட. அழல் மணிக்கலாபம்-தீப்போலும் நிறத்தையுடைய மணிகளைக் கொண்ட கலாபம்; கலாபம்-ஒருவகை மேகலை. கலாபமும் ஆர்ப்ப ஆடும்: ஆடும்-விமலை பந்தாடுவாள்.

(இ-ள்.) அவள், குழலிற் கோதையும் மாலையும்பொங்க, முத்து வடம் முலையிலே புடைத்தலைச்செய்ய, குழை வில்லைவீச, ஓலை ஒளியையுண்டாக்க, கலாபமும் சிலம்புமொலிப்ப ஆடுமென்க. *(64)*

1953. அங்கை யந்த லத்த கத்த வைந்து பந்து மர்ந்தவை
மங்கை யாட மாலை சூழும் வண்டு போல வந்துடன்
பொங்கி மீதெ ழுந்து போய்ப்பி றழ்ந்து பாய்த லின்றியே
செங்க யற்கண் புருவந் தம்மு ளுருவஞ் செய்யத் திரியுமே.

(இ-ள்.) ஐந்துபந்து, அங்கையாகிய அழகியநிலத்திடத்தவாக மங்கை முதலாடுதலாலே, அதிலேயமர்ந்தவை பின் முறைமை குலைந்துபோய் வீழ்தலின்றி மாலையைச்சூழும் வண்டுபோலே பொங்கி மீதெழுந்துபோய் உடனேவந்து கண்ணும் புருவமும் கூடத் திரிந்து அழகுசெய்யத்திரியுமென்க. *(65)*

1954. மாலை யுட்க ரந்த பந்து வந்து கைத்த லத்தவாம்
ஏல நாறி ருங்கு ழற்பு றத்த வாண்மு கத்தவாம்
நூலி னேர்நு சுப்பு நோவ வுச்சி மாலை யுள்ளவாம்
மேலெ ழுந்த மீநி லத்த விரல கைய வாகுமே.

(இ-ள்.) மாலையின் மறைந்த பந்து கையிடத்தவாம்; குழற் புறத்தவாகிய பந்து முகத்திடத்தவாம்; நுசுப்புநோம்படி உச்சியிற் போன பந்து மீண்டும் மாலைக்குள்ளேயாம்; மாலைமேலேபோய் உயர்ந்த பந்து மீண்டும் விரலிடத்தன, கையிடத்தனவாமென்க. *(66)*

1955. கொண்டு நீங்கல் கோதை வேய்தல் குங்கு மம்ம ணிந்துராய்
எண்டி சையு மேணி யேற்றி லங்க நிற்றல் பத்தியின்
மண்டி லம்வ ரப்பு டைத்தன் மயிலிற் பொங்கி யின்னணம்
வண்டுந் தேனும் பாட மாதர் பந்து மைந்துற் றாடுமே.

1953. அங்கையாகிய அம்தலத்தகத்த; தலத்தகத்த-இடத்தினுள்ளே யுள்ளனவாக. மங்கை: விமலை. ஆட-விடையாட. பொங்கி-மிக்கு. பிறழ்ந்து பாய்தலின்றி-முறைமை குலைந்துபோய் வீழ்தலில்லாமல். கண்ணும் புருவமும் உருவம் செய்யத்திரியும்; உருவம்-அழகு.

1954. கரந்த-மறைந்த. ஏலநாறு இருங்குழல்-மயிர்ச்சாந்தின் மணம் வீசுகின்ற கரிய கூந்தல்; ஏலம்-மயிர்ச்சாந்து. குழற்புறத்தவாகிய பந்து, முகத்தவாம். நூலின்நேர்-நூலை ஒத்த. உச்சி-உச்சியிற் சென்ற தாகியபந்து.

1955. உராய்-பரந்து. ஏணி-எல்லை. பத்தியின்-வரிசைப்படி. மண்டிலம்-வட்டம். புடைத்தல்-அடித்தல். மயிலைப்போல்பொங்கி. மாதர்: விமலை. மைந்துற்று-வலியுற்று.

(இ-ள்.) மாதர், வண்டுந்தேனும் தேனை நுகராதே நின்றுபாட மயில்போற் பொங்கி உராய் எண்டிசையும் பந்தைக்கொண்டு உலாவுதல், இடையே குங்குமமணிந்து கோதைவேய்தல், படிமுறையாக அடித்தல், அப்பத்தியோடே தன்னைச் சூழ்ந்துவர அடித்தலென்கின்ற இந்நிலைமைகளிலே வலியுற்று இங்ஙனம் பந்தாடுமென்க. (67)

1956. பந்து மைந்துற் றாடு வாள்ப ணைம்மு லையிற் குங்குமம்
சுந்த ரப்பொ டிதெ ளித்த செம்பொற் சுண்ணம் வாணுதற்
றந்து சுட்டி யிட்ட சாந்தம் வேரின் வார்ந்தி டைம்முலை
இந்தி ரதி ருவி னெக்கு ருகி யென்ன வீழ்ந்தவே.

(இ-ள்.) அங்ஙனமாடுகின்றவளுடைய நுதலிலே கொண்டு வந்து சுட்டியாகவிட்ட சாந்தமும், முலையிலிட்ட குங்குமமும், சிந்துரப்பொடியும், ஓடவைத்த பொற்சுண்ணமும், வியர்வையினாற் கரைந்தொழுகி முலையிடையிலே இந்திரவில் நெகிழ்ந்துருகி ஒழுகினாற்போலே வீழ்ந்தவென்க. (68)

1957. நன்ம ணிச்சி லம்பி னோடு கிண்கி ணிந்த கந்நகும்
மின்ம லர்ந்த முல்லை மாலை நக்கி மிக்க றந்தெழுந்து
பொன்ம லர்ந்த கோதை பந்து பொங்கி யொன்று போர்ந்துபாய்ந்து
மின்ம லர்ந்த வேலி னான்முன் வீதி புக்கு வீழ்ந்ததே.

1952-55. இவற்றிற் கூறிய பந்துவிளையாட்டு விகற்பங்கள் முதலியன, *பெருங்கதை, 4. 12:* பந்தடிகண்டது என்னும் பகுதியால் விளங்க அறியலாகும்.

1956. ஆடுவாள்-ஆடுகின்ற விமலையினுடைய. சுந்தரப்பொடி-சிந்துரப் பொடி. தெளித்த-ஓடவைத்த. நுதலில் தந்து சுட்டியாக இட்ட சாந்தம். சுந்தரப்பொடி: ''சுந்தரப் பொடியுஞ் சுட்டிச் சுண்ணமும்'' *(பெருங்.1.42:73.)* சுட்டி இட்ட சாந்தம்-சுட்டியாக இடப்பட்ட சந்தனம். வேரின் வார்ந்து-வேர்வையாற் கரைந்தொழுகி. குங்குமச்சாந்து முதலியன. வேரினால் வார்ந்து முலையிடையில் இந்திரவில் நெக் குருகியென்ன வீழ்ந்த; "சாதிங் குலிக மாதி யாகச், சுட்டிச்சுண்ணமொடு மட்டித்துக் கலந்த, குங்குமக் கொழுஞ்சேறு கூடக் குழைத்திட், டிந்திர வின்னெகிழ்ந் துருகி யாங்கு'' *(பெருங்.1.40:221-224.)* பலநிற முடைமையின் இந்திரவில் உவமை ஆயிற்று. இந்திரதிருவில்: *சீவக. 539,* அடிக்.

1957. மணிகளையுடைய சிலம்பு. சிலம்பும் கிண்கிணியும் நக; நக-விளங்க. நகும்பந்து என்க. மலர்ந்த முல்லைமாலையை மிக்கு நக்கி;

(இ-ள்.) சிலம்பும் கிண்கிணியும் நகாநிற்பப் பொன்னை மலர்ந்ததொரு மின்போல நகுங் கோதையதொரு பந்து, மலர்ந்த முல்லைமாலையை மிக்குத் தீண்டுதலாலே தன்வரையையிறந்து எழுந்துபாய்ந்து பொங்கிப் போந்து வீதி புக்கு வேலினான்முன்னே வீழ்ந்ததென்க. *(69)*

1958. வீழ்ந்த பந்தின் மேல்வி ரைந்து மின்னி னுண்ணு சுப்பினாள்
சூழ்ந்த காசு தோன்ற வந்து கின்னெ கிழ்ந்து பூங்குழல்
தாழ்ந்து கோதை பொங்கி வீழ்ந்து வெம்மு லைக டைவரப்
போழ்ந்த கன்ற கண்ணி வந்து பூங்கொ டியி னோக்கினாள்.

(இ-ள்.) நுசுப்பினாளாகிய ஆவியைப் போழ்ந்தகன்ற கண்ணி, துகில் நெகிழ்தலிற் காசுதோன்றக் குழல் தாழ்ந்துவீழ்தலின் அதிற் கோதை முலையைத் தைவர வீழ்ந்த பந்தின்மேலே வேட்கை செலுத்தி விரைந்துவந்து கொடிபோலே நோக்கினாளென்க. *(70)*

(வேறு)

1959. மந்தார மாலை மலர்வேய்ந்து மகிழ்ந்து தீந்தேன்
கந்தாரஞ் செய்து களிவண்டு முரன்று பாடப்
பந்தார்வஞ் செய்து குவளைக்கண் பரப்பி நின்றாள்
செந்தா மரைமேற் றிருவின்னுரு வெய்தி நின்றாள்.

(இ-ள்.) களிவண்டு மந்தாரமாலையின் மலரை மொய்த்து அதிற்றேனை யுண்டு மகிழ்ந்து காந்தாரமென்னும் பண்ணையாக்கி

நக்கி-தீண்டுதலால். இறந்தெழுந்து-தன் எல்லையைக் கடந்து மேலே போய். கோதையது பந்து ஒன்று ; கோதை: விமலை. பாய்ந்துபொங்கிப் போந்து. மின் மலர்ந்த-ஒளி பரந்த. வீதிபுக்கு வேலினான்முன் வீழ்ந்தது ; வேலினான்: சீவகன்.

1958. மின்போலும் நுசுப்பினாளாகிய போழ்ந்தகன்ற கண்ணி; விமலை. போழ்ந்து-தன்னைப்பார்ப்பவருடைய உயிரைப் பிளந்து. சூழ்ந்தகாசு-அரையிற் சுற்றியுடுத்த மேகலை. கோதை-பூமாலை. தைவர-தடவ. பூங்கொடியின்-பூங்கொடியைப்போல். கண்ணி, பந்தின்மேல் விரைந்து கொடியினைப்போல் நோக்கினாள்.

1959. மந்தாரமாலையின் மலரை. வேய்ந்து-மொய்த்து. தேனை யுண்டு மகிழ்ந்த வண்டு. கந்தாரம்-காந்தாரம் என்னும் ஒருவகைப் பண். முரன்றுபாட-ஆளாபனம் செய்து பாடாநிற்க. பந்தில் ஆர்வம்செய்து-பந்தின் மீது வேட்கைகொண்டு. நின்றாள்-நின்றவளாகிய விமலை. திரு-இலக்குமி. கண்இமையாது நிற்றலின், 'திருவின்னுருவெய்தி' என்றார்.

[1]ஆளாபஞ்செய்து பாடும்படி பந்திலே ஆர்வஞ்செய்துநின்று அவனைக்காண்டலின், அவன்மேலே கண்ணைப்பரப்பி இமையாது நின்றவள், முன்பு கண்ணிமைத்த குறைபாடு தீர்தலின், திருவின் வடிவை நேரே பெற்றுநின்றாளென்க. (71)

1960. நீர்தங்கு திங்கண் மணிநீணிலந் தன்னு ளோங்கிச்
சீர்தங்கு கங்கைத் திருநீர்த்தண் டுவலை மாந்திக்
கார்தங்கி நின்ற கொடிகாளையைக் காண்ட லோடு
பீர்தங்கிப் பெய்யா மலரிற்பிறி தாயி னாளே.

ஓடு, உடனிகழ்ச்சி.

(இ-ள்.) கங்கையினீரையுண்டு சந்திரகாந்தக்கல்லாகிய நிலத்திலே வளர்ந்து பசுமை தங்கி நின்றதொரு கொடி அவனைக் காண்ட லோடே பழம்பூப்போலே வெளுந்து வேறாயினாளென்க. (72)

1961. பெண்பா லவர்கட் கணியாய்ப்பிரி யாத நாணும்
திண்பா னிறையுந் திருமாமையுஞ் சேர்ந்த சாயல்
கண்பாற் கவினும் வளையுங்கவர்ந் திட்ட கள்வன்
மண்பா லிழிந்த மலரைங்கணை மைந்த னென்றாள்.

(இ-ள்.) மகளிர்க்குப் பூணாய் நீங்காத நாணும், நிறையும், மாமையும் சேர்ந்த சாயலையுடையவள், தன்கண்ணாலே என்னழகையும் வளையையுங் கவர்ந்த கள்வன், வடிவுகொண்டு உலகிலே வந்த காமனென்று கருதினாளென்க.

சாயல், ஆகுபெயர். (73)

(உரை.)[1] *(பி-ம்.)* 'யாழரவஞ்', 'ஆளாவஞ்'.

1960. திங்கள் மணி நிலந்தன்னுள்-சந்திரகாந்தக் கல்லாகிய நிலத்தில். ஓங்கி-வளர்ந்து. கங்கைநீரின் துவலையை மாந்தி; துவலை-துளி. மாந்தி-உண்டு. கார்தங்கி நின்ற கொடி-பசுமை உறைந்து நின்றதொரு கொடிபோலும் விமலை. காளையை: சீவகனை. பொய்யாமலரைப் போலப் பீர்தங்கிப் பிறிதாயினாள்; பெய்யாமலர் - பழம்பூ. பீர்தங்கி - பசலைபூத்து.

1961. பெண்பாலவர்கட்கு-மகளிர்க்கு. அணி-ஆபரணம். பிரியாத-நீங்காத. பெண்பால்.... நாண் "சேணு மெம்மொடு வந்த, நாணும்" *(நற்.15:9-10.)* திண்பால் நிறை-வலிய பகுதியையுடைய மனவொருமை. திருமாமை-அழகிய நிறம். சாயல்: விமலை. தன் கண்ணால் என்கவினையும் வளையையும் கவர்ந்திட்ட கள்வன்: சீவகன். மண்பால் இழிந்த-பூமியில் வந்திறங்கிய. மலராகிய ஐங்கணையை யுடைய மைந்தன்; மன்மதன்.

1962. என்றா ணினைந்தா ளிதுபோ லுமிவ் வேட்கை வண்ணம்
சென்றே படினுஞ் சிறந்தார்க்கு முரைக்க லாவ
தன்றா யரிதா யகத்தேசுட் டுருக்கும் வெந்தீ
ஒன்றே யுலகத் துறநோய்மருந் தில்ல தென்றாள்.

(இ-ள்.) என்று கருதினவள் தன்னிலேநினைந்தாள்; நினைந்தபடி: இந்த வேட்கையென்று உலகங்கூறுகின்றதன் வண்ணம் இதுபோலே யிருந்தது; இதுதான், இறந்துபடினும் குரவர்க்குங்கூறலாவ தொன்றன் றாய்ப் பொறுத்தற்குமரிதாய் உள்ளேநின்று சுட்டுருக்கும் வெந்தீயா யிருந்தது; இதுதான் நோய்களிலே வைத்துக் கொண்டு வேறுபரிகார மற்றதுமாயிருந்தது; இதுவுமொருநோயென்று நினைந்தாளென்க. (74)

1963. நிறையாது மில்லை நெருப்பிற்சுடுங் காம முண்டேற்
குறையா நிறையி னொருகுன்றியுங் காம மில்லை
பறையா யறையும் பசப்பென்று பகர்ந்து வாடி
அறைவாய்க் கடல்போ லகன்காம மலைப்ப நின்றாள்.

(இ-ள்.) மகளிர்க்கு நிறைநிற்குமிடத்து ஒருகுன்றியளவும் காமம் இல்லையாயிருந்தது; காமமுண்டாயின், நிறை ஒன்று மில்லையாயிருந்தது; அதுவுமன்றி அதனை மறைத்தாலும் பசப்புச் [1]சாற்றுமாயிருந்ததென்றுகூறி வாடிக்கடல்போலே காமம் மேன்மேல் அலைப்ப நின்றாளென்க. (75)

1962. என்றாள் - என்று கருதிய விமலை. இவ்வேட்கைவண்ணம் இதுபோலும்; வேட்டை-காதல். சென்றேபடினும்-இறந்துபட்டாலும். சிறந்தார்க்கும்-தாய்தந்தையருக்கும்; உரைக்கலாவதன்றாய்-கூற முடியாத தொன்றாய். அரிதாய்-உரையாக்கால் அவ்வேட்கையைப் பொறுத் தற்கும்அரியதாய். அகத்தே-மனத்துள்ளே. தீ-காமத்தீ. அடி, 2-3: *பெருங்.* *1.33:202-3.* தீயொன்றே உலகத்துறு நோய்களில் மருந்தில்லது என்றாள்; மருந்தில்லது: "மருந்திற் றீராது மணியி னாகாது" (*தொல்.* களவு. 11, ந.மேற்.)

1963. (*பி-ம்.*) 'நிறையொன்று மில்லை.' நெருப்பினைப்போல் சுடுகின்ற காமம் உண்டாயின் நிறையாதும் இல்லை; யாதும்-சிறிதும். அடி, 1: *மணி.5:20; சூளா.* கல்யாண. 155. குறையா நிறையின்-குறை யில்லாத நிறையோடு இருக்குமிடத்து. ஒருகுன்றியும்-ஒரு குன்றிமணி யினளவும்; *புறநா.159:* 25. பசப்புப் பறையாய் அறையும்-காதலை மறைத்தாலும் பசலை நிறம் அதனைப் பறைசாற்றும். அறைவாய்-ஒலித்தல்வாய்த்தலையுடைய.

(உரை.) [1]சாற்றுமாய்-சொல்லுவதாய்.

1964. நெஞ்சங் கலங்கி நிறையாற்றுப் படுத்து நின்றாள்
அஞ்செங் கழுநீ ரலர்ந்தம்மதி வாண்மு கத்தே
வஞ்சம் வழங்கா தவன்கண்களி னோக்க மாதோ
தஞ்சம் வழங்கித் தலைக்கொண்டது காம வெந்தீ.

(இ-ள்.) பொய்கூறாதவன்தன்கண்ணாலே, அங்ஙனம் நெஞ்சு கலங்கி நிறையைப்போக்கி நின்றவளது கழுநீர்மலர்ந்ததொரு மதிபோலுமுகத்தே நோக்கினானாக, அவளெதிர் நோக்கினா னிகழ்ந்த காமத்தீ அவற்கு எளிமையை முதற்கொடுத்துப் பின்பு பாம்புபோல்தலைக்கொண்டதென்க. *(76)*

1965. பூவுண்ட கண்ணாள் புருவச்சிலை கோலி யெய்ய
ஏவுண்ட நெஞ்சிற் கிடுபுண்மருக் தென்கொ லென்னா
மாவுண்ட நோக்கின் மடவாளை மறித்து நோக்கிக்
கோவுண்ட வேலான் குழைந்தாற்றல னாயி னானே.

[1] உண்ட, உவமவாசகம்.

(இ-ள்.) வேலான், பூப்போலுங்கண்ணாள் புருவமாகிய வில்லை வளைத்துக் கண்ணாகிய அம்பாலேயெய்தலின் ஏவுண்ட என்னெஞ்சிற்புண்ணுக்கு இடுமருந்து யாதென்றாராய்ந்து குழைந்து வேறுமருந்தின்மையின், இவனே மருந்தென்று அவளைமீண்டும் பார்த்து ஆண்டுப்பெறற்குக் [2]கூட்டியுரைக்கும் குறிப்புரையாகிய நோக்காலே உயிரைப்பெற்று ஆற்றாமையில் நின்றானென்க.

1964. *(பி-ம்.)* 'நெஞ்சங் கலுழ்ந்து' நிறை ஆற்றுப்படுத்து நின்றாள்-தன் நிறையைச் சீவகனிடத்துப் போக்கிநின்றவளது. கண்ணிற்குச்செங்கழுநீர்மலர் உவமை. வஞ்சம் வழங்காதவன்-பொய் கூறாதவனான சீவகன். வழங்காதவன் நின்றாளது முகத்தே நோக்க. மாது, ஓ, இரண்டும் அசைகள். காமத்தீ. தஞ்சம் வழங்கித் தலைக் கொண்டது. விமலையது நோக்கினாற் பிறந்த காமத்தீ. தஞ்சம் வழங்கி-சீவகனுக்கு, முதலில் எளிமையைத்தந்து. தலைக்கொண்டது-பின்பு அதிகரித்தது.

1965. கண்ணாள்: விமலை. புருவமாகிய சிலையைக் கோலி; கோலிவளைத்து. எய்ய-எய்தலால். ஏவுண்ட நெஞ்சிற்புண்- விமலையது கண்ணம்பால் தைக்கப்பட்ட என்மனத்திற் புண்ணுக்கு. இடும் மருந்து என்கொல் என்னா; என்னா-என்று எண்ணி. மா-மாவடு. மடவாளை: விமலையை. மறித்தும்-மீட்டும். கோ உண்ட வேலான்-பகையரசர் களின் உயிரையுண்ட வேலையுடைய சீவகன். குழைந்து-வருந்தி.

(உரை.) [1]பூவுண்ட, மாவுண்ட என்பவற்றிலுள்ளன. [2]*(பி-ம்.)* 'கூடி.'

இதனால், முன்புபோலப் பொதுநோக்குப் பெறின், இறந்து படுதலுக்கு மருந்தன்றென்று கருதினானாம். (77)

1966. காமக் கடுநோய்க் கனல்சூழ்ந்துடம் பென்னு மற்றிவ்
வீமத்தி னோடு முடனேசுட வேக லாற்றான்
தூமத்தி னார்ந்த துகிலேந்திய வல்கு றாதை
பூமொய்த் திருந்த கடைமேற்புலம் புற்றி ருந்தான்.

(இ-ள்.) காமநோயாகிய கனல்சூழ்ந்து உடம்பென்னும் விறகுடனேஉயிரைமுழுக்கச்சுடுதலிற் போகலாற்றானாய் விமலையுடைய தாதையாகிய சாகரதத்தனுடைய கடையிலே வருந்தியிருந்தானென்க. (78)

(வேறு)

1967. நாவிநோய் செய்த நறுங்குழலா ணாணீலக்
காவிநோய் செய்த கருங்கயற்கட் பூங்கொடியென்
ஆவிநோய் செய்த வணங்கென் றறியாதேன்
மேவிநோய் தீர வினாத்தருவா ரில்லையே.

கயற்கண், ஒருபெயர். நறுங்குழலாள் - மானிடமாது.

(இ-ள்.) அங்ஙனமிருந்தவன், காவிக்குநோய்செய்தகண்ணினையுடைய கொடியை என்னுயிரையுமுட்பட வருத்தியதொரு தெய்வமென்றேகருதி நறுங்குழலாளாகவுணராதே பின்னும் மயங்கினேனை மேவி மிக்க வருத்தந் தீரும்படி என்னுற்றனையென்று வினாவுவாரின்றயிருந்த தென்றானென்க.

1966. நோயாகிய கனல். உடம்பென்னும் ஈமத்தினோடு; ஈமம்-விறகு; *புறநா.231.* சுட-சுடுதலால். தூமத்தின் ஆர்ந்த துகில்-அகிற் புகையால் ஊட்டப்பெற்ற ஆடை; *(பி-ம்.)* 'தூமத்தினானத்துகில்.' அல்குல்: விமலை. தாதை-சாகரதத்தனுடைய. பூ மொய்த்திருந்த-பூமாலைகள் அணியப்பெற்றிருந்த; *(பி-ம்.)* 'பூமொய்த்த மார்பன்.' புலம்புற்று-வருந்தி; ஏகலாற்றானாய்த் தாதையது கடைமேல் புலம் புற்றிருந்தான்.

1967. நாவிக்குநோய்செய்த நறுங்குழலாள்; நாவி-கஸ்தூரி. நீலக் காவிக்குநோய்செய்தகண்; கயல்போலுங்கண்; நீலக்காவி-நீலோற்பல மலர். கண்ணினையுடைய பூங்கொடி. என் ஆவிக்கு நோய் செய்த அணங்கு; அணங்கு-வருத்தும்தெய்வம். என்று-என்று கூறி. அறியாதேன் மேவி-அறிவு கலங்கினேனை அடைந்து. நோய்தீர-எனது காமநோய் நீங்கும்படி. வினாத்தருவார்-வினாவுவார்.

[1]இனி, குழலாள், கொடி, அணங்கென்றுகூறி, அறிவுகலங்கி னேனையென்றுமாம். (79)

1968. தெண்ணீர்ப் பனிக்கயத்து மட்டவிழ்ந்த தேங்குவளைக்
கண்ணீர்மை காட்டிக் கடல்போ லகன்றவென்
உண்ணீர்மை யெல்லா மொருநோக்கி னிற்கவர்ந்த
பெண்ணீர்மை மேனாட் பிறந்து மறியுமோ.

(இ-ள்.) சிறியதொரு குளத்தே அலர்ந்த குவளைபோலுங் கண்ணின் தன்மையைக்கொண்டு அதனொருநோக்கினாலே கடல் போலகன்ற என்னுள்ளி லறிவையெல்லாங் கவர்ந்ததொரு பெண்டன்மை முன்னாளிலும் பிறந்தறியுமோ? இன்று என்னை வருத்துதற்குத் தோன்றியதன்றோவென்றானென்க. (80)

1969. கருங்குழலுஞ் செவ்வாயுங் கண்மலருங் காதும்
அரும்பொழுகு பூண்முலையு மாருயிர்க்கே கூற்றம்
விருந்தினராய் வந்தாரை வெற்றுடலா நோக்கும்
பெருந்திருவி யார்மகள்கொல் பேரியாதாங் கொல்லோ.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் ஒருநோக்கினாலே விருந்தினரைப் பிணமாக நோக்கும் பெருந்திருவியுடைய குழன்முதலிய இக்கூற்றமெல்லாம், எளியவுயிரொன்றனையும் அழித்தற்கேதான்; இத்தன்மையையுடைய இவள் எந்நல்வினையுடையோர் மகள்? இவட்குப் பெயர் கூற்ற மென்றாமோ, பெண்ணென்றாமோவென்றானென்க. (81)

1970. வாருடுத்த வெம்முலைய வண்டார்பூங் கோதையைப்
பேர்கொடுத்தார் பெண்ணென்றார் கூற்றமே யென்றிட்டாற்
றாருடுத்த நீண்மார்பர் தம்முயிர்தாம் வேண்டுபவேல்
நீருடுத்த விந்நகரை நீத்திட் டொழியாரோ.

வாருடுத்த - வார்சூழ்ந்த.

(மேற்.) அடி, 2: தக்க. 380. உரை.

(உரை.) [1]இப்பொருள்சிறப்புடையது.

1968. பனி-குளிர்ச்சி. கயம்-குளம். மட்டு-தேன். குவளை போலும் கண்ணின் நீர்மையைக் காட்டி; நீர்மை-தன்மை. என் உள் நீர்மையெல்லாம்-எனது உள்ளத்தில் அறிவு முழுவதையும். ஒரு நோக்கினில்-ஒரு பார்வையாலே. பெண்ணீர்மை-பெண்டன்மை. அறியுமோ; ஓ, எதிர்மறை.

1969. கண்ணாகிய மலரும். அரும்பு ஒழுகு-அரும்பின் தன்மை ஒழுகுகின்ற. குழல் முதலியன ஆருயிர்க்கே கூற்றமாகும் என்றுமாம். வெற்றுடலா நோக்கும் பெருந்திருவி-உயிரற்ற உடம்பாகும்படி பார்க்கின்ற இப்பெருஞ்செல்வி; என்றது விமலையை; திருவி-செல்வி. பேர்யாது ஆம்கொல்.

(இ-ள்.) இவளைப் பெயரிட்டவர்தாம் தம்முயிர் தீங்குறா திருத்தல் வேண்டுவாராயிற் கூற்றமென்னார், பெண்ணென்றார்; தாருடுத்த நீண்மார்பர் கூற்றமென்றிடுவாராயின், இந்நகரைக் கைவிட்டுத் தாமிருத்தற்குரியதோ ரிடத்தேயிராரோ, அங்ஙன மிராமையிற் பெண்ணென்றே பெயரிட்டாரென்று பெயரைத் தெளிந்து கூறினானென்க.

[1]தந்தையைப் பேர்கொடுத்தாரென்று ஒருவரைக்கூறும் பன்மையாற் கூறினார். நீண்மார்பரென்றது, அப்பெயரைச் சுட்டிக் கூறிற்று. (82)

1971. பைங்கண் மணிமகர குண்டலமும் பைந்தோடும்
திங்கண் முகத்திலங்கச் செவ்வா யெயிறிலங்கக்
கொங்குண் குழறாழக் கோட்டெருத்தஞ் செய்தநோக்
கெங்கெங்கே நோக்கினு மங்கங்கே தோன்றுமே.

(இ-ள்.) மகரவடிவாகச் செய்த குண்டலமும் தோடும் முகத்தே யிலங்க, எயிறு சிறிதிலங்க, குழல் எருத்திலேவீழச் சாய்த்த கழுத்துத் தந்த பார்வை பார்த்தவிடமெங்கும் தோன்றாநின்ற தென்றானென்க.

இஃது [1]ஏதிர்பெய்துபரிதல். [2]முன்பெற்ற அருணோக்கினை வியந்தான். (83)

1972. வாளார் மதிமுகத்த வாளோ வடுப்பிளவோ
தாளார் கழுநீரோ நீலமோ தாமரையோ
நீள்வேலோ வம்போ கயலோ நெடுங்கண்ணோ
கோளார்ந்த கூற்றமோ கொல்வான் றொடங்கினவே.

1970. வார்உடுத்த-கச்சுச்சூழ்ந்த. (பி-ம்.) 'பூண்முலைய வம்பார்பூ.' முலையையுடைய பூங்கோதையை; விமலையை. பேர் கொடுத்தார்-பெயரிட்டவர்கள். தார்-பூமாலை. மார்பர்: பெயரிட்டவர்கள். தம்முயிரைத் தாம் வேண்டுபவராயின்; (பி-ம்.) 'வேண்டுவரே'. இந்நகரை-இராசமாபுரத்தை. நீத்திட்டு-கைவிட்டு. ஒழியாரோ-நீங்காரோ.

(உரை.) [1]தந்தை: சாகரதத்தன்.

1971. (பி-ம்.) 'பைம்பொன் மணிமகர குண்டலமும் பொற்றோடும்.' முகத்தே இலங்க. செவ்வாயில் எயிறு இலங்க; இலங்க-விளங்க. கொங்கு உண்-வாசனை ஊட்டப்பெற்ற. குழல் தாழ-கூந்தல் கழுத்திலே வீழ. கோட்டு எருத்தம் செய்த நோக்கு-சாய்த்த கழுத்துத் தந்த பார்வை.

(உரை.) [1]சீவக. 715, அடிக். [2]சீவக.1965, ந.

1972. வாளார்-ஒளிபொருந்திய. முகத்த-முகத்திற் கிடக்கின்றவை. என்றது கண்களை. தாள்-தண்டு. நீலம்-நீலோற்பலமலர். கோள் ஆர்ந்த கூற்றமோ-உயிரைத் தன்வயமாகக் கொள்ளுதல்பொருந்திய கூற்றமோ.

(மேற்.) அடி, 1: நேமி. உரி. 2, உரை.

(இ-ள்.) இந்த மதிபோலுமுகத்திற் கிடக்கின்றவை, ஒருகால் அங்ஙனம் அருணோக்கமுஞ் செய்தலிற் கண்ணோ, கயலோ, வடுப்பிளவோ, கழுநீரோ, நீலமோ, தாமரையோவென்றற்குந்தக்கு, ஒருகாற் பொதுநோக்கமும்செய்து கொல்வான் தொடங்கின வாதலின், கூற்றமோ, வாளோ, வேலோ, அம்போ வென்றற்குந் தக்கு இருபகுதியுமுடைய வாயிருந்தன வென்றனென்க. *(84)*

(வேறு)

1973. என்றாங்கொன் மாதர் நலமெய்துவ தென்று சிந்தித்
தொன்றார்க் கடந்தான் புலம்புட்கொண் டிருத்த லோடும்
அன்றே யமைந்த பசும்பொன்னட ராறு கோடி
குன்றாமல் விற்றான் குளிர்சாகர தத்த னென்பான்.

(இ-ள்.) ஒன்றார்க்கடந்தான் இங்ஙனங்கூறி மாதர்நலத்தை எய்துந் தன்மை என்று கூடுமென்று நினைந்து வருந்தியிருந்தானாக, அற்றைநாளே ஆண்டுறையுஞ் சாகரதத்தன் மாற்றமைந்த தகட்டுப் பொன் ஆறுகோடியென் மெண்ணிற்குறையாதபடி சரக்கை விற்றா னென்க.

[1]குளிர், திசைச்சொல். *(85)*

1974. திருமல்க வந்த திருவேயெனச் சேர்ந்து நாய்கன்
செருமல்கு வேலாய்க் கிடமாலிது வென்று செப்ப
வரிமல்கி வண்டுண் டறைமாமலர்க் கண்ணி மைந்தன்
எரிமல்கு செம்பொ னிலமாமனொ டேறி னானே.

1973. ஒன்றார்க் கடந்தான், மாதர் நலம் எய்துவது என்றாங்கொல் என்று சிந்தித்துப் புலம்புகொண்டிருத்தலோடும்; ஒன்றார்க்கடந்தான்-பகைவரை வென்றானாகிய சீவகன்; மாதர் நலம்-விமலையின் இன்பத்தை; புலம்பு-வருத்தம். அன்றே, சாகரதத்தன் அடர் பசும்பொன் ஆறு கோடிக்குக் குன்றாமல் விற்றான். அடர்பொன்-தகட்டுப்பொன்.

(உரை.) [1]'குளிருமென்னும் வினைச்சொல் குளிரெனத் தொழின் மேல் நின்றது; இருப்பென்றவாறு' *சீவக.494, ந; 1782.*

1974. திரு மல்க வந்த திருவே-எனக்குச் செல்வம் மிகும்படி வந்த திருமகளே; என்றது சீவகனை; விளி. நாய்கன்: சாகரதத்தன். செரு-போர்-வேலாய்க்கு என்றது சீவகனை; முன்னிலை. இது இடம் என்று செப்ப. வண்டுமல்கி யுண்டு வரி அறைகின்ற மலர்க்கண்ணி; வரி: ஒரு வகைப்பண்; வரிப்பாடல். கண்ணியையுடைய மைந்தன்; சீவகன். எரிமல்கு-ஒளி நிறைந்த. மாமன்: சாகரதத்தன். மைந்தன் மாமனோடு பொன்னிலத்தே ஏறினான்.

திருவேயென்று [1]உவப்பின்கட் பான்மயங்க உவமித்தார். வண்டுகள் மதுவையுண்டு வரியென்னும் பண்ணை அறைகின்ற கண்ணி.

(இ-ள்.) நாய்கன் எனக்குச் செல்வமிக வந்த திருவேயென்று சேர்ந்து இனி இவ்வில்லம் நினக்கு இருப்பிடமாயிருந்ததென்று [2]செப்ப, அதுகேட்டஅம்மைந்தன்அம்மாமனோடேபொன்னிலத்தே ஏறினானென்க. *(86)*

1975. (1) நம்பன் சிறிதே யிடைதந்திது கேட்க நாளும்
அம்பொன் னகரு ளமைந்தேன்மற் றெனக்க மைந்தாள்
கம்பம் மிலாதாள் கமலைக்கு விமலை யென்பாள்
செம்பொன் வியக்கு நிறத்தாடிரு வன்ன நீராள்.

1976. (2) பூம்பாவை வந்து பிறந்தாளப் பிறந்த போழ்தே
ஆம்பால வெல்லா மறிவாரன் றெழுதி யிட்டார்
தூம்பியாது மில்லாக் குளம்போன்றதென் றோமில் பண்டம்
கூம்பாத செல்வக் கொடியேயிது கேண்மோ வென்றான்.

1977. (3) மங்கைக் குரியான் கடையேறும்வந் தேற லோடும்
வங்கந் நிதிய முடன்வீழுமற் றன்றி வீழா
தெங்குந் தனக்கு நிகரில்லவ னேற்ற மார்பம்
நங்கைக் கியன்ற நறும்பூவணைப் பள்ளி யென்றான்.

(உரை.) [1]உவப்பினால் ஆண்பால் பெண்பாலாக மயங்க உவமிக்கப்பட்டது; *தொல்.* உவம.6, பேர். *(பி-ம்.)* [2]'செப்புவது.'

1975. நம்பன்: சீவகன்; விளி. இடை-சமயம்; "இடையின்று குறுகி"*(புறநா.54:2)*; "தளரிடை யறியுந்தன்மையள்" *(மணி.4:98.)* நகருள் நாளும் அமைந்தேன்; நகர்: இராசமாபுரம். எனக்கு அமைந்தவளும் கம்பமில்லாதவளுமாகிய கமலைக்கு; கம்பமிலாதாள்-கற்பில் அசைவில்லாதவள். கமலை: சாகரதத்தனுடைய மனைவி; விமலையின் தாய். பொன்னோவென்று வியக்கும் நிறத்தாள். திரு-திருமகள். இது முதல் நான்கு பாடல்கள் சாகரதத்தன் கூற்று.

(மேற்.) அடி, 1: *தொல்.* விளிமரபு. 12. ந; *இ-வி.* பெயர்.49.

1976. பூம்பாவையாகிய இவள் வந்து பிறந்தாள். பிறந்த அப்போழ்தே. ஆம் பாலவெல்லாம் அறிவார்-மேல் நடக்கும் காரியங்களை யெல்லாம் அறிபவராகிய சோதிடர். என் தோமில் பண்டம் தூம்பு யாதும் இல்லாக்குளம் போன்றது; தோமில் பண்டம்-குற்றமற்ற பொருள்; தூம்பு யாதுமில்லாக் குளம்-மடை சிறிதுமில்லாதகுளம். இது கூம்பாத செல்வக் கொடியே-பண்டத்தின் இந்நிலையும், உனக்குக் குறையாத செல்வம் வரும் ஒழுங்கேயாகும். கேண்மோ-மேலும் கேட்பாயாக. என்றான்-என்று சோதிடன் கூறினான்.

1977. மங்கைக்குரியான்-விமலைக்கு உரிய கணவன். கடையில் ஏறுவான். வங்கந்நிதியம் உடன்வீழும்-கப்பலால் ஈட்டப்பட்ட திரவியம்

1978. (4) ஏழாண்டின் மேலு மிரண்டாண்டிரண் டெய்தி நின்றாள்
வீழா நிதியு முடன்வீழ்ந்தது வில்வ லாய்க்கே
ஊழாயிற் றொல்கு நுசுப்பஃக வுருத்து வீங்கிச்
சூழாரம் வைத்த முலையாணலஞ் சூழ்க வென்றான்.

இவைநான்கும் ஒருதொடர்.

(1) கம்பமிலாதாள் - கற்பில் அசைவிலாதாள்.

(2) தூம்பில்லாக்குளம் போன்றதென்றான், சரக்கு விலை போகாமையின். கொடி-ஒழுங்கு; "கொடிக்கூரை"*(புறநா.22)* என்றார்.

(3) வீழும் - நின்னிடத்தே தாழும். மற்று, அசை.

(இ-ள்.) நம்பன், சிறிதேயிடந்தந்து இதனைக்கேட்க; இந்நகரிலே நாளுமிருந்தேன்; இங்ஙனமிருந்தேற்கு அமைந்தாளாய்க் கம்பமில்லா தாளாகிய கமலைக்கு, விமலையென்பாள் நிறத்தாள், நீராள், பாவை, இவள்வந்து பிறந்தாள்; பிறந்தவப்பொழுதே மேல் ஆங்காரியங்களையெல்லாமறியுங் கணிகள் சாதகஞ் செய்தார்; செய்தவன்றே எனது குற்றமற்ற பண்டம் தூம்பில்லாத குளத்தை [1]யொத்தது; அதற்குக்காரணம் வினாவினேனாக; அவர்களிலொருவன் இந்நிலையும் நினக்குச் செல்வம் வருமொழுங்கே; அது வரும் வழியும் கேளென்றான்; என்றவன் இவளுக்குரிய கணவன் கடையிலே வந்தேறும்; ஏறினவளவிலே நிதியம் சேரவிழும்; அல்லது வீழாது; அங்ஙனம்வீழுங்வந்தவன் மார்பமே இவட்குப் பள்ளியாவதுமென்றான்; அதற்கேற்ப வீழாநிதியும் இப்பொழுது வீழ்ந்தது; யாண்டும் பதினொன்றற்றுப் பன்னிரண்டாயிற்று. ஆதலின், நினக்கே ஊழாயிற்று; இனி இவள்நலத்தைத் தழுவுவாயாக வென்றானென்க,

---

உன்கடையில் சேரத்தங்கும். அன்றிவீழாது-அவ்வாறல்லாமல் பொருள் தங்காது. நிகரில்லவனுடைய மார்பமே நங்கைக்கு இயன்ற பள்ளி யாகும் என்றான்; நிகரில்லவன்-நிதியம் தங்கும்படி வந்த ஒப்பில்லா தவன். நங்கைக்கு: விமலைக்கு.

1978. ஏழாண்டின்மேலும் இரண்டு இரண்டு ஆண்டு எய்தி-பதினொராண்டைக் கடந்து. வீழ்ந்தது-என்னிடத்தே வந்து தங்கியது. வில்வலாய்க்கே-வில்வல்லானாகிய உனக்கே; என்றது சீவகனை; *(பி-ம்.)* 'வேலினாய்க்கே'. ஊழாயிற்று-மணம்புரியும் நல்வினை உண்டாயிற்று. ஒல்கு நுசுப்பு அஃக-துவளும் இடை குறையும்படி. வீங்கி-பெருத்து. வைத்த வைக்கப்பட்ட-முலையாள்நலம்: விமலையது இன்பத்தை.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'ஒத்ததற்குக்.'

கமலைக்குப் பிறந்தாளென்க. [2]கணி சாகரதத்தனை உவந்து, 'செல்வக்கொடியே' என்றானென்றுமாம். *(87-90)*

(வேறு)

1979. ஏற்ற கைத்தொடி வீழ்ந்தென வேந்தலைத்
தேற்றி னான்றிரு மாநலஞ் செவ்வனே
தோற்ற மாதருந் தோன்றலைக் காண்டலும்
ஆற்றி னாடன தாவியுந் தாங்கினாள்.

[1]வீழ்ந்தது, விகாரம்.

(இ-ள்.) எடுத்த கையிலே ஒருதொடி தானேவந்து வீழ்ந்த தன்மைபோல நமக்கும் இதுவந்ததென்று கருதும்படி அவன் ஏந்தலை இங்ஙனம் கூறித் தேற்றினான்; தேற்றினபின் மாதரும் தோன்றலை உள்ளே வரக்கண்ட வளவிலே தனதா வியையும் போகா மற்றடுத்தாள்; தடுத்து, 'நலஞ்சூழ்க' என்று தந்தை அவற்குச் கூறியது தானும் பின்பு கேட்டலின், ஆற்றுவதுஞ் செய்தாளென்க. *(91)*

1980. அம்பொற் கொம்பனை யாளையும் வார்கழற்
செம்பொற் குன்றனை யானையுஞ் சீர்பெறப்
பைம்பொ னீணகர்ப் பல்லிய மார்த்தெழ
இம்ப ரில்லதொ ரின்பமி யற்றினார்.

இன்பமென்றது, மணத்தை; ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) நகரிலே பல்லியங்களாராநிற்பக் கொம்பனை யாளையும் குன்றனையானையும் இன்பத்தையியற்றினாரென்க. *(92)*

---

[2]கணி-சோதிடன்.

1979. ஏற்ற கைத்தொடி வீழ்ந்தென-எடுத்த கையிலே ஒரு வளையல்தானேவந்து தங்கினாற்போல; "ஏற்ற முன்கைத் தொடிவீழ்ந் தற்றால்" *(பெருங். 1.36:119.)* ஏந்தலை: சீவகனை. திருமாநலம்செவ்வனே தோற்ற மாதர்-திருமகள்தன் பெரிய அழகு நேராகத் தோற்றற்குக் காரண மான விமலை. தோன்றலை: சீவகனை. ஆற்றினாள்-வேட்கையைப் பொறுத்திருந்தாள்.

(உரை.) [1]வீழ்ந்தது என்பது வீழ்ந்தென்றாயிற்று.

1980. நகரில் பல்லியம் ஆர்த்தெழக் கொம்பனையாளையும் குன்றனானையும் இன்பம் இயற்றினார்; கொம்பனையாள்: விமலை. குன்றனான்: சீவகன். இம்பர் இல்லதொர் இன்பம்-இவ்வுலகில் நடந்ததில்லாததொரு இன்பத்தை.

1981. கட்டி லேறிய காமரு காளையும்
மட்டு வாயவிழ் மாமலர்க் கோதையும்
விட்டு நீங்குத லின்மையின் வீவிலார்
ஒட்டி யீருடம் போருயி ராயினார்.

(இ-ள்.) பிணிப்பினையுடைய இல்வாழ்க்கையின் சென்ற காளையும் கோதையும் தம்மிரண்டுடம்புமொன்றாய் விட்டுநீங்குதலின்மையின், விட்டு நீங்கி நுகருமக்களது மெய்வருத்தமாகிய கேடில்லாதவர் அங்ஙனம் ஓருடம்பாதலேயன்றி மனமுமொன்றாயினாரென்க.

உயிரொன்றெனவே மனமுமொன்றென்பது போதரும். *(93)*

1982. நிலவு வெண்கதிர் நீர்மைய பூந்துகில்
கலவங் கண்புதை யாதுக னற்றலின்
உலக மூன்றுமு றுவிலைத் தென்பவே
புலவு வேற்கண்ணி னாண்முலைப் போகமே.

(இ-ள்.) அவர் அங்ஙனமாதலின், அதற்குமுன் நீங்காமல் நிலைபெறும் பூந்துகில் மேகலையை மறையாதே தானே நெகிழ்ந்து அவனைக்கனற்றுதலின், ஆண்டுப்பெற்ற நுகர்ச்சியின்பம் உலக மூன்றுமுறுகின்ற விலையையுடைத்தென்க.

அவன் கொளுத்த அவள்கோடலிற் கனற்றுதல் அவன் மேலாயிற்று முலைப்போகமென்றார், உடம்பைப் பற்றி இன்பநுகராநிற்க நிகழ்வதொரு கரணமென்பது தோன்ற. *(94)*

1981. கட்டிலேறிய: *பெருங்.2.3*-ஆம் பகுதியாகிய 'கட்டிலேற்றியது' என்பது இங்கே அறிதற்பாலது. காளை: சீவகன். கோதை: விமலை. வீவிலார்-மெய்வருத்தமாகிய கேடில்லாதவராய். ஒட்டி-ஒன்றாகி. ஒட்டியீருடம்போருயிராயினார்: "இருவ ராகத்துளோருயிர் கண்டனம்" *(சிற்.71)*; "கூடியிரு வருமொருவ ரெனவிதயங் கலந்ததற்பின்" *(வி-பா. அருச்சுனன்தீர்த்த. 30.)*

1982. நிலவு வெண்கதிர் நீர்மைய பூந்துகில்-நிலாவினது வெள்ளிய கிரணங்களைப்போலும் தன்மையையுடைய பூத்தொழிலைக் கொண்ட ஆடை; "நிலாவுறழ் பூந்துகில்" *(பெருங். 5.1:137, 8:80)*; "திங்கள் சொரி நிலவு....எந்திழையார் பூந்துகிலா மென்று" *(தண்டி. 53, மேற்.)* கலவம் கண்புதையாது-மேகலையை மறையாமல். கனற்றலின்-துகில் நெகிழ்ந்து சீவகனைச் சுடுதலால். கண்ணினாளது முலைப்போகம் உலகமூன்றும் உறும்விலைத்து; கண்ணினாள்: விமலை. விலைத்து-விலையை யுடையது.

1983. தேன வாங்கமழ் கண்ணியுந் தெவ்வர்தம்
ஊன வாங்கதிர் வேலுறு காளையும்
கான வாங்கடி நாறுமென் பள்ளிமேல்
வான வாம்வகை யால்வைகி னார்களே.

(இ-ள்.) கண்ணியும் காளையும் கானம் விரும்பும் மண மெல்லாநாறும்பள்ளிமேலே வைகினாரென்க,.

மக்களது மெய்வருத்தமின்றி நுகர்ந்தமைதோன்றத் தேவர் அவாவும் வகையென்றார். இத்துணையும் மணஞ்செய்த அன்றை நுகர்ச்சி கூறிற்று. *(95)*

(வேறு)

1984. வெண்மதி நெற்றி தேய்த்து விழூத்தழும் பிருப்ப நீண்ட
அண்ணனன் மாடத் தங்க ணகிற்புகை யமளி யேறிப்
பண்ணமை மகர வீணை நரம்புரீஇப் பாவை பாட
மண்ணமை முழவுத் தோளான் மகிழ்ச்சியுண் மயங்கி னானே.

(இ-ள்.) மதியின்றலை தேய்த்தலின், தழும்பிருப்ப நீண்ட மாடத்தில் அமளியிலே சென்றேறிப் பாவை யாழ்வாசித்துப் பாட, அதுகேட்டுத் தோளான் இன்பமகிழ்ச்சியிலே மயங்கினானென்க.

இதுமுதல் மற்றைநாளைப் புணர்ச்சி கூறுகின்றார். அதுவும் அமளியேறியென்றதனால், நீங்கியிருந்து நாட்கடன் கழித்தெய்தினா ரென்றுணர்க. இங்ஙனம் இரண்டுநாள் ஈண்டுச் சென்றமை தோன்ற, மேலே, "நாளிரண்டுசென்ற" சீவக.1995) என்றார். *(96)*

1983. தேன் அவாம்-வண்டுகள் விரும்புகின்ற. கண்ணி: விமலை. தெவ்வர்தம் ஊன் அவாம்-பகைவரது மாமிசத்தை விரும்புகின்ற; வேலுக்கு அடை. காளை: சீவகன். கான் அவாம் கடி நாறும் மென் பள்ளிமேல்-காடுகள் விரும்புகின்ற வாசனை வீசுகின்ற மெல்லிய படுக்கையின்மேல். வான் அவாம் வகையால்-தேவர் விரும்புகின்ற தன்மையாலே; வான்: ஆகுபெயர். வைகினார்-இன்பம் நுகர்ந்து தங்கினார்கள்.

1984. மதிநெற்றி தேய்த்து-சந்திரனது உச்சி, தேய்த்தலால். அகிற் புகை ஊட்டப் பெற்ற அமளியில் ஏறி. பண்-இராகம். வீணையின் நரம்பை உரீஇ; உரீஇ=உருவி-தடவி. பாவை:விமலை. மண் அமை முழவு-மார்ச்சனைமண் அமைந்த மத்தளம். முழவுபோலும் தோளான்: சீவகன். மகிழ்ச்சி இன்பத்தாலாகிய உவகை.

1985. இன்னரிச் சிலம்போ டேங்கிக் கிண்கிணி யிகலி யார்ப்பப்
பொன்னரி மாலை தாழப் பூஞ்சிகை யவிழ்ந்து சோர
மின்னிருங் கலாபம் வீங்கி மிளிர்ந்துகண் ணிரங்க வெம்பித்
துன்னருங் களிகொள் காமக் கொழுங்கனி சுவைத்து விள்ளான்.

(இ-ள்.) ஊற்றின்பத்தைச் சிறிதுநீங்கின புணர்ச்சியை விரும்பிச் சிலம்பும் கிண்கிணியுமார்ப்ப, மாலைதாழ, சிகைசோர, கலாபம் விம்மிப் பிறழ்ந்தொலிப்பக் காமமாகிய கனியைச் சுவைத்துப் பகலெல்லாம் நீங்கிற்றிலனென்க.

கனி-சாரம். தாழ்தலானும் சோர்தலானும் ஊற்றினைச் சிறிதுநீங்கின கரணமாம். (97)

1986. தொழித்துவண் டிமிருங் கோதை
துணைமுலை முள்கப் பூம்பட்
டழித்துமட் டொழுகுந் தாரான்
மணிவள்ளத் தாய்ந்த தேறல்
எழிற்பொலி மாதர்க் கேந்த
வினிதினி னுகர்ந்து காமக்
கொழித்திரை கடலுண் மூழ்கிக்
கோதைகண் டுயின்ற வன்றே.

தொழித்து-சிதறி.

1985. அரியையுடைய சிலம்பு; அரி-பரல். ஏங்கி-ஒலித்து. இக்லி-மாறுபட்டு. பொன்னரிமாலை-பொன்னை அரிந்து தொடுத்த மாலை. பூஞ்சிகை-பூவையணிந்த முடி; சீவக.195; (பி-ம்.) 'பூஞ்சிகை யலம்வந்தாட.' மின்இருங்கலாபம்-ஒளியையுடைய பெரிய மேகலை. வீங்கி-விம்மி. கண்மிளிர்ந்து இரங்க-பிறழ்ந்து ஒலிப்ப. துன்னரு-கிட்டுதற்கரிய. காமமாகிய கனியை. விள்ளான்-நீங்காதவனானான்; சீவக.188. அடி, 4: சீவக.192, 2089.

1986. தொழித்து-பூந்துகளைச் சிதறி; சீவக.2673; "சிதர்சிதர்ந்து குத்த செவ்வி வேனில்", "மலருண் வேட்கையிற் சிதர்சிதர்ந் துகுப்ப" (அகநா.277:18, 317:7); "சிதர்தொழிற் றும்பியொடு மதர்வண்டு மருட்ட" (பெருங்.1.33:28.) (பி-ம்.) 'கொழித்து.' இமிரும்-ஒலிக்கின்ற. கோதை:விமலை. பூம்பட்டையழித்து முள்க; முள்க-முயங்குதலால். தாரான்: சீவகன் மணி-அழகு. வள்ளம்-கிண்ணம். தேறல்-காமபான மாகிய மதுத்தெளிவு; சீவக.2083; மதுரைக்.779-81. தாரான் மாதர்க்குத் தேறலை வள்ளத்தில் ஏந்த; மாதர்க்கு: விமலைக்கு. காமமாகிய கடலுள் மூழ்குதலால். கோதையது கண்துயின்ற. கோதை: விமலை.

(இ-ள்.) அக்கரணம் நிகழ்ந்தபின், கோதை துணைமுலைகள் பூம்பட்டை யழித்து நீங்காமன்முயங்கலின், மட்டொழுகுந்தாரான் மாதர்க்குத் தேறலை வள்ளத்தே ஏந்த, அவள் அதனை இனிதாக நுகர்ந்து காமமாகிய கொழித்து இரைக்குங் கடலிலே மீண்டு மழுந்துதலின், அவன் துயில்வதற்கு முன்னே அவள் கண்கள் சிறிது துயின்றனவென்க. *(98)*

1987. பாசிலை சுருட்டி மைந்தன் கொடுக்கிய பரந்து மின்னும்
தூசுலா மல்கு றீண்டத் துயிற் கண்கள் விழித்த தோற்றம்
வாசவான் குவளை மெல்ல வாய்விடா நின்ற தொக்கும்
ஏசுவ தொன்று மில்லா விணைவட முலையி னாட்கே.

வெற்றிலை மடித்துக்கொடுத்தற்கென்றது இடக்கர். புணர்ச்சிக்கண் நாண் தோன்றலின், தூசு நெகிழ்ந்து மேற்கிடந்தமைதோன்ற உலாவுமென்றார்.

(இ-ள்.) மைந்தன் புணர்ச்சிவேண்டி விமலையதல்குலைத் தீண்ட அவட்குக் கண்விழித்த தோற்றம் குவளை முன்பு அலருந் தன்மையன்றி மெல்லெனஅலருந்தன்மையை ஒக்குமென்க. *(99)*

1988. கங்குற்பாற் புகுந்த கள்வ னிவனெனக் கதுப்பிற் றாழ்ந்த
தொங்கலான் முன்கை யாத்துச் சொல்லுநீ வந்த தென்ன
நங்கையான் பசித்து வந்தே னெப்பொரு ணயப்ப தென்றாட்
கங்கலுழ் மேனி யாய்நின் னணிநல வழிழ்த்த மென்றான்.

1987. பாசிலை சுருட்டி-வெற்றிலையை மடித்து. மைந்தன்: சீவகன். கொடுக்கிய-கொடுத்தற்கு. தூசுலாம் அல்குல்-துகில் பரந்த அல்குலை. துயிலுதலையுடைய கண்கள். வாசவான்குவளை- வாசனை யையுடைய சிறந்த குவளைப்பூ. மெல்ல-சிறிது. வாய்விடாநின்ற தொக்கும்-மலரும் தன்மையைப் போன்றது. அடி, 2-3: *சீவக.* 66, அடிக். ஏசுவது-இகழ்வது. ஒன்றும்-சிறிதும். இணைவடம்-இரட்டைவடமான முத்துமாலை. முலையினாட்கு: விமலைக்கு. மைந்தன், முலை யினாட்குக்கொடுக்கியதீண்ட, விழித்த தோற்றம் ஒக்கும் எனமுடிக்க.

1988. கங்குல்பால்-இரவினிடத்து. இவன் கள்வன் என; என-என்றுகூறி. கதுப்பில் தாழ்ந்த தொங்கலால்-தன் கூந்தலில் தங்கிய மாலையாலே. யாத்து-கட்டி. நீ வந்தது சொல்லு என்ன; நீ, என்றது சீவகனை; என்ன-என்று விமலை கேட்ப. நங்கை: விமலை; விளி. யான் பசித்துவந்தேன் என்று சீவகன் கூற. எப்பொருள் நயப்பது என்றாட்கு; நயப்பது-விரும்புவது; என்றாட்கு-என்று வினாவிய விமலைக்கு. அம்

[1]அனந்தராதலின், தானறியாமற்புகுந்த கள்வனென்று அசதி யாடினாள்.

(இ-ள்.) இவன் கள்வனென்று கூறித் தப்பாதபடி மாலையாற் கையை யாத்து இனி நீவந்த காரியங்கூறென்று கேட்க, யான் பசியால் வந்தேனென்று கூற, நீவிரும்புவனவற்றில் இப்பொழுது விரும்புவது எப்பொருளையென்று வினாயினாட்கு, அழகொழுகு கின்ற மேனியாய்! நின் அழகாகிய அமிழ்தமுழுதுமென்றானென்க.

பசித்துண்பார்க்கு உணவுகள்பலவென்பது தோன்ற, எப்பொரு ளென்றாள். (100)

1989. செயிர்த்தவள் சிவந்து நோக்கிச் சீறடி சென்னி சேர்த்தி
அயிர்ப்பதென் பணிசெய் வேனுக் கருளிற்றுப் பொருளதென்ன
உயிர்ப்பது மோம்பி யொன்று முரையலை யாகி மற்றிப்
பயிர்ப்பில்பூம் பள்ளி வைகு பகட்டெழின் மார்ப வென்றாள்.

முன்பு நின்னலமென்றதனால், பிறர்நலமன்றி நின்னலமென்பது [1]போதருதலின், அதுசெயிராம். நோக்கி-நோக்க. பயிர்ப்பு-அருவருப்பு.

(இ-ள்.) தான் குற்றங்கூறலின், அவள் கோபித்துப் பார்க்கச் சென்னியை அடியிலே சேர்த்தி, என்னை அயிர்க்கின்ற தன்மை என்னென்றும்வினாவ, அதற்கு மறுமொழிகொடாமையின், தான் நெட்டுயிர்ப்புக் கொண்டு நினதேவலே செய்வேனுக்கு அருளினது

கலுழ் மேனியாய்-அழகு ஒழுகுகின்ற மேனியையுடையாய்; "அங்கலுழ் மேனி" (குறுந். 143:7); "அங்கலி ழாகம்", "அங்கலிழ் மேனி" (ஐங்.106: 4, 174:4.) மேனியாய், நின் என்பன விமலையை. நலமாகிய அமிழ்த முழுவதும் வேண்டும் என்றான்.

(உரை.) [1]அனந்தர்-மயக்கம். [2]அசதியாடல். சீவக. 1871, அடிக்.

1989. செயிர்த்தவள்-ஊடல்கொண்ட விமலை. சிவந்து-கோபித்து. நோக்கி-சீவகனை நோக்க. அடியைச் சென்னியில் சேர்த்தி. அயிர்ப்பது என்-என்னிடத்து ஐயம் கொள்கின்ற தன்மை யாது. அருளிற்றுப் பொருளதென்ன-தாம் அருளியதே காரியமாகும் என்று சீவகன் கூற. பயிர்ப்பில்லாத மார்ப, ஒன்றும் உரையலையாகி, உயிர்ப்பது மோம்பி இப்பள்ளியில் வைகு என்றாள்; உயிர்ப்பதும் ஓம்பி-இறந்துபடுதலையுங் காத்து.

(மேற்.) மு: தஞ்சை. 56, சொக்க.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'பொருந்துதலின்.'

யாதொன்று அது காரியமென்றானாக, அதற்கு வருந்தி, பயிர்ப் பில்லாத மார்பனே! நீ இத்தன்மையன சிறிதுங்கூறாயாகி அதனால் வரும் இறந்துபாட்டையுமோம்பி இப்பள்ளியிலே இனித்தங்கென்றா ளென்க.

அதுபொருளென்றான், இறந்துபடுவாயென்னினும் அதுவே தனக்குப் பொருளென்பது தோன்ற. எனவே ஊடலும் கூடலும் கூறினாரென்க. (101)

1990. உள்ளிழு துடைய வெம்பி யுற்பல வுருவு கொண்ட
வெள்ளியிற் புனைந்த கோல விளக்கொளி வெறுவி தாக
வள்ளிதழ்க் கோதை வல்லான் வட்டிகை நுதியின் வாங்கிப்
பள்ளிமே லெழுதப் பட்ட பாவைபோ லாயி னாளே.

(இ-ள்.) வெள்ளியாற்செய்த விளக்கு இழுதுடையும்படி தீ மிக்கெரிதலின் அரக்காம்பலின் வடிவைக் கொண்ட ஒளி பின்பு விடியற்காலமாதலின் அவ்வொளி கெடாநிற்கக் கோதை புணர்ச்சிய வசத்தாலே பாவைபோலாயினாளென்க.

எழுதவல்லவன் துகிலிகை நுதியாலே வட்டிகைப்பலகையை யொழித்துப் பள்ளிமேலெழுதனதொரு பாவை; வாங்குதல் ஈண்டு ஒழித்தன்மேற்று. இனி, "கட்டிலேறிய" (*சீவக.1981*) என்னுங் கவி முதலியவற்றை ஒருநாளைக்கூட்ட மாக்கியுமுரைப்ப. (102)

(வேறு)

1991. மங்கையர் பண்ணிய மருத யாழ்குழல்
நங்கையைப் பிரியுமிந் நம்பி யின்றென
அங்கதற் கிரங்கின வாரும் பேதுறக்
கங்குல்போ நாட்கடன் கழிந்த தென்பவே.

1990. வெள்ளியாற் புனைந்த விளக்கு, உள்ளே இழுது உடைய வெம்பி; இழுது உடைய-நெய் கெடும்படி; வெம்பி-தீமிக்கு எரிதலால். உற்பல உருவுகொண்ட ஒளி வெறுவிதாக-செவ்வாம்பல்மலரின் வடிவத்தைக்கொண்ட தீப்பிழம்பு கெடாநிற்க; "பகலிற்றோன்றும் பல்கதிர்த் தீயின், ஆம்பலஞ் செறு" (*ஐங்.57.*) கோதை: விமலை. வல்லான்-சித்திரமெழுதுதலில் வல்லவன். வட்டிகை நுதியின்-எழுதுகோலின்நுனியால். வாங்கி-எழுதும் பலகையை ஒழித்து. பள்ளி-படுக்கை.

1991. பண்ணிய-வாசித்த. மருதயாழ்-மருதம் என்ற காலைப் பண்ணையுடைய வீணை; "யாழோர் மருதம் பண்ண" (*மதுரைக். 658*);

(இ-ள்.) புணர்ந்தோரெல்லாம் விடிந்தமையுணர்ந்து பிரிகின்றோமேயென்று பேதுறும்படி மங்கையரெல்லாரும் பண்ணிப் போந்த யாழும் குழலும் இன்று தாமேயருளி, யாம் பிரிவித்தலின், இந்நம்பி இந்நங்கையைப் பிரியா நிற்குமேயென்று அப்பிரிவிற்கு இரங்குவனபோலேயிரங்கின. அவை அங்ஙனமிரங்க, கங்குல் அவ்விடத்தினின்றும் போக, நாட்கடன்கழிந்ததென்க.

மருதம்-காலைப்பண். போய்-போக. *(103)*

1992. ஏந்துபூங் கோதைக டிருத்தி யேர்படச்
சாந்துகொண் டிளமுலை யெழுதித் தையறன்
காந்தள முகிழ்விரல் கையி னாற்பிடித்
தாய்ந்தவட் கிதுசொலு மலங்கல் வேலினான்.

(இ-ள்.) வேலினான், ஏர்படத்திருத்தி எழுதி அவள்விரலைக் கையாலேபிடித்து ஆற்றுவிக்குநெறியையாய்ந்து அவட்கு இப்பிரிவை யுணர்த்தாநிற்குமென்க. *(104)*

1993. பூவினுட் டாழ்குழற் பொன்செ யேந்தல்குல்
மாவினுட் டாழ்தளிர் மருட்டு மேனியாய்
காவினுட் டோழரைக் கண்டு போதர்வேன்
ஏவினுட் டாழ்சிலை யெறிந்த கோலினே.

செய்பொன்-மேகலை.

புறநா.149. யாழும் குழலும், ஆரும் பேதுற இந்நம்பி, நங்கையைப் பிரியும் என அதற்கு இரங்கின; பேதுற-வருந்தும்படி. நம்பி: சீவகன். நங்கை: விமலை. இரங்கின-இரங்குவனபோல இசைத்தன. கங்குல்-இரவு. நாட்கடன்: *சீவக.1944.*

1992. ஏந்திய பூங்கோதைகளைஏர்படத்திருத்தி; கோதை-மாலை. ஏர்பட-அழகுண்டாக. சாந்து-குங்குமச்சாந்து. முலையில் எழுதி. தையல்தன்: விமலையினுடைய. காந்தள் அம்முகிழ் விரல்-காந்தளது அழகிய மொட்டுப்போலும் விரலை; "காந்தண் மெல்விரல்" *(குறுந். 167:1.)* ஆய்ந்து-தன் பிரிவைப் பொறுத்திருக்கும் வழியை ஆராய்ந்து. அவட்கு:விமலைக்கு. இது சொலும்-இப்பிரிவைச் சொல்லுவான். அலங்கலையுடையவேலினான்:சீவகன்:எழுவாய்.

1993. செய்பொன் ஏந்து-மேகலையை ஏந்திய. மா-மாமரம் தாழ்தல்-தங்குதல். தளிரை மருட்டுகின்ற மேனியாய்; என்றது விமலையை; விளி. கா-சோலை போதர்வேன்-மீள்வேன். ஏவினுள்-

(இ-ள்.) குழன் முதலியவற்றையுடைய மேனியாய்! ஏத்தொழி லிடத்து வலியின்றிக் குறைந்த வில்லெய்த அம்புபோலே போய்த் தோழரைக் கண்டு மீள்வே னென்று சொன்னானென்க.

'தாழ்சிலையெறிந்தகோலின்' என்றதனால் தூரிதன்றி அணிய விடத்தே போய்வருவேனென்றானென்று அவள்கருதினாள்; அவன்கருதியது, வலியில்லாத அம்பு [1]இலக்கிற்பட்டுவைத்து மீண்டும்வந்ததேனும், எய்தவனிடத்துவாராது மாறிப்போமாறு போலே யானும் நின்னிடத்து வாராது இந்நகரிலே மீண்டுவருவே னென்பது; அது தமர்க்கு உண்மை காட்ட மேல்வருகின்றமையை நோக்கிக்கூறினான். *(105)*

1994. என்றவ னுரைத்தலு மெழுது கண்மலர்
நின்றநீ ரிடைமணிப் பாவை நீந்தலின்
மன்றனா றரிவையைத் தெருட்டி மாமணிக்
குன்றனான் கொடியவள் குழைய வேகினான்.

(இ-ள்.) என்று அவன் கூறினானாக, கொடியினுடைய மையெழுதிய கண்மலரில் ததும்பி வீழாதே நின்ற நீரிடத்தே மணிப்பாவை நீந்துதலின், அவ்வரிவையைத் தேற்றி அவன் அவள் குழையப்போயினானென்க. *(106)*

8. விமலையாரிலம்பகம் முற்றிற்று.
ஆகக்கவி, 1994.

அம்புத்தொழிலிடத்து. தாழ்சிலை எறிந்த கோலின்- வலிகுறைந்த வில் எய்த அம்புபோல. கோலினைப்போற்போதர்வேன்.

(உரை.)[1] *(பி-ம்.)* 'இலக்கைப்பட்டு அதை.'

1994. அவன்: சீவகன். எழுது கண் மலர்- மையெழுதிய கண்ணாகிய மலரில்; "எழுதுவாட் டடங்கண்" *(கூர்ம. சூரியன்.4.)* மணியிலுள்ள பாவை. மன்றல்-வாசனை. அரிவையை: விமலையை. தெருட்டி-வருத்தத் தினின்றும் தெளிவித்து. குன்றனான்: சீவகன். கொடியாகிய அவள் என்றுமாம்; அவள்: விமலை. குழைய-வருந்த. கொடியது கண்மலரில் பாவை நீந்தலின் தெருட்டிக் குன்றனான் அவள் குழைய ஏகினான் எனமுடிக்க.

ஒன்பதாவது
சுரமஞ்சரியாரிலம்பகம்

1995. வாளி ரண்டு மாறு வைத்த போன்ம ழைக்கண் மாதரார்
நாளி ரண்டு சென்ற வென்று நைய மொய்கொள் காவினுட்
டோளி ரண்டு மன்ன தோழர் தோன்ற லைப்பு ணர்ந்தபின்
தாளி ரண்டு மேத்தி நின்று தைய னாமம் வேண்டினார்.

மாறு-எதிர். மாதரார்-[1]கூடவந்தவர்.

(இ-ள்.) காவிடத்து மாதரார் இரண்டுநாள் கழிந்தவென்று வருந்தா நிற்க, அவ்விடத்தே தோழர் தோன்றலைச் சேர்ந்தபின்பு, அவன்மணக்கோலங்கண்டு ஏத்திநின்று நீர் மணஞ்செய்த தையல் நாமத்தை எமக்குக்கூறுகவென்றாரென்க.

இனி விமலையிடத்து ஒருநாளைக்கூட்டமேயுளதென் பார்க்கு மாதரார் நையும்படி தோழர் நாமம்வேண்டினாரென்க. என்றது: இவர்கேட்டது கொண்டு சுரமஞ்சரியைச்சீவகன்கூட வேண்டுமொழி புத்திசேனன் கூற, அவன் மற்றைநாளும் அவரைப்பிரிதலின், நாளிரண்டு சென்றவென்று அவர் நைதற்குக் காரண மாயிற்றென்றவாறு. (1)

1996. பாடு வண்டி ருந்த வன்ன பல்க லைய கலல்குல்
வீடு பெற்ற வரும் வீழும் வெம்மு லைவி மலையென்
றாடு வான ணிந்த சீர ரம்பை யன்ன வாணுதல்
ஊடி னும்பு ணர்ந்த தொத்தி னிய வளு ளாளரோ.

"வண்டிருப் பன்ன பல்கா ழல்குல்" (பொருந.39) என்றார் பிறரும். வீடு பெற்ற வரும் விரும்பும் முலையினையும், அல்குலி னையும், சீரினையுமுடைய அரம்பை யென்க.

1995. மாறுவைத்த போல்-எதிராக வைத்தவற்றைப் போன்ற. மாதரார்-சோலையிலே தங்கிய மகளிர். நைய-வருந்த. காவினுள், மாதரார் நைய. தோன்றலை: சீவகனை. புணர்ந்தபின்-அடைந்தபின்பு. தையல் நாமம்-சீவகன் மணந்த பெண்ணின் பெயரை. வேண்டினார்-தமக்குக்கூறும்படி வேண்டிக்கொண்டனர்.

(உரை.) [1]சீவகனுடன் வந்தவர்கள்.

1996. பாடுவண்டு-ஒலிக்கின்ற வண்டு. வண்டு இருந்தாலொத்த பல்கலையையுடைய அல்குல்; "வரியல்குல், வண்டிருப் பன்ன தகைத்து" (யா.வி.84, மேற். 'கல்லின்மேல்.') பல்கலை-பலவடங்களையுடைய

(இ-ள்.) ஊடல் கடிதிற்றீர்தலிற் புணர்ந்த தன்மையையொத்து இனியவளாய் அரம்பையையொத்த வாணுதல் விமலையென்று பெயர்கூறப்பட்டு உளளாயினாளென்றானென்க. *(2)*

1997. அம்பொ ரைந்து டைய்ய காம னைய்ய னென்ன வந்தணன்
நம்பு நீர ரல்லர் நன்கு ரங்கு நீர ராயினும்
தங்கு ரவ்வர் தாங்கொ டுப்பி னெஞ்சு நேர்ந்து தாழ்வர்தாம்
பொங்க ரவ்வ வல்கு லாரெ னப்பு கன்று சொல்லினான்.

நம்பு-நசை. பொல்லாங்குக்கு நன்றான குரங்கு.

(இ-ள்.) அதுகேட்டவர் ஐயன் காமனென்றே வியந்தாராக, புத்திசேனன் கூறுவான்; குடிப்பிறந்த மகளிர்தாம் தம்குரவர் தம்மைக்கொடுப்பாராயின் அக்கொடுக்கப்பட்டார் மகளிர் விரும்பு நீரரல்லராய்ப் பொல்லாராயினும் தாம் அதற்கு நெஞ்சாலே நேர்ந்து அவரை வழிபடுவர்; இங்ஙனம் வியக்கவேண்டாவென்று நகையாடலை விரும்பிக்கூறினானென்க. *(3)*

1998. அற்று மன்று கன்னி யம்ம டந்தை மார ணிநலம்
முற்றி னாரை நீடு வைப்பின் மூள்கும் வந்து பாவமும்
குற்ற மற்று மாகு மென்று கோதை சூழ்ந்து கூறினார்க்
குற்ற டுத்த யாவு யிர்த்தொ ழிதல் யார்க்கு மொக்குமே.

அற்றுமன்று-அத்தன்மையதுமன்று.

மேகலை. வீடுபெற்றவர்- துறவிகள். வீழும்-விரும்புகின்ற. ஆடுவான் அணிந்தசீர்-நாட்டியமாடும் பொருட்டு அலங்கரித்துக் கொண்ட சிறப்பினையுடைய. முலையையும் அல்குலையும் சீரையுமுடைய அரம்பை. இனியவளாய், அரம்பையன்ன வாணுதல், விமலையென்று உளாள், என்று- என்று பெயர்கூறப்பட்டு.

(மேற்.) *அடி, 4: தக்க. 26, உரை.*

1997. ஐந்து அம்புடைய காமன்: மன்மதன். ஐயனைக்காமன் என்ன; ஐயன்: சீவகன். என்ன-என்று தோழர் முதலியவர் கூற. அந்தணன்: புத்திசேனன். அரவவல்குலார், தம்குரவர் தம்மைக் கொடுப்பின், நம்பும் நீரரல்லராய், நன்குரங்கு நீரராயினும் நெஞ்சு நேர்ந்து தாழ்வர் எனப்புகன்று சொல்லினான்; குரவர்: தாய்தந்தையர். நம்புநீரர்-விரும்பும் தன்மையுடையார். நன்குரங்கு நீரராயினும்- தீமைக்கு நன்றாய குரங்கின் தன்மையையுடையரானாலும்; *(பி-ம்.)* 'மென்குரங்கு.' நேர்ந்து தாழ்வர்- கணவர்க்கு உடன்பட்டு வணங்குவர்; *(பி-ம்.)* 'நொந்துதாழ்வர்.' புகன்று-விரும்பி. அடி, 1-3: *பிரபு.* பிரபுதேவர். 78.

(மேற்.) மு. தொல். செய். 18, ந:, இ-வி. எழுத். 20; சிதம்பரப். ஒழிபு. 1, உரை.

(இ-ள்.) கன்னியராகிய அம்மகளிர் நலமுதிர்ந்தவர்களைக் கொடாதே நெடுநாள் வைப்போமாயின், அதற்குப் பாவம் வந்து புகுதும்; மற்றும் குடிப்பழியு முளதாமென்று கருதி, பேசினார்க்குத் தாமே கோதையைச் சூழ்ந்து கொண்டு சென்று கொடுத்துத் தம் பாரங்கழித்து இளைப்புத் தீர்ந்துவிடுதல் [1]குடிப்பிறந்து பழிநாணு வார்க்கெல்லாம் ஒக்குமாதலான், இதுவும் அங்ஙனம் வந்ததாதலின், நீர்வியத்தல் வேண்டாவென்றானென்க. *(4)*

(வேறு)

1999. (1) மதுக்குடம் விரிந்தன மாலை யாரொடும்
புதுக்கடி பொருந்துதி புக்க வூரெலாம்
விதிக்கிடை காணலாம் வீதி மாநகர்
மதிக்கிடை முகத்தியோர் மடந்தை யீண்டையாள்.

2000. (2) ஆடவர் தனதிடத் தருகு போகினும்
நாடிமற் றவர்பெயர் நயந்து கேட்பினும்
வீடுவ லுயிரென வெகுளு மற்றவன்
சேடியர் வழிபடச் செல்லுஞ் செல்வியே.

1998. அற்றும்-அத்தன்மையதும். கன்னியராகிய அம்மடந்தைமார். நலம் முற்றினாரை-அழகு முற்றுப்பெற்றவர்களை. நீடு-நெடுநாள். பாவம்வந்து மூள்கும்; மூள்கும்-புகுதும். மற்றும் குற்றமாகும். என்று கூறினார்க்குக் கோதையைச் சூழ்ந்து உற்று அடுத்து; கோதை: பெண். உற்று அடுத்து-கொண்டுசென்று கொடுத்து. அயா உயிர்த்து ஒழிதல்-இளைப்புத்தீர்ந்து விடுதல்; *சீவக.600, அடிக்.;2947;* "பார்மகளயாவுயிர்த் தடங்கிய பின்னர்" *(சிலப்.13:29);* "அழுதன ளேங்கி யயாவுயிர்த் தெழுதலும்" *(மணி.21: 29); (பி-ம்.)* 'உற்றதே தயாவுயிர்.' ஒக்கும்-பொருந்தும்.

(உரை.) [1]*குறள், 794.*

1999. மதுக்குடம் விரிந்தன மாலையார்-தேனையுடைய குடம் விரிந்தாற்போலும் பூக்களைக்கொண்ட மாலையையுடைய மகளிர்; "மதுக்குடம் விரிந்ததன்ன....கமலப் போதோ" *(கூர்ம. கண். மணம். 170);* "மதுக்குடம் விரிந்தாற்போலு மென்மலர்" *(நைட. அன். தூது. 3.)* புக்க ஊரெலாம் மாலையாரொடும் புதுக்கடி பொருந்துதி; மாலையார்: மகளிர்; புதுக்கடி-புதுமணம். விதிக்கிடை காணலாம் வீதி-சிற்பநூலின் கட்டளைக்கு ஒப்புப்பார்க்கலாகும் வீதியையுடைய; கிடை-ஒப்பு. மதி கிடை முகத்தி-சந்திரனுக்கு ஒப்பான முகத்தையுடையவள். முகத்தி யாகிய ஓர் மடந்தை; என்றது சுரமஞ்சரியை.

2000. தனது இடத்து அருகு-தன்வீட்டிற்குப் பக்கத்தே. அவரது பெயரை நாடிக்கேட்பினும்; அவர்: ஆடவர். உயிர் வீடுவல் என வெகுளும் வீடுவல்-விடுவேன். மற்று, அசை.

2001. (3) காமனே செல்லினுங் கனன்று காண்கிலாள்
வேமெனக் குடம்பெனும் வேய்கொ டோளியை
ஏமுறுத் தவணல நுகரி னெந்தையை
யாமெலா மநங்கமா திலக னென்றுமே.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) விதிக்கிடை காணலாம்-சிற்பநூற்கு ஒப்புக்காணலாம் நகர்-வீடு. மதிக்கிடை-மதிக்கொப்பு. வீதியையும், நகரையுமுடைய ஊரென்க.

(இ-ள்.) அவன் பின்னும் நீ புக்கவூரெல்லாம் மகளிரோடே புதுமணஞ் செய்வை; ஆயினும் ஒரு மடந்தை நீ மணஞ்செய்த இவ்வூரிடத்தே இருக்கின்றாள்; மற்றவடான் ஆடவர் தன்மனைக்கு அருகே செல்லினும், தன்னருகிருந்தோர் அவர் பெயரை நாடிக் கேட்பினும் உயிரை விடுவேனென வெகுளாநிற்கும்; அச்செல்வி தான் சேடியர் வழிபடச் செல்லாநிற்கும்; காமனே செல்லினும் காணாளாய் எனக்கு உடம்பு வேமென்னாநிற்கும். அவளை மயக்க முறுத்தி அவன் நலத்தை நீ நுகரின் நின்னை யாங்கள் காமனுக்குத் திலகனென்று பெயர்கூறுவேமென்றானென்க.

[1]மா, "தட்குமா காலே" (புறநா.193) என்றாற்போனின்றது. (5-7)

(வேறு)

2002. தாசியர் முலைக டாக்கத் தளையவிழ்க் துடைந்த தண்டார்
வாசங்கொண் டிலங்கு முந்நூல் வலம்படக் கிடந்த மார்ப
பேசிய பெயரி னாளைப் பேதுறா தொழிவே னாகின்
ஆசுமன் பிலாத புன்பெண் கூந்தல்யா னணைவ லென்றான்.

2001. காமன்-மன்மதன். கனன்று-கோபித்து. காண்கிலாளாய் எனக்கு உடம்பு வேம் எனும்; வேம் எனும்-வெந்துபோகும் என்று கூறுவாள். தோளியை: சுரமஞ்சரியை. ஏமுறுத்து-மயங்கச்செய்து; சீவக.754, அடிக், அவள்நலம் நுகரின்-அவளது இன்பத்தை நுகர்ந்தால். எந்தையை: சீவகனை; முன்னிலைப்படர்க்கை. எந்தையை அநங்க மாதிலகன் என்றும்; என்றும்-என்று கூறுவேம்.

(உரை.) [1]அநங்கமாதிலகன் என்பதில் உள்ளது.

2002. தளை-கட்டு. உடைந்த-விரிந்த. தாரின்வாசம் கொண்டு இலங்குமார்ப; தார்-பூமாலை. மார்ப: புத்திசேனன்; விளி. பேசிய

அதற்குத் தானும் அசதியாடி வஞ்சினங்கூறுகின்றான்.

(இ-ள்.) சேடியர்முயக்கத்தாற் பிணிப்பு நெகிழ்ந்து விரிந்த வாசங்கொண்டிலங்குந்தாரும் நூலுங்கிடந்த மார்பனே, நீ கூறிய பெயரையுடையாளை மயக்க முறுத்தாதே விடுவேனாயின், சிறிதும் அன்பில்லாதாளை யான் கூடுவேனாகக் கடவேனென்னறானென்க. (8)

2003. வண்டுதேன் சிலைகொ ணாணா மாந்தளிர் மலர்க ளம்பாக்
கொண்டவன் கோட்டந் தன்னுட் கொடியினைக் கொணர்ந்து நீலம்
உண்டது காற்றி யாண்பே ரூட்டுவ லுருவக் காமன்
கண்டபொற் படிவஞ் சார்ந்து கரந்திரு நாளை யென்றான்.

வண்டுந்தேனுஞ் சிலைகொண்ட நாணாக, மலர்கள் அம்பாகக் கொண்டவனென்க. தளிர்போலும் மேனியையுடைய கொடி. இனிச்சிலைகள் பாடமாயிற் சேமவில்லைக்கூட்டுக. வெண்ணூல் நீலமுண்டதனைக் காற்றினாற்போல, அவள் புதிதாகக்கொண்ட கோட்பாட்டைப் போக்கி அவட்கு இயல்பாகக் கோடற்குரிய ஆண்பெயரை ஊட்டுவேனென்றானென்க. காற்றியென்றதற்கேற்ப ஊட்டுவேனென்றான்; வடிவையுடைய காமனாகப் பொன்னாற் செய்த வடிவமென்க.

(இ-ள்.) காமன்கோட்டத்தே நீகூறிய கொடியினைக் கொணர்ந்து நாளை ஊட்டுவேன்; நீ அப்படிவத்தைச் சேர்ந்து கரந்திருவென்றானென்க. (9)

பெயரினாளை-நீகூறிய சுரமஞ்சரியை. பேதுறாது-மயங்கச்செய்யாமல். ஆசும்-சிறிதும். புன்பெண் கூந்தல் யான் அணைவல்-அற்பமான பெண்ணின்கூந்தலைப் பொருந்துவேன். கூந்தலை உரிமை கூறுவது ஒரு மரபு; *சீவக.1229, அடிக்.*; ''கூந்தலணைகொடுப்பேம் யாம்'' (*கலி.101:42.*)

2003. வண்டும் தேனும் சிலைகொள் நாணாக் கொண்டவன் கோட்டம்-காமன் கோட்டம். மாந்தளிர்போலும் மேனியையுடைய கொடியினை; என்றது சுரமஞ்சரியை. நீலம் உண்டது காற்றி-வெண்ணூல் நீலநிறமுண்டதனைப் போக்கினாற்போலச் சுரமஞ் சரியின் புதிய கொள்கையைக் கெடுத்து; "நீல முண்டதும் வெள்ளை நிறமாமே" (தே. திருஞா. சிராப். 5); "ஆகாதே, உண்டது நீலம் பிறிது" (*பழ. 168*); ''நீல முண்ட நூலிழை வண்ணம், கொண்டது விடாமைக் குறிப்பொடு கொளுத்தல்'' (*பெருங்.2.9:88-9.*) ஆண்பேர் ஊட்டுவல்-அவள் மணம் செய்துகொள்ளுதற்குரிய ஆணின் பெயரைக் கொள்ளச் செய்வேன். காமனுடைய படிவத்தைச்சார்ந்து. கரந்திரு-மறைந்திரு.

(வேறு)

2004. இழைக்கண் வெம்முலை யிட்டிடை யேந்தல்குல்
மழைக்கண் மாதரை மாலுறு நோய்செய்வான்
முழைக்கண் வாளரி யேறன மொய்ம்பினான்
உழைக்க ணாளர்க்கு ரைத்தெழுக் தானரோ.

(இ-ள்.) மொய்ம்பினான் முலைமுதலியவற்றையுடைய மாதரை நோய் செய்யவேண்டித் தன்முகத்திடத்துக் கண்போல் ஏவல்கொள்ளுந் தன்மையார்க்கு அங்ஙனங்கூறி எழுந்திருந்தானென்க. *(10)*

2005. சோருங் காரிகை யாள்சுர மஞ்சரி
ஆரஞ் சூடிய வம்முலைப் பூந்தடம்
தாரு மார்பமுந் தண்ணெனத் தோய்வதற்
கோரு முள்ளமு டன்றெழு கின்றதே.

சோரும்-ஒழுகும்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் எழுந்தவன துள்ளம் காரிகையாளாகிய சுரமஞ்சரி முலைத் தடத்தைத் தாருமார்பமுங் குளிரும்படி கூடுதற்கு வருந்தியெழுகின்றது, பலருங்கூறக் கேட்டிருத்தலின், அவள் வடிவை இத்தன்மைத்தென்று ஓராநிற்குமென்க.

[1]ஆண்டுக் கனகபதாகை கூறலானும், தானுணர்ந்தமை தோன்ற, "பணைத் தோட்சுரமஞ்சரி" *(சீவக.1069)* என்றமையானும்,

---

2004. முலையையும் இடையையும், அல்குலையும், கண்ணையு முடைய மாதரை; சுரமஞ்சரியை. மால் உறுநோய் செய்வான்-மயக்கம் பொருந்தும் காமநோயைச் செய்யும் பொருட்டு. அரியேறன மொய்ம் பினான்-ஆண் சிங்கம் போன்ற வன்மையையுடைய சீவகன்; எழுவாய். உழைக்கணாளர்க்கு-தன்னிடத்துக் கண்போலும் தன்மையையுடைய தோழர்க்கு என்றுமாம்.

2005. சோரும் காரிகையாள்-ஒழுகுகின்ற பேரழகுடையவள். காரிகையாளாகிய சுரமஞ்சரியது. ஆரம்-முத்துமாலை. உள்ளம், முலைத் தடத்தைத் தாரும் மார்பமும் தண்ணெனத் தோய்வதற்கு உடன்றெழு கின்றது, ஒரும்; உள்ளம்-சீவகனது மனம். தண்ணென-குளிரும்படி. உடன்று. வருந்தி. ஒரும்-சுரமஞ்சரியின் வடிவை இத்தன்மைத்தென்று உணரும்.

(உரை.) [1]*சீவக.896*, உரை.

ஈண்டுப் புத்திசேனன் கூறினமையானும், ஊழானும் வருந்தி அவள் வடிவை ஒருமென்றார். 'தண்ணென' எனவே வருந்தினான். *(11)*

(வேறு)

2006. (1) கடைந்தபொற் செப்பெனக் கதிர்த்து வீங்கின
வடஞ்சுமந் தெழுந்தன மாக்கண் வெம்முலை
மடந்தைதன் முகத்தவென் மனத்தி னுள்ளன
குடங்கையி னெடியன குவளை யுண்கணே.

2007. (2) ஏத்தரு மல்லிகை மாலை யேந்திய
பூத்தலைக் கருங்குழற் புரியி னாற்புறம்
யாத்துவைத் தலைக்குமிவ் வருளி லாணலம்
காய்த்தியென் மனத்தினைக் கலக்கு கின்றதே.

2008. (3) சில்லரிக் கிண்கிணி சிலம்புஞ் சீறடிச்
செல்விதன் றிருநலஞ் சேரும் வாயிறான்
அல்லலங் கிழவனோ ரந்த ணாளனாய்ச்
செல்லல்யான் றெளிதக வுடைத்தென் றெண்ணினான்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

இவை, ஓர்கின்றபடியும் கூடுமுபாயமும் கூறுகின்றன.

(1) மனத்திலுள்ளன வென்றது, ''நங்கைகண், போலும் வேலவனே" *சீவக.896)* என்று சொன்னதை உட்கொண்டு.

2006. கதிர்த்து-ஒளியுடையனவாகி. மாக்கண்-கரிய கண்ணை யுடைய. முலை வீங்கினபோன்றன. மடந்தைதன்-சுரமஞ்சரியினுடைய. முகத்தவாகி என்மனத்திலுள்ளனவாகிய கண்கள்குடங்கையினநெடியன. குடங்கையினெடிய கண்: *சீவக.342, 990,* அடிக்.

2007. இவ்வருளிலாள், குழலாகிய புரியினால் என்னையாத்து அலைக்கு; புரி-கயிறு. யாத்து-கட்டி. அலைக்கும்-வருத்துவாள். நலம், என் மனத்தினைக் காய்த்திக் கலக்குகின்றது; நலம்-இவளது அழகு. காய்த்தி-வெம்மைப்படுத்தி; "காடுகை காய்த்திய நீடுநா ளிருக்கை" *(பதிற்.82:9.)*

2008. சில்லரி-சிலவாகிய பரல்களையுடைய. சிலம்பும்-ஒலிக் கின்ற. சீறடியையுடைய செல்வி: சுரமஞ்சரி. செல்வியின் நலத்தைச் சேரும் வாயில்தான்; வாயில்-வழி. அல்லலையுடைய கிழவனாகிய ஓரந்தணாளனாய் யான் செல்லல்; அல்லல்-பசித்துன்பம். செல்லல்-போதலே; தெளிதகவுடைத்து-அங்ஙனம் செல்லுதலே அவள் சந்தேகி யாமல் தெளியும்தன்மையையுடையதாகும்.

(2) ஏத்துதல்தரும், [1]விகாரம்.

(3) அல்லல்-பசிப்பிணி.

(இ-ள்.) வடஞ்சுமந்தெழுந்தனவாகிய முலை செப்பென வீங்கின போலேயிருந்தன; மடந்தைமுகத்தனவாகி என்மனத்தன வாகிய கண்கள் குடங்கையி னெடியனபோலே யிருந்தன; இவற்றை யுடைய இவ்வருளிலாள்தன் குழலாகிய கயிற்றாலே என்னையாத்து அலையாநின்றாள்; இவள்நலம் இங்ஙனம் என் மனத்தினைக் கலக்காநின்றது. இத்தன்மையையுடைய செல்வி நலத்தை இனிச் சேரும் வழிதான் ஒருகிழவனாகிய அந்தணனாய் யான் செல்லுதலே; அங்ஙனம் செல்வேன்; அச்செலவு அவளயிராமல் தெளிதகவுடைத் தென்று கருதினானென்க. (12-4)

2009. அணங்கர வுரித்ததோ லனைய மேனியன்
வணங்குநோன் சிலையென வளைந்த யாக்கையன்
பிணங்குநூன் மார்பினன் பெரிதொர் பொத்தகம்
உணர்ந்துமூப் பெழுதின தொப்பத் தோன்றினான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கருதினவன் பாம்பின்றோலையொத்த மேனியனாய், வில்லெனவளைந்த யாக்கையனாய், உத்தரீயத் தோடு பிணங்கிய நூன்மார்பினனாய், மூப்பிலக்கணமெழுதும்படி கூறிய நூலினையுடையதொரு பொத்தகத்தையுணர்ந்து, அம் மூப்பை எழுதிய தன்மையொப்பத் தோன்றினானென்க. (15)

2010. வெண்ணரை யுடம்பினன் விதிர்த்த புள்ளியன்
நுண்ணவி ரறுவைய னொசிந்த நோக்கினன்
கண்ணவிர் குடையினன் கைத்தண் டூன்றினன்
பெண்ணலங் காதலிற் பேயு மாயினான்.

(இ-ள்.) அவன் நரையுடம்பினனாய்த் தெறித்த புள்ளியனாய் நுண்ணிதாய்ப் பீறின புடைவையனாய்த் தலை வளைதலின் வளைந்த நோக்கினனாய்ப் பீறின குடையினனாய் வலியாக ஒரு

(உரை.) [1]ஏத்தரும் என்று விகாரமுற்றது.

2009. அணங்கரவு-வருத்துகின்ற பாம்பு. வணங்கு நோன்சிலை-வளைந்த வலிய வில். பிணங்கும்-உத்தரீயத்தோடு மாறுபட்ட; பிணங்கு நூன் மார்பு: *மணி.* 6:151. பொத்தகம் உணர்ந்து-மூப்பிலக்கணம் கூறிய புத்தகத்தை அறிந்து. மூப்பை எழுதினதொப்ப.

2010. வெண்ணரை உடம்பினன்-வெளுப்பாக நரைத்த உடம்பை யுடையவன். விதிர்த்த-தெறித்த. அடி,1: "வெண்ணரைக், குறைந்த கூந்தலர் கோசிகம் போலப், புள்ளி விதிர்த்த வுள்ளூறு மேனியர்"

தண்டையூன்றிப் பெண்ணலத்தைக் காதலித்து அதனைப் [1]பெற்றே போதலிற் பேயின்றன்மையனுமாயினானென்க.

"பலிகொண்டு பெயரும் பாசம் போலத், திறைகொண்டு பெயர்தி" (பதிற்.71) என்றாற்போல. (16)

2011. யாப்புடை யாழ்மிட றென்னுந் தோட்டியாற்
றூப்புடை யவணலந் தொடக்கும் பாகனாய்
மூப்பெனு முகபடாம் புதைந்து முற்றிழை
காப்புடை வளநகர் காளை யெய்தினான்.

(இ-ள்.) காளை பிணிப்பையுடைய யாழையொத்த மிடறென்னும் தோட்டியாலே, ஆடவரை நீக்கின தூய நெஞ்சிடத்தை யுடையவள் நலத்தைப் பிணிக்கும் பாகனாய் மறைந்து சுரமஞ்சரி மனையை எய்தினானென்க.

[1]இவனையறியாதபடி மறைத்தலின், முகபடாமென்றார்.[2] (17)

(வேறு)

2012. தண்டுவலி யாகநனி தாழ்ந்துதளர்ந் தேங்கிக்
கண்டுகடை காவலர்கள் கழறமுக நோக்கிப்
பண்டையிளங் காலுவப்பன் பாலடிசி லிந்நாட்
கண்டுநயந் தார்தருவ காதலிப்ப னென்றான்.

(பெருங்.1.43: 153-5.) நுண் நவிர் அறுவையன்- நுண்ணி தாகிய பீறின ஆடையையுடையவன். நொசிந்த-வளைந்த. கண் நவிர் குடை- பீறலை யுடைய குடை. பெண்ணின் நலத்திடத்துள்ள காதலால் பேயும் ஆயினான்; பெண்: சுரமஞ்சரி. நலம்-இன்பம்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'பெறப்போதலிற் பேய்த்தன்மையுமாயினா னென்க.'

2009-10. பெரிய. தடுத்தாட். 29-32.

2011. யாப்பு-கட்டு. யாழை ஒத்த மிடறு. தூப்புடையவள்-தூய நெஞ்சிடத்தை யுடைய சுரமஞ்சரியது. நலம் தொடக்கும்-இன்பத்தைப் பிணிக்கின்ற. மூப்பு-முதுமை. முகபடாத்தால் புதைந்து; புதைந்து-தன் உருவம் தெரியாதவாறு மறைந்து. காப்பு- காவல். முற்றிழை வளநகர்: சுரமஞ்சரியது மனையை. காளை: சீவகன்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'இவளை. '[2]இக்கவியின் பின்பு, பின்வரும் செய்யுளொன்று சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது; உரையில்லை.

"நற்றொடி மகளிரு நகர மைந்தரும், எற்றிவன் மூப்பென விரங்கி நோக்கவே, பொற்றொடி வளநகர் வாயில் புக்கனன், பற்றிய தண்டொடு பையமெல்லவே."

(இ-ள்.) அங்ஙனமெய்தினவனைக் கடைகாப்பார் கண்டு கழற, அவர் முகத்தை நோக்கி, தண்டே பற்றுக்கோடாகத் தாழ்ந்து நிலைதளர்ந்து இளைத்து நின்று, பண்டையிளம்பருவத்திற் பாலடிசிலொன்றுமேயுவப்பேன்; இப்பருவத்தில் யான் கண்டு விரும்பப்பட்ட மகளிர் தருவனவெல்லாம் காதலிப்பேனென்றானென்க.

இஃது இடக்கர். எனவே செவிகேளாமையின், தம்பசியையே [1]கூறினாரென்று அவருணர்ந்தார். இதற்கு, இப்பொழுது என்னைக் கண்டு நயந்தார் தரும் உணவுகளென்னும் ஒருபொருள் தோன்றிற்று. *(18)*

2013. கையிற்றொழு தார்கழிய மூப்பிற்செவி கேளார்
மையலவர் போலமனம் பிறந்தவகை சொன்னார்
பையநடக் கென்றுபசிக் கிரங்கியவர் விடுத்தார்
தொய்யின்முலை யவர்கள்கடைத் தோன்றனனி புக்கான்.

(இ-ள்.) இதுகேட்ட அவர்கள், மூப்பாலே மிகச்செவிகேளாராய்ப் பித்தரைப்போல மனத்திற்றோற்றியவகையே சொன்னாராதலிற் பசியுடையரென்று பசிக்கிரங்கி, இனிப் பைய நடக்கவென்று கையாற்றொழுதாராய் விடுத்தார்; விடுத்தபின்பு தோன்றல் மகளிர் காக்கின்ற வாயிலிலே சென்றானென்க. *(19)*

2012. தண்டு வலியாக-தன்கையிற் கொண்ட ஊன்றுகோலே பற்றுக்கோடாக. தாழ்ந்து-வணங்கி. ஏங்கி-இளைத்து நின்று. கடைகாவலர்கள்-வாயில்காப்பவர். கழற-வந்த காரியம் என்னவென்று கேட்க. இளங்கால்-இளமைப்பருவத்தில். காவலர் கண்டு, கழற, தாழ்ந்து, ஏங்கி, நோக்கி, இளங்கால் பாலடிசில் உவப்பன்: இந்நாள் நயந்தார் தருவனவற்றைக் காதலிப்பன் என்றான்; நயந்தார்-என்னால் விரும்பப்பட்ட மகளிர்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'கூறினாரென இருந்தார்.'

2013. கழிய-மிக. மூப்பின்-முதுமைப் பருவத்தால். மையலவர்-மயக்கங்கொண்டவர்; பித்தர். மனம் பிறந்த வகை-தம் மனத்திற் றோன்றியவாறு. அவர், பசிக்கு இரங்கி, பைய நடக்க என்று கையினாற் றொழுதாராய் விடுத்தார்; அவர்: வாயில் காவலர். தோன்றல், முலைவர்களுடைய கடையில் புக்கான்; கடை-வாயில்.

(மேற்.) *மு:நன்.உரி.12, மயிலை.*

2014. கோதையொடு தாழ்ந்துகுழல் பொங்கிஞிமி றார்ப்ப
ஓதமணி மாலையொடு பூண்பிறழ வோடி
ஏதமிது போமினென வென்னுமுரை யீயான்
ஊதவுகு தன்மையினொ டொல்கியுற நின்றான்.

(இ-ள்.) அம்மகளிர்கோதையுங்குழலுந்தாழ, ஞிமிறு பொங்கி யார்ப்பக் கடலிற்பிறந்த முத்தமாலையும் பூணும் பிறழ ஓடிவந்து இவ்வரத்து நுமக்கு ஏதமாயிருக்கு; மீண்டு போமியென்று கூற, அதற்குச் சிறிதும் மறுமொழி கொடானாய் ஊதப்பறக்குந் தன்மை யோடே வந்து கிட்ட நின்றானென்க.

தாழ்ந்து-தாழ. (20)

2015. கச்சுவிசித் தியாத்தகதிர் முலையர்மணி யயில்வாள்
நச்சுநுனை யம்புசிலை நடுங்கவுட னேந்தி
அச்சமுறுத் தமுதுபுளித் தாங்குத்தம தீஞ்சொல்
வெச்சென்றிடச் சொல்லிவிரி கோதையவர் சூழ்ந்தார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் உறநிற்றலின் அவ்விரிகோதையவர் கச்சு விசித்த முலையராய், வாளையும் சிலையுடனே நஞ்சுதோய்த்த நுனையினையுடைய அம்பையுமேந்தி, இவன் நடுங்கும்படி அச்சமுறுத்து அமிர்தம் தன்தன்மை திரிந்தாற்போலத் தஞ்சொல் வெவ்விதாகக்கூறிச்சூழ்ந்தாரென்க. (21)

2016. பாவமிது நோவவுரை யன்மின்மது பார்ப்பார்
சாவர்தொடி னேகடிது கண்டவகை வண்ணம்
ஓவியர்தம் பாவையினொ டொப்பரிய நங்கை
ஏவல்வகை கண்டறிது மென்றுசிலர் சொன்னார்.

2014. கோதையும் குழலும் தாழ்ந்து; கோதை-பூமாலை. தாழ்ந்து=தாழ-கீழே சரிய. ஞிமிறு பொங்கி ஆர்ப்ப; பொங்கி-மிக்கு. ஓதமணி மாலை கடலிற்றோன்றிய முத்தாலாகிய மாலை. இது ஏதம் போமின் என-இவ்விடத்து நீர்வருதல் துன்பம் தரத்தக்கது; மீண்டு செல்லும் என்று அம்மகளிர்கூற. என்னும்-சிறிதும். ஊத உகு தன்மையி னொடு-ஊதப்பறக்கும் தன்மையோடே; "ஊதுறப் பறப்பதா யுலர்ந்த யாக்கை" *(கம்ப. மீட்சிப். 249)*; "ஊதினும் பறக்கு மென்ன வுயர்நரம் பெழுந்துதோன்ற" *(கூர்ம. அந்தகா. 94.)* உற-கிட்ட.

2015. விசித்து யாத்த-இறுக்கிக் கட்டிய. முலையர்: வாயில்காக்கும் மகளிர். அயில்-வேல். நச்சுநுனை அம்பு-விடம் தோய்த்த நுனியை யுடைய அம்பு. நடுங்க-சீவகன் நடுங்கும்படி. அச்சமுறுத்து-பயங் கொளுத்தி. அமுது புளித்தாற்போலும் தீஞ்சொல்; "கன்னல் புளித்திட மொழியு மரம்பை" *(கூர்ம. மனுவந். 27.)* வெச்சென்றிட-வெம்மை யுடையதாக. கோதையவர்: மகளிர்.

(இ-ள்.) அவர்களிலே சிலர் முதுபார்ப்பாரை நோவ உரைக்கின்றவிது பாவமாதலின், நோவவுரையன்மின்; தீண்டுவேமாயிற் கடிதுசாவர்; ஆதலின் தீண்டன்மின்; ஓவியர்தம்பாவையால் வண்ணமொப்பரிய நங்கைக்கு நாம் கண்டவகையைக் கூறி அவளது ஏவல்வகையைக் கண்டு பின்பு இவரை நீக்குந் தன்மையை அறிவேமென்று கூறினாரென்க. (22)

2017. கையவளை மையகுழ லையரிய வாட்கண்
நையுமிடை வெய்யமுலை நங்கையொரு பார்ப்பான்
உய்வதில னூரின்முது மூப்பினொடும் வந்தான்
செய்வதுரை நொய்தினெனச் சேறுமெழு கென்றாள்.

(இ-ள்.) கையிடத்தனவாகிய வளையினையும், கருமையையுடைய குழலினையும், வியக்கத்தக்க செவ்வரியையுடைய கண்ணினையும், இடையினையும், முலையினையுமுடைய நங்காய்! ஒருபார்ப்பான் ஊழான் முதிய மூப்போடே வந்தான்; அவன்றான் உய்யுந்தன்மையிலன்; அவனிடத்துச் செய்யும் காரியத்தை அவனிறப்பதற்கு முன்னே கடிதிற்கூறென்ன, அவளும் அவன் இத்தன்மையனாயின், யாம் செல்லக்கடவேம்; நீர் முன்னே செல்கவென்றாளென்க.

ஊழிமுது மூப்பாயின், காலமாக்குக. (23)

2018. மாலைபல தாழ்ந்துமதுப் பிலிற்றிமணங் கமழும்
கோலவகிற் றேய்வைகொழுஞ் சாந்தமுலை மெழுகிப்
பாலைமணி யாழ்மழலை பசும்பொனிலத் திழிவாள்
சோலைவரை மேலிழியுந் தோகைமயி லொத்தாள்.

2016. முதுபார்ப்பாரை நோவ உரையன்மின். தொடின் கடிது சாவர்-தொட்டால் விரைவாக இறைப்பர். வண்ணம் ஒப்பரிய நங்கைக்குக் கண்ட வகையைக் கூறி ஏவல் வகையைக் கண்டறிதும்; நங்கை: சுரமஞ்சரி. அறிதும்-இம்முதியவனை நீக்கும் தன்மையை அறிவோம்.

2017. மைய-கருமையையுடைய. ஐஅரி-வியக்கத்தக்க செவ்வரி; ஐ-வியப்பு. வளையையும் குழலையும் கண்ணையும் இடையையும் முலையையுமுடைய நங்கை; என்றது சுரமஞ்சரியை; விளி. உய்வதிலன்-பிழைக்குந்தன்மையில்லாதவன். ஊழின்-ஊழால். நொய்தின் செய்வது உரையென; என-என்று மகளிர் கூற. சேறும்-செல்வோம். எழுக என்றாள்-நீங்கள் முன்னே செல்லுக என்று சுரமஞ்சரி கூறினாள்.

சாந்தமணிந்த முலையையுடைய மழலையாளென்க. காவிடத்திற் கன்னி மாடமாதலின், சோலைவரையென்றார்.

(இ-ள்.) பாலையாழ் போலும் அழகிய மழலைச் சொல்லை யுடையாள், அகிற்றேய்வையான் மெழுகப்பட்டு மாலை தாழ்தலின் மதுத் துளித்து மணங்கமழும் பொன்னிலத்தினின்றும் இழி கின்றவள் வரையிடத்தினின்றிழியும் மயிலையொத்தாளென்க. (24)

2019. சீறடிய கிண்கிணிசி லம்பொடுசி லம்ப
வேறுபடு மேகலைகண் மெல்லெனமி ழற்றச்
சேறுபடு கோதைமிசை வண்டுதிசை பாட
நாறுமலர்க் கொம்பர்நடை கற்பதென வந்தாள்.

(இ-ள்.) அடியவாகிய கிண்கிணி சிலம்போடே ஒலிப்ப, மேகலைகள் மிழற்ற, தேன்விளைகின்ற கோதையிடத்து வண்டுகள் அத்தேன் புட்பதூளியிலே கலந்து சேறாகையினால் அத்தேனை நுகரப்பெறாமல் திசைதோறு மெழுந்து பாட, கொம்பு நடைகற் கின்ற தன்மையென்ன வந்தாளென்க.

துகிலுள்ளும்புறம்புங்கிடத்தலின்,வேறுபடுமேகலையென்றார். (25)

2020. வந்தவர வென்னையென வாட்கண்மட வாய்கேள்
சிந்தைநலி கின்றதிரு நீர்க்குமரி யாட
அந்திலதி னாயபய னென்னைமொழி கென்றாள்
முந்திநலி கின்றமுது மூப்பொழியு மென்றான்.

2018. தாழ்ந்து-தாழ்தலால். பிலிற்றி-துளித்து. அகிற்றேய்வை மெழுகி-அகிலின் குழம்பால் மெழுகி; *சீவக.624*, ந.பாலையாழ் போலும் மணிமழலை; சுரமஞ்சரி; மணி-அழகு; பாலைப்பண் இனிமைக்குக் கூறப்பட்டது; *பதிற்.65:14-5*, உரை. மெழுகித் தாழ்ந்து பிலிற்றிக்கமழும் பொன்னிலத்தினின்றும் இழிவாள். மழலையாளாகிய இழிகின்றவள் வரையினின்றிழியும் மயிலை ஒத்தாள்; *பெரும்பாண். 330-31*.

2019. கிண்கிணியும் சிலம்பும்: *சீவக.2008*; *பெருங்.2.2: 207-8*. சிலம்ப-ஒலிக்க. மிழற்ற-ஒலிக்க. சேறுபடு-தேன் உண்டாகின்ற. திசை தோறும் பறந்து பாட. நாறும்-வாசனைவீசுகின்ற. கற்பதென-கற்கின்றது என்று கூறும்படி.

2020. என்னை என-என்ன காரியத்தைக் கருதியென்று சுரமஞ்சரி கேட்ப. திருநீர்க்குமரியாட வந்தேனென்றான்; குமரி-குமரியாறு, பெண்; குமரியென்பதை இங்ஙனம் சிலேடைப் பொருளில் அமைத்தல்

(இ-ள்.) நீ வந்த வரத்து என்னகாரியத்தைக் கருதியென்று அவள் வினவ, மடவாய்! கேள்; சிந்தையிலே நின்று வருத்துகின்ற அழகிய நீர்மையையுடைய நின்னைப் புணரவந்தேனென்றானாக, அச்சொல்லை ஆடவேண்டுமென்று நினைத்தலின், சித்தத்தே நலிகின்ற தீர்த்தநீராகிய குமரியாற்றை ஆடவந்தேனென்றானாக அவள்கருதி, அவ்வியாற்றிலாடுதலாலுண்டாய பயன் எத்தன்மைத்து? அதனைக்கூறென்றாள்; அவனும் தான்வருங்காலத்து வாராது முன்னே வந்து நலிகின்ற மூப்புப்போமென்றானென்க.

அஃது இவளைக்கூடலின் இம் மூப்பை நீக்குதலைக் கருதிக் கூறினான்; மேற் காமன்கோட்டத்திற் கூடுவதன்முன்னே மூப்புநீக் கிற்று, இனிக் கூட்டத்திற்கு ஐயமில்லையென்று கருதி. இக்கூற்று இவட்கு முற்பட இம்மூப்புப்போமென்றாற் போலிருந்தது. (26)

2021. நறவிரிய நாறுகுழ லாள்பெரிது நக்குப்
பிறருமுள ரோபெறுநர் பேணிமொழி கென்னத்
துறையறிந்து சேர்ந்துதொழு தாடுநரி லென்றாற்
கறிதிர்பிற நீவிரென வையமிலை யென்றான்.

நறவு இரிய-பூமணங்களெல்லாம் தோற்க.

(இ-ள்.) அதுகேட்டு அவள் மிகநக்குக் குமரியாடி நின்னை யொழிய இளமை பெறுவார் பிறருமுளரோ? அறிவீராயின், விசாரித்துக்

இயல்பு; "மழவுறக் கங்கை யாடி வந்தனன் குமரி யாட" (திருவால. 23: 19); "மூப்பகல....குமரியெய்தி யினிதாட வேண்டிவரு கென்றனன்" (கந்த. வள்ளி. 97); "குமரியாடக் குறுகிய விசய னென்றான்" (கூர்ம. கண். மணம். 133); "திரைக்குமுடன் மூப்பிது சிதைந்திளமை சேர்நும், வரைக் குமரியாடவென" (தணிகை. களவு. 129.) அந்தில்; அசை. அதினாய பயன்-அவ்வாற்றில் ஆடுவதாலுண்டாய நன்மை. முந்தி-முன்னே; (பி-ம்.) 'முந்தை'.

(மேற்.) அடி, 2: பிரயோக. திங்நு. 6; மு: மாறன். பாயிரம். 25.

2021. நறவு இரிய நாறு குழலாள்-பூக்களின் மணம் தோற்றுக் கெடும்படி வாசனை வீசுகின்ற கூந்தலையுடைய சுரமஞ்சரி. பெறுநர் பிறரும் உளரோ, பேணி மொழிக என்ன; பெறுநர்-குமரியாடி இளமை பெறுபவர்கள். பேணி-விசாரித்து. என்ன-என்று சுரமஞ்சரி கேட்ப. ஆடுநர் இல் என்றாற்கு-ஆடுபவர்கள் இல்லை என்று கூறிய சீவகனுக்கு. நீவிர் பிற அறிதிர் என-நீர்வேறுதுறை அறிவீரோ என்று சுரமஞ்சரி பரிகசித்துக்கூற.

கூறுவீரென்றாளாக; நீ கொண்ட விரதத்தைக் கெடுத்துக் கூடுந்துறை இம்மூப்பாலென்றறிந்து நின்னையணுகிக்கூடுவார் என்னையொழிய இல்லைக்காணென்றவனுக்கு இம் மூப்புப் போந்துறை அறிந்து ஆடுநர் இல்லைக்காணென்றானாக அவள் கருதி, நீர் உலகத் தாரறியுந் துறையன்றியே வேறொருதுறையறி வீரேயென்று இகழ்ந்து கூறினாளாக, அதற்கு ஐயமில்லைக்காணென்றானென்க. (27)

2022. செத்தமர மொய்த்தமழை யாற்பெயரு மென்பார்
பித்தரிவ ருற்றபிணி தீர்த்துமென வெண்ணி
அத்தமென மிக்கசுட ரங்கதிர்சு ருக்கும்
மொய்த்தமணி மாடமிசை யத்தகவ டைந்தாள்.

(இ-ள்.) செத்ததொருமரம் பெருமழையால் உயிரைப்பெறு மென்கின்ற இவர் பித்தர்; இனி இவருற்ற பசியைத் தீர்ப்போ மென்று கருதி அப்பசியைத் தீர்க்கும்படி மாடமிசையே சேர்ந்தா ளென்க.

எனவே இவனைக் கொண்டுபோந்தாளாம். அத்தகிரியென்று ஞாயிறு கதிரைக் குவிக்குமாடமென்க. (28)

2023. வடிவமிது மூப்பளிது வார்பவள வல்லிக்
கடிகைதுவர் வாய்கமலங் கண்ணொடடி வண்ணம்
கொடிதுபசி கூர்ந்துளது கோல்வளையி னீரே
அடிசில்கடி தாக்கியிவ ணேகொணர்மி னென்றாள்.

(இ-ள்.) வளையினீர்! வாய் பவளக்கொடி துணித்ததாய்க் கண்ணும் அடியும் கமலமலராயிருக்கின்ற இம்மூப்புவடிவு நமக்கு அளிக்கத்தக்கது; இதனை அளியாதிருப்பிற் கொடிது; அதுவேயு மன்றிப் பசியும் மிக்குளதாயிருந்தது; ஆதலின், அடிசிலைக் கடிதாகச்சமைத்து இவ்விடத்தே கொணர்மினென்றாளென்க. (29)

2022. செத்தமரம்-பட்டுப்போன மரம். மொய்த்த மழையால் பெயரும்என்பார். பெரிய மழையினால்திரும்ப உயிரைப்பெறும்என்று கூறுபவர். என்பாராகிய இவர் பித்தர். பிணி தீர்த்தும்-பசித்துன்பத்தைப் போக்குவோம். அத்தம் என-அத்தமனகிரி யென்று எண்ணி. சுடர் கதிரைச் சுருக்கும் மாடம்; சுடர்-சூரியன். கதிர்-கிரணம். அத்தக-அழகு பொருந்த.

2023. துவர் பூசிய வாய் பவளவல்லிக்கடிகையாய், கண்ணும் அடியும் கமலவண்ணமாயுள்ள மூப்பு வடிவமாகிய இது அளிது; கடிகை-துண்டம்; அளிது=அளித்து-அன்புசெய்யத்தக்கது. கூர்ந்துளது க்கதாயுள்ளது. வளையினீர்: ஏவல் மகளிர்; விளி. கடிது-விரைவாக. இவணே-இவ்விடத்தே.

2024. நானமுரைத் தாங்குநறு நீரவனை யாட்டி
மேனிகிளர் வெண்டுகிலும் விழுப்பொனிய னூலும்
பானலங்கொ டீங்கிளவி பவித்திரமு நல்கத்
தானமர்ந்து தாங்கியமை தவிசின்மிசை யிருந்தான்.

(இ-ள்.) தீங்கிளவி அப்பொழுதே அவனை வாசவெண்ணெயை ஊட்டுவித்து நறுநீரால் ஆட்டுவித்து, புனைந்த புடைவையையும் பொற்பூணூலினையும் பவித்திரத்தையும் நல்க, அவன் அமர்ந்து மெய்ப்படுத்தி இட்ட தவிசின்மேலே இருந்தானென்க. *(30)*

2025. திங்கணலஞ் சூழ்ந்ததிரு மீன்களெனச் செம்பொற்
பொங்குகதிர் மின்னுபுகழ்க் கலங்கள்பல பரப்பி
இங்குசுவை யின்னமுத மேந்தமிகு சான்றோன்
எங்குமிலை யின்னசுவை யென்றுடன யின்றான்.

(இ-ள்.) மதியை நலத்தோடே சூழ்ந்த மீன்கள் பொங்கு கதிரைச் சூழ்ந்த தென்னும்படி செம்பொற்கலத்தையும் பக்கத் தட்டங்களையும் பரப்பித் தங்கின அறுசுவையடிசிலை ஏந்த, சான்றோன், எவ்விடத்துமில்லை இத்தன்மைத்தாய சுவையென்று வியந்து, அவ்வியப்புடனே அயின்றானென்க. *(31)*

2026. தமிழ்தழிய சாயலவர் தங்குமலர்த் தூநீர்
உமிழ்கரக மேந்தவுர வோனமர்ந்து பூசி
அமிழ்தனைய பஞ்சமுக வாசமமைத் தாய்ந்த
கமழ்திரையும் காட்டவவை கொண்டுகவு ளடுத்தான்.

2024. நானம் உரைத்து-வாசனை யெண்ணெயைப் பூசுவித்து; *சீவக.864, 2692.* அவனை: சீவகனை. மேனி கிளர்-நிறம் விளங்குகின்ற. பொன் இயல் நூலும்- பொன்னாற்செய்த பூணூலையும். பாலின் நலத்தைக்கொண்ட கிளவி; சுரமஞ்சரி; எழுவாய். தான் என்றது சீவகனை. தாங்கி-ஆடை முதலியவற்றை யணிந்து.

2025. திங்களை நலத்தோடு சூழ்ந்த மீன்கள் கதிரைச் சூழ்ந்த தென்னும்படி; கலம்-தட்டு. செம்பொற்றட்டுக்குச் சூரியனும், பக்கத் தட்டுக்களுக்கு மீன்களும் உவமைகள். இங்கு சுவை-தங்கிய ஆறு சுவையையுடைய. எந்த-மகளிர் ஏந்திநிற்க. சான்றோன்: சீவகன்; *(பி-ம்.)* 'சான்றோர்.' இன்னசுவை எங்கும் இல்லையென்று உடன் அயின்றான். இன்னசுவை-இத்தன்மைத்தாகிய இனிய சுவை.

2026. தமிழ் தழிய சாயலவர்-இனிமை தழுவிய மென்மையை யுடைய மகளிர்; "தமிழினு மினிய மென்மைய வாகி" *(கூர்ம. வானவர். 13)*;

(இ-ள்.) இனிமை தழுவிய சாயலையுடைவர் மலர்தங்குந்தூ நீரை உமிழும் கரகத்தையேந்த உரவோன் பூசி ஐந்துவகைப்பட்ட முகவாசத்தைக் கூட்டி ஆய்ந்த வெற்றிலையையுங்காட்ட, அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு கவுளடுத்தானென்க. *(32)*

2027. வல்லதெனை யென்னமறை வல்லன்மட வாயான்
எல்லையெவ னென்னப்பொரு ளெய்திமுடி காறும்
சொல்லமினு நீவிர்கற்ற காலமெனத் தேன்சோர்
சில்லென்கிளிக் கிளவியது சிந்தையில னென்றான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமிருந்தபின்பு, நீர்வல்லதென்னென்று அவள்வினாவ, மடவாய்! யான் மறைந்த வேடங்கோடலை வல்லேனென்றானாக, அவள் அதனை வேதத்தை வல்லே னென்றானாகக் கருதி, அவ்வேதம் அநந்தசாகையதாதலின் நீர் கற்றவெல்லை எவ்வளவென்று வினாவ, அவன் அதற்கு யான் நினைத்த காரியத்தைப் பெற்று முடியுமளவு மென்றானாக, அவள் அதனை வேதம் தான் கருதிய தத்துவத்தை முற்றவுணர்த்தி முடியு மளவு மென்றானாகக் கருதி, இக்கலையெல்லாம் நீர்கற்ற காலத்தை இன்னுங்கூறுமென்று வினாவ, அவன் அதற்குக் கிளிச்சொல் லென்கிற சிலகிளவியையுடையாய்! அக்காலங்கூற நினைவிலே னென்றானென்க.

என்றது: மேலும் வினாவும் உத்தரமும் பெருகுதல் கருதி, அஃது எனக்குக் கருத்தன்றென்றான்; அவள் அதனை நினைந்திருந்திலே னென்றானாகக் கருதினாள். *(33)*

தழிய-தழுவிய; "மரிய" *(சீவக.1792)* போல; "வெங்கதிர்தழிவந், தூர்பூண்டன" *(கம்ப. கரன்வதை. 99.)* மலர்தங்கும் தூநீரை உமிழும் கரகத்தை ஏந்த; கரகம்-கமண்டலம். உரவோன்: சீவகன். பஞ்ச முகவாசம்: *சீவக. 1896*, அடிக். அமைத்து-கூட்டி. திரை-வெற்றிலை; *சீவக.197, 1479*, அடிக். கவுள் அடுத்தான்-கன்னத்திலடக்கிக் கொண்டான்.

2027. வல்லது எனை என்ன-நீர்வல்லது என்ன என்று சுரமஞ்சரி கேட்ப. மடவாய் யான் மறைவல்லன் என்று சீவகன்கூற; மறை-வேதம், மறைந்த வேடம். எல்லை எவன் என்ன-நீர்கற்ற எல்லை எவ்வளவு என்று சுரமஞ்சரி கேட்ப. பொருள் எய்தி முடிகாறும்-தத்துவத்தை உணர்த்தி முடியுமளவும்; காரியத்தைப் பெற்று முடியுமளவும். நீவிர் கற்ற காலத்தை இன்னும் சொல்லும் என; என-என்று சுரமஞ்சரி கேட்ப. கிளியைப் போலும் சிலவாகிய கிளவிவையிடையாய்; சுரமஞ்சரி; விளி. அதுசிந்தையிலன்-அதன் எல்லையை மறந்தேன்; எனக்குக் கருத்தன்றென்பது சீவகன்கருதிய பொருள்.

2028. இன்னவர்க ளில்லைநிலத் தென்றுவியந் தேத்தி
அன்னமன மென்னடையி னாளமர்ந்து நோக்கப்
பின்னையிவள் போகுதிறம் பேசுமென வெண்ணித்
தன்னஞ்சிறி தேதுயின்று தாழவவ ணக்காள்.

(இ-ள்.) சுரமஞ்சரி, இந்நிலத்தில் இத்தன்மையையுடைய வர்கள் இல்லையென்று ஏத்தி அவன் நோக்கினாளாக, அவன் இனி இவள் நம்மைப் போமாறு கூறுவளென்று கருதி மிகவும் சிறிதே துயின்று தலைதாழ, அவள் அதுகண்டு நக்காளென்க. (34)

2029. கோலமணி வாய்க்குவளை வாட்கண்மட வாளைச்
சாலமுது மூப்புடைய சாமிமுக நோக்கிக்
காலுமிக நோஞ்சிறிது கண்ணுந்துயில் குற்றேன்
ஏலங்கமழ் கோதையிதற் கென்செய்குரை யென்றான்.

கோலமணி-அழகிய முத்து ; என்றது, முறுவலை. இத்திங்கள் கார்த்திகையாம்.

(இ-ள்.) சாமி, மடவாளைப்பார்த்து, வாடைக்காற்று மிகுத லாலே நெஞ்சு நோம்; இதனாலே சிறிதுபொழுதில் இறந்து படுந்தன்மையையெய்தினேன்; கோதாய், இதற்கு என்செய்வேன்! உரையாயென்றானென்க.

[1]'கண்ணிமைப்பளவும்' என்றது உயிருடனிருத்தலையுணர்த் தினாற்போல, கண்டுயிலுதலும் இறந்துபாட்டையுணர்த்திற்று. அதனை, காலுநோம் கண்ணுந்தூங்கு மென்றானாகக் கருதினாள். (35)

2028. நடையினாள், நிலத்து இன்னவர்கள் இல்லையென்று ஏத்தி அமர்ந்து நோக்க; அன்னத்தை அன்ன நடையினாள்; சுரமஞ்சரி. அமர்ந்து நோக்க-விரும்பிப் பார்த்தனளாக. பின்னை-இனிமேல். இவள்: சுரமஞ்சரி. போகுதிறம் பேசும் என- நம்மை வெளியே போமாறு கூறுவாளென்று. தன்னம் சிறிது -மிகச் சிறிது. தாழ-தலையைச் சாய்க்க. அவள்: சுரமஞ்சரி.

2029. மணிவாய்-முத்துப்போலும் பற்களையுடைய வாய்; பவளம் போன்ற வாயுமாம். வாயையும் கண்ணையுமுடைய மடவாளை; சுரமஞ்சரியை. சால-மிக. சாமி-சீவகசாமி. சாமி, மடவாள் முகத்தை நோக்கி. காலுமிக நோம்-வாடைக்காற்று மிகுதலால் நெஞ்சு வருந்தும்; கால்கள் மிக வருந்தும். சிறிது-சற்றுநேரத்தில் கண்ணும் துயில்குற்றேன்-இறந்துபடும் தன்மையை எய்தினேன்; கண்கள் தூங்குதலையும் எய்தி னேன். ஏலம்-மயிர்ச்சாந்து. கோதை: சுரமஞ்சரி; விளி. என்செய்கு-என்செய்வேன்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'கண்ணிமைப்பவாவும்.'

2030. மட்டுவிரி கோதைமது வார்குழலி னாடன்
பட்டுநிணர் கட்டில்பரி வின்றியுறை கென்றாள்
இட்டவணை மேலினிது மெல்லெனவ சைந்தான்
கட்டழல்செய் காமக்கட லைக்கடைய லுற்றான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கருதினவள், பட்டுக்கச்சு நிணர்ந்த தன் கட்டிலிலிட்ட அணைமேலே வருத்தமின்றித் தங்குகவென்றாள்; அதுகேட்டு அழலின்றன்மையைச் செய்கின்ற காமக்கடல் அலையின்றி நின்றதனை அலைக்கலுற்றவன் அதன்மேலே தன் வருத்தந்தோன்ற அசைந்தானென்க. *(36)*

2031. காலையொடு தாழ்ந்துகதிர் பட்டதுக லங்கி
மாலையொடு வந்துமதி தோன்றமகிழ் தோன்றி
வேலனைய கண்ணியர்தம் வீழ்துணைவர் திண்டோள்
கோலமுலை யாலெழுதக் கூடியதை யன்றே.

(இ-ள்.) கதிர் பகற்பொழுதோடே மேற்றிசையிலே வீழ்ந்து கலங்கிப்பட்டது; பட்ட பின்பு மாலைக்காலத்தோடே மதி வந்து தோன்றலின், மகளிர் மகிழ்ச்சி தோன்றித் தம்கணவர்தோளை முலையாலே யெழுதும்படி இராக்காலம் கூடிற்றென்க. *(37)*

2032. ஏந்துமலர்ச் சேக்கையகில் வளர்த்தவிடு புகையும்
ஆய்ந்தமலர்க் கோதையமிர் துயிர்க்குநறும் புகையும்
கூந்தலகிற் புகையுந்துகிற் கொழுமெனறும் புகையும்
வாய்ந்தவரை மழையினுயர் மாடத்தெழுந் தனவே.

2030. மட்டு-பூந்தாது. கோதையில் மது வார்கின்ற குழலினாள்; சுரமஞ்சரி; கோதை-பூமாலை. பட்டு நிணர் கட்டில்-பட்டுக்கச்சால் பிணித்த கட்டில்; "பட்டுநிணர் கட்டிற் பல்படை குளிப்ப" *(பெருங்.3. 5:56.)* நிணர்தல்-பிணித்தல்; "கட்டி னிணக்கும்" *(புறநா.82:3)*; நிணவென்னு முதனிலையே பெரும்பாலும் வழங்கும்; அண, அணரென வந்தாற்போல்வது இது. கட்டிலில் இட்ட அணைமேல் பரிவின்றி உறைக என்றாள்; அணை-படுக்கை-பரிவு-வருத்தம். கட்டு அழல் செய்- மிக்க நெருப்பின் தன்மையைச் செய்கின்ற; கட்டு-மிகுதி; *சீவக.253*, அடிக். கடையலுற்றவன் அணைமேல் அசைந்தான்.

2031. கதிர்காலையொடுதாழ்ந்து கலங்கிப்பட்டது; கதிர்-சூரியன். காலை-பகற்பொழுது. பட்டது-மேற்றிசையில் சாய்ந்தது. மாலை-மாலைக்காலம். தோன்ற-தோன்றுதலால்; *(பி-ம்.)* 'மாலையொடு கங்குலிடை வந்துமதி தோன்ற.' கண்ணியர் மகிழ்தோன்றித் துணைவர் தோளை எழுதக்கூடியது; கண்ணியர்: மகளிர். மகிழ்தோன்றி-உவகை தோன்றி. தம்வீழ்துணைவர்-தம்மை விரும்புகின்ற கணவரது. கூடியது-இராப்பொழுது சேர்ந்தது. ஐ, அன்று, ஏ: அசைகள்.

(இ-ள்.) சேக்கையிடத்துஅகில்வளர்த்தபுகையும்[1]கோதைக்குப் புகைத்த அகிற்புகையும் கூந்தற்குப் புகைத்த அகிற்புகையும் துகிற்குப் புகைத்த அகிற்புகையும் பயன்றருமலையின் மழையென்ன, மாடத்தேஎழுந்தனவென்க. (38)

2033. ஆசிலடு பாலமிர்தஞ் சிறியவயின் றம்பூங்
காசில்கடி மாலைகல நொய்யமதி கவற்கும்
தூசுநறுஞ் சாந்தினிய தோடிவைக டாங்கி
மாசின்மட வார்கண்மணி வீணைநரம் புளர்ந்தார்.

ஆசில்-குற்றமற்ற. கூதிராதலின் பாலடிசில் கூறினார். சிறிய அயின்றென்றது, மடவார் [1]அற்பாகாரிகளென்பதுபற்றி. நொய்ய கலம். மதிகவற்கும்-அறிவை வருத்தும்.

(இ-ள்.) மடவார், அடிசிலைஅயின்று மாலைமுதலியவற்றைத் தாங்கி யாழைவாசித்தாரென்க. (39)

2034. பூஞ்சதங்கை மாலைபுகழ்க் குஞ்சிப்பொரு வில்லார்
வீங்குதிர டோளுந்தட மார்பும்விரை மெழுகித்
தீங்கரும்பு மென்றனைய வின்பவளச் செவ்வாய்த்
தேங்கொளமிர் தார்ந்துசெழுந் தார்குழையச் சேர்ந்தார்.

(இ-ள்.) ஒருபுறமாலையினையும் குஞ்சியினையுமுடைய ஆடவர் தோளிலும் மார்பிலும் விரையை மெழுகி இனிய பவளவாயிலுண்டாகிய கரும்பை மென்றனைய அமிர்தத்தை யுண்டு மாலை வாடும்படி முயங்கினாரென்க. (40)

2032. மலரை ஏந்திய சேக்கையிடத்து. அகிலால் வளர்த்த புகை. கோதை உயிர்க்கும் புகையும்; கோதை-பூமாலை. அமிர்து-இனிமை. துகிலினது புகையும். வாய்ந்த-அழகு பொருந்திய. வரையிடத்து மழையைப்போல்மாடத்து எழுந்தன; மழை-வெண்மேகம்.

(உரை.) [1]சீவக.111, அடிக்.

2033. அடுபாலமிர்தம்-காய்ச்சிய பாற்சோறு. சிறிய அயின்று-சிறிது உண்டு; ''உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க் கழகு'' (கொன்றை வேந்தன்.) காசில்-குற்றமில்லாத. கடி-வாசனை. நொய்ய கலம்-அணிதற்கு மெல்லியவான ஆபரணங்கள். கவற்கும்-வருத்துகின்ற. தூசு-ஆடை. மணி வீணை நரம்பு உளர்ந்தார்-அழகிய வீணையின் நரம்பைத் தடவி வாசித்தார்கள். மடவார், அயின்று, தாங்கி, உளர்ந்தார் எனமுடிக்க.

(உரை.) [1]பதுமினி, "அற்பவுண்டியாள்"என்பர்காமநூலார்.

2034. (பி-ம்.)'புகழ்க்குருசில்.'மாலையையும்குஞ்சியையுமுடைய பொருவில்லார்-ஆடவர். பொருவில்லார், மகளிரது தோளிலும் மார்பிலும்

2035. பொன்னறையு ளின்னமளிப் பூவணையின் மேலான்
முன்னியதன் மன்றலது முந்துறமு டிப்பான்
மன்னுமொரு கீதமது ரம்படமு ரன்றாற்
கின்னமிர்த மாகவிளை யாருமது கேட்டார்.

(இ-ள்.) அணையிடத்தான், அக்காலத்திலே தானினைந் திருந்த காந்தருவமாகிய அதனை முற்பட முடிக்க வேண்டி, நிலைபெற்றதொரு கீதத்தை இனிமையுண்டாகப் பாடினாற்கு இளையாரும் அதனைஇனிதாகக்கேட்டாரென்க.

[1]நான்காமுருபிற்கு இவர்கேட்டது கொடைப்பொருட்டாம். *(41)*

(வேறு)

2036. மன்ம தன்ம ணிக்கு ரன்ம ருட்டு மென்று மால்கொள்வார்
இன்ன தன்றி யக்க ரின்னி யக்க வந்த தென்றுதம்
பின்னு முன்னு நோக்குவார் பேது சால வெய்துவார்
கன்னி தன்ம னத்தி ழைத்த காளை நாமம் வாழ்த்துவார்.

(இ-ள்.) காமனது அழகிய குரலேயென்றும், மருட்டுமென்றும் மால் கொள்வார்; இத்தன்மைத்தன்று இயக்கரால் நடத்தப்படுதலின் வந்ததென்று நோக்குவார்; எய்துவார்; இப்பாட்டுடையான்சீவகனே யென்று அவனைவாழ்த்துவாராயினாரென்க. *(42)*

விரையை மெழுகி; விரை-வாசனைச்சாந்து. மகளிரது பவளம்போலும் வாயிடத்துக் கரும்பு மென்றாற்போலும் அமிர்தத்தை ஆர்ந்து; ஆர்ந்து-உண்டு. தார் குழையச் சேர்ந்தார்-மாலை வாடும்படி முயங்கினார்கள்; *சீவக.2062*; "குழைகவென்றாரே" *(புறநா.73:14.)*

2035. அமளியிடத்தை அணையின் மேலானாகிய சீவகன். முன்னிய-தான் கருதிய. மன்றலது-காந்தருவமணமாகிய அதனை. முந்துற முடிப்பான்-முற்பட முடிக்கவேண்டி. கீதத்தை மதுரம்பட முரன்றாற்கு: சீவகனுக்கு. கீதம்-பாட்டு. முரலுதல்-பாடுதல். இளையாரும் இன்னமிர்தமாக அது கேட்டார்; அது-சீவகன் பாடிய பாட்டை.

(உரை.) [1]முரன்றாற்கு என்பதிலுள்ள நான்கனுருபு.

2036. மணி-அழகு. மன்மதனுடைய குரலென்றும், மருட்டும் என்றும் மால்கொள்வார்; கொண்டவர் மகளிர். இயக்கரின் இயக்க வந்ததென்று-இயக்கரால் நடத்தப் படுதலின் வந்ததென்று. சாலப் பேது எய்துவார்; சால-மிக. பேது-மயக்கம். கன்னிதன் மனத்திழைத்த காளை-சுரமஞ்சரியினுடைய மனத்தில் வஞ்சினத்தை உண்டாக்கின சீவகனுடைய; கன்னி தனது மனத்திலே அமைத்துக் கொண்ட எனலுமாம். நாமம்-சீவகன்பெயரை.

2037. கொம்பி னொத்தொ துங்கி யுங்கு ழுங்கன் மாலை தாங்கியும்
அம்பி னொத்த கண்ணி னார டிக்க லம்ம ரற்றவும்
நம்பி தந்த கீத மேந யந்து காண வோடினார்
வெம்பு வேட்கை வேனி லானின் வேற லானு மாயினான்.

(இ-ள்.) [1]அங்ஙனமானவர், இடைவருந்துமென்று கலங்கள் அரற்றா நிற்கவும் ஒதுங்கியும் தாங்கியும் கீதத்தை விரும்பிச் செவிப்புலனாற் கேட்டற்கு ஓடினார்; அப்பொழுது அவனும் கட்புலனாகாமையாலும் பாட்டினாலும் காமனேயாயினானென்க.

கேள்வியுமுணரப்படுதலிற் காட்சியேயாம். நாடினாரும் பாடம். (43)

2038. தாம மாலை வார்கு ழுற்ற டங்க ணார்க்கி டங்கழி
காம னன்ன காளை தன்க ருத்தொ டொத்த தாகலான்
மாம லர்த்தெ ரிய லான்ம ணிமி டற்றி டைக்கிடந்த
சாம கீத மற்று மொன்று சாமி நன்கு பாடினான்.

(இ-ள்.) மகளிர்க்கு நம்வயத்தனாகானென்று தம்மிடத்தி னின்று நீக்கப்படுவானாகிய காமனையொத்த காளை, தன்னினை வோடு அவர்கருத்துமொத்ததாதலிற் கொன்றைமாலையையுடைய இறைவனது [1]நீலமணிபோலும் மிடற்றிடத்தே கிடந்ததொரு சாமகீதத்தைச்சாமி பின்னும் நன்றாகப் பாடினானென்க.

தெரியலானைச் சீவகனெனின், பின்னர்ச் சாமியென்னும் பெயர்வேண்டாவாம். (44)

2037. கொம்பின்-பூங்கொம்பினைப் போல. குழுங்கல்மாலை-வாசனையையுடைய பூமாலை. கண்ணினார்: மகளிர். அடிக்கலம்- பாதத்திலணிந்த ஆபரணங்கள். நம்பி: சீவகன். காண-கேட்க; "பேச்சைக் கண்டு" (*திருவால.16:28.*) கண்ணினார், அரற்றவும், ஒதுங்கியும், தாங்கியும் ஓடினார். வெம்பும்-விரும்புகின்ற; *சீவக.2*, அடிக். வேனிலானின் வேறலானும் ஆயினான்-கண்ணுக்குத் தெரியாமை யாலும், பாட்டினாலும், மன்மதனது தன்மையில் வேறல்லாதவனா யினான். மன்மதன் இசையறிவிற் சிறந்தவன்; *சீவக.607, 664.*

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'அங்ஙனம் அவர்.'

2038. தாமமாலை-ஒளியையுடைய பூமாலை. தடங்கணார்க்கு: மகளிர்க்கு. இடம் கழி காமன் அன்ன காளை-தம்மிடத்தினின்றும் அகற்றப்படுவானாகிய மன்மதனை ஒத்த சீவகன்; "இடங்கழி காமமொ டடங்கானாயவன்", "இடங்கழி காமமொடடங்கானாகி" (*மணி.10:22,*

2039. கள்ள மூப்பி னந்த ணன்க னிந்த கீத வீதியே
வள்ளி வென்ற நுண்ணி டைம ழைம லர்த்த டங்கணார்
புள்ளு வம்ம திம கன்பு ணர்த்த வோசை மேற்புகன்
றுள்ளம் வைத்த மாம யிற்கு ழாத்தி னோடி யெய்தினார்.

(இ-ள்.) வேடனாகிய மகன் மதியாற்புணர்க்கப்பட்ட தம் மோசையாக அழைக்கின்ற ஓசைமேலே விரும்பி மனம்வைத்த மயிற்றிரள் ஓடுமாறுபோலே தடங்கண்ணா ரெல்லாம் அந்தணனது முற்றுப்பெற்ற கீதத்தின்வழியே ஓடிச்சேர்ந்தாரென்க.

வள்ளி-வல்லி. புள்ளுவமகன்-புள்ளினோசையைத்தன்னிடத்தே யுடைய மகன். *(45)*

(வேறு)

2040. இனிச்சிறி தெழுந்து வீங்கி யிட்டிடை கோறு நாங்கள்
எனக்கொறு கொறுப்ப போலு மிளமுலைப் பரவை யல்குற்
கனிப்பொறை மலிந்த காமர் கற்பக மணிக்கொம் பொப்பாள்
பனிப்பிறைப் பூணி னான்றன் பாண்வலைச் சென்று பட்டாள்.

18:119.) தன் கருத்தோடு மகளிர் கருத்தும் ஒத்ததாகலால். மாமலர்த் தெரியலான் மணிமிடற்றிடைக் கிடந்த சாமகீதம்-கொன்றை மலர் மாலையையுடைய சிவபெருமானது நீலமணிபோன்ற கழுத்திடத்தே அமைந்த சாமவேதமாகிய கீதத்தை; "பாடினார் சாம வேதம்", "சாமவேத கந்தருவம் விரும்புமே" *(தே. திருநா. அதிகை, மடக். 2, சந்தி. 1)*; "வேத வின்னிசை விளங்கிழை பாட'' *(பெருங்.1.37:130,* "வீணையினிசைபட வேதம் பாடுவான்'' *(கம்ப. சடாயுவுயிர். 21)*; 'யாழ் கெழு மணிமிடறு-சாமவேதம் பாடின மணிபோலும் நிறத்தையுடைய மிடறு'' *(அகநா. கடவுள். 15, உரை.)* மற்றும்-பின்னும், சாமி-சீவகசாமி.

(உரை.) [1]"நீல மணிமிடற் றொருவன்போல" *(புறநா. 91:6.)*

2039. கள்ளமூப்பினந்தணன்-பொய்த்தன்மைகொண்ட முதுமை வேடத்தையுடைய அந்தணனாகிய சீவகனது. கனிந்த கீத வீதியே-முற்றுப்பெற்ற பாட்டின் வழியே. வள்ளி-கொடியை. கணார்: மகளிர். புள்ளுவ மகன்-பறவைகளின் ஓசையியல்பை அறிந்த வேட்டுவனாகிய மகன். மதியால் புணர்த்த; மதி-அறிவு. புணர்த்த-வஞ்சித்த. புகன்று-விரும்பி. மயிற்குழாத்தின்-மயிலின்கூட்டம் அவ்வோசை வழியே ஓடுவது போல. மயிற்குழாத்தினைப்போல், தடங்கணார், கீதவீதியே ஓடி எய்தினார்என முடிக்க.

(மேற்.) *மு: தக்க.610,* உரை.

[1]கொறுகொறுத்தல், குறிப்புச்சொல்லாகிய இரட்டைக்கிளவி.

(இ-ள்.) நாங்கள் மேல் இந்நிலையிற் சிறிதெழுந்து வீங்கி இடையைக் கொல்வேமென்று கோபிப்பனபோலும் முலையினையும் அல்குலையுமுடையதொரு பழமாகிய பாரமிக்க கற்பகக்கொம்பொப்பாள், பூணினானது பாட்டாகிய வலையிலே சென்று அகப்பட்டாளென்க. *(46)*

2041. அடிக்கல மரற்ற வல்குற் கலைகலந் தொலிப்ப வந்து
முடிப்பதென் பெரிது மூத்தேன் முற்றிழை யரிவை யென்ன
வடிக்கணா ணக்கு நாணித் தோழியை மறைந்து மின்னுக்
கொடிக்குழாத் திடையோர் கோலக் குளிர்மணிக் கொம்பி னின்றாள்.

முடிப்பது, இடக்கர்.

(இ-ள்.) அரிவை, அரற்ற ஒலிப்ப வந்து முடிப்பது என்? யான் பெரிது மூத்தேனேயென்ன, அவள் நாணி நக்குத் தோழியை முன்னிடத்தே கொண்டு மின்னுக் குழாத்திடையிற் கொம்புபோலே நின்றாளென்க. *(47)*

2042. இளையவற் காணின் மன்னோ வென்செய்வீர் நீவி ரென்ன
விளைமதுக் கண்ணி மைந்தர் விளிகெனத் தோழி கூற
முளையெயிற் றிவளை யாரு மொழிந்தன ரில்லை யென்றோ
உளைவது பிறிது முண்டோ வொண்டொடி மாதர்க் கென்றான்.

2040. இட்டிடை-சிறிய இடை. இடையைக்கோறும்; கோறும்-கொல்வேம். அடி, *1-2:* "இறும ருங்கொழி யப்பணைத் தின்னும் வீங்குதும் யாமெனாக், கொறுகொ றுத்தெழுந் தோங்கிய கொம்மை வெம்முலைக் கோதைதன்" *(கூர்ம. கண். மணம். 193.)* பொறை மலிந்த-பாரம் மிக்க. காமர்-அழகு மருவிய. முலையையும், அல்குலையு முடைய கனியாகிய கற்பகக் கொம்பொப்பாள்; சுரமஞ்சரி. பிறைப் பூண்-பிறை போன்ற வடிவமுடைய முத்தமாலை. பூணினான்: சீவகன். பாண்வலை-பாட்டாகிய வலையிலே. பட்டாள்-அகப்பட்டாள்.

(உரை.) [1]"கொறுகொறுத்தா ரென்றொருவர் கூறுங்கா லுள்ளம், துடிதுடித்துத்துள்ளி விடும்" *(நன்.395, மயிலை. மேற்.)*

2041. அடிக்கலம்-பாதத்திலணிந்த ஆபரணம். அல்குலின்மீது அணிந்த கலை; கலை-மேகலை. அரிவை, வந்து முடிப்பது என்; யான்பெரிதும் மூத்தேன் என்ன; அரிவை: -சுரமஞ்சரி; விளி. முடிப்பது என்-முடிக்கும் காரியம் யாது. என்ன-என்று சீவகன் கூற. வடிக்கணாள்: சுரமஞ்சரி; வடி-மாவடுவின்வகிர். கொம்பின்-கொம்பினைப்போல.

(இ-ள்.) நீர் என்னையொழிய இளையவனைக் கண்டீராயின், மிகவும் என் செய்வீரென்றானாக, நீ கூடிய அவர்பெயரும் இவ்விடத்துக் கெடுகவென்று தோழி கூற, இங்ஙனங்கூறியது இவளைப் பேசினாரில்லையென்றோ? இவட்கு வருந்துங்காரியமாக அவர் செய்தது பிறிதுமுண்டோ? கூறென்றானென்க. (48)

2043. வாய்ந்தவிம் மாதர் சுண்ணஞ் சீவகன் பழித்த பின்றைக்
காய்ந்தன ளென்று கூறக் காளைமற் றிவட்குத் தீயான்
மாய்ந்தனன் போலு மென்ன மாதரா ரொருங்கு வாழ்த்தி
ஆய்ந்தன மைய னுய்ந்தா னறிந்தன மதனை யென்றார்.

வாய்ந்த, [1]விகாரம். [2]மாய்தல் - மறைதல், சாதல்.

(இ-ள்.) இம்மாதர்வாய்த்த சுண்ணத்தைச் சீவகன் பழித்த பின்பு ஆடவரைக் காய்ந்தனளென்று கூற, அதுகேட்டு இவட்குத் தீயானாகிய காளைமாய்ந்தான் போலுமே யென்றானாக, மகளிரெல்லாம் [3]நூறும்புகுவானென்று வாழ்த்தி ஐயன் உய்ந்தான்; அதனைஆராய்ந்தேம்; பின்பு விளங்குவதுஞ்செய்தேமென்றாரென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். (49)

2042. இளையவற்காணின்-என்னையன்றி ஓரிளையவனை நீங்கள் பார்த்தீரானால். மது விளையும் கண்ணியையுடைய மைந்தர். மைந்தர் விளிகென-நீர் கூறிய இளையவரது பெயரும் கெடுவதாக என்று. முளையெயிற்றிவளை: சுரமஞ்சரியை; முளைஎயிறு-நாணல் முளை போலும் பற்கள்; "கிளையரி னாணற் கிழங்குமணற் கீன்ற, முளையோரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்" (அகநா.212:4-5.) ஒண்டொடியாகிய மாதர்க்கு உளைவது பிறிதும் உண்டோ; மாதர்க்கு. சுரமஞ்சரிக்கு. உளைவது-வருந்தும்படி அவ்விளையவர் செய்தது. பிறிதும்-வேறு எதுவும்.

2043. இம்மாதரது வாய்ந்த சுண்ணத்தைச்சீவகன் பழித்த பின்றை; மாதர்: சுரமஞ்சரி. வாய்ந்த-எல்லா நன்மையுமுடைய. காய்ந்தனள்-எல்லா ஆடவரையும் கோபித்தனள். கூற-தோழி கூற. இவட்குத் தீயானாகிய காளை மாய்ந்தனன் போலும் என்ன; காளை: சீவகன். என்ன-என்று சீவகன் கூற. மாதரார்: தோழியர். வாழ்த்தி-சீவகனை வாழ்த்தி. ஐயன் உய்ந்தான்; அதனை ஆய்ந்தனம், அறிந்தனம் என்றார்; ஐயன்: சீவகன்.

(உரை.) [1]மெலித்தல் விகாரம். [2]இது சிலேடை. [3] நூறும்புகுதல்; "வேதநூற் பிராய நூறு மனிதர்தாம் புகுவ ரேனும்" (திருமாலை,3.)

2044. காலுற்ற காம வல்லிக் கொடியெனக் கலங்கி நங்கை
மாலுற்று மயங்க யாங்கண் மடக்கிளி தூது விட்டேம்
சேலுற்ற நெடுங்கட் செவ்வாய்த் தத்தைதன் செல்வங் கண்டே
பாலுற்ற பவளச் செவ்வாய்த் தத்தையாற் பரிவு தீர்ந்தேம்.

(இ-ள்.) நங்கை அவற்குற்றது கேட்டுக் கலங்கிப் பித்தேறி மயங்குதலின், யாங்கள் தத்தையைக் கண்டறிந்துவாவென்று கிளியைத் தூதுவிட்டேம்; அங்ஙனம் போய்ச் சேலையொத்த கண்ணினையுடைய தத்தைதன் பொலிவைக்கண்டு வந்து கூறிய அத்தத்தைசொல்லாலே வருத்தந்தீர்ந்தேமென்றாரென்க.

[1]சொல்லென்பதை வருவிக்க. பாலுற்ற-பாலுண்ட. *(50)*

2045. அன்பொட்டி யெமக்கோர் கீதம் பாடுமி னடித்தி யாரும்
முன்பட்ட தொழிந்து நுங்கண் முகவியர் முனிவு தீர்ந்தார்
பொன்றொட்டேம் யாமு நும்மைப் போகொட்டோம் பாடல் கேளா
தென்பட்டு விடினு மென்றா ரிலங்குபூங் கொம்பொ டொப்பார்.

மூத்த அந்தணனாதலின், அடித்தியாரென்றார்.

(இ-ள்.) கொம்பொடொப்பார், அடித்தியாரும் ஆடவரைக் காணேனென்று நெஞ்சிற்கொண்டதனைத் தவிர்ந்து நும்மிடத்து முகவியராய் முனிவு தீர்ந்தாராதலின், நீரும் எம்மிடத்து அன்பு செய்தலைப் பொருந்தி எமக்கு ஒரு கீதத்தைப் பாடுமின்; நீர் என் பட்டுவிடினும் பாடல்கேளாமல் நும்மைப் போகவொட்டோம்; அதற்கு யாமும் இவளையாணையிட்டேமென்றாரென்க. *(51)*

2044. கால் உற்ற-காற்றால் அலைக்கப்படுதலுற்ற. நங்கை: சுரமஞ்சரி. நங்கை, கலங்கி, மாலுற்ற மயங்க; மயங்க-மயங்குதலால்; (பி-ம்.) 'மாலுற்ற மயங்கி.' கிளியைத் தத்தையிடம் தூதுவிட்டேம். சேலுற்ற-சேல்மீனை ஒத்த; உற்ற: உவமவுருபு; *சீவக.*10, ந. தத்தைதன் செல்வம் கண்டு-காந்தருவதத்தையின்பொலிவைப் பார்த்து. பால்உற்ற-பாலை உண்ட. செவ்வாயையுடைய தத்தை: கிளி. தத்தைதன் செல்வத்தைக்கண்டுகூறியதத்தை சொல்லால்பரிவுதீர்ந்தேம்.

(உரை.) [1]தத்தை என்பதன்பின்வருவிக்க.

2045. அன்பொட்டி-எம்மிடத்து அன்பு செய்தலைப் பொருந்தி. அடித்தியார்-தலைவியார்; என்றது சுரமஞ்சரியை; அடித்தி-அடியவள்; *பெருங்.* 1.47: 29, 226; இப்பெயர்அடிச்சியெனவும் வழங்கும்; *சீவக.*481, அடிக். முன்பட்டது-ஆடவரைக்காணேன் என்று விரதங்கொண்டது; *சீவக.*902. நுங்கண் முகவியர்-நும்மிடத்து முகம்புகுதலை யுடையராய். முனிவு-வெறுப்பு. என்பட்டுவிடினும் பாடல் கேளாது நும்மைப்

2046. பாடுதும் பாவை பொற்பே பற்றிமற் றெமக்கு நல்கின்
ஆடமைத் தோளி னீரஃ தொட்டுமேற் கேண்மி னென்ன
நாடியார் பேயைக் காண்பார் நங்கைகா ளிதுவு மாமே
ஆடுவ தொன்று மன்றிவ் வாண்மக னுரைப்ப தென்றார்.

(இ-ள்.) தோளினீர்! பாவை தனது தோற்றப்பொலிவு தொடங்கி ஒழிந்தவற்றையும் எமக்கு நல்குவாளாயின், பாடக் கடவேம்; அதனை ஒட்டுவாளாயின், கேண்மினென்றானாக, அவர்கள் அதனைப் பொன்னாயிருப்பதொரு பேயைப் பிடித்து எமக்குத்தரிற் பாடுவேமென்றானாகக் கருதி, பொன்னல்லாத பேய் தன்னை நாடிக்காண்பார் யார்? அதுவுமன்றி இவ்வாண்மகன் பொற்பேயென்று கூறுகின்றது இவ்வுலகில் நிகழ்வதொன்றன்றா தலால் இதுவும் நாமொட்டுதற் காமேயென்றாரென்க.

உலகிலில்லாததற்கு உடம்படலாம், அஃது ஒருவனாற் காட்டமுடியாதாதலின். "ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்" (தொல். எச்ச. 64) என்னுஞ் சூத்திரத்து 'வரையார்' என்றதனால், 'பொற்பே' என்னும் ஏகார வீற்றுப்பெயர் வேறுமொரு பொருடந்து நிற்றலிற் பேயென்று யகரவீறுமாய் நின்றது. இதற்கு யகரவொற்று விகாரத்தாற்றொக்கதாம்; "அருங்கழி காத மகலுமென்றூழென் றலந்து கண்ணீர், வருங்கழி காதல் வனசங்கள்'' (சிற்.190) என்ற விடத்து, [1]'அலர்ந்து' என்பது, [1]அலந்து என்று விகாரப்பட்டு நின்றாற்போல. (52)

போகொட்டேம், பொன்தொட்டேம் என்றார்; பொன்தொட்டேம்- திருமகள்போலுமிவளைஆணையிட்டேம். ஒப்பார்: மகளிர்; எழுவாய்.

2046. பாடுதும்-பாடுவேம். பாவை:சுரமஞ்சரி. பொற்பே பற்றி- தோற்றப் பொலிவு முதலியன தொடங்கி, பொன்னாலாகிய பேயைப்பிடித்து. ஒட்டுமேல்-ஒப்புக்கொண்டால். தோளினீர், பாவை நல்கின், பாடுதும்; ஒட்டுமேல் கேண்மின் என்ன; என்ன-என்று சீவகன் கூற. இவ்வாண் மகன் உரைப்பது ஆடுவது ஒன்றுமன்று ஆதலால், இதுவும் ஆமே என்றார்; ஆடுவதொன்றுமன்று-இவ்வுலகில் நிகழ்வதொன்றன்று இதுவும் ஆமே-இதற்கு உடம்படலாம்.

(மேற்.) அடி, 1: தொல். எச்ச. 64, ந.

(உரை.) [1]'அலந்து கண்ணீர் வருமென்பது இருபொருட்டா தலின், மலர்ந்து கள்ளாகிய நீர் வருமென்றுரைக்க. இப்பொருட்கு அலர்ந்தென்பது இடைக்குறைந்து நின்றதாகக் கொள்க' (சிற்.190, பேர்.)

2047. பட்டுலாய்க் கிடந்த செம்பொன் பவளமோ டிமைக்கு மல்குல்
ஒட்டினா ளதனை யோரா துலம்பொரு தோளி னானும்
பட்டவா ணுதலி னாய்க்குப் பாடுவல் காமன் றந்த
தொட்டிமை யுடைய வீணைச் செவிச்சுவை யமிர்த மென்றான்.

(இ-ள்.) பட்டுச் சூழ்ந்து கிடந்த அல்குலையுடையாள், அவன் கருதிய பொருளையோராதே இல்லாததற்கு ஒட்டலா மென்று கருதி ஒட்டினாள்; ஒட்டினபின் தோளினானும் காமன் பாடின ஒற்றுமையையுடைய சாரீரவீணையாலாகிய, செவிக்கு இனிமைதரும் அமிர்தத்தை வாணுதலையுடைய நினக்குப்பாடுவே னென்றானென்க.

இனி, பொன்னாலே பேயைப் பண்ணிக் கொடுப்போமென்று ஒட்டினாளென்பாருமுளர். காமனைக் கூறினான், இவள் வரம்வேண்டப் போதலைக்கருதி. *(53)*

2048. வயிரவில் லுமிழும் பைம்பூண் வனமுலை மகளிர் தம்முள்
உயிர்பெற வெழுதப் பட்ட வோவியப் பாவை யொப்பாள்
செயிரில்வாண் முகத்தை நோக்கித் தேன்பொதிந் தமுத மூறப்
பயிரிலா நரம்பிற் கீதம் பாடிய தொடங்கி னானே.

(இ-ள்.) நின்ற மகளிரிற் சுரமஞ்சரிமுகத்தைப் பார்த்துக் கீதத்தைப் பாடுதற்குத் தொடங்கினானென்க.

நரம்பிற்பயிரில்லாத கீதம்-நரம்போடு கூடி மறைகின்ற அருவருப்பில்லாத கீதம்; தனித்துப்பாடுதல் அரிதென்றார். அமுதம்-இனிமை. நரம்போடே பாடினானென்பாருமுளர். *(54)*

2047. உலாய்-சூழ்ந்து. பவளமோடு இமைக்கும் அல்குல்- பவளத் தாலாகிய மேகலையால் ஒளிவிடுகின்ற அல்குலையுடைய சுரமஞ்சரி; "பவழப்படவர வல்குலார்" *(சீவக.1656.)* அதனை ஓராது ஒட்டினார்; அதனை-சீவகன் கருதிய பொருளை. ஒட்டினாள்-உடம் பட்டாள். தோளினான்: சீவகன் காமன் தந்த தொட்டிமையுடைய வீணையால், செவிக்குச் சுவை தரும் அமிர்தத்தை நுதலினாய்க்குப் பாடுவல் என்றான்; தந்த-பாடின. தொட்டிமை-ஒற்றுமை; *சீவக.1255,* அடிக்.

2048. வயிரவில் உமிழும்-வயிரத்தின் ஒளியைச் சிந்துகின்ற. பாவை ஒப்பாள்: சுரமஞ்சரி. நரம்பிற் பயிரிலாத கீதம்; பயிர்-அருவருப்பு; *சீவக.1989,* ந.பாடிய-பாடுதற்கு. பாவையை ஒப்பாளது முகத்தை நோக்கிப் பாடத் தொடங்கினான்.

(வேறு)

2049. தொடித்தோள் வளைநெகிழத் தொய்யின் முலைமேல்
வடிக்கேழ் மலர்நெடுங்கண் வார்புயலுங் காலும்
வார்புயலுங் காலும் வளைநெகிழு நந்திறத்த
தார்வமுறு நெஞ்ச மழுங்குவிக்கு மாலை.

(இ-ள்.) வட்டமான வளை நெகிழாநிற்க, வடுவகிர்போலும் நிறத்தையுடைய கண்ணும் முலைமேலே நீரைக் காலும்; அங்ஙனங் காலுதற்கும் நெகிழ்தற்குங் காரணமாகிய நம்மிடத்துளதாகிய ஆர்வமுற்ற நெஞ்சினை மாலை வந்து வருந்துவிக்குமென்க. *(55)*

2050. ஐதேந் தகலல்கு லாவித் தழலுயிராக்
கைசோர்ந் தணலூன்றிக் கண்ணீர் கவுளலைப்பக்
கண்ணீர் கவுளலைப்பக் கையற் றியாமினையப்
புண்ணீரும் வேலிற் புகுந்ததான் மாலை.

(இ-ள்.) மெல்லிய காஞ்சியையேந்திய அல்குலையுடையாய், கொட்டாவி கொண்டு உயிர்த்துச் சோர்ந்து கையை அணலிலே யூன்றுதலாலே, கண்ணீர் கவுளையலைப்ப வீழும்; அங்ஙனம் அலைத்தலின், யாம் கையற்று அதன்மேலே இனையும்படி மாலை வந்ததென்க.

[1]'வீழும்' எனவருவிக்க. *(56)*

2051. அவிழ்ந்தேந்து பூங்கோதை யாகத் தலர்ந்த
முகிழ்ந்தேந் திளமுலைமேற் பொன்பசலை பூப்பப்
பொன்பசலை பூப்பப் பொருகயற்கண் முத்தரும்ப
அன்புருகு நெஞ்ச மழுங்குவிக்கு மாலை.

2049. தொடி-வட்டம். தொய்யில் எழுதப்பட்ட முலைமேல். கேழ்-நிறம். புயல்-நீர். கண், புயலை முலைமேல் காலும்; காலும்-சொரியும். காலுதற்கும், நெகிழ்தற்கும் காரணமான நெஞ்சு; நம்திறத்த தாகிய ஆர்வமுற்ற நெஞ்சு. நெஞ்சத்தை மாலை அழுங்குவிக்கும்; மாலை-மாலைக்காலம்.

2050. ஐது ஏந்து-மெல்லிய மேகலையை ஏந்திய. அல்குல்: தோழி; விளி. ஆவித்து-கொட்டாவி கொண்டு; *சீவக.346, 1572.* அழல் உயிரா-நெருப்புப் போல உயிர்த்து. கை அணலூன்றி-கையைக் கன்னத்திலே ஊன்றுதலால்; "கையணல், வைத்த வெயிற்றியர்" *(பு-வெ.12.)* கண்ணீர் கவுளலைத்தல்: *"உயிரொழுகக் கண்ணீர் கவுளலைப்ப" (நைடதம், பிரிவுறு.13)*; கவுள்-கன்னம். கையற்று-செயலற்று. இனைய-வருந்தும்படி. புண்ணை ஈரும் வேலைப்போல் மாலை புகுந்தது; *குறள்,1221.*

(உரை.) [1]கவுளலைப்ப வென்பதன்பின் வருவிக்க.

(இ-ள்.) கோதாய்! எனது ஆகத்தில் வீங்கின முலைமேலே பொன்போலும் பசலை பொலிவு பெறும்படி தோன்றும்; அங்ஙனம் பூவாநிற்க, அரும்பா நிற்க, நெஞ்சை மாலை வந்து அழுங்குவிக்கு மென்க.

[1]தோன்றும்' எனவருவிக்க. இத்தாழிசைமூன்றும், தனக்கு வேட்கை நிகழ்ந்ததாகக் கூறலாகாமையின், மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாத தலைவி தோழிக்குக் கூறிற்றாகக் கூறினான். இதனைத் தலைவன் ஆற்றானாய்க் கூறிற்றென்பாருமுளர். (57)

(வேறு)

2052. பாடினான் றேவ கீதம் பண்ணினுக் கரசன் பாடச்
சூடக மகளிர் சோர்ந்து செருக்கிய மஞ்ஞை யொத்தார்
ஆடகச் செம்பொற் பாவை யந்தணற் புகழ்ந்து செம்பொன்
மாடம்புக் கநங்கற் பேணி வரங்கொள்வ னாளை யென்றாள்.

(இ-ள்.) பண்ணினுக்கரசன் தேவனாற்பெற்ற பாட்டைப் பாடினான்; அங்ஙனம் பாடினானாக, மகளிர் சோர்ந்து மயங்கிய மயிலையொத்தார்; அப்பொழுது, சுரமஞ்சரி அந்தணனைப்புகழ்ந்து நாளைக் கோயிலிலே புக்கு நமக்குத் தெய்வமாகிய காமனை வழிபட்டு இப்பாட்டையுடைய சீவகனைத் தரவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்வேனென்று கூறினாளென்க. (58)

2051. கோதை: தோழி; விளி. ஆகத்தலர்ந்த முலை; ஆகம்-மார்பு. முகிழ்ந்தேந்து இளமுலை: சீவக.1004, அடிக். முகிழ்ந்து-அரும்பி. பொன் போலும் பசலை பூப்ப; பூப்ப-பொலிவுபெற. முத்தரும்ப-முத்துப் போலும் நீர்த்துளியைத் தோற்றுவிக்க. நெஞ்சத்தை மாலை அழுங்கு விக்கும்.

(உரை.) [1]பூப்பவென்பதன்பின் வருவிக்க.

2052. பண்ணினுக்கு அரசன் தேவகீதம் பாடினான். சூடகமகளிர்-சூடகமென்னும் முன்கைவளையை யணிந்த மகளிர். செருக்கிய-மயங்கிய; சீவக.1283; "சொல்வகை செருக்கி" (பெருங்.1.35: 192.) பாவை: சுரமஞ்சரி. அந்தணன்: சீவகன். நாளை மாடம் புக்கு; மாடம்: காமன்கோட்டம். அநங்கனைப் பேணி. வரம் கொள்வல்- சீவகனைத் தரவேண்டுமென்று வண்டிக்கொள்வேன்.

(மேற்.) அடி, 1: நன். பொது. 5, மயிலை; பிரயோக. சமாச. 2; இ-வி.பொது.35.

2053. மடலணி பெண்ணை யீன்ற மணிமருள் குரும்பை மான
உடலணி யாவி நைய வுருத்தெழு முலையி னாளும்
அடலணி தோழி மாரு மார்வத்திற் கழும விப்பாற்
கடலணி திலகம் போலக் கதிர்திரை முளைத்த தன்றே

வடிவால், பனையீன்ற குரும்பையை மானத் தோன்றின முலை; நிறத்தால், மணிமருள் முலை.

(இ-ள்.) சுரமஞ்சரியும், பிறரைவருத்துதலுடையராய் அவளைச் சூழ்ந்த தோழிமாரும் வரம்வேண்டவெண்ணும் வேட்கையிற்றிரள, இப்பாற்கடலிடத்தே கதிரெழுந்ததென்க. *(59)*

2054. பொன்னியன் மணியுந் தாருங் கண்ணியும் புனைந்துசெம்பொன்
மின்னியற் பட்டஞ் சேர்த்தி யானெய்பால் வெறுப்ப வூட்டி
மன்னியற் பாண்டில் பண்ணி மடந்தைகோல் கொள்ள வையம்
இன்னிற் பாவை யேற்பத் தோழியோ டேறி னாளே.

(இ-ள்.) நிலைபெற்றசெலவினையுடையஎருத்தைமணிமுதலியவற்றாற் புனைந்து சேர்த்தி ஊட்டிப் பண்ணி ஒருமகள் செலுத்துங் கோலைக் கொள்ள, பாவை தோழியுடனே ஆடவரைக் காணாமற் போம்போக்கிற்கு இயைய வண்டியையேறினாளென்க. *(60)*

2055. ஆடவ ரிரிய வேகி யஞ்சொல்லார் சூழக் காமன்
மாடத்து ளிழிந்து மற்றவ் வள்ளலை மறைய வைத்துச்
சூடமை மாலை சாந்தம் விளக்கொடு தூப மேந்திச்
சேடியர் தொழுது நிற்பத் திருமகள் பரவு மன்றே.

2053. மடலைத் தன்னிடத்தே அணிந்த பெண்ணை-பனை. மணிமருள்-நிறத்தால் நீலமணியைப் போன்ற. ஆவி-ஆடவரது உயிர். பெண்ணையீன்ற குரும்பை மான எழுமுலை; மணிமருள் முலை. உருத்து-தோன்றி "உருத்தெழு வனமுலை" *(குறுந்.276:3.)* முலையினாள்: சுரமஞ்சரி; *(பி-ம்.)* 'உருத்தவெம் முலையினாளும்.' ஆர்வத்தில் கழும-காமனிடம் வரங்கேட்க எண்ணிய ஆசையால் திரள. கதிர் திரையிடத்து முளைத்தது.

2054. தார், கண்ணி என்பனமாலைவகைகள். சேர்த்தி-அணிவித்து. நெய்யையும் பாலையும் வெறுப்ப ஊட்டி; வெறுப்ப-மிக. ஊட்டி-உண்பித்து. பாண்டில்-எருது; நாரை யெருது என்பர்; *சிறுபாண்.260,* ந. பண்ணி-ஊர்தற்கேற்பப் பூட்டி. பாண்டிலைப் புனைந்து, சேர்த்தி, ஊட்டிப் பண்ணி. மடந்தைகோல் கொள்ள-ஒரு மகள் எருத்தைச் செலுத்தும் கோலைக்கையிற் கொள்ள; "கோல்கொள் கன்னியர் மேல்கொண் டேறி", "பாகனை யொழித்துக் கூன்மகள் கோல்கொள" *(பெருங்.1.38:156, 3.5:97.)*

(இ-ள்.) அரசனாணையால் ஆடவர் போக மகளிர் சூழ வேகி இழிந்து கூட வந்தவனைத் தான் பரவுகின்றது கேளாதபடி கடியறையிலே மறைய வைத்துச் சேடியர் சூடுதலமைந்த மாலைமுதலியவற்றையேந்தித் தன்னைத் தொழுது நிற்பத் திருமகள் பரவா நிற்குமென்க. (61)

2056. பொன்னிலஞ் சென்னி புல்ல விடமுழந் தாளை யூன்றி
மின்னவிர் மாலை மென்பூங் குழல்வலத் தோளின் வீழக்
கன்னியங் கமுகின் கண்போற் கலனணி யெருத்தங் கோட்டித்
தன்னிரு கையுங் கூப்பி தையலீ துரைக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) தையல், இடமுழந்தாளையூன்றி மாலையுங்குழலும் வலத்தோளிலே வீழும்படி கமுகின்கண்போலுங்கழுத்தை வலத்தே சாய்த்து நிலத்தைச் சென்னி புல்லும்படி வணங்கி எழுந்திருந்து இரண்டுகையினையும் குவித்து நின்று இதனைக்கூறுமென்க. (62)

2057. தாமரைச் செங்கட் செவ்வாய்த் தமனியக் குழையி னாயோர்
காமமிங் குடையேன் காளை சீவக னகலஞ் சேர்த்தின்
மாமணி மகர மம்பு வண்சிலைக் கரும்பு மான்றேர்
பூமலி மார்ப வீவ லூரொடும் பொலிய வென்றாள்.

(இ-ள்.) கண்ணையும் வாயையுமுடைய குழையினாய், இவ்விடத்தே ஒருவரம் வேண்டுதலையுடையேன்; அது யாதெனின், பூமலிமார்பனே, எனக்குச் சீவகனைத் தருதல்; அங்ஙனந்தரின் நினக்கு மகரக்கொடியும், அம்பும், சிலையாகிய கரும்பும், தேரும் ஊரோடே பொலியத்தருவேனென்றாளென்க.

காமமிக்கும் பாடம். (63)

2055. இரிய-போக. அஞ்சொல்லார்: மகளிர். காமன்மாடம்-காமன் கோட்டம்; *பெருங்.3.6: 99.* இழிந்து-இறங்கி. வள்ளலை-சீவகனை. சூடுதற்கு அமைந்த மாலை. திருமகள்: சுரமஞ்சரி. பரவுதல்-போற்றுதல்.

2056. நிலத்தைச் சென்னி புல்ல; புல்ல-பொருந்தும்படி. மாலையும்குழலும் வலத்தோளில் வீழ. கன்னியங்கமுகு-ஈனாத இளங்கமுகு; *சீவக.169.* கமுகினது கண்போலும் எருத்தம்; கலனையணிந்த எருத்தம்; எருத்தம்-கழுத்து; கலன்-ஆபரணம். கோட்டி-வலப் பக்கத்தே சாய்த்து. கூப்பி-குவித்து. தையல்: சுரமஞ்சரி; எழுவாய். ஈது-இதனை.

2057. அடி, *1:* "தாமரைச்செங்கட் டமனியவிணைக்குழைக், காமன் கோட்டத்து" (*பெருங்.3.4: 58-9.*) குழையினாய் என்றது மன்மதனை; விளி. இங்கு ஓர் காமம் உடையேன்-இவ்விடத்தே ஒருவரம்

2058. மட்டவிழ் கோதை பெற்றாய் மனமகிழ் காத லானை
இட்டிடை நோவ நில்லா தெழுகென வேந்த றோழன்
பட்டிமை யுரைத்த தோராள் பரவிய தெய்வந் தான்வாய்
விட்டுரைத் திட்ட தென்றே வேற்கணாள் பரவி மீண்டாள்.

(இ-ள்.) கோதாய்! நின்காதலானைப்பெற்றாய்; இனி இடை நோவ நில்லாதே போவென்று புத்திசேனன் வஞ்சனைகூறினமை யறியாதே தான் பரவிய தெய்வம் தன்வாய்விட்டுக் கூறிற்றென்றே பின்னும் பரவி வேற்கண்ணாள் மீண்டாளென்க. (64)

2059. அடியிறை கொண்ட செம்பொ னாடகச் சிலம்பி னாளக்
கடியறை மருங்கி னின்ற மைந்தனைக் கண்டு நாணி
வடியுறு கடைக்க ணோக்க நெஞ்சுதுட் கென்ன வார்பூங்
கொடியுற வொசிந்து நின்றாள் குழைமுகத் திருவோ டொப்பாள்.

அடியிறை கொண்ட-அடியிலே தங்குதல் கொண்ட. ஆடகச் செம்பொனாற் செய்த சிலம்பு. கடியறை-மணவறை.

(இ-ள்.) சிலம்பினாளாகிய திருவோடொப்பாள், அறை யிடத்தே பழைய வடிவைக்கொண்டு நின்ற சீவகனை நெஞ்சு துணுக்கெனக் கண்டு வடுவகிர்போலும் கடைக்கண் நோக்காநிற்க நாணிக் கொடிபோல வளைந்துநின்றாளென்க. (65)

வேண்டுதலையுடையேன். காளையாகிய சீவகனகலத்தே என்னைச் சேர்த்தின்; சேர்த்தின்-சேர்வித்தால். பூமலிமார்ப என்றது மன்மதனை; விளி. மகரமும், அம்பும், கரும்பும், தேரும், ஊரொடு ஈவல் என்றாள்; ஈவல்-தருவேன். மன்மதனை வணங்குதல்: "காமவேள் கோட்டந் தொழுதார்" (*சிலப்.9:60*); *நாச்சியார்திருமொழி.1:1-9.*

2058. கோதை: சுரமஞ்சரி; விளி. காதலானைப் பெற்றாய், இடை நோவ நில்லாது எழுக என; என-என்று காமன்கோயிலில் மறைந்திருந்த புத்திசேனன் கூற. ஏந்தல் தோழன்- சீவகன் தோழனான புத்திசேனன். பட்டிமை உரைத்தது-வஞ்சனையாகக் கூறியதை. ஓராள்-அறியாத வளாய். பரவிய-தன்னாற் போற்றப்பட்ட. வேற்கணாள்: சுரமஞ்சரி.

2059. அடியில் இறைகொண்ட; இறை-தங்குதல். சிலம்பினாள்: சுரமஞ்சரி. கடியறை: *பெருங். 3.13:15, 44.* மைந்தனை: சீவகனை. வடியுறுகடைக்கண்-வடுவகிர்போலும் கடைக்கண். மைந்தனை நெஞ்சு துட்கென்னக் கண்டு நோக்க. கொடியுற ஒசிந்து-கொடியைப்போல வளைந்து. ஒப்பாள்: சுரமஞ்சரி. சிலம்பினாளாகிய திருவோடொப்பாள் என்க.

2060. இலங்குபொன் னோலை மின்ன வின்முகஞ் சிறிது கோட்டி
அலங்கலுங் குழலுந் தாழ வருமணிக் குழையோர் காதிற்
கலந்தொளி கான்று நின்று கதிர்விடு திருவில் வீச
நலங்கனிந் துருகி நின்றா ணாமவேற் காமர் கண்ணாள்.

(இ-ள்.) வேல்போலுங்கண்ணாள், அலங்கலும் குழலுந்தாழ, குழைதிரு வில்வீச ஓலை மின்ன முகத்தைச் சிறிதுசாய்த்து, அன்பு முற்றி, நெஞ்சுருகி நின்றாளென்க.

கதிர்கலந்து நின்று ஒளியைக் கான்றுவிடு மணிக்குழை; அதற்கியல்பு. *(66)*

2061. எரிமணிக் கலாபத் திட்ட விந்திர நீல மென்னும்
ஒருமணி யுந்தி நேரே யொருகதி ருமிழ்வ தேபோல்
அருமணிப் பூணி னாட னவ்வயி றணிந்த கோலத்
திருமயி ரொழுக்கம் வந்தென் றிண்ணிறை கவர்ந்த தன்றே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் நின்ற நிலையை அவன்கண்டு மேகலை யிலழுத்தின இந்திரநீலமென்னும் ஒப்பில்லாத மணி பலகதிரை யுமிழாதே உந்திநேரே ஒரு கதிரை உமிழுந்தன்மைபோலப் பூணினாளது வயிற்றை அழகுசெய்த அழகுடைய மயிரொழுக்கம் வந்து என்னிறையைக் கவர்ந்ததல்லவோ, இனி ஒழிந்தன என்செய்யுமென்று தன்னிலேகூறினானென்க. *(67)*

2062. தேறினேன் றெய்வ மென்றே தீண்டிலே னாயி னுய்யேன்
சீறடி பரவ வந்தே னருளெனத் தொழுது சேர்ந்து
நாறிருங் குழலி னாளை நாகணை விடையிற் புல்லிக்
கோறொடுத் தநங்க னெய்யக் குழைந்துதார் திவண்ட தன்றே.

2060. இனிய முகத்தைச் சிறிது கோட்டி; கோட்டி-சாய்த்து. அலங்கல்-மாலை. குழை திருவில் வீச. திருவில்-இந்திரவில்; பலநிறத்திற்கு உவமை. நலம் கனிந்து- அன்புமுற்றி. கண்ணாள்: சுரமஞ்சரி. கண்ணாள் உருகி நின்றாள் எனமுடிக்க.

2061. எரிமணிக் கலாபம்-ஒளி விளங்குகின்ற மணிகளையுடைய மேகலை. உந்தி-கொப்பூழ். பூணினாள்: சுரமஞ்சரி. வயிறு அணிந்த கோலத் திருமயிரொழுக்கம்- வயிற்றை அழகுசெய்த அழகுடைய மயிரொழுங்கு. என்திண்நிறை-எனது வலிய ஒருமைப்பட்ட மனத்தை; "என்றிண்ணிறை" *(கம்ப. மிதிலைக். 147.) மு: நைடத. அன். தூது. 91.*

2062. தெய்வமென்றே தேறினேன்-நின்னைத் தெய்வம் என்றே எண்ணிய யான். பின்பு மானிடப் பெண்ணென்று தெளிந்தேன்.

(இ-ள்.) நின்னடியைப் பரவவந்தேன்; வந்த யான் நின்னைத் தெய்வமென்றே கருதிப் பின்பு மானிடமென்றே தேறினேன்; இனித் தீண்டோனாயின் உய்யேன்; அருளாயென்று சேர்ந்து அநங்கனெய்தலாற் கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றி நாகை அணைகின்ற விடைபோலே புல்ல, தார் குழைந்து வாடிற்றென்க.

புல்லி-புல்ல. *(68)*

2063. கலைபுறஞ் சூழ்ந்த வல்குற் கார்மயிற் சாய லாளும்
மலைபுறங் கண்ட மார்பின் வாங்குவிற் றடக்கை யானும்
இலைபுறங் கண்ட கண்ணி யின்றமி ழியற்கை யின்பம்
நிலைபெற நெறியிற் றுய்த்தார் நிகர்தமக் கிலாத நீரார்.

(இ-ள்.) மயிற்சாயலாளும், பச்சிலையை இடத்தேயுடைத் தாகிய கண்ணியையுடைய மலைதோற்ற மார்பினையுடைய தடக்கையானுமாகிய தமக்கு ஒப்பிலாத நீரார் இனிய தமிழ் கூறிய இயற்கைப்புணர்ச்சியாகிய இன்பம் நிலைபெறும்படி முறைமையின் நுகர்ந்தாரென்க.

இது, [1]சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொள்ளப்படுதலின், உலகியல் வழக்கானகாந்தருவமாம். *(69)*

2064. குங்குமங் குயின்ற கொம்மைக் குவிமுலை குளிர்ப்பத் தைவந்
தங்கலுழ் மேனி யல்குற் காசுடன் றிருத்தி யம்பொற்
பொங்குபூஞ் சிலம்பிற் போர்த்த பூந்துக ளவித்து மாதர்
கொங்கலர் கோதை சூட்டிக் குழனலந் திருத்தி னானே.

குழலினாளை: சுரமஞ்சரியை. நாகு அணை விடையின்-பசுவை அணைந்த ஏறு போல; *சீவக.751, அடிக்.* புல்லி=புல்ல-தழுவ. கோல்-மலரம்பு. அநங்கன்எய்தலால், விடைபோற்புல்ல, தார்குழைந்து திவண்டது; தார் குழையச்சேர்தல்: *சீவக.2034, அடிக்.* திவண்டது-வாடியது.

2063. கலை-மேகலை; ஆடையுமாம். கார்மயிற் சாயலாள்-கார் காலத்து மயில் போலும் சாயலையுடைய சுரமஞ்சரி; "கமழ்பூம் புறவிற் கார்பெற்றுக் கலித்த, ஒண்பொறி மஞ்ஞை போல்வதோர், கண்கவர் காரிகை" *(தொல். களவு.23, ந.மேற்.)* மலைபுறம் கண்ட-மலையைத்தோற்கச் செய்த. கண்ணியை அணிந்த மார்பினை யுடைய தடக்கையான்; சீவகன். இலை புறம்கண்ட-பச்சிலையைத்தன்னிடத்தே உடைய. இன்றமிழ் இயற்கை இன்பம்-இனிய தமிழகப்பொருள் நூல் கூறிய இயற்கைப் புணர்ச்சியாகிய இன்பத்தை; *சீவக.1328, அடிக்.* நெறியின்-அகப்பொருள்நூலிற் கூறிய முறையால். துய்த்தார்-நுகர்ந்தார். சாயலாளும்தடக்கையானுமாகிய நீரார், துய்த்தாரெனமுடிக்க.

(உரை.) [1]*சீவக.1328, ந.*

(இ-ள்.) அங்ஙனம் நுகர்ந்து, வேட்கைதீர நுகராமையிற் பிறந்த வெப்பம் நீங்கும்படி மாதருடைய முலையையும் அழகொழுகுகிற மேனியையும் குளிரத்தடவி, புணர்ச்சியாற் குலைதலின் அல்குலில் மணிகளையுஞ் சேரத்திருத்தி, சிலம்பிற் போர்த்த பொங்குபூந்தாதை யுந்துடைத்து, கோதையை முன்பு போலே சூட்டிக் குழனலத்தையுந் திருத்தினானென்க.

அவ்விடம் பூப்பரப்பிக்கிடத்தலின், பூந்துகள் கூறினார். (70)

(வேறு)

2065. வானார் கமழ்மதுவுஞ் சாந்து மேந்தி
மதுத்துளித்து வண்டுஞ் சுரும்பு மூசும்
தேனார் பூங்கோதாய் நினக்குக் காமன் சிலை
யிரண்டுஞ் செவ்வனே கோலித் தந்தான்
தானாரப் பண்ணித் தடறு நீக்கித்
தண்குருதி தோய்த்துத் தகைமை சான்ற
ஊனார்ந்த வோரிணை யம்புந் தந்தா
னென்னை யுளனாக வேண்டி னானே.

(இ-ள்.) வானின்கண்ணே நிறைந்து கமழுகின்ற மதுவையும் சாந்தையும் ஏந்தி அம்மதுவைத் துளித்தலின், மூசும் வண்டும் சுரும்பும் தேனினமும் நுகருங்கோதாய், நின்னைக் கண்டுவைத்து நினக்குக் காமன் தன்கையில் வில்லையும் சேமவில்லையும் நேரே வளைத்துத் தந்தான்; அதுவுமன்றி அவன்றான் தாழ்வறப் பண்ணிக் குருதியைத் தோய்த்து உறையை நீக்கி அழகுநிறைந்த ஓரிணை

2064. குங்குமம் குயின்ற-குங்குமச்சாந்தைப் பூசிய. கொம்மை பெருமை; வட்டமுமாம். அங்கலுழ்மேனி: *சீவக.1988*, அடிக். மேனியையும் முலையையும் தைவந்து; "தொய்யி லிளமுலை யினிய தைவந்து" (*கலி.54:12*); தைவந்து-தடவி. அல்குலிற் காசைஉடன்திருத்தி; காசு-மேகலையிற் கட்டிய மணிகள்; உடன்-சேர. சிலம்பிற் போர்த்த பொங்குபூந்துகளவித்து; *சீவக.1333*; துகள்அவித்து-தூசியைத்துடைத்து. மாதர்: சுரமஞ்சரி. கோதை. பூமாலையை. குழலின் நலத்தையும்; நலம்-அழகு.

2065. வான்-சிறப்பு எனலுமாம். துளித்து-துளித்தலால். மூசுகின்ற வண்டும், சுரும்பும், தேனும் ஆர்கின்ற கோதாய்; மூசுதல்-மொய்த்தல். ஆர்தல்-உண்ணுதல். கோதாய்: சுரமஞ்சரி; விளி. சிலையிரண்டு மென்றது புருவமிரண்டனையும். கோலி-வளைத்து. தடறு-உறை. ஊன்-மாமிசம். இணையம்புமென்றது கண்களிரண்டையும். உளனாக-உயிருடனிருக்கும்படி.

(மேற்.) *மு: சிலப். 2: 42-5*, அடியார்.

யம்பையும் தந்தான்; ஆதலால், என்னை உயிருடனிருக்கவேண்டி யிருந்தானென்று இகழ்ந்து கூறினானென்க.

ஏகாரம், தேற்றம். நோக்கிய மேனி வாடுதலின், 'ஊனார்ந்த' என்றார். *(71)*

2066. கண்ணக்க கண்ணிக் கமழ்பூங்குழற்
 கரும்பேர் தீஞ்சொலாள் கதிர்மு லைகளின்
வண்ணக்கு வானு நிலனு மெல்லாம்
 விலையே மழைமின்னு நுசுப்பி னாளைப்
பெண்ணுக் கணியாக வேண்டி மேலைப்
 பெரியோர் பெருமான் படைத்தா னென்று
புண்ணக்க வேலான் புகழ நாணிப்
 பூநோக்கிப் பூக்கொசிந்த கொம்பொத் தாளே.

(இ-ள்.) புள் மகிழ்ந்த வேலான், நுசுப்பினாளை அயன் படைக்கின்ற பொழுதே பெண்களுக்கு ஒருதிலகமாக வேண்டிப் படைத்தானாதலின், இவளுடைய முலைகளின் வண்ணத்துக்கு வானும் நிலனுமெல்லாம் விலைபோதாவென்று புகழ, அவள்நாணிப் பூவுக்கு ஓசிந்த கொம்பையொத்தாளென்க.

இது முன்னிலைப்படர்க்கை. மதுவைப் புறப்படவிட்ட கண்ணியையும் குழலையுமுடைய சொல்லாள், சுட்டுப்பெயர். *(72)*

(வேறு)

2067. இறங்கிய மாதர் தன்னை யெரிமணிக் கடகக் கையாற்
குறங்கின்மேற் றழுவி வைத்துக் கோதையங் குருதி வேலான்
அறந்தலை நீங்கக் காக்கு மரசன்யா னாக நாளைச்
சிறந்தநின் னலத்தைச் சேரே னாய்விடிற் செல்க வென்றான்.

2066. கள் நக்க கண்ணி-தேனைச் சிந்தவிட்ட பூமாலை. கண்ணி யையும் குழலையு முடைய தீஞ்சொலாள்: சுரமஞ்சரி. முலை களின் வண்ணக்கு; வண்ணக்கு=வண்ணத்துக்கு-அழகுக்கு. விலையே-விலை யாகுமா? ஆகாவென்றவாறு; ஏ, எதிர்மறை. மழையில் மின்னுப்போலும் நுசுப்பினாளை; சுரமஞ்சரியை; மழை-மேகம். பெண்ணுக்கு அணியாக-பெண்களுக்கெல்லாம்ஓர்ஆபரணமாக. பெரியோர்பெருமான்: பிரமன். புள் நக்க வேலான்- பருந்து முதலிய பறவைகள் மகிழ்தற்குக் காரணமான வேலையுடைய சீவகன். வேலான், நுசுப்பினாளைப் பெருமான் படைத்தானாதலின், தீஞ்சொலாளது, முலைகளின் வண்ணக்கு வான்முதலிய விலையே யென்றுபுகழ. பூநோக்கி நாணி- பூப்போலும் பார்வையினையுடைய சுரமஞ்சரி நாணம் கொண்டு. பூவுக்கு ஓசிந்த. (*பி-ம்.*) *'பூத்தொசிந்த.'*

(இ-ள்.) வேலான், அங்ஙனம் நாணிய மாதரைக் கையாற் றழுவிக் குறங்கின் மேலே வைத்துக்கொண்டு நாளை நின்னலத்தைச் சேரேனாயின், யான் கட்டியங்காரனாகக் கடவேன்; நீ இனிச் செல்வாயாகவென்றானென்க. (73)

2068. வில்லிடு மணிசெ யாழி மெல்விரல் விதியிற் கூப்பி
நல்லடி பணிந்து நிற்ப நங்கைநீ நடுங்க வேண்டா
செல்கெனச் சிலம்பு செம்பொற் கிண்கிணி மிழற்ற வொல்கி
அல்குற்கா சொலிப்ப வாயம் பாவைசென் றெய்தி னாளே.

ஆழி-மோதிரம்.

(இ-ள்.) அவள் போதற்கு ஒருப்பட்டுக் கணவனைத் தொழுதல் விதியாதலின், கைகூப்பித் தொழுது வணங்கி நிற்ப, நங்காய்! நீ நடுங்கவேண்டா; செல்கென்று அவன்கூற, அவள், சிலம்பும் கிண்கிணியுமிழற்றக் காசு ஒலிப்ப ஒல்கிச் சென்று ஆயத்தைச் சேர்ந்தாளென்க. (74)

2069. பருமணிப் படங்கொ ணாகப் பையெனப் பரந்த வல்குல்
எரிமணிப் பூணி னானுக் கின்னல மொழிய வேகித்
திருமணிச் சிவிகை யேறிச் செம்பொனீண் மாடம் புக்காள்
விரிமணி விளங்கு மாலை வெம்முலை வேற்க ணாளே.

2067. இறங்கிய மாதர்தன்னை-நாணங்கொண்ட சுரமஞ்சரியை. கையால் தழுவிக் குறங்கின்மேல் வைத்து; குறங்கு-துடை. கோதை-பூமாலையையுடைய. வேலான்: சீவகன். அறம் தலை நீங்கக் காக்கும் அரசன்-தருமம் தன்னிடத்தினின்றும் நீங்கும்படியாக உலகைக் காவல்செய்கின்ற கட்டியங்காரன். வேலான், வைத்து, நாளைச் சேரேனாய்விடின், யான் அரசனாக; ஆக-ஆகக்கடவேன். செல்க-நீ செல்வாயாக.

2068. வில்லிடுமணிசெய் ஆழி-ஒளிவிடுகின்ற மணியாற்செய்த மோதிரத்தையுடைய. அடி-சீவகனது பாதத்தை. நங்கை: சுரமஞ்சரி; விளி. என-என்று சீவகன்கூற. சிலம்பும், கிண்கிணியும் மிழற்ற. அல்குலிற் காசு ஒலிப்ப; காசு-மேகலையிற் கட்டிய மணிகள். ஆயம்-தோழியர்கூட்டம். பாவை:சுரமஞ்சரி. (பி-ம்.) 'பரவச்.' பாவை, மிழற்ற ஒலிப்ப ஆயத்தைச்சென்றெய்தினாள்.

2069. மணியைப்படத்தேகொண்ட நாகத்தினது பை; பை-படம். அல்குலையும், மாலையையும் முலையையுமுடைய வேற்கணாள்;

(இ-ள்.) பரிய மணியைப் படத்தே கொண்ட பாம்பினது படமென்னப் பரந்த அல்குலையும் மாலையினையும் முலையினை யுமுடைய வேற்கணாள், சீவகனிடத்தே அன்புநிற்கத் தான்போய்ச் சிவிகையிலேயேறி மாடத்தே புக்காளென்க. (75)

2070. (1) திருவிற்றான் மாரி கற்பான் றுவலைநாட் செய்வ தேபோல்
உருவிற்றாய்த் துளிக்குந் தேற லோங்குதார் மார்பன் றோழர்
பொருவிற்றா நம்பி காம திலகனென் றிருந்த போழ்திற்
செருவிற்றாழ் நுதலி னாள்கண் மணத்திறஞ் செப்பு கின்றார்.

2071. (2) கனைகட லமுதுந் தேனுங் கலந்துகொண் டெழுதப் பட்ட
புனைகொடி பூத்த தேபோற் பொறுக்கலா நுசுப்பிற் பாவை
நனைகுடைந் துண்டு தேக்கி நன்மணி வண்டு பாடும்
புனைகடி மாலை மாதர் திறத்திது மொழிந்து விட்டார்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(2) எழுதப்பட்ட நனையையுடையதொரு கொடி; கொடி, அமுதையும் தேனையும் தன்னுள்ளே கலந்துகொண்டு, இரண்டு முகையைப்பூத்த[1] தன்மை போலிருக்கின்ற முலைகளைப்பொறாத

சுரமஞ்சரி. பூணினானுக்கு: சீவகனிடத்து. நலம் ஒழிய-அன்பு நிற்க. சிவிகை-பல்லக்கு. (பி-ம்.) 'செம்பொனின்மாடம்.' மாடத்தே புக்காள்.

2070. திருவில், தான் மாரிகற்பதற்குத் துவலையை நாட்செய்வதே போல; "வெண்மழை, அகலிரு விசும்பிற் றுவலை கற்ப" (நெடுநல். 19-20.) உருவிற்றாய்-வடிவுடையதாய். தேறலைத் துளிக்கும் தார். பூமாலைக்கு இந்திரவில் உவமை: சீவக.2424, 2425; புறநா.10:10, 36:12, 61:14. மார்பன் தோழர்: சீவகன் தோழர். பொருவிற்றா நம்பி-நாம் உவமிக்கின்ற நம்பி; நம்பி: சீவகன். செரு வில் தாழ்நுதலினாள் கண்-போரில் நாண் ஏறிடப்பட்ட வில் தோற்கின்ற நெற்றியினையுடைய சுரமஞ்சரியிடத்து. சீவகன்மணம்செய்த திறத்தை.

(மேற்.) அடி, 1: தொல். வினை. 32, ந.; நன். வினை. 25, மயிலை: இ-வி. வினை. 21.

2071. கனைகடல்-ஒலிக்கின்ற கடலிடத்து. பூத்ததேபோல் பொறுக்கலா-இரண்டு அரும்புகளைப் பூத்ததைப்போலிருக்கின்ற முலைகளைப் பொறுக்கமுடியாத. நுசுப்பினையுடைய பாவை. நனை-அரும்பு. தேக்கி-வயிற்றை நிறைத்து. கடி-வாசனை. வண்டு, உண்டு தேக்கிப் பாடும் மாலை. மாலையையுடைய மாதர். பாவை போலும் மாதருடைய திறத்து; மாதர்: சுரமஞ்சரி. திறத்து-உறவினரிடத்து. இது-கலியாணத்தை.

நுசுப்பினையுடைய பாவைபோலுமாதர்; வண்டு குடைந்து உண்டு தன்வயிற்றை நிறைத்துப்பாடும் மாலையையுடைய மாதரென்க. திறம்-சுற்றம்.

(இ-ள்.) இந்திரவில் தான் மழைபெய்யக் கற்பதற்குத் துவலையை நாட்கொள்வதுபோலும் வடிவிற்றாய்த் தேறலைத் துளிக்கம் தாரையுடைய மார்பினையுடைய சீவகன்றோழர், யாம் உவமிக்கின்ற நம்பிதான் காமதிலகனென்று கூறி இருந்தவளவிலே, ஏறிடப்பட்ட வில் தோற்கின்ற நுதலினாளிடத்து இவன் மணஞ் செய்யுந்திறம் இஃதென்று செப்புகின்றவர்கள் அம்மாதருடைய சுற்றத்தாரிடத்தே இம்மணத்தைக்கூறிவிட்டாரென்க. *(76-7)*

2072. ஐயற்கென் றுரைத்த மாற்றங் கேட்டலு மலங்க னாய்கன்
வெய்யதேன் வாய்க்கொண் டாற்போல் விழுங்கலோ டுமிழ்த றேற்றான்
செய்வதெ னோற்றி லாதே னோற்றிலா டிறத்தி னென்று
மையல்கொண் டிருப்ப வப்பாற் குமரிதன் மதியிற் சூழ்ந்தாள்.

(இ-ள்.) சீவகற்குஇவளைத்தரவேண்டுமென்றுகூறிய மாற்றத்தை நாய்கன்கேட்டஅளவிலே, உடம்படுதலையும் மறுத்தலையுந் தோற்றானாய் நல்வினையில்லாதேன் நல்வினையில்லாதாள் திறத்திற் செய்வது என்னென்றுகலங்கியிருப்ப, குமரி அவ்விடத்தே தன்மதியாலே அறத் தொடு நிற்பதாகச்சூழ்ந்தாளென்க.

வெய்ய தேனை வாயிடத்திற்கொண்டால் வெம்மையால் நஞ்சென்று விழுங்காதேயும் இனிமையால் உமிழாதேயுமிருக்குமாறு போல, இவள் விரதத்தால் உடம்படாதேயும் சீவகனாதலின் மறா தேயும் இருந்தான். *(78)*

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'தன்மைபெறவிருக்கின்ற.'

2072. ஐயற்கு: சீவகனுக்கு. மாற்றத்தை நாய்கன் கேட்டலும்; மாற்றம்-வார்த்தை. நாய்கன்: குபேரதத்தன்; சுரமஞ்சரியின் தந்தை. வெய்ய தேன்-வெப்பத்தையுடைய தேனை. விழுங்குதலையும், உமிழ் தலையும்தேற்றானாய்; தேற்றானாய்-அறியாதவனாய்; என்றது, அவர்கள் கூறிய மாற்றத்திற்கு உடம்படுதலும், மறுத்தலும் இல்லாதிருந்த நிலையைக்கூறியபடி. நோற்றிலாதேன், நோற்றிலாள்திறத்துச்செய்வது என்னென்று; நோற்றிலாதேன்-நல்வினையில்லாத யான்; நோற்றிலாள்: சுரமஞ்சரி. மையல்-மயக்கம். குமரி:சுரமஞ்சரி. தன்மதியிற் சூழ்ந்தாள்-தன் புத்தியால் தாய்தந்தையர்க்குத் தோழிவாயிலாக அறத்தொடு நிற்றலை ஆராய்ந்தாள்.

2073. பொற்பமை தாமக் கந்து பொருந்திய மின்னுப் போல
எற்பக வெரியு மாலைப் பவளத்தூண் பொருந்தி யின்னீர்க்
கற்பெனு மாலை வீசி நாணெனுங் களிவன் டோப்பிச்
சொற்புக ரின்றித் தோழிக் கறத்தினோ டரிவை நின்றாள்.

(இ-ள்.) சுரமஞ்சரி தாமத்தையுடைய கந்தைப் பொருந்திய மின்போலே ஞாயிறு தோற்க எரியும் மாலையையுடைய தூணைச் சேர்ந்து நின்று கற்பாகிய மாலையை வீசி நாணென்னும் வண்டையோட்டிச் சொற்குற்றமின்றாகத் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றாளென்க.

மாலையாலோட்டவே வண்டு மிகவும் நீங்காதாம்;' "உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ், செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று" *(தொல். களவு.22)* என்றதனால், சிறிது நாணை விட்டாள். [1]இன், அசை. *(79)*

2074. வழிவளர் மயிலஞ் சாயற் பவழப்பூம் பாவை யன்ன
கழிவளர் கயற்க ணங்கை கற்பினை யறிந்து தோழி
அழிமது மாலை சேர்த்தி யடிபணிந் தார வாழ்த்திப்
பொழிமதுப் புயலைங் கூந்தற் செவிலியைப் பொருந்திச் சொன்னாள்.

(இ-ள்.) [1]ஆசாரத்திலே வளர்ந்ததொரு மயில்போலுஞ் சாயலையுடைய பாவையன்ன நங்கையது கற்பினை, மதுவைப் பொழிவதொரு புயல் போன்ற ஐங்கூந்தலையுடைய தோழியறிந்து மாலையைச்

2073. பொற்பு-அழகு. தாமக்கந்து-மாலையையுடைய தூணை. எல்பக எரியும்- சூரியன்தோற்கும்படி ஒளிவிளங்குகின்ற. பவளத்தூண்: "பவளத் தூண்களும்" *(சூளா. சுயம். 222.)* ஒப்பி-ஓட்டி. நாண் நீக்கி அறத்தொடு நிற்றல்: *இறை.29.* சொற்புகரின்றி- சொற்குற்றமில்லாமல் அரிவை: சுரமஞ்சரி, எழுவாய்.

(உரை.) [1]அறத்தினோடு என்பதில் உள்ளது.

2074. வழிவளர்-நல்லநெறியிலே வளர்ந்த என்றுமாம். மயில் போலும் சாயல். பவழத்தாலாகிய பாவை. கழிவளர்கயல்-உப்பங் கழியில் வளர்ந்த கயல்மீன். கயல்போலும் கண். சாயலையுடைய பாவை போலும் நங்கையது; சுரமஞ்சரியினுடைய. மதுவைப் பொழியும் புயலைப் போன்ற கூந்தலையுடைய தோழி அறிந்து. அழிமது- ஒழுகுகின்ற தேனையுடைய. மாலையைச் சேர்த்தி, வாழ்த்தி அடியைப் பணிந்து செவிலியைப்பொருந்திச்சொன்னாள்; சேர்த்தி-அணிவித்து. இப்பாடலில், தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்றல் கூறப்பட்டது.

(உரை.) [1]ஆசாரம்-அருவி பெருகும் மலைப்பக்கம்; "மணிவரைச் சாரன்மஞ்ஞை போல" *(பெருங். 3.13:50.)*

சேர்த்தி வாழ்த்திப் பணிந்து போய்ச் செவிலியைப் பொருந்தி அறத்தொடு நின்றாளென்க.

கழியில்வளர்ந்தகயல். (80)

2075. நனைவளர் கோதை நற்றாப் நங்கைக்கீ துள்ள மென்று
சுனைவளர் குவளை யுண்கட் சுமதிக்குச் செவிலி செப்பக்
கனையிருட் கனவிற் கண்டேன் காமர்பூம் பொய்கை வற்ற
அனையதாங் கன்னி நீரின் றற்றதா நங்கைக் கென்றாள்.

(இ-ள்.) அச்செவிலி கோதையுடைய நற்றாயாகிய சுமதிக்கு இது நங்கைக்கு நினைவென்று அறந்தொடுநிற்ப, அவள் இரவுக் கனவிலே ஒருபொய்கைவற்றக் கண்டேனாதலால், அப்பொய்கை யினீர் போன்ற தன்மையதாம் கன்னிநீரும் நங்கைக்கு இன்று அற்றதாயிருந்ததென்றாளென்க. (81)

2076. (1) கெண்டையுஞ் சிலையுந் திங்க
ளிளமையுங் கிடந்து தேங்கொள்
தொண்டையங் கனியு முத்துந்
தொழுதக வணிந்து தூங்கும்
குண்டல முடைய திங்க
ளிதுவெனு முகத்தி தாதை
வண்புகழ்க் குபேர தத்தன்
கேட்டனன் மனைவி சொன்னாள்.

2077. (2) செருவிளைத் தனலும் வேலோய்
சிறுமுதுக் குறைவி தானே
பெருவளைப் பிட்டுக் காத்த
கற்பிது போலு மையன்

2075. நனை-அரும்பு; தேன் எனலுமாம். செவிலி, கோதை யுடைய நற்றாயாகிய சுமதிக்கு, ஈது நங்கைக்கு உள்ளமென்று செப்ப; கோதை: சுரமஞ்சரி; ஈது-சீவகனை மணக்கின்றதாகிய இக்காரியம். (பி-ம்.) நங்கைக்கிஃ துள்ளம்.' கனைஇருள்-மிக்க இருளிடத்து. பொய்கை வற்றக் கண்டேன். அனையதாம் கன்னிநீர்-அத்தன்மைய தாகும் கன்னித்தன்மை நங்கைக்கு இன்று அற்றதாம்-சுரமஞ்சரிக்கு இன் றோடு நீங்கியதாகும்.

2076. கெண்டைமீன் கண்களுக்கும், சிலை புருவத்திற்கும், இளமையையுடைய திங்கள் நுதலுக்கும், தொண்டைக்கனி வாய்க்கும், முத்து பற்களுக்கும் உவமைகள். தூங்கும்-தொங்குகின்ற. முகத்தி: சுரமஞ்சரி முகத்தியினுடைய தாதையாகிய குபேரதத்தன். மனைவி: சுமதி.

கரிவிளைத் தாய்ந்த சுண்ணம்
வாட்டின னென்று கண்டாய்
திருவிளை தேம்பெய் மாரி
பாற்கடற் பெய்த தென்றாள்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) இளமையையுடைய திங்கள். கெண்டை முதலியன கிடக்கப்பட்டுத் தொண்டைக்கனியையும் முத்தையுமணிந்து குண்டலத்தையுடையதொரு திங்கள்; இல்பொருளுவமை. தொழுதக-நன்குமதிப்ப.

(இ-ள்.) அச்செய்தியை, மனைவி, வேலோய், சிறியாளாகிய பேரறிவாட்டி தானே பெரிய காவலிட்டுக் காத்த இந்தக்கற்பு, தனது ஆய்ந்த சுண்ணத்தைச் சீவகன் கரிபோக்கித் தீதென்றானென்று கருதிப்போலேயிருந்ததென்று சொன்னாள்; சொல்லி இதுநமக்குத் தேன்மாரி பாற்கடலிலே பெய்தது கண்டாயென்றாள். இதனை மதிபோலுமுகத்தி தாதையாகிய குபேரதத்தன் கேட்டனனென்க.

இனி, பிரித்து முடிப்பாருமுளர். *(82-3)*

2078. கேட்பது விரும்பி நாய்கன் கிளைக்கெலா முணர்த்தி யார்க்கும்
வேட்பன வடிசி லாடை விழுக்கலன் மாலை சாந்தம்
கோட்குறை வின்றி யாக்கிக் குழுமியங் கறங்கி யார்ப்ப
நாட்கடி மாலை யாற்கு நங்கையை நல்கி னானே.

2077. வேலோய் என்றது குபேரதத்தனை; விளி. சிறுமுதுக் குறைவி-சிறுபருவத்திலேயே பேரறிவுடையவள்; "சிறுமுதுக்குறைவி" *(அகநா.17:9)*; "சிறுமுதுக் குறைவிக்குச்சிறுமையுஞ் செய்தேன்" *(சிலப். 16:58)*; "சிறுமுதுக் குறைவி" *(பெருங்.2.18: 83, 3.22:68.)* வளைப்பிட்டு-காவல்செய்து. ஆய்ந்த சுண்ணத்தை ஐயன் கரிவிளைத்து வாட்டின னென்றுபோலும்; ஐயன்: சீவகன். கரி-சாட்சி; என்றது வண்டுகளை. வாட்டினன் என்றுபோலும்-சுண்ணம் தீதெனக் கூறினானென்று எண்ணிப்போலும். *அடி, 4: சீவக.1761, அடிக்.*; "ஆன்பாற் றெண்கட லமுதுற வளைஇய, தேன்பெய் மாரியிற் றிறவ தாக" *(பெருங்.1.34: 101-2)*; "நெய்த்தலைப் பாலுக்காங்கு" *(சூளா. சுயம். 275.)*

2078. நாய்கன் கேட்பது விரும்பி-குபேரதத்தன் கேட்கப்படுவன வாகிய அவற்றை விரும்பிக்கேட்டு. கிளை-சுற்றம். வேட்பன-விரும்பப் படுவனவாகிய. யார்க்கும் கோட்குறைவின்றி ஆக்கி; கோட்குறை வின்றி-கொள்ளுதலிற் குறைபாடில்லாமல். குழுமு இயம்-கூடிய

(இ-ள்.) நாய்கன், கேட்கப்படுவதாகிய அதனை விரும்பிக் கேட்டுச் சுற்றத்திற்கெல்லாமறிவித்து விரும்பப்படுவனவாகிய அடிசின் முதலியவற்றையார்க்கும் கொள்ளக் குறைவின்றாகவுண் டாக்கி இயம் ஆர்ப்ப நல்ல நாளிலே சீவகற்குச் சுரமஞ்சரியைக் கொடுத்தானென்க.

'கேட்டலும்' என்றும் பாடம். (84)

2079. பரியகஞ் சிலம்பு பைம்பொற் கிண்கிணி யார்ந்த பாதத்
தரிவைய ராடன் மிக்க ரருமணி வீணை வல்லார்
உரியநூற் றெண்மர் செம்பொ னொன்றரைக் கோடி மூன்றூர்
எரியழன் முன்னர் நேர்ந்தே னென்மகட் கென்று சொன்னான்.

(இ-ள்.) நல்கினவன், பரியகமுதலியன ஆர்ந்த பாதத்தை யுடைய ஆடன்மிக்கார் வீணைவல்லாராகிய உரிய அரிவையர் நூற்றெண்மர், பொன் ஒன்றரைக்கோடி, ஊர் மூன்று இவற்றை என் மகட்குக் கொடுத்தேனென்று அழலின்முன்னே நின்று கூறினா னென்க. (85)

2080. மாசறு மணியு முத்தும் வயிரமு மொளிரு மேனி
ஆசறு செம்பொ னார்ந்த வலங்கலங் குன்ற னானும்
தூசுறு பரவை யல்குற் றூமணிக் கொம்ப னாளும்
காசறக் கலந்த வின்பக் கடலகத் தழுந்தி னாரே.

(இ-ள்.) மணிமுதலியனவும் அலங்கலும் ஒளிரும் மேனியை யுடையமேருவையொப்பானும், அல்குலையுடைய கொம்பனாளும் இன்பக்கடலிலே அழுந்தினாரென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். (86)

வாத்தியங்கள். நாள்-நல்ஷ்நாளிலே. கடி-வாசனை. மாலையாற்கு: சீவ கனுக்கு. நங்கையை: சுரமஞ்சரியை.

2079. பரியகம்-காற்சரியென்னும் ஆபரணம். அடி, 1: "பரியகஞ் சிலம்பு செம்பொற் கிண்கிணி பாதஞ் சேர்த்தி" (சீவக.674.) ஆடன் மிக்காரும், வீணைவல்லாருமாகிய உரிய அரிவையர் நூற்றெண்மர். என்மகட்கு நேர்ந்தேனென்று எரியழல் முன்னர்ச்சொன்னான்; நேர்தல்- கொடுத்தல்.

2080. மணியும், முத்தும், வயிரமும், அலங்கலும் ஒளிர்கின்ற மேனியையுடைய குன்றனான்; என்றது சீவகனை. தூசு-ஆடை. கொம்பனாள்: சுரமஞ்சரி.

2081. பொன்வரை பொருத யானைப் புணர்மருப் பனைய வாகித்
தென்வரைச் சாந்து மூழ்கித் திரள்வடஞ் சுமந்து வீங்கி
மின்வளர் மருங்குல் செற்ற வெம்முலை மணிக்கண் சேப்பத்
தொன்னலம் பருகித் தோன்ற றுறக்கம்புக் கவர்க ளொத்தான்.

'பொன்வரை' என்றது இவன்மார்பை. மூழ்கிச் சுமந்து வீங்கி மருங்குலைச்செற்ற முலை.

(இ-ள்.) தோன்றல், மருப்பனையவாகி மார்பைப் பொருத முலைக்கண்சிவக்கும்படி அவள்தொன்னலத்தைப் பருகித்துறக்கம் புக்கவர்களையொத்தானென்க. *(87)*

2082. வரிக்கழற் குருசின் மார்பு மடந்தைவெம் முலையுந் தம்முட்
செருச்செய்து திளைத்துப் போரிற் சிலம்பொலி கலந்த பாணி
அரிப்பறை யனுங்க வார்க்கு மேகலைக் குரலோ டீண்டிப்
புரிக்குழல் புலம்ப வைகிப் பூவணை விடுக்க லானே.

திளைத்து-திளைக்க. ஈண்டி-ஈண்ட.

(இ-ள்.) குருசில்மார்பும் முலையும் தம்மிலே முற்படப்போர் செய்து பின்பு செய்யும்போரிலே திளைத்தலின், பாணி கலந்த பறை கெட ஆர்க்கும் மேகலைக் குரலோடே சிலம்பொலி ஈண்டக் குழல் குலைந்து தனிப்பத்தங்கி விடுக்கலானாயினானென்க.

[1]திளைத்த போரும் பாடம். *(88)*

2081. சீவகன் மார்பிற்குப் பொன்வரையும், சுரமஞ்சரியின் முலைகளுக்கு மருப்பும் உவமைகள். தென்வரைச் சாந்து மூழ்கி-பொதியில்மலையின் சந்தனத்தால் மூழ்கப்பட்டு; "தென்மலைச் சாந்து மூழ்கி", "தென்மலைச் சந்தனஞ் செறிந்து" *(சூளா. சுயம். 83, 137.)* முலையினது கண். சேப்ப-சிவப்ப. தோன்றல்: சீவகன். *(பி-ம்.)* 'துறக்கம் பெற்றவர்கள்.'

2082. வரி-கீற்று. குருசில்: சீவகன். மடந்தை: சுரமஞ்சரி. போரில் திளைத்து; திளைத்து=திளைத்தலால்-இடைவிடாது பயிலுதலால். பாணி கலந்த அரிப்பறை அனுங்க ஆர்க்கின்ற மேகலையோடு சிலம்பொலி ஈண்டி; பாணி-தாளம். அனுங்க-கெட. ஈண்டி= ஈண்ட-நெருங்க. புலம்ப-தனித்திருப்ப. வைகி-தங்கி. விடுக்கலான்- விட்டு நீங்கலனாயினான்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'இளைத்த போரும்.'

2083. மணியியல் வள்ளத் தேந்த மதுமகிழ்ந் தனந்தர் கூர
அணிமலர்க் குவளைப் பைம்போ தொருகையி னருளி யம்பொற்
பிணையனா ளருகு சேரிற் பேதுறு நுசுப்பென் றெண்ணித்
துணையமை தோள்க டம்மாற் றோன்றறான் புல்லி னானே.

(இ-ள்.) தோன்றறான் பின்னும் புணரக் கருதி அதற்குக் களிகூரும்படி மதுவை வள்ளத்தே ஒருகையாலேந்த, அதனை யுண்டு மயக்கமிகுதலின், இப்பிணையனாளைப் புணரின் இடை முரியுமென்றெண்ணிக் கூந்தற்குப்போதை ஒருகையாலே கொடுத்து மார்புற முயங்கிற் புணர்ச்சிவேட்கை மிகுமென்று சிறிது நீங்கித் தோளால் நெகிழப் புல்லினானென்க.

'அஞ்சொற், பிணையலு நறிய சேர்த்தி' என்பது பாடமாயின், புகழ்மாலை சூட்டியென்க. *(89)*

2084. (1) மல்லலங் கங்கை போலும் பலர்முயங் கார மார்பிற்
புல்லன்மின் போமின் வேண்டா வென்றவள் புலந்து நீங்க
முல்லையங் கோதை யொன்றும் பிழைப்பிலேன் முனிய னீயென்
றல்லலுற் றரத்த மார்ந்த சீறடி தொழுதிட் டானே.

2085. (2) வட்டிகைப் பாவை நோக்கி மகிழ்ந்திருந் திலிரோ வென்னாத்
தொட்டிமை யுருவந் தோன்றச் சுவரையே பொருந்தி நின்றாய்
கட்டழ குடைய நங்கை நீயெனக் கருதிக் கண்ணான்
ஒட்டியா னோக்கிற் றென்றா னொருபிடி நுசுப்பி னாட்கே.

2083. மதுவைமணியாலியன்றவள்ளத்திலேந்த; வள்ளம்-கிண்ணம். கிண்ணத்தில் மதுவேந்தல்: *சீவக.986.* மகிழ்ந்து அனந்தர் கூர-அம் மதுவை உண்டலால் மயக்கம் மிகுதலின். பிணையனாளைச் சேரின், நுசுப்புப் பேதுறுமென்றெண்ணிக் குவளைப் போதை ஒரு கையினா லருளி; குவளைப் போதை யருளியது மோந்து இன்புறுதற்பொருட் டெனினுமாம்; *பதிற். 42:10-11*, உரையைப் பார்க்க. பிணையனாள்: சுரமஞ்சரி. துணைஅமை-ஒப்பில்லாத. தோன்றல்: சீவகன், ; எழுவாய்.

2084. மார்பினாற் புல்லன்மின். வேண்டா-எம்மைத் தீண்ட வேண்டா. அவள்: சுரமஞ்சரி. புலந்து-ஊடல்கொண்டு. கோதை: சுரமஞ்சரி; விளி. ஒன்றும்-சிறிதும். பிழைப்பு-தவறு. நீ முனியல் என்று. அல்லலுற்று-துன்பமடைந்து. அடி-சுரமஞ்சரியின் பாதத்தை.

2085. வட்டிகைப்பாவை-வட்டிகையால் எழுதிய பாவை போல்வாள்; சுரமஞ்சரி. தொட்டிமை உருவம் தோன்ற அதைநோக்கி மகிழ்ந்திருந்திலிரோ என்னா; தொட்டிமை உருவம்: *சீவக.1255*, அடிக். தோன்ற. பளிங்குச் சுவரிலே தோன்ற. என்னா- என்று சுரமஞ்சரி கூறி ஊடல் கொள்ள. நுசுப்பினாட்கு, நங்கை, யான்க ண்ணான் ஒட்டி நோக்கிற்று, சுவரையே பொருந்திநின்ற நின்நிழலைக் கட்டழகுடைய

2086. (3) நுண்டுகி னெகிழ்ந்த வல்குன்
மணிபரந் திமைப்ப நொந்து
கண்களை யிடுகக் கோட்டிக்
காமத்திற் செயிர்த்து நோக்கிக்
குண்டல மிலங்கக் கோதை
கூந்தலோ டவிழ்ந்து சோர
ஒண்டொடி யூடி நின்றா
ளொளிமணிப் பூங்கொம் பொப்பாள்.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) கொம்பொப்பாளாகிய ஒண்டொடி, அவன் மார்புற முயங்காமையின், பிறர் முயங்க வைத்தானென்று கருதி, பலரும் கங்கைபோல் ஆயிரமுகமாக முயங்குமார்பினால் இனிப் புல்லன்மின்; தீண்ட வேண்டா; போமினென்று அவள் புலந்து நீங்கிநிற்ப, அவளுருவம் பளிக்குச்சுவரிலே எறித்ததனை அவளேயென்று கருதி, கோதாய்! யான்பிழைப்பிலேன்; நீமுனியலென்று அடியைத் தொழுதான்; அதனால், எம்மையே தொழுதானென்று புலவிதீராது பின்னும் வட்டிகைப் பாவைபோல்வாள், என்னுருவம் பளிங்கிலே தோன்றலிற் சிறிது [1]பாடமிக்குத் தோன்ற அதனிடத்து நன்மையே நோக்கி மகிழ்ந்திருந்திலிரோவென்னாக் காமத்தாலே மனநொந்து செயிர்த்துக் கண்களை இடுகக் கோட்டி நோக்கி யிமைப்ப இலங்கச் சோர ஊடி நின்றாள்; நின்ற அந்நுண்ணு சுப்பினாட்கு, நங்காய்! யான் கண்ணால் ஒட்டி நோக்கிற்று, நீ பளிக்குச்சுவரிலே பொருந்தி நின்றாயாதலின், நின்னிழலைக் கட்டழகுடைய நீயென்று கருதிக் காணென்றானென்க.

நம்மின் மிக்க வடிவு கண்டு விரும்பினானென்று ஊடினாள்.

(2) [2]'என்ன' என்றுபாடமாயின், என்றுகூறியூடினாளென்க. *(90-92)*

நீயெனக் கருதி என்றான்; ஒருபிடி நுசுப்பினாள்: *சீவக.613*, அடிக். நங்கை: சுரமஞ்சரி; விளி. நோக்கிற்று-நோக்கியது.

2086. அல்குலிடத்து மணிபரந்திமைப்ப; மணி-மேகலையிற் கட்டிய மணிகள். கண்களை இடுகக் கோட்டி: "மழைக்கண், கொழுங் கடை யிடுக நோக்கிமணி பிறழ" *(பெருங். 1.35: 186-7)*; இடுகக்கோட்டி- சுருங்கப் பார்த்து. காமத்தாலே செயிர்த்து நோக்கி; செயிர்த்து-கோபித்து. கோதை-பூமாலை. பூங்கொம்பொப்பாளாகிய ஒண்டொடி ஊடி நின்றாள்; ஒண்டொடி: சுரமஞ்சரி; எழுவாய்.

(உரை.) [1]பாடம்-சோதி. [2]'என்னா' *(சீவக.2085)* என்ற இடத்து என்ன' என்று பாடம் கொள்க.

2087. கிழவனாய்ப் பாடி வந்தென் கீழ்ச்சிறை யிருப்பக் கண்டேன்
எழுதிய பாவை நோக்கி யிமையவித் திருப்பக் கண்டேன்
ஒழிகவிக் காம மோரூ ரிரண்டஃக மாயிற் றென்றாங்
கழுதகண் ணீர்கண் மைந்த னாவிபோழ்ந் திட்ட வன்றே.

(இ-ள்.) அங்ஙனந் தேற்றவும் கொண்டது விடாத குண முடைமையின், கேளாளாய், கிழவனாய் என்காவலிடத்தே வந்து பாடியிருப்ப அதுகண்டேன்; பளிங்கிற்றோன்றிய பாவையை விரும்பி ஒருபடத்திலேயெழுதவேண்டி இமையாது நோக்கியிருப் பவும் கண்டேன்; ஒரிடத்தே இரண்டுமுறைமை நிகழ்ந்ததாதலால், ஈண்டு நிகழ்த்துகின்ற காமத்தையொழிகவென்று அழுத கண்ணீர்கள் மைந்தனுயிரைக் கெடுத்தவென்க.

நீர்களென்றதனை, "என், பாராட்டைப் பாலோ சில" (கலி.85) என்றாற் போலக்கொள்க. (93)

2088. அலங்கறா தவிழ வஞ்செஞ் சீறடி யணிந்த வம்பூஞ்
சிலம்பின்மேற் சென்னி சேர்த்திச் சிறியவர் செய்த தீமை
புலம்பலர் பொறுப்ப ரன்றே பெரியவ ரென்று கூறி
இலங்குவேற் கண்ணி யூட லிளையவ னீக்கி னானே.

(இ-ள்.) இளையவன், இது தீருமுபாயநாடி, வேற்கண்ணி யூடலை, சிறியவர் செய்த தீமையைப் பெரியவர் வெறாராய்ப் பொறுப்பரல்லவோவென்றுகூறி, சிலம்பின்மேலேதாதவிழும்படி தன்சென்னியைச் சேர்த்தி நீக்கினானென்க. (94)

2087. கிழவனாய் என்கீழ்ச்சிறை வந்து பாடியிருப்பக் கண்டேன்; சிறை- காவலிடம். பாவையை எழுதிய நோக்கி இமையவித்திருப்பக் கண்டேன்; பாவையை-பளிங்கிற்றோன்றிய என்னிழலாகிய பாவையை. எழுதிய-எழுதும்பொருட்டு. ஓரூரில் இரண்டு அஃக மாயிற்றாதலால் இக்காமம் ஒழிக என்று; அஃகம்-முறைமை; "அஃகஞ்சுருக்கேல்" (ஆத்திசூடி); "ஒரூ ரிரண்டஃகங் காட்டினையால்" (பதினோராந் திருமுறை, பொன்வண். 73.) என்று-என்று கூறி. சுரமஞ்சரி அழுத கண்ணீர்கள். மைந்தன்: சீவகனது.

2088. அடி-சுரமஞ்சரியின் பாதம். அடியில் அணிந்த சிலம்பின் மேல், தன் அலங்கலின் தாது அவிழும்படி சென்னியைச் சேர்த்தி; சேர்த்தி-அணிவித்து. சிறியவர் செய்த தீமையைப் பெரியவர் புலம்பலராய்ப் பொறுப்பரன்றே என்று கூறி; "பொறுப்பரன் றேபெரி யோர்சிறு நாய்கடம் பொய்யினையே" (திருவா. நீத்தல். 6); "பேதையர் பிழைத்தது பொறுத்தல் வேண்டுமால்'' (சூளா. அரசியற். 80);

2089. யாழ்கொன்ற கிளவி யாட னமிழ்துறழ் புலவி நீக்கிக்
காழின்றிக் கனிந்த காமக் கொழுங்கனி நுகர்ந்து காதற்
றாழ்கின்ற தாம மார்பன் றையலோ டாடி விள்ளான்
ஊழ்சென்ற மதியம் வெய்யோ னொட்டியொன் றாயதொத்தான்.

(இ-ள்.) காதலால் தங்குகின்ற சீவகன், கிளவியாளது புலவியை நீக்கி அவளோடே கூடி நீங்கானாய் விதையின்றிப் பழுத்த காமமாகிய கனியை நுகர்ந்து முறையானிறைந்த உவவுமதியை வெய்யோன் பொருந்தி ஒன்றான தன்மையை யொத்தானென்க. (95)

2090. பச்சிலைப் பட்டு முத்தும் பவளமு மிமைக்கு மல்குல்
நச்சிலை வேற்கண் மாதர் நகைமுக முறுவன் மாந்தி
இச்சையுங் குறிப்பு நோக்கி யெய்வதே கரும மாகக்
கைச்சிலை கணையோ டேந்திக் காமனிக் கடையைக் காப்பான்.

பச்சிலைப்பட்டு-பசிய இலைத்தொழிலையுடைய பட்டு. மாந்தி-மாந்த.

"பிழைத்தது பொறுத்த லென்றும் பெரியவர் கடனே யென்பர்" (*கம்ப. அகலிகை. 80.*) புலம்பலர்-வெறுப்பில்லாதவராய்; (பி-ம்.) 'புலம்பலர் பொறும்பர் பொய்தீர்.' கண்ணியது ஊடலை; கண்ணி: சுரமஞ்சரி. இளையவன்: சீவகன்.

2089. யாழ் கொன்ற கிளவியாள்-வீணையினிசையை அழித்த இனிய சொல்லை யுடைய சுரமஞ்சரி. அமிழ்துறழ் புலவி-அமிழ்தத்தை ஒத்த இனிய ஊடல்; ஊடல் இனியதென்பது: *சீவக.1378, 1996.* காழ்-விதை. கனிந்த-பழுத்த. காழின்றி....கின: *குறள், 1191.* காதலால் தாழ்கின்ற மார்பன்; சீவகன்; தாழ்தல்- தங்குதல். தையலோடு ஆடி விள்ளான்-சுரமஞ்சரியோடு கூடி நீங்காதவனாய். ஊழ்- முறை. மதியத்தை வெய்யோன் ஒட்டி ஒன்றாயதொத்தான்; "வெங்கதிர்க் கனலியுந் தண்கதிர் மதியமும் தங்கதி வழுவித் தலைப்பெய்தாற் போலவுந்தலைப் பெய்து" (*இறை. 2, உரை*); "மதியமு ஞாயிறுங் கதிதிரிந் தோடிக், கடனிற விசும்பி னுடனின் றாங்குப்.... இருவரு மவ்வழிப் பருகுவனர் நிகழ" (*பெருங்.1.32:22-7*); "அஞ்சுடர்நீள் வாண்முகத் தாயிழையு மாறிலா, வெஞ்சுடர்நீள் வேலானும் போதரக்கண்-டஞ்சி, ஒருசுடரு மின்றி யுலகுபா ழாக, இருசுடரும் போந்தனவென் றார்" (*திணைமாலை. 71.*) சுரமஞ்சரிக்கு மதியமும் சீவகனுக்குச்சூரியனும் உவமைகள்.

(இ-ள்.) அல்குலையும் கண்ணையுமுடைய மாதரது முறுவலை அவன் மாந்தும்படி அவனினைவையும், அவண் முகத்திற் குறிப் பையு நோக்கி, எய்வதே தனக்குத் [1]தொழிலாகக் கையிலே வில்லை அம்புடனே யேந்தி இவ்வாயிலை இப்பொழுது காப்பான் காமனே, வேறொருவனல்லனென்று தேவர் கூறினாரென்க. (96)

2091. கடிப்பிணை காது சேர்த்திச் சிகழிகைக் காத நாறத்
தொடுத்தலர் மாலை சூட்டிக் கிம்புரி முத்த மென்றோள்
அடுத்தணிந் தாகஞ் சாந்தி னணிபெற வெழுதி யல்குல்
உடுத்தபொற் கலாபந் தைவந் தொளிவளை திருத்தி னானே.

(இ-ள்.) பிரியக்கருதி, காதிலேகடிப்பிணையையிட்டு, முடியிலே மாலையைச் சூட்டி, தோளிலே கிம்புரி வடிவான முத்தத்தைச் சேர்த்தி அணிந்து, ஆகத்தைச் சாந் தாலே எழுதி, அல்குலைச் சூழ்ந்த கலாபத்தைத் தைவந்து வளையைத் திருத்தினானென்க. (97)

2092. இலங்குவெள் ளருவிக் குன்றத் தெழுந்ததண் டகரச் செந்தீ
நலங்கிள ரகிலுந் தேனுங் கட்டியு நன்கு கூட்டிப்
புலம்பற வளர்த்த வம்மென் பூம்புகை யமளி யங்கண்
விலங்கர சனைய காளை வெள்வளைக் கிதனைச் சொன்னான்.

2090. நச்சு இலைவேல்-விடந்தோய்த்த இலைபோற் கூரிய வேல். மாதரது நகை முகத்துத் தோன்றிய முறுவலை மாற்றி; மாதர்: சுரமஞ்சரி. மாந்தி=மாந்த-சீவகன் உண்ணும்படி. இச்சையும்-சீவனது வேட்கையையும். குறிப்பும்-சுரமஞ்சரியது முகத்திற்குறிப்பையும். கருமம்-காரியம். சிலையைக் கணையோடு ஏந்தி இக்கடையைக் காப்பான் காமனே; விரைமலர் வாளியொடு....திரிதர" (*சிலப்.4:82-3*); "பூமென் கணையும் பொருசிலையுங் கைக்கெண்டு, காமன் றிரியுங் கருவூரா" (*சிலப்.5:49. அடியார். மேற்.*); *பெருங்.1.54: 138.*

(மேற்.) அடி, 4: சிலப்.4:77-84, அடியார்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'தொழிலாதலாலே'.

2091. காதிலே கடிப்பிணையைச் சேர்த்தி ; *சீவக.295, அடிக்.; 1323 பெருங். 1.34: 199.* கடிப்பிணை: காதிலணியும் ஒருவகை அணி. சிகழி கையில் மாலைசூட்டி ; சிகழிகை-முடி. தோளில் கிம்புரிவடிவமுள்ள முத்துமாலையை அணிந்து; *சீவக.170, அடிக்.*; கிம்புரி-மகரவாய்; *நெடுநல்.95-7, ந.* அடுத்து-சேர்த்து. ஆகத்தைச்சாந்தால் எழுதி. அல்குலை உடுத்த கலாபத்தை; உடுத்த-சூழ்ந்த. தைவந்து-தடவி.

(இ-ள்.) குன்றிலெழுந்த தகரவிறகிற்றீயிலே அகின்முதலிய வற்றைக் கூட்டியிட்டுக் குற்றமற வளர்த்த புகையினையுடைய அமளிக்கண்ணேயிருந்து சிங்கவேற்றையொத்த காளை சுரமஞ்சரிக்கு இதனைக் கூறினானென்க. (98)

2093. கருமநீ கவல வேண்டா கயற்கணாய் பிரிவல் சின்னாள்
அருமைநின் கவினைத் தாங்க லதுபொரு ளென்று கூறப்
பெருமநீ வேண்டிற் றல்லால் வேண்டுவ பிறிதொன் றுண்டோ
ஒருமைநின் மனத்திற்சென்றே னுவப்பதே யுவப்ப தென்றாள்.

(இ-ள்.) கயற்கண்ணாய்! நீ கவலவேண்டா; யான் கூறுகின்ற காரியம் யாதெனின், சிலநாள் நின்னைப்பிரிவேன்; பிரிந்தால் நின் கவினைத்தாங்குவாயாக; அஃது அருமையையுடைய பொருள்கா ணென்று கூற, பெரும! நீ விரும்புவதன்றி யான்விரும்புவது வேறொன்றுண்டோ, யான் ஒருபடிப்பட்ட நின்னுடைய மனம் போலே ஒழுகினேனாதலின், நின்மனமுவப்பதேகாண் என்மன முவப்பதென்றாளென்க.

தாங்கல், அல்லீற்று வியங்கோள். பொருள்-காரியம். வேண்டுவ, ஒருமை பன்மைமயக்கம். (99)

2094. நாணொடு மிடைந்த தேங்கொ ணடுக்குறு கிளவி கேட்டே
பூண்வடுப் பொறிப்பப் புல்லிப் புனைநலம் புலம்ப வைகேன்
தேன்மிடை கோதை யென்று திருமக னெழுந்து போகி
வாண்மிடை தோழர் சூழத் தன்மனை மகிழ்ந்து புக்கான்.

2092. தகரச்செந்நீ-தகரவிறகா லாக்கின தீயில்; தகரம்-ஒருவகை யாசனைமரம். கட்டி-நேர்கட்டி யென்னும் வாசனைப் பொருள்; *சீவக.534*, அடிக். புலம்பு அற-குற்றங்கெட. அம்மென் புகை-அழகிய மெல்லியபுகை. புகை ஊட்டப்பெற்ற அமளியிடத்து. அடி, *1-3: சீவக.349*, அடிக். விலங்கரசு: சிங்கம். காளை: சீவகன். வெள்வளைக்கு: சுரமஞ்சரிக்கு.

2093. கயற்கண்ணாய், நீ கவலவேண்டா; கருமம்; சின்னாள் பிரிவல்; கருமம்- யான் அவ்விதம் கூறுதற்குக் காரியம் யாதென்றால். பிரிவல்-பிரிவேன். நின்கவினைத் தாங்கல்; தாங்கல்-தாங்குவாயாக. அஃது அருமையையுடைய பொருள் என்று சீவகன்கூற. பெரும: விளி; என்றது சீவகனை வேண்டிற்று-விரும்புவது. ஒருமையைக் கொண்ட நின்மனம்போலச்சென்றேனாதலால்.

2094. மிடைந்த-நெருங்கிய தேம் கொள்-இனிமைகொண்ட. கிளவி-சுரமஞ்சரியின் சொல்லை. தன்பூணினது வடு சுரமஞ்சரிமீது பொறிப்பப் புல்லி; *பெருங்.2.16:87*; பூண்-ஆபரணம். கோதை, நலம்

(இ-ள்.) அவள், அங்ஙனங்கூறிய நாணொாடு மிடைந்த கிளவியைக் கேட்டு, கோதாய்! நின்னலம் புலம்ப வைகேனென்று புல்லிச் சீவகன்போய்த் தோழர் சூழச் சென்று தன்மனையிலே புக்கானென்க.

பிரிவாற் சிறிது நடுக்குற்ற கிளவி. (100)

2095. புரவியுங் களிறு நோக்கிப் பொன்னெடுந் தேரு நோக்கி
இரவினும் பகலு மோவா தென்மகன் யாண்டை யானென்
றழுதகண் ணீரி னாலே கைகழீஇ யவலிக் கின்ற
மெழுகெரி முகந்த தொக்குந் தாய்மெலி வகற்றி னானே.

(இ-ள்.) புரவிமுதலியவற்றை நோக்கி, இவற்றைவிட்டு என்மகன் எவ்விடத் திருக்கின்றானென்று இரவும் பகலும் ஓவாது அழுத கண்ணீராலே கைகழுவி வருந்துகின்ற தாயது, மெழுகு நெருப்பை முகந்தாற்போல நெஞ்சுருகுகின்ற வருத்தத்தை நீக்கினா னென்க.

[1]இருடிகூற்றைச் சிந்தித்திருத்தலின், கந்துகன் மெலிவைய கற்றினானெனல் வேண்டாவாயிற்று. (101)

2096. ஒற்றரு முணர்த லின்றி யுரையவித் துறுப்பி னாலே
சுற்றத்தார்க் குரைப்ப வீண்டித் தொக்குடன் றழுவிக் கொள்வார்
எற்றுவா ரினைந்து சோர்வார் நம்பியோ நம்பி யென்னா
உற்றுடன் றழுத கண்ணீர் காலலைத் தொழுகிற் றன்றே.

புலம்ப வைகேனென்று கூற; புலம்ப-தனித்து வருந்தும் படி. வைகேன்-பிரிந்திரேன். கோதை: சுரமஞ்சரி; விளி. திருமகன்: சீவகன். மனையிற் புக்கான்.

2095. ஓவாது-இடைவிடாமல். என்மகன் என்றது சீவகனை. கழீஇ-கழுவி. அவலிக்கின்ற-வருந்துகின்ற. அவலிக்கின்ற தாயினுடைய மெழுகு எரி முகந்ததொக்கும் மெலிவை அகற்றினான்; தாய்:சுநந்தை. மெலிவு-வருத்தம்.

(உரை.) [1]இருடிகூறியது: சீவக.1124-1131.

2096. ஒற்றர்-அரசனால் ஒற்றியறிய விடப்பட்டவர்கள். உரைய வித்து-தன் வாயினாலொன்றுங் கூறாமல். உறுப்பினால்-தன் அங்கங் களினாலே. உரைப்ப-தன்வரவை உணர்த்த. ஈண்டி-உறவினர்கள் செறிந்து. கொள்வார்-கொள்வாராய். எற்றுவார்-புடைத்துக்கொள்வாராய். என்னா-என்றுகூறி. கால் அலைத்து-காலையிழுத்து.

(இ-ள்.) ஒற்றரும் உணர்தலின்றாக உரையைத்தவிர்த்து உறுப்பாலே சுற்றத்தார்க்கு வரவையுணர்த்த, அவர் ஈண்டிச் சேரத் தழுவிக்கொள்வாராய், எற்றுவாராய்ச் சோர்வாராய்த் தொக்கு, நம்பியோ! நம்பியோ! என்னா அழுத கண்ணீர் காலையிழுத்து ஒழுகிற்றென்க.

இஃது உவகைக்கலுழ்ச்சி. (102)

2097. கந்துகன் கழறக் கல்லென் கடற்றிரை யவிந்த வண்ணம்
வந்தவர் புலம்பு நீங்க மறைபுறப் படுமென் றெண்ணி
எந்தைதா னிறந்த நாளின் றெனநக ரியம்பி யாரும்
அந்தமி லுவகை தன்னா லகங்குளிர்ப் பெய்தி னாரே.

(இ-ள்.) இவ்வழுகையால் இம்மறை புறப்படுமென்றெண்ணிக் கந்துகன் கழறினானாக, கடற்றிரை கல்லென்கின்ற ஒலியவிந்தாற் போல வந்த சுற்றம் அழுகையைத் தவிர, பின்னரும் அந்தமிலு வகையாலே, [1]நாயனார் போன நாள் இன்றென்று அகத்திலுள்ளோ ரெல்லாரும் கூறி அழுத பின்பு அகமகிழ்ச்சி யெய்தினாரென்க. (103)

2098. செங்கயன் மழைக்கட் செவ்வாய்த் தத்தையு மகிழ்ந்து தீஞ்சொல்
எங்கையைச் சென்று காண்மி னடிகளென் றிரந்து கூற
மங்கல வகையிற் சேர்ந்து மதுத்துளி யறாத மாலை
கொங்கலர் கண்ணி சேர்த்திக் குங்கும மெழுதி னானே.

2097. மறை புறப்படுமென்றெண்ணிக் கந்துகன் கழற, திரை யிடத்துக்கல்லென்னு மொலி அவிந்தவண்ணம் வந்தவர் புலம்பு நீங்க; மறை-சீவகன் இராசமா புரத்து வந்துள்ளான் என்னும் இரகசியம். புறப்படுதல்-வெளிப்படுதல். கழற-அழு பவர்க்கு இடித்துக் கூறுதலால். புலம்பு நீங்க-அழுகையை அகற்ற. உவகை தன்னால், எந்தை இறந்தநாள் இன்று என நகரில் இயம்பி, யாரும் அகம் குளிர்ப்பெய்தினார். எந்தை: கந்துக்கடனின் தந்தை. சீவகனுக்காகச் செய்த ஆரவாரத்தை மறைக்கும் பொருட்டு 'எந்தை யிறந்த நாள் இன்று என' அழுதனர்.

(உரை.) [1]நாயனார்: கந்துக்கடனுடைய தந்தை.

2098. தத்தை: காந்தருவதத்தை. மகிழ்ந்து-சீவகனைக்கண்டு உவந்து. அடிகள், எங்கையைச் சென்று காண்மின் என்று தீஞ்சொல்லால் கூற; உவந்து. அடிகள்: சீவகன்; விளி. எங்கை யென்றது குணமாலையை. கூற-தத்தை சொல்ல. சேர்ந்து, மாலையையும் கண்ணியையும்

(இ-ள்.) இவனைக்கண்டு தத்தையுமகிழ்ந்து, அடிகளே, சென்று குணமாலையைக் காண்மினென்று புலவியில்லாத தீஞ்சொல்லாலே இரந்து கூற, அவனுஞ் சேர்ந்து மாலையையும் கண்ணியையும் மங்கலக்கூற்றாலே முதற்சேர்த்திக் குங்குமத்தை அணிந்தானென்க.

[1]தேவன், "பன்னிருமதியின்" (சீவக.1220) என்றதனைத் தானுணர்தலிற்[2] றனக்குக்கூட்டமின்மையுணர்தலானும், [3]அவள் வருத்த மிகுதியானும் இங்ஙனமிரந்து கூறினாள். குணமாலை, கணவன் வருதலின் மங்கலவணிக்கு உடம்பட்டுப் பின்பு கூட்டத்திற்கு உடம்படாதுகூறுகின்றாள். (104)

2099. தீவினை யுடைய வென்னைத் தீண்டன்மி னடிகள் வேண்டா
பாவியே னென்று நொந்து பரிந்தழு துருகி நையக்
காவியங் கண்ணி யொன்றுங் கவலல்யா னுய்ந்த தெல்லாம்
நாவியே நாறு மேனி நங்கைநின் றவத்தி னென்றான்.

[1]இவளைத் தீண்டிச் சீவகன் கொலையுண்டானென்று உலகங்கூறலின், தீவினையுடைய வென்னையென்றாள். தான் விலக்கவும் இவன் தீண்டலின், பின்னும் வேண்டாவென்றாள். இவனைப் பெற்றுவைத்தும் இங்ஙனம் நீக்கிக் கூறவேண்டலிற் பாவியேனென்றாள்.

(இ-ள்.) 'அடிகளே! தீண்டன்மின்; வேண்டா; பாவியேன்' என்று அன்புற்று அழுது நையாநிற்க, கண்ணி, கவலல்; யான் எல்லாவற்றையும் பிழைத்தது, நீ செய்துவைத்த நல்வினையாலே காணென்றானென்க.

மங்கலவகையினாற் சேர்த்தி; சேர்ந்து-குணமாலையை அடைந்து; சேர்த்தி-குணமாலைக்குஅணிந்து.

(உரை.) [1]தேவன்: சுதஞ்சணன். [2]தனக்கு என்றது காந்தருவ தத்தையை.[3]அவள்: குணமாலை.

2099. அடிகள், என்னைத் தீண்டன்மின், வேண்டா, பாவியேன் என்று; அடிகள்: சீவகன்; விளி. என்று-எனக் குணமாலை கூறி. பரிந்து-வருந்தி. நைய-நைந்துநின்றாளாக. கண்ணி: குணமாலை; விளி. ஒன்றும் கவலல்-சிறிதும் வருந்தாதே. நாவி-கஸ்தூரி. மேனியையுடைய நங்கையாகிய நினது. யான் எல்லாவற்றிலும் உய்ந்தது, நினது தவத்தினால் என்றான்.

(உரை.) [1]'இவள்காலைத்.'

"நந்ததிண்டேர்.....பண்" (*சீவக.1088*) என [2]ஆசிரியனைத் தப்பப் புகுந்தனையும், "பெண்ணிடர் விடுப்ப" (*1752*) என வந்த தன்மையையும், தான்கட்டியங்காரன்[3]பரிகரத்தைக் கொல்வேமோ வென்று நினைத்த தனையுங்கருதி 'எல்லாம்' என்றான். (*105*)

2100. அன்னமென் னடையு நோக்குஞ் சாயலு மணியு மேரும்
மின்னினுண் ணுசுப்பும் வெய்ய முலைகளு முகமுந் தோன்ற
என்மனத் தெழுதப் பட்டா யாயினு மரிவை கேளாய்
உன்னையான் பிரிந்த நாளோ ரூழியே போன்ற தென்றான்.

அணி-அழகு. ஏர்-எழுச்சி.

(இ-ள்.) என்று பின்னும், அரிவாய்! கேளாய்; நடைமுதலியன வெல்லாம் என்மனத்தெழுதப்பட்டு நீங்காதிருந்தாயாயினும் நின்னை மெய்யுறுபுணர்ச்சியின்றிப் பிரிந்த ஒருநாள் ஓரூழிக்காலம் போலேயிருந்ததுகாண்; இன்னும் என்னைவருத்தாதே கொள்ளென்றா னென்க. (*106*)

2101. இளையவண் மகிழ்வ கூறி யின்றுயி லமர்ந்து பின்னாள்
விளைபொரு ளாய வெல்லாந் தாதைக்கே வேறு கூறிக்
கிளையவர் சூழ வாமான் வாணிக னாகிக் கேடில்
தளையவிழ் தாம மார்பன் றன்னகர் நீங்கி னானே.

---

[2]ஆசிரியனைத் தப்பப் புகுந்தது: கட்டியங்காரனிடத்து ஓர் யாண்டிறுதியளவாக அழற்சியின்மை வேண்டுவல்' என்று அச்சணந்தி யாசிரியன் கூறிய கூற்றைத் தவறிக் கட்டியங்காரனிடத்துக் கோபம் கொண்டமை; *சீவக.393.* [3]பரிகரம்: நாற்புறத்தும் தொழில் செய்வோர் தொகுதி.

2100. என்மனத்து எழுதப்பட்டாயென்றது சீவகன், குணமாலையை இடையறாது நினைத்திருந்தமையை உணர்த்தியது. அரிவை: குண மாலை; விளி.

2101. இளையவள்: குணமாலை. மகிழ்வ-மனமகிழ்வனவற்றை. (பி-ம்.) 'மகிழ்ந்து கூறி.' பின்னாள்-மற்றைநாள். விளைபொருள்-மேல் விளையுங் காரியத்தை. தாதைக்கு: கந்துக்கடனுக்கு. வேறு கூறி-துணிந்து சொல்லி. கிளையவர்-சுற்றத்தார். வாமான் வாணிகனாகி-குதிரை கொள்ளும் வணிகரது வேடங்கொண்டு. மார்பன்: சீவகன்; எழுவாய். தன் நகரினின்றும் நீங்கினான்.

(இ-ள்.) தாமமார்பன், இங்ஙனம் அவள் மனமகிழ்வன வற்றைக்கூறி அவளைக்கூடி மற்றைநாள் தாதைக்கு மேல்முடியுங் காரியங்களைத் துணிந்து கூறிச் சுற்றம் சூழத் தாவுங்குதிரையைக் கொள்ளும் வாணிகனாகி அதற்கு ஒரு வேடங்கொண்டு தன்மனையி னின்றும் போனானென்க.

'பின்னாள்' என்று ஈண்டுக் கூறலின், "அன்றைப்பகலே..... வந்தடைவன்" (*சீவக. 1932*) என்றல் ஆகாதென்றுணர்க. *(107)*

9. சுரமஞ்சரியாரிலம்பகம் முற்றிற்று.

ஆகக்கவி, 2101.

பத்தாவது

மண்மகளிலம்பகம்

2102. குடம்புரை செருத்தற் குவளைமேய் கயவாய்க்
குவிமுலைப் படர்மருப் பெருமை
நடந்தவா யெல்லா நறுமலர் மரையி
னாகிலைச் சொரிந்தவந் தீம்பால்
தடஞ்சிறை யன்னங் குருகொடு நாரைப்
பார்ப்பின மோம்புதண் மருதம்
மடங்கல்போற் றிறலார் மாமணி கறங்க
வளவயற் புள்ளெழக் கழிந்தார்.

செருத்தல்-மடி. கயவாய்-பெரியவாய். பால், எழுவாய்.

(இ-ள்.) திறலார், செருத்தன் முதலியவற்றையுடைய எருமை தான் போனவிடமெல்லாம் தாமரையின் இளைய இலையிலே சொரிந்த பால், அன்னமும் குருகும் நாரையுமாகிய பார்ப் பினத்தை வளர்க்கும் மருதநிலத்தே மணிகறங்குதலிற் புள்ளெழப் போயினாரென்க.

[1]இவை பாலுண்டல்நிலப்பண்பு. *(1)*

2103. புரிவளை யலறிப் பூசலிட் டீன்ற
பொழிகதிர் நித்தில முழக்கி
வரிவளை சூழும் வலம்புரி யினத்துட்
சலஞ்சல மேய்வன நோக்கி

2102. செருத்தல்-பால் தங்கிய மடி. கயம்-பெருமை. செருத் தலையும் வாயையும் முலையையும் மருப்பையும் உடைய எருமை. அடி, *1: கூர்ம. சூரியன் மரபு. 43; நைடத. நாடு. 20.* நடந்த வாய்-சென்ற இடம். மரையின் நாகிலை-தாமரையின் இளைய இலையில். எருமையின்பால் இலையில் சொரிதல்: "பைங்க ணெருமை படுகன் றோம்பிச், செருத்தல்செற்றிய தீம்பாலயல, உருவ வன்னமொடு குருகு பார்ப்பெழப், பாசடைப் பிலிற்றும் பழனப் படப்பை" *(பெருங். 1.48: 142-5.)* ஓம்பும்-பாதுகாக்கும். மருதம்-மருதநிலத்தை. திறலார்: சீவகன் முதலியவர். மணிகறங்குதலால் புள்எழ. கழிந்தார்-கடந்து சென்றார்கள்.

(உரை.) [1]இவை: அன்னமுதலியன.

2103. புரிவளை-முறுக்கிய சங்கு. அலறி-நொந்து. பூசலிட்டு-முழங்கி. நித்திலம்-முத்து. வலம்புரியைக்காட்டிலும் சலஞ்சலம்

அரிதுண ரன்னம் பெடையெனத் தழுவி
யன்மையி னலமர லெய்தித்
திரிதரு நோக்கந் தீதிலார் நோக்கி
நெய்தலுங் கைவலத் தொழிந்தார்.

தீது-ஈண்டு வேட்கை.

(இ-ள்.) தீதிலார், புரிந்த வளை சூன்முதிர்ச்சியினாலே மெய்ந்நொந்து கூப்பிட்டு ஈன்ற முத்தையுழக்கி ஆயிரஞ்சங்கு சூழத்திரியும் வலம்புரியாயிரத்துக்குள்ளே சலஞ்சலமேய்வன வற்றை நோக்கிப் பாலையும் நீரையும் பிரிக்கவல்ல அன்னம் பெடையென்று சென்று தழுவி அவையன்மையின் வருந்தி மறித்துப் போகின்ற நோக்கத்தைத் தாம்பார்த்துத் தனக்குரிய ஒழுக்கத் திடத்தின் நெய்தனிலத்தையும் போனாரென்க. *(2)*

2104. கோட்டிளங் கலையுங் கூடுமென் பிணையுங்
கொழுங்கதிர் மணிவிளக் கெறிப்பச்
சேட்டிளங் கொன்றைத் திருநிழற் றுஞ்சச்
செம்பொறி வண்டவற் றயலே
நாட்டிளம் படியார் நகைமுகம் பருகு
நல்லவர் போன்மலர் பருகும்
மோட்டிள முல்லை மொய்ம்மலர்க் கான
முருகுவந் தெதிர்கொள நடந்தார்.

(இ-ள்.) உயர்ந்த கொன்றைநிழலிலே மணிவிளக்கெறிப்பக் கலையும் பிணையும் துஞ்ச வண்டுகள் அக்கொன்றைக்கயலே நின்ற முல்லைமலர்களை மகளிர்முகத்தின் நகையைப் பருகும் ஆடவரைப் போலப் பருகுதற்குக் காரணமான முருகு எதிர்கொள்ள அம்முல்லை மலரையுடைய கானத்தைப் போனாரென்க. *(3)*

சிறந்தது. அரிது உணர் அன்னம்- பாலையும் நீரையும் அரிதாக உணர்ந்து பிரிக்கவல்ல அன்னம். சலஞ்சலத்தைப் பெடையன்னமெனத் தழுவி. அன்மையின்-பெடையன்னமல்லாமையால். அலமரல்-மனச்சுழற்சி. திரிதரும் நோக்கம்-திரும்பிச் செல்கின்ற நோக்கத்தை. கைவலத்து நெய்தலும் ஒழிந்தார்-தனக்குரிய ஒழுக்கத்திடத்தையுடைய நெய்தனிலத் தையும் நீங்கினார்.

2104. கலை-ஆண்மான். பிணை-பெண்மான். கொன்றை நிழலில் விளக்கெறிப்ப, கலையும் பிணையும் துஞ்ச; துஞ்ச-உறங்காநிற்க. பொறி-புள்ளி. அவற்றயலே-கொன்றைமரங்களினருகே. வண்டு, அயலே நாட்டிய முல்லை மலரை, இளம்படியாரது முகத்தைப் பருகும் நல்லவர்போலப் பருகுதற்குக் காரணமான முருகு எதிர்கொள்ள மலர்க்

2105. குழவிவெண் டிங்கட் கோட்டின்மேற் பாயக்
குளிர்புனல் சடைவிரித் தேற்கும்
அழலவிர் சூலத் தண்ணலே போல
வருவிநீர் மருப்பினி னெறியக்
கழைவளர் குன்றிற் களிறுநின் றாடுங்
கடிநறுஞ் சந்தனச் சாரல்
இழைவளர் முலையார் சாயல்போற் றோகை
யிறைகொள்பூங் குறிஞ்சியு மிறந்தார்.

(இ-ள்.) கங்கையினீர் இளையதாகிய பிறைக்கோட்டிலே வீழ ஒற்றைச் சடையை விரித்துநின்று ஏற்கும் இறைவனைப் போலே அருவிநீர் மருப்பிலே வீழக் களிறு குன்றிலே நின்றாடுஞ் சாரலிலே தோகைகள் தங்குதல் கொண்ட குறிஞ்சிநிலத்தையும் போனாரென்க.

இஃது இல்பொருளுவமை. [1]கங்கைக்குத்தலைப்பாகிய இமவானிற் பதுமையென்னும் பொய்கையில் நீர்விழுகின்ற தாழ் வரையில் உருத்திரப்படிமமிருத்தலின், 'சூலத்தண்ணல்' என்றார். (4)

2106. ஊன்றலைப் பொடித்தாங் கனையசெஞ் சூட்டி
னொளிமயிர் வாரண மொருங்கே
கான்றபூங் கடம்பின் கவட்டிடை வளைவாய்ப்
பருந்தொடு கவர்குரல் பயிற்றும்

கானத்தை நடந்தார்; இளம்படியார்-மகளிர்; "இல்லிருக்கு மிளம்படியார்" (சூளா. துறவு. 208); "இளம்படி யிவளுக் கென்னினைந் திருந்தா யிடவெந்தை யெந்தைபி ரானே" (பெரியதிரு. 2.7:2); (பி-ம்.) 'இளம்பிடியார்.' நல்லவர்: ஆடவர். முருகு-வாசனை. இப்பாடலில் முல்லைநிலம்கூறப்பட்டது.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'துஞ்சும்படி.'

2105. புனல், திங்களது கோட்டின்மேற் பாயும்படி சடையை விரித்து ஏற்கும் சூலத்தண்ணல்; புனல்: கங்கைநீர். கோடு-நுனி. சூலத்தண்ணல்: சிவபெருமான். அருவிநீர் மருப்பினில் எறியும்படி களிறு குன்றில் நின்றாடும் சாரல்; மருப்பு-தந்தம். எறிய-வீழ. சாரல்-மலைச்சாரலில் இழை-ஆபரணம். முலையார்: மகளிர். தோகை: மயில். இறை-தங்குதல். குறிஞ்சியும் இறந்தார்-குறிஞ்சிநிலத்தையும் கடந்தார்.

(உரை.) [1]கங்கைக்குத் தலைப்பில் 'கங்காகூடம்' என்று ஒரு சிறுமலையுண்டென்பர்.

ஆன்றவெம் பாலை யழன்மிதித் தன்ன
வருஞ்சுரஞ் சுடர்மறை பொழுதின்
ஊன்றினார் பாய்மா வொளிமதிக் கதிர்போற்
சந்தன மொருங்குமெய் புதைத்தே.

ஆங்கென்றது முற்கூறிய [1]முல்லையும் குறிஞ்சியுஞ் சேர்ந்த இடத்தை. கவர்குரல்-இரைகளைக் கவர்ந்துகொள்ளுகைக்கு விரும்புகின்ற குரல். வாரணமும் பருந்தும் பாலைநிலத்தினது வெப்பமிகுதியின் நாள்வழியிளைப்பால் ஓரிடத்திருந்தும் ஒன்றை யொன்று நலியமாட்டாமையின், ஒரிடத்திருந்து கவர்குரல் பயிற்று மென்றார். [2]வெம்மை, விகாரம்.

(இ-ள்.) ஊன் தலையிலே தோற்றினாலொத்த சூட்டினை யுடைய வாரணம், வெம்மையாற் பூவையுதிர்த்த கடம்பிலிருக் கின்ற பருந்துடனேயிருந்து சேரக் குரலைப்பயிற்றும் அவ்விடத்து அழன்மிதித்தன்ன வெம்மையமைந்த பாலையாகிய சுரத்தை அந்திக்காலத்தே மதிபோலுஞ் சந்தனத்தே உடம்பு சேர மறையப் பட்டு மாவை விசையிலே செலுத்தினாரென்க.

வெம்மைமிகுதியால், அந்திக்காலத்தே போனார். "நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப், படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே" *(தொல். அகத்திணை. 2)* என்று பாலைக்கு நிலமின்றென்ற

2106. ஊன்தலை பொடித்தனைய-மாமிசம் தலையில் தோன்றிய னாலொத்த. சூட்டு-உச்சிக்கொண்டை. வாரணம்-கோழி. அடி,1: *கூர்ம. பிலக்க. 40.* கான்ற-பூக்களையுதிர்த்த; *(பி-ம்.)* 'கான்றபூ மராவின்.' கவடு-கிளை. வாரணம் பருந்தொடு கவர்குரல் பயிற்றும்; கவர்குரல்- விரும்புங் குரலை; பெடையை யழைக்கின்ற குரலெனலுமாம்; *மலைபடு. 510, ந;* "கலவ மஞ்ஞை கவர்குரல் பயிற்றி" *(பெருங். 1.54:35.)* அழல் மிதித்தன்ன வெம்மை யான்ற பாலையாகிய சுரத்தை; அழல்-தீயை. சுடர்மறை பொழுதின்-சூரியன் மறைகின்ற காலத்தே. மதிக்கதிர்போலும் சந்தனத்தே மெய்புதைத்து மாவை ஊன்றினார்; சந்தனக்கலவை குளிர்ச்சியை உடைமையினால், மதிக்கதிர்போல் என்றார். புதைத்து-மறைக்கப்பட்டு. மா ஊன்றினார்-குதிரையை விரையச் செலுத்தினார்கள்.

(உரை.) [1]முல்லையுங் குறிஞ்சியும் சேர்ந்த இடம் பாலையாதல், "முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து, நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப், பாலையென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்" *(சிலப். 11: 64-6)* என்பதனாலுமறியப்படும். [2]வெம்மை யென்பது வெம் எனக் கடைக்குறைந்தது.

மையானும், "நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு, முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே" (மேற்படி. 9) என்றமை யானும், அக்காலமன்றி இவர் செல்கின்ற காலம் முன்பனி தொடங்கு கின்ற காலமாகவும் பாலை கூறியவாறு என்னையெனின், [3]காலம் பொதுவாய்த்தேயந்தோறும் வேறுபட்டிருக்கும்; சித்திரையும் வைகாசியும் குடகமலைக்குக் கார்காலத்தை யாக்கினாற்போல மார்கழித் திங்களும் இவர்போகின்ற தேயத்திற்கு முதுவேனிலாய் வெம்மையை விளைத்துப் பாலையையாக்கிற்று. இனி இமயத்தைச் சூழ்ந்தவிடம் தெய்வத்தினாணையால் எக் காலமும் மாறாமல் ஒரிடம் ஒருகாலமாயேயிருக்குமாதலின், அவ்விடத்தே இவர் போகின்றாரென்றுமாம். *(5)*

2107. நிலையிலா வுலகி னின்றவண் புகழை
வேட்டவ னிதியமே போன்றும்
இலைகுலாம் பைம்பூ ணிளமுலைத் தூதி
னின்கனித் தொண்டையந் துவர்வாய்க்
கலைவலார் நெஞ்சிற் காமமே போன்றுங்
கடவுளர் வெகுளியே போன்றும்
உலைவிலார் நில்லா தொருபக லுள்ளே
யுருப்பவிர் வெஞ்சுரங் கடந்தார்.

இதுவும் அவ்விடத்தே அவர் போகின்ற கடுமை கூறிற்று.

(இ-ள்.) கேடிலார், தாழாதே ஒருமுகூர்த்தத்தே, புகழை விரும்பினவன் கையிற்பொருள் போமாறுபோலேயும், பூணை யுடைய முலையாகிய தூதினையும் தொண்டைபோலும் வாயினை

---

[3]'ஒரோர் தேயத்திற்கு ஒரொருகாலம் மாறி நிகழ்தலின் வேற்றுப் புலம் படரவென்றார்' *(சிலப்.14:120-25,* அடியார்.)

2107. வேட்டவன்-விரும்பியவனது. வண்புகழ்-கொடையாற் பெறும்புகழ். *அடி,1:* "நில்லாமையே நிலையிற் றாகலின், நல்லிசை வேட்டநயனுடைநெஞ்சிற், கடப்பாட்டாளனுடைப்பொருள்போலத், தங்குதற் குரியதன்று" *(குறுந்.143: 3-6.)* இலைகுலாம்பைம்பூண்: *சீவக. 1371,* அடிக். முலையாகிய தூதினையும், தொண்டைக் கனிபோலும் வாயினையுமுடைய கலைவலார்; கலைவலார்: பரத்தையர்; *சிலப். 14:167, 22: 138-9; மணி. 2:29; பெருங்.1.35: 84-6.* கடவுளர் வெகுளியே போன்றும்-முனிவரது கோபம் கணத்திற்றோன்றி மறைதல்போலவும்; *குறள்.29,* பரிமேல்., உலைவிலார்-கேடில்லாராகிய சீவகன் முதலியவர். ஒருபகல்-ஒருமுகூர்த்தம்.

யுமுடைய பரத்தையர்காமம் போமாறு போலேயும், இருடிகள் கோபம்போமாறுபோலேயும்சுரத்தைக்கடுகப்போனாரென்க.

கனி, முதற்கேற்ற அடை. *கலைகளாவன:* "வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிரு திறத்துக், கூத்தும் பாட்டுந் தூக்குந் துணிவும், பண்ணியாழ்க் கரணமும் பாடைப் பாடலும், தண்ணுமைக் கருவியுந் தாழ்தீங் குழலும், கந்துகக் கருத்து மடைநூற் செய்தியும், சுந்தரச் சுண்ணமுந் தூநீ ராடலும், பாயற் பள்ளியும் பருவத் தொழுக்கமும், காயக் கரணமுங் கண்ணிய துணர்தலும், கட்டுரை வகையுங் கரந்துறை கணக்கும், வட்டிகைச் செய்தியு மலராய்ந்து தொடுத்தலும், கோலங் கோடலுங் கோவையின் கோப்பும், காலக் கணிதமுங் கலைகளின் றுணிவும், நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த, ஓவியச் செந்நூ லுரைநூற் கிடக்கையும்" *(2:18-31)* என மணிமேகலையிற்கூறப்பட்டனவாம். *(6)*

2108. புதுக்கலம் போலும் பூங்கனி யாலும்
பொன்னிணர்ப் பிண்டியும் பொருந்தி
மதுக்கலந் தூழ்த்துச் சிலம்பிவீழ் வனபோன்
மலர்சொரி வகுளமு மயங்கிக்
கதிர்த்ததண் பூணி கம்புடாழ் பீலிக்
கனைகுர னாரைவண் டானம்
எதிர்த்ததண் புனல்சூ ழின்னதிக் கரைமே
லிளையவ ரயாவுயிர்த் தெழுந்தார்.

(இ-ள்.) வேட்கோவரிடத்துப் புதுக்கலத்தையொக்கும் பொலிவுபெற்ற கனியையுடைய ஆலும் பிண்டியும் பொருந்தி, முன்னர்ச் செவ்விகலந்து பின்பு காம்பு கழலுதலிற் சிலம்பி வீழ்வனபோல மலரைச்சொரிகின்ற மகிழு மயங்கி, பூணியும் கம்புளும் சிறுசின்னம்போலும் செறிந்த குரலையுடைய நாரையும் வண்டானமும் எதிர்த்த நதிக்கரைமேலே இளையவர் இளைப் பாறிப்போனாரென்க.

பூணி, கம்புளென்பன இறந்தவழக்கு. *(7)*

2108. புதுக்கலம்-புதிய பானை; ஆலங்கனிக்கு உவமை; "புதுக்கலத்தன்ன கனிய வாலம்" *(ஐங்.303.)* கனியையுடைய ஆலும். பிண்டி-அசோகு. மதுவைக்கலந்து ஊழ்த்து; ஊழ்த்து-சொரிந்து. வகுளம்-மகிழம்பூ. பூணி-ஒருபறவை; *பெருங்.1.51:69.* கம்புள்- சம்பங் கோழி. தாழ்பீலிக் கனைகுரல் நாரை-சிறுசின்னம்போலும் செறிந்த குரலையுடைய நாரை; "நாரை....பீலி தகைதரப் பிளிறும்" *(ஆணைக்காப். நாடு. 84.)* *(பி-ம்.)* 'எதிர்த்தபூம் புனல்.' இளையவர்: *சீவகன் முதலியோர்.* அயாவுயிர்த்து-இளைப்பாறி; *சீவக.600,2947, ந.*

2109. அள்ளிலைப் பலவி னளிந்துவீழ் சுளையும்
கனிந்துவீழ் வாழையின் பழனும்
புள்ளிவா ழலவன் பொறிவரிக் கமஞ்சூன்
ஞெண்டினுக் குய்த்துநோய் தணிப்பான்
பள்ளிவாய் நந்து மாமையும் பணித்துப்
பன்மலர் வழிபடக் குறைக்கும்
வெள்ளநீர்ப் படப்பை விதையம்வந் தடைந்தே
வேந்தனுக் குணர்த்தமுன் விடுத்தார்.

(இ-ள்.) செறிந்த இலையையுடைய பலவின் சுளையையும், வாழைப்பழத்தையும் புள்ளியையுடையத்தாய் ஆண்டு வாழும் அலவன், நிறைந்த சூலையுடைய பெடைக்குக் கொடுத்து அதன் வேட்கையைத் தணித்தற்கு நத்தையையும் ஆமையையுமிதித்து மலரை வழியாம்படி குறைக்கும் விதையத்தைச்சேர்ந்து வேந்தனுக்கு அறிவிக்கும்படி முன்னேஆள்விட்டாரென்க. (8)

2110. வீட்டிடந் தோறும் வில்லக விரல்போற்
பொருந்திநின் றொருங்கெதிர் கொள்கென்
றேட்டின்மேற் றீட்டித் திருவெழுத் திட்டாங்
கிறைவனுந் தமர்களைப் பணிப்ப
நாட்டகத் தமிர்து நளிகட லமிர்து
நல்வரை யமிர்தமு மல்லாக்
காட்டகத் தமிர்துங் காண்வரக் குவவிக்
கண்ணகன் புறவெதிர் கொண்டார்.

2109. அள்ளிலைப் பலவின் அளிந்த வீழ்சுளை; "அள்ளிலைப் பலவினெற்றி யளிந்துவீழ் சுளையின்" (கூர்ம. இராமனவ. 73); அள்-செறிவு. அளிந்து-கனிய முதிர்ந்து. புள்ளியையுடைய அலவன்; ஆண் நண்டு. கமஞ்சூல் ஞெண்டினுக்கு-நிறைந்த கருப்பத்தையுடைய பெடைநண்டிற்கு. ஆணண்டு பெண்ணண்டிற்குப் பழம் அளித்தல்; "அகலிலை நாவ லுண்டுறை யுதிர்த்த, கனிகவின் சிதைய வாங்கிக் கொண்டுதன், தாழை வேரளை வீழ்துணைக் கிடூஉம், அலவற் காட்டி" (அகநா.380:4-7); "அலவன்றன் சீர்ப்பெடையின், வாய்வண் டனையதொர் நாவற் கனிநனி நல்க" (சிற்.84.) தணிக்கும் பொருட்டு நந்தையும் ஆமையையும் பணித்து மலரைவழிபடக் குறைக்கும்; நந்து-சங்கு. பணித்து-மிதித்து. விதையம்-விதேகதேசம். வேந்தன்: கோவிந்தராசன்; விசயையின் சகோதரன். தூதுவரைவிடுத்தார்.

2110. வீட்டிடம்-விட்ட இடம்; தொகுத்தல். வில்லகவிரல்போல் பொருந்தி-வில்லை அகப்படப் பிடித்த விரல்களைப்போல நெருங்கி

வீட்டிடம், [1]விகாரம். "வில்லக விரலிற் பொருந்தி" (*குறுந். 370*) என்றார் பிறரும்.

(இ-ள்.) இறைவனும் தன்னாட்டவர்க்கு விடுதலையுடைய இடங்கடோறும் விற்பிடித்த விரல்போற் கிட்டிநின்று சேர எதிர்கொள்கவென்று நினைப்பிட்டுத் திருவெழுத்துச் சாத்தித் திருமுகங்கொடுத்துக்[2] காரியப்பெயரையும் ஏவ, அவரும் அமிர்துகளைக் குவித்து முல்லைநிலத்தே சென்று எதிர்கொண்டாரென்க.

நாட்டிலமிர்து: "செந்நெற் சிறுபயறு சேதா நறுநெய்தீங், கன்னற் கதலியோ டைந்து." *கடலமிர்து:* [3]"ஓர்க்கோலை சங்க மொளிர்பவளம் வெண்முத்தம், நீர்ப்படு முப்பினோ டைந்து." *வரையமிர்து:* [4]"தக்கோலந் தீம்பூத் தகைசா லிலவங்கம், கப்பூரஞ் சாதியோ டைந்து." *காட்டிலமிர்து:* "அரக்குலண்டு செந்தே னணிமயிற் பீலி, திருத்தகு நாவியோ டைந்து." அமிர்தென்றது, பொருள்களை. *(9)*

2111. பொருமத யானைப் புணர்மருப் பேய்ப்பப்
பொன்சுமந் தேந்திய முலையார்
எரிமலர்ச் செவ்வாய் திறந்துதே னூற
வேத்துவார் பூக்கடுய்த் தொழுவார்
வருகுலைக் கமுகும் வாழையு நடுவார்
வரையுமி ழாவிபோன் மாடத்
தருநறும் புகையு மேந்துவா ரூர்தோ
றமரர்த முலகமொத் ததுவே.

நின்று; கவவுக்கை நெகிழாமல் அணைந்து நிற்றலை உணர்த்தியது. ஒருங்கு-சேர. சீவகனை எதிர்கொள்கவென்று. தீட்டி-எழுதி. இறைவன்: கோவிந்தராசன். தமர்-உறவினர். அமிர்து-நுகரும் பொருள்கள். குவவி-குவித்து. புறவிற் சீவகனை எதிர்கொண்டார்; புறவு-முல்லை நிலம்.

(உரை.) [1]நீட்டல்விகாரம். [2]காரியப்பெயர்-காரியஸ்தர்; "காரியப் பேர், ஆர்தட் டினுந்தட்டு வாராமலே" (*தனிப்பாடல்.*) [3]*சிலப். 10:102-11*, அடியார். மேற். [4]*சீவக. 838*, அடிக்.

2111. பொன்சுமந்து மருப்பேய்ப்ப ஏந்திய முலையார்; அந்நாட்டு மகளிர்; பொன்: ஆபரணம். எரிமலர்ச் செவ்வாய்-முருக்கிதழ் போலும் சிவந்தவாய். தூய்-தூவி. *(பி-ம்.)* 'வரையுமிழருவி.' ஊர்தோறும் ஏத்துவார், தொழுவார், நடுவார், ஏந்துவாராக.

ஆவி-நெட்டுயிர்ப்பு.

(இ-ள்.) ஊர்தோறும் பூணைச் சுமந்து மருப்பேய்ப்ப ஏந்திய முலையார் ஏத்துவார் தொழுவார் ஏந்துவாராக, ஆடவர் கன்னிக் கமுகும் வாழையும் நடுவாராக, நாடு தேவருலகத்தை யொத்த தென்க.

இனி நகரின்செய்தி கூறுகின்றார். *(10)*

(வேறு)

2112. பாடி னருவிப் பயங்கெழு மாமலை
மாட நகரத்து வாயிலுங் கோயிலும்
ஆடம் பலமு மரங்கமுஞ் சாலையும்
சேடனைக் காணிய சென்றுதொக் கதுவே.

பாடினருவி-ஒலி இனிய அருவி. உலகைத் தாங்குமவனாதலின் சேடனென்றார்.

(இ-ள்.) சேடனைக்காண்டற்கு மலைபோலுமாடத்தையுடைய நகரிடத்து வாயின்முதலியவற்றிலே ஊர்தொக்கதென்க.

அம்பலம்-பலரும் கூத்துக்காணுமிடம். அரங்கம்-நாடகமாடு மிடம். *(11)*

2113. பல்கதி ராரமும் பூணும் பருமித்துக்
கொல்சின வெந்தொழிற் கோடேந் திளமுலை
நல்லெழின் மங்கையர் நன்னுதற் சூட்டிய
வெல்கதிர்ப் பட்டம் விளங்கிற் றொருபால்.

(இ-ள்.) ஆரத்தையும் பூணையும் பல பிரகாரமாக அணிந்து இளமுலையாகிய கோட்டையேந்திய மங்கையராகிய யானைகளின் நுதலிற் சூட்டிய பட்டம் ஒருபக்கம் விளங்கிற்றென்க. (12)

2114. சுண்ணமுஞ் சூட்டுஞ் சொரிந்து வார்குழற்
கண்ணி மகாரொடு காற்சிலம் பார்த்தெழ
அண்ணலைக் காணிய வார்வத்திற் போதரும்
வண்ண மகளிர் வனப்பிற் றொருபால்.

2112. பாடு-ஒலி. பயம் கெழு-பயன்பொருந்திய. அடி, 1: "பாடினருவிப் பயங்கெழு மீமிசை" *(மலைபடு. 278.)* மலைபோலும் மாடத்தையுடைய நகரத்தில். ஆடுதற்குரிய அம்பலம்; *பெருங். 3.14:21.* சேடனை: சீவகனை.

2113. ஆரம்-முத்துமாலை. பூண்-ஆபரணம். பருமித்து-பலவரிசை யாக அணிந்து. மங்கையரது நுதலில் சூட்டிய பட்டம்; *சீவக. 1791*, அடிக். ஒருபால் விளங்கிற்று.

(இ-ள்.) ஒருபக்கம், அண்ணலைக் காணவேண்டிச் சுண்ணத்தையும் சூட்டையும் கண்ணியையும் சொரிந்து குலைகின்ற குழலையுடைய மகாரை யெடுத்துக்கொண்டு சிலம்பொலிப்ப ஆர்வத்தோடே போதும் மகளிர் வனப்பினையுடைத்தென்க.

தலையிற்சுண்ணமணிந்தார், மகாராதலின். (13)

2115. எதிர்நலப் பூங்கொடி யெள்ளிய சாயற்
கதிர்நல மங்கையர் காறொடர்ந் தோட
முதிரா விளமுலை முத்தொடு பொங்க
அதிரரிக் கிண்கிணி யார்க்கு மொருபால்.

(இ-ள்.) ஒருபக்கம், தோற்றின நலத்தையுடைய கொடியை யிகழ்ந்த சாயலினையும் கதிர்த்த நலத்தையுமுடைய மங்கையர் தம்முலைகள் முத்தோடு கோபிக்க ஓடலின், இடைமுரியுமென்று நடுங்கின கிண்கிணி இங்ஙனம் போகன்மினென்று காலைக் கட்டிக்கொண்டு கூப்பிடுமென்க.

முத்தொடு பொங்குதல்-முத்துவடம் புடைத்தற்குக்கோபித்தல். (14)

2116. கருங்க ணிளமுலை கச்சற வீக்கி
மருங்கு றளர மழைமருண் மாடம்
நெருங்க விறைகொண்ட நேரிழை யார்தம்
பெருங்க ணலமரும் பெற்றித் தொருபால்.

(இ-ள்.) ஒரு பக்கம், முலையைக் கச்சாலிறுக வீக்கி இடை தளர வந்து மாடத்தே தங்குதல்கொண்ட மகளிர்கண்கள் இவனைக் காண்டற்கு இடம் பெறாது அலமருந்தன்மையுடைத்தென்க. (15)

2114. சுண்ணம்- வாசனைப்பொடி. சூட்டு-நெற்றிச்சூட்டு. சுண்ணத்தையும் சூட்டையும் கண்ணியையும் சொரிந்து; *சீவக.193.* வார்குழல் மகாரொடு-குலைகின்ற குஞ்சியையுடைய குழந்தைகளுடன். அண்ணலை: சீவகனை. காணிய-பார்க்கவேண்டி. போதரும்-செல்கின்ற.

2115. எதிர்நலம்-தோற்றினநலத்தையுடைய. கொடியை எள்ளிய; எள்ளிய-இகழ்ந்த. சாயலையும் நலத்தையுமுடைய மங்கையர் ஓட. முதிரா-முற்றாத. பொங்க-புடைத்தலாற் கோபிக்க. கிண்கிணி கால் தொடர்ந்து ஆர்க்கும்; *சீவக.637*; கால்தொடர்ந்து-காலைக்கட்டி.

2116. முலையைக் கச்சுஅற வீக்கி; அற வீக்கி-இறுக்ககட்டி. மருங்குல் தளரும்படி. மழை-மேகம். மாடத்தே இறைகொண்ட நேரிழையார்; இறை-தங்குதல். நேரிழையாரது கண் அலமரும் பெற்றித்து; அலமரும்-சுழலுகின்ற.

2117. மின்னு குழையினர் கோதையர் மின்னுயர்
பொன்வரை மாடம் புதையப் பொறிமயில்
துன்னிய தோகைக் குழாமெனத் தொக்கவர்
மன்னிய கோல மலிந்த தொருபால்.

(இ-ள்.) ஒருபக்கம், ஒளிமிக்க மேருப்போலும் மாடம் புதையும்படி குழையினராய்க் கோதையராய்த் துன்னிய தோகையை யுடைய பொறிமயிற் குழாமெனத் தொக்கவர் கோலம் மிக்கதென்க. (16)

2118. பாடன் மகளிரும் பல்கலை யேந்தல்குல்
ஆடன் மகளிரு மாவண வீதிதொ
றோட வுதிர்ந்த வணிகல முக்கவை
நீடிருள் போழு நிலைமைத் தொருபால்.

(இ-ள்.) ஒருபக்கம், பாடன்மகளிரும், ஆடன்மகளிரும் ஓடுதலிற் கழன்று கலம் சிந்தினவை நிலைபெற்ற இரவினிருளைக் கெடுக்குநிலைமைத்தாயிருந்ததென்க.

குடைமுதலியவற்றின் இருளுமாம். (17)

2119. கோதையுந் தாரும் பிணங்கக் கொடுங்குழைக்
காதன் மகளிரு மைந்தருங் காணிய
வீதியு மேலும் மிடைந்து மிடைமலர்த்
தாதடுத் தெங்குந் தவிசொத் ததுவே.

(இ-ள்.) மகளிருமைந்தரும் காதலால் இவனைக் காண்டற்குத் தம்மாலைகள் பிணங்கும்படி வீதியிலும் மேலும் மிடைதலின், அம்மலரிற்றாது நெருங்கியெங்கும் தவிசையொத்ததென்க. (18)

2117. மின்னு-ஒளிவிடுகின்ற. மின் உயர்-ஒளியால்-உயர்ந்த. புதைய-மறையும்படி. துன்னிய தோகையையுடைய பொறிமயிற் குழாமென; துன்னிய-நெருங்கிய. பொறி- புள்ளி. மாடம் புதையும்படி குழையினராய்க் கோதையராய் மயிற்குழாமெனத் தொக்கவரது கோலம் மலிந்தது; மலிந்தது-மிக்கது.

2118. கலை-மேகலை. ஓடுதலால் உதிர்ந்த அணிகலம் உக்கவை; உக்கவை-சிந்தியவை. நீடு-நிலைபெற்ற. இருளைப்போழும் நிலைமைத்து; போழும்-கெடுக்கும்.

2119. கோதை, தார் என்பன மாலைவகைகள். பிணங்க-தம்முள் மாறுபட. சிந்தியவை. நீடு-சீவகனைக் காணவேண்டி. மிடைந்து-நெருங்குதலால். மலரிலுள்ள தாது. அடுத்து-நெருங்கி. தாது தவிசு போல்வது: 'தண்டாது தவிசுபடப் போர்த்ததோர் பளிக்குப் பாறை' (இறை. 2, உரை); தவிசு-ஆசனம்.

2120. மானக் கவரி மணிவண் டகற்றவங்
காளை யெருத்தத் தமர குமரனிற்
சேனைக் கடலிடைச் செல்வனைக் கண்டுவந்
தேனை யவரு மெடுத்துரைக் கின்றார்.

மானக்கவரி; "மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரி" (குறள், 969); ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) அவ்வீதியிடத்திற் சேனைக்கடலிடையிலே யானை யெருத்தத்தே தேவகுமரனைப்போலே சாமரை வீச இருந்த செல்வனைக் கண்டு உவந்து எல்லாரும் எடுத்தச்சொல்லாநின்றா ரென்க. (19)

2121. (1) தேமல ரங்கட் டிருவே புகுதக
மாமலர்க் கோதை மணாளன் புகுதக
காமன் புகுதக காளை புகுதக
நாம வெழில்விஞ்சை நம்பி புகுதக.

2122. (2) மின்றோய் வரைகொன்றை வேலோன் புகுதக
இன்றேன் கமழ்தா ரியக்கன் புகுதக
வென்றோன் புகுதக வீரன் புகுதக
என்றே நகர மெதிர்கொண் டதுவே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) மலரிடத்துத்திரு; மலரங்கண்-மலர்போலும்கண்ணுமாம். [1]உவப்பின்கட் பான்மயங்கிற்று. கோதை-திரு; இலக்கணையுமாம்.

2120. கவரி-சாமரை. மணிபோலும் வண்டென்றது, சீவகனணிந்த பூமாலையின் மீது மொய்த்த வண்டுகளை. (பி-ம்.) 'வண்டகற்றவோ, ரானை.' ஆனையின் எருத்தத்தில்; எருத்தம்-கழுத்து. அமரகுமரனின்-தேவகுமரனைப்போல. செல்வனை: சீவகனை. ஏனையவரும்-எல்லாரும்.

2121. (பி-ம்.) 'தேமல ரலங்கட் டிருவே.' புகுதக என்று வரவேற்றல்: "நல்லார் புகுதகவென" (நீல. குண்டல. 22.) கோதை: திருமகள். மணாளன்: திருமால். காளை-காளைபோல்வாய். விஞ்சை நம்பி-வித்தியாதரகுமரன்.

(மேற்.) அடி, 1: தொல். கிளவி. 57, ந.பிரயோக. திங்ஙு, 7; இ.வி. பொது. 5; 1-2: கல். 'வடிவிழி' 2-13, மயில். மு.நன்.பொது. 28, மயிலை. நேமி. மொழியாக்க. 12, உரை.

2122. வரை-கிரவுஞ்சகிரி. வேலோன்: முருகன். இயக்கன்-யட்சகுமரன். வென்றோன்-காதிகன்மங்களை வென்ற அருகன்; சீவக. 878. என்றே-என்று வரவுகூறி.

(உரை.) [1] சீவக. 1974, அடிக்.

(இ-ள்.) திருப் புகுதுக, திருமால் புகுதுக, காமன் புகுதுக, காளை புகுதுக, விச்சாதரகுமாரன் புகுதுக, மேகத்தைத் தீண்டின வரையைப் பிளந்த முருகன் புகுதுக, அருகன் புகுதுக, வீரன் புகுதுகவென அந்நகரி எதிர்கொண்டதென்க.

புகுதக, ஒரு சொல்விழுக்காடு. *(20-21)*

2123. (1) இடிநறுஞ் சுண்ணஞ் சிதறியெச் சாரும்
கடிகமழ் மாலையுங் கண்ணியுஞ் சிந்தித்
துடியடு நுண்ணிடைத் தொண்டையஞ் செவ்வாய்
வடியடு கண்ணியர் வாழ்த்துபு நிற்பார்.

இக்கவிமுதல், "என்னோர்" *(சீவக. 2128)* என்னுங்கவியளவும் ஒரு தொடர்.

(1) இடையினையும், வாயினையுமுடைய கண்ணியர் எவ்விடமும் இடித்த சுண்ணத்தைச் சிதறி, மாலையையுங் கண்ணியையுஞ்சிந்தி வாழ்த்திநிற்பார்.

2124. (2) சுரும்பிமிர் மாலை தொழுவனர் நீட்டி
இரும்பிடி நின்னடை கற்ற வெமக்கு
விரும்பினை யாய்விடின் மெல்ல நடமோ
கருங்கணிற் காமனைக் காணமற் றென்பார்.

(1) பிடியைத் தொழுவாராய் மாலையை நீட்டி, இரும்பிடி, நின்னடையை வேண்டிக் கற்றவெமக்கு அன்புற்றாயாயிற் காமனை இக்கண்ணாலே காணும் படி மெல்ல நடப்பாயாகவென்பார்.

இது, [1]பிடிக்கு முன்னின்ற மகளிர்கூற்று.

(மேற்.) *மு:நன்,* பொது. 41, மயிலை. சங்கர. இ-வி. பொது. 24.

2123. இடித்த நறுஞ்சுண்ணத்தை; இடி-மாவுமாம். எச்சாரும்-எவ்விடமும். கடி-வாசனை. வாழ்த்துபு-சீவகனைவாழ்த்தி. கண்ணியர், சிதறி, சிந்தி வாழ்த்துபு நிற்பார்.

2124. தொழுவனராய் மாலையை நீட்டி; தொழுவனர்-பெண் யானையை வணங்கினராய். பிடி: விளி. விரும்பினையாய்விடின்-அன்புற்றாயானால். கண்ணால், காமனைக் காணும்படி மெல்ல நடமோ என்பார்; காமனை: சீவகனை. நடமோ-நடப்பாயாக; "எலாஅ மடப்பிடியே யெங்கூடற் கோமான், புலாஅ நெடுநல்வேன் மாறன்-உலாஅங்காற், பைய நடக்கவுந் தேற்றாயானின்பெண்மை, ஐயப் படுவ துடைத்து" *(முத்.)*

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'பிடிக்குப்பின்.'

2125. (3) மடநடை பெண்மை வனப்பென்ப தோராய்
கடுநடை கற்றாய் கணவ னிழப்பாய்
பிடியலை பாவி யெனப்பூண் பிறழ்ந்து
புடைமுலை விம்மப் புலந்தனர் நிற்பார்.

(3) பெண்மைக்கழகு மென்னடையென்பதோராயாய்க் கடிய நடையைக் கற்ற நீ கணவனையிழக்கக் கடவை; பாவி, நீதான் பிடியல்லைகாணென்று கூறி, அதுபோனவழியை மெய்யைச் சாய்த்துப் பார்த்தலிற் பூணும் பிறழ்ந்து முலையுமொருபக்கத்தே விம்மவெறுத்துநிற்பார்.

இதுபிடிக்குப்பின்னின்றமகளிர்கூற்று.

2126. (4) மயிர்வாய்ச் சிறுகட் பெருஞ்செவி மாத்தாட்
செயிர்தீர் திரள்கைச் சிறுபிடி கேள்வன்
அயிரா வணத்தொடு சூளுறு மையன்
உயிர்கா வலற்கொண் டுதவநில் லென்பார்.

(இ-ள்.) மயிரையுடைய வாய் முதலியவற்றையுடைய சிறுபிடி, நின்கேள்வனாகிய ஐராவணத்தோடே சூளுறுவேம்; இனிச்சூளுறாதபடி ஐயனாகிய உயிர் காவலனைக்கொண்டு அவன் எமக்கு உதவும்படி நில்லென்பார்.

'சூளுறும்' என்பது, 'சேறும்' என்றாற்போலப்பன்மையுரைக்கும் தன்மைச்சொல்.

2127. (5) கருனைக் கவளந் தருதுங் கமழ்தார்
அருமை யழகிற் கரசனை நாளைத்
திருமலி வீதியெஞ் சேரிக் கொணர்மோ
எரிமணி மாலை யிளம்பிடி யென்பார்.

2125. பெண்மைக்கு வனப்பு மடநடை யென்பது ஓராயாய்; மடநடை-மெல்லிய நடை. கற்றாய்-கற்ற நீ; என்றது பெண்யானையை. பாவிபிடி யலை யென-பாவியாகிய நீ பெண்யானை யல்லை என்று கூறுதலால். புலந்தனர்-வெறுத்தனராய்.

2126. "மயிர்வாய்ச்சிறுகட்பிடி" (*நைடத. அன்-தூது. 74.*) மா-பெருமை. திரள்கை-திரட்சியையுடைய துதிக்கை. சிறுபிடி: விளி. நின் கேள்வனாகிய அயிராவணத்தொடு; (*பி-ம்.*) 'அயிராவதம்.' சூளுறும்-சூளுறுவேம்; இச்சொல் சூளறும் எனவும் வழங்கும்; "என்னொடு சூளறும்" (*தே. சுந்தர.* திருப்புனவாயில். 1, 7.)

2127. கருனைக்கவளம்-பொரிக்கறியையுடைய உண்டையை. அழகிற்கு அரசனை: சீவகனை. எம்சேரியிடத்து வீதியில் கொணர்மோ; கொணர்மோ-கொணர்வாயாக. இளம்பிடி: விளி.

(5) இளம்பிடியே, பெறுதற்கரிய அழகிற்கு அரசனானவனை எம்சேரியில் வீதியிலே நாளைக் கொணர்வாயாக; கொணர்ந்தாற் கருனையையுடையகவளத்தைத்தருவேமென்பார்.

2128. (6) என்னோர் மருங்கினு மேத்தி யெரிமணிப்
பொன்னார் கலையினர் பொற்பூஞ் சிலம்பினர்
மின்னர் குழையினர் கோதையர் வீதியுள்
மன்ன குமரனை வாழ்த்தி மகிழ்ந்தார்.

(6) ஏத்துதல்-புகழ்தல். வாழ்த்துதல்-பல்லாண்டு முதலியன கூறல்.

(இ-ள்.) அந்நகரில் வீதியிலே சிலமகளிர் வாழ்த்துபு நிற்பார், நடமோ வெண்பார், புலந்தனர் நிற்பார், நில்லென்பார், தருது மென்பாராய்க் கலையினராய்ச் சிலம்பினராய்க் குழையினராய்க் கோதையராய் மருங்கில்நின்ற எல்லோரும் அரசகுமரனை ஏத்தி வாழ்த்தி மகிழ்ந்தாரென்க. *(22-7)*

(வேறு)

2129. விளங்குபாற் கடலிற் பொங்கி வெண்டிரை யெழுவ வேபோற்
றுளங்கொளி மாடத் துச்சித் துகிற்கொடி நுடங்கும் வீதி
உளங்கழித் துருவப் பைந்தார் மன்னவன் கோவில் சேர்ந்தான்
இளங்கதிர்ப் பருதி பௌவத் திருவரை யிருந்த தொத்தான்.

(இ-ள்.) இளங்கதிர் ஞாயிறு கடலிடத்து உதயகிரியிலே யிருந்த தன்மையையொத்தவன், பாற்கடலில் வெண்டிரை பொங்கி யெழுவனபோல மாடத்துச்சியிற் கொடி நுடங்கும் வீதியினடுவே போய்மன்னவன்கோயிலைச்சேர்ந்தானென்க. *(28)*

2130. இழையொளி பரந்த கோயி லினமலர்க் குவளைப் பொற்பூ
விழைதகு கமல வட்டத் திடைவிராய்ப் பூத்த வேபோற்
குழையொளி முகமுங் கோலக் கொழுங்கயற் கண்ணுந் தோன்ற
மழைமின்னுக் குழாத்தின் மாலை மங்கையர் மயங்கி நின்றார்.

2128. (பி-ம்.) 'எறிமணிப்', 'அரவல்குற்.' வீதியுள்கலையினராய், சிலம்பினராய், குழையினராய், கோதையராய் மருங்கின் என்னோரும் ஏத்தி மன்னகுமரனை வாழ்த்தி மகிழ்ந்தார்; மன்னகுமரன்: *மணி. 4: 63, 24:1; பெருங். 1. 33:131.*

2129. மாடத்துக்குப் பாற்கடலும், துகிற்கொடிக்கு வெண்டிரையும் உவமை. நுடங்கும்-அசைகின்ற. வீதியுளம் கழித்து-வீதியின் நடுவே போய். மன்னவன் கோயில்- கோவிந்தராசனுடைய அரண்மனையை. பௌவம்-கடல். வரை-உதயகிரி. ஒத்தான்: சீவகன்; எழுவாய்.

(இ-ள்.) கோயின் மங்கையர், கமலப்பூவின் வட்டத்திடையே குவளைவிராய்ப் பூத்ததுபோலே முகமும் கண்ணுந்தோன்ற மெய்ம் மறைந்து மின்றிரள் போலே கலந்துநின்றாரென்க. *(29)*

2131. எரிக்குழாஞ் சுடரும் வைவே லேந்தலைக் கண்டு கோயிற்
றிருக்குழா மனைய பட்டத் தேவியர் மகிழ்ந்து செய்ய
வரிக்குழா நெடுங்க ணாரக் கொப்புளித் துமிழ வம்பூ
விரைக்குழா மாலைத் தேனும் வண்டுமுன் றொழுக நின்றார்.

(இ-ள்.) பட்டத்தேவியர், ஏந்தலை நெடுங்கண்ணாலே கண்டு இங்ஙனம் ஒருமகனைப் பெற்றேமேயென்று மகிழ்ந்து மாலை யிடத்தே மறைந்து நின்றாரென்க.

பூவில் விரையொழுகுதலாலே தேனும் வண்டும் முதற் கொப்புளித்துப் பின் ஆரவுண்டு உமிழும்படி திரளுதலையுடைத் தாகிய மாலையென்க. *(30)*

2132. அலங்கறா தவிழ்ந்து சோர வல்குற்பொற் றோரை மின்னச்
சிலம்பின்மேற் பஞ்சி யார்ந்த சீறடி வலத்த தூன்றி
நலந்துறை போய நங்கை தோழியைப் புல்லி நின்றாள்
இலங்கொளி மணித்தொத் தீன்ற வேந்துபொற் கொடியொ டொப்பாள்.

அவிழ்ந்து-அவிழ.

2130. மலராகிய குவளைப்பூ. *(பி-ம்.)* 'இனமலர்க்கமலப் பொற்பூ, விழைதரு குவளை.' கமல வட்டத்திடைப் பூத்த குவளைப்பூப்போல் முகமும் கண்ணும் தோன்ற ; *சீவக. 2133;* "தூமலர்த் தாமரைப் பூவினங் கண், மாயிதழ்க் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன, திருமுகத் தலமரும் பெருமதர் மழைக்கண்" *(அகநா. 361: 1-3)* ; "குவளை மலர்ந்த தாமரை" *(கம்ப. மாரீசன்வதைப். 115.)* கோயில்மங்கையர், மழையிடத்து மின்னுக் குழாத்தைப்போல மயங்கி நின்றார்; மழை- மேகம். மயங்கி-கலந்து.

2131. எரிக்குழாம் சுடரும்-தீயின் தொகுதி ஒளிவிடுகின்ற. ஏந்தலை: சீவகனை. கோயில்-அரண்மனையில். திருக்குழாம் அனைய- திருமகள் பலரின் தொகுதியைப் போன்ற. *(பி-ம்.)* 'திருக்குழாமலையப்.' தேவியர், ஏந்தலைக் கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்ந்து. பூவில் விரை ஒழுகுதலால் தேனும் வண்டும் கொப்புளித்து உண்டு உமிழும்படியுள்ள மாலையிடத்து மறைந்து நின்றார்; விரை-வாசனை.

2132. அலங்கல்-பூமாலை. அல்குலில் பொற்றோரை மின்ன: "தணிப்பொற் றோரைத் தகையொளி சுடர" *(பெருங்.1.34:205)*; பொற்றோரை-பொன்வடம். *(பி-ம்.)* 'பொற்றேரை', 'பொற்றாரை.' வலத்ததாகிய சீறடியை. நலம் துறைபோய-அழகெல்லாம் நிரம்பிய. மணித்தொத்து ஈன்ற-மாணிக்கக் கொத்தை ஈன்ற. பொற்கொடியொப் பாளாகிய நங்கைதோழியைப் புல்லிநின்றாள்.

(இ-ள்.) மாணிக்கக்கொத்தையீன்ற பொற்கொடியோடொப் பாளாகிய அழகின் கூறெல்லாம் நிரம்பிய நங்கை தாதுசோர, அலங்கலவிழ, அல்குற்பொன் வடமின்ன இடக்காலிற்சிலம்பின் மேலே வலத்ததாகிய சீறடியை ஊன்றித் தோழியைச் சார்ந்துநின்றா ளென்க. *(31)*

2133. தாமரைப் போதிற் பூத்த தண்ணறுங் குவளைப் பூப்போற்
காமரு முகத்திற் பூத்த கருமழைத் தடங்கண் டம்மாற்
றேமலர் மார்பி னானை நோக்கினாள் செல்வன் மற்றப்
பூமலர்க் கோதை நெஞ்ச மூழ்கிப்புக் கொளித்திட் டானே.

(இ-ள்.) அவள், தாமரைப்பூவிலே பூத்த குவளைப்பூப் போலே முகத்திலே பொலிவுபெற்ற கண்களாலே மார்பினானை நோக்கினாள்; அவனும் அவள்நெஞ்சிலே மறைந்து புக்கு அவ்விடத் தினின்றும் போந்து கட்புலனாகாமையாயி னானென்க.

மூழ்கவெனத்திரிந்து. நெஞ்சிலே புக்கு மூழ்க ஒளித்தானென் றுமாம். *(32)*

(வேறு)

2134. விண்ணாறு செல்வார் மனம்பேதுறப் போந்து வீங்கிப்
பண்ணாறு சொல்லாண் முலைபாரித்த வென்று நோக்கக்
கண்ணாறு சென்ற களியைங்கணைக் காம னன்ன
புண்ணாறு வேலான் மனமூழ்கினள் பொன்ன னாளே.

தேவருலகிலே [1]சாரனென்னுந் தேவர்கோவாயிருந்து போதுகின்ற பொழுது அத்தேவர் இவன் ஈண்டுப் போகின்றானென்று மனம் வருந்தும்படி போந்து, இவ்வுலகிலே கண்ணுக்குப் புலனாதலைப்

2133. அடி, 1-2: *சீவக.2130,* அடிக். கண்தம்மால்-கண்ணால். தேமலர் மார்பினான்: சீவகன். *(பி-ம்.)* 'தேமலர்த்தாரினானை.' செல்வன்: சீவகன். கோதை நெஞ்சம்-அந்நங்கையது மனத்திடையில். மூழ்கி-மறைந்து.

2134. விண்-தேவருலகில். செல்வார்-தேவர்களது. பேதுற-மனம் வருந்தும்படி. *(பி-ம்.)* 'வெய்துறப்.' சொல்லாள்: அந்நங்கையது. பாரித்த-ஒருப்பட்டன, அடியிட்டன; *சிற்.132,* பேர். கண் ஆறு சென்ற. கண்ணுக்குப் புலனாதலைப் பொருந்தின. வேலான்: சீவகன். விண்ணாறு செல்வார் மனம் பேதுறப் போந்து கண்ணாறு சென்ற காமனன்ன வேலான் நோக்க. மனம்-சீவகன் மனத்தே. பொன்னனாள்: அந்நங்கை.

(உரை.) [1]சீவகன், முற்பிறப்பிலே, பதினாறு கற்பலோகங்களுள் ஒன்றாகிய ஸஹஸ்ரார கற்பத்தில் இந்திரனாக இருந்தவனாதலால் இங்ஙனம் கூறினர்; பதினாறு கற்பங்களாவன: (1) சௌதர்மம், (2) ஈசானம்,

பொருந்தினானொரு காமனையொத்த சீவகனென்று தேவர் இவனை வியந்து கூறினார். புண்தோற்றுதற்குக்காரணமானவேலான்.

(இ-ள்.) வேலான், பண் தோற்றுஞ்சொல்லாள் முலை வீங்கிப் பாரித்தவென்று நோக்கினானாக, அவன்மனத்தே அவள் மறைந்தா ளென்க.

இனி[2]அமிர்தகலசம்போந்தென்றால், முலையைக்கண்டு தேவர் வருந்தினாரென்றே பொருள்தருதலிற் குற்றமாம். *(33)*

2135. மைதோய் வரையி னிழியும்புலி போல மைந்தன்
பெய்தாம மாலைப் பிடியின்னிழிந் தேகி மன்னர்
கொய்தாம மாலைக் கொழும்பொன்முடி தேய்த்தி லங்கும்
செய்பூங் கழலைத் தொழுதான்சென்னி சேர்த்தி னானே.

(இ-ள்.) மைந்தன் வரையினின்றிழியும் புலிபோலே பிடியி னின்றிழிந்து போய் மாமனை முதற் கையாற்றொழுதான்; தொழுது மன்னர்முடி தேய்த்தலாலே இலங்கும் அவனடியைத் தன்சென்னியிலே சேர்த்தினானென்க.

கொய்த ஒழுங்குபட்ட மாலையினையுடைய மன்னர். [1]கழல், ஆகுபெயர். *(34)*

2136. பொன்னங் குவட்டிற் பொலிவெய்தித் திரண்ட திண்டோள்
மன்னன் மகிழ்ந்து மருமானை விடாது புல்லித்
தன்னன்பு கூரத் தடந்தாமரைச் செங்கண் முத்தம்
மின்னும் மணிப்பூண் விரைமார்ப நனைப்ப நின்றான்.

குவட்டின்-குவடுபோல.

---

(3) சனற்குமாரம், (4) மாகேந்திரம், (5) பிரமம், (6) பிரமோத்தரம், (7) இலாந்தவம், (8) காமிஷ்டம், (9) சுக்கிரம், (10) மகாசுக்கிரம், (12) சதாரம், (12) ஸஹஸ்ராரம், (13) ஆநதம், (14) பிராணதம், (15) ஆரணம், (16) அச்சுதமென்பனவாம். இவை ஸ்ரீபுராணத்திலும் மேருமந்தர புராணத்திலும்சொல்லப்பட்டன.[2](பி-ம்.) 'அமிர்தமும் கலசமும்.'

2135. மைந்தன்: சீவகன். பிடியின்-பெண்யானையினின்றும். மன்னரதுமுடிதேய்த்துஇலங்கும்கழலைத்தொழுதவனாய்ச்சென்னியைச் சேர்த்தினான்; கழல்: கோவிந்தராசனது பாதம்.

(உரை.) [1]கழலையுடைய பாதத்துக்காயிற்று.

2136. அடி, 1: ''பொன்னங் குவட்டிற் பொலிதோட்சக தேவன் மன்னோ'' (பாகவதம், 10.41: 41.) (பி-ம்.) 'திரண்ட தோளான்.' மன்னன்: கோவிந்தராசன்,. மருமான்-உடன்பிறந்தாளுடைய மகன்;

(இ-ள்.) மன்னன் மருமானை விடாமற் றோளாற்புல்லி அன்புமிகுதலின், தான்அழுதகண்ணீர்அவன்மார்பை நனைக்கும்படி நின்றானென்க. (35)

2137. ஆனாது வேந்தன் கலுழ்ந்தானெனக் கோயி லெல்லாம்
தானாது மின்றி மயங்கித்தடங் கண்பெய் மாரி
தேனார் மலரீர்த் தொழுகச்சிலம் பிற்சி லம்பும்
கானார் மயிலின் கணம்போற்கலுழ் வுற்ற தன்றே.

(இ-ள்.) வேந்தன் தானென்கின்ற தன்மை யாதுமின்றி மயங்கி ஆனா தழுதானென்று கருதிக் கோயிலெல்லாம் மலையிலழுகின்ற மயிற்றிரள் போலே கண்பெய்த மாரி மலரீர்த்து ஒழுகும்படி அழுதலுற்றதென்க.

உற்றது, ஒருமைபன்மைமயக்கம். கானார்சிலம்பு. (36)

(வேறு)

2138. பகைநரம் பிசையுங் கேளாப் பைங்கதிர்ப் பசும்பொற் கோயில்
வகைநலம் வாடி யெங்கு மழுகுரன் மயங்கி முந்நீர்
அகமடை திறந்த தேபோ லலறக்கோக் கிளைய நங்கை
மிகைநலத் தேவி தானே விலாவணை நீக்கி னானே.

(இ-ள்.) நரம்பிசையிற்பகையும் கேட்டறியாத கோயிலுள்ளார் சச்சந்தன் தன்மையைக் கேட்டலின், அழகுவாடி அழுகுரலெங்கும்

என்றது சீவகனை. கூர-மிகுதலால். கண்முத்தம் சீவனது மார்பத்தை நனைப்ப; முத்தம் நீர்த்துளி.

(மேற்.) அடி, 1: தொல். குற்றியலுகரப். 78, ந.

2137. வேந்தன், தானாதுமின்றி மயங்கி ஆனாது கலுழ்ந்தானென; வேந்தன்: கோவிந்தராசன். தானாதுமின்றி-தான் அரசன் என்கின்ற தன்மை சிறிதுமில்லாமல். ஆதும்- யாதும். ஆனாது-அமையாமல். என-என்று கருதி. கோயிலெல்லாம் கானார்ந்த சிலம்பிற் சிலம்பும் மயிலின் கணம்போற் கண்பெய்மாரி ஒழுகக் கலுழ்வுற்றது. கோயில்: அரண் மனையிலுருள்ளவர்கள். கான்-காடு. சிலம்பிற் சிலம்பும்-மலையிடத் தழுகின்ற.

2138. பகைநரம்பிசையும் கேளா-பகைநரம்பினது ஒலியையும் கேட்டிராத எனலுமாம்; பகைநரம்பு: யாழில் நின்ற நரம்பிற்கு ஆறாவது நரம்பும், மூன்றாவது நரம்பும்; "நின்ற நரம்பிற் காறு மூன்றும், சென்றுபெற நிற்பது கூடமாகும்" (சிலப்.8:33-4, அடியார். மேற்.) கூடமெனினும் பகையெனினுமொக்கும். கோயில்: அரண்மனை யிலுள்ளாரது. நலம்-அழகு. மயங்கி-கலந்து. முந்நீரகம்-கடலிடத்து.

கலந்து கடலிடத்துக் கரையைத் திறந்தாற்போல அலறுதலிற் கோவுக்கு இளைய நங்கையாகிய விசயை தானே வந்து அழுகையை நீக்கினா ளென்க.

மிகையாகிய குணத்தையுடைய தேவி. *(37)*

2139. பல்கதிர் மணியும் பொன்னும் பவழமுங் குயிற்றிச் செய்த
செல்வப்பொற் கிடுகு சூழ்ந்த சித்திர கூட மெங்கும்
மல்குபூந் தாமந் தாழ்ந்து மணிப்புகை கமழ வேந்தன்
வெல்புகழ் பரவ மாதோ விதியுளி யெய்தி னானே.

(இ-ள்.) மணிமுதலியவற்றை அழுத்திச்செய்த கிடுகுகள் சூழத்தூக்கின சித்திர கூடமெங்கும் தாமந் தாழப்பட்டுப் புகை கமழாநிற்க,[1] ஏத்தாளிகள் புகழைப்பரவ, வேந்தன் முறையாலே அதனைச் சேர்ந்தானென்க. *(38)*

2140. எரிமணி யடைப்பை செம்பொற் படியக மிலங்கு பொன்வாள்
கருமணி முகடு வேய்ந்த கஞ்சனை கவரி கொண்ட
வருமுலை மகளிர் வைத்து வான்றவி சடுத்து நீங்கப்
பெருமக னெண்ணங் கொள்வா னமைச்சரோ டேறி னானே.

படியகம்-படிக்கம். கஞ்சனை-கலசப்பானை. காஞ்சனக்கவரி பாடமாயின், பொற்காம்பிட்ட கவரியென்க.

(இ-ள்.) அவனெய்தின பின்பு, அடைப்பை முதலியவற்றைக் கொண்ட மகளிர் அவற்றை ஆசனத்தருகே வைத்து நீங்க, சீவகன், மாமனுடனே காரியம் விசாரித்தற்கு அவனமைச்சருடனே சென்றே றினானென்க. *(39)*

மடை-கரை. அலற-அலறுதலால். கோக்கிளைய நங்கையாகிய தேவி; என்றது விசயையை. கோ: கோவிந்தராசன். விலாவணை-அழுகையை; பிராகிருதம். பின்பு, அந்தப்புரவிலாவணை, கோயில் விலாவணை, நகர விலாவணை என வருவனவற்றாலும், *பெருங்கதையில்* உள்ள உழைச் சனவிலாவணை, உரிமை விலாவணையென்பவற்றாலும் அறிக.

2139. குயிற்றி-அழுத்தி. கிடுகு-தட்டி; சட்டமென்றுமாம்; *சீவக. 113,* ந.தாமம் தாழ்ந்து-மாலை தாழவிடப்பட்டு. வேந்தன்: கோவிந்த ராசன். விதியுளி-முறையாலே.

2140. அடைப்பையும் படியகமும்: "பயில்வினை யடைப்பை யொடு படியகந் திருத்தி" *(பெருங். 3. 14: 88)*; அடைப்பை-வெற்றிலை முதலியவை வைத்த பை. மணியால் முகட்டை வேய்ந்த கஞ்சனை; கஞ்சனை-கலசப் பானை. கவரி: சாமரை. வருமுலை-எழுகின்றமுலை. தவிசை அடுத்து வைத்து நீங்க. பெருமகன்: சீவகன். எண்ணம் கொள்வான்-காரியாலோசனை செய்யும் பொருட்டு. அமைச்சரோடு- கோவிந்தராசனுடைய மந்திரிமாரோடு.

2141. உலந்தநா ளவர்க்குத் தோன்றா தொளிக்குமீன் குளிக்குங் கற்பிற்
புலந்தவே னெடுங்கட் செவ்வாய்ப் புதவிநாட் பயந்த நம்பி
சிலம்புநீர்க் கடலந் தானைச் சீதத்தற் கரசு நாட்டிக்
குலந்தரு கொற்ற வேலான் கொடிநகர் காக்க வென்றான்.

(இ-ள்.) அவ்வளவிலே கோவிந்தன், நாளற்றவர்க்குத் தோன்றாதே மறையும் அருந்ததி தோற்குங் கற்பினையும், வேலைப் புலந்த கண்ணினையும், வாயினையுமுடைய புதவியென்னுந் தேவி பயந்த நம்பியாகிய சீதத்தனுக்கு நல்ல நாளிலே அரசைநாட்டி நீ இந்நகரைக் காப்பாயாகவென்றானென்க.

குலந்தருதல்-புதல்வற்பயந்து மேலுங் குலத்தைவளர்த்தல். தான் அக்கடன் கழித்துப் பொருதுபடக்கருதுதலின், அதற்கு அமைச்சர் உடன்படாரென்று அவரை வினவாது தானே அரசளித்தான்; "வீறுசால் புதல்வற் பெற்றனை யிவணர்க், கருங்கடனிறுத்த செருப்புகன் முன்ப" (பதிற்.74) என்றாற்போல. (40)

2142. மாற்றவ னொற்ற ரொற்றா வகையினின் மறைய நம்பிக்
காற்றின தோழர்க் கெல்லா மணிகல மடிசி லாடை
வேற்றுமை யின்றி வேண்டூட் டமைத்தன னருளி யிப்பால்
ஏற்றுரி முரச நாண வெறிதிரை முழக்கிற் சொன்னான்.

(இ-ள்.) பகைவனொற்றர் ஆராயாத கூற்றாலே மறையும்படி சீவகற்கு உதவியாகி தோழர்க்கெல்லாம் அணிகலமுதலியவற்றைச் சீவகற்கமைத்தாற் போல அமைத்தனனாய்த் தலையளிசெய்து

2141. நாளுலந்தவர்க்கு-தமக்குரிய வாழ்நாள் கெடுதலையுற்ற வர்க்கு. ஒளிக்கும்- மறைகின்ற. மீன் குளிக்கும்-அருந்ததி தோற்கின்ற. கற்பினையுடைய புதவி. அடி, 1: "வாழ்நா ளறியும் வயங்குசுடர் நோக்கத்து, மீனொடு புரையுங் கற்பின்" (பதிற்.89:18-9.) புதவி: பிருதிவிசுந்தரி என்பதன் சிதைவு; இவள் கோவிந்தராசனுடைய மனைவி. புதவி பயந்த நம்பியாகிய சீதத்தனுக்கு. வேலான்: கோவிந்த ராசன்; எழுவாய். நகரைக்காக்க என்றான்.

2142. மாற்றவன் ஒற்றர்-பகையரசனுடைய ஒற்றாட்கள். ஒற்றா வகையினின்- ஒற்றியறியாதவகையால். நம்பிக்கு: சீவகனுக்கு. ஆற்றின-உதவி செய்த. அணிகலத்தையும், வேண்டூட்டடிசிலையும் ஆடையையும் வேற்றுமையின்றி அமைத்தனனாய். அருளி-தலையளி செய்து. ஏற்றுரி முரசம்: சீவக. 2152; மணி.1:29-36; பெருங்.1.38:100; 43:195; யா-வி, 93, மேற். 'தாழிரும்பிணர்.'

விட்டு இப்பால் [1]வென்ற ஏற்றினுரிபோர்த்த முரசநாணத் திரை முழக்குப்போல் ஒருமொழி கூறினானென்க.

வேண்டுட்டடிசில்-தாந்தாம் விரும்பப்படுகின்ற பொருள்களை யுடைய அடிசில். இன்றி-இன்றாக. "வென்றதன் பச்சை சீவாது போர்த்த, திண்பிணி முரசம்" (*புறநா.288*) என்றார்பிறரும். [2]நீகொன்ற சீவகன் றோழர்க்குக் கோவிந்தன் சிறப்புச்செய்தா னென்று ஒற்றர் கட்டியங்காரற்குக் கூறினால் மேலுறவாகி யாம் கொலைசூழ்கின்றது தவறுமென்று கருதி மறையக் கொடுத்தான். சீவகன் வேறொரு வேடமாதலின், அவனை ஒற்றலாகாதாம். *(41)*

2143. கட்டியங் கார னம்மைக் காண்பதே கரும மாக
ஒட்டித்தான் விடுத்த வோலை யுளபொரு ளுரைமி னென்னத்
தொட்டுமேற் பொறியை நீக்கி மன்னனைத் தொழுது தோன்ற
விட்டலர் நாகப் பைந்தார் விரிசிகன் கூறு மன்றே.

(இ-ள்.) தன் மைத்துனன் அரசவுரிமையைக் கோவிந்தனே எய்தக் கருத்துடைய னென்று தான்கருதிக் கட்டியங்காரன்றான் [1]கருத்தறிதலே காரியமாகத் துணிந்து வரவிட்ட ஓலையிலுள்ள காரியத்தை நீருரைமினென்ன, விரிசிகன் அவ்வோலையை யெடுத்து மேலிலிட்ட இலச்சினையை வாங்கி அரசனைத் தொழுது தோன்றக் கூறா நின்றானென்க. *(42)*

2144. விதையத்தார் வேந்தன் காண்க கட்டியங் கார னோலை
புதையவிப் பொழிலைப் போர்த்தோர் பொய்ப்பழி பரந்த தென்மேற்
கதையெனக் கருதல் செய்யான் மெய்யெனத் தானுங் கொண்டான்
சிதையவென் னெஞ்சம் போழ்ந்து தெளிப்பினுந் தெளிநர் யாரே.

(உரை.) [1]*சீவக.2899; மதுரைக்.732-3; அகநா.334: 1-2; சிலப்.5:88,* அடியார். [2]*(பி-ம்.)* 'நீதோற்ற.'

2143. கருமம்-காரியம். ஒட்டி-துணிந்து. ஓலையிலுள்ள பொருளை உரைமின் என்ன; என்ன-என்று கோவிந்தராசன் கூற. பொறியைநீக்கி-அவ்வோலையின் மீதிட்ட இலச்சினையை அகற்றி. *(பி-ம்.)* 'பொறியை வாங்கி.' மன்னனை: கோவிந்தராசனை. விரிசிகன்: கோவிந்தராச னுடைய வேலைக்காரன். *(பி-ம்.)* 'விரசிகன்.' விரிசிகன், ஓலையைத் தொட்டு, நீக்கித்தொழுது தோன்றக்கூறும்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'கருத்திற்கே.'

2144. கட்டியங்காரனோலையை விதையத்தார் வேந்தன் காண்க; *சீவக.843, 1041,* அடிக். ஓர் பொய்ப்பழி, இப்பொழிலைப் புதையப் போர்த்து என்மேற் பரந்தது; பொய்ப்பழி யென்றது சச்சந்தனைக்

(இ-ள்.) கட்டியங்காரனோலையை விதையத்தார்வேந்தன் காண்பானாக, ஒருபொய்ப்பழி உலகிலுள்ளோரறிவைக் கெடுத்து என்மேலே கிடந்ததனைத் தானுமுட்படப் பொய்வார்த்தையென்று கருதுதலைச் செய்யானாய் மெய்யென்று கொண்டான்; இனி என்னுயிர் கெடும்படி என்மனத்தைப் பிளந்து காட்டித் தெளித் தாலும் வேறுதெளிவாரில்லை; ஆயினும் தானாதலிற் றெளிவிக் கின்றேனென்றானென்க. (43)

2145. (1) படுமணிப் பைம்பொற் சூழிப் பகட்டின மிரியப் பாய்ந்து
கொடிநெடுந் தேர்க ணூறிக் கொய்யுளை மாக்கள் குத்தி
இடுகொடி யணிந்த மார்ப ரிருவிசும் பேறச் சீறி
அடுகளிற் றசனி வேக மலமர வதனை நோனான்.

2146. (2) நூற்றவர் பாகர் தம்மைப் பிளந்துயி ருண்ட தென்னும்
மாற்றத்தைக் கேட்டுச் சென்று மதகளி றடக்கி மேற்கொண்
டாற்றலங் கந்து சேர்த்தி யாப்புற வீக்கும் போழ்திற்
கூற்றென முழங்கி வீழ்த்துக் கொல்லக்கோ லிளகிற் றன்றே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

கட்டியங்காரன் கொன்றானென்பதை. பொழில்- பூமியிலுள்ளார். போர்த்து-அறிவை மறைத்து. கதையென-பொய்யென்று. மெய்-உண்மை சிதைய-என்னுயிர் கெடும்படி. போழ்ந்து-பிளந்து. தெளிப்பினும்-தெளிவித் தாலும். இது முதல் நான்கு பாடல்கள் கட்டியங்காரன் அனுப்பிய ஓலையிலுள்ள செய்திகள்.

(மேற்.) அடி, 3: சிலப். உரைப். பக். 9, அடியார்.

2145. பகட்டினம்-யானைக்கூட்டம். இரிய-கெடும்படி. நூறி-அழித்து. கொய்யுளை மாக்கள்-கத்தரித்து மட்டஞ்செய்த பிடரி மயிரை யுடைய குதிரைகளை. இடுகொடியணிந்த மார்பர்-எழுது கொடியை யணிந்த மார்பினையுடைய வீரரை; சீவக.2181, 2264; 2477, 2483; "மீளிவன்கொடிவிடைவேந்தர்மார்பினும், தோளினுந்தீட்டியதொண்டை மன்னவா" (சிலாசாஸனப்பாடல்); "வாணன்கொடியெழுதாமார்பில்லை" (தனிப்.) சீறி-கோபித்து. அசனிவேகம்: கட்டியங்காரனுடைய பட்டத்து யானை. அலமர- சுழல. நோனான்-பொறாதவனாய்.

2146. மாற்றம்-வார்த்தை; கேட்டு-சச்சந்தன் கேட்டு. (பி-ம்.) 'மாற்றத்தைக் கேட்ட லோடு மால்கொண் மணிமதக் களிறு.'' களிறு: அசனிவேகத்தை. மேற்கொண்டு-அதன்மேலேறி. கந்து-கட்டுத்தறி. யாப்புற-பிணிப்புறும்படி. கோல்இளகிற்று: சச்சந்தனிறந்தான்.

(1) எழுதுகொடியணிதற்குக் காரணமான மார்பையுடைய ஆடவர்; வீரத்திற்குக்கொடியெடுத்தல் மரபு.

(இ-ள்.) அசனிவேகம் பாய்ந்து நூறிக் குத்திச் சீறிச் சுழல, அதனைப் பொறானாய்ப் பாகரை ஏவினானாக, அது பாகர்நூற்று வரைக் கொன்றதென்கின்ற வார்த்தையைக் கேட்டுச்சென்று தான் அதனை அடக்கி ஏறிக் கந்திலே சேர்த்திக் கட்டுகின்ற அளவிலே, வீழ்த்துக் கூற்றெனக்கோறலின், அரசன் பட்டானென்க.

கோலிளகிற்ற, [1]மங்கலமரபு. (44-5)

2147. தனக்கியா னுயிரு மீவேன் றான்வரப் பழியு நீங்கும்
எனக்கினி யிறைவன் றானே யிருநிலக் கிழமை வேண்டி
நினைத்துத்தா னெடிதல் செல்லா தென்சொலே தெளிந்து நொய்தாச்
சினக்களி யானை மன்னன் வருகெனச் செப்பி னானே.

(இ-ள்.) மன்னன் உலகங்கூறும் பொய்யை நினைத்துத் தான் தாழாதே யான் தெளித்த சொல்லையே தெளிந்து தான்வந்து தெளியப் பழியும் நீங்கும்; தனக்கு யான் உயிரையுமுட்படத் தருவேன்; இனி எனக்கு இறைவன் தானேயாதலின், இந்நிலக் கிழமையைவிரும்பிக்கடுகவருகவென்று விரிசிகன்வாசித்தானென்க.

'வருக' என்னுமளவும் ஓலைப்பாசுரம். [1]நெடித்தல், விகாரம். உயிருமீவே னென்றது ஊழ்கூறுவித்தது. (46)

2148. ஓலையுட் பொருளைக் கேட்டே யொள்ளெயி றிலங்க நக்குக்
காலனை யளியன் றானே கையினால் விளிக்கு மென்னா
நூல்வலீ ரிவனைக் கொல்லு நுண்மதிச் சூழ்ச்சி யீதே
போல்வதொன் றில்லை யென்றான் புனைமணிப் பொன்செய் பூணான்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'மங்களமுமாம்.'

2147. 'தனக்கு' 'தான்' 'தானே' என்பன கோவிந்தராசனை. இறைவன்-அரசன். தானேயாதலால். நிலக்கிழமை வேண்டி-நிலத்தின் உரிமையை விரும்பி. நெடிதல் செல்லாது-தாமதியாமல். நொய்தா-விரைவாக. மன்னன்: கோவிந்தராசன்.

(உரை.) [1]நெடித்தலென்பது நெடிதலென்றாயிற்று; "நெடித்தல் செல்லாய்விடுத்தனீயென"(பெருங். 1.54: 89.)

2148. ஓலையுள்-கட்டியங்காரனனுப்பிய திருமுகத்தில். கேட்டு-சீவகன் கேட்டு. அளியன்றானே, காலனைக் கையினால் விளிக்கும் என்னா: "கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றால்....செயல்" (குறள், 894.) அளியன்றானே-நம்மிடத்தன்புள்ளவனாகிய கட்டியங்காரன் தானே.

(இ-ள்.) அவ்வோலையிற் காரியத்தைச் சீவகன்கேட்டு நக்குத் தானே காலனைக் கையால் விளிக்குமென்று தன்னிலே கருதி, நூல்வலீர்! இவனைக் கொல்லுதற்குக் காரணமான சூழ்ச்சி இதுவேபோல்வது வேறில்லையென்றானென்க.

மதியாற்சூழுஞ்சூழ்ச்சியீதென்றது, நட்பாய்ப் போதுகின்றதனை. (47)

2149. கள்ளத்தா னம்மைக் கொல்லக் கருதினா னாமுந் தன்னைக்
கள்ளத்தா லுயிரை யுண்ணக் கருதினே மிதனை யாரும்
உள்ளத்தா லுமிழ வேண்டா வுறுபடை வந்து கூட
வள்ளுவார் முரச மூதூ ரறைகென வருளி னானே.

இஃது, அதுகேட்ட கோவிந்தன்கூற்று. வள்ளுவார், பெயர்த் திரிசொல்.

(இ-ள்.) யாவர் சிலரும் உள்ளத்தினின்றுந் தோற்றுவிக்க வேண்டா; கள்ளத்தால் நம்மைக் கொல்லக் கருதினான்; நாமும் அவனை அங்ஙனங் கருதினேமாதலின், இந்நட்பை முதற்சாற்றிப் பின்பு படைகூடும்படி சாற்றி ஊரிலே முரசறைகவென்று கோவிந்த னருளிச்செய்தானென்க. (48)

2150. கட்டியங் கார னோடு காவல னொருவ னானான்
விட்டுநீர் நெல்லும் பொன்னும் வழங்குமின் விளைவ கூறின்
ஒட்டல னிறைவன் சொன்னீர் நாநும வல்ல வென்னக்
கொட்டினான் றடங்கண் வள்வார்க் குளிறிடி முரச மன்றே.

மேல்விளையும் காரியங்களைச் சொல்லுநீர்மையையுடைய நாக்கள் அவற்றைக்கூறின், அந்நா நும்முடையனவல்லவென்று

காலன்-யமன். விளிக்கும்-அழைக்கின்றான். என்னா-என்று சீவகன் எண்ணி. இவனை: கட்டியங்காரனை. கொல்லுதற்குச் சூழ்ச்சியீதே போல்வதில்லை; சூழ்ச்சி-உபாயம். ஈதே-இதுவே. (பி-ம்.) 'புனைவினைப்பூண்.' பூணான்: சீவகன்; எழூவாய்.

2149. கள்ளம்-வஞ்சனை. தன்னை-கட்டியங்காரனை. உள்ளத்தால் உமிழவேண்டா-மனத்தினின்றும் வெளிப்படுத்த வேண்டா. (பி-ம்.) 'உள்ளத்தில்.' உறுபடை-மிக்க சேனை. கூட-கூடும்படி. வள்ளுவார்-முரசறையும் வள்ளுவர். மூதூரில் முரசத்தை அறைகவென்று. கோவிந்தராசன் அருளினான்.

2150. காவலன்: கோவிந்தராசன். விட்டு ஒருவனானான்-பகையை விட்டு ஒற்றுமையுடையனானான். நெல்லும் பொன்னும்

அறிவுடையோர் அறிவில்லார்க்குக் கூறும்படியாகச் சாற்றினானென்க. இது முரசறைவான் கூற்றெனின், பகைமை கூறிற்றேயாமாதலின், அவன் கூற்றன்று.

(இ-ள்.) காவலன் பகையைவிட்டுக் கட்டியங்காரனோடு உறவானான்; இனி அவ்விறைவன் நெல்லும் பொன்னும் வழங்கா திருத்தற்கு உடம்படானாதலின், நீர் அவற்றை இரண்டுநாட்டிலும் ஒக்க வழங்குமினென்று உறவு தோன்ற முதற்சாற்றினானென்க. *(49)*

2151. விண்டவ ருடலங் கீறிச் சுளித்துநின் றழலும் வேழம்
ஒண்கொடி யுருவத் திண்டே ரொளிமயிர்ப் புரவி பண்ணி
வண்கழ லணிந்து மள்ளர் வாள்வலம் பிடித்து நாளைத்
தெண்டிரைப் பரப்பு நாணத் திருநகர்த் தொகுக வென்றான்.

(இ-ள்.) மள்ளர் வேழமுதலியவற்றைப்பண்ணி அணிந்து பிடித்து நாண நாளை நகரிலே தொகுவாராகவென்று பின்பு சாற்றினானென்க. *(50)*

2152. ஏற்றுரி போர்த்த வள்வா ரிடிமுர சறைந்த பின்னாட்
காற்றெறி கடலிற் சங்கு முழவமு முரசு மார்ப்பக்
கூற்றுடன் றனைய தானே கொழுநில நெளிய வீண்டிப்
பாற்கடற் பரப்பின் வெள்வாட் சுடரொளி பரந்த வன்றே.

ஈண்டி-ஈண்ட.

ஒக்கவழங்கி முரசறைதல், இருநாட்டினரும் பகைமை நீங்கி உறவாயிருத்தலைப்புலப்படுத்தும்; "தண்ணுஞ் சேனையுந் தகைக்கோ சம்பியும், பண்டுகண் ணழிந்த பகையினை நீக்கிப், பொன்னு நெல்லும் புரிவின் வழங்கு கென், றொன்றெனப் பயிற்றி யுருமிடித் தன்ன, வென்றி முரசம் வீதிதோறெருக்கி" *(பெருங்.1.37:194-8.)* விளைவகூறின் இறைவன் ஒட்டலனாதலால். சொன்னீர் நாநும அல்ல-சொன்னவராகிய உங்களது நாக்கு நும்முடையனவல்ல எனலுமாம். தடங்கண்-பெரிய கண்; கண்-அடிக்கப்படும் இடம். *(பி-ம்.)* 'மணிக்கண்.'

2151. விண்டவர்-பகைவரது. சுளித்து-மாறுபட்டு. *(பி-ம்.)* 'சுவைத்து.' பண்ணி-ஏறுதற் கேற்ப அமைத்து. மள்ளர்-வீரர். திரை-கடல். வேழமும், தேரும், புரவியும் பண்ணி மள்ளர், வாளைப் பிடித்து நாளை நகரில் தொகுக என்றான்; தொகுக-ஒன்றுசேருக.

2152. ஏற்றுரி போர்த்த முரசம்: *சீவக.2142,* அடிக். பின்னாள்-மற்றை நாளில். காற்றாலெறியப்பட்ட கடலைப்போல. முழவம்-மத்தளம். கூற்றுடன்றனைய-யமனோடு மாறுபட்டாலொத்த. *(பி-ம்.)*

(இ-ள்.) அங்ஙனஞ்சாற்றின மற்றைநாட் கடல்போல் சங்கு முதலியன ஆர்ப்பத் தானை ஈண்டுதலிற் பாற்கடல்போலவே வாரொளி நகரிலேபரந்தவென்க. *(51)*

2153. புதையிரு ளிரியப் பொங்கிக் குங்குமக் கதிர்க ளோக்கி
உதையத்தி னெற்றி சேர்ந்த வொண்சுடர்ப் பருதி போலச்
சுதையொளி மாடத் துச்சி வெண்குடை நீழற் றோன்றி
விதையத்தார் வென்றி வேந்தன் விழுப்படை காணு மன்றே.

(இ-ள்.) வேந்தன், செறிந்த இருள்கெடும்படி கதிர்களைப் புறப்படவிட்டுப் பொங்கி உதயகிரியைச் சேர்ந்த பருதிபோல மாடத்துச்சியிலே குடைநிழலிலே தோன்றிப் படையைக் காணா நிற்குமென்க. *(52)*

(வேறு)

2154. (1) அரும்பனைத் தடக்கை யபரகாத் திரம்வாய்
வாலெயி றைந்தினுங் கொல்வ
கருங்கடற் சங்குங் கறந்தவான் பாலுங்
கனற்றிய காலுகி ருடைய
பெரும்புலி முழக்கின் மாறெதிர் முழங்கிப்
பெருவரை கீண்டிடுந் திறல
திருந்தியே ழுறுப்புந் திண்ணிலந் தோய்வ
தீயுமிழ் தறுகணிற் சிறந்த.

இதுமுதல், "செம்பொனீண்முடி" *(சீவக.2167)* அளவும் ஒரு தொடர்.

'கூற்றுடன்றன்ன.' நிலம் நெளியும்படி ஈண்டுதலால். பாற்கடலின் பரப்பினைப்போல, வாளொளி பரந்தது.

2153. புதை இருள் இரிய-செறிந்த இருட்டு கெட்டு ஓடும்படி. குங்குமக்கதிர்கள்-சிவந்த கிரணங்களை. ஒக்கி-புறப்படவிட்டு; *(பி-ம்.)* 'ஏந்தி.' உதையம்-உதயகிரி; "உதய மென்னு மணிவரையுச்சி" *(இறை, 3, உரை.)* பருதி-சூரியன். சுதை ஒளி மாடம்-வெண்சாந்தின் ஒளியை யுடைய மாடம். வேந்தன்: கோவிந்தராசன். படையைக்காணும்.

2154. அபரகாத்திரம்-கால்கள்; *சீவக.806,* ந; அடிக். *(பி-ம்.)* 'அவராகத்திரமும் வாலெயிறெனு மைந்தினும்.' *அடி, 1: சீவக.806.* ஆன்பால்-பசுவின்பால். சங்கையும் ஆன்பாலையும் தன்வெண்மை நிறத்தால் கனற்றிய உகிருடையன; கனற்றிய-கெடுத்த. புலியின் முழக்கிற்கு மாறாக எதிர்முழங்கி. கீண்டிடும்-கிரித்திடுகின்ற. ஏழுறுப்பும் நிலம் தோய்வ; "ஏழுறுப்புறத் தாழ்ந்த" *(வி.பா. சூது. 79.)* சிறந்த-சிறந்தன.

2155. (2) கவிழ்மணிப் புடைய கண்ணிழ னாறிற்
கனன்றுதந் நிழலொடு மலைவ
அவிழ்புயன் மேக மனையமும் மதத்த
வறுபதிற் றறுபதா நாகம்
புகழ்பருந் தார்ப்பப் பூமதம் பொழிவா
னின்றன விராயிரங் கவுள்வண்
டிகழ்மதஞ் செறித்த விராயிரத்தைஞ்ஞூ
றிளையவு மத்துணைக் களிறே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

அவரகாத்திரத்திற்கு, "கடாந்திறந்து" (*சீவக.806*) என்னுங் கவியிற் கூறினாம்.

(*இ-ள்.*) கை, பின்கால், முன்கால், தாலவட்டம், கொம்பென் கின்ற ஐந்தாலுங் கொல்வன, சங்கையும் பாலையும் வெண்மையாற் கெடுத்த உகிரையுடையன, புலிமுழக்கினால் எதிரேமுழங்கி அதனைக் காணாமையின், அது தங்குமலையைக் கிழிக்குந்திறல, ஏழுமுழமுந் திருந்தி நிலந்தோயுமுறுப்பு மூன்றும் நிலந்தோய்வன, சிறந்தன, புடையன, மலைவனவாய்ச் சொரிகின்ற நீரையுடைய மேகமனைய மதத்தவாகிய நாகம் மூவாயிரத்தறுநூறு; புகழும் பருந்துமார்ப்ப, மதம்பொழிதற்கு நின்றன இரண்டாயிரம்; கவுளை வண்டு இகழும்படி மதமடைத்தன இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞூறு; களிற்றுக் கன்றுகள் இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞூறென்க.

ஆக யானை பதினாயிரத்தறுநூறு. ஏழும் திருந்தியென முடிக்க. உறுப்பு மூன்றாவன; கையும், [1]கோசமும், [2]தாலவட்டமும்; இவற்றோடு கால்நான்குங் கூட்டி ஏழுறுப்பு நிலந்தோயுமென்பாரு முளர். (53-4)

2155. கவிழ்ந்த மணியைப் புடையில் உடையன; புடை-பக்கம். (*பி-ம்.*) 'கவிழ்மணியுடைய.' கண்நிழல் நாறின்-தம்கண்களிடத்துத்தம் நிழல் தோன்றினால். யானை தன் நிழலோடு மலைதல்: "தன்னிழல் கண்டு சீறுங் கருத்தது" (*வி-பா. 16-ஆம் போர். 23.*) நாகம் அறுபதிற் றறுபது-யானை மூவாயிரத்தறுநூறு. பொழிவான்-பொழி தற்கு. இராயிரம்-இரண்டாயிரம் யானைகள். கவுளை வண்டு இகழ்கின்ற மதம் செறித்த யானைகள் இராயிரத்தைஞ்ஞூறு; கவுள்-கன்னம். இளையவும்-யானைக்கன்றுகளும்.

(உரை.) [1](*பி-ம்.*) 'கொம்பும்.' [2]தாலவட்டம்-வால்.

2156. குந்தமே யயில்வாள் குனிசிலை மூன்றுங்
குறைவிலார் கூற்றொடும் பொருவார்
அந்தர மாறா யானைகொண் டேறப்
பறக்கெனிற் பறந்திடுந் திறலார்
முந்தமர் தம்முண் முழுமெயு மிரும்பு
மேய்ந்திட வெஞ்சமம் விளைத்தார்
கொந்தழ லஞ்சாச் குஞ்சர மிவர்ந்தார்
கோடியே விருத்தியா வுடையார்.

(இ-ள்.) தீக்கு அஞ்சாத குஞ்சரங்களை ஏறினவர்கள் எறிகோல், வாள், வில்லென்கின்ற மூன்றிலும் தாழ்வற்றவராய்க் கூற்றோடும் பொருமவராய் அந்தரம் வழியாக ஏறும்படி யானையைக்கொண்டு பறக்கவென்னிற் பறக்குந்திறலாராய் முற்பட்ட போரிலே மெய்ம் முழுதும் இரும்பு மேயும்படி சமரத்தை விளைத்தவராய்க் கோடி பொன்னைச்சீவிதமாகவுடையாராயிருப்பாரென்க. (55)

2157. குங்கும நறுநீர் பந்திநின் றாடுங்
குதிரையா றாயிரத் திரட்டி
பொங்குவெண் மயிர்சூழ் பொற்படை பொலிந்த
வறுபதி னாயிரம் புரவி
வெங்கணை தவிர்ப்ப வெள்ளிவெண் படைய
வாய்விடி னிலவரை நில்லாப்
பைங்கதிர்க் கொட்டைக் கவரிசூழ்ந் தணிந்த
பகரினத் தொகையன பாய்மா.

2156. குந்தம்-எறிகோல். அயில்-வேல். அந்தரம் ஆறா-ஆகாயமே வழியாக. முந்த மர்தம்முள்-முற்பட்ட போரிடத்து. இரும்பு மேய்ந்திட-ஆயுதங்கள்உண்ணும்படி. சமம்-போர். அழலுக்கு அஞ்சாத குஞ்சரத்தை இவர்ந்தவர். கோடியே-ஒரு கோடி பொன்னை. விருத்தியா-சீவிதமாக; *சீவக.1374.*

2157. பந்தியில் நின்று குங்குமநீரை ஆடும் குதிரை. ஆறாயிரத் திரட்டி-பன்னீ ராயிரம். பொற்படை பொலிந்த வெண்மயிர் சூழ்புரவி பதினாயிரம்; பொற்படை-பொன்னலாகிய கலனை. வெங்கணை தவிர்ப்ப: *சீவக.1770,* அடிக். வெள்ளிவெண்படைய-வெள்ளியாலாகிய கலனையையுடையன. *(பி-ம்.)* 'வெண்குசைய.' வாய்விடின்-வாயிற் பூட்டப்பட்டகடிவாளத்தைத் தளர்த்தினால். கொட்டைக்கவரி-குமிழை யுடைய கவரி; இது குதிரையின்நெற்றியுச்சியிற் கட்டுவது. அணிந்த பாய் மாவைப் பகரின்அறுபதினாயிரம் என்னும் தொகையன.

(இ-ள்.) புறப்படாமற் பந்தியிலேநின்று குங்குமங்கலந்த பனிநீரையாடும் [1]நம்பிரான் பன்னீராயிரம்; பொற்கலனையாற் பொலிந்த மயிர்சூழ்புரவி அறுபதினாயிரம்; தம்மேலிருந்து எய்த அம்பைப் பின்னிடுவன, வெள்ளிக்கலனையுடையன, குசையை நெகிழவிடிற் பறப்பனவாய்ச் சூழ்ந்து கவரியணிந்த பாய்மாக் கூறின், அறுபதினாயிரமென்கின்ற எண்ணையுடையவா யிருக்கு மென்க.

ஆகக்குதிரைநூறாயிரத்துமுப்பத்தீராயிரம். *(56)*

2158. வேய்நிறக் கரும்பின் வெண்ணிறப் பூப்போன்
மிடைந்தொளிர் குந்தமும் வாளும்
தோநிலை யரவின் றோற்றமே போலுஞ்
சிலைகளும் பிறகளுந் துறைபோய்
ஊனமொன் றில்லா ருயர்குடிப் பிறந்தா
ராயிர மடுகளங் கண்டார்
பானிலாப் பூணார் படைத்தொழிற் கலிமாப்
பண்ணுறுத் தேறினா ரவரே.

(இ-ள்.) மூங்கில்போலுங் கரும்பினது பூப்போலும் குந்த முதலியவற்றையும் ஒழிந்தவற்றையும் முற்றக் கற்றுப் பிற குறை வற்றார், குடிப்பிறந்தார், களங்கண்டார், பூணாராகிய அவர் அம்மாவைப் பண்ணி ஏறினாரென்க.

தோம்-குற்றம். அயிலாலே பொருது. இனி ஏறினாராகிய அவர் இத்தன்மைய ரென்றுமாம். *(57)*

(உரை.) [1]உத்தம இலக்கணமமைந்த குதிரையைக் குதிரை நம்பிரான் என்று கூறுதல் மரபு; இது வைணவ சம்பிரதாயத்திலும் வழங்குகின்றது; "குதிரை, நம்பிரா னேறி நடந்தருளி" *(அழகர் கிள்ளைவிடுதூது, 152.)*

2158. வேய்போலும் கரும்பு. கரும்பின் வெண்பூப்போன்று ஒளிரும் குந்தம்; "கரும்பின், வேல்போல் வெண்முகை பிரிய" *(நற். 366: 7-8)*; தோடுகொள் வேலின் றோற்றம் போல, ஆடுகட் கரும்பின் வெண்பூ நுடங்கும்" *(புறநா. 35: 9-10.)* தோம்நிலை-குற்ற நிலையை யுடைய. அரவு சிலைக்கு: *சீவக.1850*, அடிக்.; *2308*; *வி-பா. 16*-ஆம் போர். 23. பிறகளும்-ஒழிந்தவற்றையும். துறைபோய்-முற்றக்கற்று; *சீவக.717*, அடிக்.; "வீணையொடவைதுறைபோகி" *(பெருங்.1. 37:178.)* ஊனம்-குறைவு. *(பி-ம்.)* 'உயர்குடிப் பிறந்தா ரயிலம ரடுகளங்.' பால், நிலாவுக்கு அடை. நிலாப்போலும் ஒளியையுடைய பூணார். மாப்பண் ணுறுத்து-குதிரையை ஏறுதற்கேற்பப்பண்ணி. *(பி-ம்.)* 'ஏறினார்பலரே.'

(வேறு)

2159. (1) தறுக ணாண்மைய தாமரை நிறத்தன தகைசால்
மறுவில் வான்குளம் புடையன மாளவத் தகத்த
பறையி னாலுவ படுசினை நாவலின் கனிபோற்
குறைவில் கோலத்த குளிர்புனற் சிந்துவின் கரைய.

2160. (2) பார சூரவம் பல்லவ மெனும்பதிப் பிறந்த
வீர வாற்றல விளைகடுந் தேறலி னிறத்த
பாரிற் றேர்செலிற் பழிபெரி துடைத்தென நாணிச்
சோரும் வார்புய றுளங்கவிண் புகுவன துரகம்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) மாளவதேசத்திடத்தனவாகிய துரகம் ஆண்மைய, நிறத்தன, வெண்குளம்புடையனவாயிருக்கும்; சிந்துவின்கரையன வாகிய துரகம் பறையொலிபோல முழங்குவ, நாவலின்கனி போலுங் கோலத்தவாயிருக்கும்; பாரசூரவம் பல்லவமென்னும் பதியிற்பிறந்த துரகம் ஆற்றல, நிறத்த, விண்புகுவன வாயிருக்கு மென்க.

வீரத்தை நடத்துதலையுடையன. *(58-9)*

2161. பீலி மாமயி லெருத்தெனப் பெருவனப் புடைய
மாலை மாரட்டத் தகத்தன வளரிளங் கிளியே
போலு மேனிய பொருகடற் கலத்தின்வந் திழிந்த
கோல நீர்ப்பவ ளக்குளம் புடையன குதிரை.

2159. தறுகண் ஆண்மைய-அஞ்சாமையையும் வீரத்தையு முடையன. வான்குளம்பு-வெண்மையான குளம்பு. மாளவத்தகத்த-மாளவதேசத்திடத்தனவாகிய குதிரை. *(பி-ம்.)* 'மாளுவத்தகத்த, பறையி னாலுறுபடு.' பறையின் ஆலுவ-பறையொலியைப் போல முழங்குவன. குதிரையின் நிறத்திற்கு நாவற்கனி உவமை. கோலம்-நிறம். சிந்துவின்கரைய-சிந்துநதியின்கரையிடத்தவாகிய குதிரை.

2160. பாரசூரவம், பல்லவம் என்பன ஊர்களின்பெயர்கள். தேறலின் நிறத்த-தேன்போன்ற பழும்பு நிறமுடையன. சோரும்-நீரைச் சொரி கின்ற. புயல்-மேகம். விண்- ஆகாயத்திடத்தே. அடி, 3-4: *சீவக.2525;* "தூய்மை யின்றெனமாநிலத்தியங்கா... புரவி" *(பெருங். 1.38: 322-7.)*

2161. மயிலெருத்தென-மயிலின் கழுத்தைப்போல. வனப்பு-நிற அழகு. மாரட்டம்: மஹாராஷ்டிர தேசம். பச்சைக் குதிரையின் நிறத்திற்குப் பச்சைக்கிளி உவமை; *சீவக.1860,* அடிக். கலம்-கப்பல். இழிந்த-இறங்கியவை; *மதுரைக். 321-3.* பவளம்போலும் குளம்பு.

மாலை-ஒழுங்கு. மாரட்டமென முதலெழுத்தை நெடிலாக ஓதுக; மஹாராஷ்ட்ரம்.

(இ-ள்.) மாரட்டதேசத்திடத்தனவாகிய குதிரைகள் மயிற் கழுத்துப் போலும் நிறத்தனவாயிருக்கும்; கலத்தின் வந்திழிந்தன குதிரைகள் கிளி போலுநிறத்தனவாய்ப் பவளக்குளம்புடையன வாயிருக்குமென்க. (60)

2162. இன்ன பொங்குளைப் புரவிபண் ணுறுத்தன வியறேர்
பொன்னும் வெள்ளியு மணியினும் பொலிந்துவெண் மதியம்
தன்னை யூர்கொண்ட தகையன தொகைசொலி னறுநூ
றென்னு மீறுடை யிருபதி னாயிர மிறையே.

மதி, குறட்டிற்குவமம். [1]பரிவேடிப்பு, சூட்டிற்குவமம்.

(இ-ள்.) தகையனவாய்ப் பொன்முதலியவற்றாற் புனையப் பட்டு இத்தன்மையவாகிய புரவி பண்ணுறுத்தனவாகிய தேர்த் தொகை சொலின், அறுநூறென்னுமெண்ணினை ஈற்றிலேயுடைய இருபதினாயிரமென்க.

இறையே, விளி. (61)

2163. நொச்சி மாமலர் நிறத்தன நொடிவரு முந்நீர்
உச்சி மாக்கதிர் போற்சுடு மொளிதிக ழயில்வாள்
எச்சத் தல்லவு மெறிபடை பயின்றுதம் மொன்னார்
நிச்சங் கூற்றினுக் கிடுபவர் தேர்மிசை யவரே.

புகரால் நொச்சிமலர்போலும் நிறத்தனவாய் முந்நீரை மாக்கதிர் உச்சியிற் சுடுமாறுபோலச் சுடும் ஒளிதிகழ் வாளென்க. எச்சத்து நொடிவருமென்க.

2162 பண்ணுறுத்தன இயல்தேர்-ஊர்தற்கேற்பச் சமைக்கப் பட்டடனவாகிய செல்கின்ற தேர்கள். ஊர்கொண்ட-பரிவேடம் கொண்ட; அடி, 2-3: *சிறுபாண்.* 250-253. தொகை சொலின்-தேர்த் தொகையின் எண்ணைக் கூறினால். இருபதினாயிரத்து அறுநூறு. இறையே-அரசனே; விளி.

(உரை.) [1]பரிவேடிப்பு: சுற்றியதென்பது பொருள்.

2163. நொச்சிமலர் போன்ற நிறத்தன. நிறத்தனவாய் முந்நீரை உச்சியிற் கதிர்சுடுமாறுபோல் சுடும் ஒளிதிகழ்கின்றனவாகியவாள்; அயில்-கூர்மை; வேல் எனலுமாம். (*பி-ம்.*) 'நொடிவரு முதுநீர்.' எச்சத்து நொடிவரும் வாளையும் அல்லனவற்றையும்; எச்சத்து-வில் லொழிந்தவிடத்து. நொடிவரும்-பயிலுதற்குரிய வென்று கூறுதல் வரும். ஒன்னார்-பகைவரை. நிச்சம்-நித்தம். தேர்மிசையவர்: தேர்வீரர்.

(இ-ள்.) தேராட்கள், தமக்குரிய வில்லொழிந்தவிடத்துக்கற்றற் குரியவென்று கூறுதல் வரும் வாளையும் அல்லாத படைகளையும் உட்படப்பயின்று தம்பகை வரை நிச்சம் கூற்றினுக்கு விருந்தாக இடுபவராயிருப்பாரென்க. (62)

2164. (1) எயிற்றுப்படை யாண்மையினி னிடிக்கும்புலி யொப்பார்
பயிற்றியவில் வாள்பணிக்கும் வேலொடுடன் வல்லார்
துயிற்றியபல் கேள்வியினர் தூற்றிக்கொளப் பட்டார்
அயிற்றுப்படை யார்கண்மத யானைகத னறுப்பார்.

2165. (2) காலனொடு சூழ்ந்தகடு நோய்களையு மொப்பார்
ஆலுங்கட றூர்த்தன்மலை யகழ்தலிவை வல்லார்
ஞாலமறி யாண்டொழிலர் நான்கிலக்க முள்ளார்
மேலுநும ராலுரிமை யுட்சிறப்புப் பெற்றார்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) எயிலதுதுப்பை அடைகின்ற வலியினாலென்றுமாம்.

(இ-ள்.) தமதாண்மையால் எயிறாகிய படையையுடைய புலியையொப்பார், வில்லையும் வாளையும் பிறர் தம்பக்கலிலே கற்கும்படி வேலோடே கூட வல்லார், தம்மிடத்தே தங்கப் பண்ணிய பலநூற்கேள்வியினையுடையார், தெரிந்து கொள்ளப்பட்டார், வேலினது வலியாலே பகைவரது யானையைக் கதனறுப்பார், வருத்திக்கோறலிற் காலனையும் பற்றின நோயையுமொப்பார், செருக்கினாற் கடல்தூர்த்தல் மலையகழ்தலென்கின்ற இத்தொழிலை வல்லார், ஆண்டொழிலர், [1]நுமராற் சிறப்புப் பெற்றாராகியவர் நான்குநூறாயிரமென்னும் எண்ணிடத்தாரென்க. (63-4)

2164. ஆண்மையினால் எயிறாகிய படையையுடைய புலி. பணிக்கும்-பிறர் தம்மிடம் கற்கச்செய்யும். துயிற்றிய-தம்மிடத்தே தங்கச் செய்த. கேள்வி-அறிவு. தூற்றிக்கொளப்பட்டார்-எல்லோராலும் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்கள். அயில்துப்பு-வேலின்வலியாலே. அடையார்களது மதயானையை; அடையார்-பகைவர். கதன் அறுப்பார்- கோபத்தைக் கெடுப்பார்.

2165. காலன்-யமனுக்கு ஏவல் செய்பவன்; சீவக.1144, அடிக். காலனைச் சூழ்ந்த நோய்; சீவக.1144, அடிக். ஆலும்-ஒலிக்கின்ற. கடலைத் தூர்த்தல் மலையையகழ்தல் என்ற இவைகளில் வல்லார்; "மலையகழ்க் குவனே கடறூர்க் குவனே" (பட்.271); கலிங்கத்.330. இவைவல்லார்-இத்தொழில்களில்வல்லவர்கள். (பி-ம்.) 'இவைகிற்பார்.' ஞாலம் அறி-உலகத்தவரால் அறியப்பட்ட. நுமரால்-நும்மால்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'அரசராற்.'

2166. சிங்கத்துரி போர்த்தசெழுங் கேடகமும் வாளும்
பொங்குமயில் வேலும்பொரு வில்லுமுடன் பரப்பி
மங்குலிடை மின்னுமதி யுஞ்சுடரும் போல
வெங்கட்டொழிற் கூற்றுமரண் சேரவிரிந் தன்றே.

கேடகத்திற்கு ஞாயிறும், வாளிற்கும் வேலிற்கும் மின்னும், வில்லிற்குப் பிறையும் உவமை.

(இ-ள்.) இக்காலாட்படையும் கேடகமுதலியவற்றைப் பரப்பிக்கூற்றும் தனக்கு ஓரரணைச்சேரும்படி விரிந்ததென்க. *(65)*

(வேறு)

2167. செம்பொ னீண்முடித் தேர்மன்னர் மன்னற்குப்
பைம்பொ னாழிதொட் டான்படை காட்டினான்
அம்பொ னொண்கழ லானயி ராவணம்
வெம்ப வேறினன் வெல்கென வாழ்த்தினார்.

ஆழிதொட்டான்-[1]ஏனாதிமோதிரஞ்செறித்த சேனாபதி.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் படையைக் காண்கின்ற மன்னர்மன்னற்கு ஆழி தொட்டான், இறையே, மதத்தவாகிய நாகம் அறுபதிற்றறுபது, மதம்பொழிவானின்றன ஈராயிரம், மதஞ்செறித்தன ஈராயிரத் தைஞ்ஞூறு, இளைய களிறும் ஈராயிரத்தைஞ்ஞூறு; இக்குஞ்சரங் களையேறினவர்கள் கோடியே விருத்தியாவுடையராயிருப்பார்; குதிரை ஆறாயிரத்திரட்டி, புரவி அறுபதினாயிரம், பாய்மாவும் அறுபதினாயிரமாயிருக்கும்; பூணாராகிய அவர் அம்மாவைப்

2166. சிங்கத்துரி-சிங்கத்தின் தோல். கேடகம்-பரிசை. கேடகமும் வாளும்: "வாளொடு கேடகம் வயந்தகற்கீந்து" *(பெருங்.1.53:117.)* பொங்கும் அயில்வேல்-மிகுந்த கூர்மையையுடைய வேல். மங்குல்-மேகம். மின்-மின்னல். சுடர்-சூரியன். கூற்று-யமன். அரண்சேர-தனக்கு ஒருபாதுகாப்பானஇடத்தைஅடையும்படி. பரப்பி விரிந்தது.

2167. மன்னர் மன்னற்கு: கோவிந்தராசனுக்கு. ஆழி தொட்டான்-ஏனாதிப் பட்டத்திற்குரிய மோதிரத்தை அணிந்த சேனாபதி. படையைக் காட்டினான். கழலான்: கோவிந்தராசன். அயிராவணம்: கோவிந்தராச னுடைய பட்டத்து யானைக்குப் பெயர். வெம்ப-கடுக; விரும்பும்படி எனலுமாம். வெல்கவென்று.

(உரை.) [1]ஏனாதி யென்பது அரசனாற் கொடுக்கப்படும் பட்டம்; *சீவக.2569,* ந. "போர்க்கட லாற்றும் புரவித்தேர்ப் பல்படைக்குக், கார்க் கடல் பெற்ற கரையன்றோ-போர்க்கெல்லாந், தானாதியாகிய தார்வேந்தன் மோதிரஞ்சேர், ஏனாதிப் பட்டத் திவன்" *(தொல். புறத். 8,* ந.மேற்.); "சோழிக வேனாதி" *(மணி.22: 205.)*

பண்ணியேறினார்; மாளவத்தகத்தனவாகிய துரகம் ஆண்மைய, நிறத்தன, வெண்குளம்புடையனவாயிருக்கும்; சிந்துவின் கரையன வாகிய துரகம் ஆலுவ, கோலத்தனவாயிருக்கும்; பாரசூரவம் பல்லவமென்னும் பதியிற் பிறந்த துரகம் ஆற்றல, நிறத்தன, விண் புகுவனவாயிருக்கும்; மாரட்ட தேசத்தகத்தனவாகிய குதிரை மயிற்கழுத்துப்போலும் நிறத்தனவாயிருக்கும்; மரக்கலத்தின் வந்திழிந்த குதிரைகள் கிளிபோலும் நிறத்தவாய்ப் பவளக்குளம் புடையனவாயிருக்கும். இப்புரவிபண்ணுறுத்த தேர் இருபதினா யிரத்தறுநூறு. இத்தேராட்கள் கூற்றினுக்கு இடுபவராயிருப்பவர்; சிறப்புப்பெற்றாராகிய அவர் நான்கு நூறாயிரமென்னு மெண்ணி டத்தார். இக்காலாட்படையும்கூற்றும்அரண்சேரும்படிபரந்ததென்று சொல்லிப் படைகாட்டினான்; அதுகண்டு அவனும் ஐராவணத்தைக் கடுக ஏறினான்; அப்பொழுது வெல்கவென்று வாழ்த்தினாரென்க.

இவ்வியானைக்கு அது பெயர். *(66)*

2168. சிறுவெண் சங்குமு ரன்றன திண்முர
சறையு மாக்கடல் காரென வார்த்தன
நெறியி னல்கின புள்ளுநி மித்தமும்
இறைவன் கண்வல னாடிற்றி யைந்தரோ.

(இ-ள்.) அப்பொழுது சங்குமுழங்கின; முரசு கடலும் காருமென ஆர்த்தன; நெறியிலே பறவைகளும், நிறைகுடமுதலியனவும் நன்மையே அறிவித்தன; இறைவன் வலக்கண் பலகாலும் துடித்த தென்க. *(67)*

2169. மல்லல் யானைக் கறங்கு மணியொலி
அல்ல தைங்கதி மான்கொழுந் தாரொலி
கல்லெ னார்ப்பொலி மிக்கொளிர் வாண்மினிற்
செல்லு மாக்கடல் போன்றது சேனையே.

2168. முரன்றன-முழங்கின. அறையும்-ஒலிக்கின்ற; கடற்கு அடை. முரசு, கடலையும் காரையும் போல ஆர்த்தன; கார்-மேகம். நெறியில்-வழியிலே. (பி-ம்.) 'நெறியின் மல்கின.' புள்ளும் நிமித்தமும் நல்கின; புள்-பறவைகள். நிமித்தம்- புள்ளொழிந்த நன்னிமித்தங்கள். இறைவன்கண்-கோவிந்தராசனது வலக்கண். ஆடவர்க்கு வலக்கண் துடித்தல் நன்னிமித்தம்.

2169. யானைக்கறங்கும்-யானையினிடத்து ஒலிக்கும். அல்லது-அல்லாமல். ஐங்கதிமான்-ஐந்துவகையானசெலவையுடைய குதிரையது. தார்-கிண்கிணிமாலை. கல்லென்: ஒலிக்குறிப்பு. ஒளிர்வாள் மினின்-விளங்குகின்ற வாளொளியோடு.

(இ-ள்.) சேனை, இவ்வொலிகளுமிக்கு வாளொளியோடே நடப்பதொருகடலையொத்ததென்க.

"விக்கிதம் வற்கிதம் வெல்லு முபகண்ட, மத்திமஞ் சாரியோ டைந்து."

2170. மாலை மாமதி வெண்குடை மல்கிய
கோலக் குஞ்சி நிழற்குளிர் பிச்சமும்
சோலை யாய்ச்சொரி மும்மதத் தானிலம்
பாலை போய்மரு தம்பயந் திட்டதே.

(இ-ள்.) பாலைநிலம், குடையாலும் குஞ்சியாலும் பிச்சத்தாலும் குளிர்நிழற்சோலையாய், மதத்தாலே பாலைத்தன்மை போய் மருதத்தன்மையை உண்டாக்கிற்றென்க. *(69)*

2171. மன்றன் மாமயி லார்த்தெழு மானினம்
கன்றி னோடுக லங்கின காற்பெய
வென்றி வேற்படை யஞ்சிவ னத்தொடு
குன்றெ லாங்குடி போவன போன்றவே.

(இ-ள்.) பெடையோடு கூடுகின்ற மயில்ளெல்லாம் ஆர்த்தெழுதலாலும், மானினங்களெல்லாம் கன்றோடே கலங்கியோடுதலாலும், படைக்கு அஞ்சிக் காடும் மலையும் குடிபோவனபோலே இருந்தனவென்க. *(70)*

(வேறு)

2172. படுகண் முழவி னிமிழருவி வரையுங் காடும் பலபோகி
இடுமண் முழவி னிசையோவா வேமாங் கதநாட் டெய்தியபின்
நெடுவெண் ணிலவி னெற்றிதோய் நிழலார் செம்பொற் புரிசையே
கடிமண் காவல் கருதினான் கோயி லாகக் கருதினான்.

2170. மாலை-வரிசை. மதிபோலும் குடை. மல்கிய-நிறைந்த. குஞ்சி-சிற்றணுக்கன் என்னும் ஒருவகை விருது. பிச்சம்-பீலிக்குடை. குஞ்சியும் பிச்சமும்: *சீவக.437*, அடிக். குடையாலும் குஞ்சத்தாலும் பிச்சத்தாலும் குளிர்ந்த நிழலையுடைய சோலையாய். நிலம்-பாலை நிலம்; எழுவாய். யானைசொரிகின்ற மதத்தாலே பாலைத்தன்மை போய் மருத நிலமாயிற்று.

2171. மன்றல் மாமயில்-பெடையோடு கூடிய ஆண்மயில்; மன்றல்மணத்தல். கன்று-மான்கன்று. கலங்கினவாய்க் காற்பெய; காற்பெய-ஓட; *சீவக.1850.* எழுதலாலும் காற்பெய்தலாலும். படைக்கு அஞ்சி.

2172. படுகண்முழவின்-ஒலிக்கின்ற கண்ணையுடைய மத்தளத்தைப் போல; *சீவக.2865.* மண் இடு முழவு-மார்ச்சனையிட்ட மத்தளம். ஓவா-

(இ-ள்.) சீவகன் காத்தற்றொழிலையுடைய மண்ணை அவன் காக்குமாறு கருதிய கோவிந்தன், அருவியையுடைய பல வரையையும் காட்டையும்போய் ஏமாங்கதத்தைச் சேர்ந்தபின்பு புரிசையின் புறத்தையே தனக்குக் கோயிலாகக் கருதினானென்க.

மதிற்புறத்தே[1]விட்டான். *(71)*

2173. போக மகளிர் வலக்கண்க டுடித்த பொல்லாக் கனாக்கண்டார்
ஆக மன்னற் கொளிமழுங்கிற் றஞ்சத் தக்க குரலினாற்
கூகை கோயிற் பகற்குழறக் கொற்ற முரசம் பாடவிந்து
மாக நெய்த்தோர் சொரிந்தெங்கு மண்ணும் விண்ணு மதிர்ந்தவே.

(இ-ள்.) அவன்விட்ட பொழுது கட்டியங்காரன் தேவிமார் வலக்கண் துடித்த; அவர் கனாக்கண்டார்; அவற்கு மேனி ஒளி கெட்டது; அவையேயன்றிக் கூகை கோயிலிலே பகலேயிருந்து அஞ்சுதக்க குரலாலே குழற, முரசு ஒலியவிய, மாகத்தினின்றும் குருதி சொரிய, மண்ணும் விண்ணும் அதிர்ந்தவென்க.

[1]பூகம்பமும், வெள்ளிடியும். *(72)*

2174. கூற்றம் வந்து புறத்திறுத்த தறியான் கொழும்பொ னுலகாள்வான்
வீற்றிங் கிருந்தே னெனமகிழ்ந்து வென்றிவேழ மிருநூறும்
காற்றிற் பரிக்குந் தேர்நூறுங் கடுங்கா லிவுளி யாயிரமும்
போற்றி விடுத்தான் புனைசெம்பொற் படையே யணிந்து புனைபூணான்.

நீங்காத. ஏமாங்கதநாட்டை எய்தியபின். நிலவிடத்து நெற்றி தோய்கின்ற; நெற்றி-மதிலுச்சி. நிழல்-ஒளி. புரிசை-மதில். கடிமண்காவல் கருதினான்-சீவகன் காத்தற்குரிய பூமியை அவன் காவல்புரியுமாறு கருதிய கோவிந்தராசன்; எழுவாய். *(பி-ம்.)* 'கடியன காவல்.' கோயில்-தனக்குரிய இருப்பிடம். புரிசையிடத்தையே கோயிலாகக் கருதினான்.

(உரை.) [1]விட்டான்-தங்கினான்.

2173. போகமகளிர்-கட்டியங்காரனுடைய போகத்திற்குரிய மகளிர் மனைவியர். மகளிரது வலக்கண் துடித்தல் முதலியன தீய நிமித்தங்கள். பொல்லாக்கனா-தீய கனவு. மன்னற்கு ஆகத்தே ஒளி மழுங்கிற்று; மன்னற்கு: கட்டியங்காரனுக்கு. ஆகம்-மேனி. கூகை-கோட்டான். கோயில்-அரண்மனையில். கூகை பகற்காலத்துக் குழறல் தீய திமித்தம்; "பின்பகலே யன்றியும் பேணா ரகநாட்டு, நன்பகலுங் கூகை நகும்" *(பு-வெ.39.)* *(பி-ம்.)* தோமின் முரசம் பாடவிந்து.' பாடவிந்து-ஒலிகெட்டுப்போக. மாகம் நெய்த்தோர் சொரிந்து-ஆகாயத்தினின்றும் இரத்தம் சொரிய.

(உரை.) [1]மண்ணிற்குப் பூகம்பமும், விண்ணிற்கு வெள்ளிடியும் கொள்க.

(இ-ள்.) பட்டுப்போய்ப் பொன்னுலகை ஆளுதற்குரியானாகிய பூணான், சீவகன்வந்து தன்னைக்கோறற்குப் புறத்திருந்ததறியானாய் இனிக் கோவிந்தனையுங்கொன்று வீற்றிருந்தேனன்றோவென்று கருதித் தன்னினைவு முடிந்ததென்று தன்னைப்போற்றி மகிழ்ந்து வேழமுதலியவற்றைப் பொற்படைகளாலே அணிந்து கோவிந்தனுக்குப் போகவிட்டானென்க.

பொன்னுலகாளுதற்கென்றுமாம். *(73)*

2175. மன்ன னாங்கோர் மதவேழம் வாரி மணாள னென்பதூஉம்
மின்னுங் கொடித்தேர் விசயமும் புரவி பவன வேகமும்
பொன்னிற் புனைந்து தான்போக்க நிகழ்வ தோரான் மகிழ்வெய்தி
முன்யான் விட்ட வினக்களிற்றி னிரட்டி விடுத்தா னெனப்புகழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) அவற்றிற்கு நிகராகக் கோவிந்தன்றான் வேழங்களில் வாரி மணாளனென்னும் வேழத்தையும், தேர்களிலே விசயமென்னுந்தேரையும், புரவிகளிற் பவனவேகமென்னும் புரவியையும் அணிந்து அவனிடத்தே போகவிட, மகிழ்ந்து யான் முன் களிற்றோடே போகவிட்டனவற்றின் இரட்டித்த சிறப்புடையனவற்றை வர விட்டானென்று கட்டியங்காரன் புகழ்ந்தானென்க.

நின்பெரும்படை என்சிறுபடைக்கு நிகர்க்குமென்பது தோன்ற வரவிட்டானென்றுணராமையின், 'நிகழ்வ தோரான்' என்றார். *(74)*

(வேறு)

2176. வீங்குநீர் விதையத் தார்கோன் கட்டியங் காரன் றன்னோ
டாங்கவ னொருவ னாகி யன்பெனு மயில்கொள் வாளால்
வாங்கிக்கொண் டுயிரை யுண்பான் வஞ்சத்தாற் சூழ்ந்த வண்ணம்
ஓங்குநீ ரோத வேலிக் குணரயா முரைத்து மன்றே.

2174. கூற்றம்: சீவகன்; கட்டியங்காரனுடைய உயிரைக் கொள்ளுதற்கு வந்தமையால், 'கூற்றம்' என்றார். புறத்து இறுத்தது-மதிலின் புறத்தே வந்து தங்கியதை. அறியான்-அறிந்து கொள்ளாதவனாய். காற்றின் பரிக்கும்-காற்றைப்போலச் செல்லுகின்ற. கடுங்கால் இவுளி-விரைந்து செல்லும் காலையுடைய குதிரை. போற்றி-தன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டு. பொற்படையால் அணிந்து விடுத்தான். பொன்னுல காள்வானாகிய பூணான்: கட்டியங்காரன்: எழுவாய்.

2175. மன்னன்: கோவிந்தராசன். வாரிமணாளன் என்னும் வேழத்தையும், விசயமென்னுந் தேரையும் பவனவேகமென்னும் புரவியையும் கட்டியங்காரனிடத்துப் போக்க; போக்க-போக விட்டானாக. நிகழ்வது ஓரான்-மேல் நடப்பதை அறியானாகிய கட்டியங்காரன். களிற்றின்-யானைப்படையைக் காட்டிலும். இரட்டி-இரட்டித்த சிறப்புடையன வற்றை.

(இ-ள்.) கோவிந்தன் கட்டியங்காரன்றன்னோடு கூடியிருந்து அன்பென்னும் கூர்மை கொண்ட வாளாலே அவனுயிரை அவ்விடத்தே [1]வாங்கிக்கோடற்கு வஞ்சனையாலே சூழ்ந்த செய்தியை யாம் உலகிற்கு அறிய உரைப்பேமென்றாரென்க.

அன்பென்றது, சீவகனை; ஆகுபெயர். *(75)*

2177. பெருமகன் காதற் பாவைப் பித்திகைப் பிணையன் மாலை
ஒருமக ணோக்கி னாரை யுயிரொடும் போகொ டாத
திருமக ளவட்குப் பாலா னருந்திரி பன்றி யெய்த
அருமக னாகு மென்றாங் கணிமுர சறைவித் தானே.

(இ-ள்.) கோவிந்தன் அன்புவைத்த பாவையாகிய ஒப்பில்லாத மகள், தன்னைநோக்கினாரை உயிரை வாங்குந்திரு, அவட்குக் கணவனாவான் எய்தற்கரிய திரிபன்றி எய்த அரிய மகனாமென்று முரசைச் சாற்றுவித்தானென்க. *(76)*

2178. ஆய்மதக் களிறு திண்டே ரணிமணிப் புரவி யம்பொற்
காய்கதிர்ச் சிவிகை செற்றிக் கலந்தவை நுரைக ளாகத்
தோய்மழை யுலக வெள்ளந் தொன்னகர்த் தொக்க தேபோல்
ஆய்முடி யரச வெள்ள மணிநக ரீண்டிற் றன்றே.

2176. நீர்வளப்பமுடைய விதையநாடு; விதையம்-விதேகம். கோன்: கோவிந்தராசன். ஒருவனாகி-கூடியிருந்து. அன்பெனும் வாளால் அவனுயிரை ஆங்கு வாங்கிக் கொண்டு உண்பதற்கு; அன்பு: சீவகன். அவன்: கட்டியங்காரன். கோன் சூழ்ந்த வண்ணத்தை. ஓதவேலி: பூமி. பூமியிலுள்ளவர்க்கு உரைத்தும்; உரைத்தும்-கூறுவேம். இது கவிக் கூற்று.

(உரை.) [1](*பி-ம்.*) 'வாங்கிக் கொண்டுண்டற்கு.'

2177. பெருமகன்: கோவிந்தராசன். பாவை: இலக்கணை; இவள் கோவிந்தராசனுடைய பெண். பித்திகைப் பிணையல்-பிச்சிமாலை; *சீவக.971*, அடிக். பிணையல் மாலை: *சீவக. 488*, அடிக். (*பி-ம்.*) 'பாவை பழிப்பிலாப். மாலையையுடைய ஒருமகள். போகொடாத-திரும்பப் போகவிடாத. (*பி-ம்.*) 'போகடாத.' பாவையும், மகளும், திருமகளுமான அவட்கு; இலக்கணைக்கு. பாலான்-ஊழ்வினையாற் கணவனாவான். திரிபன்றியெய்து மணம் செய்து கொள்ளுதல்; 'ஆசுரமாவது:- கொல்லேறு கோடல், திரிபன்றியெய்தல், வில்லேற்றுதல் முதலியன செய்துகோடல்' (*தொல்.களவு.1, ந.*) அரிய மகனாவானென்று.

(மேற்.) அடி, 2-3: *பிரயோக. திங்கு, 4.*

உலகவெள்ளம்-உலகத்தைக்கொள்ளும்வெள்ளம்.

(இ-ள்.) செறித்த நீரையுடைய உகாந்தவெள்ளம் வரைகளோடு நகரிலே தொக்கதுபோலே அரசவெள்ளம் களிறுமுதலியன செற்றி கலந்தவை நுரைகளாகக்கொண்டு அணிநகரிலே ஈண்டிற்றென்க. *(77)*

2179. நல்லவள் வனப்பு வாங்க நகைமணி மாலை மார்பர்
வில்லன்றே யுவனிப் பாரும் வெங்கணை திருத்து வாரும்
சொல்லுமி னெமக்கு மாங்கோர் சிலைதொட நாளென் பாரும்
பல்சரம் வழங்கு வாரும் பரிவுகொள் பவரு மானார்.

(இ-ள்.) தம்மை இலக்கணையது அழகு மனத்தை வளை வித்தலின், அவ்வரசர் அன்றே வில்லை எய்யத் தொடங்குவாரும், திருத்துவாரும், எமக்கும் அவ்விடத்தே சிலைதொட நாட்சொல்லு மினென்பாரும், வழங்குவாரும் இவையும் அறியாதே பரிவுகொள் வாருமாயினாரென்க.

வாங்க-இழுக்கவென்றுமாம். *(78)*

2180. பிறையெயிற் றெரிகட் பேழ்வாய்ப் பெருமயிர்ப் பைம்பொற் பன்றி
அறையெனத் திரியு மாய்பொற் பூமியி னிறைந்து மன்னர்
உறுகணை யொன்றும் வில்லு முடன்பிடித் துருவ நேமிப்
பொறிதிரி வதனை நோக்கிப் பூமுடி துளக்கி நின்றார்.

2178. சிவிகை-பல்லக்கு. செற்றி-நெருங்கி. கலந்தவைகள் நுரைகளாக. தோய் மழை உலகவெள்ளம்-செறிந்த நீரையுடைய யுகாந்த வெள்ளம். *(பி-ம்.)* 'தோய்மணி', 'தோய்வரை.' நகரில் தொக்கதைப் போல். அரசவெள்ளம்-அரசர்களுடைய கூட்டம். நகர்-இராசமா புரத்தில்.

2179. நல்லவள் வனப்பு வாங்க-இலக்கணையினது அழகு அரசர்களது மனத்தை வளைவித்தலால். நகை-ஒளி. மார்பர்: அரசர். அன்றே வில்லை உவனிப்பாரும்; உவனிப்பார்-குறிபார்த்தெய்வார்; "உவனித் தெறிந்த, குந்தக் கடைமணி" *(பெருங். 1.45: 17-8.)* எமக்கும் ஆங்குச் சிலைதொட நாள் சொல்லுமின் என்பாரும். சரம்-அம்பு. வழங்குதல்-எய்தல். பரிவு-வருத்தம்.

2180. எரிகண்-எரிகின்ற கண். பேழ்வாய்-பெரியவாய். *(பி-ம்.)* 'பெருமயிர்த் துறுகட் பன்றி.' அறையென-தன்னை எய்ய அரிதென்று கூறுவதென்ன. திரிகின்ற பூமியில். *(பி-ம்.)* 'பூமியு ணின்று.' மன்னர் நிறைந்து. உடன்-சேர. உருவநேமிப் பொறிதிரிவதனை-அழகிய சக்கரத் துள்ளேபன்றிப்பொறிதிரிவதனை. முடிதுளக்கி-தலையையசைத்து.

அறை-[1]பத்திராலாபனம்.

(இ-ள்.) எயிறுமுதலியவற்றையுடைய பொற்பன்றி, என்னை யாவராலும் எய்ய அரிதென்று சாற்றுகின்றதென்னத் திரியுமந் நிலத்தே மன்னரெல்லாம் நிறைந்து கணையொன்றையும் வில்லையும் சேரப்பிடித்துச் சக்கரத்தினுள்ளே பன்றிதிரிவதனை நோக்கித் தலை யசைத்து நின்றாரென்க. *(79)*

2181. ஏந்தெழி லாகஞ் சாந்தி னிடுகொடி யெழுதிக் காதிற்
காய்ந்தெரி செம்பொற் றோடுங் கனமணிக் குழையு மின்ன
வேந்தருள் வினிதை வேந்தன் வெஞ்சிலை தளர வாங்கி
ஆய்ந்தபொற் பன்றி நெற்றி யருந்துக ளார்ப்ப வெய்தான்.

(இ-ள்.) அவ்வரசரில், வினிதையிலரசன் தனதாகத்தே எழுது கொடியைச் சாந்தாலே எழுதிக் காதிலே தோடும் குழையுமின்ன வில்லை வளைய வாங்கிப் பன்றியின் நெற்றியிலே அம்புபட்டுத் துகளெழ எய்தானென்க. *(80)*

2182. குடர்தொடர் குருதிக் கோட்டுக் குஞ்சர நகரத் தார்கோன்
சுடர்நுதற் பட்ட மின்னச் சுரும்பிமிர் கண்ணி சிந்த
அடர்கதிர்ப் பைம்பொற் பூணு மாரமு மகலத் தொல்கப்
படர்சிலை குழைய வாங்கிப் பன்றியைப் பதைப்ப வெய்தான்.

குடர்தொடர்ந்த குருதிக்கோடு, குஞ்சரமென்ற பெயர்க்கு அடை; குஞ்சர நகரம்-அத்தினபுரம். அடர்-நெருக்கம்.

(இ-ள்.) கோன், மின்னச் சிந்த ஒல்க வில்லை வளைய வாங்கிப் பன்றியைத்துளங்க எய்தானென்க. *(81)*

(உரை.) [1]பத்திராலாபனம்-தான் துன்பமடையாதிருத்தலைச் சொல்லுதல். *(பி-ம்.)* 'பத்திராலம்பனம்', 'பத்திராலேபனம்', 'வச்சிராலம்பனம்.'

2181. தனது ஆகத்தே இடுகொடியைச் சாந்தால் எழுதி; இடுகொடி-எழுதுகொடி. காதில் தோடும், குழையும் மின்ன. வேந்தர்களுள், வினிதைநாட்டிற்கு வேந்தன்; எழுவாய். திரிபன்றியின்நெற்றியில். துகள்ஆர்ப்ப-தூசிஎழ.

2182. கோடு-தந்தம்; யானைக்கு அடை. குஞ்சரநகரம்-அஸ்தினபுரம். கோன்-அரசன். கண்ணி-மாலை. அடர்கதிர்-நெருங்கிய கிரணங்களையுடைய. ஆரம்-முத்துமாலை. அகலத்து ஒல்க-மார்பிலே அசைய. குழைய வாங்கி-வளைய வளைத்து. பதைப்ப அசையும்படி.

(மேற்.) அடி, 1:கல். 'சலியாப்பராரை'38-9, மயில்.

2183. வார்மதுத் துளிக்கு மாலை மணிமுடித் தொடுத்து நாலக்
கார்மதங் கடந்த வண்கைக் காம்பிலிக் காவன் மன்னன்
ஏர்மதக் கேழ லெய்வா னேறலும் பொறியி னேறுண்
டார்மதக் களிற்று வேந்தர்க் கருநகை யாக வீழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) காரினது செருக்கைவென்ற கையினையுடைய காம்பிலியின் மன்னன், கேழலை எய்யவேண்டி முடியிற்கட்டி மதுத் துளிக்கு மாலை நாலும்படி விசையுடனே சக்கரத்தே ஏறின அளவிலே அதன்விசையினாலே ஏறுபட்டு வேந்தர்க்கு ஒரு நகையாக வீழ்ந்தா னென்க. (82)

2184. முலைவட்டப் பூணு முத்து முள்கலிற் கிழிந்து பொல்லா
இலைவட்டத் தாம மார்பிற் கோசலத் திறைவ னெய்த
குலைவட்டக் குருதி யம்பு வானின்மேற் பூச லுய்ப்பான்
சிலைவட்ட நீங்கி விண்மேற் செவ்வனே யெழுந்த தன்றே.

முலையிடத்து வளைந்த பூணும் முத்தும் படுதலிற் பூக்கிழிந்து பொல்லாதாகிய தாமம்; இனிப் பொல்லாமுத்தென்று கூட்டித் துளையிடாத நாயகமுத்தென்று மாம். குலைவட்டம்-அம்பிற்குதை.

(இ-ள்.) கோசலநாட்டின் இறையவனெய்த அம்பு, வானிடத்தே பூசலைச் செலுத்துதற்கு வில்லின்வட்டத்தினின்று நீங்கி நேரே எழுந்த தென்க. (83)

2185. ஊடிய மடந்தை போல வுறுசிலை வாங்க வாரா
தாடெழு வனைய திண்டோ ளவந்திய னதனை நோனான்
நாடெழுந் தார்ப்ப மற்றந் நன்சிலை முறித்திட் டம்பை
வாடினன் பிடித்து நின்றான் மணமகன் போல நின்றான்.

2183. மாலையை முடியில் தொடுத்து; தொடுத்து-கட்டி. நால-அம்மாலை தொங்கும்படி. கார்மதங்கடந்த-மேகத்தின் செருக்கை வென்ற. காம்பிலிதேசத்தைக் காத்தலையுடைய மன்னன்; எழுவாய். கேழல் எய்வான்-திரிபன்றியை எய்யும்பொருட்டு. பொறியினால் ஏறுண்டு; ஏறுண்டு-எறியப்பட்டு. நகையாக-சிரிப்பிற்கிடமாக.

2184. வட்டப்பூண்-வளைந்த ஆபரணங்கள். முலையிடத்துப் பூணும் முத்தும் முள்குதலால். (பி-ம்.) 'முயங்கலிற் கிழிந்து.' கிழிந்து-பூக்கள்கிழிந்து-தாமம்-மாலை. மார்பினையுடைய கோசலத்திறைவன். பூசல் உய்ப்பான்-போரைச்செலுத்துதற்கு. சிலையின் வட்டத்தினின்றும் நீங்கி. செவ்வனே-நேராக.

2185. வாங்க வாராது-வளைக்க, அது வளையாததாக. அவந்தியன்: அவந்திநாட்டின் அரசன். நோனான்-பொறாதவனாய். நாடு-ஏமாங்கத

ஆடு-வெற்றி.

(இ-ள்.) அவந்தியின் வேந்தன், தன்சிலை ஊடிய மடந்தையைப்போலே வளைக்க வளையாதாக அதனைப் பொறானாய் அச்சிலையை வலியுடனே வாங்கி நாடார்ப்ப முறித்து அம்பையே பிடித்து வாடினனாய் நின்றான்; [1]நின்றவன் மணமகன்போல நின்றானென்க. (84)

2186. பில்கித்தே னொழுகுங் கோதைப் பிறர்மனை யாள்கட் சென்ற
உள்ளத்தை யுணர்வின் மிக்கா னொழித்திடப் பெயர்ந்த தேபோல்
மல்லனீர் மகத ராசன் றுரந்தகோன் மருள வோடிப்
புல்லியப் பொறியை மோந்து புறக்கொடுத் திட்ட தன்றே.

(இ-ள்.) பிறர்மனையாளிடத்துச் சென்ற நெஞ்சை அறிவால் மிக்கான் மீட்க அது மீண்டாற்போலே, மகததேயத்தரசன் எய்தகோல் கண்டார் இது படுமென்று மருளும்படி ஓடி அப்பொறியைப் பொருந்தித் தீண்டி மீண்டு போயிற்றென்க. (85)

2187. தென்வரைப் பொதியி லார மகிலொடு தேய்த்த தேய்வை
மன்வரை யகலத் தப்பி மணிவடந் திருவில் வீச
மின்னென விட்ட கோலை விழுங்கக்கண் டழுங்கி வேர்த்துக்
கன்மலிந் திலங்கு திண்டோட் கலிங்கர்கோன் மெலிந்து மீண்டான்.

(இ-ள்.) கலிங்கத்தினரசன், ஆரம் அகிலொடு தேய்த்த குழம்பையப்பி வடம் மின்னென வில்லை வீசாநிற்க எய்த கோலைப் பொறிவிழுங்கக் கண்டு இரங்கி வேர்த்து மேனி மெலிந்த மீண்டானென்க. (86)

நாட்டிலுள்ளவர்கள். (பி-ம்.) 'மற்றத் தனிச்சிலை முரித்திட் டம்பே.' அம்பைப் பிடித்து வாடினனாய் நின்றான்.

(மேற்.) அடி, 1: நன். பொது. 30, மயிலை.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'நின்றவனினையுடுத்த கோமகன் அம்பை (மகளிரை)ப்பிடித்து நின்றாற்போலே.'

2186. பில்கி-துளித்து. கோதையையுடைய பிறர்மனையாளிடத்து. உணர்வு-அறிவு. ஒழித்திட-அவ்வுள்ளத்தை மீட்க. (பி-ம்.) 'ஒளித்திடாப்.' பெயர்ந்ததேபோல்-அவ்வுள்ளம் மீண்டாற்போல. துரந்தகோல்-எய்த அம்பு. மருள-கண்டோர் மயங்கும்படி. பொறியைப் புல்லிமோந்து; பொறி: திரிபன்றி. மோந்து-தீண்டி. புறக்கொடுத்திட்டது-மீண்டது.

2187. தென்வரையாகிய பொதியிலிடத்துப் பிறந்த ஆரம்; ஆரம்-சந்தனம். தேய்த்த-அரைத்த. தேய்வை-குழம்பை. அகலம்-மார்பு.

2188. கன்மழைப் பொற்குன் றேந்திக் கணநிரை யன்று காத்து
மன்னுயி ரின்று காக்கும் வாரண வாசி மன்னன்
மின்னிழை சுடர வாங்கி விட்டகோ லுற்று றாதாய்
மன்னுயிர் நடுங்க நாணி மண்புக்கு மறைந்த தன்றே.

(இ-ள்.) அன்று கன்மழைக்குக் குன்றையேந்தி நிரையைக் காத்து இன்று உயிரைக்காக்கும் வாரணவாசியின் மன்னனெய்த [1]அம்பு, அதனிடத்தே அழுந்த நாணிச் சிறிதுற்று மிகவுறாதாய் மக்கள் தம்மேலே வருமென்று நடுங்கும்படி போய் மண்புக்கு மறைந்த தென்க. *(87)*

2189. எரிகதிர்ப் பைம்பொற் சுண்ண மிலங்கமெய்ம் முழுது மப்பிப்
புரிகழ லணிந்த நோன்றாட் போதன புரத்து வேந்தன்
அரிதினிற் றிகிரி யேறித் திரிந்துகண் சுழன்று சோர்ந்து
விரிகதிர்க் கடவுள் போல வெறுநிலத் தொலிப்ப வீழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) சண்ணத்தையப்பிக் கழலையணிந்த காலையுடைய போதனபுரத்தின் வேந்தன் சக்கரத்திலே அரிதாக ஏறி அது கொள்ளி வட்டம்போல் திரிதலின், அதில் நிற்றலாற்றாதே கண்சுழன்று சோர்ந்து பலரும் ஆரவாரிக்கும்படி ஞாயிறு தன் வட்டத்தினின்றும் நிலத்தே வீழ்ந்தாற்போல வீழ்ந்தானென்க. *(88)*

2190. மலையச்செஞ் சாந்து முந்நீர் வலம்புரி யீன்ற முத்தும்
இலைவைத்த கோதை நல்லா ரிளமுலைப் பொறியு மார்ந்து
சிலைவைத்த மார்பிற் றென்னன் றிருமணிப் பன்றி நோக்கித்
தலைவைத்த தம்பு தானுந் தரணிமேற் பாதம் வைத்தான்.

மணிவடம்-முத்துமாலை. வில்-ஒளி. மின்னென வீசாநிற்க. மின்னைக் கோலுக்கு உவமை யாக்கினுமாம். தான்விட்ட கோலைத் திரிபன்றி விழுங்கக்கண்டு; கோல்-அம்பு. அழுங்கி-வருந்தி. கலிங்கதேசத்தரசன்; எழுவாய்.

2188. அன்று, கல்மழைக்குக் குன்றையேந்தி நிரையைக்காத்து; என்றது இவனைத் திருமாலாகக் கூறியபடி. *(பி-ம்.)* 'கனநிரை.' வாரண வாசி-காசி. இழை-ஆபரணம். வாங்கி-வளைத்து. உற்று உறாதாய்-திரிபன்றியிடத்தே சிறிது பொருந்தியும் பொருந்தாததுமாய்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'கோல்.'

2189. சுண்ணத்தை மெய்யில் அப்பி. நோன்றாள்-வலிய காலை யுடைய. அரிதினின்-அரிதாக. திகிரி-திரிபன்றியின்சக்கரத்திலே. கதிர்க் கடவுள்-சூரியன்.

(இ-ள்.) சாந்தும் முத்தும் முலைத்தழும்பும் நிறையப்பட்டு மலையையொப்பாக வைத்த மார்பிற்றென்னனெய்த அம்பு பன்றியை நோக்கிச்சென்று தலைவைத்தது; தானம் நிற்றலாற்றாது நிலத்திலே காலைவைத்தானென்க. *(89)*

2191. விற்றிறல் விசய னென்பான் வெங்கணை செவிட்டி நோக்கி
ஒற்றுபு தருத்திக் கைம்மே லுருட்டுபு நேமி சேர்ந்தாங்
குற்றதன் சிலையின் வாய்ப்பெய் துடுவமை பகழி வாங்க
இற்றுவின் முறிந்து போயிற் றிமைப்பினி னிலங்கித் திட்டான்.

(இ-ள்.) விசயன், தன்கணையை ஒருக்கடித்து நோக்கி இடக்கை மேலே யமுக்கித் திருத்தி உருட்டாநின்று நேமியிலே குதித்துத் தனக்குற்ற வில்லிலே தொடுத்துச் சிறகமைத்த [1]பகழியை வாங்கி னானாக, வில் இரண்டாய் முறிந்து போயிற்று; ஒருகணத்திற் குதித் தானென்க. *(90)*

2192. குண்டல மிலங்க வாங்கிக் குனிசிலை யுறையி னீக்கிக்
கொண்டவன் கொழும்பொற் றாரு மாரமு மிளிர வேறிக்
கண்டுகோ னிறைய வாங்கிக் காதுற மறித லோடும்
விண்டுநா ணற்ற தாங்கே விசயனும் வீக்கி மற்றான்.

(இ-ள்.) அவன் குண்டலமிலங்கும்படி சேமவில்லை வாங்கிக் கொண்டு உறையினின்றுநீக்கித் தாரும் ஆரமும் பிறழ ஏறிப் பன்றி மூன்றும் கூடுங்காலத்தைக்கண்டு கோலை நிறைய வாங்குதலாலே,

---

2190. மலையம்-பொதியமலை. வலம்புரி-ஒருவகைச் சங்கம். இலைவைத்த கோதை-பச்சிலைவைத்துத் தொடுத்த மாலை. முலைப் பொறி-முலைத்தழும்பு. சிலை- மலை. மார்பினையுடையதென்னன்: பாண்டியன். அடி, 1-3: *அகநா.* 13: 1-6. தென்னன் எய்த அம்பு பன்றியை நோக்கித்தலைவைத்தது 'தானும்' என்றது பாண்டியனை.

2191. விசயன்: கனகமாலையின் சகோதரருள் ஒருவன். கணையைச் செவிட்டிநோக்கி; செவிட்டி-நேராகநின்று. *(பி-ம்.)* 'செவிட்ட நோக்கி.' கைம்மேல் ஒற்றுபு-கையின்மேல்அமுக்கி. உருட்டுபு-உருட்டி. நேமி-திரிபன்றியின் சக்கரத்தை. *(பி-ம்.)* 'உற்றவன் சிலையை.' சிலையின்வாய்ப் பெய்து-வில்லினிடத்தே தொடுத்து. உடு அமை பகழி-பக்கத்தே சிறகமைந்த அம்பினை. வாங்க-வளைத்தானாக. வில் இற்றுமுறிந்துபோயிற்று. இலங்கித்திட்டான்-குதித்தான்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'அப்பகழியை.'

2192. அவன், வேறுசிலையை வாங்கிக்கொண்டு உறையினின்றும் நீக்கி; அவன்: விசயன். மிளிர-பிறழ. கோல்-அம்பு. மறிதலோடும்-

அது காதிலே செல்ல மறிகின்ற அளவிலே நாண் அற்றது ; அப்பொழுதே எய்கின்ற கருத்தைக் கைவிட்டு விசயனும் தன் பெருமை குறைந்தா னென்க.

விண்டு, [1]விகாரம். [2]சீவகனிடத்தே கற்றலின், எய்தற்குரியனாகிய இவற்கு ஊழ் இங்ஙனஞ் செய்தது. (91)

2193. உளைவனப் பிருந்த மான்றே ரொளிமுடி மன்ன ரெல்லாம்
வளைவனப் பிருந்த தோளாள் வருமுலைப் போகம் வேண்டி
விளைதவப் பெருமை யோரார் விற்றிறன் மயங்கி யாரும்
களைகலார் பொறியை யாங்கோ ராறுநாள் கழிந்த வன்றே.

(இ-ள்.) மன்னர் யாவரும் விற்றிறல் விளைத்தற்குக் காரணமான தவத்தின் பெருமை நமக்கில்லையென்றோராராய்த் தோளாளுடைய முலைப்போகத்தை விரும்பி அறிவுமுதலியன கலங்குதலிற் பொறியைக் [1]களையாராக, இப்படியே ஆறுநாள் சென்றவென்க.

மயங்கி-மயங்க. (92)

(வேறு)

2194. பனைக்கை யானை மன்னர் பணியப் பைம்பொன் முடியிற்
கனைக்குஞ் சுரும்பார் மாலை கமழ மதுவுந் தேனும்
நனைக்குங் கழலோன் சிறுவ னாம வெள்வேல் வலவன்
நினைக்க லாகா வகையா னேரா ருயிர்மே லெழுந்தான்.

(இ-ள்.) மன்னர் வணங்குதலின், அவர்முடியிற் கனைக்குஞ் சுரும்பும் தேனுமார்ந்த மாலையின் மதுக்கமழும்படி நனைக்கும்

மீள்கின்றவளவிலே. விண்டு-விட்டு. நாண்-கயிறு. வீக்கம் அற்றான்-பெருமை குறைந்தான்.

(உரை.) [1]சீவக.1749,. ந.2 (பி-ம்.) 'சீவகனுடனே.' சீவகனிடத்து விசயன்கற்றது: சீவக. 1647, 1675-9.

2193. உளைவனப்பு-பிடரிமயிரின் அழகு. மான்-குதிரை. வளை-தோள்வளை. தோளாள்: இலக்கணையினுடைய. வருமுலை- எழுகின்ற முலை. விற்றிறல் விளைத்தற்குரிய தவப்பெருமை, தமக்கு இல்லை யென்பதை ஓராராய் மயங்கி. பொறியைக் களைகலாராக; பொறி: திரிபன்றி. ஆறுநாள் கழிந்தது என்றல்: சீவக. 2393.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'களையாராயப்படியே.'

2194. பணிய-வணங்குதலால். முடியில்-அம்மன்னரது தலையில். (பி-ம்.) 'முடிமேல்.' கனைக்கும்-ஒலிக்கின்ற. (பி-ம்.) 'மாலைதவழ்ந்து.'

அடியையுடைய சச்சந்தன் புதல்வனாகிய வேல்வெற்றியையுடையவன் அவர் நினைக்கவொண்ணாத வஞ்சனையாலே பகைவருயிரைக் கொள்ளஎழுந்தானென்க.

[1]உம்மை மாற்றுக. (93)

2195. காரின் முழங்குங் களிறுங் கடலின் முழங்குந் தேரும்
போரின் முழங்கும் புரவிக் கடலும் புகைவாட் கடலும்
சீரின் முழங்கு முரசு மலறுஞ் சிறுவெண் சங்கும்
நீரின் முழங்க முழங்க நீல யானை யிவர்ந்தான்.

முன்னின்ற இரண்டின்னும் உவமப்பொரு. போரின்: இன், ஏது. சீரின்-சீரோடு.

(இ-ள்.) களிறுமுதலியன நீர்மையோடே முழங்காநிற்கத் தான்கரிய யானையை மேற்கொண்டானென்க. (94)

2196. கல்லார் மணிப்பூண் மார்பிற் காம னிவனே யென்ன
வில்லார் கடலந் தானை வேந்தர் குழாத்துட் டோன்றப்
புல்லான் கண்ணி னோக்கிப் புலிகாண் கலையிற் புலம்பி
ஒல்லா னொல்லா னாகி யுயிர்போ யிருந்தான் மாதோ.

(இ-ள்.) அவ்வியானையின்மேல் வந்த வேலான், வேந்தர் இவனே காமனென்னும்படி அவர் குழாத்திலே தோன்றினானாக, தானிற்குமுறைமையில் நிற்கமாட்டாத கட்டியங்காரன் பொருந் தானாய்த் தான் கண்ணால் நோக்கிப் புலிகாண் கலைபோல் அறிவுமுதலியனபோயிருந்தானென்க. (95)

சுரும்பும் தேனும், ஆர்ந்த மாலையில் மதுக்கமழும்படி நனைக்கும் கழலோன்; என்றது சச்சந்தனை. சிறுவனாகிய வலவன்: சீவகன்; வலவன்-வெற்றியையுடையவன். நேரார்-பகைவர்.

(உரை.) [1]'மதுவும்' என்பதிலுள்ள உம்மையை, 'சுரும்பு' என்பதற்கு மாற்றுக.

2195. காரின்-மேகத்தைப்போல. கடலின்-கடலைப்போல. போரின்-யுத்தத்தினால். புகை வாள்-கோபிக்கின்ற வாட்படை. சீரின்-சிறப்பினோடு. அலறும்-ஒலிக்கின்ற. நீரின்-தமக்குரிய நீர்மையோடு. முழங்க-முழங்காநிற்க. யானையில் இவர்ந்தான்.

2196. *(பி-ம்.)* 'கல்லார் காமர் மணிப்பூட் காமன்.' என்ன-என்று கூறும்படி. தோன்ற-தோன்றினானாக. ஒல்லான் ஒல்லான் புல்லான்-தான் நிற்கும் முறைமையில் நிற்கமாட்டாத கட்டியங்காரன் பொருந்தி யிரானாகி. கண்ணினால் சீவகனை நோக்கி. புலிகாண் கலையின்-புலியைக்கண்ட மானைப்போல. அறிவழிந்திருந்தமையின், 'உயிர்போ யிருந் தான்' என்றார்.

2197. புலியாப் புறுத்திக் கொண்டடேன் போக்கி விட்ட பிழைப்பும்
வலியார் திரடோண் மதனன் னவனைப் பிழைத்த பிழைப்பும்
நலியு மென்னை நலியு மென்னக் களிற்றி னுச்சி
இலையார் கடகத் தடக்கை புடைத்து மெய்சோர்ந் திருந்தான்.

(இ-ள்.) புலியை அகப்படுத்திக்கொண்ட யான் அதனை [1]வாலுருவி விட்ட தப்பும் என்னை நலியாநிற்கும்; மதனனாகிய அவனை இவன் தப்பின தப்பும் என்னை நலியாநிற்குமென்று கூறிக்களிற்றினுச்சியிலே கையைப் புடைத்து அவசமாயிருந்தா னென்க.

யாப்புறுத்திக்கொண்டேனென்றது, [2]அநங்கமாலைகூத்திற் சீவகன்தனியே வந்தமைகருதி. (96)

2198. மைபூத் தலர்ந்த மழைக்கண் மாழை மானேர் நோக்கிற்
கொய்பூங் கோதை மடவார் கொற்றங் கொள்கென் றேத்தப்
பெய்பூங் கழலான் வேழத் திழிந்து பிறைபோற் குலாய
செய்பூண் சிலைநா ணெறிந்தான் சேரார் நாளுக் கனவே.

மாழை-இளமை. குலாய சிலை; செய்யப்பட்ட சிலை; நாண் பூண்டசிலை.

(இ-ள்.) மைஅழகுபெற்றலர்ந்தகண்முதலியவற்றையுடைய மடவார் ஏத்தக் கழலான் இழிந்து நின்று சிலையின் நாணை யெறிந்தான்; அப்பொழுதே பகைவர்நாள்உலந்தனவென்க.

2197. புலியாப்புறுத்திக் கொண்டேன்-புலியை அகப்படுத்திக் கொண்ட யான்; "புலியையாப் புறுத்த தென்ன....வன்சிறைப் படுத்த மாற்றம்"(*கூர்ம. கண்-பூமி. 52.*) போக்கிவிட்ட-அப்புலியைவாலுருவிப் போக விட்ட. மதனன்: கட்டியங்காரனுடைய மைத்துனன் பிழைத்த பிழைப்பும்-தப்பவிட்ட தப்பும். நலியும்-வருத்தும். என்ன- என்று கூறி களிற்றின் உச்சியிற் கையைப்புடைத்து. கடகக்கை புடைத்தல்: *சீவக. 1282.*

(உரை.) [1]"வயப்புலியை வாலுருவி விடுகின்றீரே" (*வி.பா. சூது போர். 265.*)[2] *சீவக. 672.*

2198. பூத்து-அழகுபெற்று. மாழைமான் நேர்நோக்கு-இளைய மானைப்போன்றபார்வை. கண்ணையும், நோக்கையும், கோதையையு முடைய மடவார். கொற்றம்-வெற்றி. கழலான்: சீவகன். வேழத்தி னின்றும் இழிந்து. பிறைபோற் குலாய சிலை-பிறைச்சந்திரனைப் போல் வளைந்த வில்; "இடைநாட் பிறையி னேற்றிய திருவில்" (*பெருங்.1.37:26*); *கம்ப. இந்திரசித்துவதை. 45.* எறிந்தான்-தெறித்தான்.

[1]பிள்ளைகளையும், [2]அவனையும் சேரக் கோறலின், 'சேரார்' என்றார். (97)

(வேறு)

2199. கனிபடு மொழியி னாடன் காரிகை கவற்ற வந்து
குனிசிலை தோற்ற மன்னர் கொங்குகொப் புளிக்கு நீலப்
பனிமலர்க் காடு போன்றார் படர்சிலை தொடாத வேந்தர்
இனிதினின் மலர்ந்த வேரார் தாமரைக் காடு போன்றார்.

(இ-ள்.) கனிபோலுமொழியினாளது அழகு கேள்வியான் வருத்துதலின், வந்து சிலைதோற்ற மன்னர் [1]ஞாயிறுபோன்ற சீவகனைக்கண்டு நீலத்தின் நெருக்கத்தையொத்தார்; சிலை தொடாத வேந்தர் அவனைக்கண்டு கொங்கு கொப்புளிக்கும் தாமரையின் நெருக்கத்தை யொத்தாரென்க. (98)

2200. போர்த்தகல் விசும்பில் வந்து பொறித்திரி பன்றி மூன்றும்
நீர்த்தகப் புணர்ந்த போதி னெடுந்தகை மூன்று மற்றுச்
சூர்த்துடன் வீழ நோக்கிச் சுடுசரஞ் சிதற வல்லான்
ஓர்த்தொன்றே புணர்ப்ப நாடி யொருபகல் காறு நின்றான்.

போருக்குத் தகுதலையுடைய பன்றி; என்றது ஒன்று இடந்திரிய ஒன்று வலந்திரிகின்ற மாறுபாட்டினை.

(இ-ள்.) நெடுந்தகை, பொறியாலே விசும்பிற்றிரிகின்ற பன்றி மூன்றும் வந்து நீர்மைதகப் புணர்ந்த காலத்து அவை சேர அற்றுச்

(உரை.) [1]பிள்ளைகளென்றது, கட்டியங்காரனுடைய பிள்ளைகள் நூற்றுவரை. [2]அவன்-கட்டியங்காரன்.

2199. மொழியினாள்தன்: இலக்கணையினுடைய. காரிகை கவற்ற.அழகுவருத்துதலால்.சிலையில்தோற்ற.கொங்குகொப்புளிக்கும்-தேனைத் தன்னிடத்தினின்றும் சொரிகின்ற. நீலம்-நீலோற்பலமலர். பனி-குளிர்ச்சி. திரிபன்றியை எய்தற்குச்சிலையைத் தொடாத வேந்தர். ஏர் ஆர்-அழகு நிறைந்த. சீவகனுக்குச் சூரியனும், பன்றியை எய்தலில் தோற்ற அரசருக்கு நீலமலரும், பன்றியை எய்யக் கருதாதிருந்த அரசருக்குத்தாமரையும் உவமைகள்.

(உரை.) [1]இது வருவித்துக்கொள்ளப்பட்டது.

2200. போர்த்தகல்-போருக்குத் தகுதியாதலையுடைய; பன்றிக்கு அடை. பொறியால் விசும்பில் திரிகின்ற பன்றி மூன்றும் வந்து. நீர்த்தக-நீர்மைக்குப்பொருந்த. புணர்ந்த போதின்-அவை மூன்றும் ஒன்றாகச்

சுழன்றுவிழும்படி ஓர்த்துப் பல சரத்தைச் சிதறவல்லவன் அப்பொழுது அவைமூன்றும் ஒன்றாந் தன்மையே[1]கூட்டுதற்கு நாடி ஒருமுகூர்த்தத்தளவும் நோக்கிநின்றானென்க.

இவன் குப்புற்று நேமியில் நிற்குங்காலத்து அவையும் ஒன்றாமாதலின், ஒன்றே புணர்ப்ப' என்றார். *(99)*

2201. பொறியின்மே லேற றேற்றா ணணினாற் போதல் செய்யான்
நெறியின்வில் லூன்றி நிற்ப நிழன்மணிப் பன்றி யற்று
மறியுமோ வென்று முன்னே மணிமுடி சிதறி வீழ்ந்த
செறிகழன் மன்னர் நக்குத் தீயத்தீ விளைத்துக் கொண்டார்.

(இ-ள்.) திகிரிமேலேறுதலும் அறியானாய்ப் போகின் நகுவ ரென்னு நாணினாற் போதலைச் செய்யானுமாய் வில்லை ஊன்றி நிற்ப, பன்றி அற்று விழுமோ வென்றுகூறி, முன்பு வீழ்ந்த மன்னர் நக்குத்தீயும்படி கோபத்தை விளைத்துக் கொண்டாரென்க.

'நெறியின்' என்றார், [1]அத்தொழிற்கேற்ப நின்ற நிலைதோன்ற. சிதறி-சிதற. *(100)*

2202. சிறற்றலை மணிகள் வேய்ந்த திருந்துபொற் றிகிரிச்செம்பொன்
உரற்றலை யுருவப் பன்றி யிடம்வலந் திரிய நம்பன்
விரற்றலைப் புட்டில் வீக்கி வெஞ்சிலை கணையோ டேந்திக்
குரற்றலை வண்டு பொங்கக் குப்புற்று நேமி சேர்ந்தான்.

சேர்ந்தபோது. நெடுந்தகை: சீவகன்; எழுவாய். சூர்த்து-சூழன்று. வீழ-விழும்படி. சுடுசரம்-கொதிக்கும் அம்பு. நெடுந்தகையாகிய வல்லவன். ஓர்த்து-கூர்ந்து பார்த்து. ஒன்றே புணர்ப்ப-மூன்றும் ஒன்றாதலைக் கூட்டுதற்கு. *(பி-ம்.)* ஒன்றாய்ப் புணர்ப்ப.' ஒருபகல்-ஒரு முகூர்த்தம்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'கூடுதற்கு.'

2201. பொறி-பன்றி சுழலும் சக்கரம். ஏறுதலைத் தேற்றான்; தேற்றான்-அறியாதவனாய். நாணினால்-சக்கரத்தின்மேலேறின் அரசர் இகழ்வர் என்னும் நாணத்தினால். போதலைச் செய்யானுமாய். *(பி-ம்.)* 'போதறேற்றான்'. நிழல்-ஒளி. மறியுமோ-விழுமோ. மதியுமோவென்று மன்னர்நக்குத்தீய; தீய-கெட. தீ-கோபம்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'தொழிற்கேற்ப.'

2202. சிரல்தலைமணிகள்-சிச்சிலியென்னும் பறவையின் தலையைப் போன்ற நிறமுள்ள மணிகள். உரற்றலை-உரல்போலும் தலையையுடைய பன்றியெனலுமாம்; "உரற்றலைக், கேழற்பன்றி" *(புறநா. 152: 3-4, உரை.)* நம்பன்: விரற்றலை-விரலினிடத்து. புட்டில்:

சிச்சிலியின் தலைபோன்ற நிறத்தையுடைய மணிகள் வேய்ந்த உருவப் பன்றி. புட்டில்-[1]விரற்சரடு. குரல்-மயிர்.

(இ-ள்.) திகிரியின் மேலுண்டாகிய உரலிடத்துப் பன்றிகள் இடத்திலும் வலத்திலும் திரியாநிற்க, நம்பன் வீக்கி ஏந்தி வண்டு பொங்கும்படி குதித்து அத்திரிகியைச் சேர்ந்தானென்க. *(101)*

2203. ஒள்ளழல் வைரப் பூணு மொளிர்மணிக் குழையு மின்ன
ஒள்ளழற் கொள்ளி வட்டம் போற்குலாய்ச் சுழலப் பொன்ஞாண்
ஒள்ளழ னேமி நக்க மண்டல மாக நின்றான்
ஒள்ளழற் பருதி மேலோர் பருதிநின் றதனை யொத்தான்.

வைரப்பூணும், அழல்போலும் மணிக்குழையும், பொன்னாணும் மின்ன நின்றானென்க.

(இ-ள்.) அழலை நக்க நேமி அவ்வழலையுடைய கொள்ளி வட்டம்போலே சுழலாநிற்க, அதன்மேலே மண்டலவிருப்பாக நின்றவன் தானிருத்தற்குரிய மண்டலத்தினுள்ளிராதே அதன்மேலே ஒருஞாயிறு நின்ற தன்மையையொத்தானென்க.

பருதி-வட்டம்; "பருதி போகிய புடைகிளைகட்டி" *(பதிற். 74)* என்றாற் போலக் கொள்க. *(102)*

2204. அருந்தவக் கிழமை போல விறாதவில் லறாத நாண்வாய்த்
திருந்தினார் சிந்தை போலுந் திண்சரஞ் சுருக்கி மாறாய்
இருந்தவன் பொறியும் பன்றி யியற்றரும் பொறியு மற்றாங்
கொருங்குட னுதிர வெய்தா னூழித்தீ யுருமொ டொப்பான்.

விரலிற் கோத்துக் கொள்வது. வீக்கி-கட்டி. குரல்தலை-மயிரினிடத்து. குப்புற்று- குதித்து.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'கைச்சரடு.'

2203. பூண்-ஆபரணம். குழை-குண்டலம். குலாய்ச்சுழல- வளைந்து சுழலாநிற்க. *(பி-ம்.)* 'குலாய்ச்சுடர்ந்து.' அழலை நக்க நேமி, கொள்ளிவட்டம்போல் சுழல. மண்டலமாக-வட்டமாக. பருதிமேல்- வட்டத்தின்மேல். பருதி-சூரியன்.

2204. இறாத-முறியாத. அறாத-அற்றுப்போகாத. திருந்தினார் சிந்தை-தருமநெறியினின்றும் தவறாத முனிவரது மனம். சரம் சுருக்கி-அம்பினை வில்லினுள்ளே பொருந்த வளைத்து. மாறாக இருந்தவன் பொறி-கட்டியங்காரனுடைய நல்வினை. பன்றியுள்ள

தவக்கிழமை [1]இரண்டிற்குமுவமை; இவ்வுவமைகூறிற்று, [2]விசயனுக்கு அவை இற்றும், அற்றும் போனமை கருதி. திருந்தினார்- இருடிகள்.

(இ-ள்.) உருமேற்றையும் தீயையுமொப்பான், தவக்கிழமை போல இறாதவில்லில் அறாத நாண்வாய்த் தொடுத்த சரத்தை வில்லினுள்ளேயாம்படி நிரம்ப வளைத்துக் கட்டியங்காரன் நல்வினையும் பன்றியாகிய பொற்றியும் சேர அற்று அவ்விடத்தே விழும்படி எய்தானென்க.

அதனையெய்தவன்றே[3]அவனும்படுதலின், 'உடன்' என்றார். *(103)*

2205. இலங்கெயிற் றேன மேவுண் டிருநிலத் திடித்து வீழக்
கலங்குதெண் டிரையுங் காருங் கடுவளி முழக்கு மொப்ப
உலம்புபு முரசங் கொட்டி யொய்யெனச் சேனை யார்ப்பக்
குலம்பகர்ந் தறைந்து கோமான் கோவிந்தன் கூறி னானே.

(இ-ள்.) அப்பன்றி அங்ஙனம் ஏவுண்டு இடித்து நிலத்தே விழுதலிற் சேனை கடன்முதலியவற்றையொப்ப முழங்காநின்று முரசைக்கொட்டி ஆரா நிற்ப, கோமானாகிய கோவிந்தன் சீவகன் குலத்தைக் கட்டியங்காரனுக்கு முற்படக் கூறிப் பின்பு எல்லாரு மறியச் சாற்றினானென்க.

இனி, குலத்தைப்பகர்ந்து நின்னைக்கொல்வேனென்று வஞ்சினங் கூறினானென்றுமாம். *(104)*

2206. வானிடை யொருவன் றோன்றி மழையென முழங்கிச் சொல்லும்
தேனுடை யலங்கல் வெள்வேற் சீவக னென்னுஞ் சிங்கம்
கானுடை யலங்கன் மார்பிற் கட்டியங் கார னென்னும்
வேன்மிடை சோலை வேழத் தின்னுயிர் விழுங்கு மென்றான்.

பொறியும். ஒருங்குடன் அற்று ஆங்கு உதிர எய்தான். தீயையும் உருமினையும் ஒப்பான்: சீவகன்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'இரண்டற்கும்.' [2]"வின்முறிந்து போயிற்று", "நாணற்றது" *(சீவக. 2191, 2192)* [3]அவன்: கட்டியங்காரன்.

2205. ஏனம்-பன்றி. ஏவுண்டு-அம்புபட்டு. இடித்து-முழங்கி. திரை-கடல். கார்-மேகம். கடுவளிமுழக்கு-கடுங்காற்றின்ஒலி. *(பி-ம்.)* 'முழக்கு மேய்ப்ப.' உலம்புபு-முழங்கி. ஒய்யென: ஒலிக்குறிப்பு. *(பி-ம்.)* 'குலம்பறைந்தறைந்து.' கோமானாகிய கோவிந்தன்.

2206. வானிடைத் தோன்றிச் சொல்லும் ஒருவன். அலங்கல்- மாலை. கான்-வாசனை. மார்பினையுடைய கட்டியங்காரன். *(பி-ம்.)*

(இ-ள்.) வானிடத்தே தோன்றிச் சொல்லுமொருவன், சீவக னென்னுஞ் சிங்கம் வேலாகிய சோலையில் நிற்கின்ற கட்டியங்கார னென்னும் வேழத்தினுயிரைவிழுங்கு மென்று கூறினானென்க.

ஒருவன்-இயக்கன். (105)

(வேறு)

2207. விஞ்சையர் வெம்படை கொண்டுவந் தாயென
அஞ்சுவ லோவறி யாயென தாற்றலை
வெஞ்சம மாக்கியுன் வீக்கறுத் துன்னொடு
வஞ்சனை வஞ்சம றுத்திடு கென்றான்.

(இ-ள்.) விஞ்சையர் படையைக் கொண்டுவந்தாயென்று யான் அஞ்சுவேனோ? [1]எனதாற்றலை நின்தந்தையறிவன்; நீயறியாய்; இனி யாம் போர் செய்திட்டால் உன்னையும் என்னைக் களவாற் கொலைசூழ்ந்த கோவிந்தனையும் அக்களவைத் தீர்த்து வீக்கமறுத்திடுவேனென்றானென்க.

வீக்கம்-பெருமை. (106)

2208. சூரியற் காண்டலுஞ் சூரிய காந்தமஃ
தாரழ லெங்ஙனங் கான்றிடு மங்ஙனம்
பேரிசை யானிசை கேட்டலும் பெய்ம்முகிற்
காரிடி போன்மத னன்கனன் றிட்டான்.

'அலங்கன் மாலைக்.' வேன்மிடை சோலை: "வேலின் வனம்" (கம்ப. கரன்வதைப். 166.) கட்டியங்காரனென்னும் வேழத்தினது உயிரை.

2207. விஞ்சையர்-வித்தியாதரர். அஞ்சுவலோ-யான் பயப் படுவேனோ? என தாற்றலை நீ அறியாய். சமம் ஆக்கிடின்-யாம் போர் செய்தால். உன்னையும் வஞ்சனையும் வஞ்சமறுத்து வீக்கம் அறுத்திடுவே னென்றான்; வஞ்சன்: கோவிந்தராசன். வஞ்சம்- என்னைக் கொலை சூழ்ந்த வஞ்சகத்தை; வீக்கம்-பெருமை. (பி-ம்.) 'அறுத்திடுகின்றேன்.' இப்பாடல்கட்டியங்காரன்கூற்று.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'என்வலியை.'

2208. சூரியகாந்தமாகிய அஃது சூரியனைக் காண்டலும் அழலை எங்ஙனம் கான்றிடுமோ அங்ஙனம்; கான்றிடும்-கக்கும்: அங்ஙனம்- அதுபோல. மதனன், பேரிசையானுடைய இசையைக் கேட்டலும் கார்காலத்து முகிலிடிபோல் கனன்றிட்டான்; பேரிசையான் இசை- சீவகனுடைய வெற்றி.

(இ-ள்.) சூரியகாந்தமாகிய அது சூரியனைக்கண்ட அளவிலே அழலை எங்ஙனம் காலும்? அதுபோல மதனன் சீவகன் வெற்றியைக் கேட்ட அளவிலே கார்காலத்தின் முகிலிடிபோலக் கோபித்தானென்க. (107)

2209. காற்படை யுங்களி றுங்கலி மாவொடு
நூற்படு தேரு நொடிப்பினிற் பண்ணி
நாற்படை யுந்தொகுத் தான்மக்க ணச்சிலை
வேற்படை வீரரொர் நூற்றுவர் தொக்கார்.

(இ-ள்.) கட்டியங்காரன் காலாளாகிய படையும் களிறும் மாவும் நூல்வழிப்பட்ட தேருமாகிய நால்வகைப்படையையும் ஒருகணத்திற் சமைத்துத் தொகுத்தான்; தொகுத்த அளவிலே வேற்படை வீரராகிய அவன்மக்கள் நூற்றுவரும் தொக்காரென்க.

நஞ்சுதோய்த்த அலகையுடைய வேல். (108)

2210. விற்றிற லான்வெய்ய தானையும் வீங்குபு
செற்றெழுந் தான்படை யுஞ்சின மொய்ம்பொடு
மற்றவர் மண்டிய வாளமர் ஞாட்பினுள்
உற்றவர்க் குற்றதெ லாமுரைக் குற்றேன்.

(இ-ள்.) சீவகன்றானையும், கட்டியங்காரன் படையும், அவர் தாங்களுமுற்று மொய்ம்பொடு மிக்குச்சென்ற வாட்போராகிய போரிலே, அவர்கட்குற்ற செய்திகளெல்லாம் உரைக்கலுற்றேனென்றாரென்க.

உற்றதெல்லாம், ஒருமைபன்மை மயக்கம். (109)

(வேறு)

2211. அத்தமா மணிவரை யனைய தோன்றல
மத்தகத் தருவியின் மணந்த வோடைய
முத்துடை மருப்பின முனைக்கண் போழ்வன
பத்தியிற் பண்ணின பரும யானையே.

2209. காற்படை-காலாட்படை. கலிமா-குதிரைப்படை. நூற்படு தேர்-நூலிற் கூறியவழியே உண்டாக்கப்பட்ட தேர்ப்படை. நொடிப்பினில்-ஒருகணத்தில். பண்ணி-போரிற்கேற்பச் சமைத்து. நச்சு=நஞ்சு-விடம். இலைவேல்-அலகையுடைய வேல்; சூளா. அரசியற். 104. வேற்படைவீரராகிய மக்கள்; என்றது கட்டியங்காரனுடைய பிள்ளைகள் நூற்றுவரை.

2210. விற்றிறலான்: சீவகன். வீங்குபு=வீங்கி-மிக்கு. செற்றெழுந்தான்: கட்டியங்காரன். மொய்ம்பு-வன்மை. மற்று, அசை. வாளமராகிய ஞாட்பினுள்; அமர்-போர்- ஞாட்பு-போர் உற்றது-நடந்த செய்தியை.

(இ-ள்.) அத்தகிரியையொத்த தோன்றல; அதனருவி போல் மத்தகத்தே மணந்த ஓடைய; மருப்பின; பகைப்புலத்தை அவரெதிர்ந்த இடத்தே கொல்வனவாகிய பருமயானைகள் அணிகளிலே சமைந் தனவென்க. (110)

2212. கோல்பொரு கொடுஞ்சிலை குருதி வெம்படை
மேலவ ரடக்குபு வேழ மேறலின்
மாலிரு விசும்பிடை மணந்த வொண்கொடி
கால்பொரு கதலிகைக் கான மொத்தவே.

(இ-ள்.) மேலாட்கள், வில்லையும் ஒழிந்த படைகளையும் வேழங் களின் மேலே அடக்கி அவற்றையேறலின், எடுத்த கொடி காற்றடித்து இலை கிழிந்த கதலிகைக்காட்டையொத்தனவென்க. (111)

2213. (1) குடையுடை நிழலின கோல மார்ந்தன
கிடுகுடைக் காப்பின கிளர்பொற் பீடிகை
அடிதொடைக் கமைந்தன வரவத் தேர்த்தொகை
வடிவுடைத் துகின்முடி வலவர் பண்ணினார்.

2211. அடி, 1: சீவக.18; களவழி.7. தோன்றல-நெடுந்தூரத் தாராலும் காணுதற்குரிய தோற்றத்தையுடையன; பெருங்.3.26:69. அருவியைப்போல் மத்தகத்தே மணந்த ஓடைய; மணந்த-கலந்த; ஓடை-நெற்றிப்பட்டம். அடி, 1-2: ''குன்றுகண் டன்ன தோன்றல குன்றின், அருவி யன்ன வுருவுகொ ளோடைய'' (பெருங்.1.48: 22-3.) முனைக் கண்-போர்முனையிடத்தே. போழ்வன-எதிர்ந்தவரைக் கொல்வன. யானைபத்தியிற் பண்ணின; பத்தி-வரிசை.

2212. கோல்-அம்பு. வேழங்களின் மேல் அடக்குபு ஏறலின்; அடக்குபு-அடக்கி. மணந்த-கலந்தெழுந்த. கால்பொரு-காற்றாலடிக்கப் பட்ட. கதலிகைக்கானம்-வாழைக்காடு.

2213. கோலம்-அழகு. கிடுகுடைக் காப்பின-அம்பு படாதபடி தடுத்தற்கமைந்த கிடுகையுடையனவாகிய காவலையுடையன. அடிதொடைக்கமைந்தன-அடிவைத்து நிற்றற்கும் அம்புகளை வைத்து எய்தற்கும் அமைந்தன. அடி, 2: "அடிதொடைக் கமைந்த கிடுகுடைக் காப்பின்" (பெருங். 1.48: 17.) அரவம்-ஒலி. வடிவு-அழகு. துகில்முடி வலவர்-தலைக்கட்டையுடைய தேர்ப்பாகர். வலவர்தேர்த்தொகைகளில் குதிரைகளைப்பண்ணினார்.

2214. (2) கொய்யுளைப் புரவிகள் கொளீஇய திண்ணுகம்
பெய்கயி றமைவரப் பிணித்து முள்ளுறீஇச்
செய்கயி றாய்ந்தன சிலையு மல்லவும்
கையமைத் திளைஞருங் கருவி வீசினார்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) [1]மேலே நாட்டின குடையினுடைய நிழலின; அம்புபடாதபடி நாற்றின [2]கிடுகுடைத்தாகிய காப்பின; பொற்றட்டுக் கோலமார்ந்தன; எய்யுங்காலத்து அடிவைத்து நிற்றற்கும், எய்தற் றொழிற்கும் அமைந்தனவாகிய தேர்த்திரளிலே தலைக்கட்டினை யுடைய பாகர் புரவிகளைப்பூட்டின நுகத்திற்பெய்த கயிற்றைத் தேருடனே பிணித்துப் பண்ணினார்; பண்ணின பின்னர் அவை முள்ளுறுத்தி வாய்க்கயிறும் ஆய்ந்து பிடிக்கப்பட்டன; அப்பொழுது தேர்வீரரும் வில்லையும் ஒழிந்த படைகளையும் கையிலேயமைத்துக் கவசத்தை அணிந்தாரென்க. *(112-3)*

2215. (1) பறந்திய றருக்கின பரவை ஞாட்பினுட்
கறங்கெனத் திரிவன கவரி நெற்றிய
பிறந்துழி யறிகெனப் பெரிய நூலவர்
குறங்கெழுத் துடையன குதிரை யென்பவே.

2216. (2) கொன்னுனைக் குந்தமுஞ் சிலையுங் கூர்நுதி
மின்னிலை வாளொடு மிலேச்ச ரேறலிற்
பொன்னிப் புட்டிலுந் தாரும் பொங்குபு
முன்னுருத் தார்தெழப் புரவி மொய்த்தவே.

2214. கொய்யுளை-கத்தரித்து மட்டஞ்செய்த பிடரிமயிர். புரவிகளைக் கொளீஇய நுகத்தில்; கொளீஇய-பூட்டிய. பெய்கயிறு- நுகத்திற் கோத்த கயிற்றை. பிணித்து- தேரிற்கட்டி. முள்உறீஇ-தாற்றுக் கோலைப் பொருத்தி. கயிறு-கடிவாளம். கையில் அமைத்து. இளைஞர்- வீரர். கருவி-கவசத்தை. வீசினார்-அணிந்தார்; *சீவக.777, 1847.*

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'மேல்நட்ட.' [2]கிடுகுடைக்காப்பை ரதகுப்தி யென்றும் வரூதமென்றுங் கூறுவர்வடநூலார்.

2215. பறந்தியல் தருக்கின-பறந்து செல்லும் தருக்குடையன; "புள்ளியற் கலிமா" *(தொல். கற்பியல். 35)*; "பறத்தரல் விசையினும்", "பறவை யிரும்பிடி" *(பெருங்.1.48:72, 133.)* பரவை ஞாட்பினுள்-கடலைப்போன்ற போர்க்களத்தில் எனலுமாம். கறங்கு- காற்றாடி. கவரியையுடைய நெற்றியன. பிறந்துழி-குதிரைகள் பிறந்த இடத்தை. குறங்கில் எழுதிய எழுத்துடையன; குறங்கு-துடை.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) பறந்துசெல்லுஞ்செலவிலே தருக்கின; பரத்தலை யுடைய போரிலே திரிவன; நெற்றிய; நூலவர் பிறந்தவிடமறிக வென்று குறங்கிலே எழுதின எழுத்தையுடையனவாகிய குதிரை களை [1]மேலாளாகிய மிலேச்சர் குந்தத்தோடும் வில்லோடும் வாளோடும் ஏறலின், அப்புரவிகள் [2]கெச்சையும் தாருமார்ப்ப மொய்த்தனவென்க.

என்ப, அசை. *(114-5)*

2217. மாலையுங் கண்ணியு மணந்த சென்னியர்
ஆலுபு செறிகழ லார்க்குங் காலினர்
பாலிகை யிடையறப் பிடித்த பாணியர்
சாலிகை யுடம்பினர் தறுக ணாளரே.

(இ-ள்.) தறுகணாளர், ஆலுபு, சென்னியர், காலினர், [1]வாண் முட்டியை இடையறும்படி பிடித்த கையினர், கவசமணிந்த உடம் பினராயிருந்தாரென்க.

இவர்காலாட்கள். *(116)*

2218. போர்மயிர்க் கேடகம் புளகத் தோற்பரம்
வார்மயிர்க் கிடுகொடு வள்ளித் தண்டையும்
நேர்மரப் பலகையு நிரைத்த தானையோர்
போர்முகப் புலிக்கடல் புகுந்த தொத்ததே.

2216. கொல்நுனைக் குந்தம்-கொல்லுதற்குரிய முனையை யுடைய எறிகோல்; வேல் எனலுமாம். *(பி-ம்.)* 'கொன்னிலைக் குந்தமுஞ்.' இலைபோலும் நுதியையுடைய வாள். மிலேச்சர்: ஒருவகைவீரர்; இவர்கள் குதிரையைச் செலுத்தும் ஆற்றிற் சிறந் தவர்கள்; "மிலைச்சரேறித்தலைப்படைத்தருக்குவ" *(பெருங். 3.26: 74.)* *(பி-ம்.)* 'மிலைச்ச ரேற்றலிற்.' பொன்னரிப்புட்டில்- பொன்னாலாகிய பரல்களைக் கொண்ட கெச்சை. கெச்சையும் தாரும்: *சீவக. 1772,* அடிக். தார்-கிண்கிணிமாலை. பொங்குபு- மிகுத்து.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'மேலாகிய.' [2]*(பி-ம்.)* 'செச்சை.'

2217. மாலை: மார்பிலணிவது. கண்ணி: முடியிலணிவது. ஆலுபு-முழங்கி. பாலிகைஇடையறப்பிடித்தபாணியர்-கத்திப்பிடியின் நடுவறும்படி பிடித்த கையினர்; "பாலிகை விளிக்கும் பண்ணமை பற்றினர்" *(பெருங்.3.20:13.)* சாலிகை உடம்பினர்-கவசமணிந்த மெய்யினர்.

(உரை.) [1]வாண்முட்டி-கத்திப்பிடி.

(இ-ள்.) மயிர் போர்த்த பரிசையையும், கண்ணாடி தைத்த கடகினையும், மயிர்க் கிடுகினையும், பிரப்பங்கொடியாற்பண்ணின பரிசையினையும், வலிய பலகையினையும் நிரைத்த அக்காலாளாகிய படைபுலிக்கடல்புகுந்ததன்மையை ஒத்ததென்க.

'பரந்தது' எனவும் பாடம். *(117)*

(வேறு)

2219. பார்நனை மதத்த பல்பேய் பருந்தொடு பரவச் செல்லும்
போர்மதக் களிறு பொற்றேர் நான்கரைக் கச்சமாகும்
ஏர்மணிப் புரவி யேழா மிலக்கமேழ் தேவ கோடி
கார்மலி கடலங் காலாள் கற்பகத் தாரி னாற்கே.

(இ-ள்.) சீவகற்குப் பேயும் பருந்தும் பரவச்செல்லும் மதத்த வாகிய களிறும் தேரும் ஒரோவொன்று நான்கரைக்கச்சமாகும்; புரவி ஏழுநூறாயிரமாம்; காலாள் ஏழுதேவகோடியாமென்க.

கச்சம், தேவகோடியென்பன [1]சில எண்ணுப்பெயர்கள். கார்-கறுப்பு. *(118)*

2220. நிழன்மணிப் புரவித் திண்டேர் நிழறுழாய்க் குனிந்து குத்தும்
அழறிகழ் கதத்த யானை யைந்தரைக் கச்ச மாகும்
எழின்மணிப் புரவி யேழா மிலக்கமேழ் தேவ கோடி
கழன்மலிந் திலங்குங் காலாள் கட்டியங் காரற் கன்றே.

(இ-ள்.) கட்டியங்காரற்குத் தேரும் யானையும் ஒரோவொன்று ஐந்தரைக் கச்சமாம்; புரவி ஏழுநூறாயிரமாம்; காலாள் ஏழுதேவ கோடியாமென்க. *(119)*

2218. அடி, 1: பெருங். 1.46: 60. மயிர்போர்த்தத் கேடகம்: *சூளா. அரசியற். 159.* புளகத் தோற்பரம்-கண்ணாடி தைத்த கிடுகு: *சூளா. அரசியற்.274.* மயிரணிந்த கிடுகு. வள்ளித்தண்டை-பிரப்பங்கொடியாற் செய்தகிடுகு. தானையோர்: காலாட்படையினர்.

2219. பேயும் பருந்தும் பரவச் செல்லும் மதத்தவாகிய களிறு. கச்சம்: ஒருவகைப் பேரெண்; *கூர்ம. கண்-பூமி-21.* ஏழாம் இலக்கம்-ஏழுலட்சம். காலாட்டை ஏழு தேவகோடியளவாகும். தாரினாற்கு: சீவகனுக்கு.

(உரை.) [1]சில எண்ணுப் பெயர்கள்-ஒருவகையானபேரெண்கள்.

2220. நிழல்-ஒளி. நிழலைத்துழாய்க் குனிந்து குத்துகின்ற யானை; துழாய்-துழாவி; "கவிழ்ந்து நிழறுழாம் யானை" *(தண்டி. மேற்.)* இப்பாடலிற் கட்டியங்காரனுடைய சேனையின் அளவு கூறப்பட்டது.

(வேறு)

2221. குலங்கெழு மகளிர்தங் கோல நீப்பவும்
அலங்குளைப் புரவியுங் களிறு மாளவும்
நிலமக ணெஞ்சுகை யெறிந்து நையவும்
புலமகன் சீறினன் புகைந்த தெஃகமே.

(இ-ள்.) மகளிர் கோலத்தைக் கைவிடவும், புரவியும் களிறும் படவும் தன் கணவராகிய மன்னர்படுதலின், நிலமகள் நெஞ்சிலே கையாலே அடித்துக்கொண்டு வருந்தவும், சீவகன் சீறினான்; அவனெஃகமும்[1]புகைந்ததென்க.

''நிலமக ளழுத காஞ்சியும்'' (புறநா. 365) என்றார் புறத்திலும். 'புலமகன்' என்றார், ஓர்யாண்டுஞ்சென்று சீறலின். *(120)*

2222. குணில்பொரக் குளிறின முரசம் வெள்வளை
பணைபரந் தார்த்தன பம்பை வெம்பின
இணையில வெழுந்ததாழ் பீலி யெங்கணும்
முணையினாற் கடலக முழக்க மொத்தவே.

(இ-ள்.) பெருங்கடிப்பு எறிதலின் முரசம் முழங்கின; வளையும் பணையும் பரந்தார்த்தன; பம்பை ஒலித்தன; சிறுசின்னம் தமக்கொப்பின்றியே எழுந்தன; இவ்வோசைகளின் மிகுதியாலே எவ்விடத்தொலியும் கடலிடத்து முழக்கையொத்தனவென்க.

பணை-முரசின்விசேடம். பம்பை-வாச்சியவிசேடம். *(121)*

2223. முடிமன ரெழுதரு பருதி மொய்களி
றுடைதிரை மாக்கல மொளிறு வாட்படை
அடுதிற லெறிசுறா வாகக் காய்ந்தன
கடலிரண் டெதிர்ந்ததோர் கால மொத்ததே.

2221. குலம் கெழு-நற்குலத்திற் பொருந்திய. கோலம்-மங்கல வணிகள். மாளவும்-இறக்கவும். நெஞ்சில் கையால் எறிந்து; எறிந்து-புடைத்து. புலமகன்-அறிவுடைய சீவகன். எஃகம் புகைந்தது.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'எரிந்ததென்க.'

2222. குணில் பொருதலால் முரசம் குளிறின; குணில்-குறுந்தடி; குளிறின-முழங்கின. வளையும் பணையும் ஆர்த்தன; வளை-சங்கம். பணை-ஒருவகை முரசம். வெம்பின்-ஒலித்தன. தாழ்பீலி இணை யிலவாய் எழுந்தன; தாழ்பீலி: சிறுசின்னம்; *சீவக.2108.* முணையினால்-ஓசைமிகுதியால்: முணை-மிகுதி. கடலகத்து முழக்கத்தை ஒத்தன.

2223. முடிமனர்-கிரீடத்தையுடைய மன்னர். பருதி-சூரியன். களிறுகலமாக; கலம்-கப்பல். மாதிரையாக; மா-குதிரை. திரை-அலை. காய்ந்தன-கோபித்துப் பொருதனவாகிய சேனை. போர்க்களத்திற்குக்

(இ-ள்.) மன்னர் பருதியாகக் களிறு மரக்கலமாகக் குதிரை திரையாக வாட்படை சுறாவாகத் தம்மிற் காய்ந்தனவாகிய இரண்டு கடல் போர்செய்தற்கு எதிர்ந்ததொரு காலமுண்டாயின் அதனை ஒத்தது, இக்காலமென்க. *(122)*

2224. அருங்கணை யடக்கிய வாவ நாழிகை
பெரும்புறத் தலமரப் பிணித்த கச்சினர்
கருங்கழ லாடவர் கருவில் வாய்க்கொளீஇச்
சொரிந்தனர் கணைமழை விசும்பு தூர்ந்ததே.

(இ-ள்.) கொடிய கழலையுடைய வீரர், கட்டின [1]கச்சினராய் அம்பறாத்தூணி தம்முதுகிலேயசையும்படி வில்லிடத்தே அம்பைத் தொடுத்து அதனைச் சொரிந்தார் அப்பொழுது விசும்பு தூர்ந்த தென்க.

தூணியைப் பிணித்த கச்சுமாம். *(123)*

2225. நிணம்பிறங் ககலமுந் தோளு நெற்றியும்
அணங்கருஞ் சரங்களி னழுத்தி யையென
மணங்கமழ் வருபுனன் மறலு மாந்தரிற்
பிணங்கமர் மலைந்தனர் பெற்றி யின்னதே.

(இ-ள்.) சரங்களால் வருத்துதற்கரிய மார்பு முதலியவற்றிலே அச்சரங்களை அழுத்துதலிற் பெருகின குருதியிலே நின்று, புதுப்புனலிற் போர் செய்யும் மாந்தரைப்போலே பிணங்குகின்ற அமரைமேற்கொண்டவர்தன்மை இன்னதென்க.

அது மேற்கூறுகின்றார். *(124)*

கடல்: "வங்கமு மீனெறியு மாக்களு மீன்சுறவும், பொங்குந் திரையும் பொருகடலும்-இங்கிவை, தேர்த்திரளுங் காலாளுந் திண்களிறும் வெம்பரியும், போர்க்களமும் போலும் பொலிந்து" *(கிளவித்தெளிவு.)*

2224. கணை-அம்பு. ஆவநாழிகை-அம்பறாத்தூணி. புறம்-முதுகு. அலமர-அசையும்படி. கருங்கழல்-கொடிய வீரக்கழல். கச்சினராகிய ஆடவர். வில்வாய்க் கணையைக் கொளீஇ மழைபோற் சொரிந்தனர்; கொளீஇ-தொடுத்து.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'கச்சையராய்.'

2225. நிணம்-கொழுப்பு. அகலம்-மார்பு. அணங்கரும்-வருத்துதற் கரிய; மார்பு முதலியவற்றிற்கு அடை. சரங்களினால் அழுத்தி. ஐயென; ஒலிக்குறிப்பு; வியப்பெனலுமாம். வருபுனல்-புதிதாக வருகின்ற செந்நிற நீரில். மறலும் மாந்தரின்-விளையாட்டுப் போரைச்செய்யும் மனிதரைப் போல. *(பி-ம்.)* 'மதித்து மாந்தரிற்.' பிணங்கமர்- மாறுபட்ட போரில்.

2226. கழித்தனர் கனலவாள் புகைந்து கண்கடீ
விழித்தன தீந்தன விமைகள் கூற்றெனத்
தெழித்தனர் திறந்தன ரகல மின்னுயிர்
அழித்தன ரயிலவ ரரவ மிக்கதே.

(இ-ள்.) அவர், கூற்றுப்போலே கோபித்தார்; கோபித்தலிற் கண்கள் தீப்போல விழித்தன; அதனால் இமைகள் தீந்தன; அக்கோபத்தை முடித்தற்கு வாள்புகைந்து கனலும்படி உறை கழித்தார்; கழித்து அகலத்தைத் திறந்தார்; திறந்து உயிரைப் போக்கினார்; அதன்பின்பு வேலாற்பொருகின்றவர் போரரவம் மிக்கதென்க. *(125)*

2227. பொருங்களத் தாடவர் பொருவில் பைந்தலை
அரும்பெறற் கண்ணியோ டற்று வீழ்வன
கருங்கனிப் பெண்ணையங் கானங் கால்பொர
இருங்கனி சொரிவன போன்ற வென்பவே.

(இ-ள்.) தும்பைமாலையோடும் பொரும் ஆடவர் செவ்வித் தலைகள் அற்றுக்களத்தே வீழ்கின்றவை, கனியையுடைய பனங்காடு காற்றடித்தலின் அப்பழத்தைச்சொரிவனபோன்றனவென்க.

இது முதற்கூறிய அம்பாலும் வாளாலும் தலைகளற்றதற் குவமை. *(126)*

2226. வாளைக்கனலும்படி உறையினின்றும் கழித்தனர். கண்கள் தீப்போல் விழித்தன. இமைகள் தீந்தன; தீந்தன-கருகின; *(பி-ம்.)* 'தீய்ந்தன.' தெழித்தனர்-ஆரவாரித்தனர். அகலத்தைத் திறந்தனர்; அகலம்-பகைவருடைய மார்பை. உயிரை அழித்தனர். அயிலவர் அரவம்-வேல்வீரரது போர்முழக்கம்.

2227. களம்-போர்க்களம். ஆடவரது தலைகள். கண்ணி-மாலை. தலை, கண்ணியோடு அற்றுவீழ்வன என்றுமாம்; வீழ்வன-வீழ்கின்றவை. கரிய கனியையுடைய பெண்ணைக் கானம்; பெண்ணை-பனை. கால்பொர-காற்று அடித்தலால். இருங்கனி- கரிய பனம்பழம். வீரர்தலைக்குப் பனங்கனி உவமை: "தலையிறுபு தாரொடு புரள, நிலை தொலைபு வேர்தூர்மடல், குருகு பறியா நீளிரும் பனைமிசைப், பலபதி னாயிரங் குலைதரை யுதிர்வபோல்" *(பரி.2: 41-4)*; ''இலங்கையர் கோனைப், பானுநேர் சரத்தாற் பனங்கனி போலப் பருமுடி யுதிரவில் வளைத்தோன்'' *(பெரியதிரு.9.1:7.)*; ''பெண்ணைத்தீங்குலைத் தொடுத்த, விளைவுறு தீங்கனி வீழ்ச்சி யேய்ப்பத்....தலைபல புரளவும்" *(பெருங். 1.46:20-22)*; *களவழி.24; மேரு. பலதேவன். 15.*

2228. பணைமுனிந் தாலுவ பைம்பொற் றாரின
கணைவிசை தவிர்ப்பன கவரி நெற்றிய
துணையமை யிளமைய தோற்ற மிக்கன
இணைமயிர்ப் புரவியோ டிவுளி யேற்றவே.

(இ-ள்.) பந்தியினிற்றலை வெறுத்து ஆலுவன; தாரின; தவிர்ப்பன; நெற்றியன; போரிற்கு உதவியாயமைந்த இளமையன; வடிவுமிக்கனவாகிய புரவியும் புரவியும் தம்மிற் [1]போரைத் தொடங்கினவென்க. *(127)*

2229. கூருளி முகம்பொரக் குழிசி மாண்டன
ஆரொளி யமைந்தன வாய்பொற் சூட்டின
காரொளி மின்னுமிழ் தகைய காலியற்
றேரொடு தேர்தமுட் சிறந்து சேர்ந்தவே.

(இ-ள்.) உளிவாயால் தொழிற்படுதலின், நடுவுநிற்குங் குறடு மாண்டன; அதனிற்றைத்த ஆர் அமைந்தன; சூட்டின; காரின் மின்னொளியைக்காலும் தகைமையனவாகிய உருளையாற் செல்லுதலையுடைய தேரும் தேரும் தம்மின் மிக்குப் போரைத் தொடங்கினவென்க. *(128)*

2230. அஞ்சன மெழுதின கவள மார்ந்தன
குஞ்சரங் கூற்றொடு கொம்மை கொட்டுவ
அஞ்சன வரைசிற குடைய போல்வன
மஞ்சிவர் குன்றென மலைந்த வேழமே.

(இ-ள்.) எழுதப்பட்டன; ஆர்ந்தன; கூற்றை நன்குமதித்துக் கொம்மைகொட்டுவன; ஓடுகின்ற விசையாற் பறக்கின்ற மலையை

2228. பணை-குதிரைப்பந்தி; *நெடுநல். 93.* ஆலுவ-முழங்குவன. தார்-கிண்கிணி மாலை. கணையின்விசையைத்தவிர்ப்பன: *சீவக. 1770,* அடிக். கவரிநெற்றிய: *சீவக.2215.* துணை-உதவி. தோற்றம்-வடிவு. இவுளி-குதிரை.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'பொரத்தொடங்கின.'

2229. உளிமுகம்பொர-உளியின்வாயால்தொழிற்பட்டமையால். குழிசி-குறடு. மாண்டன-மாட்சிமைப்பட்டன. ஆர்-ஆரக்கால். சூட்டு-விளிம்பு. காரின்மின்னொளியை உமிழ்தகைய. தகையவாகிய தேர்முள்-தம்முள்.

2230. அஞ்சனம்-மை; யானைக்கு மைபூசுதல்: *சீவக.2434;* *பெருங். 1.48: 184.* கூற்றொடு கொம்மை கொட்டுவ: *சீவக. 1109,* அடிக்;

யொப்பனவாகிய குஞ்சரமும் வேழமும் குன்றுகள் மலைந்தவென்ன மலைந்தவென்க.

[1]மஞ்சு, கொடிக்குவமை. *(129)*

2231. மாக்கடற் பெருங்கலங் காலின் மாறுபட்
டாக்கிய கயிறரிந் தோடி யெங்கணும்
போக்கறப் பொருவன போன்று தீப்படத்
தாக்கின வரசுவாத் தம்மு ளென்பவே.

(இ-ள்.) பெருங்கலங்கள் நங்குரத்திற்கட்டியகயிறு காற்றாலற்று எவ்விடத்தினும் போக்கறவோடி மாறுபட்டுப் பொருவனபோலே, அரசரேறிய யானைகள்[1]கோடுங்கோடும் சந்தித்துத் தீப்பிறக்கும்படி தம்மிற் பொருதனவென்க. *(130)*

2232. விடுசரம் விசும்பிடை மிடைந்து வெய்யவன்
படுகதிர் மறைந்திருள் பரந்த தாயிடை
அடுகதி ரயிலொளி யரசர் மாமுடி
விடுகதிர் மணியொளி வெயிலிற் காய்ந்தவே.

(இ-ள்.) சரம் விசும்பிடத்தே நெருங்குதலின் வெய்யவன் கதிர்கள் மறைந்து இருள்பரந்தது; அப்பொழுது அவ்விருளைப் படைக்கலங்களினொளியும் மணியொளியும் வெயில் கெடுக்கு மாறுபோலக் கெடுத்தனவென்க. *(131)*

"கூற்றொடுங் கொம்மை கொட்டிக் குனிக்கும்" *(நைடத. போர். 27)*; கொம்மை கொட்டல்-தட்டியழைத்தல். அஞ்சனவரை-கரிய மலை. குஞ்சரமும் வேழமும் குன்றெனு மலைந்தன. யானைக்கு மலை உவமை: *சூளா.* அரசியற். 104.

(உரை.) [1]மஞ்சு-வெண்மேகம்.

2231. கலம்-கப்பல். காலின்-காற்றால். ஆக்கிய கயிறு அரிந்து-நங்குரத்திற்கட்டிய கயிறு அற்று; "வீங்குபிணி நோன்கயிறரீஇ" *(மதுரைக். 376.)* தீப்பட-தீப்பிறக்கும்படி. அரசுவா தம்முள் தாக்கின; அரசுவா-அரசரேறிய யானைகள். *மு.: மணி.* 4: 30-44.

(உரை.) [1]கோடும் கோடும் சந்தித்தல்: *சீவக.* 2254.

2232. மிடைந்து-நெருங்குதலால். வெய்யவன்-சூரியனுடைய. ஆயிடை-அப்பொழுது. கதிரையுடைய அயிலின் ஒளி; அயில்-வேல்; *(பி-ம்.)* 'அடுதிறலயிலொளி.' வெயிலின்-சூரியனைப்போல். அவ்விருளை. அயிலொளியும், மணியொளியும் வெயிலைப்போல் காய்ந்தன; காய்ந்த-கெடுத்தன.

2233. பூண்குலாம் வனமுலைப் பூமி தேவிதான்
காண்கலேன் கடியன கண்ணி னாலெனாச்
சேண்குலாங் கம்பலஞ் செய்ய தொன்றினால்
மாண்குலாங் குணத்தினான் மறைத்திட் டாளரோ.

(இ-ள்.) மண்மகடான், தனது நற்குணத்தாலே, இங்ஙனம் கடிய மறங்களை என் கண்ணாற் காணமாட்டேனென்று கருதிப் பெரிய நிலமெல்லாம் பரந்த உதிரமென்கின்ற செய்யதொரு படாத்தாலே மறைத்தாளென்க.

குணத்தினாளும் பாடம். (132)

(வேறு)

2234. கலைக்கோட்ட வகலல்குற் கணங்குழையார் கதிர்மணிப்பூண்
முலைக்கோட்டா லுழப்பட்ட மொய்ம்மலர்த்தா ரகன்மார்பர்
மலைக்கோட்ட வெழில்வேழந் தவநூறி மதயானைக்
கொலைக்கோட்டா லுழப்பட்டுக் குருதியுட் குளித்தனரே.

கலையையுடைய அல்குல்; கோடு-பக்கம்.

(இ-ள்.) கோட்டவாகிய அல்குலையுடைய மகளிர் முலைக் கோட்டால் உழப்பட்ட மார்பர், இப்பொழுது மலைக்குவட்டின் தன்மையையுடையவாகிய வேழத்தை நூறி அவற்றின் கோட்டா லுழப்பட்டுக் குருதியுள்ளே குளித்தாரென்க. (133)

2235. மணமலை மடந்தையர்த மெல்விரலாற் றொடுத்தணிந்த
இணர்மாலை யிருங்குஞ்சி யீர்ங்குருதிப் புனலலைப்ப
நிணமாலைக் குடர்சூடி நெருப்பிமையா நெய்த்தோரிற்
பிணமாலைப் பேய்மகட்குப் பெருவிருந் தயர்ந்தனரே.

2233. பூண்-ஆபரணம். கடியன-கொடியனவாகிய பாவச்செயல் களை. சேண்குலாம்-நெடுந்தூரம் பரந்த. செய்யது கம்பலம்-இரத்த மாகிய சிவந்ததாகிய போர்வை. மாண்குலாம்-மாட்சிமை பொருந்திய. பூமிதேவி, குணத்தினால், கடியனவற்றைக் கண்ணினாற் காண்கலே னெனாக்கம்பலமொன்றினால் தன்னை மறைத்திட்டாள்.

2234. கலைக்கோட்ட-மேகலையை யணிந்த பக்கத்தையுடைய. குழையார்: மகளிருடைய. முலைக்கோடு-முலையாகிய கொம்பு. உழப்பட்ட மார்பரென்றது வீரரை. மலைக்கோட்ட எழில் வேழம்-மலைச்சிகரத்தின் அழகையுடைய யானையை. தவ நூறி- மிக அழித்து. கோடு-தந்தம்.

2235. மணமாலை மடந்தையர்-கலியாணம்செய்த இயல்பை யுடைய மகளிர்; நறுமணமுள்ள மாலையையணிந்த மகளிர் எனலுமாம்.

[1]ஈர்க்குங் குருதி, விகாரம்.

(இ-ள்.) மணஞ்செய்த இயல்பையுடைய மகளிரணிந்த மாலையையுடைய குஞ்சியை இழுத்தோடுங் குருதிநீர் அலைப்ப, அந்நெய்த்தோரிலே நெருப்புப்போலே விழித்துக் கிடந்து நிண வொழுங்கையுடைய குடரைச்சூடிப்பிணத்தைத்தின்னும் இயல்பை யுடைய பேய்க்குத் தம்மை விருந்துசெய்தாரென்க. (134)

2236. தோலாப்போர் மறமன்னர் தொடித்தோள்க ளெடுத்தோச்சி
மேலாண்மே னெருப்புமிழ்ந்து மின்னிலங்கு மயில்வாளாற்
காலாசோ டறவெறிந்த கனைகழற்கா லலைகடலுள்
நீலநீர்ச் சுறாவினம்போ னெய்த்தோருட் பிறழ்ந்தனவே.

(இ-ள்.) மன்னர் தோளையுயர்த்து வாளாலே ஓச்சி மேலாண் மேல்வெட்டுகின்றகாலத்து,[1]சந்நாகத்தோடேயறும்படிவெட்டப்பட்ட கழற்கால்கள், கடலினீரிலே நீலச்சுறாவினம் பிறழ்ந்தாற்போலே குருதியிலே பிறழ்ந்தனவென்க. (135)

2237. கருவியூ டுளங்கழிந்து கணைமொய்ப்பக் கதஞ்சிறந்து
குருவிசேர் வரைபோன்ற குஞ்சரங் கொடியணிந்த
உருவத்தே றிறமுருக்கி யுருணேமி சுமந்தெழுந்து
பருதிசேர் வரைபோலப் பகட்டினம் பரந்தனவே.

இணர்மாலை-பூங்கொத்துக்களையுடைய மாலை. மாலையைக் கொண்ட குஞ்சியை. ஈர்ங்குருதி=ஈர்க்குங்குருதி-இழுத்துச்செல்லும் இரத்தம்; குளிர்ந்த இரத்தம் எனலுமாம். அலைப்ப-அலைத்தலால். நிணமாலை-நிணத்தின் ஒழுங்கு. நெருப்பைப் போலிமைத்து. நெய்த்தோர்-இரத்தம். விருந்தயர்ந்தனர்-தம்மை விருந்து செய்தார்கள்.

(உரை.) [1]தொகுத்தல் விகாரம்.

2236. தோலாத போரையுடைய மன்னர். (பி-ம்.) 'விறன்மன்னர்.' தோள்களை எடுத்து; தோள்-கை. எடுத்து-உயர்த்தி. வாளால் ஓச்சி. மேலாள்மேல் காலாசோடு அற எறிந்த-யானைமேலேயுள்ள வீரர் மீது, காற்கவசத்தோடே அறும்படி வீசப்பட்ட; ஆசு- கவசம். கவசத்தோடு கூடிய காலுக்கு நீலச்சுறாவினம் உவமை: "காலாசோ டற்ற கழற் காலிருங்கடலுள், நீலச் சுறாப்பிறழ்வ போன்ற புனனாடன், நேராரை யட்டகளத்து" (களவழி.9.)

(மேற்.) அடி, 4: நன். உயிரீற்றுப். 22, மயிலை.

(உரை.) [1]சந்நாகம்=ஸந்நாஹம்-கவசம்.

2237. கருவி-யானைக்கு அணியும் ஒரு கருவி. ஊடு-நடுவே. மொய்ப்ப-மொய்த்தலால். கதம்-கோபம். குஞ்சரம் வரைபோன்ற.

(இ-ள்.) பலகாரத்தினூடே போய்க் கணைகள் மொய்த்தலிற் சில குஞ்சரங்கள் நினைவுபோய்க் குருவிசேர்ந்த வரைபோன்றன; சிலபகட்டினம் பருதியெழுந்து சேர்ந்த வரைபோலக் கதஞ்சிறந்து முருக்கித் தேருருளையைச்சுமந்து பரந்தனவென்க.

இற முருக்கி-பொடியாக முறித்து. (136)

2238. மாலைவாய் நெடுங்குடைமேன் மதயானைக் கைதுணிந்து
கோலநீள் கொழுங்குருதி கொளவீழ்ந்து கிடந்தன
மேலைநீள் விசும்புறையும் வெண்மதியம் விசும்பிழுக்கி
நீலமா சுணத்தோடு நிலத்திழிந்த தொத்தனவே.

(இ-ள்.) யானையின்கோலம் குருதியைக்கொள்ளும்படி கைகள் அற்றுக்குடைமேலே வீழ்ந்துகிடந்தவை, முன்பு விசும்பிலே யுறையும் மதியம் அதனைத் தப்பிக் கரும்பாம்போடே நிலத்தே வீழ்ந்த தன்மையை யொத்தனவென்க.

மேலை: ஐ, அசை. (137)

2239. அஞ்சன நிறநீக்கி யரத்தம்போர்த் தமருழக்கி
இங்குலிக விறுவரைபோன் றினக்களி றிடைமிடைந்த
குஞ்சரங்கள் பாய்ந்திடலிற் குமிழிவிட் டுமிழ்குருதி
இங்குலிக வருவிபோன் றெவ்வாயுந் தோன்றினவே.

யானையின்மேல் தைத்த அம்புகளுக்கு மலைமீது சேர்கின்ற குருவிகள் உவமை; "குன்றத் திறுத்த குரீஇயினம் போல, அம்புசென்றிறுத்த வரும் புண் யானை" (*புறநா. 19: 8-9*); "யானைமேல் யானை நெரிதர வானாது, கண்ணேர் கடுங்கணை மெய்ம்மறைப்ப வெவ்வாயும், எண்ணருங் குன்றிற் குரீஇயினம் போன்றனவே" (*களவழி. 8*); "கோல்பொரக் குளித்த யானை குருவிசேர் குன்ற மொத்த" (*மேரு. பலதேவர். 15.*) நேமி-தேருருளையை. பருதி-சூரியன். பகட்டினம்-சிலயானைகள். தேருருளையைச் சுமந்தெழுந்த யானைக்குப் பருதி சேர்ந்த மலை உவமை; "அத்தேர்ப், பருதி சுமந்தெழுந்த யானை யிருவிசும்பிற், செல்சுடர் சேர்ந்த மலைபோன்ற" (*களவழி. 4.*)

2238. யானையின் கோலம் குருதிகொள்ளும்படி கைதுணிந்து குடைமேல் வீழ்ந்துகிடந்தன; கோலம்-அணியப்பட்டவை. கை-துதிக்கை. கிடந்தன-கிடந்தவை. விசும்பினின்றும் இழுக்கி; இழுக்கி-தப்பி. நீலமாசுணம்-கரும்பாம்பு; என்றது இராகுவை. குடைமேல் யானைத்துதிக்கை வீழ்ந்து கிடத்தலுக்கு, மதியம் பாம்போடு நிலத்தே வீழ்ந்து கிடத்தல் உவமை; *களவழி. 22; சூளா. அரசியற். 276.*

2239. அஞ்சனநிறம்-கருநிறம். அரத்தம்போர்த்து-சிவப்பைப் பூசுதலால். அமர்-போர். இங்குலிக இறுவரை-சாதிலிங்கத்தையுடைய

(இ-ள்.) முற்படவே அஞ்சனநிறத்தைப்போக்கி அரத்தத்தைப் பூசுதலின், சாதிலிங்கத்தையுடைய பெரிய வரையையொத்து மிடைந்த இனக்களிறுகள், அமரையுழக்கிச் சென்று பகைவர் யானைகளைப் பாய்தலின், உமிழ்குருதி சாதிலிங்கவருவி போலே எங்குந் தோன்றினவென்க. *(138)*

2240. குஞ்சரந் தலையடுத்துக் கூந்தன்மாக் காலணையாச்
செஞ்சோற்றுக் கடனீங்கிச் சினவுவாள் பிடித்துடுத்த
பஞ்சிமேற் கிடந்துடைஞாண் பதைத்திலங்கக் கிடந்தாரை
அஞ்சிப்போந் தினநரியோ டோரிநின் றலறுமே.

நீங்கி-நீங்க. [1]பஞ்சி, ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) குஞ்சரத்தைத் தலையணையாக அடுத்து மாவைக் காலணையாக அடுத்து வாளைப்பிடித்து உடுத்த துகிலின்மேலே [2]வல்லிக்கயிறு கிடந்து துளங்கியிலங்கச் செஞ்சோறாகிய கடன் நீங்கும்படி பட்டுக்கிடந்தவரை அஞ்சிக் குதித்துப்போய் நின்று இன நரியும் ஓரியும் அலறுமென்க. *(139)*

2241. காதலார்க் கமிர்தீந்த கடற்பவழக் கடிகைவாய்
ஏதிலாப் புள்ளுண்ணக் கொடெமென்று வாய்மடித்துக்
காதணிந்த பொற்றோடுங் குண்டலமு நகநகா
வீததைந்த வரைமார்பர் விஞ்சையர்போற் கிடந்தனரே.

பெரிய மலை. அடி, 1-2: "அஞ்சனக் குன்றேய்க்கும் யானை யமருழக்கி, இங்குலிகக் குன்றேபோற் றோன்றுமே" *(களவழி.7.)* வரையைப் போன்று மிடைந்த இனக்களிறுகள் குஞ்சரங்களைப் பாய்தலால்; குஞ்சரங்கள். பகைவர் யானைகள். குமிழி-கொப்புளம். எவ்வாயும்-எவ்விடத்தும்.

2240. குஞ்சரத்தைத் தலையடுத்து; தலையடுத்து-தலைக்கு அணையாகச் சேர்த்து. மா-குதிரை. செஞ்சோற்றுக்கடன் நீங்கி-தாம் உண்ட செஞ்சோற்றுக்கடன் நீங்கும்படி; "சோறுவாய்த் தொழிந்தோர்" *(முல்லைப்.72)*; *குறள். 780*; *கம்ப. கும்பகருண. 156*; *வி-பா. நீரைமீட்சி. 90, 17-ஆம் போர். 20.* பஞ்சிமேல்-ஆடையின்மீது. உடைஞாண் கிடந்து பதைத்து இலங்க; உடைஞாண்: *சீவக.2263.* பதைத்து-துளங்கி. கிடந்தாரை-வீழ்ந்துகிடந்தவராகிய வீரரை; இதன்பின் 'கண்டு' என ஒருசொல்வருவிக்க. நரியும் ஓரியும் அலறும்; ஓரி: கிழநரி.

(உரை.) [1]பஞ்சியாலாகிய ஆடைக்காயிற்று. [2]இஃது அல்லிக்கயிறெனவும் வழங்கும்.

2241. காதலார்க்கு-மனைவியர்க்கு. கடலிற்றோன்றிய பவழம். பவழக் கடிகைவாய்-பவழத்துண்டம்போலும் வாயை. ஏது இலா-

(இ-ள்.) வரைமார்பர், தம்மனைவியர்க்கு அமிர்தீந்த வாயை அவ்வமிர்தையுண்டற்குக் காரணமில்லாத பறவைகளுண்ணக் கொடேமென்றாற்போலவாயைமடித்து, தோடும்குண்டலமும்நகத் தாமும்நக்குவிஞ்சையர்போற்கிடந்தாரென்க.

ஏது-காரணம். உயிர் போகாதாரைப்போற் கிடத்தலின், 'விஞ்சையர்போல்' என்றார். *(140)*

2242. குடர்வாங்கு குறுநரின் கொழுநிணப் புலாற்சேற்றுட்
டொடர்வாங்கு கதநாய்போற் றோன்றின தொடித்திண்டோள்
படர்தீரக் கொண்டெழுந்த பறவைகள் படநாகம்
உடனேகொண் டெழுகின்ற வுவணப்பு ளொத்தனவே.

(இ-ள்.) புலால் நாற்றத்தையுடைய நிணச்சேற்றிலே நின்று குடரை வாங்கும் நரிகள் சங்கிலியை [1]வலிக்கும் நாய்போற் றோன்றின; இரைதேரும் நினைவு தீரத் தோளைக் கொண்டெழுந்த பறவைகள் படநாகத்தைக் கொண்டெழுகின்ற கருடனை ஒத்தன வென்க. *(141)*

2243. வரையோடு முருமிடிப்ப வளையெயிற்றுக் கொழுங்குருதி
நிரையுளை யரிநன்மா நிலமிசைப் புரள்வனபோற்
புரையறுபொன் மணியோடைப் பொடிப்பொங்கப் பொருதழிந்
தரைசோடு மரசுவா வடுகளத்து ளாழ்ந்தனவே.

(இ-ள்.) எயிற்றினையும்உளையினையுமுடையவாகிய அரிமா உருமேறு இடித்தலின் வரைகளோடே வீழ்ந்து குருதியை யுடைய

காரணமில்லாத. தோடும் குண்டலமும் நக; நக-ஒளிவிடாநிற்க. நகா-தாமும் நக்கு. வீ-மலர். மார்பர்: வீரர். மார்பர், வாய்மடித்து நக்குக் கிடந்தனர்.

2242. புலாலையுடைய நிணச்சேற்றுள் குடரை வாங்குகின்ற குறுநரிகள், தொடரை வாங்குகின்ற நாய்போற்றோன்றின; "குடர் கொண்டு வாங்குங் குறுநரி கந்திற், றொடரொடு கோணாய் புரையும்" *(களவழி. 34)*; புலால்-புலால் நாற்றம். தொடர்-சங்கிலி. படர்தீரத் தோளைக்கொண்டெழுந்த பறவைகள், படநாகத்தைக் கொண்டெழுகின்ற உவணப்புள்ளை ஒத்தன; "வயவர் துணித்திட்ட, கைவாயிற்கொண்டெழுந்தசெஞ்செவிப்புன்சேவல், ஐவாய்வயநாகங் கவ்வி விசும்பிவரும், செவ்வா யுவணத்திற் றோன்றும்" *(களவழி. 26)*; படர்தீர-இரையுண்ணும்வருத்தம்நீங்கும்படி. தோள்-கை. உவணப்புள்-கருடன்.

(உரை.) [1]வலிக்கும்-இழுக்கும்.

நிலத்தே புரள்வனபோல, அரசுகள் அரசுவாக்களோடே களத்தே வீழ்ந்து புரண்டனவென்க.

புரையறு மணி-[1]குற்றங்கெட்ட மணி. பொன்னோடையின் மணி பொடியாய்ப் பொங்கும்படி பொருதலின், அழிந்தார்ந்தன வென்க. *(142)*

2244. தடம்பெருங் குவளைக்கட் டாழ்குழலார் சாந்தணிந்து
வடந்திளைப்பப் புல்லிய வரைமார்பம் வாள்புல்ல
நடந்தொழுகு குருதியு ணகாக்கிடந்த வெரிமணிப்பூண்
இடம்படு செவ்வானத் திளம்பிறைபோற் றோன்றினவே.

(இ-ள்.) மகளிர் தாமே சாந்தணிந்து எரிகிற மணிவடம் திளைப்பப் புல்லிய மார்பை வாள் புல்லுதலின் நடந்துபோகின்ற குருதியிலே விளங்கிக் கிடந்த முத்து வடம் செக்கர்வானிற் பிறைபோற்றோன்றினவென்க.

இத்துணையும் இரண்டுபடைக்கும் பொது. *(143)*

(வேறு)

2245. காளமா கிருளைப் போழ்ந்து கதிர்சொரி கடவுட் டிங்கள்
கோளரா விழுங்க முந்நீர்க் கொழுந்திரைக் குளித்த தேபோல்
நீளம ருழக்கி யானை நெற்றிமேற் றத்தி வெய்ய
வாளின்வாய் மதனன் பட்டான் விசயன்போர் விசயம் பெற்றான்.

2243. உரும்-இடி. நிரை உளை-ஒழுங்குபட்ட பிடரிமயிரை யுடைய. அரிமா- சிங்கம். புரை-குற்றம். பொன்னோடையின் மணி; ஓடை-நெற்றிப்பட்டம். பொடிப்பொங்க-பொடியாய் மிகும்படி. பொருது-பொரலால். அரைசு-அரசர்கள்; எதுகைபற்றிய போலி; *கம்ப. கையடை.9.* அரசுவா-இராசயானை; *சீவக.2231, 2968.* அரசர்க்கு அரிமாவும், யானைக்கு மலையும் உவமை: *களவழி.35.*

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'குற்றங்கைவிட்ட.'

2244. குவளைபோலும் கண்ணையுடைய குழலார்; மகளிர். சாந்து-குங்குமச் சாந்து. வடம்-ஆடவர் மார்பிலணிந்த முத்துமாலை. புல்லிய மார்பத்தை வாள்புல்லுதலால். குருதியுள் நகாக்கிடந்த-இரத்தத்தில் ஒளிவிட்டுக்கிடந்த; நகா-நக்கு. எரிதல்-விளங்குதல். மணிப்பூண்-முத்துவடம். இடம்படு-இடமகன்ற. குருதியையுடைய மார்பிற்குச் செவ்வானமும், முத்துவடத்திற்கு இளம்பிறையும் உவமைகள்.

2245. காளம் ஆகு இருளை-கருமைநிறம் மேன்மேலும் பெருகு கின்ற இருட்டை. *(பி-ம்.)* 'காளமரிருளை.' கதிர்-கிரணம். திங்கள்

இதுமுதலாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) கருமை மேன்மேலும் பெருகாநின்ற இருளைக் கெடுத்துக் கதிரையீன்ற திங்கள் பாம்பு விழுங்குதலின் உயரப் போய்ப் பின்பு கடலிலே அழுந்தியதொரு தன்மைபோலே, மதனன் அமரையுழக்கி விசயனது யானை நெற்றியிலே பாய்ந்து அவன் வாளின்வாயிலே பட்டுப் படைக்குள்ளே வீழ்ந்தான்; விசயனும் போரிலே வெற்றியைப் பெற்றானென்க. (144)

2246. மன்மத னென்னுங் காளை மணியொலிப் புரவித் தேர்மேல்
விண்மழை சொரிந்து கூற்றிற் றெழித்தனன் றலைப்பெய் தார்ப்பக்
கொன்மலி மார்பன் பொற்றேர் கொடுஞ்சிலை யறுப்பச் சீறிப்
பொன்வரைப் புலியிற் பாய்ந்து பூமிமேற் றோன்றி னானே.

(இ-ள்.) அவன்றம்பி மன்மதனென்னுங்காளை விசயனைக் தலைப்பெய்து தேர்மேலே நின்று வில்லாலே மழையைச்சொரிந்து தெழித்தனனாய் ஆர்ப்ப, அவ்விசயன் தேரிற்கயிற்றையும் வில்லையு மறுப்ப, அவன்சீறி வரையினின்றும் பாயும் புலிபோலே நிலத்திலே பாய்ந்து தோன்றினானென்க. (145)

2247. நெற்றிமேற் கோல்கண் மூன்று நெருப்புமிழ்ந் தழுந்தவெய்யச்
சுற்றுபு மாலை போலத் தோன்றறன் னுதலிற் சூடிப்
பொற்றதோர் பவழந் தன்மேற் புனைமணி யழுத்தி யாங்குச்
செற்றெயி றழுந்தச் செவ்வாய் கௌவிவா ளூரீஇ னானே.

தன்னைக் கோளரா விழுங்குதலால் முந்நீரிடத்துக் குளித்ததே போல்; கோளரா: இராகுவென்னும் பாம்பு. குளித்தல்-அழுந்துதல். யானை விசயனுடையது. தத்தி-பாய்ந்து. மதனன்: கட்டியங்காரன் மைத்துனன். விசயன்போரில் விசயத்தைப் பெற்றான்; விசயன்: கனகமாலையின் சகோதரருள் ஒருவன்.

2246. மன்மதன்: மதனனுடைய தம்பி. 'தேர்மேல்' என்பதன் பின் 'நின்று' என ஒருசொல் வருவிக்க. விசயனுடைய தேர்மேற் சொரிந்து என்றுமாம். வில்லால் அம்பாகிய மழையைச் சொரிந்து. கூற்றினைப் போல் தெழித்தனனாய்; தெழித்தல்-முழங்குதல். தலைப்பெய்து-விசயனைக் கூடி எதிர்த்துநின்று. மார்பன்: விசயன். மன்மதனுடைய தேரையும் சிலையையும் அறுப்ப. சீறி-மன்மதன் கோபித்து. வரையிடத்துப்புலியைப்போல்பூமிமேற்பாய்ந்து.

2247. மன்மதனுடைய நெற்றியின்மேல். கோல்கள்-அம்புகள். சுற்றுபு எய்ய- சூழ்ந்து எய்தானாக. (பி-ம்.) 'சுற்றுறு மாலை.' தோன்றல்: மன்மதன். நுதல்-நெற்றி. மாலை யென்றதற்கேற்பச் 'சூடி' என்றார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனந்தோன்றின மன்மதன்நெற்றியை மாலை போலே சூழ்ந்து [1]சென்று அந்நெற்றியிலேயழுந்தும்படி விசயன் மூன்றம்பை எய்தானாக, அவன் அவற்றை மாலைபோலே தன்னு தலிலே சூடிக் கோபித்துப் பவழத்தின்மேலே முத்தையழுத்தினாற் போலச் செவ்வாயிலே எயிறழுந்தும்படி வாயை மடித்து வாளை யுருவினானென்க.

பொற்றது-பொலிவுபெற்றது. (146)

2248. தோளினா லெஃக மேந்தித் தும்பிமே லிவரக் கையால்
நீளமாப் புடைப்பப் பொங்கி நிலத்தவன் கவிழ்ந்து வீழக்
கீளிரண் டாகக் குத்தி யெடுத்திடக் கிளர்பொன் மார்பன்
வாளினாற் றிருகி வீசி மருப்பின்மேற் றுஞ்சி னானே.

தும்பி-யானை.

(இ-ள்.) அந்தவாளை அவன் கையாலே ஏந்தி விசயனேறி யிருந்த யானையின்மேலே பொங்கிச் சென்றானாக, அவ்வியானை அவன்றூரியனாம்படி தன்கையிற்[1] றண்டாலடிக்கையினால் அவன் கவிழ்ந்து நிலத்தேவீழ, அவ்வியானை சென்று அவனை இரண்டு கூறாகக் குத்திக் கொம்பிலே எடுப்ப, அப்போது உணர்ச்சியுண்மை யின்,உடம்பு சிறிதுதிருகி வாளாலே வெட்டி அக்கொம்பிலே பட்டானென்க.

இத்துணையும் மதனனும் மன்மதனும் விசயனோடு பொருது பட்டபடி கூறினார். (147)

பொற்றதோர்-பொலிவு பெற்றதொரு. பவழத்தில் மணியை அழுத்தி யாங்கு; மணி-முத்து. செற்று-கோபித்து. செவ்வாயில் எயிறழுந்தக் கௌவி. வாய்க்குப் பவளமும், பற்களுக்கு முத்தும் உவமை. வாளை உருவினான்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'சென்ற நெற்றியிலே.'

2248. எஃகத்தைத் தோளினால் ஏந்தி ; எஃகம் -வாள். தோள்-கை. தும்பிமேல்- விசயனுடைய யானையின்மீது. இவர-எதிர்த்துச் செல்ல. கையால்-துதிக்கையால். நீளமா- மன்மதன் தூரியனாகும்படி. அவன் கவிழ்ந்து நிலத்து வீழ; அவன்: மன்மதன். இரண்டு கீளாக-மன்மதன் இரண்டு கூறாகும்படி. மார்பன்: மன்மதன். திருகி-மாறுபட்டு எனலுமாம். வாளினால் யானையைப் வீசி; வீசி-வெட்டி. துஞ்சினான்- இறந்தான்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'தண்டாலொத்துகையில்,

2249. நனைகலந் திழியும் பைந்தார் நான்மறை யாளன் பைம்பொற்
புனைகலக் குப்பை யொப்பான் புத்திமா சேனன் பொங்கி
வனைகலத் திகிரித் தேர்மேன் மன்னரைக் குடுமி கொண்டான்
கனையெரி யழலம் பெய்த கண்ணுதன் மூர்த்தி யொத்தான்.

நனை கலந்து இழியும் பைந்தார்-அரும்புகள் இடையிலே கலக்கப்பட்டு அலர்ந்தவற்றில் தேனிழியுந்தார்; நனை-தேனுமாம். மா, அசை. எரிகிற அழலாகிய அம்பு.

(இ-ள்.) அந்தணன், பொற்கலத்தொகுதியையொப்பான், புத்திசேனன், அவன் பொங்கித் திகிரிபோலே வட்டமாக வருந்தேரில் அரசரை வெற்றிகொண்டான்; அப்பொழுது அவன் திரிபுரமெரித்த இறைவனை யொத்தானென்க. *(148)*

2250. செண்பகப் பூங்குன் றொப்பான் றேவமா தத்தன் வெய்தா
விண்புக வுயிரைப் பெய்வான் வீழ்தரு கடாத்த வேழம்
மண்பக விடிக்குஞ் சிங்க மெனக்கடாய் மகதர் கோமான்
தெண்கடற் றானை யோட நாணிவேல் செறித்திட் டானே.

(இ-ள்.) பொன்னணிதலிற் சண்பகம்பூத்த மலையையொப்பானாகிய தேவதத்தன், பல்லுயிரையும் வருந்தாமல் விண்ணிலே புகும்படி செலுத்தவேண்டி வேழத்தின்மேலே சிங்கமென இருந்து அதனை மகதர்கோன்மேலே வெய்தாகச் செலுத்தி அவன் தானை யோடலின் நாணி மீண்டானென்க. *(149)*

2249. நனை-தேன்; அரும்பு எனலுமாம். கலக்குப்பை-ஆபரணத் தொகுதி. நான்மறையாளனும் ஒப்பானுமாகிய புத்திமாசேனன்; *சீவக. 1790.* கலம் வனை தற்குரிய திகரிபோன்ற கதியையுடைய தேரின்மேல். மன்னர்: பகையரசர். குடுமிகொண்டான்-வெற்றிகொண்டான்; "தொல்லிலங்கைக் குடுமிகொண்டு" *(கூர்ம. சுவேத. 5.)* எரிகின்ற அழலாகிய அம்பைத் திரிபுரத்தின்மீது எய்த; அழலம்பு: *சிலப்.6:41.* கண்ணுதல்மூர்த்தி: சிவபெருமான்.

2250. செண்பகப்பூவையுடைய குன்று. செண்பகப்பூ பொன்னாபரணத்திற்கு உவமை. ஒப்பானாகிய தேவமாதத்தன்; *சீவக.1792;* மா, அசை. வெய்தா-விரைவாக. பகைவருடைய உயிரைவிண்புகப் பெய்ய வேண்டி; பெய்தல்-செலுத்தல். *(பி-ம்.)* 'சொரிதரு கடாத்த.' தன்வேழத்தைச் சிங்கமெனக்கடாய்; கடாய்-செலுத்தி. மகதர் கோமானுடையதானைஓடுதலால். வேலைஉறையிற் செறித்திட்டான்.

2251. சின்னப்பூ வணிந்த குஞ்சிச் சீதத்தன் சினவு பொன்வாள்
மன்னருட் கலிங்கர் கோமான் மத்தகத் திருப்ப மன்னன்
பொன்னவிர் குழையும் பூணு மாரமுஞ் சுடர வீழ்வான்
மின்னவிர் பருதி முந்நீர்க் கோளொடும் வீழ்வ தொத்தான்.

சின்னப்பூ-விடுபூ.

(இ-ள்.) சினவுமன்னரிற் கலிங்கர்கோமான்தலையிலேஸ்ரீதத்தன் வாள் தங்கிற்றாக, அவன் குழைமுதலியன சுடரப் படைநடுவே வீழ்கின்றவன், பருதி கோளுடனேகடலில்வீழ்வதனைஒத்தானென்க.

கோளிற்குக் குழைமுதலியனவுவமம். (150)

2252. கொடுஞ்சிலை யுழவன் மான்றேர்க் கோவிந்த னென்னுஞ் சிங்கம்
மடங்கருஞ் சீற்றத் துப்பின் மாரட்ட னென்னும் பொற்குன்
றிடந்துபொற் றூளி பொங்கக் களிற்றொடு மிறங்கி வீழ
அடர்ந்தெரி பொன்செ யம்பி னழன்றிடித் திட்ட தன்றே.

மடக்கரு, விகாரம்.

(இ-ள்.) மாரட்டனென்னும் பொன்மலை பொற்றூளி பொங்கும் படி மார்பிடந்து களிற்றோடுந்தாழ்ந்து வீழும்படி வில்லுழவனாகிய கோவிந்தனென்னுஞ் சிங்கம் அழன்று அடர்ந்துசென்று அம்பாலே இடித்ததென்க.

சிங்கமுமலையுமாதலின், 'இடித்திட்டது' என்றார். கோவிந்த மகாராசன் மாரட்டனோடு பொருதபடி கூறினார். (151)

2251. சின்னப்பூ-விடுபூ; "வேலவற்கு மலர்ச்சின்னஞ் சொரிவன" (சூளா. இரத. 53); "நறுங்கோதை யோடு நனைசின்னமு நீத்த நல்லார்", "சின்னப்பூச் செருகு மென்பூ" (கம்ப. பூக்கொய். 12, கோலங்காண். 17.) சீதத்தன்: சீவக.1789. சினவுதல்-கோபித்தல். சீதத்தனுடைய வாள் கலிங்கர்கோமானுடைய மத்தகத்தில் இருப்ப; மத்தகம்-தலை. இறுப்ப-தங்கிற்றாக; என்றது வெட்டியதைக் கூறியபடி. மன்னன்: கலிங்கராசன். ஆரம்-முத்துமாலை. சுடர-ஒளிவிட. வீழ்வான்-வீழ் கின்றவன். பருதி, கோளொடு முந்நீரில் வீழ்வதனை ஒத்தான். பருதி-சூரியன். கோள்-மற்றைய கிரகங்கள். குழை முதலியவற்றிற்குக் கோள்களும் கலிங்கராசனுக்குச்சூரியனும் உவமைகள்.

2252. சிலையுழவனாகிய கோவிந்தன்: கோவிந்தராசன். மடங்கரு=மடக்கரு-மடக்குதற்கரிய. துப்பு-வன்மை. மாரட்ட னென்னும் பொற்குன்றத்தைப் பொற்றூளி பொங்கும்படி இடந்து; இடந்து-பிளந்து. இறங்கி-தாழ்ந்து. வீழும்படி அழன்று அடர்ந்து, அம்பினால்இடித்திட்டது; அழன்று-கோபித்து.

2253. கோங்குபூத் துதிர்ந்த குன்றிற் பொன்னணி புளகம் வேய்ந்த
பாங்கமை பரும யானைப் பல்லவ தேச மன்னன்
தேங்கமழ் தெரியற் றீம்பூந் தாரவ னூர்ந்த வேழம்
காம்பிலிக் கிறைவ னூர்ந்த களிற்றொடு மலைந்த தன்றே.

பாங்கு-உறவு. தெரிதலையுடைய தீவிய பூந்தாரவன்-உலோக பாலன்.

(இ-ள்.) கோங்குபூத்து உதிர்ந்துகிடந்தகுன்றுபோலேபொன்னாற் செய்த கண்ணாடி தைத்த யானையையுடைய பல்லவதேசத்தின் மன்னனாகிய தாரவனேறின வேழம் காம்பிலிக்கிறைவனேறின களிற்றோடே மலைந்ததென்க. (152)

2254. கொந்தழல் பிறப்பத் தாக்கிக் கோடுகண் மிடைந்த தீயால்
வெந்தன விலையி லாத சாமரை வீர மன்னன்
அந்தரம் புதைய வில்வா யருஞ்சரம் பெய்த மாரி
குந்தத்தால் விலக்கி வெய்ய கூற்றென முழங்கி னானே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது அவற்றின்கோடுகள் அழல் பிறப்பத் தாக்கமிடைந்த தீயாலே சாமரை வெந்தன; அப்பொழுது உலோக பாலன் விசும்பு மறையும்படி தன்வில்வாயினின்றும் பெய்த சரமாரியைக் காம்பிலிமன்னன் தன் எறிகோலாலே விலக்கி முழங்கினானென்க.

தாக்கி-தாக்க. (153)

2255. மற்றவ னுலோக பாலன் வயங்குபொற் பட்ட மார்ந்த
நெற்றிமே லெய்த கோலைப் பறித்திட வுமிழ்ந்த நெய்த்தோர்
உற்றவன் களிற்றிற் பாயத் தோன்றுவா னுதயத் துச்சி
ஒற்றைமாக் கதிரை நீட்டி யொண்சுட ரிருந்த தொத்தான்.

2253. குன்றின்-மலையைப்போல. புளகம்-கண்ணாடி. வேய்ந்த-தைத்தணிந்த. கண்ணாடிக்குக் கோங்கமலரும், யானைக்குக் குன்றும் உவமைகள்; *கலி.42: 16-8; பெருங்.3.27:73-5.* யானையையுடைய பல்லவ தேச மன்னன்; என்றது உலோகபாலனை; இவன் பதுமையின் சகோதரன்; சீவகனுடைய மைத்துனன். தெரியல் தார்-விளங்குதலை யுடைய மாலை. மன்னனாகிய தாரவன் ஊர்ந்த வேழம். காம்பிலி: ஒருதேசம்.

2254. அழல் பிறப்பத் தாக்கி-தீப்புறப்படப் பொருது; "தீப்படத் தாக்கினவரசுவா" (*சீவக.2231.*) கோடு-தந்தம். கோடுகள்தாக்க மிடைந்த தீயாலே சாமரை வெந்தன. வீரமன்னன்: உலோகபாலன். அந்தரம்-ஆகாயம். வில்வாயினின்றும் பெய்த சரமாரியை. குந்தம்-எறிகோல். விலக்கியவன்காம்பிலி மன்னன்.

2255. மற்று, அசை. அவன்: காம்பிலி மன்னன். உலோகபால னுடைய நெற்றியின்மேல். கோல்-அம்பு. பறித்திட-உலோகபாலன்தான்

(இ-ள்.) அங்ஙனமுழங்கின காம்பிலிமன்னன் தன்வில்லை யேந்தி, உலோகபாலனது நெற்றியிலேயழுந்த எய்த கோலைத் தான்பறித்திடுதலின் உமிழ்ந்த குருதி தானேறின வலிய களிற்றிலே வீழத் தோன்றுகின்ற உலோகபாலன், ஞாயிறு ஒற்றைக்கதிரைப் புறப்படவிட்டு உதயத்துச்சியிலே இருந்த தன்மையை யொத்தா னென்க.

[1]இதனைக்காம்பிலிமன்னன்மேல் ஏற்றுவாருமுளர். *(154)*

2256. கொடுமரங் குழைய வாங்கிக் கொற்றவ னெய்த கோல்கள்
நெடுமொழி மகளிர் கோல நிழன்மணி முலைக ணேர்பட்
டுடனுழ வுவந்த மார்ப மூழ்கலிற் சிங்கம் போலக்
கடன்மருள் சேனை சிந்தக் காம்பிலி மன்னன் வீழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமிருந்த உலோகபாலன் வில்லை வலித்து எய்த கோல்கள் சென்று அவன்மார்பிலே மூழ்கலின், தன்சேனை கெடும்படி சிங்கம் பட்டு வீழ்ந்தாற்போலக் காம்பிலிமன்னன் பட்டுவீழ்ந்தானென்க.

தம் கற்பின் மிகுதியால் வஞ்சினங்கூறுதற்குரிய மகளிர். இத்துணையும் காம்பிலிமன்னனும் உலோகபாலனும் பொருதபடி கூறினார். *(155)*

2257. பொன்னிறக் கோங்கம் பொற்பூங் குன்றெனப் பொலிந்த மேனி
நன்னிற மாவின் மேலா னலங்கொடார் நபுல னென்பான்
மின்னிற வெஃக மேந்தி வீங்குநீர் மகதை யார்கோன்
கொன்னிறக் களிற்றி னெற்றிக் கூந்தன்மாப் பாய்வித் தானே.

பறித்திடலால். நெய்த்தோர்-இரத்தம். உற்ற வன்களிற்றிற்பாய- உலோகபாலன் ஏறிய வலிய யானையின்மீது வீழ. தோன்றுவான்- தோன்றுகின்ற உலோகபாலன். சுடர் ஒற்றைக் கதிரை நீட்டி உதயத் துச்சியில் இருந்ததை ஒத்தான்; சுடர்-சூரியன்; உதயம்-உதயகிரி; சீவக. 2153, அடிக். உலோகபாலனுக்குச்சூரியனும், அவன்நெற்றியிற்றோன்றும் இரத்தத்திற்கு ஒற்றைக்கதிரும், யானைக்கு உதயகிரியும் உவமைகள்.

(உரை.) [1]இதனை: உலோகபாலனுக்குக்கூறியதனை.

2256. கொடுமரம்-வில்லை. வாங்கி-வளைத்து கொற்றவன்: உலோகபாலன். மகளிரது முலைகள் உழுதலால் உவந்த மார்பத்தில். உலோகபாலனெய்த கோல்கள் காம்பிலிமன்னனுடைய மார்பத்தில் மூழ்குதலால். சேனை சிந்தும்படி சிங்கம்போலக் காம்பிலி மன்னன் வீழ்ந்தான்.

2257. பொற்பூங்கோங்கமும்பொன்னிறக்குன்றமும்என்ன. மேனி யையுடைய புரவிமேலானாகிய தாரணிந்த நபுலனென்பான்; நபுலன்:

(இ-ள்.) பொலிவினையுடைய பூங்கோங்கமும் பொன்னிறக் குன்றமுமென்னப் பொலிந்த மேனியையுடைய புரவிமேலானாகிய நபுலனென்கின்றவன், வாளையெடுத்து மகதையார்கோன் களிற்றினுச்சியிலே அம்மாவைப்பாய்வித்தானென்க.

கொன்-அச்சம். *(156)*

2258. ஏந்தறன் கண்கள் வெய்ய விமைத்திட வெறித லோம்பி
நாந்தக வுழவ னாணி நக்குநீ யஞ்சல் கண்டாய்
காய்ந்திலே னென்று வல்லே கலினமாக் குன்றிற் பொங்கிப்
பாய்ந்ததோர் புலியின் மற்றோர் பகட்டின்மேற் பாய்வித் தானே.

நாந்தகம்-வாள்.

(இ-ள்.) அம்மகதையார்கோன் கண்களிமைத்தலின், நபுலன் அவனைவெட்டாதே, இவன்மேலே வந்தேனேயென்று நாணி நக்கு, நின்னைக் காய்கின்றிலேன்; நீ அஞ்சலென்று தேற்றித் தன்மாவை ஒருகுன்றினின்றும் ஒருகுன்றிலே பொங்கிப்பாய்ந்த புலிபோலே அக்களிற்றினின்றும் வேறொரு வெய்யகளிற்றின்மேலே பாய்வித்தானென்க. *(157)*

2259. கைப்படை யொன்று மின்றிக் கைகொட்டிக் குமர னார்ப்ப
மெய்ப்படை வீழ்த்த னாணி வேழமு மெறிதல் செல்லான்
மைப்படை நெடுங்கண் மாலை மகளிர்தம் வனப்பிற் சூழ்ந்து
கைப்படு பொருளி லாதான் காமம்போற் காளை மீண்டான்.

சீவகனுடைய தம்பி. எஃகம்- வாள். தன்னுடைய கூந்தன்மாவை மகதையார் கோனுடைய களிற்றினெற்றியிலே பாய்வித்தான்; மா-குதிரை. *(பி-ம்.)* 'கொன்னிறக்களிற்றுச்சிக்.'

2258. ஏந்தலுடைய கண்கள் இமைத்திடலால் உழவன எறிதல் ஓம்பி நாணி; ஏந்தல்: மகதராசன். உழவன்: நபுலன். எறிதல் ஓம்பி-அவனைவெட்டுதலினின்றும் நீங்கி. கண்ணிமைத்தவர்களோடு வீரர்போர்செய்யார்; "விரித்தகண்வேல்கொண்டெறியவழித்திமைப்பின், ஓட்டன்றோ வன்கணவர்க்கு" *(குறள், 775.)* அஞ்சல்-பயப் படாதே. காய்ந்திலேன்-உன்னைக் கோபிக்கின்றிலேன். தன் கலின மாவை, குன்றிற் பாய்ந்ததொரு புலியினைப்போல ஓர் பகட்டின்மீது பாய்வித்தான்; மா-குதிரை. பகடு-யானை.

2259. கைகொட்டியது மற்போர்செய்தற்கு. குமரன்: ஒரு போர்வீரன். அக்குமரன் மெய்யிற் படையால் வீழ்த்தலை நாணி; வீழ்த்தல்-வெட்டுதல். வேழம்: குமரனுடைய யானை. எறிதல்-வெட்டுதல். நிராயுதபாணிகளோடு போர்செய்தல் குற்றம்; *சிறுபஞ்ச.41.*

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙனம் பாய்வித்த களிற்றிலிருந்து குமரன் தன்கையிற் படைகளொன்றுமின்றாய் மற்போர் செய்தற்குக் கையைத் தட்டி ஆர்த்தானாக, அவனை வெட்டுதலை நாணி அவன்வேழத்தையுமெறியானாய் மீண்டானென்க.

மகளிர்தமழகாலே இவர் புணர்தற்குரிய மகளிரென்று நினைத்துச்சென்று அவர்க்குப் பொருள்வேட்கையென்கின்ற குறைபாடுண்மை கண்டு, அக்காலத்து அவர்க்குக் கொடுத்துப் புணரவேண்டும்பொருளில்லாதவன் காமம்போலே மீண்டானென்க. அவற்குக் கொடுத்தற்குத் தன்கைப்படையொழிய வேறின்மையிற் படைவழங்காது மீண்டான். இனி மகளிர், தம்மழகாலே ஒருவனை இவன் புணர்ச்சிக்குத் தக்கானென்று கருதிச்சென்று தன்கையிடத் தேயுண்டாம் பொருளையுடை யனல்லாதானிடத்து அவர்வேட்கை மீளுமாறுபோலமீண்டானென்றுமாம். இதுபான்மயக்குவமம்.[1]மற்போர்-எருமைமறமாம். இத்துணையும் நபுலன்போர்கூறினார். (158)

(வேறு)

2260. மண்காவலை மகிழாதிவ ணுடனேபுக ழொழிய
விண்காவலை மகிழ்வீர்நனி யுளிரோவென விபுலன்
வண்காரிருண் மின்னேயுமிழ் நெய்வாயதொ ரயில்வாள்
கண்காவல கழுகோம்புவ துயரானனி வினவும்.

இருளையுடைய காரின் மின்னையேயுமிழும் நெய்தோய்ந்த வாயை யுடையவாள். கண்காவல-கண்ணைக் குத்துவ.

(இ-ள்.) விபுலன், கழுகை ஓம்புவதாகிய வாளையுயர்த்து மண்காவலை மகிழாதே இவ்வுலகுடனே புகழ் நிற்க என்னோடே

மை பூசிய கண், படைபோலும் நெடுங்கண். கண்ணையும் மாலை யையுமுடைய மகளிருடைய வனப்பினாலே. சூழ்ந்து-இம்மகளிர் புணர்தற்குரியர் என்று எண்ணிச்சென்று. காளை: நபுலன்.

(உரை.) [1]மற்போர் எருமை மறமென்பது, *புறநா.* 80, 274-ஆம் பாடல்களின் உரைகளாலும், 'எருமைமறம்' (*பு-வெ.*139) என்னும் துறையாலும் விளங்கும்

2260. மண்காவலை-நிலத்தைக் காத்தலை. இவணுடனே-இவ் வுலகத்துடனே. ஒழிய-நீங்கிநிற்க. மகிழ்வீர்உளிரோ-விரும்புகின்றவீரர் உள்ளீரோ. என-என்று. விபுலன்: சீவகனுடைய தம்பி. அயில்-கூர்மை. கழுகை ஓம்புவதாகிய வாளை உயர்த்து; ஓம்புவது-பாதுகாப்பது; என்றது வீரர்களையும் யானைமுதலியவற்றையும் வெட்டி மாமிசத்தை

பொருது விண்காவலை மிகவும் விரும்பும் வீரருள்ளீரோ? உண்டாயின், மேல் என்னோடு பொருதற்கு வாருமென்று வினவுமென்க.

நபுலன் சென்று மீளுதலின், இவன் வினாவிச் சென்றான். *(159)*

2261. வீறின்மையின் விலங்காமென மதவேழமு மெறியான்
ஏறுண்டவர் நிகராயினும் பிறர்மிச்சிலென் றெறியான்
மாறன்மையின் மறம்வாடுமென் றிளையாரையு மெறியான்
ஆறன்மையின் முதியாரையு மெறியானயி லுழவன்.

(இ-ள்.) அதற்கு எதிர்ப்பாரின்மையின், [1]வேலுழவன், மத வேழத்தை எறிந்தாலும் விலங்கையெறிந்தானென்பரென்று நினைத்து அதனாலே வெற்றியின்மையின் வேழத்தையும் வெட்டானாய், முன்பு வெட்டுண்டவர் தனக்கு ஒப்பாராயினும் பிறர்படை தீண்டின எச்சிலென்று அவரையும் வெட்டானாய், தனக்கிளை யாரையும் நிகரன்மையின் மறம் வாடுமென்று வெட்டானாய், அறமன்மையின் தன்னின் மூத்தோரையும் வெட்டானாய் நின்றானென்க. *(160)*

2262. ஒன்றாயினும் பலவாயினு மோரோச்சினு ளெறிய
வென்றாயின மதவேழமு முளவோவென வினவிப்
பொன்றாழ்வரைப் புலிப்போத்தெனப் புனைதார்மிஞி றார்ப்பச்
சென்றானிகல் களிறாயிர மிரியச்சின வேலோன்.

உண்ணக்கொடுத்தலைக் குறித்தது. வினவும்-வினவுவான். விபுலன், வாளையுயர்த்து உளிரோவென வினவும்.

2261. வீறு-வெற்றி. விலங்கென்று எண்ணி ஒரு வீரன் யானை யுடன் போர் செய்யவில்லை என்பது; "யானைக்கீ தென்கையி லெஃகமால்-தானும், விலங்கா லொருகைத்தால்'' (*தகடூர்.* 'வான்வணக்கி'); "தானால் விலங்காற் றனித்தாற் பிறன்வரைத்தால், யானை யெறித லிளிவரவால்-யானை, ஒருகையுடைய தெறிவலோ யானும், இருகை சுமந்து வாழ்வேன்" (*தொல். புறத். 5, ந.மேற்.*) ஏறுண்டவர்-வெட்டுப்பட்டவர்; பிறர்மிச்சிலென்று எறியான்-பிறருடைய படையால் தீண்டப்பட்ட எச்சில் என்று வெட்டான்; *சீவக.809, அடிக்.* இளையாரையும் மாறன்மையால் மறம்வாடுமென்று எறியான்; மாறு-ஒப்பு. மறம்வாடும்-வீரம் கெடும். ஆறு-நல்ல நெறி; தருமம். அயிலுழவன்: விபுலன்; எழுவாய்.

(மேற்.) மு: குறள், 384, பரிமேல்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'விபுலன்.'

(இ-ள்.) அங்ஙனம் நின்ற வேலோன், இத்திரளிலே சென்றால் ஒன்றேயாயினும் பலவேயாயினும் ஒருவெட்டிலே வெட்டுதற்குப் பலபோரிலும் வென்று எனக்குப் [1]பற்றுவனவாகிய வேழமாயினு முண்டோவென்று வினவிமேருவிலிருக்கிற புலியேறென்னும்படி ஆயிரங்களிறிரிய மிஞிறார்ப்ப யானையின் மேலே சென்றானென்க.

'அயிலுழவன்' *(சீவக.2261)*, 'வேலோன்' என்றது, யானையி லிருந்து பொருமிடத்து வேல்வேண்டுமென்று கருதி. *(161)*

2263. புடைதாழ்குழை பொருவில்லுயர் பொன்னோலையொ டெரிய
உடைநாணொடு கடிவட்டினொ டொளிர்வாளினொ டொருவன்
அடையாநிக ரெறிநீயென வதுவோவென நக்கான்
கிடையாயின னிவனேயெனக் கிளராண்ழ குடையான்.

(இ-ள்.) ஒப்பில்லாத உயர்ந்த ஓலையோடே குழைவிளங்க வல்லிக்கயிற்றோடும் மிக்க வட்டுடையோடும் வாளோடும் ஒருவீரன் வந்து அவனைச் சேர்ந்து, நீயெனக்குநிகர்; என்னைவெட் டென்றானாக, இவனே உலகிற்கெல்லாம் ஒப்பாயினானென்று கூறும்படி விளங்கும் ஆணழகையுடைய விபுலன் நக்கானென்க.

'அதுவோவென நக்கான்' என்றது, முற்பட மார்பு கொடுத்தா னென்னும் புகழை நீ எய்தக்கருதியோ? அப்புகழைத் தாரேனென்று நக்கானென்றவாறு. *(162)*

2262. ஓரோச்சினுள்-ஒரு வெட்டிலே. எறிய-வெட்டுதற்கு. வென்று ஆயின வேழம்-பலபோரிலும் வெற்றிபெற்று எனக்குப் போதியனவாகிய யானை. பொன் தாழ்வரை-பொன்தங்கிய மலை யிடத்துள்ள. புலிப்போத்தென்னும்படி ஆயிரங்களிறிரிய மிஞிறார்ப்பச் சென்றான்; புலிப்போத்து-ஆண்புலி. வேலோன்: விபுலன்; எழுவாய். யானையுடன்போர்செய்வோர்வேலேந்தி நிற்றல் இயல்பு; *புறநா.* 301, 323; *குறள்.*774; *பு-வெ.* 140.

(உரை.) [1]பற்றுவன-போதியன.

2263. புடை-பக்கத்தில். பொருவில்லாத உயர்ந்த ஓலை. ஓலை குழையோடு எரிய; எரிய-விளங்க. உடைநாண்-அரைநாண்; *சீவக.* 2240. வட்டுடையும் வாளும்: *சீவக.*767, அடிக். வட்டுடை-முழந் தாளளவாக வீரர் உடுக்கும் உடை விசேடம். ஒருவன் அடையா- ஒருவீரன் விபுலனைச்சேர்ந்து. நீ எனக்கு நிகர்; என்னை எறிவாய் என; என-என்று அவ்வீரன் கூற. ஆணழகுடையான், இவனே கிடையாயின னென்றெண்ணி அதுவோவென நக்கான்; ஆணழகுடையான்: விபுலன். கிடை-ஒப்பு.

2264. இன்னீரின திரைமேலிரண் டிளவெஞ்சுட ரிகலி
மின்னோடவை சுழன்றாயிடை விளையாடுகின் றனபோற்
பொன்னாணினர் பொருவில்லுயர் புனைகேடகந் திரியாக்
கொன்வாளினர் கொழுந்தாரினர் கொடிமார்பினர் திரிந்தார்.

(இ-ள்.) கடலிடத்தனவாகிய திரைமேலே இரண்டிளஞாயிறு இருந்து அவைதாம் இகலிக் கையிற்பிடித்த மின்னோடே சுழன்று விளையாடுகின்றவை போலே நாணினர் வாளினர் தாரினர் மார்பினராய்க் கேடகத்தைத் திரித்து யானையைக் கொண்டு சாரிகையிலே திரிந்தாரென்க.

மின், வாளிற்குவமை. *(163)*

2265. விருந்தாயினை யெறிநீயென விரைமார்பகங் கொடுத்தாற்
கரும்பூணற வெறிந்தாங்கவ னினதூழினி யெனவே
எரிந்தாரயி லிடைபோழ்ந்தமை யுணராதவ னின்றான்
சொரிந்தார்மல ரரமங்கையர் தொழுதார்விசும் படைந்தான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனங் களிற்றோடு திரிதலிற் சேர்ந்து வெட்டுதல் கூடாமையின் வேற்போரைக் கருதி, யான் வந்தபின் வந்தமையின் நீ எனக்கு விருந்தாயினாயாதலின் நீ முற்பட வேலாலெறியென்று விபுலன் தன்மார்பைக் கொடுத்தவற்கு, அவனும் கவசத்தளவு அறும்படி எறிந்து, இனி எறியுமுறை நினக்கென்றானாக, விபுல னெறிந்த நொய்ம்மையாலே வேல்பட்டுருவினபடியை அவன் றானறியாதே விசும்பைச் சேர்ந்தான்; சேர்ந்து அவன் ஆங்கு நின்றான்; அப்பொழுது அரமங்கையர் மலரைச் சொரிந்தார்; சொரிந்து தொழுதாரென்க.

2264. நீரின-கடலிடத்தனவாகிய. திரை-அலை. இளவெஞ்சுடர்-பாலசூரியன். இகலி-தம்முள் மாறுபட்டு. மின்-ஒளி எனலுமாம். ஆயிடை-அவ்விடத்து. பொரு வில்லாத உயர்ந்த கேடகத்தைத் திரித்து. கொன்-அச்சம். கொடியையெழுதிய மார்பினர்.

2265. விருந்தாயினையாதலால், நீ எறி என மார்பகத்தைக் கொடுத்தாற்கு; என- என்றுகூறி. கொடுத்தாற்கு-கொடுத்த விபுலனுக்கு. பூண்-கவசத்தை. அவன்-அவ்வீரன். பூண்-விபுலனணிந்த கவசம். இனி நினது ஊழ் எனவே-இனிமேல் உன்னுடைய முறையாகுமென்று அவ்வீரன் கூறவே; போரில் முறையுண்டென்பதை, "வாண்மிகு மறமைந்தர், தோண்முறையான் வீறுமுற்றவும்" *(மதுரைக்.53-4)*, "என்முறை வருக வென்னான்கம்மென, எழுதரு பெரும்படை விலக்கி, யாண்டு நிற்கு மாண்டகை யன்னே" *(புறநா.292)*, "இணையாருமி

விண்ணுலகை விரும்பிய விபுலன் ஈண்டுநிற்க, நல்வினையால் அவன் விண்ணுலகிலே நின்றானென்று தேவர்கூறினார்; அவன் ஆங்கு நின்றானென்க; நிலைபெற்றிருந்த நிலையை அவன் அங்கே நின்றானென்றல் உலகவழக்கு. இனி 'அடைந்தார்' என்ற பாடத்திற்கு இருவருமடைந்தாரென்பார்க்கு அவனின்றானென்பதனை யானை மேல் நின்றானென்றல் மரபன்மையின், காலாளாய் இருவரும் நின்றாரெனல்வேண்டும்; அது முற்கூறிய உவமங்கட்குப் பொருந் தாதாம். அயிலை வாளாக்குதல் பொருத்தமின்று. இத்துணையும் விபுலன்பொருதபடி கூறினார். *(164)*

(வேறு)

2266. நித்திலக் குப்பை போல நிழலுமிழ்ந் திலங்கு மேனிப்
பத்திப்பூ ணணிந்த மார்பிற் பதுமுகன் பைம்பொற் சூழி
மொய்த்தெறி யோடை நெற்றி மும்மதக் களிற்றின் மேலான்
கைத்தலத் தெஃக மேந்திக் காமுகற் கண்டு காய்ந்தான்.

(இ-ள்.) மார்பிலணிந்த பத்திகளையுடைய முத்துப்பூணாலே நித்திலத்திரள்போல நிழலுமிழ்ந்திலங்கு மேனியையுடைய பதுமுகன், முகபடாத்தையும் ஓடை நெற்றியையுமுடைய களிற்றின் மேலிருந்தவன், எஃகத்தையேந்திக் காமுகனைக் கண்டு காய்ந்தானென்க. *(165)*

2267. மாற்றவன் சேனை தாக்கித் தளர்ந்தபின் வன்கண் மள்ளர்
ஆற்றலோ டாண்மை தோன்ற வாருயிர் வழங்கி வீழ்ந்தார்
காற்றினாற் புடைக்கப் பட்டுக் கடலுடைந் தோடக் காமர்
ஏற்றிளஞ் சுறாக்க ளெங்குங் கிடந்தவை போல வொத்தார்.

லவனேர்வர வெய்தாவலி செய்தாய், அணையாயினி யெனதூழென வடராவெளி படராப், பணையார்புய முடையானிடை சிலவிம்மொழி பகர்ந்தான்" *(கம்ப. முதற்போர். 180)* என்பவற்றாலுணர்க. *(பி-ம்.)* 'இனி யென்ன.' விபுலனெறிந்த அயில்போழ்ந்தமையை அவன் உணராது நின்றான்; அவன்-அவ்வீரன். சொரிந்து தொழுதார்.

(மேற்.) அடி, *1-2: சிறுபாண். 232; மதுரைக். 53-4.* ந.

2266. மார்பிலணிந்த பூணால் நித்திலக்குப்பை போல நிழலுமிழ்ந் திலங்கும் மேனியையுடைய பதுமுகன்; பூண்: முத்துமாலை. குப்பை-தொகுதி. நிழல்-ஒளி. சூழி-முகபடாம். களிற்றின்மேலானாகிய பதுமுகன், எஃகத்தை ஏந்திக் காமுகனைக் காய்ந்தான்; காமுகன்: கட்டியங்காரன் படையைச்சார்ந்த ஒருவீரன்.

2267. மாற்றவன் சேனை-பகைவனான காமுகனுடைய சேனை. தாக்க-தாக்குதலால். தளர்ந்த பதுமுகன்படை தோல்வியடைந்தது. பின்-

மாற்றவன்-காமுகன்.

(இ-ள்.) அவன் காய்ந்தவனைக்கண்டு காமுகன்சேனை வந்து தாக்குதலின், பதுமுகன்படை கெட்டது; அதன்பின்பு அதனோடு கெடாதே மீண்டு நின்ற வன்கண்மள்ளர், ஏறாகிய சுறாக்கள்போல வலியும் ஆண்மையும் தோன்றநின்று பொருது பட்டுக்கிடந்தவர்கள், பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்டுக் கடலுடைந்துபோக அச் சுறாக்கள் நிலமெங்கும் கிடந்தவற்றை ஒத்தாரென்க.

காற்றுக் காமுகன்படைக்கும், கடல்பதுமுகன்படைக்குமுவமை. போல, ஒத்தாரென்ற இரண்டும் உவமவுருபாதலின், போலவென்பதனைமுன்னேகூட்டுக. *(166)*

2268. தூசுலாம் பரவை யல்குற் றுணைமுலை மகளி ராடும்
ஊசல்போற் சேனை யோடப் பதுமுகன் களிற்றை யுந்தி
மாசில்சீர் மழையி னெற்றி மாமதி நுழைவ தேபோற்
காய்சினக் களிற்றி னெற்றி யாழிகொண் டழுத்தி னானே.

கெட்ட படை மீண்டும் பொருது கெடுதலின், ஊசலோடுவமித்தார்.

(இ-ள்.) [1]தன்முன்னின்ற சேனைகெடுதலிற் பதுமுகன் பொறானாய்க் களிற்றைச் செலுத்தி ஆழியைக் கையிலே வாங்கிக் கொண்டு சென்று மழையி னெற்றியிலே மதி நுழையுமாறுபோலக் காமுகன் களிற்றினெற்றியிலே அழுத்தினானென்க. *(167)*

2269. பெருவலி யதனை நோனான் பிண்டிபா லத்தை யேந்தி
அருவரை நெற்றிப் பாய்ந்த வாய்மயிற் றோகை போலச்
சொரிமதக் களிற்றின் கும்பத் தழுத்தலிற் றோன்றல் சீறிக்
கருவலித் தடக்கை வாளிற் காளையை வெளவி னானே.

பின்பு. மள்ளர்: பதுமுகன் படையில் எஞ்சிய வீரர். மள்ளர், சுறாக்கள் போலத்தோன்ற நின்று, அச்சுறாக்கள்கிடந்தவற்றை ஒத்தார்.

2268. தூசு-ஆடை. மகளிர் ஆடுகின்ற ஊசலைப்போல; ஊசல்-ஊஞ்சல். உந்தி-செலுத்தி. மழை-மேகம். *(பி-ம்.)* 'மாமதி செல்வதே போல்.' ஆழி-சக்கரத்தை. களிற்றின் நெற்றிக்கு மேகத்தின் உச்சியும், சக்கரத்திற்கு மதியும் உவமைகள்; ''செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன் செயிர்த்தெறிந்த சினவாழி....எல்லைநீர் வியன்கொண்மூ விடைநுழையு மதியம்போல், மல்லலோங் கெழில்யானை மருமம்புக் கொளித்ததே' *(யா-வி.15, மேற்.)* களிறு: காமுகனுடைய யானை.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'இவன்றன்முன்.'

பிண்டிபாலம்-தலையிலேபீலிகட்டப்பட்டுஎறிவதொருபடை. யானைசேர்ந்தமையின், வாளாலே வெட்டினான்.

(இ-ள்.) காமுகன் அதனைப் பொறானாய்ப் பிண்டிபாலத்தை யெடுத்து மலைத்தலையிலே பாய்ந்த தோகையில்போலே பதுமுகன் களிற்றின் மத்தகத்தே அழுத்துதலின் அவன் சீறித் தன்கையில் வாளாலே காமுகனை வெட்டினானென்க.

பீலியையுடையதாதலின், மயிலோடுவமித்தார். கருவலி-பெரியவலி. (168)

2270. தீமுகத் துமிழும் வேற்கட் சில்லரிச் சிலம்பி னார்தம்
காமுகன் களத்து வீழக் கைவிர னுதியிற் சுட்டிப்
பூமுக மாலை மார்பன் பொன்னணி கவச மின்னக்
கோமுகன் கொலைவல் யானை கூற்றெனக் கடாயி னானே.

மகளிர் தம்மிடத்துக் காமுகன். பூமுகம்-பூப்போலுமுகமெனச் செவ்வி கூறினார்.

(இ-ள்.) காமுகன் பட்ட அளவிலே, அவன்றம்பி மாலை மார்பனாகிய கோமுகன், என் தமையனைக் கொன்றவனிவ னென்று சுட்டிக்காட்டிக் கவசமின்னக் களிற்றைக் கடாவினா னென்க. (169)

2271. சாரிகை திரியும் யானை யுழக்கலிற் றரணி தன்மேல்
ஆர்கலிக் குருதி வெள்ள மருந்துகள் கழுமி யெங்கும்
வீரியக் காற்றிற் பொங்கி விசும்புபோர்த் தெழுதப் பட்ட
போர்நிலைக் களத்தை யொப்பக் குருதிவான் போர்த்த தன்றே.

2269. பெருவலி: காமுகன். நோனான்-பொறாதவனாகி. வரையின் நெற்றியிற் பாய்ந்த மயிற்றோகைபோல. கும்பம்-மத்தகம். பதுமுக னுடைய யானைக்கு மலையும், பிண்டிபாலத்திற்குத் தோகைமயிலும் உவமைகள்; "அருவரை புகுமயி லனைய வாயின, கருவரை யனையன களிநல் யானையின், பெருவரை முகம்புகும் பிண்டி பாலமே" (சூளா. அரசியற். 270.) தோன்றல்: பதுமுகன். வலியையுடைய தடக்கை வாளினால்காளையைவெளவினான்; காளை: காமுகனை. வெளவினான்-வெட்டினான்.

2270. தீயை முகத்து உமிழ்கின்ற வேல். வேல்போலும் கண். கண்ணையுடைய சிலம்பினார்; மகளிர். வீழ-வீழ்ந்தானாக. மாலை மார்பனாகிய கோமுகன் விரலின் நுதியாற் சுட்டி, கவசம் மின்ன, யானையைக் கடாயினான்; கோமுகன்: காமுகன் தம்பி; சுட்டி-பதுமுகனைச்சுட்டிக்காட்டி.

களம்-இடம். குருதிவான்போர்த்தது-செக்கர்வானிட்டது.

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙனஞ்சேறலின், போர்செய்யும் நிலைமை எழுதப்பட்ட இடத்தை ஒப்பத் தப்பாமற் சாரிகையிலே திரிகின்ற யானைகள் கடல்போலுங் குருதிவெள்ளத்தையுழக்கலின், அது துகளாய்த் திரண்டு, புரவியுங் களிறுமெடுத்த பெருங்காற்றாலே பொங்கி விசும்பெங்கும் போர்த்துச்செக்கர்வானிட்டதென்க. (170)

2272. சென்றது தடக்கை தூணி சேந்தகண் புருவங் கோலி
நின்றவிற் குனிந்த தம்பு நிமிர்ந்தன நீங்கிற் றாவி
வென்றிகொள் சரங்கண் மூழ்கி மெய்ம்மறைத் திட்டு மின்றோய்
குன்றின்மேற் பவழம் போலக் கோமுகன் றோன்றி னானே.

(இ-ள்.) பதுமுகன் கை தூணியிலே சென்றது; அப்பொழுது கண்கள் சிவந்தன; புருவங்கள் வளைந்தேநின்றன; வில்லும் வளைந்தது; அம்புகள் நேரேசென்றன; அவன்முன்னின்ற படைகளினுயிரெல்லாம் போயின; போன பின்பு அவன்மேலே அம்புகளழுந்தி மெய்யை மறைத்து அதிலே சில உருவிப் போதலிற் குருதி போர்த்துக் கோமுகன் மின்செறிந்த மலையிற் பவழம்போலத் தோன்றினானென்க. (171)

2273. பனிவரை முளைத்த கோலப் பருப்புடைப் பவழம் போலக்
குனிமருப் புதிரந் தோய்ந்த குஞ்சரங் கொள்ள வுந்திக்
கனிபடு கிளவி யார்தங் கதிர்முலை பொருது சேந்த
துனிவரை மார்பன் சீறிச் சுடுசரஞ் சிதறி னானே.

(இ-ள்.) முலைபொருது சிவந்த மார்பன், பனிவரையிலே முளைத்த பருமையையுடைய பவழம்போலே குருதிசெறிந்த

2271. யானை குருதிவெள்ளத்தை உழக்குதலால்; உழக்கல்-மிதித்துக் குழப்புதல். துகள்-தூசி. கழுமி-திரண்டு. வீரியக்காற்று-பெருங்காற்று. போர்த்து-மறைத்து. குருதிவான்-செக்கர்வானம்.

2272. கைதூணியிற் சென்றது; தூணி-அம்பறாத்தூணி. கண்சேந்த; சேந்த-சிவந்தன. கோலிநின்ற-வளைந்து நின்றன. குனிந்தது-வளைந்தது. ஆவி நீங்கிற்று; ஆவி-கோமுகன் படையிலுள்ளவருடைய உயிர். மெய் மறைத்திட்டு-கோமுகன் உடம்பை மறைத்து.

2273. முளைத்த-தோன்றிய. பருப்புடை-பருமையையுடைய. (பி-ம்.) 'பரூஉப்புடைப் பவளமேபோல்.' வரையில் முளைத்த பவளத்தைப் போல உதிரம் தோய்ந்த மருப்புடைய குஞ்சரத்தை; குஞ்சரம்-கோமுகனது யானை. கொள்ள-போரில் எதிர்கொள்ளும்படி.

குனிமருப்பையுடைய குஞ்சரத்தைப் போர்கொள்ளும்படி செலுத்திச் சீறிச் சரத்தைச் சிதறினானென்க.

வரைவெறுக்கு மார்பன்-கோமுகன். (172)

2274. பன்னலம் பஞ்சிக் குன்றம் படரெரி முகந்த தொப்பத்
தன்னிரு கையி னாலுந் தடக்கைமால் யானை யாலும்
இன்னுயிர் பருகிச் சேனை யெடுத்துக்கொண் டிரிய வோட்டிக்
கொன்முரண் டோன்ற வெம்பிக் கொலைக்களிற் றுழவ னார்த்தான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனஞ்சிதறி, எஃகுதலையுடைய பஞ்சியாகிய மலையை எரிமுகந்த தன்மையையொப்பத் தன்கையாலும் யானையாலும் பதுமுகன்சேனைவிசையெடுத்து ஓடும்படி பொருது ஆண்டுப் போகாதுநின்றவருயிரைப்பருகிப் பெரிய வலிதோன்ற வெம்பிக் கோமுகன் ஆர்த்தானென்க.

இதனைப் பதுமுகன்பொருதானென்பாருமுளர். (173)

2275. தருக்கொடு குமர னார்ப்பத் தன்சிலை வளைய வாங்கி
ஒருக்கவன் கையும் வாயு முளங்கிழித் துடுவந் தோன்றச்
சுருக்குக்கொண் டிட்ட வண்ணந் தோன்றலெய் திடுத லோடும்
மருப்பிறக் களிறு குத்தி வயிரந்தான் கழிந்த தன்றே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் பொருத செருக்கோடே கோமுகன் வளையை வாயிலே வைத்து ஆர்த்தானாக, பதுமுகன் அதுபொறாதே தன்வில்லை வலித்துச்சேரச்சுருக்குக்கோத்தாற்போலே கையையும் வாயையும் கிழித்துப் பின்பு அவனுள்ளத்தையுங்கிழித்து ஈர்க்குத்

வரைதுனி-மலையை வெறுக்கின்ற. மார்பன்: கோமுகன்; எழுவாய். மார்பன், உந்திச்சீறிச்சரத்தைச்சிதறினான். .

2274. பன்னலம்பஞ்சி-சுகிர்தலையுடைய பஞ்சு; அம், சாரியை. பஞ்சியாகிய மலை. தன்என்றது கோமுகனை. உயிர்-பதுமுகன்படையிலுள்ளாரது உயிரை. சேனை-பதுமுகனுடைய சேனை. எடுத்து-விசையெடுத்து. கொன்முரண்தோன்ற-அஞ்சத்தக்கமாறுபாடு தோன்றும்படி; கொன்-அச்சம். வெம்பி-கோபித்து. உழவன்: கோமுகன்.

2275. தருக்கு-செருக்கு. குமரன்: கோமுகன். ஆர்ப்ப-ஆர்த்தானாக. தன் என்றது பதுமுகனை. வளைய வாங்கி-குழைய வளைத்து; சீவக. 2182, 2256. ஒருக்கு=ஒருங்கு- ஒரே சமயத்தில். அவனுடைய கையையும் வாயையும் உள்ளத்தையும் கிழித்து; அவன்: கோமுகன். உடுவம்-ஈர்க்கு. தோன்றல்-பதுமுகன். களிறு-கோமுகன் யானை. பதுமுகன் யானையைக் குத்தி. வயிரம்-யானைத்தந்தத்திற்கிடும்பூண்; சீவக. 83,

தோன்றும்படி பலஅம்பையும் எய்கிற அளவிலே, கோமுகன்களிறு தன்மருப்பிறும்படி பதுமுகன்களிற்றைக் குத்தலின், அதன்கோளகை போயிற்றென்க. (174)

2276. நித்தில மணிவண் டென்னு நெடுமதக் களிறு பாய
முத்துடை மருப்பு வல்லே யுடைந்துமுத் தொழுகு குன்றின்
மத்தக யானை வீழ்ந்து வயிரங்கொண் டொழிந்த தாங்குப்
பத்திரக் கடிப்பு மின்னப் பதுமுகன் பகடு பேர்த்தான்.

(இ-ள்.) [1]கோடு புய்க்கலாது நின்ற அக்களிற்றைப் பதுமுகனேறின நித்திலமணி வண்டென்னுங்களிறு திருகிக்குத்துதலின், முன்பு தைத்துநின்ற மருப்பு முரிந்து முத்தைச்சொரிந்து முத்தொழுகு மலைபோலே அவ்வியானை வீழ்ந்து செற்றங்கொண்டு பட்டது; அப்பொழுது பதுமுகன்தன் களிற்றை மீட்டானென்க.

பத்திரக்கடிப்பு-நன்றாகிய குதம்பை. இத்துணையும் பதுமுகன் பொருதபடி கூறினார். (175)

2277. (1) பத்திரக் கடிப்பு மின்னப் பங்கியை வம்பிற் கட்டிக்
கொத்தலர்த் தும்பை சூடிக் கோவிந்தன் வாழ்க வென்னாக்
கைத்தலத் தெஃக மேந்திக் காளைபோய் வேறு நின்றான்
மத்தக யானை மன்னர் வயிறெரி தவழ்ந்த தன்றே.

அடிக். "நிரைவயிரக் கோட்டா னிலவும்" (*தண்டி.* 57, மேற்.) கழிந்தது-கழன்றுபோயிற்று.

2276. நித்திலமணிவண்டு: பதுமுகனுடைய யானைக்குப் பெயர். பாய-பாய்தலால். குன்றின்-மலையைப்போல. யானை-கோமுகனுடைய யானை. வயிரம்-தீராத கோபம். ஆங்கு-அவ்விடத்து. பத்திரக் கடிப்பு-அழகுடைய குதும்பை என்னும் அணி; *சீவக.*2277; "பத்திரக் கடிப்பினன்" (*சூளா.* அரசியற். 257.) பகடுபேர்த்தான்-தன் யானையை அவ்விடத்தினின்றும் மீட்டான்.

(உரை.) [1]கோடுபுய்க்கலாது நின்ற-கொம்பை மீள வாங்க மாட்டாது நின்ற; "கோடுபுய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேள்", "மறமிகு வேழந்தன் மாறுகொண் மைந்தினாற், புகர்நுதல் புண்செய்த புய்கோடு போல" (*கலி.* 38: 9, 53: 3-4); "கோட்டினிற் குத்திக் குடர்புய்த் துய்த்து" (*மணி.*13:47); புய்த்தல்: *புறநா.*28:12; களவழி. 39; *கம்ப.* அதிகாயன். 222.

2277. பத்திரக்கடிப்பு: *சீவக.*2276, அடிக். பங்கி-தலைமயிர். வம்பு-கச்சு. தும்பைசூடுதல், போர்க்கெழுதல்பற்றி. கோவிந்தன்: கோவிந்தராசன். தலைவனை வாழ்த்திப் போர்க்கெழுதல்; *சீவக.* 778, அடிக்.,

2278. (2) மேகலைப் பரவை யல்குல் வெள்வளை மகளிர் செஞ்சாந்
தாகத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட வணிமுலைத் தடத்து வைகிப்
பாகத்தைப் படாத நெஞ்சிற் பல்லவ தேய மன்னன்
சேவகன் சிங்க நாதன் செருக்களங் குறுகி னானே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(2) வைகி-வைக. (1) குருகுலத்தை விளக்குதலானும், சீவகற்கும் உலோகபாலற்கும் இறைவனாதலானும் கோவிந்தனைவாழ்த்தினான்.

(இ-ள்.) மகளிரது ஆகத்தை இடங்கொண்டு பெருத்த சாந்தணிந்த முலைத்தடத்தே தங்காநிற்கவும் அவர்கள் கூற்றிலே செல்லாத நெஞ்சினையுடைய உலோகபாலன் சேவகனாகிய சிங்க நாதன் மயிரைக் கச்சாலே கட்டிச்சூடி வேலையேந்தி வாழ்கவென்னா மின்ன வேறே நின்றான்; ஆண்டுத் தன்னெதிர் சென்றோரின்மையின், அக்காளை செருக்களத்தைக் குறுகினான்; அப்பொழுது மன்னர் வயிற்றில் எரி தவழ்ந்ததென்க.

பாகம், பங்குமாம். (176-7)

2279. புனைகதிர் மருப்புத் தாடி மோதிரஞ் செறித்துப் பொன்செய்
கனைகதிர் வாளை யேந்திக் கால்கழ லணிந்து நம்மை
இனையன பட்ட ஞான்றா லிறைவர்க ணினைப்ப தென்றே
முனையழன் முளிபுற் கான மேய்ந்தென நீந்தி னானே.

(இ-ள்.) அங்ஙனங் குறுகினவன், யானைக்கொம்பாற் செய்த ஆசின் கண்ணே புனைகதிரையுடைய மோதிரத்தைச் செறித்து அவ்வாசிலே பொன்னிட்ட வாளை யேந்திக் காலைக் கழலாலணிந்து நம்மை இறைவர்கள் நினைத்துக் கொண்டாடுவது இத்தன்மையவான

காளை: உலோகபாலனுடைய சேவகனான சிங்கநாதன். மன்னர்: பகையரசர்.

2278. மகளிரது ஆகத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட செஞ்சாந்து பூசிய முலைத்தடத்து வைகி; ஆகம்-மார்பு. வைகி-தங்கி. பாகத்தைப்படாத-அப்பெண்டிரது கொள்கை வகையே செல்லாத. நெஞ்சினையுடைய மன்னன். பல்லவதேய மன்னன்: உலோகபாலன். செருக்களம்-போர் செய்யும் இடத்தை.

2279. மருப்புத் தாடியின் மோதிரத்தைச் செறித்து ; மருப்புத்தாடி-யானைக் கொம்பாற் செய்த கைப்பிடி. காலிற்கழலை அணிந்து. நம்மை இறைவர் நினைப்பது இனையன பட்ட ஞான்றாலென்று ; இறைவர்-

வெற்றிகளுண்டான நாள்களாலேயென்று கருதி உலர்ந்த புற்கானத்தை அழல் மேய்ந்தாற்போலப் போரைவெட்டிக்கடந்தானென்க.

[1]பாடு குறித்தலின், வாளைவாங்கினான். இத்துணையும் சிங்கநாதன் செயல் கூறினார். (178)

2280. தாரணி பரவை மார்பிற் குங்கும மெழுதித் தாழ்ந்த
ஆரமும் பூணு மின்ன வருவிலைப் பட்டி னங்கண்
ஏர்படக் கிடந்த பொன்ஞா ணிருள்கெட விழிப்ப வெய்ய
பூரண சேனன் வண்கைப் பொருசிலை யேந்தி னானே.

(இ-ள்.) தாரணிந்த மார்பிலே ஆரமும் பூணும் மின்னாநிற்கக் குங்குமத்தையெழுதிப் பட்டின்கண்ணே அழகுபடக்கிடந்த வல்லிக் கயிறு விளங்கப் பூரணசேனன் வில்லையேந்தினானென்க.

இருள் கெடுகையினாலே விழிப்ப-ஓட வைக்கையினாலே விளங்க. (179)

2281. ஊனமர் குறடு போல விரும்புண்டு மிகுத்த மார்பிற்
றேனமர் மாலை தாழச் சிலைகுலாய்க் குனிந்த தாங்கண்
மானமர் நோக்கி னாரு மைந்தருங் குழீஇய போருட்
கானமர் காம னெய்த கணையெனச் சிதறி னானே.

(இ-ள்.) இறைச்சி கொத்தும் பட்டடைமரம்போல இரும்பு மேய்ந்து பசிதீர்ந்து மிகுத்துவைத்த மார்பின் மாலை தாழ மெய் வளைதலாலே சிலை குனிந்தேநின்றது; அப்பொழுது, மகளிரும்

அரசர். இனையன பட்ட ஞான்றால்-இத்தன்மையவான வெற்றி களுண்டான காலத்துத்தான். என்று-எனக்கருதி. முளிபுற் கானத்தை அழல் மேய்ந்தாற்போலப் போரை நீந்தினான்; சீவக. 813, அடிக்; முளி புற்கானம்-உலர்ந்த புல்லையுடைய காடு. நீந்தினான்-கடந்தான்.

(உரை.) [1]பாடு-இறந்துபடுதல்.

2280. தாரையணிந்த பரவை மார்பில்; தார்-பூமாலை; பரவை-பரத்தல். தாழ்ந்த-தங்கிய. ஆரம்-முத்துமாலை. அரிய விலையையுடைய பட்டு. பட்டின் அங்கண்-பட்டினிடத்து. ஏர்பட-அழகுபொருந்த. பொன்ஞாண்-பொன்னாற்செய்த அரைஞாண். விழிப்ப-விளங்க. பூரண சேனன்: கட்டியங்காரனுடைய படைத்தலைவன். கையிற் சிலையை ஏந்தினான்.

2281. ஊன் அமர் குறடுபோல இரும்புண்டு மிகுத்த மார்பின்-ஊனைக்கொத்து தலையுடைய மரக்கட்டையைப்போல இரும்பால்

மைந்தரும் திரண்ட போரிலே காமனெய்த கானமர் கணையென்னும் படி கணையைச் சிதறினானென்க.

காமன் ஒருவனாய் நின்று பலரையுமெய்தலின், உவமம். *(180)*

2282. வண்டலை மாலை தாழ மதுவுண்டு களித்து வண்கைப்
புண்டலை வேலை யேந்திப் போர்க்களங் குறுகி வாழ்த்திக்
கண்படு காறு மெந்தை கட்டியங் கார னென்றே
உண்டொலை யார்க வேலென் றுறுவலி தாக்கி னானே.

வண்டு அலைமாலை-மதுவுண்டு களித்து வண்டு அலைகிற மாலை; நிகழ்கால முணர நின்றது. களித்த பாடமாயின், அகரத்தைச் சுட்டாக்கி அவ்வுறு வலியென்க.

(இ-ள்.) அப்பூரணசேனன், வில்லைநீக்கி மாலைதாழக் கையாலே வேலை யேந்திக் களத்தைக் குறுகிக் கட்டியங்காரன் உலகெல்லாந்துஞ்சும் ஊழியளவும் வாழ்வானாகவென்று வாழ்த்தி இவ்வேல் உயிர்களைக் கடுகவுண்டு வயிறு நிறைவதாகவென்று கூறிப் பொருதானென்க. *(181)*

2283. கூற்றென வேழம் வீழாக் கொடிநெடுந் தேர்க ணூறா
ஏற்றவர் தம்மைச் சீறா வேந்திர நூழில் செய்யா
ஆற்றலங் குமரன் செல்வா னலைகடற் றிரையி னெற்றி
ஏற்றுமீ னிரியப் பாய்ந்த வெறிசுறா வேறு போன்றான்.

(இ-ள்.) பூரணசேனன், வீழ்த்து நூறிச் சீறி[1] ஒருகண் மாயம் போலக் கொன்று குவித்தலைச் செய்து செல்கின்றவன், கடல் முகட்டில் ஏறாகிய மீன்களிரியப் பாய்ந்த சுறாவேறுபோன்றா னென்க. *(182)*

உண்ணப்பட்டு மிகுத்துவைத்த மார்பிலே; "எஃகா டூனங் கடுப்ப மெய்சிதைந்து" *(பதிற்.67: 17.)* குலாய்-மெய்வளைதலால். சிலை குனிந்தது-வில்வளைந்தது. நோக்கினார்: மகளிர். குழீஇய போருள்-திரண்டகாமப் போரிடத்து. காமன் எய்த கானமர்கணை யென்னும்படி. கான்-வாசனை. மன்மதன் அம்பு மலராதலின் 'கானமர்கணை' என்றார்.

2282. மதுவை உண்டு களித்து வண்டு அலைகின்ற மாலை தாழும்படி. கையில் வேலை ஏந்தி. எந்தையாகிய கட்டியங்காரன், உலகம் கண்படுகாறும் வாழ்கவென்று வாழ்த்தி; இறைவனாதலின் 'எந்தை' என்றான். கண்படுதல்-இறத்தல். வேல் ஒலை உண்டு ஆர்கவென்று; ஒலை =ஒல்லை-விரைவாக. உண்டு-பகைவரது உயிரை உண்டு. ஆர்க-வயிறுநிறைவதாக. உறுவலி: பூரணசேனன்.

2283. வேழம் வீழா-யானையை வீழ்த்து; தேர்களை நூறா; நூறா=நூறி-அழித்து. ஏற்றவர்-எதிர் பொருதவர். சீறா-கோபித்து. ஏந்திர

2284. மாலைக்க ணாம்பல் போல மகளிர்தங் குழாத்திற் பட்டார்
கோலவாட் போருட் பட்டாற் குறுமுயற் கூடு கண்டு
சாலத்தாம் பனிக்கும் பொய்கைத் தாமரை நீர ராயின்
ஞாலத்தா ராண்மை யென்னா மெனநகா வருகின் றானே.

(இ-ள்.) மகளிர்குழாத்தில், மாலைக்காலத்து ஆம்பல்போல மகிழ்ச்சியுற்றவர்கள், வாட்போரிற்சென்றால் மதியைக் கண்டு மயங்கும்தாமரையின்தன்மையராயினாராயின், ஞாலத்தார்வீரத்தை யாளுந்தன்மை என்னாய்முடியுமென்று நக்கு வாரா நின்றானென்க.

இத்துணையும் கட்டியங்காரன் படைத்தலைவன் பூரணசேனன் செயல் கூறினார். (183)

2285. முடிச்சடை முனிவ னன்று வேள்வியிற் கொண்ட வேற்கண்
மடத்தகை மகளிர் கோல வருமுலை யுழக்கச் சேந்து
கொடிப்பல வணிந்த மார்பிற் கோவிந்தன் வாழ்க வென்று
நடத்துவா னவனை நோக்கி நகாச்சிலை பாரித் தானே.

முனிவன்-வீரபத்திரதேவன்; இறைவன் தன்னைப்போலே படைத்தலின், அவனைமுனிவனென்றார். அன்று தக்கன்வேள்வியைத் தவிர்ப்பான் வேண்டி இறைவன் தானாகப்படைத்துக் கொண்ட முனிவனைப்போலுங்கோவிந்தன்; வேற்கண்மகளிர் முலையுழக்

நூழில் செய்யா-எந்திரத்தைப் போலக் கொன்று குவித்தலைச் செய்து; எந்திரம் ஏந்திரமென்று நீட்டல் விகாரமுற்றது. குமரன்: பூரணசேனன்; எழுவாய். திரையினெற்றி-கடல்முகட்டில். ஏற்றுமீன்-ஏறாகிய மீன்கள். செல்கின்றவன்சுறாவேறுபோன்றான்.

(உரை.) [1]கண்மாயம்-கண்கட்டு வித்தை; "கண்டுங் கண்டிலே னென்னகண் மாயமே" *(திருவா. திருச்சத. 42.)*

2284. மகளிர் குழாத்தில் மாலைக்கண் ஆம்பல்போலப்பட்டார், பட்டார்- மகிழ்ச்சியுற்றவர்கள். போருள்பட்டால்-போரிடத்துச் சென்றால். முயற்கூடு-சந்திரனை; "முயற்கூடு தாக்க விறாற்கூடுடையு முடிச்சிலம்பா" என்பர். சால-மிக. பனிக்கும்-மயங்குகின்ற; தாமரைக்கு அடை. தாமரை நீரராயின்-தாமரைமலரைப்போன்ற தன்மையை யுடையரானால். நகா-நக்கு.

2285. அன்று வேள்வியிற் கொண்ட சடைமுடியையுடைய முனிவன்போலும்கோவிந்தன்; மார்பினையுடையகோவிந்தன்; வேள்வி-தக்கன்செய்த யாகம். கொண்ட-சிவபெருமானால் படைத்துக் கொள்ளப் பட்ட. முனிவன்: வீரபத்திரக் கடவுள். பல கொடி களை அணிந்த மார்பு.

குதலிற் சிவக்கப்பட்டுக் கொடியணிதற்குக் காரணமான மார்பினை யுடைய கோவிந்தன்.

(இ-ள்.) கோவிந்தன் வாழ்கவென்று நடத்துகின்ற சிங்கநாதன், பூரணசேனனை நோக்கி நக்கு வில்லை வளைத்தானென்க. *(184)*

2286. போர்த்தநெய்த் தோர னாகிப் புலாற்பருந் தார்ப்பச் செல்வான்
சீர்த்தகை யவனைக் கண்டென் சினவுவே லின்னு மார்ந்தின்
றூர்த்துயி ருன்னை யுண்ணக் குறைவயி றாரு மென்றாங்
கார்த்தவாய் நிறைய வெய்தா னம்புபெய் தூணி யொத்தான்.

(இ-ள்.) போர்த்த குருதியனாய்ச் செல்கின்ற பூரணசேனன், சிலை பாரித்த சிங்கநாதனைக்கண்டு, என்கையில் வேல் இன்னும் வயிறுநிறைந்ததில்லை; உன்னுயிரை ஊற்றியுண்ணக் குறைவயிறு நிறையுமென்று ஆர்த்தவாய் அப்பொழுதே நிறையும்படி சிங்கநாத னெய்தான்; அப்பொழுது பூரணசேனன் அம்புபெய் தூணியை யொத்தானென்க. *(185)*

2287. மொய்ப்படு சரங்கண் மூழ்க முனையெயிற் றாளி போல
அப்பணைக் கிடந்த மைந்த னருமணித் திருவில் வீசும்
செப்பிள முலையி னார்கண் சென்றுலாய்ப் பிறழச் சிந்திக்
கைப்பட வெடுத்திட் டாடும் பொலங்கழற் காயு மொத்தான்.

(இ-ள்.) பின்னும் சிங்கநாதனெய்த சரங்கள் சென்று மூழ்குதலின், ஆளிபோல அப்பணையிலே கிடந்த பூரணசேனன், கழலினுடைய காயையு மொத்தானென்க.

நடத்துவான்-போரைநடத்துபவனாகிய சிங்கநாதன். அவனை: பூரணசேனனை. நகா-நக்கு. பாரித்தான்-வளைத்தான்.

2286. போர்த்த-மறைத்த. நெய்த்தோரனாகி-இரத்தத்தை உடையவனாகி. புலாலையுடைய பருந்து ஆர்ப்ப. செல்வான்: பூரணசேனன். அவனை: சிங்கநாதனை. என்வேல் இன்னும் ஆர்ந்தின்று; ஆர்ந்தின்று-வயிறு நிறைந்ததில்லை. உன் உயிரை ஊர்த்து உண்ணக் குறைவயிறு ஆரும்; ஊர்த்து-ஊற்றி; ஆரும்-நிறையும். என்று-என்று கூறி. சிங்க நாதன் எய்தான். பூரணசேனன் வாய் அம்பு பெய்த தூணியை ஒத்தது; "வாயே, பொங்குநுனைப் பகழி மூழ்கலின்....ஆவ நாழிகை யம்புசெறித் தற்றே" *(தொல். புறத். 24, ந. மேற்.)*

2287. மொய்ப்படு சரங்கள்-போரிற் சிங்கநாதன் எய்த அம்புகள். மூழ்க-பூரண சேனன் உடம்பில் மூழ்குதலால். முனை-கூர்மை. ஆளி-சிங்கம். அப்பணைக் கிடந்த மைந்தன்-அம்புப் படுக்கையில் கிடந்த

பொலஞ்செப்பையொத்த முலையினாராடுமென்க; "பொற்பே பொலிவு" (*தொல். உரி. 37*) என்றும், "பொன்னென் கிளவி யீறுகெட" (*தொல். புள்ளி மயங்கு. 69*) என்றும் சூத்திரஞ்செய்தமையின், பொலம் பொலிவாகாமையுணர்க. கண்பிறழப் பரப்பி ஆடுங்கழ லென்க. இத்துணையும் சிங்கநாதனோடு பொருது பூரணசேனன் பட்டபடி கூறினார். *(186)*

2288. புனைகதிர்ப் பொன்செய் நாணிற் குஞ்சியைக் கட்டி நெய்த்தோர்
நனைகதி ரெஃக மேந்தி நந்தன்வாழ் கென்ன நின்ற
வினையொளிர் காளை வேலைக் கடக்கலார் வேந்தர் நின்றார்
கனைகடல் யெல்லை கடக்கலார் வேந்தர் நின்றார்

(இ-ள்.) பொன்னாற்செய்த நாணால் தன்மயிரைக் கட்டிக் குருதியால் நனைந்த வேலையேந்தி நந்தட்டன் வாழ்வானாக வென்று நின்ற போரில் விளங்கின காளைகையில் வேலைக் கடக்கமாட்டாராய் வேந்தர்நின்றவர்கள், கடல்கரையினெல்லையைக் கடக்கமாட்டாத தன்மைபோல நின்றாரென்க.

இவன், நந்தட்டன் சேவகன். *(187)*

2289. நின்றவப் படையு ளானே யொருமக னீலக் குஞ்சி
மன்றல மாலை நெற்றி மழகளி றன்றி வீழான்
வென்றியங் கொளிறும் வெள்வேன் மின்னென வெகுண்டு விட்டான்
சென்றவேல் விருந்து செங்கண் மறவனக் கெதிர்கொண் டானே.

பூரணசேனன்; "அப்பணைக் கிடந்த காளை" (*தகடூர்யாத்திரை.*) முலையினார்: மகளிர். உலாய். பிறழ-மாறுபட. சிந்தி-கழற்காயை யெறிந்து. ஆடும்-விளையாடுகின்ற. மகளிர் ஆடுகின்ற கழற்காய்; கழற்காய்-கழற்சிக்காய். அடி, 2-4: "அப்பணைக்கிடந்தோன், கமழ்பூங் கழற்றீங் காய்போன் றனனே" (*தொல். புறத். 24, ந.மேற்.*); "கதிரவன் காதன் மைந்தன் கழலிளம் பசுங்கா யென்ன, எதிரெதிர் பகழி தைத்த யாக்கையன்" (*கம்ப. நாகபாசப். 200.*)

2288. பொன்னாணினாற் குஞ்சியைக் கட்டல்: *சீவக. 977*, அடிக், நெய்த்தோரால் நனைந்த எஃகத்தை. நந்தன்-நந்தட்டன். வினை யொளிர்-போர் செய்யும் தொழிலால் விளங்குகின்ற. காளை: நந்தட்டனுடைய சேவகன். காளையினுடைய வேலைக் கடக்க மாட்டாராய் வேந்தர் நின்றவர். எல்லை-கரையினெல்லையை.

2289. அப்படையிலுள்ளானாகிய ஒரு மகன், நீலக்குஞ்சியை யுடைய ஒருமகன்; அப்படை யென்றது கட்டியங்காரனுடைய படையை. மன்றல-வாசனையையுடைய. மாலையை நெற்றியிலே

(இ-ள்.) களிறன்றி வீழானாய்க் கட்டியங்காரன் படையி னுள்ளானாய் நின்ற நீலக்குஞ்சியையுடைய ஒருமகன் வெகுண்டு வேலை மின்னென விட்டான்; அங்ஙனஞ் சென்ற வேலாகிய விருந்தை நந்தட்டன்சேவகன் மகிழ்ந்து எதிர்கொண்டானென்க.

மன்றல: அ, அசை. வென்று புகழ்பரந்த ஒளிறும் வேல். (188)

2290. மான்வயி றார்ந்து நோக்கும் வெருவுறு மருளி னோக்கிற்
றேன்வயி றார்ந்த கோதைத் தீஞ்சொலார் கண்கள் போலும்
ஊன்வயி றார்ந்த வெள்வே லொய்யெனப் பறித்து நக்கான்
கான்வயி றார்ந்து தேக்கிக் களிவண்டு கனைக்குந் தாரான்.

மணத்தைத் தேக்கி வயிறுநிறைந்து வண்டொலிக்குந் தாரான்; நந்தட்டன் சேவகன்.

(இ-ள்.) தாரான், மான் வயிறு நிறைந்தபொழுதுநோக்கும் அச்சமுற்ற மருணோக்கினையுடைய மகளிர்கண்கள் போலும் வேலை விரையப்பறித்து இதுவும் ஒரு வேல்பெற்றேமேயென்று நக்கானென்க.

[1]இன், அசை. (189)

2291. விட்டழல் சிந்தி வெள்வேல் விசும்பின்வீழ் மின்னி னொய்தாக்
கட்டழ னெடுங்கண் யாது மிமைத்திலன் மகளி ரோச்சும்
மட்டவிழ் மாலை போல மகிழ்ந்துபூண் மார்பத் தேற்றுக்
கட்டழ லெஃகஞ் செல்லக் கானெறி யாயி னானே.

யுடைய மழகளிறு. வென்றியொளிறுகின்ற வேலைவிட்டான்; வேலாகிய விருந்தை மறவன் எதிர்கொண்டான்; மறவன்: நந்தட்டன் சேவகன்.

2290. வயிறார்ந்து-வயிறு நிறைந்து. வெருவுறு-அச்சமுற்ற. மருளின் நோக்கின்-மருண்ட நோக்கினையுடைய. நோக்கினையும் கோதையையும் உடைய தீஞ்சொலார்; மகளிர். கண்கள்போன்ற வேலை. ஒய்யென விரைய. கான்-வாசனை. கனைக்கும்- ஒலிக்கின்ற. தாரான்: நந்தட்டன்சேவகன்.

(உரை.) [1]மருளின் என்பதிலுள்ளது.

2291. வேல் அழலை விட்டுச் சிந்தி மின்னினைப்போல் நொய் தாகச் செல்ல. அழல்போலும் கண். யாதும்-சிறிதும். ஓச்சும்- வீசுகின்ற. இமைத்திலனாய், எஃகத்தை மாலைபோல மார்பத்தேற்றுக் கானெறி யாயினான்; என்றது கட்டியங்காரன் சேவகனை. கால் நெறியாயினான்- காற்றுச்செல்லும் வழியாகிய சாளரமாயினான்.

(இ-ள்.) நந்தன்சேவகன் கையில் வேல் அழலை விட்டுச்சிந்தி மின்னின் நொய்தாகச் செல்ல அவன் கண்கள் சிறிதுமிமைத்திலன்; அங்ஙனமிமையாதே நின்று பின்னும் அவன் விட்ட வேல்களையும் மகளிரோச்சும் மாலை போலே மகிழ்ந்து மார்பிலேயேற்றுச் சாளரமாய் நின்றானென்க.

கட்டியங்காரன் சேவகன் நந்தட்டன் சேவகனோடு பொருது பட்டான். காற்றும்போம் வழி சாளரமாம்; "மான்கட் காலதர் மாளிகை யிடங்களும்" *(சிலப். 5:8)* என்றார் பிறரும். *(190)*

2292. கவிமதங் கடந்து காமர் வனப்புவீற் றிருந்த கண்ணார்
குவிமுலை நெற்றித் தீந்தேன் கொப்புளித் திட்ட பைந்தார்ச்
செவிமதக் கடலங் கேள்விச் சீவகன் கழல்கள் வாழ்த்திச்
சவிமதுத் தாம மார்பிற் சலநிதி தாக்கி னானே.

(இ-ள்.) செவ்வித்தேனையுடைய தாமமார்பிற் சலநிதி யென்னும் வீரன் புகழுங்[1]கவிஞர்மதத்தைக்கடந்து அழகுவீற்றிருந்த கண்ணாருடைய முலைத்தலையிலே தேனைக் கொப்புளித்த தாரினையும் கேட்டோர்செவிக்குப் பொருந்துவதாகிய கடல் போலுங் கேள்வியினையுமுடைய சீவகன்கழல்களை வாழ்த்திப் போரைத் தொடங்கினானென்க.

இவன்சீவகன்றோழன். *(191)*

2293. *(1)* குஞ்சரங் குனிய நூறித்
தடாயின குருதி வாடன்
நெஞ்சக நுழைந்த வேலைப்
பறித்துவான் புண்ணு ணீட்டி

2292. கவிமதம் கடந்து-கவிஞர் கற்பிக்கின்ற கொள்கையைக் கடந்து; *பாகவதம்,* இரணியனை. 93. காமர்-அழகிய. வனப்பு-பல வுறுப்பும்திரண்டவழித் தோன்றுவதோரழகு. நெற்றி-உச்சி. கொப்புளித் திட்ட-உமிழ்ந்த. கண்ணாரது முலையின் நெற்றியில் கொப்புளித்திட்ட தார். செவி மதக்கடலங் கேள்வி-காதிற்குப் பொருந்திய மிக்க கடல் போலும் கேள்வியினையுடைய. சவிமது-செவ்வியையுடைய தேன். மார்பினையுடைய சலநிதி; சீவகன்தோழன்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'கவிஞர்கருத்தை.'

2293. குஞ்சரத்தைக் குனிய நூறி; குனிய-வீழ. தடாயின-வளைந்த; *சீவக.284.* வாளைப் புண்ணுள் நீட்டி; நீட்டி-செருகி. நெஞ்சகம்-மார்பிடத்தை. சமம்-போர். மிறைக்கொளி திருத்துவானைக் கண்டு; மிறை-வளைவு. *(பி-ம்.)* கொளீஇத்திருத்து.' *மு: சீவக.284,* அடிக்.

வெஞ்சம நோக்கி நின்று
மிறைக்கொளி திருத்து வாற்கண்
டஞ்சிமற் றரசர் யானைக்
குழாத்தொடு மிரிந்திட் டாரே.

2294. (2) தோட்டுவண் டொலியன் மாலைத்
துடியிடை மகளி ராய்ந்த
மோட்டுவெண் முத்த மின்னு
முகிழ்முலை யுழுது சாந்தம்
கோட்டுமண் கொண்ட மார்பங்
கோதைவாள் குளித்து மூழ்கிக்
கோட்டுமண் கொள்ள நின்றான்
குருசின்மண் கொள்ள நின்றான்.

இவையிரண்டும் ஒரு தொடர்.

(1) நுழைந்த வேல்-பட்டுருவாத வேல். வெஞ்சமநோக்கி நின்று-யாம் சுவர்க்கமெய்தும்படி வரும் வெஞ்சமம் நமக்கு இனி யில்லையென்று கருதி நின்று; நோக்கி: இது நோக்கனோக்கம்.

(2) தோடு-தொகுதி. ஒலியல்-ஒலித்தல். ஆய்ந்த-தெரிந்து கோத்த. மகளிர் முலையுழுது சாந்தைத் தலையிலே கொண்ட மார்பு; சலநிதி மார்பு.

(இ-ள்.) அவன் குஞ்சரங்களை வீழவெட்டி வளைந்தவாளைத் தன்னெஞ்சினின்றவேலைப்பறித்து அப்புண்ணிலேசெருகி அவ்வாளின் வளைவுக்கு[1] இளக்கத்தைப் போக்குகின்றவனைக் கண்டு அரசர் கெட்டார்; கெடுதலின், நமக்கு இனி வெஞ்சம மில்லையென்று கருதி நின்று அக்கருத்தேயாய்த் தன்னுடம் பென்னு நினைவின்றிக் கை அம்மார்பிற் புண்ணிலே அவ்வாளைப் பலகாலுஞ் செலுத்து

2294. தோட்டு வண்டு-இதழில் வண்டையுடைய எனலுமாம். ஒலியன்மாலை: *சீவக.2700.* மாலையையும் இடையையுமுடைய மகளிர். முத்தம்-முத்தமாலை. சாந்தைக் கோட்டில் மண்கொண்ட மார்பம்; மண்கொண்ட மார்பம்; "அகலம், கோட்டுமண் கொள்ளா முலை" *(முத்.)*; நள. சுயம். 102; *கூர்ம. ஆதவர். 8.* கோடு-உச்சி; மண் கொண்ட-அலங்கரித்தல்கொண்ட. மார்பத்தில் வாள்மூழ்கி. கோட்டு மண்கொள்ளநின்றான்-குத்தியெடுத்தவனானசலநிதி. குருசில்: *சீவகன்.* மண்-தனக்குரிய பூமியை.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'விளக்கத்தை.'

தலின், அவ்வாள் முழுகித்தசையைக் குத்தியெடுப்பநின்றவன் சீவகன் மண்பெற நின்றானென்க.

வாள் உருவாதிருத்தலின், தசையைக் குத்தியெடுத்துக் குருதியிலே குளித்து நின்றதென்க. கெட்ட அரசர் மீண்டுவந்து வெட்டினாரென்பார்க்கு வாள்குளித்து மூழ்கிற்றென்றல் மரபன்மை யுணர்க. இத்துணையும் சலநிதி பொருதுநின்றபடி கூறினார். *(192-3)*

2295. எரிமணிக் குப்பை போல விருளற விளங்கு மேனித்
திருமணிச் செம்பொன் மார்பிற் சீவகன் சிலைகை யேந்தி
அருமணி யரச ராவி யழலம்பிற் கொள்ளை சாற்றி
விரிமணி விளங்கு மான்றேர் விண்டொழ வேறி னானே.

(இ-ள்.) மேனியையும், மார்பினையுமுடைய சீவகன், சிலையையேந்தி அரசருயிரைத் தன்னம்பினாலே கொள்ளை கொள்ளுந் தன்மையைத் தன்னெஞ்சிலே அமையப்பண்ணித் தேரையேறினானென்க.

செம்பொன்: [1]ஆகுபெயர். பார்த்துநின்ற விஞ்சையர்தொழ. *(194)*

2296. கருவளி முழக்குங் காருங் கனைகட லொலியுங் கூடி
அருவலிச் சிங்க வார்ப்பு மாங்குடன் கூடிற் றென்னச்
செருவிளை கழனி மள்ள ரார்ப்பொடு சிவணிச் செம்பொற்
புரிவளை முரச மார்ப்பப் போர்த்தொழி றொடங்கி னானே.

(இ-ள்.) பெருங்காற்றின்முழக்கும் காரின்முழக்கும் கடலினொலியும் தம்மிற் கூடப்பட்டு அவ்விடத்தே சிங்கஆர்ப்பும் சேரக்கூடிற்றென்னும்படி செருவிளைகிற கழனியில் வளைமுரச மார்க்கிற ஆர்ப்போடே பொருந்தி வீரரும் ஆராநிற்கப் போர்த் தொழிலைத் தொடங்கினானென்க. *(195)*

2295. குப்பை-தொகுதி. சிலையைக் கையில் ஏந்தி. அரசர் ஆவியை அழலம்பினாற் கொள்ளை சாற்றி; *சீவக.2309*; அழலம்பு-தீயாகிய அம்பு; *சீவக.2249*. கொள்ளை சாற்றி-கொள்ளைகொள்ளும் தன்மையைக்கூறி. விண்தொழும்படி தேரில் ஏறினான்; விண்: விண்ணிடத்துள்ளதேவர்.

(உரை.) [1]செம்பொன்னாலாகிய ஆபரணத்திற்காயிற்று.

2296. கருவளி-பெருங்காற்று. வளியின் முழக்கும், காரின் முழக்கும்; கார்-மேகம். அரிய வலியையுடைய. செரு-போர். கழனியில் மள்ளர் ஆர்ப்போடு; கழனி-ஈண்டுப் போர்க்களம். மள்ளர்-வீரர். சிவணி-பொருந்தி. வளையும் முரசமும் ஆர்ப்ப.

2297. அரசர்த முடியும் பூணு மாரமும் வரன்றி யார்க்கும்
முரசமுங் குடையுந் தாரும் பிச்சமுஞ் சுமந்து மாவும்
விரைபரித் தேரு மீர்த்து வேழங்கொண் டொழுகி வெள்ளக்
குரைபுனற் குருதி செல்லக் குமரன்விற் குனிந்த தன்றே.

'அரசர்தம்' என்பதனை எங்குங் கூட்டுக.

(இ-ள்.) வெள்ளமாகிய நீர்போலுங் குருதி, முடி முதலியவற்றை அரித்து முரச முதலியவற்றைச்சுமந்து மாவையும் தேரையுமிழுத்து வேழத்தையும் மெல்லக் கொண்டொழுகி நடக்கும்படி குமரன்வில் வளைந்ததென்க.

இது பொருகின்ற முறைமை கூறிற்று. (196)

2298. கேழ்கிள ரெரிகட் பேழ்வாய்க் கிளர்பெரும் பாம்பி னோடும்
சூழ்கதிர்க் குழவித் திங்க டுறுவரை வீழ்வ தேபோற்
றாழிருந் தடக்கை யோடுந் தடமருப் பிரண்டு மற்று
வீழ்தரப் பரந்த வப்பு நிழலிற்போர் மயங்கி னாரே.

(இ-ள்.) அது குனிந்தபொழுது, பெரும்பாம்போடே இரண்டு இளம்பிறை மலையினின்றும் வீழ்ந்தன்மைபோலே கையோடே மருப்பிரண்டுமற்று யானையினின்றும் வீழும்படி பரந்த அம்பினி ழலாலே அரசர் மனங்கலங்கிப் போரை அறிந்திலரென்க. (197)

2299. ஆடவ ராண்மை தோற்று மணிகிளர் பவழத் திண்கை
நீடெரி நிலைக்கண் ணாடிப் போர்க்களத் துடைந்த மைத்தர்
காடெரி கவரக் கல்லென் கவரிமா விரிந்த வண்ணம்
ஓடக்கண் டுருவப் பைந்தா ரரிச்சந்த னுரைக்கின் றானே.

2297. வரன்றி-வாரிக்கொண்டு. ஆர்க்கும்-ஒலிக்கின்ற. பிச்சம்-மயிற்பீலி. மா- குதிரை. ஈர்த்து-இழுத்து. வேழத்தைக் கொண்டு. குரை புனல்-ஒலிக்கின்ற நீர். குமரன்: சீவகன். குனிந்தது-வளைந்தது.

2298. கேழ் கிளர்-நிறம் விளங்குகின்ற. பாம்பு-இராகு வென்னும் பாம்பு. குழவித்திங்கள்-பிறைச்சந்திரன். துறுவரை-பெரிய மலை யினின்றும். தடக்கை-வளைந்த துதிக்கை, தடமருப்பு-வளைந்த தந்தம். மருப்பிற்குப் பிறையும், துதிக்கைக்குப் பாம்பும் உவமைகள். வீழ்தர-வீழும்படி. அப்புநிழலின்-சீவகனுடைய அம்பின்நிழலாலே.

2299. ஆண்மை-வீரம். வீரம் தோற்றுகின்ற நிலைக்கண்ணாடி யாகிய போர்க்களத்தில். உடைந்த மைந்தர்-தோற்றுப்போன வீரர். காட்டை எரி கவரக் கவரிமா இரிந்த வண்ணம்; கல்லென்னும் ஒலியையுடைய கவரிமா. மைந்தர், கவரிமா இரிந்தவண்ணம் ஓடக் கண்டு. உருவம்-அழகு.

(இ-ள்.) ஆடவராண்மை தோற்றும் நிலைக்கண்ணாடி யாகிய போர்க்களத்தே நெஞ்சுடைந்த மைந்தர் காட்டை எரி கவரக் கவரிமா ஓடினாற்போல ஓடக்கண்டு கட்டியங்காரனமைச்சனாகிய அரிச்சந்தன் ஒருமொழி கூறாநின்றானென்க.

கண்ணாடியில் அழகும் அழகின்மையும் தோன்றுமாறு போலக் களத்திலும் ஆண்மையும் ஆண்மையின்மையுந் தோன்றலின், அதனை யுவமித்தார். மிக்க வீரரன்மையின், கவரிமா உவம மாயிற்று. (198)

2300. மஞ்சிவர் மின்ன னார்தம் வாலரிச் சிலம்பு சூழ்ந்து
பஞ்சிகொண் டெழுதப் பட்ட சீறடிப் பாய்த லுண்ட
குஞ்சியங் குமரர் தங்கண் மறம்பிறர் கவர்ந்து கொள்ள
அஞ்சியிட் டோடிப் போகி னாண்மையார் கண்ண தம்மா.

(இ-ள்.) அவன், இதனைக் கேட்பீராக: மைந்தீர்! மகளிருடைய சீறடியாலே பாய்தலுண்ட குஞ்சியையுடைய குமரர் தம் வீரத்தைப் பிறர்கொள்ள ஓடுவராயின், இனி ஆண்மை யாரிடத்ததென்றானென்க.

சிலம்புசூழப்பட்டு எழுதின அடி. நீர் மகளிரிடத்தன்றிப் போரிலும் ஆடவராக வேண்டுமென்றான். குமரர்: முன்னிலைப் படர்க்கை. கேட்பிக்குமிடத்தே வருகின்ற அம்மவென்னுமசைச் சொல், "உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரையார்" (தொல். உயிர்மயங்கு. 10) என்றதனால், அம்மாவென நீண்டு, அது, "விளியொடு கொள்ப" (தொல். விளிமரபு, 36) என்றதனால், அம்மா மைந்தீரெனநின்றது; முற்கூறிய மைந்தரை விளித்தானாம்; "அம்ம வாழி கேளிர்" (அகநா.130) என்றாற்போல ஈண்டும் பன்மை யுணர்த்திற்று. (199)

2301. உழையின முச்சிக் கோடு கலங்குத லுற்ற போதே
விழைவற விதிர்த்து வீசி விட்டெறிந் திடுவ தொப்பக்
கழலவ ருள்ள மஞ்சிக் கலங்குமே லதனை வல்லே
மழைமினி னீக்கி யிட்டு வன்கண்ண ராப வன்றே.

2300. மஞ்சு-மேகம். மின்னனார்-மகளிர். மின்னனாருடைய சீறடியாற் பாய்தலுண்ட குஞ்சியையுடைய குமரர். மறம்-வீரத்தை. அஞ்சியிட்டு-பயந்து; ஒருசொல். ஆண்மை யார்கண்ணது-வீரம் யாரிடத்தது. (பி-ம்.) 'ஆண்மையார்க்கானதம்மா.'

2301. உழையினம்-மான்கூட்டம். கோடு-கொம்பு. கோடுகழல் வதனால்கலங்குதலுற்ற போது. விழைவு-விருப்பம். விதிர்த்து-உடம்பு நடுங்கி. (பி-ம்.) 'விட்டெறிந்திட்ட தொப்ப.' கழலவர்-வீரர். அதனை-

உழையினம், கழலவர்: எழுவாய். இட்டு-போகட்டு.

(இ-ள்.) வீரர் தம்முள்ளம் உடம்பின்மேல் வேட்கையாலே அதனைக் கைவிடுதலஞ்சிக் கலங்குமேல், உழைமான் தலையிற் கோடு கழலுங்காலத்து அதன்மேல் வேட்கையால் மனம் கலங்கு தலுற்ற பொழுதே அதனிடத்திலே வேட்கையறும்படி விட்டு அதனை அசைத்து வீசிப்போகடுந்தன்மையையொப்ப, அவர் அவ்வுடம்பின் மேலே வேட்கையை வல்லே நீக்கி மின்போல் தோன்றின வாய் தெரியாமல் மறைத்திட்டு வன்கண்ணராவர்; அது நுமக்கும் வேண்டு மென்றானென்க. (200)

2302. தற்புறந் தந்து வைத்த தலைமகற் குதவி வீந்தாற்
கற்பக மாலை சூட்டிக் கடியர மகளிர்த் தோய்வர்
பொற்றசொன் மாலை சூட்டிப் புலவர்கள் புகழக் கன்மேல்
நிற்பர்தம் வீரந் தோன்ற நெடும்புகழ் பரப்பி யென்றான்.

(இ-ள்.) வீரர்தாம், தம்மைப் பாதுகாத்து இவர் இடுக்கண் வந்தால் உதவுவ ரென்றுவைத்த தம்தலைவற்கு அங்ஙனமுதவி வீரந்தோன்றப் புகழ்பரப்பி வீந்தால் அவர்தாம் சுவர்க்கத்தே சென்று அரமகளிரைக் கூடுவர்; அதுவேயன்றி இவ்விடத்தே புலவர் சொன்மாலையைச் சூட்டிப் புகழக் கன்மேல்நிற்பர்; ஆதலால், நமக்கும் இவை எய்தலாமென்றானென்க. (201)

2303. பச்சிரும் பெஃகிட் டாங்குப் படையைக்கூர்ப் பிடுத லோடும்
கச்சையும் கழலும் வீக்கிக் காஞ்சனத் தளிவம் வாய்க்கிட்
டச்சுற முழங்கி யாரா வண்ணலங் குமரன் கையுள்
நச்செயிற் றம்பு தின்ன நாளிரை யாக லுற்றார்.

அக்கலக்கத்தை. மழையிடத்து மின்னைப்போல் நீக்கியிட்டு. இட்டு-போகச்செய்து. வன்கண்ணராப-தறுகண்மையுடையராவர். அன்று, ஏ:அசைகள். (பி-ம்.) 'ஆவ ரன்றே.'

2302. தற்புறந்தந்து-தன்னைப் பாதுகாத்து. தலைமகற்கு-தலைவனுக்கு. வீந்தால்-இறந்தால். அரமகளிரைத்தோய்வர். பொற்ற-பொலிவு பெற்ற. புலவர் சொன்மாலையைச் சூட்டிப்புகழ்; "நாப்புலவர் சொன்மாலை" (பு.வெ.31.) கல்மேல் நிற்பர்- வீரக்கல்லின்மீது நிற்பர்; அஃதாவது, போரில் இறந்த வீரன்பொருட்டு அவனுடைய உற்றார் முதலியோரால் அவன் பெயரும் பெருமையும் எழுதப்பட்டுத் தெய்வமாகப் பாவித்து வழிப்படப் பெற்ற கல்; "செல்லா நல்லிசைப் பெயரொடு நட்ட கல்லேசு கவலை யெண்ணு மிகப்பலவே" (மலைபடு. 388-9); "ஆடவர், பெயரும் பீடு மெழுதி யதர்தொறும், பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்" (அகநா.131: 9-11); "நல்லிசை சூடி, நடுக லாயினன் புரவல னெனவே" (புறநா. 221: 12-3.); பு-வெ. 176, 248-52.

(இ-ள்.) உருகின இரும்பிலே எஃகு வைத்தாற்போலப் படையை அவன் அங்ஙனம் கூர்மையிட்ட அளவிலே அவர் வீக்கி இட்டு முழக்கி ஆர்த்துச் சீவகன் கையிலம்புண்ணத் தமது நாள் அதற்கு இரையாதலையுற்றாரென்க.

[1]பொற்றளிவம்-பொற்சின்னம். அம்: அசை. *(202)*

2304. வடதிசை யெழுந்த மேகம் வலனுராய் மின்னுச் சூடிக்
குடதிசைச் சேர்ந்த மாரி குளிறுபு சொரிவ தேபோற்
படர்கதிர்ப் பைம்பொற் றிண்டேர் பாங்குற விமைப்பி னூர்ந்தான்
அடர்சிலை யப்பு மாரி தாரைநின் றிட்ட தன்றே.

(இ-ள்.) அவர்அங்ஙனம் வருதலின், சீவகன் தேரை அழகுபெற ஏறினான்; அப்பொழுது அப்புமாரி, தாரைமாரி சொரியுந்தன்மை போல் மாறாது நின்றதென்க.

வடதிசையெழுந்த மேகம் வலமாகச்சென்று குடதிசையிற் சேர்ந்து மின்னைச்சூடி முழங்கி மாரியைச்சொரிவதுபோலென்க. *(203)*

2305. அற்றுவீழ் தலைகள் யானை யுடலின்மே லமுந்தி நின்ற
பொற்றதிண் சரத்திற் கோத்த பொருசரந் தாள்க ளாகத்
தெற்றிமேற் பூத்த செந்தா மரைமலர் போன்ற செங்கண்
மற்றத்தா துரிஞ்சி யுண்ணும் வண்டின மொத்த வன்றே.

(இ-ள்.) அவ்வம்பால் அற்று வீழ்கின்ற தலைகள் பட்ட யானைகளின்மேல் நின்ற பொலிவையுடைய சரங்களிற் கோத்தவை,

---

2303. பச்சிரும்பு-உருகிய இரும்பிலே. கூர்ப்பிடுதலோடும்-கூர்மையிட்டவளவிலே. கச்சை-அரையிற் கட்டுவது. காஞ்சனத்தளிவம் வாய்க்கிட்டு-பொன்னாலாகிய சின்னத்தை வாயுள் இட்டு; சீவக.778, அடிக். ஆரா-ஆர்த்து. குமரன் கையுள் உள்ள அம்பு தின்ன; குமரன்: சீவகன். தமது வாழ்நாள் இரையாகலுற்றார்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'பொற்றெளிவம்.'

2304. வலன் உராய்-வலமாக உலாவி. மின்னுச்சூடிக் குளிறுபு மாரியைச் சொரிவதேபோல்; குளிறுபு-முழங்கி. தேரில் ஊர்ந்தான். அப்பு மாரி தாரைபோல் நின்றிட்டது; அப்புமாரி-அம்புமழை. தாரை-இடையறாத மழைக்கால்.

2305. தலைகள், சரத்திற் கோத்தன. சரம் தாள்களாக-அம்புகளே தாமரைத் தண்டுகளாக. தெற்றிமேல்-திண்ணையின்மீது. கோத்தவை, மலர்போன்றன. மற்று: அசை. அத்தாது-அந்தத்தாமரையிலுள்ளபூந்தாதை.

அவ்வம்பு தாள்களாகத் திண்ணைகளிலே பூத்த செந்தாமரைமலரை ஒத்தன; அவற்றின் கண்கள் அப்பூவின் வண்டினத்தை ஒத்தன வென்க.

[1]ஏவன்மையிற் சரத்திற் கோக்க எய்தான். (204)

(வேறு)

2306. திங்க ளோடுடன் குன்றெலாந் துளங்கி மாநிலஞ் சேர்வபோற்
சங்க மத்தகத் தலமரத் தரணி மேற்களி றழியவும்
பொங்கு மாநிரை புரளவும் பொலங்கொ டேர்பல முறியவும்
சிங்கம் போற்றொழித் தார்த்தவன் சிறுவர் தேர்மிசைத் தோன்றினார்.

(இ-ள்.) அதனைக் கண்டு கட்டியங்காரன் புதல்வர், சிங்கம் போலே கோபித்து ஆர்த்து அழியவும் புரளவும் முறியவும் தோன்றி னாரென்க.

சீவகன்படை இங்ஙனம்பட அவர் தோன்றினாரென்க. திங்களோடே குன்றுகளெல்லாம் சேர வீழ்ந்தாற்போலே சங்குகள் மத்தகத்தேய சையக் களிறுகள் வீழ்ந்தன. (205)

2307. சந்த னஞ்சொரி தண்கதிர்த் திங்க ளந்தொகை தாம்பல
குங்கு மக்கதிர்க் குழவியஞ் செல்வ னோடுடன் பொருவபோல்
மங்குன் மின்னென வள்ளறேர் மைந்தர் தேரொடு மயங்கலின்
வெங்கண் வில்லுமிழ் வெஞ்சர மிடைந்து வெங்கதிர் மறைந்ததே.

(இ-ள்.) குங்குமம்போலுங் கதிரையுடைய இளஞாயிற்றோடே சந்தனம்போலும் தண்கதிரைச்சொரிகிற பலதிங்களந் தொகைதாம்

செங்கண், வண்டினம் ஒத்தன. தலைகளுக்குத் தாமரையும், யானை களுக்குத் திண்ணையும், அம்புகளுக்குத் தாமரைத் தண்டுகளும், கண் களுக்கு வண்டுகளும் உவமைகள்.

(உரை.) [1]ஏவன்மை-விற்றொழில் வன்மை.

2306. துளங்கி-அசைந்து. சங்கம் மத்தகத்து அலமர-சங்குகள் யானையின் மத்தகத்தே அசைய. யானைக்கு மலையும், சங்குகளுக்குத் திங்களும் உவமைகள். மாநிரை-குதிரைக் கூட்டங்கள். தொழித்து-கோபித்து; சீவக.2337, ந. அவன்சிறுவர்-கட்டியங்காரனுடையமைந்தர்கள்.

2307. சந்தனம் போலும் தண்ணிய கதிரைச் சொரிகின்ற பலதிங்களந் தொகை, கட்டியங்காரனுடைய மைந்தர்க்கு உவமை; திங்களந் தொகை-சந்திரர்பலரின் கூட்டம். குங்குமம்போலும் கதிரையுடைய குழவியஞ்

சேரப் பொருவனபோலே வள்ளல் தேரோடே மைந்தர் தேரும் மயங்குதலின், சரம் மிடைதலாலே கதிர் மறைந்ததென்க. (206)

2308. குருதி வாளொளி யரவினாற் கொள்ளப் பட்டவெண் டிங்கள்போற்
றிருவ நீர்த்திகழ் வலம்புரி வாய்வைத் தாங்கவன் றெழித்தலும்
பொருவில் கீழ்வளி முழக்கினாற் பூமி மேற்சன நடங்கிற்றே
அரவ வெஞ்சிலை வளைந்ததே யண்ணல் கண்ணழ லுமிர்ந்ததே.

(இ-ள்.) அவன் குருதிபோலும் மிக்க ஒளியையுடைய செம்பாம்பாலே கொள்ளப்பட்ட திங்கள்போலக் கையாலே வலம் புரியைப் பிடித்து வாயிடத்தே வைத்து முழக்கின அளவிலே, கீழ் நோக்கி யெழுந்த ஒப்பில்லாத காற்றின் முழக்காலே சனம் நடுங்கிற்று; அப்பொழுது வில்லும் வளைந்தது; கண்ணும் அழலை உமிழ்ந்த தென்க.

திருவ: அ, அசை; திருத் திகழ்ந்த அக்கடலுமாம். (207)

2309. கங்கை மாக்கடற் பாய்வதே போன்று காளைதன் கார்முகம்
மைந்த ரார்த்தவர் வாயெலா நிறைய வெஞ்சரங் கான்றபின்
நெஞ்சம் போழ்ந்தழ லம்புண நீங்கி னாருயிர் நீண்முழைச்
சிங்க வேறுகள் கிடந்தபோற் சிறுவர் தேர்மிசைத் துஞ்சினார்.

(இ-ள்.) சீவகன் வில், கங்கை கடலிலே ஆயிரமுகமாகப் பாயுந்தன்மையையொத்து மைந்தர் ஆர்த்தவர்வாயெல்லாம் நிறையும்படி அம்பைக் கான்ற பின்பு சில அம்புகள் அவர் நெஞ்சைப் பிளந்து உயிரையுண்டலின், உயிர்நீங்கப்பட்டாராய் முழைகளிலே சிங்கவேறு கிடந்தாற்போலே சிறுவர் தேர்மிசையிலே பட்டுக் கிடந்தா ரென்க.

செல்வன் சீவகனுக்கு உவமை; குழவியஞ் செல்வன்-பால சூரியன். மங்குல்-மேகம். வள்ளலின் தேரோடு மைந்தர் தேர்மயங்கலின்; வள்ளல்-சீவகன். மைந்தர்-கட்டியங்காரன்புதல்வர். வில்லுமிழ்ந்த சரம். மிடைந்து-நெருங்குதலால். கதிர்-சூரியன்.

2308. குருதிதோய்ந்த வாள்போலும் ஒளியையுடைய அரவு எனலுமாம். வலம்புரி-சங்கத்தை. அவன்-சீவகன். தெழித்தலும்-முழக்குதலும். சங்கத்திற்குத் திங்களும், கைக்குப் பாம்பும் உவமைகள். கைக்குப்பாம்பு: *சீவக.2468.* கீழ்நோக்கி யெழுந்த பொருவில்லாத முழக்கினால். அரவம்-பாம்பு. வில்லுக்குப் பாம்பு உவமை: *சீவக.1850,* அடிக். அண்ணலது கண் அழலை உமிழ்ந்தது; அண்ணல்: சீவகன்.

2309. கங்கைகடலில்பாய்வதைப்போன்று. (*பி-ம்.*) 'கங்கைமால்.' காளைதன்கார்முகம்-சீவகனுடைய வில்; எழுவாய். மைந்தராகிய ஆர்த்த

நீங்கினார்: வினையெச்சமுற்று. இத்துணையும், கட்டியங்காரற்கு உதவியான அரசருடனும், அவன் படைத்தலைவருடனும், [1]அவன் புதல்வர் அணிவகுத்து வந்தவருடனும் சீவகன் பொருதபடி கூறினார். (208)

2310. நிவந்த வெண்குடை வீழவும் வேந்தர் நீள்விசும் பேறவும்
உவந்து பேய்க்கண மாடவு மோரி கொள்ளை கொண்டுண்ணவும்
கவந்த மெங்கணு மாடவுங் களிறு மாவொடு கவிழவும்
சிவந்த சீவக சாமிகண் புருவ மும்முரி முரிந்தவே.

இதுமுதலாகத் தனியே பதுமவியூகம் வகுத்துநின்ற கட்டியங் காரனுடன்சீவகன்பொருகின்றமை கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) குடை வீழவும், அவனைச் சூழ்ந்த வேந்தர் விசும் பேறவும், ஆடவும், உண்ணவும், குறைத்தலை எங்குமாடவும், களிறும் மாவும் கவிழவும் சீவகசாமி கண்கள் சிவந்தன; அவற்றிற்கு உதவியாகப் புருவமும் முரிதலைச்செய்தவென்க.

எச்சங்கள் எதிர்காலம் நோக்கின. குறையாகிய தலையையுடைய தனைக் குறைத்தலையென்றது ஆகுபெயர். அவன் படை வகுப்பைக்கண்டு சீவகற்குக் கோபம் நிகழ்ந்தமை கூறினார். 'முரிமுரிந்த' என்பதனை, "அணியலுமணிந்தன்று'' (புறநா. கடவுள் வாழ்த்து) என்றாற்போலக் கொள்க. (209)

2311. பொய்கை போர்க்களம் புறவிதழ் புலவு வாட்படை புல்லிதழ்
ஐய கொல்களி றகவித ழுரச ரல்லிதன் மக்களா
மையில் கொட்டையம் மன்னனா மலர்ந்த தாமரை வரிசையாற்
பைய வுண்டபின் கொட்டைமேற் பவித்தி ரத்தும்பி பறந்ததே.

வருடைய வாயெல்லாம் நிறையும்படி. ஆர்த்த வாய் நிறைய அம்பெய்தல்; சீவக.2286. அம்பின் செலவிற்குக் கங்கையின் பரந்த செலவும், மைந்தர் வாய்க்குக் கடலும் உவமைகள். வில், கான்றபின். அழலம்பு நெஞ்சத் தைப் போழ்ந்து உண்ணுதலால் உயிர் நீங்கினார்; அழலம்பு: சீவக.2295. (பி-ம்.) 'நெஞ்சம் பொங்கழல்.' முழையில் சிங்கவேறுகள் கிடந்தாற் போல். சிறுவர்-கட்டியங்காரன் புதல்வர். துஞ்சினார்-இறந்தார்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'அவனுடனும் அவன்புதல்வரதனியை வகுத்து.'

2310. நிவந்த-உயர்ந்த. உவந்து ஆடவும். ஓரி-கிழநரி. கவந்தம்-தலையற்ற உடல். மா-குதிரை. சீவகசாமியின் கண்கள் சிவந்தன. முரி முரிந்த-வளைதலைச்செய்தன.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கோபித்து, பொய்கைபோர்க்களமாக, புறவிதழ் வாட்படையாக, அதற்குள்ளிற் புல்லிய இதழ் களிறாக, உள்ளிற் சிறிய விதழ் அரசராக, அல்லி தன்பிள்ளைகளாக, கொட்டை தானாக மலர்ந்ததொரு பதும வியூகத்தை முறையாலே மெல்லக் கொன்ற பின்பு அக்கொட்டைமேலேதும்பி பறந்ததென்க.

குலனுங்குணனுமுதலியன தூயனென்பது தோன்ற, 'பவித் திரத்தும்பி' என்றார். *(210)*

(வேறு)

2312. கலைமுத்தங் கொள்ளு மல்குற் கார்மழை மின்ன னார்தம்
முலைமுத்தங் கொள்ளச் சாந்த மழிந்துதார் முருகு விம்மும்
மலைமுத்தங் கொள்ளு மார்பின் மன்னனுங் கண்டு காய்ந்தான்
சிலைமுத்தங் கொள்ளுந் திண்டோட் செம்மலுந் தீயிற் சேந்தான்.

(இ-ள்.) மேகலை பொருந்துதலைக்கொள்ளும் அல்குலை யுடைய மகளிர் தம்முலைகள் புல்லுதலிற் சாந்தமழிந்து தாரிற்றேன் விம்மும் மார்பினையுடைய மன்னனும் சீவகனைக்கண்டு காய்ந்தான்; விற்பொருந்தும் தோளினையுடைய சீவகனும் அவனைக் கண்டு தீப்போலக் கோபித்தானென்க.

மலையை உவமிக்கப் பொருந்தும் மார்பு. *(211)*

2311. போர்க்களம் முதலியன முறையே பொய்கை முதலியனவாக உருவகம் செய்யப்பட்டன. ஐய-வியக்கத்தக்க. மையில்-குற்றமில்லாத. மன்னனா-கட்டியங்காரனாக. மலர்ந்த தாமரை-மலர்ந்ததொரு பதும வியூகத்தை. வரிசையால்-முறைமையால். பைய உண்டபின்-மெல்லக் கொன்ற பின்பு. கொட்டைமேல்: கட்டியங்காரன்மீது. பவித்திரத்தும்பி-பரிசுத்தமான சீவகனாகிய வண்டு; *சீவக.1169*, அடிக். தாமரையென்ற தற்கேற்பத் தும்பி என்றார். தாமரையின் இதழ்வகை இதிற் கூறப் பட்டிருத்தல்போல, பின்குறிப்பிட்டுள்ளஇடங்களிலும் ஒருவகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; *பெரும்பாண். 402-5; பரி.* திரட்டு. *7; பெருங்.3.3: 50-109.*

2312. கார்மழை-கரிய மேகத்திடத்து. முலை முத்தம்கொள்ள-முலைகள்புல்லுதலைச்செய்தலால். தார்முருகு-மாலையிலுள்ளதேன்; முருகு-வாசனை எனலுமாம். மலைமுத்தம் கொள்ளும் மார்பின்-மலையை ஒப்பிடப் பொருந்துதலைக் கொண்ட மார்பினையுடைய. மன்னன்: கட்டியங்காரன். காய்ந்தான்-கோபித்தான். சிலைமுத்தம் கொள்ளும்திண்டோட் செம்மல்-வில்பொருந்துதலைக் கொண்டவலிய தோளையுடையசீவகன்; "சிலைமுத்தங் கொண்டதிண்டோட்டேவகன்" *(கூர்ம.கண்.அவ.1.)*

2313. தன்மதந் திவண்ட வண்டு தங்கிய காட்டுள் வேழம்
பின்மதஞ் செறித்திட் டஞ்சிப் பிடிமறக் திரிந்து போகும்
வென்மதக் களிற்று வெய்ய வசனிவே கத்தின் மேலான்
மின்னுமிழ் மாலை வேந்தன் வீரற்கு விளம்பி னானே.

(இ-ள்.) தன்மதத்திலே[1] திளைத்த தேனினம்போய்த் தங்கிய காட்டிலே வேழங்கள் அவற்றின் நாற்றத்தாலே அஞ்சி மதஞ்[2] செறித்துப் பிடியை மறந்து கெட்டுப்போதற்குக் காரணமான களிறாகிய அசனிவேகத்தின் மேலானாகிய வேந்தன் சீவகனுக்கு ஒருமொழி கூறினானென்க.

இதனால், யானையின் வலி கூறினார். (212)

2314. நல்வினை யுடைய நீரார் நஞ்சுணி னமுத மாகும்
இல்லையே லமுது நஞ்சா மின்னதால் வினையி னாக்கம்
கொல்வல்யா னிவனை யென்று மிவன்கொல்லு மென்னை யென்றும்
அல்லன நினைத்தல் செல்லா ரறிவினாற் பெரிய நீரார்.

(இ-ள்.) நல்வினையுடையார் பகைவரிட்ட நஞ்சையுண்டால் அதுவும் கொல்லாது ; அந்நல்வினையின்றேல் தானழியாதிருத்தற்கு உண்ட அமிர்தும் கொல்லும்; இருவினையினாக்கம் இத்தன்மைத் தாயிருந்தது ; ஆதலின், அறிவுடையார், யான் இவனைக் கொல்வே னென்றும் இவன் என்னைக்கொல்வனென்றும் பொருளல்லன நினையார்; ஆதலின், இது நின் செயலென்று கருதவேண்டா வென்றா னென்க.

2313. மதத்திலே திவண்ட வண்டு; திவண்ட-மூழ்கிய. அஞ்சி, மதம் செறித்திட்டுப் பிடியை மறந்து இரிந்துபோகும்: அஞ்சி-மதத்தின் நாற்றத்திற்குப் பயந்து. செறித்திட்டு- மிக்கு; ஒருசொல். இரிந்து போதற்குக் காரணமான களிறாகிய அசனிவேகம்; இவ்வியானை கட்டியங்காரனுடைய பட்டத்துயானை. மின்-ஒளி. மேலானாகிய வேந்தன்: கட்டியங்காரன். வீரற்கு: சீவகனுக்கு.

(உரை.) (பி-ம்.)[1] 'துதைந்த.' [2] 'செறிந்து.'

2314. நீரார்-தன்மையார். நஞ்சு உணின் அமுதமாகும்-தாம் விடத்தையுண்டாலும் அது அமுதம்போலாகும். இல்லையேல்-நல்வினை இலரானால். உண்டது அமுதானாலும் நஞ்சுபோலாகும். வினையின் ஆக்கம் இன்னதால். அடி, 1-2: "அஞ்சுதரு தீவினையி னாரமுது நஞ்சாம், நஞ்சுமமு தாமுரிய நல்வினையின் மாதோ" *(வி-பா. சம்பவ. 100.)* அறிவினாற் பெரிய நீரார், யான் இவனைக் கொல்வல் என்றும், இவன் என்னைக் கொல்லுமென்றும் அல்லன நினைத்தல்

என்றது: தன்சிறையை[1] அவன் தெய்வத்தால் நீங்கின தன்மையையும், [2]தனக்கு அரணாகவிட்ட வியூகம் பட்ட தன்மையையும் காட்டியபடி. (213)

2315. அகப்படு பொறியி னாரை யாக்குவா ரியாவ ரம்மா
மிகப்படு பொறியி னாரை வெறியராச் செய்ய லாமோ
நகைக்கதிர் மதியம் வெய்தா நடுங்கச்சுட் டிடுத லுண்டே
பகைக்கதிர்ப் பருதி சந்து மாலியும் பயத்த லுண்டே.

(இ-ள்.) நீ கேளாய்: நின்கையிலே அகப்படுதற்குக் காரணமான தீவினையுடையாரை ஆக்குவார் யாரென்று தன் புதல்வர் பட்டமைகருதிக் கூறினான். ஆதற்கு வேண்டுநல்வினையுடையாரை வெறுவியராக்கலாமோவென்று அவர்கள் நூற்றுவராலும் நின்னைக் கொல்லக்கூடாதாயிற்றேயென்று கூறினான். இங்ஙனம் என் புதல்வர் நின் கையாலேபடுதலின், இனி ஞாயிறும் தன் தன்மைதிரிந்து தட்பமுடைத்தாதலும் உலகிலேயுண்டாம். நீ அவரைக் கோறலின், மதியம்[3] தன் தன்மை திரிந்து வெவ்விதாதலும் உலகிலுண்டாமென்று அவரை வியந்து கூறினானென்க.

ஏகாரங்கள், தேற்றம். பகை-மதிக்குப் பகை. (214)

2316. புரிமுத்த மாலைப் பொற்கோல் விளக்கினுட் பெய்த நெய்யும்
திரியுஞ்சென் றற்ற போழ்தே திருச்சுடர் தேம்பி னல்லால்
எரிமொய்த்துப் பெருக லுண்டோ விருவினை சென்று தேய்ந்தாற்
பரிவுற்றுக் கெடாமற் செல்வம் பற்றியா ரதனை வைப்பார்.

செய்யார்; அல்லன-தம் காரியமல்லனவற்றை. நினைத்தல் செல்லார்-நினையார்; ''இமைத்தல் செல்லான்'' (சீவக. 2506) என்பது போல.

(உரை.) [1]அவன்: சீவகன். [2]தனக்கு என்றது கட்டியங்காரனை.

2315. அகப்படுதற்குக் காரணமான பொறியினாரை; பொறி-ஈண்டுத் தீவினை. ஆக்குவார்-உண்டாக்குவார். மிகப்படு பொறியினாரை-மிகுதியாக உண்டான நல்வினை உடையவரை. வெறியரா-நல்வினையில்லாதவராக. மதியம் வெய்தாகச் சுட்டிடுதல் உண்டே; ''வாய்மையிற் பொய்தோன்றிற், றிங்களுட் டீத்தோன்றி யற்று'' (கலி.41:23-4.) பருதி சந்தையும் ஆலியையும் பயத்தலுண்டே; சந்து-சந்தனம்; ஆலி-ஆலங்கட்டி.

(உரை.) [3](பி-ம்.) 'தன்றண்மை.'

2316. பொற்கோல் விளக்கு-பொன்னாலாகிய தண்டையுடைய விளக்கு. அற்ற போழ்தே-கெட்ட போதே. சுடர்-பிழம்பு. தேம்பினல்லால்.

புரி-வடம். கோல்-தண்டு.

(இ-ள்.) நெய்யும் திரியும் மாண்ட பொழுதே அழகிய விளக்கு அவிதலன்றி நெருப்புச்செறிந்து மிகுதலுண்டோ? அதுபோலப் பெரிய நல்வினை மாண்டாற் செல்வம் கெடாதபடி அதனைப் பிடித்து வைப்பார் யாவருமில்லை. ஆதலின், இது நின்செயலன்று காணென்றானென்க.

முன்னே, "மொய்யமர் பலவும் வென்றான்" (சீவக.205), தன்புதல்வர் சூழக் கிடக்கின்றமை கண்டும் செற்றம் மிக்கு மேற்செல்லாது இங்ஙனம் கூறினான், [1]அரசகுலமன்மையின். (215)

2317. நல்லொளிப் பவளச் செவ்வாய் நன்மணி யெயிறு கோலி
வில்லிட நக்கு வீர னஞ்சினா யென்ன வேந்தன்
வெல்வது விதியி னாகும் வேல்வரி னிமைப்பே னாயிற்
சொல்லிநீ நகவும் பெற்றாய் தோன்றன்மற் றென்னை யென்றான்.

(இ-ள்.) சீவகன் அதுகேட்டு, இவன் இங்ஙனம் குறைந்தே நிற்பனாயின், கோறல் அரிதென்று கருதி, அவற்குச் செற்றமிகும்படி பெருகச்சிரித்து, நீ அஞ்சினாய்காணென்ன, வேந்தன் கூறுவான்: வெல்லுந்தன்மை விதியாலுண்டாம்; அது யான்கூறேன்; தோன்றால்! நின்கையில் வேல்வந்தால் இமைப்பேனாயின், ஈண்டு என்னைக் கூறிய அஞ்சினாயென்ற சொல்லை ஆண்டுக் கூறி நீ சிரிக்கவுங் கடவை என்றானென்க.

பெற்றாய்: காலமயக்கம். (216)

எரிமொய்த்து-தீச்செறிந்து. அடி, 1-3: "விளக்குநெய், தேய்விடத்துச் சென்றிருள் பாய்ந்தாங்கு நல்வினை, தீர்விடத்து நிற்குமாந் தீது" (நாலடி.51); "புண்ணிய நறுநெயிற் பொருவில் காலமாம், திண்ணிய திரியினில் விதியென் றீயினில், எண்ணிய விளக்கவை யிரண்டு மெஞ்சினால், அண்ணலே யவிவதற் கையம் யாவதோ" (கம்ப. கிளைகண்டு. 75.) இருவினை-பெரிய நல்வினை. செல்வம் கெடாமல் அதனைப்பற்றிவைப்பார்யார்.

(உரை.) [1]அரசகுலமன்மையினென்றது கட்டியங்காரன் அரசகுலத் தானல்லாமையைக் குறித்தது.

2317. மணியெயிறு-முத்துப்போலும் பற்கள். கோலி வில்லிட-வரிசையாக ஒளிவிடும்படி. வீரன் நக்கு: வீரன்-சீவகன்; நக்கு-பெருகச் சிரித்து. என்ன-என்றுகூற. வேந்தன்-கட்டியங்காரன். உன்வேல் என்மேல் வரின். நீ என்னை அஞ்சினாயென்ற சொல்லைச் சொல்லி. நகவும் பெற்றாய்-சிரிக்கவும் பெறுவை. தோன்றல்-சீவகன்; விளி.

2318. (1) பஞ்சிமெல் லடியி னார்தம் பாடகந் திருத்திச் சேந்து
நெஞ்சுநொந் தழுத கண்ணீர் துடைத்தலி னிறைந்த கோல
அஞ்சனக் கலுழி யஞ்சே றாடிய கடக வண்கை
வெஞ்சிலை கொண்டு வெய்ய வுருமென முழங்கிச் சொன்னான்.

(வேறு)

2319. (2) இல்லாளை யஞ்சி விருந்தின்முகங் கொன்ற நெஞ்சிற்
புல்லாள னாக மறந்தோற்பி னெனப்பு கைந்து
வில்வா ளழுவம் பிளந்திட்டு வெகுண்டு நோக்கிக்
கொல்யானை யுந்திக் குடைமேலுமொர் கோறொ டுத்தான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) திருத்திச் சிவந்து கண்ணீர்துடைத்தலின் அஞ்சனமாகிய கலக்கத்தையுடைய சேற்றையாடிய நிறைந்த கோலத்தையுடைய கை.

(2) அழுவம்-பரப்பு.

(இ-ள்.) அங்ஙனம்கூறிக்கையிலே வில்லையெடுத்து உருவென முழங்கி, மறம் தோற்றேனாயின், மனையாளையஞ்சி விருந்தின் முகத்தை மகிழ்ச்சிசெய்யாது விட்ட புல்லாளனாகக்கடவேனென்று வஞ்சினஞ்சொன்னான்; சொல்லிப் புகைந்து பிளந்து நோக்கி உந்திச் சச்சந்தனைக்கொன்ற தவற்றின்[1] மேலே சீவகனையுங் கொல்லக் கருதி ஓரம்பைத் தொடுத்தானென்க.

சச்சந்தனைக்கொன்று குடை கவித்தலின், குடையிட்டு நிற்பதன்மேலு மெனவே அவனைக்கொன்றமை கூறிற்றாம். இனி, 'மேலும் வழங்கினானே' என்று பாடமோதி, சீவகனெய்தமை பொறாது கட்டியங்காரன் அம்புதொடுத்தானென் பாருமுளர். *(217-8)*

2318. பாடகம்-மகளிர் காலில் அணிவது. அஞ்சனக் கலுழியஞ் சேறு-மையாகிய கலங்குதலையுடைய சேற்றை. ஆடிய நிறைந்த கோலத்தையுடைய கை. கையிற்சிலையைக்கொண்டு. உரும்-இடி.

2319. மறம் தோற்பின், இல்லாளை அஞ்சி விருந்தின் முகத்தைக் கொன்ற நெஞ்சினையுடைய புல்லாளனாக எனப்புகைந்து; "இல்லாளை யஞ்சுவா னஞ்சுமற் றெஞ்ஞான்றும், நல்லார்க்கு நல்ல செயல்" *(குறள், 905)*; "இன்னோக்கிய ரில்வழி யெய்திய நல்விருந்தும்.... ஆமென மீண்ட தவ்வேல்" *(கம்ப. சடாயுவுயிர். 119.)* மறம்-வீரம். புல்லாளன்-அற்பன். புகைந்து-கோபித்து. வில்லும் வாளுமாகிய அழுவத்தைப் பிளந்திட்டு; பிளந்திட்டு-பிளந்து; ஒருசொல். கோல்-அம்பு.

(மேற்.) அடி, 1-2: குறள், 905, பரிமேல்.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'மேலும்.'

2320. தொடுத்தாங்க வம்பு தொடைவாங்கி விடாத முன்னம்
அடுத்தாங்க வம்புஞ் சிலையும்மத னாணு மற்றுக்
கடுத்தாங்கு வீழக் கதிர்வான்பிறை யம்பி னெய்தான்
வடித்தாரை வெள்வேல் வயிரம்மணிப் பூணி னானே.

(இ-ள்.) சீவகன், கட்டியங்காரன் ஆங்குத் தொடுத்த அவ்வம்பைத் தொடையை நிரம்பவாங்கி விடுதற்குமுன்னே, அவ்வம்பு முதலியன சேர அவ்விடத்தேயற்றுக் கோபித்துப்போனாற் போல வீழும்படி எய்தானென்க.

'தொடுத்த', 'வடித்த' என்பன விகாரம். கடுத்து-கடுகி யென்றுமாம். (219)

2321. அம்புஞ் சிலையு மறுத்தானென் றழன்று பொன்வாள்
வெம்பப் பிடித்து வெகுண்டாங்கவன் றேரின் மேலே
பைம்பொன் முடியான் படப்பாய்ந்திடு கென்று பாய்வான்
செம்பொன் னுலகி னிழிகின்றவொர் தேவ னொத்தான்.

(இ-ள்.) பொன்முடியான், அம்பையும் வில்லையும் அவனறுத்தா னென்று வெகுண்டு வாளைஅழன்று வெம்பும்படி பிடித்துச்சீவகன் தேரிலே பட்டுக்கிடக்கும்படி அத்தேரிடத்தே பாயக்கடவேனென்று பாய்கின்றவன், யானையினின்றும் போந்த பொழுது, நல்வினை யுலந்து பொன்னுலகினின்றும் போதுகின்ற ஒரு தேவனை ஒத்தா னென்க. (220)

2322. மொய்வார் குழலார் முலைப்போர்க்கள மாய மார்பிற்
செய்யோன் செழும்பொற் சரஞ்சென்றன சென்ற தாவி
வெய்தா விழியா வெருவத்துவர் வாய்ம டியா
மையார் விசும்பின் மதிவீழ்வது போல வீழ்ந்தான்.

2320. ஆங்குத் தொடுத்த அவ்வம்பை. தொடை-மீண்டும் தொடுத்தலை. விடாத முன்னம்-விடுவதற்குமுன்பு. (பி-ம்.) 'எல்லை மடுத்தாங்குவம்பு.' அவ்வம்பும்சிலையும்நாணும் ஆங்கு அடுத்து அற்றுக் கடுத்தாங்கு வீழும்படி. பிறையம்பினால் எய்தான்; அடுத்து-ஒன்றாக. கடுத்தாங்கு-கோபித்துப் போனாற்போல. வடித்தல்-பயிற்றல். தாரை-ஒழுங்கு. வேலையுடைய பூணினான்: சீவகன்.

2321. அவன் அறுத்தானென்று: அவன்-சீவகன். அழன்று-கோபித்து. வாளை வெம்பும்படி பிடித்து. முடியான் தேரின்மேலே படப்பாய்ந்திடுகென்று பாய்வான்; முடியான்-சீவகன். பட-இறங்கும் படி. பாய்ந்திடுகென்று-சீவகன் தேரின்மேலே பாய்வேனென்று. பாய்வான்-பாய்கின்ற கட்டியங்காரன்.

(இ-ள்.) மகளிர்முலைக்குப் போர்க்களமாகிய மார்பிலே சீவகனம்புகள் சென்றனவாக, அவனது ஆவிசென்றது; அப்பொழுது விழித்துக் கண்டார் வெருவ வாயைமடித்து விசும்பினின்றும் மதி வீழுந்தன்மை போல வீழ்ந்தானென்க.

சச்சந்தனை, "வெஞ்சுடரி னாண்டகை யவிந்தான்" (*சீவக.289*) என்று ஞாயிற்றினோடு உவமை கூறிப்போந்து, அவன் புதல்வன் அவனேயாமாதலின், ஈண்டும் சீவகனைச் செய்யோனென்று ஞாயிறாக்கி அஞ்ஞாயிற்றின் முன்னர் மதி நில்லாதே கெடுமென்பது தோன்ற, 'மதிவீழ்வதுபோல வீழ்ந்தான்' என்றார். மேகத்தை யானைக்குவமை கூறினார். இதனால், சச்சந்தன் பட்ட அன்று தொட்டு இன்றளவும் கட்டியங்காரன் கொடுங்கோலிருள் பரப்ப அரசாண்ட தன்மையும், அதுதான் இராக்காலத்தே இருள் பரந்து மதியாண்ட தன்மைத்தென்றும் கூறினார். *(221)*

(வேறு)

2323. கட்டியங் கார னென்னுங் கலியர சழிந்த தாங்குப்
பட்டவிப் பகைமை நீங்கிப் படைத்தொழி லொழிக வென்னாக்
கொட்டினர் முரச மள்ள ரார்த்தனர் குருதிக் கண்ணீர்
விட்டழு தவன்க ணார்வ மண்மக ணீக்கி னாளே.

(இ-ள்.) கட்டியங்காரனென்னும் கலியாகிய அரசு பட்டது; இனி மாறுபாடு நீங்கிப் போர்த்தொழிலொழிகவென்று அவ்விடத்தே முரசைக் கொட்டினார்; அதுகேட்டு வீரரார்த்தனர்; அப்பொழுது மண்மகள், குருதியாகிய கண்ணீரைச் சொரிந்து அழுது அவன்கண் ஆர்வத்தைக் கைவிட்டாளென்க. *(222)*

2324. ஒல்லைநீ ருலக மஞ்ச வொளியுமிழ் பருதி தன்னைக்
கல்லெனக் கடலி னெற்றிக் கவுட்படுத் திட்டு நாகம்
பல்பகல் கழிந்த பின்றைப் பன்மணி நாகந் தன்னை
வல்லைவாய் போழ்ந்து போந்தோர் மழகதிர் நின்ற தொத்தான்.

2322. மொய்வார் குழலார்-நெருங்கிய நீண்ட கூந்தலையுடைய மகளிரது. முலைக்குப் போர்க்களமாகிய கட்டியங்காரனுடைய மார்பில். செய்யோன்-சீவகனுடைய. சரம்-அம்பு. கட்டியங்காரனுடைய. ஆவி சென்றது. வெய்தாகவிழித்து. வெருவ-கண்டார்அஞ்சும்படி. மை-மேகம். வாயைமடித்து, விசும்பினின்றும்மதிவீழ்வதுபோலவீழ்ந்தான்.

(மேற்.) அடி, 2: நன். வினை. 32, மயிலை, சங்கர; *பிரயோக.* திங்ங. 5.

2323. கலியாகிய அரசு அழிந்தது; *சீவக.1926.* பட்ட-தோன்றிய. படைத்தொழில் ஒழிக-போர்த்தொழில் நீங்குக. ஆங்கு முரசத்தைக் கொட்டினர். மள்ளர்-வீரர். குருதியாகிய கண்ணீரை விட்டு அழுது. அவன்கண்-கட்டியங்காரனிடத்து. மண்மகள்-பூமிதேவி. மண்மகள், விட்டுஅழுதுநீக்கினாள்என்க.

(இ-ள்.) நாகம் ஒளியுமிழ்பருதியை உலகமஞ்சும்படி கடலிலே கடுக விழுங்குகையினாலே அப்பன்மணி நாகத்தைப் பலநாட் சென்ற பின்பு வாயைப் பிளந்து போந்து அக்கதிர் நின்ற தன்மையை யொத்தான்சீவகனென்க.

அது, "மந்திரிமாநாகமுடன்விழுங்கிற்று" (சீவக.290) என்றதனை. இது[1] தந்தைபுதல்வனாய்ப்பிறப்பனென்னும்விதிபற்றிக்கூறினார். (223)

2325. கோட்டுமீன் குழாத்தின் மள்ள ரீண்டினர் மன்னர் சூழ்ந்தார்
மோட்டுமீன் குழாத்தி னெங்குந் தீவிகை மொய்த்த முத்தம்
ஆட்டுநீர்க் கடலி னார்த்த தணிநகர் வென்றி மாலை
கேட்டுநீர் நிறைந்து கேடில் விசயைகண் குளிர்ந்த வன்றே.

கோட்டுமீன்-சுறா. மோட்டுமீன்-உடு. முத்தை அலைக்கின்ற நீர். இன்கள், பொரு.[1] கனவு புணையாக இறந்துபடாதிருத்தலின், 'கேடில் விசயை' என்றார். மாலை-ஒழுங்கு.

(இ-ள்.) மள்ளர் ஈண்டினார்; அரசர் சூழ்ந்தார்; விளக்கு மொய்த்தன; நகர் ஆர்த்தது; விசயை வெற்றியொழுங்கைக் கேட்டு அரசனை நினைத்தலின், கண் நீர்நிறைந்து பின்பு குளிர்ந்தன வென்க.

அவன் புதல்வரைக் கொன்று பின் அவனைக் கொன்றதனை 'ஒழுங்கு' என்றார். (224)

2324. நாகம், பருதிதன்னைஉலகமஞ்சும்படிகடலின்நெற்றியிலே ஒல்லைக்கவுட்படுத்திடலால்; நாகம்-கேதுவென்னும் பாம்பு. நெற்றி-உச்சி, ஒல்லை-விரைவு. கவுட்படுத்திடல்-விழுங்குதல். வல்லை-விரைய. வாயைப் போழ்ந்து போந்து மழகதிர் நின்ற தொத்தான்; சீவக.2371, 2523; பெருங்.1.33:129-31. மழகதிர்-பாலசூரியன்.

(உரை.) [1]நாலடி. 367.

2325. கோட்டுமீன்-கொம்பையுடைய சுறாமீன். வீராக்குச் சுறாமீன்கள் உவமை; சீவக.1845, அடிக். ஈண்டினர்-நெருங்கினர். மோட்டுமீன்-மேலேயுள்ள நட்சத்திரம். நட்சத்திரக் குழாத்தினைப் போல் தீவிகை மொய்த்தன; தீவிகை-விளக்கு. முத்தை ஆட்டுகின்ற நீரையுடைய கடலைப்போல நகர் ஆர்த்தது; ஆட்டுதல்-அலைத்தல். வென்றிமாலையைக்கேட்டு விசயை கண் நீர் நிறைந்து குளிர்ந்தன; மாலை-இயல்பு.

(உரை.) [1]"முன்னுரைத்த மூன்று கனவும் புணையாக, என்னுயிரைத்தாங்கியிருந்தேன்." (சீவக.1803.)

2326. அணிமுடி யரசர் மாலை யழனுதி வாள்க ளென்னும்
மணிபுனை குடத்தி னெய்த்தோர் மண்ணுநீர் மருள வாட்டிப்
பணைமுலைப் பைம்பொன் மாலைப் பாசிழைப் பூமி தேவி
இணைமுலை யேக மாக நுகரிய வெய்தி னானே.

(இ-ள்.) முடியினையும் மாலையினையும் குருதி தோய்ந்த வாள்களையுமுடைய நெருப்பினது கொழுந்தென்னும் அரசர், சீவகனை மணிபுனை குடத்தின் மண்ணுநீராலே ஆட்ட, அவன் நிலமகள்முலையைப் பொதுவற நுகர்தற்கு அவளைப் பொருந்தி னானென்க.

ஆட்டி-ஆட்ட. இது [1]வீராபிடேகம். முலையினையும், மாலை யினையும், இழையினையுமுடைய நிலமகள். இனி அரசரைக் கொண்டு வாள்களென்னுங் குடத்தின் நெய்த்தோராகிய மண்ணு நீராலே மண்மகளையாட்டுவித்து அவளையெய்தினானென்பாரு முளர். (225)

10. மண்மகளிலம்பகம் முற்றிற்று.

ஆகக்கவி, 2326

2326. மாலையையுடைய அரசரைக் கொண்டு. குடத்தின்-குடத்தினால். நெய்த்தோராகிய மண்ணுநீரால். மண்மகளை ஆட்டி; ஆட்டி-ஆட்டு வித்து. பூமிதேவியின் முலையை ஏகமாக நுகரிய எய்தினான்; ஏகமாக-தானொருவனாக. நுகரிய-அனுபவித்தற்கு.

(உரை.) [1]வீராபிடேகம்-பகைவரை வென்ற வீரர்க்குப் பண்ணும் அபிஷேகம்; இது விசயாபிஷேகமெனவும் வழங்கும்; "திருமகண் மருவிய செங்கோல் வேந்தன்" என்னும் மெய்க்கீர்த்தியில் 'திசையது நிகழ வீராபிஷேகம் பண்ணி' எனவும், "திருமாதர் புவியெனும் பெருமாதர்" என்னும் மெய்க்கீர்த்தியில் 'விசயாபிஷேகஞ் செய்து' எனவும் வருதல்காண்க. இவை சிலாசாசனத்திற் கண்டவை.

பதினோராவது
பூமகளிலம்பகம்

2327. கண்ணாடி யன்ன கடிமார்பன் சிவந்து நீண்ட
கண்ணாடி வென்று களங்கண்டு நியம முற்றிக்
கண்ணாடி வண்டு பருகுங்கமழ் மாலை மூதூர்க்
கண்ணாடி யானை யவர்கைதொழச் சென்று புக்கான்.

கண்ணாடி, தன்னைச் சேர்ந்தவர் செயலாயே இருக்குமாறு போல இம்மார்பும் தன்னைச் சேர்ந்த மகளிர் செயலாயே இருத்தலின், 'கண்ணாடியன்ன மார்பன்' என்று இன்பச்சிறப்புக் கூறினார்; கடி-வரைவு; "கையுங் காலுந் தூக்கத் தூக்கும், ஆடிப் பாவை போல, மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் றாய்க்கே" *(குறுந். 8)* என்றாற்போல; கண்ணாடிபோல முதுகுகாட்டாத மார்பனென் பாருமுளர்; பகைவர் வீரத்தினழகை விளக்கும் மார்புமாம். கண் ஆடிவென்று-கண் எல்லாரிடத்தும் உலாவி வென்று; "காலாடு போழ்தின்" *(நாலடி. 113)* என்றாற்போல. நியமமுற்றி-களவேள்வி முதலியன முடித்து. முன்னே மஞ்சனமாடுதலிற் பின் களவேள்வி முடித்தான். கள் நாடி-கள்ளைத் தேடி. மாலைகளணிந்த மூதூர்க் கண்ணே. ஆடு யானையவர்-வெற்றி யானையுடையவர்.

(இ-ள்.) மார்பன், நியமமுற்றி மூதூரிலே சென்று புக்கா னென்க. *(1)*

2328. கூடார் புலியு முழைக்கோளரி யேறு மன்ன
கூடார் மெலியக் கொலைவேனினைந் தானை யேத்திக்
கூடார மாலைக் குவிமென்முலைக் கோதை நல்லார்
கூடார மாட மயில்போலக் குழீயி னாரே.

கூட்டிலேயிருந்த புலியையும் முழையில் அரியையுமொத்த பகைவரென்றது, சூரபன்மனையும் ஒழிந்த அவுணரையும்;

2327. கண்ணாடியின் இயல்பு: *சீவக.957*, அடிக்.; "ஆடியுட் பாவையன்னாள்" *(தஞ்சை. 389.)* மார்பன்-சீவகன் . கண்ஆடி-கண்கள் எல்லாரிடத்தும் உலாவிச்சென்று. நியமம்முற்றி-போர்க்களவேள்வியை முடித்து. கள்ளைநாடி வண்டுபருகுகின்ற. மூதூர்க்கண்-இராசமாபுரத்தே. ஆடுயானையவர்-வெற்றியைக்கொண்டயானையையுடையவீரர்.

(மேற்.) அடி, 1: *நன்.* உரி. 16, மயிலை; சங்கர; *நேமி.* உரி. 3.

2328. கூடு ஆர் புலி-கூட்டிலே இருந்த புலி; பகைவர்க்குவமை; "கொடுவரிக் குருளைகூட்டுள்வளர்ந்தாங்கு" *(பட்.221.)* முழையிலுள்ள

அவர்வருந்தும்படி வேல் நினைந்தா னென்றது முருகனை; "அவுணர் நல்வல மடங்கக் கவிழிணர், மாமுதறடிந்த..... சேஎய்" (6.59-61) என்றார்; தேவர், இவனுக்கு முருகனென்று ஒருபெயர் கூறினார்; மேலும், "திருமால் போந்தான்" (சீவக. 2369) என்பர்.

(இ-ள்.) கூடின ஆரமுதலியவற்றையுடைய நல்லார், சீவகனை ஏத்திக் கூடகாரங்களிலும் மாடங்களிலும் மயில்போலத் திரண்டா ரென்க.

கூடாரம்-கூடகாரம்; நெற்கூடுகள். (2)

(வேறு)

2329. மாலைச் செற்றான் மக்களொ டெல்லா முடனேயிம்
மாலைச் செற்றான் வைந்நுனை யம்பின் னிவனென்பார்
மாலைக் கின்றே மாய்ந்தது மாயாப் பழியென்பார்
மாலைக் கேற்ற வார்குழல் வேய்த்தோண் மடநல்லார்.

மால்-சச்சந்தன்.

(இ-ள்.) நல்லார், கட்டியங்காரனை மக்களோடு எல்லாருஞ் சேர இம்மாலைக் காலத்தே அம்பாலே இவன் கொன்றானென்பார்; குணமாலைக்கு மாயாப் பழி இன்றே மாய்ந்ததென்பாராயினா ரென்க.

[1]இவளைத் தீண்டித் துன்பமுற்றானென்னும் பழி. பூமாலைக் கேற்ற குழல். (3)

2330. நாகந் நெற்றி நன்மணி சிந்தும் மருவிபோல்
நாகந் நெற்றிந் நன்மணி யோடை நறவிம்மும்
நாகந் நெற்றிந் நன்மலர் சிந்தி நறிர்செம்பொன்
நாகந் நெற்றி மங்கைய ரொத்தார் மடநல்லார்.

அரியேறு; ஆண்சிங்கம். அன்ன-ஒத்த. கூடார்-பகைவர். வேலை நினைந்தான்; என்றது ஈண்டுச் சீவகனை. கூடு ஆரமாலை-கூடின முத்துமாலையை யணிந்த. நல்லார்-மகளிர். கூடாரத்திலும் மாடத் திலும்.

2329. மாலைச்செற்றான்-சச்சந்தனைக் கொன்றவனான கட்டியங் காரனை. மக்களொடு-அவன் மக்கள்நூற்றுவரோடு. இம்மாலை இவன் அம்பினால் செற்றான் என்பார்; இம்மாலை-இம்மாலைக்காலத்தே. இவன்-சீவகன். மாலைக்கு-குணமாலைக்கு. பழி மாய்ந்தது என்பார். மாலை-பூமாலை நல்லார்-மகளிர்; எழுவாய்.

(உரை.) [1] சீவக. 2099, ந.

(இ-ள்.) மணியையுடைய மலைத்தலையிலே வந்து வீழும் அருவிபோலே மணியோடையையுடைய யானையினெற்றியிலே சுரபுன்னைத் தலையிலுண்டான பூக்களைச் சொரிதலாலே, மாடங்களின்மேல் நின்ற மடநல்லார், சுவர்க்கத்திடத்திற் பூச்சொரிகின்ற மங்கையரை ஒத்தாரென்க. (4)

2331. கோடிக் கோடுங் கூம்புயர் நாவாய் நெடுமாடம்
கோடிப் பட்டிற் கொள்கொடி கூடப் புனைவாரும்
கோடித் தானைக் கொற்றவற் காண்பா னிழைமின்னக்
கோடிச் செம்பொற் கொம்பரின் முன்முன் றொழுவாரும்.

(இ-ள்.) கோளாலே திக்குக்களிலே ஓடுகின்ற நாவாய் தந்த புதிய பட்டினாற்றைத்த கொடிகளை மாடங்களிலே சேரக் கட்டுவாரும், கொற்றவனைக் காண வேண்டிக் கொம்புபோலே வளைந்து அவனைத் தொழுவாருமாயினாரென்க.

இருபது பட்டிற்குக் கோடியென்பதைப் பெயராக்கியுமுரைப்ப. கோடியென்னும் எண்ணையுடைய படை. (5)

2332. அம்புகை வல்வில் லார்கழன் மள்ளர் திறலேத்த
அம்புகைக் கொண்டா லாரிவற் கீண்டு நிகராவார்
அம்புகை யார்ந்த வந்துகி லல்குல் லவிர்கோதாய்
அம்புகைக் காணா மையனைக் கையிற் றொழுதென்பார்.

2330. மணியையுடைய நாகநெற்றியில் சிந்துகின்ற அருவிபோல; நாகநெற்றி-மலையின் உச்சியில். மணியோடையையுடைய நாகநெற்றியில் மலர்சிந்தி; நாகம்- யானை. நற விம்முகின்ற நாகநெற்றியிலுள்ள மலரை; நற-தேன்; நாகநெற்றி-சுரபுன்னை மரத்தின் உச்சி. யானைக்கு மலையும், சுரபுன்னைமலருக்கு அருவியும் உவமைகள். நாகநெற்றி மங்கையர்-சுவர்க்கத்திடத்துத் தேவமங்கையரை.

2331. கோள் திக்கு ஓடும் கூம்பு உயர்நாவாய் கோடிப் பட்டு-கோள்களால் திக்குகளில் செல்லுகின்ற பாய்மரத்தையுடைய உயர்ந்த தோணியால் தருவித்த புதிய பட்டு; கோடி-புதுமை. பட்டினாற் கொண்ட கொடியை மாடத்திற் புனைவாரும். தானை-சேனை. கொற்றவன்-சீவகனை. கோடிச் செம்பொற் கொம்பரின்-செம்பொன்னாலாகிய கொம்பைப்போல வளைந்து. முன்-சீவகன் முன்பு. காணும் பொருட்டுக் கொம்பரைப்போல் தொழுவார்; தொழுவார்-வணங்குவார்.

2332. அம்பு உகை-அம்பைச்செலுத்துகின்ற. வில்லையும் கழலையுமுடைய மள்ளர்-வீரர். திறல்-சீவகனது வன்மையை. அம்பு

(இ-ள்.) அம்பை உகைக்கின்ற வில்லையுடைய வீரரேத்த உலகை இங்ஙனம் கைக்கொண்டால் இனி இவற்கு ஈண்டு நிகராவார் யாரென்பாரும், கோதாய்! ஐயனைக் கையாற்றொழுது கையில்வளையைக்காண்கிலேமென்பாருமாயினாரென்க.

அம்பு சூழ்தலின், அம்பென்று உலகிற்குப் பெயராயிற்று; ஆகுபெயர். அழகியபுகையார்ந்ததுகில். *(6)*

2333. மைத்துன நீண்ட மாமணி மாடம் மிசையேறி
மைத்துன நீண்ட வாட்டடங் கண்ணார் மலர்தூவ
மைத்துன மன்னர் மால்களி றேறிப் புடைசூழ
மைத்துன நீண்ட மாமணி வண்ண னவனொத்தான்.

மை துன்ன-மேகம் நெருங்க. வாள் மைத்து உன்ன நீண்ட கண்-வாள் ஒளி மழுங்கி நினைக்கும்படி நீண்ட கண்; மைத்தல்-ஒளிகெடுதல்; "மைம் மைப்பி னன்று குருடு" *(பழ.188)* என்றாற் போல. மைதுன்ன-கருமை பொருந்த.

(இ-ள்.) மாடத்தையேறி மகளிர் மலர் தூவ, மைத்துன அரசர் சூழச்செல்கின்ற அவன் மணிவண்ணனை ஒத்தானென்க. *(7)*

(வேறு)

2334. ஊது வண்டரற் றும்முயர் தாமரைப்
போது பூங்கழு நீரொடு பூத்துடன்
வீதி மல்கின போன்மிளிர் வேற்கணும்
மாத ரார்முகப் பூவு மலர்ந்தவே.

(இ-ள்.) தாமரைப்பூக் கழுநீரோடே பூத்து மல்கினபோலே மகளிர்முகப்பொலிவும் கண்ணும் பரந்தனவென்க. *(8)*

கைக்கொண்டால்-பூமியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டால்; அம்பு-நீர்; நீர்சூழ்ந்த பூமிக்காயிற்று. இவற்கு ஈண்டு நிகராவார் யார்? அம் புகை ஆர்ந்த-அழகிய அகிற்புகை நிறைய ஊட்டப்பெற்ற. அவிர்தல்-விளங்குதல். கோதாய்: ஒருத்தியை நோக்கிய விளி. ஐயனைக் கையாற் றொழுது கையில் அம்பைக்காணாம் என்பார்; ஐயன்: சீவகன்; அம்பு-வளையல்.

2333. மை துன நீண்ட மாடம்; மை-மேகம். துன=துன்ன-நெருங்க. வாள் மைத்து உன நீண்ட கண்ணார்; மைத்து-ஒளிமழுங்கி. உன-கண்ணின் ஒளியையும் நீட்சியையும் நினைக்கும்படி. மைத்துன மன்னர் புடைசூழ: "மைத்துன மன்னரும்....புடைசூழ" *(பெருங்.1. 38:132-4.)* மை துன-கருமை பொருந்த. அவன் மணிவண்ணனை ஒத்தான்: அவன்: சீவகன்; மணிவண்ணன்-திருமால்.

2334. ஊதுவண்டு-தாதை ஊதுகின்ற வண்டு. கழுநீர்-செங்கழுநீர் மலர். மல்குதல்-நிறைதல். முகப்பூ-முகப்பொலிவு. மகளிர்முகத்துக்குத்

2335. வீணை வித்தகன் வேந்தடு வீங்குதோள்
காணுங் காரிகை யார்கதிர் வெம்முலைப்
பூணு மாரமு மீன்றுபொன் பூத்தலர்ந்
தியாண ரூரம ராபதி போன்றதே.

(இ-ள்.) ஊர், காரிகையாரையும் அவரணிந்த கலங்களையும் தான் ஈன்று, வேய்ந்த பொன்னாற்பொலிவு பெற்றுப் பரத்தலின், சீவகனைவந்துகாண்பதோர்அமராபதியை ஒத்ததென்க. *(9)*

2336. தேம்பெய் கற்பகத் தாரவன் சேர்தலும்
பூம்பெய் கோதைப் புரிசைக் குழாநலம்
ஓம்பு திங்க ளுலந்து சுடர்கண்ட
ஆம்ப லாய்மலர்க் காடொத் தழிந்ததே.

(இ-ள்.) சீவகன்கோயிலைச்சேர்ந்தஅளவிலே, பெய்யப்பட்ட பூங்கோதையையுடைய புரிசையிடத்திருந்த மகளிரழகு, மதி படுதலின் இளஞாயிற்றைக் கண்ட ஆம்பலினுடைய குவிந்த மலர்த்திரளை ஒத்துக்கெட்டதென்க. *(10)*

(வேறு)

2337. மாகம் முழக்கின் மணிநாகம் பதைப்ப வேபோல்
ஆகம் மறவ ரகன்கோயில்புக் கம்பொன் மாலைத்
தோகைம் மடவார் துவர்வாய்துடித் தஞ்ச வெம்பா
வேகம் முடைத்தாய் விழியாத்தொழித் தேகு கென்றார்.

தாமரையும், கண்களுக்குச்செங்கழுநீர்மலர்களும் உவமை; *சீவக. 2130,* அடிக்.

2335. வேந்தை அடுகின்ற தோளையுடைய வித்தகன்; வேந்து-பகையரசர்; சாதியொருமை. வீணைவித்தகன்-சீவகன்; *சீவக. 28, 1002,* அடிக். பொன்பூத்து அலர்ந்து-பொன்னாற் பொலிவுபெற்றுப் பரத்தலின். யாணரூர்-புதுவருவாயையுடைய இராசமாபுரம். அமராபதி-இந்திரனுடைய நகரம். ஊர், காரிகையாரையும் பூண் முதலிய வற்றையும் ஈன்று அலர்தலின் வித்தகனைக்காணும் அமராபதியைப் போன்றது.

2336. தாரவன்-சீவகன். புரிசையிடத்திருந்த மகளிர் குழாத்தின் நலம்; மகளிர்- கட்டியங்காரனைச்சேர்ந்த மகளிர். நலம்-அழகு. திங்கள் உலந்து-சந்திரன்கெடுதலாலே. சுடர்-சூரியனை. நலம் ஆம்பலின் மலர்க் காட்டை ஒத்து அழிந்தது. கட்டியங்காரனுக்குத் திங்களும், சீவகனுக்குச் சூரியனும் உவமைகள்.

2337. மாகம் முழக்கின்-ஆகாயத்திடத்து இடியாலே. நாகம்-பாம்பு. பதைப்பவே போலாகும்படி. மறவர்-சீவகனுடைய வீரர். கோயில்புக்கு-

(இ-ள்.) மடவார், விசும்பில் இடியோசையாலே பாம்புகள் பதைப்பனபோலே ஆம்படி, மறவர் கோயிலிலே புக்கு, இவ்விடத் தினின்றும் ஏகுக வென்றாரென்க.

அப்பொழுது, அவர்துடித்து வெம்பி அஞ்ச, விழித்துக்கோபித்துக் கூறினாரென்க. அழாமற் பொருமுதலின் வாய் துடித்தது. (11)

2338. செய்பாவை யன்னார் சிலம்பார்க்குமென் சீற டியார்
செய்பூந் தவிசின் மிசையல்லது சேற லில்லார்
மையார்ந்த கண்ணீர் மணிப்பூண்முலை பாய விம்மா
வெய்தா மடவார் வெறுவெந்நிலத் தேகி னாரே.

(இ-ள்.) அதுகேட்டு, திருவையொப்பார்சீறடியார்சேறலில்லா ராகிய மடவார், கண்ணீர் முலையிலே பாயும்படி பொருமி வெய்தாகஅழுது வெவ்விய வெறுநிலத்தே போயினாரென்க. (12)

2339. நெருப்புற்ற போல நிலமோந்துழிச் செய்ய வாகிப்
பருக்கென்ற கோல மரற்பல்பழம் போன்று கொப்புள்
வருத்தம் மிழற்றிப் பசும்பொற்சிலம் போசை செய்யச்
செருக்கற்ற பஞ்சி மலர்ச்சீறடி நோவச் சென்றார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமேகுதலின், நிலமோந்துழி நெருப்புற்ற போலச் செய்யவாகுதலாலே வாடின இலவமலரையொத்த சிற்றடியில்மரற்பழம் போன்று கொப்புளித்த கொப்புள் வருத்துதலின் வருந்திச்சிலசொல்லிச்சிலம்பொலிப்ப அவ்வடி நோம்படி சென்றா ரென்க.

பருத்துக்காட்டினவெனவே 'கொப்புளித்தன' என்பதாயிற்று. (13)

கட்டியங்காரனைச் சார்ந்த மகளிரிருக்கும் அரண்மனையில் புகுந்து. மடவார்-அம்மகளிர். வெம்பா-வெம்பி. விழியா-விழித்து. தொழித்து. கோபித்து. மறவர், மடவார், துடித்து வெம்பி அஞ்சும்படி ஏகுக என்றார்.

2338. பூந்தவிசு-பூக்களாலாகிய மெத்தை. சேறலில்லார்-வேறு இடங்களிற் செல்லாதவர். கண்ணீர் முலையிற் பாயும்படி. விம்மா-விம்மி. வெய்தா-வெம்மையாக. வெவ்விய வெறுநிலத்து.

2339. நிலத்தை மோந்துழி நெருப்புற்ற போலச் செய்ய வாகு தலால்; மோந்துழி- பொருந்தியவிடத்து. செருக்கற்ற மலர்போலும்சீறடி பருக்கென்ற மரற்பழம் போன்று கொப்புள் கொண்டு வருத்த, மிழற்றி ஓசைசெய்ய நோவச்சென்றார்; செருக்கற்ற-வாடின. மலர்- இலவமலர். பருக்கென்ற-பருத்துக்காட்டின. மரற்பழம்போன்ற கொப்புள்; "மரற்பழுத்

2340. (1) பொற்பூண் சுமந்து பொருகோட்டை யழித்து வெம்போர்
கற்பா னெழுந்த முலையார்களங் கண்டு நீங்கி
நற்பூ ணணிந்த முலையார்நிலை கால்ச ரிந்து
நெற்றிந் நிறுத்து வடம்வைத்த முலையி னாரும்.

2341. (2) செங்காற் குழவி தழீயினார்திங்கள் புக்க நீரார்
அங்கான் முலையி னரும்பால்வரப் பாயி னாரும்
பைங்காசு முத்தும் பவழத்தொடு பைம்பொ னார்ந்த
பொங்கார் முலையார் திருமுற்ற நிறைந்து புக்கார்.

இவையிரண்டும் ஒரு தொடர்.

(1) அழித்தென்பது, எதிர்காலம் நோக்கிய இறந்தகாலச் சொல்.

(2) நிறைந்து-நிறைய.

(இ-ள்.) பூணைச்சுமந்து யானைக்கோட்டைக் கெடுத்துப் போரைக் கற்பனவாக எழுந்த முலையாரும், [1]நுகர்ந்துவிட்டுப் பேரணிகலமணிந்த முலையாரும், நிலைதளர்ந்து ஏந்தி வடங் கிடந்த முலையாரும், இளஞ்சூலுடையாரும், திங்கள் சென்றவரும், முலையிலே பால்வரும்படி சூல்முதிர்ந்தாருமாகிய மகளிர் முற்றத்தே நிறையச் சென்றாரென்க.

சீவகன், இவர்பெறும் புதல்வர் அரசகுலமன்மையின், தன்குலத்திற்குப் பகைவரன்மை உணர்ந்து அருளால் தீங்கு செய்யாது அவரைப் போகவிடுகின்றானென்று மேற்கூறுகின்றார். கட்டியங்காரன் அருளின்மையாற் பகையென்றும், பெண்கொலை புரிந்து குலத்தொடுங் கோற (சீவக.261) லெண்ணினானென்றும் ஆண்டுக் கூறினார். எதிர்வந்து பொருதலின், முன்பு அவன் புதல்வரைக் கொன்றா னென்றார். (14-5)

தன்ன மறுகு நீர் மொக்குள்" (பொருந.45); கொப்புள்-கொப்புளம். மிழற்றி- சிலவார்த்தைகளைச்சொல்லி.

2340. பூண்-ஆபரணம். கோடு-யானைத்தந்தம். அழித்து-கெடுத்து. நிலைகால் சரிந்து-நிலைதளர்ந்து. நெற்றிநிறுத்து-உச்சியில் ஏந்திய. வைத்த-கிடந்த.

2341. திங்கள் புக்க நீரார்-ஒருமாதக் கருவுடையார். முலையிற் பால் வரும்படி பாயினாரும்; பாயினார்-கருப்பமுற்றியவரும். (பி-ம்.) 'பாலவராயினாரும்.' தழீயினாரும் நீராரும் பாயினாருமாகிய முலையார் புக்கார்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'களத்தை விட்டு.'

2342. பெய்யார் முகிலிற் பிறழ்பூங்கொடி மின்னின் மின்னா
நெய்யார்ந்த கூந்த னிழற்பொன்னரி மாலை சோரக்
கையார் வளையார் புலிகண்ணுறக் கண்டு சோரா
நையாத் துயரா நடுங்கும்பிணை மான்க ளொத்தார்.

(இ-ள்.) அவர், சீவகனைக் கண்டு பெய்கின்ற முகிலிற் பிறழும் மின்போலே மின்னிக் குலைந்த கூந்தலினின்று மாலை சோரும்படி நைந்து வருந்திச் சோர்ந்து புலியைக் கண்டு நடுங்கும் பிணைமான்களை ஒத்தாரென்க. *(16)*

2343. (1) வட்டம் மலர்த்தா ரவனாலருள் பெற்று வான்பொற்
பட்டம் மணிந்தா ளிவர்தங்களுள் யாவ ளென்ன
மட்டா ரலங்க லவன்மக்களுந் தானு மாதோ
பட்டா ரமருட் பசும்பொன்முடி சூழ வென்றார்.

2344. (2) மாலே றனையா னொடுமக்களுக் கஃதோ வென்னா
வேலேறு பெற்ற பிணையின்னனி மாழ்கி வீழ்ந்து
சேலேறு சின்னீ ரிடைச்செல்வன போன்று செங்கண்
மேலேறி மூழ்கிப் பிறந்தாழ்ந்த விறந்து பட்டாள்.

இவையிரண்டும் ஒரு தொடர்.

(இ-ள்.) உழையரை நோக்கிக் கட்டியங்காரனால் அருள் பெற்றுப் பட்டமணிந்தவள் இவர்களுள் யாவளென்று சீவகன்

2342. பெய்தலார்ந்த முகிலிடத்துப் பிறழும் மின்னினைப்போல் மின்னி. நெய்- புழுகு. நிழல்-ஒளி. கூந்தலினின்றும் மாலை சோர. கையிலார்ந்த வளையார்; மகளிர். சோரா-சோர்ந்து. நையா-வருந்தி. துயரா-துன்பமுற்று. பிணைமான்-பெண்மான். சீவகனுக்குப் புலியும், அம்மகளிருக்குப் பிணைமான்களும் உவமைகள்.

2343. வட்டமாகிய தாரையணிந்த அவனால்; அவன்-கட்டியங் காரன். பட்டம் அணிந்தாள்-மாதேவிப் பட்டமணிந்த மங்கை. என்ன-என்று சீவகன் கேட்ப. அவளுக்குக் களத்துச் செய்தி கூறியவர், முடிசூழ, அவன் தானும் மக்களும் பட்டார் என்றார்; பசும்பொன் முடிசூழ: *சீவக.2371.* என்றார்-என்று அவளிடம் கூறினார்கள்.

2344. ஏறனையானொடு மக்களுக்கும் அஃதோ என்னா. ஏறனை யான்-கட்டியங்காரன். என்னா-என்று கூறி. வேலேறு பெற்ற பிணையின் நனிமாழ்கி-வேலால் புண்பட்ட பெண்மானைப் போல மிகக் கலங்கி; *சீவக.715, அடிக்.* சின்னீர்-வற்றி அரித்துச்செல்லும் நீர். கண்கள் ஆழ்ந்தன. உடனே இறந்துபட்டாள்; இதன்பின், ‘என்றார்’ என ஒரு சொல் வருவிக்க.

கேட்க, நீ கேட்டவட்குக் களத்திற்செய்தி கூறுகின்றவர் அவள் பொறுக்கும்படி கூறாதே முடிகள் சூழ்ந்து கிடக்கக் கட்டியங்காரன் தானும் மக்களும் பட்டாரென்று கூறினார்; அது கேட்டு அவள், ஏறனையானொடு மக்களுக்குமுற்றது அஃதோவென்னா இறந்து பட்டாள்காணென்றாரென்க.

யாவளென்று வினாவ இறந்துபட்டாளென்று உத்தரங் கூறினார். என்றாரென வருவிக்க. வட்டத்தார். மால்-பெருமை. அஃதோவென்றது, "மன்னர்தீ, ஈண்டு தங்கிளையோடு மெரித்திடும்" (*சீவக.250*) என்று அமைச்சர் கூற, அவள் கேளாதிருந்தமை தான் கேட்டிருத்தலின், அது பின்பு பயந்த படியோவென்றாள். சேல் வற்றின சின்னீரிற் கடிதிற் சேறலின்றி மெல்லச் செல்லுமவைபோற் கண்ணும் மெல்ல ஏறி மறிந்து கீழ்மேலாய் வீழ்ந்தன வென்று இறந்துபட்ட செய்தி கூறினார். *(17-8)*

2345. ஐவா யரவி னவிராரழல் போன்று சீறி
வெய்யோ னுயிர்ப்பின் விடுத்தேனென் வெகுளி வெந்தீ
மையா ரணல மணிநாகங் கலுழன் வாய்ப்பட்
டுய்யா வெனநீ ருடன்றுள்ள முருகல் வேண்டா.

(இ-ள்.) பாம்பினது நஞ்சு ஒன்றற்கு உயிருள்ளளவும் வெகுண்டு அவ்வுயிர் போயபின்பு அவ்வெகுட்சி போமாறுபோலே யானும் கட்டியங்காரன் உயிர்போய பின்னரே என்வெகுளியாகிய தீயையும் போகவிட்டேன்; இனி, நீர் கருமை நிறைந்த கழுத்தை யுடைய நாகங்கள் கருடன்வாய்ப்பட்டு உய்யா; அதுபோல் எமக்கும் இனி உய்தலின்றென்று கருதி உள்ளம் வருந்தி உருகல்வேண்டா வென்றா னென்க. *(19)*

2346. மண்கேழ் மணியி னுழையுந்துகி னூலின் வாய்த்த
நுண்கேழ் நுசுப்பின் மடவீர்நும்மை நோவ செய்யேன்
ஒண்கேழ்க் கழுநீ ரொளிமுத்த முமிழ்வ தேபோற்
பண்கேழ் மொழியீர் நெடுங்கண்பனி வீழ்த்தல் வேண்டா.

2343-4. சீவக.224, அடிக்.

2345. ஐவாய் அரவின் அழல்போன்று சீறி: "ஐந்தலை நாக மழல வெகுட்டி"(*பெருங்.2.8:29*); அழல்-விடம்; சினத்துக்கு உவமை; *சீவக. 157*, ந.வெய்யோன்-கட்டியங்காரன். மை ஆர் அணல மணிநாகம்-கருமை நிறைந்த கழுத்திலே மணியையுடைய பாம்பு. என-அதுபோல் நமக்கும் உய்தலின்றென்று கருதி. உள்ளம் உடன்று-மனம் வருந்தி.

2346. துகில்நூலைப்போல நுழையும் நுசுப்பினையுடைய மண் கேழ் மணியின் வாய்த்த மடவீர்; மண் கேழ் மணியின்-கழுவுதல்

(இ-ள்.) துகிலினுள்ள மறையும் மண்ணுதல் பொருந்தின மணிபோல் வாய்த்த மடவீர்! யான் நும்மை நோவனவற்றைச் செய்யேன்; ஆதலால், மொழியீர்! இனிக் கழுநீர் முத்தைக் கால்வதுபோல அழல்வேண்டாவென்றானென்க.

போர்த்து நின்றதற்கு உவமை. நூலிற்காட்டில் நுண்ணிய நுசுப்பினையுடைய மடவீர். கேழ்-நிறம். (20)

2347. என்னுங்கட் குள்ள மிலங்கீர்வளைக் கையி னீரே
மன்னிங்கு வாழ்வு தருதும்மவற் றானும் வாழ்மின்
பொன்னிங்குக் கொண்டு புறம்போகியும் வாழ்மி னென்றான்
வின்னுங்க வீங்கி விழுக்கந்தென நீண்ட தோளான்.

(இ-ள்.) வில்லை வலிக்க வீங்கி நீண்ட தோளான், ஈரப்பட்ட வளைக்கையினீரே! நும்மன்னன் நுமக்குத் தந்த சீவிதங்களை யாமும் இவ்விடத்தேதருவேம்; அவற்றைக்கொண்டு ஈண்டிருந்தும் உயிர்வாழ்மின்; அன்றி ஈங்குநின்றும் பொன்னைக்கொண்டு நும் சீவிதங்களிலே போயும் உயிர்வாழ்மின்; இரண்டில் நும் கருத்து யாது? கூறுமினென்றானென்க. (21)

2348. தீத்தும்மும் வேலான் றிருவாய்மொழி வான்மு ழக்கம்
வாய்த்தங்குக் கேட்டு மடமஞ்சைக் குழாத்தி னேகிக்
காய்த்தெங்கு சூழ்ந்த கரும்பார்தம் பதிகள் புக்கார்
சேய்ச்செந் தவிசு நெருப்பென்றெழுஞ் சீற டியார்.

(இ-ள்.) மிகச்சிவந்த தவிசையும் நெருப்பென்று நீங்குஞ் சீறடியார், தீயைப் புறப்படவிடும் வேலானுடைய வார்த்தையாகிய

பொருந்தின மணியினைப்போல. நோவன-துன்புறுத்தும் செயலை. கேழ்-நிறம். கழுநீர்-செங்கழுநீர்மலர்; கண்களிற் குவமை. முத்தம்-நீர்த்துளி. பண்கேழ் மொழியீர்-இராகத்தை ஒத்தமொழியை உடையீர்.

2347. உங்கட்கு உள்ளம் என்? இலங்குதல்-விளங்குதல். ஈர்வளைக் கையினீர்-அறுக்கப்பட்ட வளையல்களையணிந்த கையை யுடையீர். மன்வாழ்வு இங்குதருதும்-நுமக்குக்கட்டியங்காரன்கொடுத்த விருத்திகளையாமும் இங்குக் கொடுப்பேம். இங்கு நின்றும் பொன்னைக் கொண்டு. புறம்போகியும்-வெளியிடங்களிலே சென்றும். வில் நுங்க-வில்லைவிழுங்கும்படி. விழுக்கந்தென-சிறந்ததூணைப்போல. தோளான்: சீவகன்.

2348. தீத்தும்மும் வேலான்-நெருப்பைப் புறப்படவிடும் வேலை யுடைய சீவகன்; கூர்ம. இரா-வதை. 20. திருவாய்மொழியாகிய முழக்கத்தை அங்கு வாய்த்துக் கேட்டு; வாய்த்து-வாய்ப்ப. தெங்கங்காய்

வான்முழக்கத்தை அவ்விடத்தே வாய்ப்பக்கேட்டு, போவேமென்று கூறி, மயிற்குழாம்போலே மகிழ்ந்து போய்த் தம் பதிகளிலே புக்காரென்க.

மயில் மழைக்கு மகிழ்தலின், மயில்போலென்றார். (22)

2349. காதார் குழையுங் கடற்சங்கமுங் குங்கு மமும்
போதா ரலங்கற் பொறையும்பொறை யென்று நீக்கித்
தாதார் குவளைத் தடங்கண்முத் துருட்டி விம்மா
மாதார் மயிலன் னவர்சண்பகச் சாம்ப லொத்தார்.

மாலையாகிய பாரம்.

(இ-ள்.) காதல்நிறைந்த மயிலன்னவர், தம் கணவனையிழத் தலிற் குழை முதலியவற்றைப் பாரமென்றே நீக்கி அழுது சண்பகப் பூவாடலை ஒத்து நோன்பை மேற்கொண்டிருந்தாரென்க. (23)

2350. ஆய்பொற் புரிசை யணியாரகன் கோயி லெல்லாம்
காய்பொற் கடிகைக் கதிர்க்கைவிளக் கேந்தி மள்ளர்
மேய்பொன் னறையும் பிறவும்விரைந் தாய்ந்த பின்றைச்
சேய்பொற் கமல மகள்கைதொழச் சென்று புக்கான்.

கடிகை-துணித்தது; என்றது பொன்போர்த்த மூங்கிற்குழாயை.

(இ-ள்.) மள்ளர் கடிகையோடு கூடிய கைவிளக்கை ஏந்திப் புரிசை சூழ்ந்த கோயிலையும் பொன்னறையையும் பிற இடங் களையுமெல்லாம் கடுகிச் சோதித்துக் காவலிட்ட பின்பு, திருமகள் வணங்க அவ்விடத்தே முருகன் சென்று புக்கானென்க. (24)

சூழ்ந்த. பதி-ஊர். சேய்ச்செந்தவிசும்-மிகச் சிவந்த மெத்தையையும். எழும்-அங்குநின்றும் நீங்கும். சீறடியார்: மகளிர்; எழுவாய்.

(மேற்.) அடி, 1: *நேமி. உரி.2, உரை; பிரயோக. திங்.13.*

2349. குழை-குண்டலம். சங்கம்-சங்கினாற்செய்யப்பட்டவளை; ஆகுபெயர். அலங்கலாகிய பொறையும்; அலங்கல்-மாலை; பொறை-பாரம். குழையை நீக்குதல்: *சீவக.2355.* கண்ணினின்றும் முத்தை உருட்டி; "மாதர் செங்கண்....புலம்புநீ ருருட்டி" *(மணி. 3: 8-9)*; முத்து-நீர்த்துளி. விம்மா-விம்மி. மாது ஆர் மயிலன்னவர்-காதல் நிறைந்த மயிலைப் போன்ற மகளிர். சண்பகச்சாம்பல்-சண்பகப் பூவின் வாடலை; சாம்பல்-பூவின்வாடல்; "ஆம்பற் பூவின் சாம்ப லன்ன" *(குறுந்.46:1.)*

2350. புரிசையையுடைய கோயிலெல்லாம்; கோயில்-அரண்மனை. கடிகை-மூங்கிற்றுண்டு. கதிர்-ஒளி. மள்ளர், கைவிளக்கை ஏந்திப் பொன்னறையையும் பிறவற்றையும் ஆய்ந்த பின்றை; பொன்னறை-பொக்கிஷம். கமலமகள்-திருமகள். சேய் புக்கான்; சேய்-சீவகன்.

2351. முலையீன்ற பெண்ணைத் திரடாமங்க டாழ்ந்து முற்றும்
மலையீன்ற மஞ்சின் மணிப்பூம்புகை மல்கி விம்மக்
கலையீன்ற சொல்லார் கமழ்பூவணைக் காவல் கொண்டார்
கொலையீன்ற வேற்கண் ணவர்கூடிய மார்பற் கன்றே.

தாழ்ந்து-தாழ. முலைபோலும் காயையீன்ற பனைபோலும் தாமம். மலை யீன்ற மஞ்சுபோலே மாடமுற்றும் புகை நிறைந்து புறம்போத.

(இ-ள்.) கலைகளைத் தோற்றுவித்த சொல்லார், சீவகற்குப் பள்ளியிடத்தை, தாழ விம்மக் காத்தலை மேற்கொண்டாரென்க. *(25)*

2352. போர்க்கோல நீக்கிப் புகழ்ப்பொன்னி னெழுதப் பட்ட
வார்க்கோல மாலை முலையார்மண் ணுறுப்ப வாடி
நீர்க்கோலஞ் செய்து நிழல்விட்டுமிழ் மாலை மார்பன்
தார்க்கோல மான்றேர்த் தொகைமாமற் றொழுது சொன்னான்.

(இ-ள்.) முத்தமாலைநிழல்வீசு மார்பன், போர்க்கோலத்தைப் போக்கி, பொன்னாலே எழுதப்பட்ட கச்சையும் கோலத்தையும் மாலையையுமுடைய முலையார் நீராட்ட ஆடி அதற்குத்தக்க கோலத்தைச்செய்து தூசியினழகினையும் தேர்த்திரளையுமுடைய மாமனை வணங்கி ஒருமொழி கூறினானென்க.

களவேள்வி முடித்துக் களத்தினின்றும் வருதலின், பின்னும் மஞ்சனமாடினான். *(26)*

2351. பெண்ணை-பனை. பெண்ணைபோன்ற திரண்ட தாமங்கள் தாழ மலையீன்ற மஞ்சினைப்போல் மாடமுற்றும் புகை விம்ம; மஞ்சு-வெண்மேகம்; விம்ம-மாடமெங்கும் சூழ்ந்துபோக. கலை-நூற்கலைகள். கலையீன்ற சொல்லாரென்றது, 'சொல் வித்தகமுடையார்' என்பதைக் குறிப்பித்தவாறு. பூவணை-பூவாலாகிய படுக்கையை. கண்ணவர்-மகளிர். மார்பற்கு-சீவகனுக்கு. சொல்லார், மார்பற்குப் பூவணையைக்காவல் கொண்டார்.

2352. கோர்க்கோலம்: "போர்க்கோலஞ்செய்து" *(கம்ப. கும்ப. 154.)* வார்-கச்சு. கோலம்-அலங்காரம். வாரையும் கோலத்தையும் மாலையை யுமுடைய முலையார்; நீராட்டும் மகளிர். மண்ணுறுப்ப-சீவகனை நீராட்ட. நீர்க்கோலம் செய்து-நீராடியபின், அணிதற்குத்தக்க அணிகளை அணிந்து. நிழல்-ஒளி. மார்பன்-சீவகன். தார்க்கோலம்-தூசியின் அழகு. கோலத்தையும் தேர்த்தொகையையுமுடைய மாமனைத் தொழுது; மாமன்-கோவிந்தராசன்.

2353. எண்கொண்ட ஞாட்பி னிரும்பெச்சிற் படுத்த மார்பர்
புண்கொண்டு போற்றிப் புறஞ்செய்கெனப் பொறப நோக்கிப்
பண்கொண்ட சொல்லார் தொழப்பாம்பணை யண்ணல் போல
மண்கொண்ட வேலா னடிதைவர வைகி னானே.

ஞாட்பின்; இன்:பொரு.

(இ-ள்.) [1]தேவாசுரம், இராமாயணம், மகாபாரதமென்கின்ற போரில் வீரர் புண்படுமாறுபோலப் புண்பட்ட வீரர் புண்ணைப் போற்றிக்கொண்டுகாத்தருளுவீராகவென்று கூறினான்; கூறித்தானும் கூடப்போய்ப் பொறப நோக்கிப் பின்பு பள்ளிகொண்டானென்க.

பலர் புண்களையுமறிந்து பரிகரித்தமையால்,[2]அவனைக் கூறினான். செய்க: வேண்டிக்கோடற்பொருட்கண் வந்த வியங்கோள். இனி, அப்போரோடு எண்ணுதல் கொண்ட போரென்று தேவர் கூற்றுமாம். "மண்கருதும் வேலான்" (சீவக.1225) என்றதற்கு 'மண் கொண்ட வேலான்' என்றார். (27)

(வேறு)

2354. வாள்களாலே துகைப்புண்டு வரைபுண் கூர்ந்த போல்வேழம்
நீள்கால் விசைய நேமித்தே ரிமைத்தார் நிலத்திற் காண்கலாத்
தாள்வல் புரவி பண்ணவிழ்த்த யானை யாவித் தாங்கன்ன
கோள்வா யெஃக மிடம்படுத்த கொழும்புண் மார்ப ரயாவுயிர்த்தார்.

2353. எண்கொண்ட ஞாட்பின்-எண்ணுதலைக் கொண்ட பழைய போர்களைப் போல. இரும்பெச்சிற்படுத்த மார்பர்- இரும்பாலுண்ணப் பட்ட மார்பினையுடைய வீரர்; சீவக.2281, அடிக். புறஞ்செய்க- காத்துக்கொள்க. சொல்லார்-மகளிர். பாம்பணை யண்ணல்-திருமால். வேலான்: சீவகன். அடிதைவர-தன்பாதத்தை ஏவல்செய்வோர் வருட. வைகினான்-தானும் நித்திரை செய்தான்.

(உரை.) [1]இவ்வுரையும், இதற்குரிய மூலமும், "உயிர்த்தொகை யுண்ட வொன்பதிற் றிரட்டியென், றியாண்டு மதியு நாளுங் கடிகையும், ஈண்டுநீர் ஞாலங் கூட்டி யெண்கொள" (சிலப்.27:8-10) என்பதனாலும், 'தேவாசுரயுத்தம் பதினெட்டாண்டிலும் இராமராவண யுத்தம் பதினெட்டு மாதத்திலும் பாண்டவ துரியோதன யுத்தம் பதினெட்டு நாளிலும் செங்குட்டுவனும் கனகவிசயரும் செய்த யுத்தம் பதினெட்டு நாழிகையிலும் முடிந்த வென்று எண்ண' என்னும் அதன் அரும்பத வுரையாலும், "தேவாசுர ராமாயண மாபாரத முளவென், றோவாவுரை யோயும்படி யுளதப்பொரு களமே" (களம்பாடியது, 1) என்னுங் கலிங்கத்துப்பரணியாலும் பொருட்டொடர்பு பெற்று விளங்குதல் காண்க.[2]அவனை: திருமாலை.

கூர்ப்பு-மிகுதி. ஆங்கு-அப்பொழுது.

(இ-ள்.) வேழமும், காற்றுப்போலும் விசையவாகிய தேரும், இமைத்தவர் பின்பு நிலத்திற் காணாத புரவியும், பண்ணவிழ்த்த யானை கொட்டாவி கொண்டாலனையவாம்படி வாள் இடம் படுத்தின புண்ணையுடைய மார்பரும் இளைப்பாறினாரென்க. (28)

2355. கொழுவாய் விழுப்புண் குரைப்பொலியுங்
கூந்தன் மகளிர் குழைசிதறி
அழுவா ரழுகைக் குரலொலியு
மதிர்கண் முரசின் முழக்கொலியும்
குழுவாய்ச் சங்கின் குரலொலியுங்
கொலைவல் யானைச் செவிப்புடையும்
எழுவார் யாழு மேத்தொலியு
மிறைவன் கேளாத் துயிலேற்றான்.

(இ-ள்.) அழகிய இடும்பைதரும் புண்வாய் காற்றைப் புறப்பட விடுகின்ற ஒலியையும், பட்டவர்க்கு மகளிரழுகின்ற அழுகைக் குரலிற்பிறந்த ஒலியையும், முரசினது நடுங்கின கண் முழங்குதலிற் பிறந்த ஒலியையும், திரண்ட வாயை யுடைய சங்கினது முழக்கத்தா லெழுந்த ஓசையையும், நொந்த யானையது செவிப்புடையையும், எழுவுவார் யாழையும், ஏத்துகிற ஒலியையும் இறைவன் கேட்டுத் துயிலுணர்ந்தானென்க. (29)

2356. தொடித்தோண் மகளி ரொருசாரார்
துயரக் கடலு ளவர்நீந்த
வடிக்கண் மகளி ரொருசாரார்
வரம்பி லின்பக் கடனீந்தப்

2354. வரையிடத்துப் புண்கூர்ந்ததுபோலும் வேழம். கால்-காற்று. தாளால் வலிய புரவி. ஆவித்தன்ன-கொட்டாவி கொண்டாற்போன்ற. எஃகம்-வாள். இடம்படுத்த-புண்ணாகும்படி இடம் உண்டாக்கின. அயாவுயிர்த்தார்-இளைப்பாறினார்; *சீவக. 2108.*

2355. விழுப்புண்-முகத்திலும் மார்பிலும் பட்ட புண்; *குறள், 776, பரிமேல்.* புண் குரைப்பொலி: ''மலர்மார்பின், வென்வேன் முகந்தபுண் வெய்துயிர்ப்ப'' (*பு.வெ.62.*) குழைசிதறியது மங்கலமிழந்ததைக் குறித்தது; "மாற்றரசர் மணிமுடியுந் திறலுந் தேசு மற்றவர்தங் காதலிமார் குழையுந் தந்தை, காற்றளையு முடன்கழல வந்து தோன்றி" (*பெரியதிரு. 4.4:1.*) செவிப்புடை-காதைப் புடைத்தலாற் பிறந்த ஓசை. இறைவன்: சீவகன். கேளா-கேட்டு. துயிலேற்றான்-தூக்கத்தினின்றும் விழித்தான்; "கயலேர்கண்ணிதுயிலேற் றெழவே" (*பெருங். 2.11:66.*)

பொடித்தான் கதிரோன் றிரைநெற்றிப்
புகழ்முப் பழநீர்ப் பளிங்களைஇக்
கடிப்பூ மாலை யவரேந்தக் கமழ்தா
மரைக்கண் கழீஇயினான்.

(இ-ள்.) பட்டவருடைய மகளிரொருகூற்றார் துன்பக்கடலிலே நீந்தா நிற்க, வென்றவர் மகளிரொருகூற்றார் இன்பக்கடலிலே நீந்தாநிற்கக் கதிரோன் கடலிலே தோன்றினான்; அப்பொழுது அவன் கடு, நெல்லி, தான்றி ஊறின நீரிலே கருப்பூரத்தைக் கரைத்து மகளிரேந்தக் கண்ணைக் கழீஇயினானனென்க. *(30)*

2357. முனைவற் றொழுது முடிதுளக்கி
முகந்து செம்பொன் கொளவீசி
நினைய லாகா நெடுவாழ்க்கை
வென்றிக் கோல விளக்காகப்
புனையப் பட்ட வஞ்சனத்தைப்
புகழ வெழுதிப் புனைபூணான்
கனைவண் டார்க்கு மலங்கலுங்
கலனு மேற்பத் தாங்கினான்.

(இ-ள்.) பூணான், பிறராற்பெறலாமென்று கருதலாகாத செல்வத்திற்கும், வெற்றிக்கோலத்திற்கும் விளக்கமாம்படி முனைவனை அஞ்சலிசெய்து வணங்கித் தானம் பண்ணிக் கைசெய்யப்பட்ட அஞ்சனத்தையெழுதி அலங்கலையும் கலத்தையும் பொருந்தத் தாங்கினானென்க. *(31)*

2356. அவர்: "செல்லா றிழுக்கிச் சுடுகாடவள் சேர்ந்த வாறும்" (சீவக.9) என்பதனுள் 'அவள்' என்பதற்கு எழுதிய விசேடவுரை இங்கே அறிதற்பாலது. வடிக்கண்- மாவடுவின் பிளவைப்போன்ற கண். வரம்பு இல்-எல்லை இல்லாத. பொடித்தல்-தோன்றுதல். நெற்றி-உச்சியில். முப்பழநீர்: சீவக.75. அளைஇ-கலந்து. கடி-மணம்; சிறப்புமாம். கண் கழீஇயினான்: அவையல்கிளவி; தொல். எச்ச.46, ந.

2357. முனைவற் றொழுது-அருகனை வணங்கி; துளக்கி-வணக்கி; 'துளங்காமணிமுடியார்' (தே. திருநா. பந்தணை.) கொள்ளும்படி செம்பொன்னை வீசி. நெடுவாழ்க்கை-அரசச் செல்வம். அஞ்சனம்-மை; அரசர் மை யணிந்துகொள்ளுதல் மரபு; "அமிழ்தியல் யோகத் தஞ்சனம் வகுத்து" (பெருங்.1.34:15.) கனைவண்டு-மிகுதியான வண்டு. அலங்கல்-மாலை. கலன்-ஆபரணம். மு: பெருங்.1.34:14-8.

2358. முறிந்த கோல முகிழ்முலையார்
பரவ மொய்யார் மணிச்செப்பில்
உறைந்த வெண்பட்டு டுத்தொளிசேர்
பஞ்ச வாசங் கவுட்கொண்டு
செறிந்த கழுநீர்ப் பூப்பிடித்துச்
சேக்கை மரீஇய சிங்கம்போல்
அறிந்தார் தமக்கு மநங்கனா
யண்ணல் செம்மாந் திருந்தானே.

(இ-ள்.) அண்ணல், தளிர்த்த கோலத்தையுடைய முகிழ்த்த முலையார் பரவ உடுத்துக் கவுட்கொண்டு பூவைப்பிடித்து இக் கோலத்தாலே அறிந்தார்க்கும் அநங்கனேயாய், ஆண்மையினாற் சேக்கையை மரீஇயதொரு சிங்கம் போலே அச்சேக்கையிலே வீற்றிருந்தானென்க.

முலையார்மெலியவும்பாடம். இதுமற்றைநாளிற்[1]சமயம். (32)

2359. வார்மீ தாடி வடஞ்சூடிப் பொற்பார்ந் திருந்த வனமுலையார்
ஏர்மீ தாடிச் சாந்தெழுதி யிலங்கு முந்நீர் வலம்புரிபோற்
கார்மீ தாடிக் கலம்பொழியுங் கடகத் தடக்கைக் கழலோனைப்
போர்மீ தாடிப் புறங்கண்ட புலால்வேன் மன்னர் புடைசூழ்ந்தார்.

ஆடி-ஆட.

(இ-ள்.) கச்சையறுத்துச் சூடி ஆர்ந்து அடிபரந்த முலையாரது அழகு மேலாம்படி சாந்தையுமெழுதிக் காரைவென்று சங்கநிதி போற்கலத்தையும் பொழியும் கையினையுடைய கழலோனைப் போரைவென்றுபகைவரைப்புறங்கண்டஅரசர்சூழ்ந்தாரென்க. (33)

2358. முறிந்த-தளிர்த்த. முகிழ்-அரும்பெனினுமாம். செப்பிலுறைந்தபட்டு: *சீவக.1299*, அடிக். பஞ்சவாசம்: *சீவக. 838*. கழுநீர்ப்பூப் பிடித்து: *சீவக. 429*. சேக்கை.... இருந்தான்: *சீவக.2371 ; பெருங். 1. 34: 146; சூளா. அரசியற். 388*. சேக்கை-ஆசனத்தில். மரீஇய-பொருந்திய. அநங்கனாயென்றது அறிய முடியாமை பற்றி.

(உரை.) [1]சமயமென்றது சமயமிருக்கும் மண்டபத்தே வீற்றிருந்த காட்சியை; *சீவக.2370*, ந; *மலைபடு.549*, ந.; "சமயமண்டப நிறைந் திருந்ததிரிசங்குமைந்தன்" (*அரிச்சந்திர. வேட்டஞ்செய். 16.*)

2359. வார்-கச்சு. வடம்-முத்துவடம். பொற்பு ஆர்ந்திருந்த-பொலிவு நிறைந்திருந்த. முந்நீர் வலம்புரி-கடலிற்றோன்றிய வலம்புரி யென்னும் சங்கு. கார் மீதாடி-மேகத்தைவென்று. கலம்பொழியும்

(வேறு)

2360. தொல்லை நால்வகைத் தோழருந் தூமணி நெடுந்தேர்
மல்லற் றம்பியு மாமனு மதுவிரி கமழ்தார்ச்
செல்வன் றாதையுஞ் செழுநக ரொடுவள நாடும்
வல்லைத் தொக்கது வளங்கெழு கோயிலு ளொருங்கே.

(இ-ள்.) தோழரும் தம்பியும் மாமனும் தாதையும் பழைய ஊரும் நாடும் கோயிலிலே விரையத் திரண்டனவென்க.

நந்தட்டன் சிறந்தமையிற் கூறினார்.[1] *திணைவிராய் எண்ணி அஃறிணையான் முடிந்தது;*[2] *பன்மையொருமை மயக்கம்.* *(34)*

2361. துளங்கு வெண்மதி யுகுத்தவெண் கதிர்தொகுத் ததுபோல்
விளங்கு வெள்ளியம் பெருமலை யொழியவந் தெழிலார்
வளங்கொண் மாநகர் மழகதிர் குழீஇயின போலக்
களங்கொண் டீண்டினர் கதிர்முடி விஞ்சையர் பொலிந்தே.

(இ-ள்.) மதி சொரிந்த கதிரைக் குவித்த தன்மைபோல் விளங்கும் வெள்ளிமலையிலே கலுழவேகனிருப்ப, ஒழிந்த விஞ்சையரெல்லாரும் வந்து மாநகரை இடங்கொண்டு இளங்கதிர் திரண்டாற்போல பொலிந்து ஈண்டினாரென்க.

ஒழிய-தங்க. *(35)*

கை-இரப்போர்க்கு ஆபரணங்களை அளிக்கும் கை; "இலம்படு புலவ ரேற்றகைந் நிறையக், கலம்பெயக் கவிழ்ந்த கழறொடித் தடக்கையின்" *(மலைபடு.576-7)*; "கலம்பெயக் கவிழ்ந்த கழறொடித் தடக்கை" *(அகநா. 213)*; "கழறொடி கவைஇய கலம்பொழி தடக்கை" *(பெருங்.1.35:102.)* போர்மீதாடி-போரில் வென்று. புறங்கண்ட-பகைவர் முதுகைக்கண்ட.

2360. தொல்லை-பழமை. நால்வகைத் தோழர்: *சீவக. 776*, அடிக். மல்லல்-வளன். மாமன்-கோவிந்தராசன். மது விரி-தேன் பரவுகின்ற. தாதை-கந்துக்கடன். வல்லை-விரைய. கோயிலுள் தொக்கது என்க.

(மேற்.) மு: நன். பொது. 27, மயிலை. சங்கர; இ-வி. பொது. 4.

(உரை.) [1]*தொல். கிளவி. 51.* [2]மயக்கமென்றது தொக்கதென்னும் ஒருமைவினைமுற்றைக் கருதி.

2361. உகுத்த-சொரிந்த. வெள்ளியம் பெருமலை-வித்தியாதரர் வாழும் மலை. ஒழிதல்-தங்குதல்; "மின்னுக்கொடியொத் தொழிந் திட்டாள்" *(சீவக. 2504.)* மழகதிர்-இளஞ்சூரியன். களம்-இடம். விஞ்சையர் குழீஇயின போலப் பொலிந்து ஈண்டினர்.

2362. (1) எண்ணம் மென்னினி யெழின்முடி யணிவது துணிமின்
கண்ண னாரொடு கடிகையும் வருகென வரலும்
பண்ணி னார்முடி பழிச்சிய மணிபொனிற் குயிற்றி
அண்ண லாய்கதி ரலம்வரப் புலமக ணகவே.

2363. (2) விரியு மாலையன் விளங்கொளி முடியினன் றுளங்கித்
திருவின் மால்வரைக் குலவிய தனையதோர் தேந்தார்
அருவி போல்வதோ ராரமு மார்பிடைத் துயல
எரியும் வார்குழை யிமையவ னொருவன்வந் திழிந்தான்.

இவையிரண்டும் ஒரு தொடர்.

(1) இனியென்றது, காலங்கழிக்குமது அன்றென்றவாறு. என்றதனானே, புரோகிதன் முதலாகத் துறைதோறும் வரிக்க வேண்டுவாரை வரித்ததுவும், அங்குரார்ப்பணம் அதிவாசம் முதலிய சடங்குளெல்லாம் நிகழ்த்தி முகூர்த்தம் பார்த்திருந்ததுவும் தோன்றக் கூறிற்றாம். கண்ணனார்-உபதிருஷ்டா; என்றது புரோகிதனை; இஃது[1] ஒருவரைக்கூறும் பன்மை. கடிகை-[2]முகூர்த்த விதானி. பழிச்சிய-புகழ்ந்த. மணிகளைப் பொன்னிலே அழுத்தி அவற்றின் கதிர்கள் அசையும்படி முடியைப் பண்ணினாருமென்க. அண்ணல்-தலைமை.

(இ-ள்.) முன்தொக்கவரெல்லாரும் முடியணியுந்தன்மையைத் துணிமினென்று அமைச்சரை நோக்கிக் கூற, அவரும் முடியைப் பண்ணினாரும், கடிகையும், கண்ணனாரும் வருகவென்றழைப்ப, அவர்கள் வந்த அளவிலே, திருவில் துளங்கி மால்வரையிலே குலவிய தன்மையையொப்பதொரு தாரும், அருவிபோல்வதொரு முத்தாரமும் மார்பிலே துயலாநிற்ப, விளங்கொளி விரியுமியல் பினனாய் முடியினனாய் இமையவனொருவன் வந்திழிந்தானென்க.

முடியமைத்தற்குக் கூறிய நூலெல்லாம் முற்ற முடித்தலின், நாமகள் மகிழ வென்றார்; புலமகள் நகப் பண்ணினாருமென்க. (36-7)

2362. இனி எண்ணம் என்-இனிமேலும் கருதுவது யாதுளது? முடி அணிவது- கிரீடத்தைச் சூட்டுவதை. வரலும்-வந்தவுடன். மணியைப் பொன்னிற் குயிற்றி முடிபண்ணினார்; குயிற்றி-அழுத்தி. கதிர் அலம் வர-சூரியன் மனம் சுழலும்படி. புலமகள்-நாமகள்.

2363. திருவில்-இந்திரவில். வரைக்குலவியது அனையது-மலையில் விளங்கியதைப் போன்றதாகிய. தார்-மாலையும்; உம்மை விரிக்க. மாலைக்குத் திருவில்: *சீவக.2425; அகநா.175: 15-6; பெருங்.3:14:168.* ஆரம்-முத்துமாலை. அருவி முத்துமாலைக்கு: *சீவக.35,* அடிக். துயல-அசைய. எரியும்-விளங்கும்.

(உரை.) [1] தொல். கிளவி. 27. [2] முகூர்த்தம் விதிப்பவன்.

2364. கொம்மை யார்ந்தன கொடிபட வெழுதின குவிந்த
அம்மை யார்ந்தன வழகிய மணிவட முடைய
வெம்மை செய்வன விழுத்தகு முலைத்தட முடைய
பொம்மெ லோதியர் பொழிமின்னுக் கொடியென விழிந்தார்.

(இ-ள்.) அவன்தேவியர், பெருமையார்ந்தன, எழுதப்பட்டன, குவிந்தன, அழகிய கருமைநிறைந்தன, வடமுடையன, கொடியன வாகிய முலையையுடைய ஒழுகுகின்ற மின்னொழுங்கென இழிந்தா ரென்க.

பொங்கி மெத்தென்ற ஓதி. *(38)*

2365. மையல் யானையின் படுமதங் கெடப்பகட் டரசன்
செய்த மும்மதம் போற்றிசை திசைதொறுங் கமழும்
தெய்வ வாசத்துத் திருநகர் வாசங்கொண் டொழிய
வெய்யர் தோன்றினர் விசும்பிடைச் சிறப்பொடும் பொலிந்தே.

(இ-ள்.) இழிந்தவர்கள், யானையின்மதங் கெடும்படி களிற் றாசனுண்டாக்கின மதம்போலே திசைதோறும் கமழும் தெய்வ மணத்தாலே நகரிலுள்ள மணம் கைக்கொள்ளப்பட்டு அடங்கும்படி பொலிந்து கடுக நகரிடத்தே தோன்றினாரென்க.

சிறப்பென்றது உபகரிக்கக் கொண்டுவந்தனவற்றை. *(39)*

2366. வெருவி மாநகர் மாந்தர்கள் வியந்துகை விதிர்ப்பப்
பருதி போல்வன பாற்கட னூற்றெட்டுக் குடத்தாற்
பொருவில் பூமழை பொன்மழை யொடுசொரிந் தாட்டி
எரிபொ னீண்முடி கவித்தனன் பவித்திரற் றொழுதே.

2364. கொம்மை-வட்டம் எனினும் ஆம். கொடி-தொய்யிற்கொடி. அம்மை-அழகியகருமை. மணிவடம்-முத்துவடம். வெம்மை-விருப்பம். தடம்-உயர்ந்த இடம். பொம்மெலோதி: *சீவக.1674.* மின்னுக்கொடி-மின்னலின் ஒழுங்கு; கொடி-ஒழுங்கு; "கொடிக்கூரை" *(புறநா.22:15, உரை.)* இழிந்தார்-இறங்கினார்.

2365. மையல்-மயக்கம். படுமதம்-தோன்றிய மதம்; மிக்க மதமெனலுமாம். பகட்டரசன்-யானைகளுக்குத் தலைவனான யூதநாதன்; *சீவக.2436; கம்ப. வரைக்காட்சி. 7.* யானையின் மும்மதம் நாறுதல்: "நாகாதிபன் விடுமும்மத நாறுந்திசை புக்கான்" *(வி-பா. அருச்சுனன் தீர்த்த. 10.)* வாசத்து-வாசனையால். ஒழிய-நீங்கும்படி. யானை யரசன் தன்மதத்தால் மற்ற யானைகளைக் கெடுத்தல்: *சீவக.750, 2313.* விசும்பிடைச்சிறப்பு-தேவலோகத்திலுள்ளசிறந்த பொருள்கள்.

சொரிந்து-சொரிய.

(இ-ள்.) பூமழை பொன்மழையோடே சொரியாநிற்க, அவன் பருதிபோலும் நூற்றெட்டுக்குடத்தாலே பாற்கடலிலே முகந்து ஆட்டி, மாந்தர் அஞ்சி வியந்து கைவிதிர்க்கும்படி தொழுது முடியைக்கவித்தானென்க.

'பவித்திரன்' என்றார், நெஞ்சிற்றூய்மை தோன்ற.[1]ஆசிரியனாதலிற் றொழுதான். *(40)*

2367. தேவ துந்துபி தேவர்கட் கோகையுய்த் துரைப்பான்
ஆவி யம்புகை யணிகிளர் கண்ணமோ டெழுந்த
நாவி னேத்தின ரரம்பையர் நரம்பொலி யுளர்ந்த
காவன் மன்னருங் கடிகையுங் கடவது நிறைந்தார்.

தேவதுந்துபி-தெய்வவாச்சியம். அவி ஆவி யெனவிகாரம்; என்றது, ஹோமத்தால் விளைந்த ஹவிஸ்ஸு. நரம்பு பாட்டொலியோடே வாசிக்கப்பட்டன; மன்னர் கைக்காணிக்கையிட்டு வணங்கினார்; கடிகையர்மங்கலம் பாடினார்.

(இ-ள்.) துந்துபி, உரைத்தற்கு அவியோடும் புகையோடும் சுண்ணத்தோடும் எழுந்தன; அரம்பையரேத்தினார்; உளர்ந்தன; மன்னரும் கடிகையரும் நிறைத்தாரென்க.

ஏத்துநர் பாடமாயின், ஏத்துநராகிய அரம்பையரென்க. *(41)*

2368. திருவ மாமணிக் காம்பொடு திரள்வடந் திளைக்கும்
உருவ வெண்மதி யிதுவென வெண்குடை யோங்கிப்
பரவை மாநில மளித்தது களிக்கயன் மழைக்கட்
பொருவில் பூமகட் புணர்ந்தன னிமையவ னெழுந்தான்.

2366. வெருவி-அச்சமுற்று. கைவிதிர்த்தல்: *பெருங்.1.32:58.* பருதி-சூரியன். குடத்தால்ஆட்டி. பொரு-ஒப்பு. முடிகவித்தல்சுதஞ்சணன் செயல். பவித்திரன்-தூயவன்; என்றது சீவகனை; *சீவக.1169, 2655.*

(உரை.) [1]பஞ்சநமஸ்காரத்தை உபதேசித்தமையின் சீவகனை ஆசிரியனென்றார்.

2367. தேவதுந்துபி எழுந்த என்க. நரம்பு-வீணையின் நரம்பு. ஒலி-மிடற்றுப்பாட்டின் ஒலி. கடிகை: *சீவக.1844,* ந. கடவது-கடமையை; என்றது கடிகையார் மண்ணு மங்கலம் பாடுதலை; *புறத். 36,* ந.

2368. வடம்-முத்துமாலை. திளைக்கும்-இடைவிடாமல் தங்கும். உருவம்-அழகு. வெண்குடைக்கு மதி உவமை. பூமகட் புணர்ந்தனன்-

திருவமாமணி-அழகிய மணி; அ:அசை. காம்பும் வடமும் திளைக்கும் மதி; இல்பொருளுவமை. குடை-அபிடேகாங்கமாகிய கொற்றக்குடை.

(இ-ள்.) குடை ஓங்கி நிலத்தை அளித்தது; அங்ஙனமளித்தலிற் கயல் போலுங் கண்ணையுடைய பூமகளை அவன் புணர்ந்தான்; புணர்ந்தபின் சுதஞ்சணன் போயினானென்க. *(42)*

(வேறு)

2369. மின்னுங் கடற்றிரையின் மாமணிக்கை
வெண்கவரி விரிந்து வீசப்
பொன்னங் குடைநிழற்றப் பொன்மயமா
முழைக்கலங்கள் பொலிந்து தோன்ற
மன்னர் முடியிறைஞ்சி மாமணியங்
கழலேந்தி யடியீ டேத்தச்
சின்ன மலர்க்கோதைத் தீஞ்சொலார்
போற்றிசைப்பத் திருமால் போந்தான்.

(இ-ள்.) திரைபோற் கவரி வீசத் திருவின் வடிவாகிய குடை உலகை நிழற்றக் கலங்கள் தோன்ற ஏந்த இசைப்பத் திருமால் நன்னிலமிதித்தற்குப் போந்தானென்க.

பொன்-திரு; "நன்பொன் போகிய வொண்பொன் னாரம்" போல. இது பவனிக்குடையாதலிற் பொற்குடையாயிற்றென்றுமாம். கழலையேந்தி அடியிடு தலை மன்னர் முடியாலே யிறைஞ்சி ஏத்த.

பூமியாகிய பெண்ணைச் சேர்ந்தனன்; இவ்விலம்பகத்தின்பெயர் இதனுட்குறிப்பிடப்பட்டமைகாண்க.

2369. கடற்றிரையின்-பாற்கடலின் அலையைப்போல; "பாலின் வெண்பர வைத்திரை... பரந்தெனச் சாமரை பதைப்ப" *(கம்ப. நிந்தனைப்.16.)* பொன்னங்குடை நிழற்ற: *சிலப்.28:1-2;* நிழற்ற-நிழலைச் செய்ய. உழைக்கலம்-பக்கத்தில் வைத்துக்கொள்ளுதற்குரியனவும், பொன் வெள்ளி முதலியவற்றால் செய்யப்பட்டனவுமான பாத்திரங்கள்; *பெருங்.1.39: 58, 56: 197;* "உழைக்கல மாதர்களேந்தி வர" *(மேரு. சமவசரண. 232);* "மங்கல வுழைக்கல மருங்கு சேர்ந்தன", "மங்கல வுழைக்கலம் பரப்ப" "மகளிர் மங்கல வுழைக்கலஞ் சுமந்தனர்", "உழைக்கலமகளி ரென்று" *(சூளா.* குமாரகால. 19, மந்திரசாலை. 140, தூதுவிடு. 39, கல்யாண. 172.) மன்னர்...அடியீடேத்த: "அருந்திறன் மாக்க ளடியீ டேத்த" *(சிலப்.26:90);* "அணங்கனையா ரடியீடேத்த" *(சூளா.* சுயம்வர. 247.) சின்ன மலர்: *சீவக.* 2251, அடிக்.; "சின்னமாம் பன்மலர்க ளன்றே சூடி" *(தே.* திருநா. நாகைக்காரோணம்.)

சின்னமலர்-விடுபூ-காத்தற்றொழிலாலும், வடிவாலும் திருமா லென்றே கூறினார். அடுத்து இரண்டு பவனி அரசர்க்காகாமையிற் கல்யாணத்திற்குப் பின்பு பவனிகூறுவார் ஈண்டு நன்னிலமிதித்து மண்டபத்தே புகுந்தமை தோன்ற 'அடியீடேத்த' என்றார். (43)

2370. மந்தார மாமாலை மேற்றொடர்ந்து
தழுவவராத் தாம மல்கி
அந்தோவென் றஞ்சிறைவண் டேக்கற
வின்புகைபோய்க் கழுமி யாய்பொற்
செந்தா மரைமகளே யல்லதுபெண்
சாராத திருவின் மிக்க
சிந்தா மணியேய்ந்த சித்திரமா
மண்டபத்துச் செல்வன் புக்கான்.

தழுவவராத் தாமங்களில் தேனை உண்ணப்பெறாதே வண்டுகள் ஏக்கறும்படி புகை பரந்து. திருவல்லது பெண்சாராததெனவே[1] சமயமிருக்குமண்டபமாம்.

(இ-ள்.) தொடரப்பட்டு மல்கப்பட்டுக்கழுமப்பட்டுத் திருவல்லது பெண் சாராத மண்டபத்தே திருவான்மிக்க சிந்தாமணியின் தன்மை பொருந்திய செல்வன் புக்கானென்க.

மேல் நினைத்தன கொடுக்கின்றானாதலின், 'சிந்தா மணியேய்ந்த செல்வன்' என்றார். (44)

2371. பைங்க ணுளையெருத்திற் பன்மணி
வாளெயிற்றுப் பவள நாவிற்
சிங்கா சனத்தின்மேற் சிங்கம்போற்
றேர்மன்னர் முடிகள் சூழ
மங்குன் மணிநிற வண்ணன்போல்
வார்குழைக டிருவில் வீசச்
செங்கட் கமழ்பைந்தார்ச் செஞ்சுடர்போற்
றேர்மன்ன னிருந்தா னன்றே.

2370. கழுமி-செறிந்து. சீவகனைச்சிந்தாமணியென்று அவன்தாய் அழைத்தது (சீவக. 311) இங்கே நினைத்தற்குரியது. செந்தாமரை மகளே யல்லது பிறபெண்சாராத மண்டபம்: பெருங். 2. 4: 21-2.

(உரை.) [1]சமயமிருக்கும் மண்டபம்-திருவோலக்க மண்டபம்.

2371. பைங்கண்...சிங்கம்: "பைங்கண் மதர்வைப் பகுவா யரியேறு" (சூளா. பாயிரம், 1.) உளை-பிடரிமயிர். சிங்கம் மன்னர் களுக்கு உவமை. மங்குல்-மேகமுமாம். மணிநிறவண்ணன்-திருமால். செஞ்சுடர்-சூரியன். சூரியனை உவமை கூறுதலின் தேர்மன்னனென்று கூறினார்.

(இ-ள்.) பைந்தாரையுடைய மணிநிறவண்ணன்போலுஞ் சீவகன், முடிகளையுடைய தேர்மன்னர் சிங்கம்போற் சூழக் குழைகள் திசையெங்கும் வில்லை வீரக் கண்முதலியவற்றையுடைய சிங்காசனத்தே ஞாயிறுபோலவீற்றிருந்தானென்க.

மங்குல்-திசை. எனவேதந்தையைப்போல் இருந்தானென்றார். (45)

(வேறு)

2372. வார்பிணி முரச நாண வானதிர் முழக்க மேய்ப்பத்
தார்பிணி தாம மார்பன் றம்பியை முகத்து ணோக்கி
ஊர்பிணி கோட்டஞ் சீப்பித் துறாதவ னாண்ட நாட்டைப்
பார்பிணி கறையி னீங்கப் படாமுர சறைவி யென்றான்.

[1]உள்: உருபுமயக்கம். பாரிற்குக் கட்டின கடமையினின்று நீங்க. என்றது, ஆறிலொன்றையும் தவிரவென்றவாறு.

(இ-ள்.) சீவகன், தம்பியை முகத்தை நோக்கி ஊர்களி லுள்ளாரைப் பிணித்த சிறைக்கோட்டத்தையும் இடிப்பிடித்து முன் அரசாட்சியுறாதவன் ஆண்ட நாட்டைப் [2]பதினாறியாண்டளவும் கடமைகொள்ளாமை தோன்ற முரசறைவி யென்று முரசம் நாண வான்முழக்கமேய்ப்பக்கூறினானென்க.

கறையினீங்கவென்பது கடமைகொள்ளாமையென்னும் பொருட்டாய் நாட்டையென்னும் இரண்டாவதற்கு முடிபாயிற்று; ஐ: அசையுமாம். (46)

2372. முரசும் வான்முழக்கமும்: *சீவக.543*, ந. அரசர் முடிசூடுங் காலத்தும் மகப்பெற்ற காலத்தும் சிறைவிடுதலும் வரிநீக்குதலுமாகிய வற்றைச் செய்தல் மரபு; *சீவக.306*; "சிறைப்படு கோட்டஞ்சீமி னியாவதும், கறைப்படு மாக்கள் கறைவீடு செய்ம்மின்", "சிறையோர் கோட்டஞ்சீமினியாங்கணும், கறைகெழு நாடுகறைவீடு செய்ம்மின்" (*சிலப்.23:126-7, 28:203-4*); *மணி.19:157-62*; *பெருங்.3.27:220*. தாமமார்பன்-சீவகன். உறாதவனென்றது கட்டியங்காரனை. பார்பிணி கறை-நிலத்தை வரையறுத்துக் கட்டி அளவிட்ட வரி. படா-ஒலி அடங்காத.

(உரை.) [1]'முகத்துள்' என்பதில் உள்ளது. [2]ஏழாண்டென்பதும் ஒரு மரபென்று தெரிகின்றது; "சிறைவிடுமின் சிறைக்களமுஞ் சீத்திடு மினேழாண்டு தேயத்தீட்டும், இறைவிடுமின்" (*திருவிளை.4:28.*)

2373. கடவுள ரிடனுங் காசில் கணிபெறு நிலனுங் காமர்
தடவளர் முழங்குஞ் செந்தீ நான்மறை யாளர் தங்கள்
இடவிய நிலத்தோ டெல்லா மிழந்தவர்க் கிரட்டி யாக
உடனவை விடுமி னென்றா னொளிநிலா வுமிழும் பூணான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனஞ் சாற்றக்கூறிய பூணான், பின்பு அமைச்சரை நோக்கி, அந்தணர்தம்முடைய பெரிய இறையிலி நிலத்தோடே தேவர்கள் இறையிலி நிலத்தையும் சோதிடநூலோர் இறையிலி நிலத்தையும் ஒழிந்த இறையிலி நிலங்களையும் முன்புபோலே இறையிலியாக விடுமினென்று பின்னும் அவனாண்ட காலத்து அவற்றையுடனிழந்தவர்க்கு இரட்டியாக விடுமினென்றானென்க.

விடுமினென்ற முன்னிலைப்பன்மையான் அமைச்சரை நோக்கிக் கூறினமையுணர்க.[1] விடுமினென்றதனை இரண்டிடத் திற்கும் ஏற்றுக. உடனிழத்தல்-அவன்சேரமாற்றுதலின்இழத்தல். (47)

2374. (1) என்றலுந் தொழுது சென்னி
நிலனுறீஇ எழுந்து போகி
வென்றதிர் முரசம் யானை
வீங்கெருத் தேற்றிப் பைம்பொன்
குன்றுகண் டனைய கோலக்
கொடிநெடு மாட மூதூர்ச்
சென்றிசை முழங்கச் செல்வன்
திருமுர சறைவிக் கின்றான்.

2375. (2) ஒன்றுடைப் பதினை யாண்டைக்
குறுகட னிறைவன் விட்டான்
இன்றுளீ ருலகத் தென்று
முடனுளீ ராகி வாழ்மின்

2373. கடவுளர் இடன்-தேவாலயங்களுக்கு விட்ட இறையிலி நிலங்கள். தடவென்றது தூபமுட்டியின் பெயர்; இங்கே ஓமகுண்டத் திற்காயிற்று; "வடபான் முனிவன்றடவினுட் டோன்றி" (*புறநா.201: 8*); "வடதிசை மருங்கின் மறைகாத் தோம்புநர், தடவுத்தீ யவியாத் தண்பெரு வாழ்க்கை" (*சிலப். 26: 248-9.*) தாடவென்பது தடவு, தட, தடமெனவும் வழங்கும்; *சிற்.202*, கொளு, பேர்; *தக்க. 475*. இடவிய-பரந்த இடங் களையுடைய. உடன்-ஒருங்கே.

(உரை.) [1]நிலத்தோடு இடனும் நிலனும் எல்லாம் விடுமின், அவை விடுமினென இரண்டிடத்தும் கூட்டி உரைசெய்தார்.

2374. குன்று மாடத்திற்கு உவமை.

பொன்றுக பசியு நோயும்
பொருந்தலில் பகையு மென்ன
மன்றல மறுகு தோறு
மணிமுர சார்த்த தன்றே.

2376. (3) நோக்கொழிந் தொடுங்கி னீர்க்கு
நோய்கொளச் சாம்பி னீர்க்கும்
பூக்குழல் மகளிர்க் கொண்டான்
புறக்கணித் திடப்பட் டீர்க்கும்
கோத்தரு நிதியம் வாழக்
கொற்றவ னகரோ டென்ன
வீக்குவார் முரசங் கொட்டி
விழுநக ரறைவித் தானே.

இவைமூன்றும் ஒரு தொடர்.

(1) அறைவிக்கின்றான்: பெயர்.

(2) உறு-மிகுதி. என்ன-என்று பறையன் கூறாநிற்க; என்ன முரசம் ஆர்த்ததென்க. அன்றே-அப்பொழுதே.

(3) நோக்கொழிந்தார்-கண்கெட்டவர். சாம்புதல்-பொருளின்றிக் குவிதல். மகளிர்-பரத்தையர்; பரத்தையரிடத்து வேட்கையாலே கொண்டவன் பாதுகாவாத வறுமையையுடைய மகளிர்க்கும். கோ-பசு: [1]கோத்தலை விகாரமாக்கி, கோத்தலைத் தருநிதியம்-இடையறாத பொருளென்றுமாம்.

(இ-ள்.) என்று சீவகன் கூறின அளவிலே, நந்தட்டன் எழுந் திருந்து தொழுது வணங்கிப்போய் மூதூரிலே விரையச் சென்று முழங்கும்படி முரசறைவிக்கின்றவன், முரசறைகின்றவனுக்கு இறைவன் அருளிய மொழியைச் சாற்றென்று கூற, அவனும்

2375. ஒன்றுடைப் பதினையாண்டைக்கு-பதினாறு வருடங் களுக்கு. கடன்-வரி. பசியும் நோயும் பகையும் பொன்றுக: *சீவக.377*; "பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி" *(சிலப். 5: 72, மணி. 3:70)*; *குறள், 734.* மன்றல மறுகு-மணத்தையுடையனவாகிய வீதிகள்.

2376. நோக்கு-பார்வை. மகளிர்-பரத்தையர் பொருட்டாக. கொண்டான்-கணவன்; புறக்கணித்திடப்பட்டீரென்பதற் கேற்ப எழுவாய் பன்மையாக வாராமையின் ஒருமை பன்மை மயக்கம்; ''ஏவ விளையர் தாய் வயிறு கரிப்ப'' என்புழிப்போல. நகர்-வீடு. வீக்கு வார் முரசம்-வாரால்கட்டப்பெற்ற முரசம்.

(உரை.) [1]கோ-கோத்தல்; முதனிலைத் தொழிற்பெயரெனக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

வென்றதிர்முரசத்தை யானையெருத்தத்திலேற்றி பசியும் நோயும் பகையும் பொன்றுக; இன்றுளீர்! உலகத்துடனே என்றுமுள்ளீராய் வாழ்வீரென வாழ்த்தி, இறைவன் இந்நாட்டைப் பதினாறாண்டிற்குக் கடமையிழந்தானென்று கூறாநிற்க, முரசமார்த்தது; அப்பொழுதே நோக்கொழிந்தீர்க்கும் சாம்பினீர்க்கும் புறக்கணிக்கைப்பட்டீர்க்கும் கொற்றவன் மனைகளுடனே கோவையும் நிதியத்தையும் நீர் வாழும் படி தருமென்று முரசறைவான் கூறும்படி அவனுக்கறிவித்து அவனைக் கொண்டு நகரிலே முரசைக் கொட்டி அறைவித்தா னென்க.

[2]அரசன் கூறாதன தான் கூறிச் சாற்றுவித்தானல்லன்; அவன் அரசாட்சி பெற்றாற் செய்யும் அறங்கள் தனக்கு முற்கூறியவற்றைப் பின்தான் சாற்றுவித்தானென்று கொள்க. *(48-50)*

2377. திருமக னருளப் பெற்றுத் திருநிலத் துறையு மாந்தர்
ஒருவனுக் கொருத்தி போல வுளமகிழ்ந் தொளியின் வைகிப்
பருவரு பகையு நோயும் பசியுங்கெட் டொழிய விப்பாற்
பெருவிறல் வேந்தர் வேந்தற் குற்றது பேச லுற்றேன்.

இங்ஙனம் அரசன்றான் அருளப்பெறுதலின், அவனிலத்தின் மக்களெல்லாம், பகையும் நோயும் பசியும் கெட்டேபோக, ஒருவனுக்கு ஒருத்தி போல மனமகிழ்ந்து ஒளியோடே தங்காநிற்கச் செல்கின்ற நாளிலே, வேந்தற் குற்றதொன்று கூறுதலுற்றே னென்றாரென்க.

வைகி-வைக. *(51)*

11. பூமகளிலம்பகம் முற்றிற்று

ஆகக்கவி, 2377.

---

[2]2372, 2373-ஆம் பாடல்களில் சீவகன் இட்ட கட்டளையினும் வேறான சில செய்திகள் இம்மூன்று செய்யுட்களில் உள்ளமை பற்றி இங்ஙனம் எழுதினார்.

2377. திருமகன்-சீவகன். குடிகளும் அரசனும் மனமொன்றி இன்பவாழ்வில் ஈடுபட்டமையின் 'ஒருவனுக்கு ஒருத்திபோல மகிழ்ந்து' என்றார். ஒளி-தாம் உளராகும் காலத்துமிக்குத் தோன்றுதலுடைமை; *குறள், 971, பரிமேல்.* பருவரு-துன்பத்தைச்செய்யும். பகையும் நோயும் பசியும் கெடுதல்: *சீவக. 2375, அடிக்.*

பன்னிரண்டாவது
இலக்கணையாரிலம்பகம்

(வேறு)

2378. அலங்க லேந்திய குங்கும வருவரை மார்பன்
கலந்த காரிகை யவர்களைத் தருகென வருள
இலங்கு மாலைவெள் ளருவிய வெழில்வரை மணந்த
புலம்பு நீள்சுரம் போய்க்கொணர்ந் தருளொடுங் கொடுத்தார்.

(இ-ள்.) மாலையையேந்திய வரைபோலுமார்பன், தான் மணஞ்செய்த மகளிரைத் தருவீராகவென்று அருளிச்செய்ய, அவரும் அவனருளிச்செயலோடே வருத்தமிக்க சுரத்தைப் போய்க் கொணர்ந்து கொடுத்தாரென்க.

அருவியவாகிய வரைகள். *(1)*

2379. மோடு கொண்ணிலா முளைத்தெழு பருதிகண் டறியாப்
பாடு வண்டொடு பறவையும் நடுக்குறுங் காப்பின்
மாட மாமணிச் சிவிகையின் மயிலென விழிந்தார்
வீடு கண்டவர் போன்றுமின் னிடுகொடி யனையார்.

(இ-ள்.) மின்னையும், எழுதுகொடியையுமனையார், மதியையும் பருதியையும் கண்டறியாத மாடத்தின்கண்ணே வண்டும் பறவையும் அஞ்சும் காவலையுடைய சிவிகையினின்றும் மயிலிழிந்தாற்போல இழிந்தாரென்க. *(2)*

2378. இலங்கு மாலை-விளங்குகின்ற வரிசையாகிய; இது வரைக்கு அடை. மணந்த-கலந்த. புலம்பு-வருத்தம்.

2379. மோடு-பெருமை. நிலாவும் பருதியும் கண்டறியாத மாடம். காப்பினையுடைய மாடமென்பதும் பொருந்தும்; "புள்ளு மில்லாவொள் ளொளி யிருக்கையுள், மறைபுறப் படாஅச் செறிவின ராகி" (*பெருங். 3. 24: 216-7*); "உள்ளுணின் றொலிபுறப் படாத தொண்சிறைப், புள்ளுமல் லாதவும் புகாத நீரது...மந்திர சாலை" (*சூளா. மந்திர. 2*); *கம்ப.* நகர் நீங்கு. *184*; யுத்த மந்திர. *8*. மாடத்தின்கண் சிவிகையினின்றும் மயிலைப் போல இறங்கினார். மாடச்சிவிகை யெனலுமாம்; *பெருங். 1.38: 255.* வீடு-சாபத்தினின்றும் விடுபடுதல். மின்னும் இட்ட கொடியும் அனையார்; மின்னற் கொடி போன்றவரென்பதும் ஆம். சீவகன் பிரிவால் அவர்கள் முன்பு வருத்த முற்றிருந்தனர்.

துன்பமுறுதற்கு ஒருசாபம் பெற்று அச்சாபம் வீடுகண்டவரைப் போலே மகிழ்ந்து இழிந்தாரென்க; வீடுகண்டவர் பின் வருத்த நீங்கினாற்போல இவரும் வருத்தநீங்கினாரென்றுமாம்.

2380. அன்று சூடிய மாலைய ராடிய சாந்தர்
பொன்றி வாடிய மேனியர் பொன்னிறை சுருங்கார்
சென்று காதலன் றிருவிரி மரைமல ரடிமேல்
ஒன்றி வீழ்ந்தனர் குவளைக்க ணுவகைமுத் துகவே.

(இ-ள்.) இவன் பிரிகின்ற அன்று சூடிய மாலையராய், ஆடின சாந்தினராய், கெட்டு வாடிய மேனியராய், பெறுதற்கரிய நிறை கெடாதவர்கள், கண் உவகை முத்து உகும்படி சென்று காதலனடி மேலே வீழ்ந்தாரென்க. *(3)*

2381. இலங்கு பூண்வரை மார்புற வெடுத்தவன் முயங்க
மலங்கி வாட்கண்கள் வருபனி சுமந்துடன் வெருவிக்
கலங்கு நீரிடைக் கலக்குறு கருங்கய லிணைபோற்
புலம்பி யோடின செவியுற நெடியன பொலிந்தே.

(இ-ள்.) சின்னீரிடத்தே வெருவக் கலங்கலுற்ற கயலிணை போல இவன் பிரிவிற்கு மலங்கிப் புலம்பி ஓடின வாட்கண்கள், ஈண்டு அவன் அவரைச் சேர வெடுத்து முயங்குதலிற் பொலிந்து உவகைக்கண்ணீரைச்சுமந்து, செவியுற நெடியனவாயினவென்க.

வெருவி, வெருவவென்க. ஓடுதல்-கெடுதல்; "ஓடிய துணர்தலும்" *(சிறுபாண்.214)* என்றாற்போல. *(4)*

2382. வேனல் வாய்ப்பட்டு விரிமுகை தளிரொடு கரிந்த
கானக் கார்முல்லை கார்மழைக் கெதிர்ந்தன போல
மான மங்கையர் வாட்டமும் பரிவுந்தங் கணவன்
தேனெய் மார்பகந் தீண்டலுந் தீர்ந்தொளி சிறந்தார்.

2380. அன்று: பண்டறி சுட்டு. பொன்நிறை-பொன்போன்ற பெறுதற்கரிய நிறை. காதலன்-சீவகன். மரைமலர்-தாமரைமலரைப் போன்ற. உவகைமுத்து-ஆனந்தக்கண்ணீர்.

2381. மார்புஉற-மார்பிலே பொருந்த. அவன் -சீவகன். முயங்க-தழுவுதலால். வரு பனி-கண்ணீர். வெருவி-வெருவ; எச்சத்திரிபு. கண்கள் ஓடின என்க.

2382. வேனல்-வேனில்; "இளவேனல் வந்ததா லென்னாங் கொலின்று, வளவேனற் கண்ணி மனம்" *(சிலப்.* வேனிற்காதை, இறுதி வெண்பா.*)* கரிந்த-கருகிய. கார்மழைக்கு-கரிய மழையை. எதிர்தல்-

(இ-ள்.) முதுவேனிலிடத்தே அகப்பட்டுக் கரிந்த முல்லை மழையை ஏற்றுக்கொண்டனபோல மங்கையர் தம் கணவன் மார்பைத் தீண்டின அளவிலே மேனியில் வாட்டமும் மனத்தில் வருத்தமும் தீர்ந்துபோய் ஒளி மிக்காரென்க.

மழைக்கு: கு, உருபுமயக்கம். மானம்-புலவி. தேனைப்போன்ற மார்பென்றார், தேனுக்கு இன்சுவை நிகழ்ந்தகாலத்தே புளிச்சுவை நிகழுமாறு போல, இம்மார்பும் இம்மகளிர்க்கு இன்பம் நிகழ்த்தின காலத்தே பிறர்க்கும் இவ்வாறு இன்பம் நிகழ்த்துமேயென்னும் கருத்தை அவர்க்குப் பிறப்பித்தலின்; இனி, தூதாய் வந்த தேனினம் இளைக்கிற மார்புமாம். (5)

2383. சேலுண் கண்ணியர் சிலம்பொடு திலகமுந் திருத்தி
மாலை நல்லன மதுக்கமழ் தகையன மிலைச்சிக்
கோல மென்முலைக் குங்கும மிடுகொடி யெழுதிச்
சோலை வேய்மரு டோண்முத்துந் தொழுதக வணிந்தார்.

(இ-ள்.) சேடியர், தேவியர்க்குச் சிலம்பிலேநின்றும் திலகத் தளவும் திருத்தி முடியிலே மதுக்கமழ் தகையனவாகிய மாலைகள் நல்லனவற்றைச் சூட்டி முலையிலும் தோளிலும் குங்குமத்தாலே எழுதுகொடி எழுதிக் கணவன் தொழுதல் தகும்படி முத்துவடத் தையும் அணிந்தாரென்க. (6)

2384. நஞ்சு மேய்ந்தளிங் களிக்கயன் மதர்ப்பன போல
அஞ்சி வாட்கண்கண் மதர்த்தன வலர்ந்துடன் பிறழப்
பஞ்சு சூழ்மணி மேகலை பரிந்தவை சொரிய
வஞ்சி நுண்ணிடை கவின்பெற வைகினன் மாதோ.

ஏற்றுக்கொள்ளல். தேனாகிய நெய்யைப் போன்ற மார்பகம். அடி, 2-4: *சீவக.195*; தோளவன்.... மாரிப்புயலொத்தான்: "குலம் பாராட்டுங் கொம்புமொர் முல்லைக்கொடியொத்தாள்" *(சூளா.கலியாண.297.)*

2383. சேலுண் கண்ணியர்-சேலையொப்பப் பிறழும் கண்ணை யுடைய தோழியர். திருத்தி-திருத்தமாக அணிந்து. நல்லன வென்றது சாதிச் சிறப்பையும் மதுக்கமழ்தகையன வென்பது செவ்வியையும் உணர்த்தின. இடு கொடி. மன்மதனது கரும்புபோல எழுதும் தொய்யில்.

2384. நஞ்சு மேய்ந்த கயல்: "விடங்கொண்ட மீனைப் போலும்" *(தனிப்.)* மதர்த்தன-செருக்கடைந்தனவாய். பஞ்சு-ஆடை. பரிந்து-அற்று.

[1]அவசத்தாற் பிறந்த [2]அனந்தர்நோக்கினை, 'நஞ்சு' என்றார். உடன்-எல்லாம். பஞ்சு: ஆகுபெயர். [3]தனது நுண்மையான் ஊற்றின்பம் நிரம்பப் பெறாத இடை [4]மெய்புகுவன்ன முயக்கத்தாலே (*அகநா. 11:10, 365: 7*) ஊற்றின்பம் பெறும்படி வைகுதலின், 'நுண்ணிடை கவின்பெற' என்றார்.

(இ-ள்.) கயல் நஞ்சை மேய்தலிற் செருக்குவனபோலக் கண்கள் அலர்ந்து இறுமாந்து அஞ்சிப் பிறழ, மேகலை அற்று அவை மணியைச்சொரிய, இடை கவின்பெற வைகினானென்க. (7)

2385. அரிபொற் கிண்கிணி யணிகிளர் சிலம்பொடு சிலம்பும்
திருவச் சீறடிச் செழுமலர்க் கொழுங்கயன் மழைக்கண்
உருவ நுண்ணிடை யொளிமணி வருமுலை யுருவார்
எரிபொன் மேகலை யிலக்கணை கடிவினை நொடிவாம்.

ஐதாகிய பொன்னாவது தகடு. திருவ: அ, அசை.

(இ-ள்.) கிண்கிணி சிலம்பொடு சிலம்பும் திருவையுடைய சீறடித் தாமரை முதலியவற்றையுடைய இலக்கணையது மணவி னையைக்கூறுவாமென்றாரென்க. (8)

2386. ஆழி மால்கட லகன்பெருங் கேள்விக டுறைபோய்
ஊழி னன்றியு முறுவினை யோரையின் முடிப்பான்
சூழி யானையுந் துளங்குபொற் சிவிகையு முடையான்
வேழ வேந்தற்கு விழுப்பெருங் கணிவிரித் துரைத்தான்.

(இ-ள்.) கரையையுடைய பெரிய கடல்போன்ற நூல்களை முற்றக் கற்று யானையும் சிவிகையும் பெற்றானாகிய கணி, விதியால் தானே முடிதலேயன்றி இந்நல்வினையை ஓரையானும் முடித்தற்குப் பொருந்திய நாள்களை அரசனுக்கு விரித்துரைத்தா னென்க. (9)

(உரை.) [1]அவசம்-உணர்வழிதல். [2]அனந்தர் நோக்கு-மயக்கத் தோடு பார்க்கும் பார்வை. [3]*சிறுபாண். 59-60, ந.* [4]மெய்புகு அன்ன முயக்கம்-ஒருவரது மெய் மற்றவரது மெய்யுட் புகுந்தாற்போன்ற புணர்ச்சி.

2385. அரி-மென்மை. உருவத்தால் நுண்ணிதாகிய இடை. நொடிவாம்-சொல்வோம்.

2386. ஆழி-கரை; "பெருங்கடற், காழி யானையன் மாதோ" (*புறநா.330: 3-4.*) துறைபோதல்-முற்றக்கற்றல். யானைபெறுதல்: *பெருங். 2.2:20.* கணி-சோதிடன்.

2387. (1) ஓங்கு கொற்றவற் கோதிய வுயர்பெரு நாளால்
வீங்கு வெள்ளியங் குன்றென விளங்கொளி யுடைய
தேங்கொண் மாலையுந் திலகமு மணிந்ததின் குணத்த
பாங்கிற் பண்ணின நூற்றெட்டுப் படுமதக் களிறே.

இதுமுதல், "மாலை வாண்முடி" (*சீவக. 2392*) அளவும் ஒருதொடர்.

(1) கொற்றவற்கோதிய நாளென்றதனால், "நவநக்ஷத்ரோந்ருபதி" என்ற படி, சன்மநக்ஷத்திரமுதலாக ஒன்பது நாள்களாதலின், இக்கல்யாணத்துக்கு அந்நாளொன்பதிலும் பொருந்துவதொரு நாளுக்குப் பொருந்துவதொரு நாளிலே முரசு சாற்றுகின்றாரென்க. மாலையும் திலகமும் அணியப்பட்ட களிறு. திண்குணம-மாறு படாத சீலம்; குணத்தவாய் மதத்தையுடைய களிறுகள் விளங் கொளியையுடைய வெள்ளிக்குன்றெனப் பண்ணப்பட்டன; வெள்ளணி யணிந்தனவென்க.

2388. (2) விளங்கு வெண்டுகி லுடுத்துவெண் சாந்துமெய் பூசித்
துளங்கு மஞ்சிகை துளைச்சிறு காதினுட் டுளங்க
வளங்கொண் மாலைகள் சூடிமுத் தணிந்துவண் முரசம்
களங்கொள் வேழத்தி னேற்றினர் கடிமுர சறைவான்.

(2) மஞ்சிகை-காதணி. சிறுதுளைக்காது. முரசறையவேண்டி, துளங்காநிற்க உடுத்துப் பூசிச் சூடி அணிந்து முரசை அவற்றில் தலைவனாகிய வேழத்திலே ஏற்றினாரென்க.

2389. (3) கேண்மின் கேண்மின்கள் யாவரு மினியன கேண்மின்
பூண்மி னித்தில மணிவடம் பூசுமின் சாந்தம்
வாண்மி னுண்ணிடை வருந்தினுங் சூட்டணிந் தழகார்
ஆண மாகிய வருவிலை வண்ணப்பட் டுடுமின்.

(3) கேண்மின் விரைசொல்லடுக்காதலின், மூன்றாயிற்று. ஆணம்-நேயம்.

2387. குன்றெனப் பண்ணினவென்க. பாங்கிற் பண்ணின-அலங் கரிக்கப்பெறும்வகைபடஅலங்காரம்செய்யப்பெற்றன.

2388. களங்கொள்வேழம்-பகைவர்போர்க்களத்தைத்தனதாக்கிக் கொள்வதற்கு உதவும்வேழம்; *புறநா. 53:5.*

2389. நித்திலவடத்தையும் மணிவடத்தையும் பூண்மின். வாள்மின்நுண்இடை-ஒளியையுடைய மின்னலைப்போன்ற நுண்ணிய இடை. ஆணம்-அன்பு; *பெருங். 3.8:72.* வண்ணப்பட்டு-பலநிறங் களையுடையபட்டு.

2390. *(4)* பிள்ளை வெண்பிறைச் சிறுநுதல் பெரும்பட்ட மணிமின்
உள்ள மேனியு மொளிர்மணிக் கலங்களிற் புனைமின்
வள்ளல் வாய்மொழி யான்படு பாலமிர் தல்லால்
உள்ள மேவினும் பிறவுணப் பெறீரெழு நாளும்.

(4) பிள்ளைப்பிறையென்பது, "பிள்ளை குழவி" (*தொல். மரபு.24*) என்னுஞ் சூத்திரத்து உம்மையை எச்சப்படுத்தி அதனாற் கொள்க. உள்ள மேனி-முன்பு அணியணிந்த இடமொழிய உள்ள மேனி. வள்ளல் வாய்மொழி-அரசன் அருளிச்செயல். நெஞ்சம் பிறவற்றிலே மேவினும்.

2391. *(5)* வாழை மல்கிய மணிக்குலைக் கமுகொடு நடுமின்
தாழ நாற்றுமின் றாமங்க ளகிற்குடம் பரப்பி
யாழின் பாடலு மாடலு மரங்குதோ றியற்றிப்
போழு மால்விசும் பெனப்பல பொலங்கொடி யெடுமின்.

(5) கமுகோடேவாழையை.அகிற்குடம்-தூபக்குடம்.விசும்பைப் போழுமென.

2392. *(6)* மாலை வாண்முடி மன்னவன் மணவினை யெழுநாட்
சீல மில்லன சினக்களி றகற்றுகென் றணிந்த
கோல மார்முர சிடியுமிழ் தழங்கென முழங்க
நீல மாக்கட னெடுநகர் வாழ்கென வறைந்தார்.

(6) மணவினை நிகழும் எழுநாளும் சீலமில்லனவாகிய கொலைக்களிற்றை அகற்றுக.

(இ-ள்.) கொற்றவற்கோதிய நாளிலே முரசறைதற்குக் களிறுகள் பண்ணின; அக்களிற்றில் தலைவனாகிய வேழத்திலே முரசை

2390. பிள்ளை வெண்பிறை யென்றது மூன்றாம் பிறையை. பாலமிர்து-பாற் சோறு. ஏழுநாள்: *சீவக.2392.*

2391. நீலமணி போன்ற குலையையுடைய கமுகு. தாமங்களைத் தாழும்படி நாலவிடுங்கள். அகிற்குடம்: "தூமக் குடமாயிரமாய்" (*சீவக. 2455*); "தசும்புறு மகிலின் றூபம்" (*வி-பா.* இந்திரப்பிரத்த. 33.) அரங்கு-ஆடரங்கு. என-என்று கண்டோர் சொல்லும்படி.

2392. சீலம் இல்லன சினக்களிறு-நிறையழிகொல் யானை; அவற்றை அகற்றாவிட்டாலும், அவற்றின் செலவை முன்னர்ப் பறையறைவித்துத் தெரிவியாவிட்டாலும் மனிதர் துன்புறுவராதலின் இங்ஙனங் கூறினார்; "நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப், பறையறைந் தல்லது செல்லற்க வென்னா இறையே தவறுடை யான்" (*கலி.56:32-4*) இடி உமிழ் தழங்கு என-இடி வெளிப்படுத்தும் ஓசையைப் போல.

யேற்றினார்; ஏற்றி நெடுநகர் வாழ்கவெனக் கூறி அரசன் திருவாய் மொழியாகிய இனியவற்றை யாவருங் கேண்மின்: இவ்வெழு நாளும் இடைவருந்தினும் பூண்மின்; பூசுமின்; அணிந்து உடுமின்; அணிமின்; புனைமின்; பாலடிசிலே யுண்மின்; நடுமின்; நாற்றுமின்; பரப்பி இயற்றி எடுமின்; இன்னும் இவ்வெழுநாளும் களிற்றை அகற்றுகவென்று கூறி இடியொலி போலே முரசை முழங்க அறைந்தா ரென்க. *(10-15)*

(வேறு)

2393. முரச மார்ந்தபின் மூவிரு நாள்கள்போய்
விரைவொ டெங்கணும் வெள்வளை விம்மின
புரையில் பொன்மணி யாழ்குழ றண்ணுமை
அரவ வானி னதிர்ந்த வணிமுழா.

ஆர்த்த: விகாரம். போய்-போக; போகாநிற்க இவையும் நிகழ்ந்தனவென மேல் வருவனவற்றையும் உடனிகழ்ச்சியாக்குக. புரை-குற்றம்.

(இ-ள்.) முரசமார்த்தபின், ஆறுநாள் செல்லாநிற்க, எங்கணும் விரைவுடனே வளை விம்மின; யாழ் குழல் தண்ணுமை முழா இவை வான்போலே அதிர்ந்தனவென்க. *(16)*

2394. விண்வி ளக்குவ போல்விரி பூந்துகள்
கண்வி ளக்கிக் கலந்தவெண் சாந்தினால்
மண்வி ளக்கி மலர்ப்பலி சிந்தினார்
பண்வி ளக்கிய பைங்கிளி யின்சொலார்.

(இ-ள்.) பண்ணைத் தோற்றுவித்த சொல்லார், தேவருலகத்து[1] துராலைத் துடைக்குமாறுபோலே சிந்தின மணிகள் முதலிய வற்றோடே கண்கலந்த விரிந்த பூந்துகளைத் துடைத்துச் சாந்தினால் நிலத்தைமெழுகி இல்லுறை தெய்வத்துக்குப் பூப்பலியையும் சிந்தினாரென்க.

[2]விளக்குதல்: தகுதி பற்றிய வழக்கு. *(17)*

2387-92. பெருங். 2.2:28-55.

2393. வெள்வளை-வெள்ளிய சங்குகள். பொன்னும் மணியும் புனைந்து செய்த யாழ். அரவத்தையுடைய மேகத்தைப்போல.

2394. விளக்குவ-விளக்குதல்; தொழிற்பெயர். பலி-பூசைத்திர வியம். பசுங்கிளியைப் போன்ற இனிய சொல்லினையுடைய மகளிர்.

(உரை.) [1]துரால்-குப்பை. [2]'பூந்துகள் கண்விளக்கி' என்பதில் உள்ளது.

2395. ஆய்ந்த மோட்டின வான்படு பாலுலை
போந்து பொங்கிய வாவியி னாற்பொலிந்
தேந்து மாடங்க டாமிழி னென்பன
பூந்து கில்புறம் போர்த்தன போன்றவே.

(இ-ள்.) இழினென்னும் ஓசையையுடையவாகிய மாடங்கள் தாம் அழகிய வயிற்றையுடையவாகிய ஆனிலே தோற்றிய பாலுலை பானையின் புறம்பே போந்து பொங்கிய ஆவியினாலே பொலிந்து பூந்துகிலைப் புறம்போர்த்தனபோன்றனவென்க. *(18)*

2396. திருவி னல்லவர் செம்மலர்ச் சீறடி
பரவி யூட்டிய பஞ்சரத் தக்களி
விரவி மீநிலஞ் சேர்ந்தொளி பூத்துராய்க்
குருதி வானிலங் கொண்டது போன்றதே.

(இ-ள்.) திருவினும் நல்லவர் தம்மடியைச் சேடியர் பரவி யூட்டிய செம்பஞ்சின்சேறு நிலத்தின்மீதே விரவிச் சேர்தலின், அவ்வொளி, பூத்துப் பரந்து செக்கர்வான் நிலத்தைக் கொண்ட தன்மை போன்றதென்க. *(19)*

2397. பால்வெண் டிங்கண் மணிக்கை படுத்தவை
போலு மாடியி னோக்கிப் பொலங்கலக்
கோலஞ் செய்பவர் கோல வெறிப்பினால்
மாலை வண்டின மாலைக்கண் கொண்டவே.

(இ-ள்.) திங்கள் மணிக்காம்பு சேர்த்தினவற்றையொக்கும் கண்ணாடியில் நோக்கிப் பொற்கலத்தையுடைய கோலத்தைச் செய்பவர் கோலத்தால் வரும் கண்வெறிப்பாலே ஒழுங்கையுடைய வண்டினங்கள்கண் தோன்றாவாயினவென்க. *(20)*

2395. ஆய்ந்த-அழகமைந்த. மோடு-வயிறு. "பாலா ராவிப் பைந்துகில்" *(சீவக. 1094)* என்பது கருதி இங்கே ஆவிக்குத் துகிலென்று மாற்றிக் கூறினார். பூந்துகில்- மல்லிய துகில். "ஆன்படு பாலமிர் தல்லால்.... உணப்பெறீர்" *(சீவக. 2390)* என்னும் அரசனது கட்டளை கருதிப் பாலுலைவைத்தனர்.

2396. செம்பஞ்சு ஊட்டினும் பொறுத்தலருமை கருதிப் பரவினார். பஞ்சு அரத்தக்களி-செம்பஞ்சுக் குழம்பின் சிவந்த சேறு. மீநிலம்-நிலத்தின்மேல்; மீகண்ணென்பது போல மாறிநின்றது. உராய்-பரவி. குருதிவான்-செந்நிறங் கொண்ட வானம்.

2397. கோலம் செய்பவர்-ஆபரணங்களை அணிவிப்பவர். வெறிப்பு-கண்ஒளி மழுங்கல்; கண்வெறியோடிற்றென்பது வழக்கு.

2398. போக மாமழை போழ்ந்து புதத்தொறும்
மாக மேந்துவ போன்மணித் தோரணம்
ஆக நாற்றின தாம மணிக்குடம்
ஏக மாநகர் வீதி நிரைத்தவே.

(இ-ள்.) தனக்கு நிகரில்லாத நகர்வீதியிலே வாயில்தோறும் மழையைப் போழ்ந்து மாகத்தை ஏந்துவபோலும் தோரணங்களிலே தாமங்கள் பொருந்த நாற்றப்பட்டன; மணிக்குடங்கள் வரிசையாக வைக்கப்பட்டனவென்க. (21)

2399. ஆடன் மங்கையர் கிண்கிணி யார்ப்பொலி
பாட லின்னொலி பண்ணமை யாழொலி
மோடு கொண்முழ வின்முழக் கீண்டிய
மாட மாநகர் மாக்கட லொத்ததே.

மங்கையர் கிண்கிணி அசைதலிற் பிறந்த ஒலி.

(இ-ள்.) இவ்வொலிகளாலே நகர் கடலையொத்ததென்க.

முழக்கத்தால் ஈண்டின ஒலி. (22)

2400. சுந்த ரத்துகள் பூந்துகள் பொற்றுகள்
அந்த ரத்தெழு மின்புகை யாலரோ
இந்தி ரன்னகர் சாறயர்ந் திவ்வழி
வந்தி ருந்தது போன்மலி வுற்றதே.

மாலை-ஒழுங்கு. மாலைக்கண்- பார்க்கும் ஆற்றலின்றி மயங்கிய கண். மிக்கஒளியை நோக்கிற் கண்வெறியோடுதல் இயல்பு; "வாளற்றுக், கண்ணுங் காட்சி தவ்வின" (*நற். 397: 2-3*); "கண்ணே, நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே" (*குறுந்.44: 1-2*); "வெளிறுகண் போகப் பன்னாட் டிரங்கி"(*புறநா.177:2.*)

2398. போகம் மாமழை-நுகர்வதற்குரிய பொருள்களைத் தரும் மழை; இங்கே மேகம்; "துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத், துப்பாய தூஉ மழை" (*குறள், 12.*) போழ்ந்து-பிளந்து. மாகம்-ஆகாயம். ஆக-பொருந்த; "ஆக வமைக வதுவேயவ் வரச நீதி" (*சூளா. அரசியற். 211.*) ஏகமாநகர்-தனிச்சிறப்புடைய இராசதானி நகரம். நிரைத்த-வரிசையாக அமைக்கப்பெற்றன.

2399. ஆடல் மங்கையர்-கூத்துப் பயிலும் மகளிர். தாளத்துக்கேற்ப அடி பெயர்த்து ஆடுதலின் அவர் கிண்கிணி ஆர்ப்பொலியைக் கூறினார். மோடு-பெருமை. ஈண்டிய-சேர்ந்த.

2400. சுந்தரத்துகள்-சிந்துரப்பொடி. அந்தரம்-வானம். சாறு-விழா.

(இ-ள்.) [1]இந்நகர், சிந்துரத்துகளாலும் பூந்துகளாலும் பொற்றுகளாலும் புகையாலும் அமராபதி சாறயர்ந்து ஈண்டு வந்திருந்தாற்போலே மிகுதியுற்றதென்க. *(23)*

(வேறு)

2401. நிரந்து கன்னலு நெய்யு நீந்தப்பெய்
திரந்து பாலமிர் தெங்கு மூட்டுவார்
பரந்து பூந்துகில் பன்ம ணிக்கலம்
சுரந்து கொள்கெனச் சுமக்க நல்குவார்.

(இ-ள்.) எவ்விடமும் பரந்து சென்று இரந்துகொண்டு கன்னலையும் நெய்யையும் தொலைக்கவொண்ணாதபடி பெய்து பாலடிசிலை ஊட்டுவார்; துகிலையும் கலத்தையும் கொண்டுவந்த கொள்கவென்று சுமக்கும்படி நல்குவாரென்க. *(24)*

2402. வருக்கை யின்பழம் வாழை யின்கனி
திருக்கொண் மாங்கனி தெளித்த தேறலைக்
கருப்புச் சாற்றொடு கலந்து கைசெய்து
புரித்த தெங்கிள நீரும் பூரிப்பார்.

(இ-ள்.) பலாப்பழம் முதலியவற்றை நீராக்கின தேறலை இனிய கருப்புச் சாற்றோடே கலந்து சமைத்து அதனையும் விரும்புவித்த இளநீரையும் பூரிப்பாரென்க. *(25)*

2403. கூந்த லேந்திய கமுகங் காய்க்குலை
ஆய்ந்த மெல்லிலை பளித மாதியா
மாந்தர் கொள்ளைகொண் டுண்ண மாநிலம்
ஏந்த லாம்படித் தன்றி யீட்டுவார்.

(உரை.) [1]மலிவுற்றதென்று ஒருமையால் முடிதலின் அதற்கேற்ப 'இந்நகர்' என்ற எழுவாயை வருவித்தார்.

2401. நிரந்து-நிரல்படக்கோத்து *(குறள்,648,* பரிமேல்.*)*; "நிரந்திலங்கு வெண்பன் மடந்தை" *(குறுந். 52:4.)* கன்னல்-கருப்பஞ்சாறு, வெள்ளம் போலப் பெய்தலின் நீந்தப் பெய்தென்றார். பாலமிர்து-பாற்சோறு. மிகுதியாக அளித்தலின் சுமக்க நல்குவாரென்றார்.

2402. முக்கனியுங் கூறினார். தேறல்-தெளிந்த சாறு. கைசெய்து-பக்குவம்பண்ணி. புரித்த-புரியும்படி செய்த; புரிதல்-விரும்புதல். பூரிப்பார்-நிரப்பிவைப்பார்.

2403. கூந்தலின்கண் ஏந்திய; கூந்தல்-உச்சி; "பூகமுங் கூந்தலின் குலை வாரி" *(தே. திருஞான.)* ஆய்ந்த-காம்பிற்கிள்ளிய; மெல்லிய

கூந்தல்-தலை.

(இ-ள்.) கருப்பூர முதலாகப் பாக்கையும் வெற்றிலையையும் மாந்தர் கொள்ளைகொண்டு சுமக்கலாம்படித்தன்றாக மாநிலம் உண்ணும்படி ஈட்டுவாரென்க.

[1]வெற்றிலையையுண்ணவென்றல் மரபன்மையின், ஈண்டு மாநிலமுண்ணவெனவேமண்ணுண்ணும்படியென்னும்பொருட்டாம்; "அடகுபுலால் பாகுபாளிதமு முண்ணான்" என்பது பன்மைபற்றிக் கூறிற்றெனவேவேண்டும்; பாகுபசிப்பிணி தீர நுகரும்பொருளன்மையின். இனி, மாந்தர் முற்கூறிய பாலடிசில் முதலியவற்றை உண்டலின், அவர் தின்றற்குப் பளிதமுதலியவற்றைக் கொள்ளை கொண்டு சுமக்கலாம் படித்தன்றாக ஈட்டுவாரென்றுமாம். ஏந்தல்-சுமத்தல். *(26)*

2404. தூம மார்ந்தன துப்பு ரவ்வுகள்
ஏம மாயின வேந்தி நிற்றலால்
நாம நன்னகர் நன்பொற் கற்பகம்
காம வல்லியுங் களங்கொண் டிட்டதே.

(இ-ள்.) மெய்க்குறுதியாகியதூமத்தையும்,அதனையொழிந்து ஆர்ந்தனவாகிய நுகர்பொருள்களையும் ஆடவரும் மகளிரும் ஏந்தி நிற்றலின், இந்த நன்னகரைக் கற்பகமும் காமவல்லியும் இடங் கொண்டு தம்மிடத்தைக் கைவிட்டனபோன்றனவென்க.

இட்டது: ஒருமைபன்மை மயக்கம். *(27)*

2405. வழுவின் மாந்தரு மாவு மல்கிய
தொழுதி தன்னையான் சுமக்க லேனெனா
முழுது மண்மகண் முற்றும் வாய்திறந்
தழுதிட் டாணெயும் பாலு மாகவே.

எனவுமாம். பளிதம்-கருப்பூரச்சுண்ணம். ஆதியாவென்றது ஏலமுதலிய தாம்பூலத்திற்குரிய வாசப்பொருள்களை நினைந்து. கொள்ளை கொண்டு-மிகுதியாகக்கொண்டு.

(உரை.) [1]உண்ணவென்னும் சொல் பசிப்பிணி தீர நுகரும் பொருளொடு சார்த்தி வழங்குவதாதலின்இங்ஙனம் உரையெழுதினார்.

2404. துப்புரவுகள்-நுகர்பொருள்கள். ஏமம்-பாதுகாப்பு; இன்பமுமாம். நாமம்-புகழ். ஆடவருக்குக் கற்பகமும் மகளிருக்குக் காம வல்லியும் உவமைகள்.

2405. வழு-குற்றம். வழுவுடை மாந்தர் மல்குங் காலத்து நிலமகள் அழுதல் இயல்பு; அவ்வியல்புபற்றியதன்று இது. மா-விலங்குகள்.

(இ-ள்.) மண்மகள் மாந்தரும் மாவும் நிறைந்ததொழுதி தன்னையான் முழுதும் சுமக்கலாற்றேனென்று வாய்முற்றுந் திறந்து நெய்யும் பாலுமாக அழுதிட்டாள்போலே இருந்ததென்க.

எனவே அரவம் கூறினார். *(28)*

(வேறு)

2406. கொடியெழுந் தலமருங் கோயில் வாயில்கள்
மடலெழுந் தலமருங் கமுகும் வாழையும்
மடியிருந் துகிலுடை மாக்க ணாடியும்
புடைதிரள் பூரண குடமும் பூத்தவே.

(இ-ள்.) கோயில்வாயில்களெல்லாம், கமுகும் வாழையும் மடித்துகிலையுடைய கண்ணாடியும் நிறைகுடமும் பொலிவுபெற்றன வென்க. *(29)*

2407. கடிமலர் மங்கையர் காய்பொற் கிண்கிணி
உடைமணி பொற்சிலம் பொலிக்குங் கோயிலுட்
குடைநிழன் மன்னர்தங் கோதைத் தாதுவேய்ந்
தடிநிலம் பெறாததோர் செல்வ மார்ந்ததே.

(இ-ள்.) மங்கையர் கிண்கிணியும், மேகலையும், சிலம்பும் ஒலிக்குங் கோயிலிடமெல்லாம், மன்னர்தங் கோதையிற்றாது வேய்தலின், அம்மகளிரடி தாதொழிந்து நிலத்தைத் தீண்டப் பெறாததொரு செல்வம் மிக்கதென்க. *(30)*

2408. துளங்குபொற் குழைகளுந் தோடுஞ் சுண்ணமும்
கிளர்ந்தகில் சாந்தபூக் கமழ்ந்து கேழ்கிளர்
இளங்கதி ரெறிமணிப் பூணு மாரமும்
விளங்கிமே லுலகினை வெறுப்பித் திட்டதே.

தொழுதி-தொகுதி. வழிந்தோடும் நெய்யையும் பாலையும் மிக்க ஒலியையும் மண்மகளின் கண்ணீரென்றும் அழுகையொலியென்றும் கூறினார்.

2406. கொடி-துவசம். அலமரும்-சுழலும். துகில்-கண்ணாடிக்கு உறை. புடைதிரள்-பக்கந்திரண்ட. வாயில்கள் பூத்த என்க.

2407. கடி-வாசனை. மலரையணிந்த மங்கையர். காய்ந்த பொன்னாற் செய்த கிண்கிணி. உடைமணி: *சிற்.385.* கோயில்-அரண்மனை. கோதை-மாலை. அடிநிலம் பெறாததோர் செல்வமென்றது அடி நிலம் தீண்டப் பெறாத தேவர் நிலையை நினைப்பித்தற்பொருட்டுக் கூறியது.

(இ-ள்.) இக்கோயில், குழைகளும் தோடும் கிளரப்பட்டுச் சுண்ணமும் அகிலும் சாந்தும் பூவும் கமழப்பட்டுப் பூணும் முத்தாரமும் விளங்கப்பட்டு மேலுலகை இகழப்பண்ணிற்றென்க. *(31)*

2409. விரிந்துவான் பூத்தென விதானித் தாய்கதிர்
அருங்கலப் பொடியினா லாய்பொற் பூமகள்
மருங்குல்போற் குயிற்றிய நகரின் மங்கலப்
பெருந்தவி சடுத்தனர் பிணையன் மாலையார்.

(இ-ள்.) வான் மீனை விரிந்து பூத்ததென விதானித்து அருங்கலங்களை இடித்த பொடியாலே மண்மகளிடைபோலே நுடங்கும்படி கோலமிட்டவிடத்தே அரசர்க்கு உரிய மகளிர் மங்கலமாகிய ஆசனத்தையிட்டாரென்க. *(32)*

2410. நலங்கிளர் காணமு மணியு நன்பொனும்
வலம்புரி முத்தமுங் குவித்த மங்கலம்
இலங்கின மணிவிளக் கெழுந்த தீம்புகை
கலந்தவா யிரத்தெண்மர் கவரி யேந்தினார்.

காணம்-பழங்காசு.

(இ-ள்.) காணம் முதலியன குவிக்கப்பட்டன; அவற்றின் மேலே அட்டமங்கலம் இலங்கின; விளக்கு எழுந்தன; புகை கலந்தன; ஆயிரத்தெண்மர் கவரி வீசினாரென்க. *(33)*

2411. மங்கலப் பெருங்கணி வகுத்த வோரையால்
மங்கல மன்னவன் வாழ்த்த வேறலும்
மங்கல வச்சூதந் தெளித்து வாய்மொழி
மங்கலக் கருவிமுன் னுறுத்தி வாழ்த்தினார்.

2408. குழைகளும் தோடும்: “குழையுந் தோடும் பையவே கனிவிப்பாரும்” *(சூளா. சுயம்வர. 84.)* கேழ்-நிறம். மேலுலகு-சுவர்க்கம்.

2409. வான்-ஆகாயம். பூத்தென-நட்சத்திரங்களைத் தோற்று வித்தாற்போல. விதானித்து-மேற்கட்டி கட்டி. பூமகள். பூமியாகிய பெண். பிணையல்மாலை- தொடுத்தலையுடைய மாலை; *சீவக. 488, அடிக்.*

2410. காணம்-பொற்காசு. குவித்த-குவிக்கப்பட்டன. விளக்கு எழுந்தன. தீம்புகை கலந்தன. ஆயிரத்தெட்டுக் கூறுதல் ஒருமரபு; *சிலப். 5:164-6; பெருங். 2.5:10.*

2411. கணி-சோதிடன்; பெருங்கணி: அரசனுடைய கணியைப் பெருங்கணி யென்றல் மரபு; “ஆசான் பெருங்கணி யருந்திற லமைச்சர்”

(இ-ள்.) மங்கலங் கூறாநிற்க, மன்னவன், மங்கலநாளைக் கூறுங்கணி வகுத்த முகூர்த்தத்துடனே ஆசனத்திலே ஏறினவளவிலே மங்கலமாகிய அறுகும் அரிசியு மிட்டு அபிமந்திரித்த பொற்கருவியை மஞ்சிகன் சேர்த்தினானாக வாழ்த்தினாரென்க.

உறுத்தி-உறுத்த. (34)

2412. முழங்கின வின்னிய மொய்த்த தேத்தொலி
கொழுங்கயற் கண்ணினார் கொண்டு பொன்னகல்
இழிந்தனர் திருமயி ரேற்ப நீரதில்
நிழன்றன சாமரை நிரைசங் கார்த்தவே.

(இ-ள்.) ,இன்னியம் முழங்கின; ஏத்தொலியும் சிறந்தது; சாமரை நீர்மையோடே நிழன்றன; சங்கு ஆர்த்தன; அப்பொழுது மகளிரும் திருமயிரைப் பொன்னகலிலே பொருந்தக் கொண்டு மண்டபத்தினின்று இழிந்தாரென்க. (35)

2413. பாற்கடன் முளைத்ததோர் பவளப் பூங்கொடி
போற்சுடர்ந் திலங்கொளிப் பொன்செய் கோதையை
நாட்கடி மயிர்வினை நன்பொற் றாமரைப்
பூக்கடி கோயிலாள் புலம்ப வாக்கினார்.

பாற்கடல் கூறினார், [1]குலத்தின் தூய்மைக்கு.

(இ-ள்.) பவளக்கொடிபோல் விட்டு விளங்குகின்ற ஒளியினை யுடைய இலக்கணையைப் பூவாகிய சிறப்பையுடைய கோயிலிற்றிரு ஒவ்வேமென்று வருந்தும்படி நல்ல நாளிலே [2]மயிர்வினைக் கல்யாணத்தை ஆக்கினாரென்க.

'கடிக்கோயில்' என்றும் பாடம். (36)

(சிலப். 26:3); "வெற்றவேந்தன் கொற்றப் பெருங்கணி, கூறிய முழுத்தம்" *(பெருங். 3. 22: 244-5.)* ஓரை- முகூர்த்தம். மங்கல அச்சுதம் தெளித்து: "சாலவச்சுதந் தெளித்த பின்றை" *(பேரூர்ப். தெய்வயா. 123.)*

(உரை.) [1]மஞ்சிகன்-மயிர்வினைஞன்.

2412. இயம்-வாத்தியங்கள். ஏத்து ஒலி-புகழ்தலாலுண்டான ஒலி. திருமயிரைப் பொன்னகிலிலே ஏற்பக்கொண்டு இழிந்தனர். நிழன்றன-நிழலைசெய்தன; "ஏரோர்க்கு நிழன்ற கோலினை" *(சிறுபாண். 233.)* நிரைசங்கு-வரிசையான சங்குகள்.

2413. கோதை-இலக்கணை. கடிகோயிலாள்-சிறந்த கோயிலை யுடைய திருமகள். புலம்ப-வருந்த.

(வேறு)

2414. விரைத்தலை மாலை சூட்டி மின்னனா ரங்கை சேப்ப
அரைத்தசாந் தணிந்த கோட்ட வாயிரத் தெட்டு வேழம்
நிரைத்தன மண்ணு நீர்க்கு முரசொடு முழவம் விம்ம
வரைத்தலைத் துவலை போன்று மதநில நனைப்ப வன்றே.

(இ-ள்.) வரைத்தலைத் துவலைபோலே மதம் நிலத்தை நனையாநிற்க மின்னனார் மாலையைச் சூட்டித் தாம் அரைத்த சந்தனத்தையணிந்த வேழங்கள், இயங்கள் விம்மாநிற்க மஞ்சனநீர் கொண்டுவருதற்கு நிரைக்கப்பட்டனவென்க.

கோட்டவாகியவேழம். (37)

2415. கான்முகம் புதைத்த தெண்ணீர் கவர்ந்துபொற் குடங்க ளார்த்தி
ஊன்முகம் புதைத்த வேற்கண் ணவர்களிற் றுச்சி யேற்றி
வான்முகம் புதைத்த பன்மீன் மதியென மருண்டு நோக்கத்
தேன்முகம் புதைத்த மாலைக் குடைநிழற் றிருவிற் றந்தார்.

கான்: ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) நிணத்தை யழுத்திய வேல்போலும் கண்ணினார், பூமுகமறைத்த நீரை முகந்து பொலிவினையுடைய குடங்களை நிறைத்து அவற்றை மீனும் மதியுமென்று நோக்கும்படி அக்களிற்றிலே யேற்றி அவர் குடைநிழலிலே செல்வத் தோடே தந்தாரென்க.

குடங்கட்குப் பன்னிறமுடைமையானும், சிறுமைபெருமை யானும் மீனும் மதியமும் உவமமாயின. [1]தேனினம் முகத்தை மறைத்த மாலை. (38)

2414. விரைத்தலைமாலை-வாசனையைத் தன்னிடத்தேயுடைய மாலை. சேப்ப-சிவப்ப. கோட்ட-தந்தத்தையுடைய. ஆயிரத்தெட்டு யானை மண்ணு நீர்க்குச் செல்லல்: "கோல யானை நாலிரண்டு மிகையா, ஆயிர மணிந்தவை கோயிலுட் டரூஉம்'' (பெருங்.2.2:203-4.) விம்ம-ஒலிப்ப. வரைத்தலை-மலையினிடத்து. மதநீருக்குத் துவலை உவமை. நனைப்ப வேழம் நிரைத்தன.

2415. கான்-வாசனை; அதனையுடைய பூவுக்கு ஆயிற்று. ஆர்த்தி-நிறைத்து. ஊன்முகம் புதைத்தல் வேலுக்கு அடை. உச்சியில் ஏற்றி. மீனும் மதியும் என்ன. மாலைக்குடை-மாலையை யணிந்த குடை. திருவின்-செல்வத்தோடு.

(உரை.) [1]தேனினம்: வண்டினுள் ஒரு வகை.

2414-5. மு. பெருங். 1. 42: 134-6; 2.5: 9-16.

2416. (1) இழைத்தபொன் னகரின் வெள்ளி
யிடுமணை மன்ன ரேத்தக்
குழைப்பொலிந் திலங்கு காதிற்
கொற்றவ னிருந்த பின்றை
மழைக்கவின் றெழுந்த வார்கொண்
மணிநிற வறுகை நெய்தோய்த்
தெழிற்குழை திருவில் வீச
மகளிர்நெய் யேற்று கின்றார்.

2417. (2) மின்னுமிழ் வைரக் கோட்டு
விளங்கொளி யிமய மென்னும்
பொன்னெடுங் குன்றம் போலப்
பூமிமே னிலவி வையம்
நின்னடி நிழலின் வைக
நேமியஞ் செல்வ னாகி
மன்னுவாய் திருவோ டென்று
வாழ்த்திநெய் யேற்றி னாரே.

இவை இரண்டும் ஒரு தொடர்.

(இ-ள்.) பொன்னாலிழைத்த நகரிலே வெள்ளியாற் செய்யப் பட்ட மணையிலே அரசரேத்தக் கொற்றவனிருந்த பின்பு, மகளிர் மழைக்குக் கிளைத்தெழுந்த அறுகை நெய்யைத் தோய்த்துக் குழை வில்லை வீச நெய்யேற்றுகின்றவர்கள், இமவானைப்போலே நிலத்திலே நிலைபெற்று நின் அடிநிழலிலே உலகம் வைகச்[1]

2416. இழைத்த....இடுமணை: "நுண்ணிது வரித்த....மணை சேர்த்தி" (பெருங்.1.42:95-7.) ஏத்த, மணையில் இருந்த பின்றை. மழைக்கவின்று-மழையால் அழகுபெற்று. மணிநிற அறுகை-நீல மணிபோன்ற அறுகம்புல்லை; "பயம்பம லறுகைத், தழங்குகுரல் வானின்றலைப்பெயற்கீன்ற, மண்ணுமணி யன்ன மாயிதழ்ப் பாவை" (அகநா.136:11-3.) அறுகைநெய் தோய்த்து ஏற்றல்: சீவக.487, அடிக்.

2417. வயிரக் கோட்டு இமயம்: "இமயத்துப் பிறந்த வயிரச் சாதி" (பெருங்.1.58:38.) இமயமென்னும் குன்றுபோல் நிலவல்: "நிலியரோ... பொற்கோட் டிமயமும் பொதியமும் போன்றே" (புறநா.2); "பொன்னணி நெடுமாலை போலவும்.... மன்னுகவிவர்" (பெருங்.2:3:92-3); "பூமலி நாவற் பொழிலகத்துப் போய்நின்ற, மாமலைபோன் மன்னுக நீ" (பு-வெ.226.) அடிநிழல்: சீவக. 1087; "தாணிழல் வாழ்நர்" (புறநா.161:30.)

(உரை.) [1]சக்கரவாள சக்கரவர்த்திகள்: புறநா. 175-ஆம் பாடலின் விசேடவுரை.

சக்கரவாளசக்கரவர்த்தியாய் இலக்கணையோடே மன்னுவாயாக வென்று வாழ்த்தி நெய்யையேற்றினாரென்க. *(39-40)*

(வேறு)

2418. நீடு நீர்மணி நீரு மல்லவும்
ஆடு நீரன வத்து மண்களும்
ஊடு மின்னனா ருரிஞ்சி யாட்டினார்
கூடி யின்னியங் குழுமி யார்த்தவே.

நீடு நீர்-கங்கைமுதலிய தீர்த்தநீர். மணிநீர்-சந்திரகாந்தக் கல்லினீர். அல்லவென்றது, அத்தையும் மண்ணையுமொழிந்த ஐந்து விரையையும், முப்பத்திருவகை ஓமாலிகையையுமாம். அத்து-துவர்; ‘பத்துமண்’ என்றும் பாடம். மண்ணாவன: “ஆனையே றெனக்கோ டாற்றங் கரைபுற்று, வானவர்தங் கோயிலெழில் வான்கழனி-பானிலவு, முத்தெரியும் வெண்டிரைநீர் மூதூர் வடதருவேர், பத்துமிதன் மண்ணாகப் பார்.” ஒழிந்தனவற்றிற்கு, “கங்கையின் களிற்றி னுச்சி” *(சீவக. 623)* என்ற கவியிற் கூறினாம். ஊடு-இடை.

(இ-ள்.) இடைமின்னையொப்பார், பூசுநீரனவாகிய அத்தாலும், மண்ணாலும், அல்லனவற்றாலும் உரிஞ்சி நீர்களாலே ஆட்டினார்; அப்பொழுது இயங்கள் தம்மில் அளவொத்துத் திரண்டு ஆர்த்தன வென்க. *(41)*

2419. திருவ மன்னவன் சென்னித் தேர்மன்னர்
பொருவெண் பொற்குட முமிழும் பொங்குநீர்
பருதி தன்னொளி மறையப் பான்மதி
சொரியுந் தீங்கதிர்த் தோற்ற மொத்தவே.

திருவ: அ, அசை.

(இ-ள்.) சீவகன் சென்னியிலே உமிழும் மன்னரெடுத்த வெள்ளிக் குடத்துநீர், பருதியினொளி மறைய மதி சொரியும் கதிரையொத்தனவென்க.

வெண்பொனென்ப, வெள்ளியை. *(42)*

2418. அத்து-துவர்; துவர் உரிஞ்சி ஆட்டுதல்: *சீவக.623.* கூடி-தம்முள் ஒத்து. குழுமி-திரண்டு. ஆர்த்த-ஒலித்தன.

2419. மன்னவன்-சீவகன். வெண்பொன்-வெள்ளி. பருதி-சூரியன்; இது கிரீடத்துக்கு உவமை. பால்மதி-பாலைப்போன்று வெள்ளிய சந்திரன்.

2420. துளங்கு மாமணித் தூண்க ணான்கினால்
விளங்கு வெள்ளிவேய்ந் தாய்ந்த மாலைசூழ்
வளங்கொண் மாமணிக் கூடஞ் சேர்த்தினார்
இளங்க திர்கொலோ விருந்த தென்னவே.

மணித்தூண் நான்கினால் விளங்கு கூடம், வெள்ளியால் வேய்ந்து மாலைசூழ் கூடம்.

(இ-ள்.) கதிர் இருந்ததோவென்னக் கூடத்தே சென்றிருக்கும் படிபண்ணினாரென்க. *(43)*

2421. ஆய்ந்த பானிற மாய்பொற் கம்பலம்
வேய்ந்த பொங்கணை வெண்பொற் கட்டின்மேல்
நீந்து நித்தில விதான நீழலாற்
கேந்தி னாரணி யேந்து நீர்மையார்.

(இ-ள்.) தெரிந்த பானிறம் ஒளிகெட்ட பொலிவினையுடைய கம்பலம் வேய்ந்த அணையையுடைய வெள்ளிக்கட்டிலின்மேலே நீத்தத்திலுண்டான நித்திலவிதானத்தின் நிழலிலே இருந்தவற்கு [1]ஒப்பனைக்குரியார் அணியை ஏந்தினாரென்க.

ஆய்தல்-[2]உள்ளதனுணுக்கம். மானிறவாய்பொனும் பாடம். *(44)*

2422. ஈரங் கொன்றபி னிருண்ம ணிச்சுடர்
நீர வாய்நிழ லுமிழுங் குஞ்சியை
ஆர கிற்புகை வெறியி னாலமைத்
தேர்ப டச்செய்தா ரெழுதிற் றென்னவே.

(இ-ள்.) நீலமணியினது ஒளியினீரவாய் நிழலுமிழுங்குஞ்சியை ஆற்றின பின்பு அகிற்புகையினது மணத்தாலே அமைத்து எழுதிற் றென்ன அழகுபட முடித்தாரென்க. *(45)*

2423. ஈடில் சந்தன மேந்து தாமரைத்
தோடின் பயில்வினாற் பூசித் தூமலர்
வீடு பெற்றன வின்றொ டென்னவே
சூடி னானரோ சுரும்புண் கண்ணியே.

2420. துளங்கும்-ஒளி அசையும். மணிக்கூடம்-அழகிய கூடம். இளங்கதிர்-பாலசூரியன்.

2421. நீந்து நித்திலம்: *சீவக.858*, ந.நீழலால்-நிழலில்; உருபு மயக்கம்.

(உரை.) [1]ஒப்பனை-அலங்காரம்-[2]தொல். உரி. 32.

2422. கொன்றபின்-போக்கியபின்பு. மணி-நீலமணி. வெறி-மணம். ஏர்பட-அழகு உண்டாக.

இடுதலில்: விகாரம்; இடுதல்-உவமித்தல். இது வழக்கு. வீடுபெற்றன வென்றது, இவன் சூடிய மலர் பெற்ற அழகு தாம் சூடுங் காலத்திற் பிறவாமை கண்டு எல்லாரும் தம்மைச் சூடுந்தன்மையைக் கைவிடுதலை மலர்பெற்றன வென்றவாறு.

(இ-ள்.) சந்தனத்தைத் தாமரையிதழின்கனத்தோடே பூசி மலர் வீடுபெற்றன இன்றோடென்னும்படி அம்மலரையுடைய கண்ணியைச் சூடினானென்க. *(46)*

2424. மற்ப கம்மலர்ந் தகன்ற மார்பின்மேல்
விற்ப கக்குலா யாரம் வில்லிடக்
கற்ப கம்மலர்ந் தகன்ற தோவெனப்
பொற்ப கப்பொலங் கலங்க டாங்கினான்.

(இ-ள்.) மற்றொழில்தான், பிறரிடத்துநின்றும் போம்படி தன்னிடத்தே பரக்கப்பட்டு அகன்ற மார்பின்மேலே இந்திரவில் தோற்கும்படி குலாவி ஆரம் வில்லிடாநிற்கக் கற்பகம் பூத்துப் பரந்ததோவென்னும்படி பொற்பை அகத்தேயுடைய ஒழிந்த கலங்களை அணிந்தானென்க. *(47)*

2425. உருவ மார்ந்தன வுரோமப் பட்டுடுத்
தெரியும் வார்குழை சுடர விந்திர
திருவி லன்னதார் திளைப்பத் தேங்குழல்
அரிபெய் கண்ணியர்க் கநங்க னாயினான்.

(இ-ள்.) எலிமயிர்முதலியவற்றாற் செய்த பட்டை உடையாக வுடுத்துக் குழை சுடரத் தார் திளைப்பக் கண்ணியர்க்கு அநங்கனாயினானென்க.

2423. தாமரைத் தோடின்பயில்வு-தாமரைப்பூவினது அகவிதழின் அளவு; "சாந்தின், காசறு குவளைக் காம ரகவிதழ் பயில மட்டித்து" *(சீவக. 622.)* வீடு-கைவிடப்படுதலை

2424. மல்-மல்யுத்தம். பக-நீங்க. மலர்ந்து-பரந்து. மற்பக மலர்ந்தகன்ற மார்பு: "மற்பக மலர்ந்த திண்டோண் மைந்தரும்" *(பாகவதம், 10.17:32.)* வில்பக-இந்திரவில் கெடும்படி. குலாய்-விளங்கி; வளைந்து எனலுமாம். பொற்பு-பொலிவு.

2425. உருவம்-செந்நிறம். உரோமப்பட்டு-எலிமயிராற் செய்த பட்டு. எரிதல்-விளங்குதல். இந்திரதிருவில்லன்ன தார்-இந்திர வில்லைப் போன்ற மாலை; சீவக. 2070. திளைப்ப-தங்க. அரி-செவ்வரி, கருவரி. கண்ணியர்: மகளிர்.

செயவெனெச்சங்கள், "ஆன்வந் தியையும் வினைநிலையான்" (தொல். வினை. 35) முடிந்தன. இவளையொழிந்தோர்க்கு அரியனாய் வருத்துதலின், அநங்கனென்றார். (48)

2426. தாவி றாழ்வடந் தயங்க நீருறீஇ
மேவி யச்சுதந் தெளித்த பின்விரைந்
தாவி யம்புகை சுழற்றி யாடியும்
வீவில் வெஞ்சுடர் விளக்குங் காட்டினார்.

(இ-ள்.) மகளிர், வடந்தயங்க விரைந்துமேவி அச்சுதத்தை நீரிலேயுறுத்தித் தெளித்த பின்பு தூபபாத்திரம்[1] ஆவித்த புகையைச் சுழற்றிவிளக்கை ஆடியையும் காட்டினாரென்க.

ஆவி அம்புகை: வினைத்தொகை. இவை காட்டுதலியல்பு. (49)

2427. உவரி மாக்கட லொல்லென் வெண்டிரை
இவரி யெழுவபோன் றிலங்கு வெண்மயிர்க்
கவரித் தொகைபல வீசுங் காவலர்
இவரித் தொகையென்ப தின்றி யாயினார்.

உவரிநீரையுடைய கடற்றிரை பரந்து எழுவனபோன்றிலங்கும் கவரி; மயிர்க்கவரி: [1]முதற்கேற்ற அடையடுத்த ஆகுபெயர். இத்தொகையர்: விகாரம்.

(இ-ள்.) இவர் இத்தொகையரென்பதின்றாகக் கவரி வீசும் காவலர்திரண்டாரென்க. (50)

2428. அறுகு வெண்மல ரளாய வாசநீர்
இறைவன் சேவடி கழுவி யேந்திய
மறுவின் மங்கலங் காட்டி னார்மணக்
குறைவில் கைவினைக் கோல மார்ந்ததே.

2426. தா-கெடுதல் உறீஇ=உறுத்தி-பொருத்தி. அச்சுதம்: சீவக. 2411. ஆடி-கண்ணாடி. வீவு-அவிதல்.

(உரை.) [1]ஆவித்த-வாய்விட்ட.

2427. கவரிக்கு அலை உவமை; சீவக. 2369. இவரி-பரந்து.

(உரை.) [1]கவரி-இங்கே மானைக் குறித்தமையின் இங்ஙனம் உரைஎழுதினார்.

2428. அறுகும் வெண்மலரும். அளாய-கலந்த. இறைவன்-சீவகன். குறைவில் மணக்கோலமென மாறிக் கூட்டுக. ஆர்ந்தது-நிறைந்தது.

(இ-ள்.) அறுகையும் மலரையுங்கலந்தநீராலேஇறைவனடியைக் கழுவி, எடுத்த அட்டமங்கலங்களையும் காட்டினார்; அப்பொழுது குறைவில்லாத கைவினையையுடைய மணக்கோலம் ஆர்ந்த தென்க. (51)

(வேறு)

2429. ஊனிமிர் கதிர்வெள்வே லுறைகழித் தனபோலும்
தேனிமிர் குவளைக்கட் டிருமக ளனையாளைப்
பானிமிர் கதிர்வெள்ளி மணைமிசைப் பலர்வாழ்த்தி
வானிமிர் கொடியன்னார் மணியணை மிசைவைத்தார்.

(இ-ள்.) ஊனிலே வளர்ந்த வேல் உறை கழித்தவற்றை யொக்கும் கண்ணையுடைய இலக்கணையை மேகத்திலே பரந்த மின்னுக்கொடியையொப்பார் பலரும் வாழ்த்தி வெள்ளிமணையி லிட்ட அழகிய அணையிலே இருத்தினாரென்க.

பால்போலப் பரந்த கதிர். (52)

2430. வரைவிளை வளர்பொன்னே வலம்புரி யொருமணியே
திரைவிளை யமிர்தம்மே திருவிழை யெனவேத்தி
வரைவளை முழவிம்ம மணிகிள ரொலியைம்பால்
அரைவிளை கலைநல்லா ரறுகினெய் யணிந்தனரே.

(இ-ள்.) நல்லார், திருவிழையானவள், பொன்னே, மணியே, அமுதேயென்று ஏத்தி வளையும் முழவும் விம்மாநிற்க அவளைம் பாலிலே அறுகாலே நெய்யை யணிந்தாரென்க.

ஏகாரம், தேற்றம். 'திருவிழைக' என்று பாடமாயின், விளியாக்கி, நின்னைத் திரு விரும்புகவென்க. அரசென்னும் பண்புப்பெயர், அரையெனப் பண்புமாத்திரை விளக்கிற்று; அரசியல் முற்றுப்பெற்ற நூற்கலையைவல்ல நல்லாரென்க. (53)

2429. உறைகழித்த வேல் கண்ணுக்கு உவமை. துன்பத்தைச் செய்தலின் வேலும், இன்பத்தைச் செய்தலின் குவளையும் உவமை ஆயின; சீவக. 491, ந.

2430. வரைவிளை-மலையில் விளைந்து. அடி, 1: சிலப். 2: 73. அமிர்தம்மே: சந்தம்நோக்கி ஒற்று விரிந்தது. வரி-கீற்று. முழ-முழா. மணிகிளர்-நீலமணியின் தன்மை விளங்கும். ஒலி ஐம்பால்-தழைத்த ஐந்து பகுதியானகூந்தலில். நல்லார்-மகளிர். அறுகின்-அறுகம்புல்லால்.

2431. கள்ளவிழ் கமழ்கோதைக் காவலன் றிருமகளை
வெள்ளணி மதயானை விழுமணிக் குடமேற்றித்
தெள்ளறன் மண்ணுநீ ராட்டினர் தேமலர்மேல்
ஒள்ளிழை யவளொத்தா ளுருவநுண் ணுசுப்பின்னாள்.

(இ-ள்.) வெள்ளணியணிந்த யானையிரண்டின்மேலே குடத்தை யேற்றிக் காவலன்மகளை நீராட்டினார்; அங்ஙனம் இரண்டினாலும் ஆட்டுதலின்திருவை யொத்தாள், அவளென்க. *(54)*

2432. வான்மலர் நுரைசூடி மணியணி கலன்சிந்தாத்
தானிள மணலெக்கர்த் தவழ்கதிர் மணியாரம்
ஏனைய நறுஞ்சுண்ணங் குங்கும மிடுங்களியாத்
தேனின மிசைபாடத் தீம்புன னடந்தஃதே.

(இ-ள்.) அவராட்டின தீம்புனல்தான், மணியும் ஆரமும் இளமணலாலிடும் எக்கராக ஏனையவாகிய சுண்ணமும் குங்குமமும் வண்டலாகக் கொண்டு மலராகிய நுரையைச் சூடி அணிகலங்களின் மணியை மணியாகச்சிந்தித் தேனினம் பாட நடந்ததென்க. *(55)*

2433. நான்றபொன் மணிமாலை நகுகதிர்ப் பவளத்தூண்
ஊன்றின வொளிமுத்த மண்டபத் தொளிர்திங்கள்
கான்றன கதிர்பாய்த்தும் வட்டணைக் கதிர்முத்தம்
ஈன்றபொன் விதானத்தின் னீழலுய்த் திரீ இயினரே.

(இ-ள்.) பொன்மாலையும் மணிமாலையும் நான்ற பவளத்தூண் நாட்டப்பட்ட முத்தமண்டபத்தே அவளையுய்த்துத் திங்களினுடைய கான்றனவாகிய கதிரைத் தானெறிக்கும் வட்டவணையிலே இருத்தினாரென்க.

விதானத்தின் நீழலில் அணை. *(56)*

2431. காவலன்-கோவிந்தராசன். மங்கலத்தின் பொருட்டு யானைக்கு வெள்ளணி யணிதல் இயல்பு; "வெண்டுகில் பூட்டிய வேழக் குழவியும்" *(பெருங்.1. 39:74.)* விழுமணி-சிறந்த மணி. மண்ணுநீர்: ஒற்று விரித்தல் விகாரம். மலர்மேல் ஒள்ளிழையவள்-திருமகள். நுசுப்பினாள்: சுட்டுப் பெயர்மாத்திரையாய் நின்றது.

2432. மலருக்கு நுரை உவமை. சிந்தா-சிந்தி. களி-சேறு. புனல்: எழுவாய். நடந்தஃது-நடந்தது; "என்னலனே, ஆனா நோயொடு கான லஃதே" *(குறுந்.97:1-2)* என்புழிப்போல விரித்தல் விகாரம்.

2433. நான்ற-தொங்கிய. மாலையைப் பொன்னோடும் கூட்டுக. காய்த்தும்-எறிக்கும். வட்டணை-வட்டவணை; தொகுத்தல்.

2434. மையணி மதயானை மத்தக வகலல்குல்
நெய்யணி குழன்மாலை நிழலுமிழ் குழைமங்கை
மெய்யணி கலன்மாலை மின்னிருந் துகிலேந்திக்
கையணி குழன்மாலை கதிர்முலை யவர்சூழ்ந்தார்.

(இ-ள்.) கையாலணிந்த குழலையும் மாலையையும் முலையை யுமுடைய மகளிர், அணிகலமுதலியவற்றை யேந்தி, அஞ்சனமணிந்த யானையின் மத்தகம் போலும் அல்குல்முதலியவற்றையுடைய மங்கையைச் சூழ்ந்தாரென்க.

கையணி-கைசெய்யப்பட்டவென்றுமாம். (57)

2435. அவ்வளை யவிராழிக் கால்பொலிந் தழகார்ந்த
மைவிளை கழுநீர்க்கண் விலாசியு மணியல்குற்
கைவளை யலங்கார மாலையுங் கமழ்கோதை
நைவள மிகுசாய னங்கையைப் புனைகின்றார்.

(இ-ள்.) கோதையினையும், நட்டபாடையினுமிக்க மெல்லிய மொழியினையுமுடைய நங்கையை அழகிய வளைந்த விரன் மோதிரத்தையுடைய கால் பொலிவுபெற்று அழகார்ந்த விலாசியும், கையில்வளையையும் மணியல் குலையுமுடைய அலங்கார மாலையும்[1] ஒப்பியாநின்றாரென்க.

மைவிளைகழுநீர்-நீலோற்பலம். (58)

2436. யானையு ளரசன்ற னணிகிளர் வலமருப்பீர்ந்
தூனமி லொளிர்செம்பொன் பதித்தொளி மணியழுத்தி
வான்மண முறச்செய்த மங்கல மணிச்சீப்புத்
தான்முகில் கழிமதிபோற் றன்னுறை நீக்கினளே

2434. மையணி யானை: "மையணி யிரும்பிடி", "மையணி வேழமுமாவும் பண்ணி"; "மையணி யானை தாங்கித் தழும்பிய" (பெருங்.1.48:184, 55:134, 56:133, 2.12: 37); "இழையஞ்சனமால்களிறு" (கம்ப. அதிகாயன். 21.) மத்தகம் அல்குற்குவமை. நெய்- புழுகு. குழை-காதணி. மங்கை-இலக்கணையை.

2435. வளையாழி: வினைத்தொகை. ஆழி-காலாழி. மை-கருமை. விலாசி, அலங்காரமாலை-இலக்கணையின் தோழிமார்கள். நைவளம்-ஒருபண். சாயல்-மெல்லிய மொழி; ஆகுபெயர்.

(உரை.) [1]ஒப்பியாநின்றார்-அலங்கரிக்கின்றார்.

2436. யானையுளரசன்: சீவக.2365, அடிக். "இருங்களிற்றினநிரை யேந்தல்" (குறந்.180:2.) வலமருப்பு-வலப்பக்கத்துத் தந்தம். ஊனம்-

(இ-ள்.) களிற்றரசனது வலக்கொம்பை அறுத்துப் பொன்னைப் பதித்து மணியழுத்தி மணந்தங்கச்செய்த சீப்பை விலாசிதான் முகிலி னின்றுங்கழியு மதிபோல அதனுறையினின்றும் நீக்கினாளென்க. *(59)*

(வேறு)

2437. மைந்நூற் றனைய மாவீ ழோதி வகுத்துந் தொகுத்தும் விரித்தும்
கைந்நூற் றிறத்திற் கலப்ப வாரிக் கமழு நானக் கலவை
ஐந்நூற் றிறத்தின் னகிலின் னாவி யளைந்து கமழ வூட்டி
எந்நூற் றிறமு முணர்வா ளெழிலேற் றிமிலின் னேற்ப முடித்தாள்.

(இ-ள்.) எந்நூற்றிறமுமுணர்வாள், தன்கையாலே, இருளை நூற்றனைய வண்டுவீழோதியைக் கலவையையும் புகையையும் வியக்கத்தக்கநூல்வழியோடேஅளைந்து ஊட்டிக்கலக்கவாரி முகத்துக் கேற்ப இமில்போலேமுடித்தாளென்க.

கையால் முடித்தாள். [1]குழலையும் அளகத்தையும் வகுத்தும், கொண்டையைத் தொகுத்தும், பனிச்சையையும் துஞ்சையையும் விரித்தும்நூற்றிறத்தின்....முடித்தாளென்க. *(60)*

2438. கரும்புந் தேனும் மமிழ்தும் பாலுங்
கலந்த தீஞ்சொன் மடவாட்
கரும்பும் மிலையு மயக்கி யாய்ந்த
முல்லைச் சூட்டு மிலைச்சித்
திருந்து திங்கள் சூழ்ந்த மின்னிற்
செம்பொற் பட்டஞ் சேர்த்தி
விரும்பும் முத்தம் மாலை நான்ற
விழுப்பொன் மகரஞ் செறித்தாள்.

குற்றம். வான்மணம்-சிறந்தவாசனை. முகில்கழிமதி-மேகத்தினின்றும் நீங்கிய சந்திரன்.

(மேற்.) அடி,1: *பிரயோக. திங்கு. 15.*

2437. மை நூற்றன்ன-மையை நூலாக நூற்றாற்போன்ற; "இருடிருக்கிட்டு"*(சீவக.164.)* மா-வண்டு. ஓதி-கூந்தலை. அகிலின்ஆவி- அகிற்புகை. ஏற்று இமிலின்-காளையின்திமிலைப்போல. *மு. பெருங். 1.34: 190-93.*

(உரை.) [1]குழல் முதலியனஐம்பாலின்வகைகள்.

2438. கரும்பும்...தீஞ்சொல்: "குழலும் யாழு மமிழ்துங்குழைத்த நின், மழலைக் கிளவிக்கு" *(சிலப்.2:58-9)*; "கரும்பு மமுதுங் கோற்றேனுங் கலந்த கனிவா யந்தீஞ்சொல்" *(கூர்ம. கண்-மணம். 234.)*

(இ-ள்.) தீஞ்சொன்மடவாட்குத் திங்களைச்சூழ்ந்த மின் போலே பட்டத்தைச் சேர்த்தி அரும்பும் இலையும் இடையிட்டுக் கட்டின[1] முல்லைச்சூட்டைக்கற்புக்கு மிலைச்சி முத்தமாலை நான்ற மகரவாயான பணியை அணிந்தாளென்க. *(61)*

2439. கள்ளுந் தேனும் மொழுகுங் குவளைக்
கமழ்பூ நெரித்து வாங்கிக்
கிள்ளை வளைவா யுகிரிற் கிள்ளித்
திலகந் திகழப் பொறித்துத்
தெள்ளும் மணிசெய் சுண்ணம் மிலங்கத்
திருநீர் நுதலின் னப்பி
உள்ளம் பருகி மதர்த்த வாட்கண்
ணுருவம் மையிற் புனைந்தாள்.

கள்ளும்-களவு காணும்; "கள்ளத்தாற் கள்வே மெனல்" *(குறள், 282)* என்றார். கமழ்தேனும் பொசியுமளவன்றி யொழுகும் குவளைப்பூவென்க.

(இ-ள்.) கிள்ளையின் வளைவாய்தான் தன்றன்மையைக் கள்ளும் உகிராலே மயிரைக் கோத்து வாங்கி அதனுள்ளே குவளைப் பூவைப் புறவிதழைக் கிள்ளி நெரித்துத் திகழப் பொறித்துத் திருநீர் நுதலிலே திலகத்தை மணிச்சுண்ணத்தாலே இலங்க அப்பிக் கண்ணை நிறத்தையுடைய மையாலே புனைந்தாளென்க.

பொறித்து-எழுதினாற்போலவைத்து. கணவனுள்ளத்தைப்பருகி. *(62)*

2440. நாகம் மருப்பி னியன்ற தோடுந் நலங்கொள் சுறவுக் குழையும்
போக நீக்கிப் பொருவிஃ றிருவில் லுமிழ்ந்து மின்னுப் பொழியும்
ஏக மாகி யெரியும் மணியின் னியன்ற கடிப்பு வாங்கி
மேக விசும்பிற் றேவர் விழைய விளங்கச் சேர்த்தி னாளே.

அரும்பும் இலையும் கலந்த சூட்டு: "புலராப் பச்சிலை யிடையிடுபு தொடுத்த, மலரரி மாலை" *(புறநா.33.)* முல்லைச் சூட்டு மிலைச்சி: "மங்கல நறஞ்சூட்டு மரபினணிந்து" *(பெருங்.3.22:211.)* பட்டத்திற்கு மின்னல்உவமை. நான்ற-தொங்கிய. விழுப்பொன்-மாற்றுயர்ந்தபொன்.

(மேற்.) அடி, *1: சிலப். 2: 53-61,* அடியார்.

(உரை.) [1] *சீவக.624,* அடிக்.

2439. நெரித்து-புறவிதழை ஒடித்து. கிள்ளை-கிளி. கிளியின் மூக்கு உகிருக்கு உவமை: *பொருந.34; பெருங்.2.15:76, 4.7:42.* உகிரின்-நகத்தால். திலகம்-பொட்டு. மணியாற் செய்யப்பட்ட சுண்ணம். சுண்ணத்தை அப்பி எனலுமாம்; "அளகத் தப்பிய, செம்பொற் சுண்ணஞ் சிதர்ந்த திருநுதல்" *(பெருங். 1. 33: 119-20.)* உருவம்-நிறம்.

(இ-ள்.) நாகமருப்பினியன்ற தோட்டையும் நலங்கொண்ட மகரக் குழையையுங் காதினின்றும் போக நீக்கி, மின்னானது சொரியும் பொருவில்லாத திருவில்லைத் தான் உமிழ்ந்து ஏகமாகி எரியுமணியின் இயன்ற குதம்பையை ஏந்தி நின்றவள் கையினின்றும் வாங்கிக்கொண்டு அவள் விளங்கச் சேர்த்தினாளென்க.

தேவர்: ஈண்டுப் பெண்பன்மை. (63)

(வேறு)

2441. விலங்கரம் பொருத சங்கின் வெள்வளை தெளிர்க்கு முன்கை
நலங்கிளர் பவள நன்பொன் விரன்மணி யாழி மின்னக்
கலந்தின்று பணைத்த தோளுங் கவின்வளர் கழுத்து மார்ந்த
வலம்புரி யீன்ற முத்த மணிநிலா நக்க வன்றே.

(இ-ள்.) வளைந்த வாளரமறுத்த சங்கவளையொலிக்கும் முன்கையில் நலங்கிளர் பவளம்போலும் விரலிலணிந்த நன்பொன் மணியாழி மின்னாநிற்க, தோளிலும் கழுத்திலும் அணிந்த முத்தம் நிலாவைக் கெடுத்தனவென்க.

[1]இன்: அசை. (64)

2442. மாமணி முகடு வேய்ந்த மரகத மணிச்செப் பன்ன
தூமணி முலைக டம்மைத் தொழுதகக் கமழுஞ் சாந்திற்
காமரு காம வல்லிக் கொடிகவின் கொண்டு பூத்துத்
தூமணிக் கொழுந்து மென்றோட் டுயல்வர வெழுதி னாளே.

2440. நாகமருப்பு-யானைத்தந்தம். சுறவுக்குழை-மகரகுண்டலம். பொருவில் திருவில்; திருவில்-இந்திரவில் போன்ற பலநிற ஒளி. எரியும்-ஒளிவிடும். கடிப்பு-ஒருவகைக்காதணி. தேவர்-தெய்வமகளிர்.

2441. விலங்கு அரம் பொருத-வளைந்த அரத்தால் அராவப்பட்ட; "வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந் துமித்தவளை" (அகநா.24:1-2) தெளிர்க்கும்-ஒலிக்கும்; "செறி தொடி தெளிர்ப்ப வீசி" (அகநா. 106: 8.) பவளத்தைப்போன்ற விரலில். கலம்தின்று-ஆபரணத்தை உள்ளே அடக்கி. பணைத்த-பெருத்த. தோளிலும்கழுத்திலும்ஆர்ந்த.

(உரை.) [1]'சங்கின்' என்பதிலுள்ளது.

2442. முகடுவேய்ந்த-உச்சியிலே அழுத்திய. மணி-அழகு. சாந்தினால் கொழுந்தை எழுதினாள் என்க. காமரு-விருப்பம்-மருவின. மென்றேன் துயல்வர-மெல்லிய தோளில் அசையும்படி. இதிற் கூறப்பட்ட சிற்பவிசேடம் மிகப்பாராட்டற்பாலது; சீவக.1081, அடிக்.

மரகதமணியைத் தலையிலே அழுத்திய பெரிய பவழச்செப்பு. இவள்நிறம் பவழத்தின் நிறமென்றார், பலவிடத்தும்.

(இ-ள்.) காமவல்லியாகிய கொடி முலைகடம்மை இடங் கொண்டு கவின்பூத்துத் தோளிலே கொழுந்து அசையும்படி தொழுதகச்சாந்தினால் எழுதினாளென்க. (65)

2443. நாண்சுமக் கலாத நங்கை நகைமின்னு நுசுப்பு நோவப்
பூண்சுமக் கலாத பொன்ஞாண் வடத்தொடு புரள நோக்கிப்
பாண்குலாய் வண்டு பாடும் படுகணை மறந்து காமன்
காண்கிலேன் கடிய வென்னா வுருகிமெய் கரந்திட் டானே.

(இ-ள்.) பிறராற் சுமக்கலாகாத நாணினையுடைய நங்கையது நுசுப்பு நோம்படி சுமக்கலாகாத பூணும் நாணும் முத்துவடமும் புரளவணிய, அதனைக் காமனோக்கி மலர்க்கணையை எய்ய மறந்து இங்ஙனம் கடியன காண்கிலேனென்று கருதி இவடன் மெய்யிலே கரந்து வேட்கையை விளைவித்தானென்க.

அநங்கனானான். (66)

2444. அவாக்கிடந் தகன்ற வல்கு லணிகிளர் திருவிற் பூப்பத்
தவாக்கதிர்க் காசு கண்டா ராவியைத் தளரச் சூட்டிக்
கவாய்க்கிடந் தணங்கு நாறுங் கண்கொளாப் பட்டு டுத்தாள்
உவாக்கதிர்த் திங்க ளம்மென் கதிர்விரித் துடுத்த தொத்தாள்.

(இ-ள்.) கண்டாராவி தளரும்படி காசுகள் அவாத்தன்மை கிடந்தகன்ற அல்குலிலே சூட்டப்பட்டுத் தெய்வத்தன்மை நாறும் பட்டைத் தானுடுத்தவள் நிறைமதியின் கதிரை விரித்துடுத்த தன்மையை ஒத்தாளென்க.

திருவிற்போலப் பூப்பச் சூட்டி. ஆவியை: ஐ, அசை. கவாய்-கவ்வி. கண்கொளா-[1]இழைதெரியாத. அணிந்தாள்பாடமாயின் விலாசியாக்குக. (67)

2443. நகைமின்னு நுசுப்பு-ஒளியையுடைய மின்னலைப்போன்ற இடை. பூணும்ஞாணுமென உம்மை விரிக்க. வண்டுபாடும் கணை யென்றது மலர்க்கணையென்றபடி. காமன்: எழுவாய்.

2444. அவாக்கிடந்து-ஆசையைப் போலப் பரந்து; "அவாப்போ லகன்றத னல்குல்" (*யா.கா.* ஒழிபு. 8, மேற்.) தவாக்கதிர்க்காசு-கெடாத ஒளியையுடைய மணிகளை. அல்குலிற் காசைச் சூட்டி. கண்கொளாப் பட்டு: "நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய.... அறுவை" (*பொருந.* 82-3.) உவா-கலைநிறைதல். திங்களுடைய கதிரை.

(உரை.) [1]"இழைமருங்கறியாநுழைநூற்கலிங்கம்" (*மலைபடு.*561.)

2445. இடைச்செறி குறங்கு கௌவிக் கிம்புரி யிளக மின்னும்
புடைச்சிறு பரடு புல்லிக் கிண்கிணி சிலம்போ டார்ப்ப
நடைச்சிறு பாதங் கோல மணிவிர லணிந்து நாகத்
துடைச்சிறு நாவிற் றோகை யிரீஇயினண் மாலை சேர்ந்தாள்.

(இ-ள்.) ஒருகூறு கிம்புரிவடிவான குறங்குசெறி குறங்கைக் கௌவி நெகிழப் பரட்டைப் புல்லிக்கிண்கிணியும் சிலம்புமார்ப்ப அணிந்து பாதத்திலும் விரலிலும் அணிவனவற்றையும் அணிந்து பாம்பினுடைய சிறிய நாப்போலுந் தோகையை விலாசி தாழ இருத்திவிட்டாள்; பின்பு அலங்காரமாலை சேர்ந்தாளென்க. *(68)*

2446. அம்மல ரடியுங் கையு மணிகிளர் பவழ வாயும்
செம்மலர் நுதலு நாவுந் திருந்தொளி யுகிரோ டங்கேழ்
விம்மிதப் பட்டு வீழ வலத்தக மெழுதி யிட்டாள்
அம்மலர்க் கண்ட முள்ளிட் டரிவையைத் தெரிவை தானே.

(இ-ள்.) அம்மாலைதான், அரிவையை மாலையணிந்தகழுத்தை யுள்ளிட்டு உகிரோடே அடிமுதலியவற்றையெல்லாம் அதிசயித்து விரும்பும்படி அலத்தகத்தை எழுதினாளென்க.

செம்மலர்-நெற்றிமாலை. *(69)*

2447. வாண்மதர் மழைக்க ணோக்கி வருமுலைத் தடமு நோக்கிக்
காண்வர வகன்ற வல்குற் கண்விருப் புற்று நோக்கிப்
பாணுவண் டரற்றுங் கோலச் சிகழிகைப் படியு நோக்கி
ஆண்விருப் புற்று நின்றா ரவ்வளைத் தோளி னாரே.

(இ-ள்.) தோளினார், விருப்பமுற்றுத் தம் கண்ணாலே அவள் கண்ணையும் நோக்கி, முலையையும் நோக்கி, அல்குலையும் நோக்கி,

---

2445. குறங்குசெறி-துடையில் அணியும் ஓராபரணம்; *சீவக.174, அடிக்*; காற்சிறுபரடுபுல்லிக் கிண்கிணியும் சிலம்பும் ஆர்த்தல்: *சீவக.177, அடிக். பெருங்.1. 35:208; 2.3:85-6;19:185-6.* நாகத்து-பாம்பினது. தோகை-முன்றானை.

2446. அம்மலரடி-அழகிய மலரைப்போன்ற பாதம். விம்மிதப் பட்டு-கண்டவர் ஆச்சரியப்பட்டு. வீழ-விரும்ப. அலத்தகம்-செந்நிறம். இக்கவியிற் கூறப்பெற்ற கோலம் பிற்காலத்தில் வழங்காதாயிற் றென்பர் *தொல். செய்.80, ந.*

(மேற்.) மு: தொல். செய். 80, ந.

2447. காண்வர-அழகுவர. பாணு-பாட்டு. சிகழிகை-மயிர்முடி. *(பி-ம்.)* 'சிகழிகை வடிவும்.' மகளிர் ஆண் விருப்புறுதல்: *சீவக.587, அடிக்.; கம்ப. கோலங்காண். 19.* அவளை-அழகிய வளை.

பாட்டையுடைய வண்டொலிக்கும் முடியின் வடிவையும் நோக்கி இவளைநுகர்தற்குரிய ஆண்மையை விரும்பி நின்றாரென்க. (70)

(வேறு)

2448. தெருள்கலான் படைத்தவன் காணிற் செவ்வானே
மருள்கலா தவர்களு மருள்வர் மம்மர்நோய்
இருளிலா ரெங்ஙன முய்வ ரின்னதால்
அருளிலா ரவணல மணிந்த வண்ணமே.

(இ-ள்.) அருளிலாதார் அவளழகை அணிந்தவண்ணம், இப்படி ஆண்மையை விரும்புந் தன்மையாயிருந்தது; இனி அயனும், காணின், நாம் படைத்த வடிவன்றென்று மயங்குவன்; இருடிகளும் நேரே மயங்குவர்; இத்தன்மையாயதனைக் கண்டால் மயக்கநோயை யுடைய இல்வாழ்வார் எங்ஙனம் பிழைப்பாரென்றாரென்க. (71)

2449. அலர்ந்தவந் தாமரை யல்லிப் பாவையைப்
புலந்துகண் சிவந்தன போன்று நீர்பிரிந்
திலங்கிமின் னுமிழ்ந்துலா மேனி யேந்துபொன்
மலர்ந்ததோர் கற்பக மணிக்கொம் பாயினாள்.

(இ-ள்.) பூண்கள் இலங்கி மின் உமிழ்ந்து உலாம் மேனியை யுடையாள் திருவை நிகராகக் கூறற்குப் புலந்து கோபித்தனபோலக் கண்கள் கோபிக்கப்பட்டுக் கற்பகக்கொம்பாயினாளென்க.

நீர்பிரிந்து-கோபித்து. மையெழுதுதலிற் சிவந்து கோபித்த தனை நல்வினையுடையாரிடத்தே சென்று மீளுந் திருவை யொப்பாகக் கூறியதற்குப் பொறாது கோபித்தவெனத் தற்குறிப் பேற்றமாகக்கூறிற்றாம். (72)

2450. மருடகு மல்லிகை மாலை வல்லவன்
பொருடகத் தொடுத்தன புனைந்த பூஞ்சிகை
இருடுணித் திடையிடை யியற்றி வெண்ணிலாச்
சுருடுணித் தொருவழித் தொகுத்த தொத்ததே.

2448. படைத்தவன்-பிரமதேவன். மருள்கலாதவர்களும்-முனிவர்களும். மம்மர்-மயக்கம். இலார்-இல்வாழ்வார். அருளிலாரென்றது இலக்கணையை அலங்கரித்தவர்களை. அணிந்தவண்ணம் இன்னது.

2449. தாமரை அல்லிப்பாவை-திருமகள்; "அல்லிசேரணங் கிற்கணங் கன்னவள்'' *(சீவக.162.)* புலந்து-வெறுத்து. கற்பகக்கொம்பு: ''கற்பகத்தின்பூங்கொம்போ" *(பெரிய. தடுத்தாட்கொண்ட.140.)*

(இ-ள்.) வல்லவன் எழுத்துவடிவுபடக் கட்டினவாகிய மல்லிகைமாலையைப் புனைந்தமுடி, இருளையுந் துணித்து நிலாச் சுருளையுந் துணித்து ஒன்றை விட்டொன்றாக இயற்றி ஓரிடத்தே குவித்ததன்மையை யொத்ததென்க. (73)

2451. கோமக ளுருவமாய்க் கூற்றம் போந்தது
போமினும் முயிருயக் கொண்டு போய்மனம்
காமின மெனக்கலை சிலம்பு கிண்கிணி
தாமனும் வாயினாற் சாற்று கின்றவே.

(இ-ள்.) கூற்றம் கோமகள்வடிவாய்க் கோறற்கு வந்ததாதலின், நும் உயிரை உய்யக்கொண்டு போமின்; போனாலும் ஆண்டு மனம் வருந்துதலைக் காமினென்று கலைமுதலியனதாம் தம் வாயினாலே மிகவும் சாற்றாநின்றனவென்க.

அம்: அசை. (74)

2452. அருளிலா ரிவடம ரன்ன ராயினும்
உருடிரை யுலகெலா முருளு மின்றெனக்
கருதின கவரிசாந் தாற்றி வெண்குடை
அரிவையை மறைத்தன வால வட்டமே.

(இ-ள்.) அரிவையை ஆண்டுக் கவரி சாந்தாற்றிமுதலியன மறைந்தன; அவை, இன்று உருளுகிற திரையையுடைய உலக

2450. மருள்தகு-மயக்கம் பொருந்தற்குக்காரணமான. வல்லவன்-தொடுத்தலில் வல்லவன். எழுத்து வடிவுபட மல்லிகை மாலை கட்டப் பட்டதென்று இங்கே கூறியிருத்தல் பண்டைக்காலத்திற் சிற்ப வேலையின் நுட்பம் நன்கமைந்திருந்த தென்பதைப் புலப்படுத்து கின்றது; தன் கருத்தை மானனீகையென்பவள் மட்டும் அறிந்து கொள்ளும்பொருட்டு வாசவதத்தையின் நெற்றியில் உதயணன் கோலஞ் செய்து அவள்பால் அனுப்பினனென்று *பெருங்கதையில்* முகவெழுத்துக் காதையிற் கூறப்பட்டிருத்தல் இதனை வலியுறுத்தும். கூந்தலுக்கு இருளும், மல்லிகைப் பூவிற்கு நிலாச்சுருளும் உவமைகள்; "மறுவகத் தடக்கிய மதியம் போலச், சிறுமுகச் சிகழிகை புடைமுதல் புதைஇய, மல்லிகை நறுஞ்சூட்டு வெள்ளிதின் விளங்க" (*பெருங்.1.46:231-3.*)

2451. கோமகளுருவிற்குக் கூற்றம்: "வேண்டுருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொல்" (*கலி.56:9*); *சிலப்.5:219-23.* கலை-மேகலை. மனும்= மன்னும்-மிகவும்.

2452. தமர்-உறவினர். உருளும்-கெடும். சாந்தாற்றி-சிற்றாலவட்டம். சாந்தாற்றியும் ஆலவட்டமும்: *சீவக.839.* அரிவை-இலக்கணை.

மெல்லாம் கெடுமெனக் கருதி, அணிந்த இவள்தமர் அருளிலாரா யிருந்தார்; அவர் அத்தன்மையராயினும் யாம் அவை கெடாமல் அருளுதுமென்று கருதினபோலே இருந்தனவென்க. *(75)*

(வேறு)

2453. (1) கரும்பே தேனே யமிர்தே காமர் மணியாழே
அரும்பார் மலர்மே லணங்கே மழலை யன்னம்மே
சுரும்பார் சோலை மயிலே குயிலே சுடர்வீசும்
பெரும்பூண் மன்னன் பாவாய் பூவாய் பிணைமானே.

2454. (2) அம்மெல் லனிச்சம் மலரு மன்னத் தூவியும்
வெம்மை யாமென் றஞ்சி மெல்ல மிதியாத
பொம்மென் னிலவப் பூம்போ தனநின் னடிபோற்றி
இம்மென் கலையா ரிடுவென் றேத்த வொதுங்கினாள்.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

கணவற்கு மெய்ம்முழுதும் இனிதாயிருத்தலின், கரும்பு. நல்லாருறுப்பெல்லாங் கொண்டு இயற்றலின், தேன். இவ்வுலகி லில்லாத மிக்க சுவையும், உறுதியுங்கொடுத்தலின் அமிர்து. காமவேட்கையை விளைவித்து இனிய பண்தோற்றலின், மழலைய யுடைதொரு யாழ். கணவற்குச் செல்வத்தைக் கொடுத் தலின், திரு நடையால் அன்னம் சாயலால் மயில். காலமன்றியும் கேட்டோர்க்கு இன்பஞ்செய்தலின், குயில். மன்னன்மகளேயென்றல் புகழன்மையின் மன்னன் பாவாயென்றது, அவன்[1] கண்மணிப்பாவையென்ப துணர்த் திற்று; இனி இவள் கொல்லிப்பாவையல்லள், மன்னன் பாவை யென்றுமாம். சேடியர்கற்பித்த கட்டளைதப்பாமற் கூறலின், பூவை. நோக்கத்தால் மான்.

(இ-ள்.) இம்மென்கின்ற ஓசையையுடைய கலையார் பலரும், கரும்பு முதலிய பெயர்களாலே விளித்து, அனிச்சத்தையும் தூவி யையும் மெல்ல மிதித்தாலும் வெம்மை பிறக்குமென்றஞ்சி அவற்றை மிதியாத நின்னடியைப் பேணி இடுவாயாகவென்று ஏத்த அவளும் அங்ஙனம் நடந்தாளென்க. *(76-7)*

2453. மழலை யன்னம்-இளைய அன்னம்; *சீவக.1526,* அடிக். பிணைமான்- பெண்மான்.

2454. அடி, *1-2: குறள், 1120.* இலவம் போது அடிக்கு: *சீவக.1588.* அடிபோற்றி: *சூளா. சுயம்வரச். 247; கம்ப.* மிதிலைக். *30.* இம்மென்- இம்மென்னும் ஒலிபட ஒலிக்கும். கலையார்-மேகலையையணிந்த மகளிர். ஒதுங்கினாள்-நடந்தாள்.

(உரை.) [1] *சீவக.26,* ந.

2455. தூமாண் டுமக் குடமா யிரமாய்ச் சுடர்பொற்றூண்
தாமா யிரமாய்த் தகையார் மணித்தூ ணொருநூறாய்ப்
பூமாண் டாமத் தொகையாற் பொலிந்த குளிர்பந்தர்
வேமா னியர்தம் மகளின் விரும்ப நனிசேர்ந்தாள்.

(இ-ள்.) தூய்மைமாண்ட தூமக்குடமாயிரமாய் விளங்குகின்ற பொற்றூண் தாம் ஆயிரமாய்க் குளிர்ந்த பந்தரிலே சமைத்த மணித் தூண் ஒரு நூறாய்த் தாமத்தாற் பொலிந்த வேள்விச்சாலையைத் தெய்வமகளைப்போல விரும்பும்படி சேர்ந்தாளென்க. *(78)*

2456. தேனார் காமன் சிலையுங் கணையுந் திறைகொண்ட
வானார் மதிவாண் முகமும் மடமான் மதர்நோக்கும்
கோனார் மகடன் வடிவு நோக்கிக் குடைமன்னர்
ஆனார் கண்ணூ டழல்போ யமையா ரானாரே.

காமன் சிலையையும் தேனார் கணையையும் வென்ற புருவமும் கண்ணும்; முகத்திற்கு அடை.

(இ-ள்.) அரசன்மகளுடைய முகத்தையும், பார்வையையும், வடிவையும் நோக்கி, மன்னராயினாரெல்லாம் கண்பொறிபோய் அமையாராயினாரென்க. *(79)*

(வேறு)

2457. வண்டலர் கோதை வாட்கண் வனமுலை வளர்த்த தாயர்
கண்டுயி ருண்ணுங் கூற்றங் கயிறுரீஇக் காட்டி யிட்டார்
உண்டுயிர் சிலர்கண் வாழ்கென் றுத்தரா சங்கம் வைத்தார்
தெண்டிரை வேலி யெங்குந் தீதின தாக மாதோ.

(இ-ள்.) கோதையை வளர்த்த தாயர் அவள்கண்ணையும் முலையையும் கூற்றமென்றே யறிந்து உலகெங்கும் தீதிடத்த

2455. தூ-தூய்மை. தகை-அழகு. பூமாண் தாமம்-பூக்களால் மாட்சிமைப்பட்ட மாலை. வேமானியர்-விமானத்தாற் சஞ்சரிப்பவர்; பாகதச்சிதைவு; "விண்ணக மருங்கின் வேமானியர்மகள்" *(பெருங். 3.5: 89)*; "வேமானியரெனவைவரித்தேவர்" *(நீல. தரும. 61.)*

2456. காமன்சிலை-கரும்பு; இது புருவத்திற்கு உவமை. திறை கொண்ட-வென்ற. கோனார்-கோவிந்தராசனுடைய.

2457. வண்டு அலர்-வண்டு பரவிய. கண்ணையும் முலையை யுமென உம்மை விரிக்க. முலைகூற்றம்: *சீவக. 637.* கயிறுரீஇக் காட்டி யிட்டார்; "காவார் கயிறுரீஇவிட் டார்" *(திணைமா. 47.)* சிலர்கண்

தாம்படி கோறற்குக் கயிறுரீஇக் காட்டினார்; பின்பு அருள் பிறந்து, இவற்றுள் வாட்கண் சிலருயிர்களையுண்டு வாழ்க, முலைகள் அதனை ஒழிகவென்று உத்தரீயத்தை வைத்தாரென்க. (80)

2458. கண்ணினா லின்று கண்டாங் கூற்றினைக் காமர் செவ்வாய்
ஒண்ணுத லுருவக் கோலத் தொருபிடி நுசுப்பிற் றீஞ்சொல்
வண்ணித்த லாவ தில்லா வருமுலை மதர்வை நோக்கிற்
பெண்ணுடைப் பேதை நீர்மைப் பெருந்தடங் கண்ணிற் றம்மா.

வண்ணித்தல்-வர்ணித்தல். பெண்டன்மையையுடைய பேதை நீர்மை.

(இ-ள்.) இன்று கூற்றினைக் கண்ணாலே கண்டனம்; அதன் தன்மை கூறின், செவ்வாய் முதலியவற்றை உடைத்தாயிருந்ததென்று கண்டார்கூறினாரென்க. (81)

2459. அரத்தக மருளிச் செய்த சீறடி யளிய தம்மாற்
குரற்சிலம் பொலிப்பச் சென்னிக் குஞ்சிமேன் மிதிப்ப நோற்றான்
திருக்குலாய்க் கிடந்த மார்பிற் சீவக னாங்க ளெல்லாம்
தரித்திலந் தவத்தை யென்று தார்மன்ன ரேமுற் றாரே.

மருளி-மருள; திரிந்தது.

(இ-ள்.) பிறர்மருளச்செம்பஞ்சியணிந்த அளிய சீறடிகளாலே சென்னியிற் குஞ்சியிலே சிலம்பு ஒலிக்கும்படி மிதிக்க நோற்றான் சீவகனே; யாங்களெல்லாம் அதற்குத் தவஞ்செய்திலேமென்று அரசர்மயக்குற்றாரென்க. (82)

2460. கோவிந்த னென்னுஞ் செம்பொற் குன்றின்மேற் பிறந்து கூர்வேற்
சீவக னென்னுஞ் செந்நீர்ப் பவளமா கடலுட் பாய்வான்
பூவுந்தி யமுத யாறு பூங்கொடி நுடங்கப் போந்து
தாவிரி வேள்விச் சாலை மடுவினுட் டாழ்ந்த தன்றே.

உயிரையுண்டு. உத்தராசங்கம்-மேலாடை; "உத்தரா சங்கமிட் டொளிக்குங் கூற்றமே" (*கம்ப. எழுச்சி. 17.*) திரைவேலி-உலகம். அடி.4: *சீவக. 2466.*

2458. இன்று கண்டாம் கூற்றினை: *குறள்,* 1083; கூற்றினை-கண்ணுக்குப் புலப்படாத யமனை. கோலத்து-அழகையும். பெண்-அமைதித்தன்மை. கண்ணிற்று-கண்களையுடையது.

2459. அரத்தகம்-செம்பஞ்சுக்குழம்பு. அளியவாகிய சீறடிதம்மால். குஞ்சிமேல் மிதித்தல் ஊடற் காலத்து; *சீவக.134.* நோற்றான்-தவஞ் செய்தவன். குலாய்-விளங்கி. தவத்தைத்தரித்திலமென்று. ஏமுற்றார்-மயக்க மடைந்தனர்.

செந்நீர்-புதுநீர். பூவுந்தி: உவமமும் வேற்றுமையுந்தொக்கன. உந்தி கொப்பூழையும் ஆற்றிடைக்குறையையும், கொடி மருங் குலையும் படர்கொடியையும் உணர்த்தும்.

(இ-ள்.) பூவுந்தியையுடைய அமுதமாகிய யாறு, கோவிந்த னென்னும் மேருவிலே பிறந்து சீவகனென்னும் செந்நீர்க்கடலிலே சேரவேண்டிக் கொடி நுடங்கப் போந்து யாகசாலையாகிய மடுவிலே சிறிதுபொழுது தங்கிற்றென்க. *(83)*

2461. சாணிடை நெடிய வாட்கண் டளையவிழ் குவளை பூப்பப்
பூணுடை முலையின் பாரம் பொறுக்கலாச் சுளிவின் மேலும்
நாணட நடுங்கிக் கையா னகைமுகம் புதைத்த தோற்றம்
சேணிடை யரவு சேர்ந்த திங்களை யொத்த தன்றே.

(இ-ள்.) முலைப்பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதே வருத்தத்தின் மேலும் நாண் அடுதலாலே நடுங்கி நடுவு சாணளவாக நெடியகண் அலருகின்ற குவளைபோலப் பொலிவுபெறும்படி முகத்தைக் கையாலே மறைத்த தோற்றம், விசும்பிடையில் அரவு சேர்ந்த மதியை யொத்ததென்க.

கையிடையிலே கண் தோன்றுதலின், அலர்கின்றாற்போன்ற தென்றார். *(84)*

2462. (1) முத்துமிழ் திரைக ளங்க மொய்கொள்பா தால முத்தீ
ஒத்தன வேலை வேள்வி யொலிகட னான்கு நாண
வைத்தநான் மறையு நீந்தி வான்குண மென்னுஞ் சாலி
வித்திமே லுலகத் தின்பம் விளைத்துமெய் கண்ட நீரார்.

2460. இலக்கணையை ஆறாக உருவகிக்கின்றார். பாய்வான்- பாயும்பொருட்டு. பூவுந்தி-நந்தியாவட்டப்பூவைப்போன்ற கொப்பூழ்; பூவையுடைய நீர்ச்சுழி. தாஇரி- குற்றம் நீங்கிய. தாழ்ந்தது-தங்கியது.

மு. "ஆள்வரை யனைய தானை யச்சுவக் கிரீவனென்னும், நீள்வரை மருங்கி னின்ற திருவெனு மருவி நீத்தம், தாள்வரை யிழிந்து வந்ததகைமணி நீல வண்ணன், வாள்வரையகல மென்னுங் கருங்கடன் மடுக்கு மன்றே" *(சூளா. அரசியற். 64.)*

2461. சாணிடை-சாணளவு. குவளைப்பூவின் தன்மை தோன்ற. சுளிவு-கோபம். நாண் அட-நாணம் வருத்துதலால்; "நாணடச் சாய்ந்த நலங்கிளரெருத்தின்" *(பொருந.31.)* சேணிடை-ஆகாயத்தில். அரவுகைக்கு உவமை. முகம்புதைத்தது நாணத்தால். அடி, 3-4: *சீவக.2468.*

2462. இச்செய்யுளில் மணம்புரிவிக்கும் அந்தணரியல்பு கூறப்படும். அங்கம்-வேதாங்கம். கடல்நான்கு: "நாற்கடல்கடந்தவனமோவென்றிட்ட"

2463. (2) தருமணற் றருப்பை யார்ந்த சமிதையிம் மூன்றி னானும்
விரிமல ரணிந்த கோல வேதிகை யியற்றி யானெய்
ஒருமணி யகலுட் பெய்தோர் பொன்னக லார்ந்த தூபம்
இருமணி யகலு ணீர்பெய் திடவயி னிரீஇயி னாரே.

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) மொய்கொள்பாதாலம்-வலிகொண்ட பாதாலம்; என்றது வடவாமுகாக் கினியை; கடலிடையிலே பாதாலத்தே செல்ல நீரை வாங்குதலின், அதற்குப் பாதாலமென்று பெயர்கூறினார். குணம்: ஆகுபெயர்.

(2) தருமணல்-தண்டிலார்த்தமாகக் கொண்டுவந்த மணல். தண்டிலமாவது அக்கினியைப் பிரதிஷ்டிக்கிறவிடத்தே சதுரமாகப் பரப்புகின்ற மணல். தருப்பை-தர்ப்பை. ஆர்ந்த சமிதை- சமிதைக்குக் கூறுமிலக்கணம் குறைவற்ற சமிதை; என்றது [1]பருதிகளையும், வேண்டும் சமிதைகளையும். வேதிகை-விவாகார்த்தமாகவிட்ட சதுஸ்தம்பவேதிகை. இயற்றுதலாவது வேதிகையில் அக்கினியைப் பிரதிஷ்டிக்கு மிடத்தே தண்டிலத்தைக் கற்பித்து அதிலே அக்கினியைப் பிரதிஷ்டித்துத் தருப்பையை நான்குவிளிம்பிலும் சூழ வைத்துப் பருதிகளைக் கீழ்த்திசையொழிந்த திசைகளிலே வைத்தல் முதலியன. இருமணியகலென்பது பிரணீதபாத்திரமும், புரோக்ஷணீ பாத்திரமும். ஒருமணியகல்-[2]ஆச்சியஸ்தாலி. பொன்னகலார்ந்த தூபம் பெய்தென்றதுவும், மேலிற் கவியில் "ஆன்பாலவி" என்றதுவும் மதுபர்க்கார்த்தமாக வைத்தவை. [3]"[illegible] ‖ " என்று விவாக வேதிகையிலே அக்கினியைப் பிரதிஷ்டித்து மதுபர்க்கங் கூறினார்.

(இ-ள்.) திரைகள் அங்கமாகவும், பாதாலம் முத்தீயாகவும், ஒத்தனவாகிய கரைகள் வேள்வியாகவும் இங்ஙனம் ஒலிசெய்யுங் கடனான்கும் நாணும் படிவைத்த நான்மறைகளை நீந்தி நற்றொழி

(சீவக.3035.) மேலுலகத்தின்பம்-சுவர்க்கத்தின்பத்தை. மெய்-உண்மைப் பொருளை.

2463. வேதிகை-திண்ணை. பொன்னகல்-பொன்னாற் செய்த அகல். இரீஇயினர்- இருத்தினர்.

(உரை.) [1]பருதி-நீளமான சமிதை; சமிதை 12-அங்குல நீள முள்ளதாக இருத்தல் வேண்டுமென்பர். [2]ஆச்சியம்-நெய். [3]இது கபர்த்தி காரிகையென்பர்.

லாகிய சாலிநெல்லை வித்திச் சுவர்க்கத்தின்பத்தை விளைத்து வீடுணர்ந்த நீரராகிய அந்தணர் வேதிகையிலே மணல் முதலிய மூன்றினாலுமியற்றி இருமணியகலிலே நீர்பெய்து ஒருமணிய கலிலே நெய் பெய்து பொன்னகலிலே தூபம்பெய்து வைக்கு மிடமாகிய இடங்களிலே வைத்தாரென்க. (85-6)

2464. நெற்பொரி நிறையப் பெய்து நிழலுமிழ் செம்பொன் மூழிக்
கற்புரி கடவு ளான்பா லவியொடு கலப்ப வைத்து
முற்பெரி யானை யாகத் தருப்பையான் முடிந்து மூன்று
பொற்புரி வரையும் பொய்தீர் சமிதைக ளிரண்டும் வைத்தார்.

பொற்கலத்தே நெற்பொரியை நிறையப் பெய்து; பொரி-இலாசஹோமார்த்தமான பொரி. கற்புரி கடவுள்-அச்மாரோபணார்த்தமான அம்மி. ஆன்பாலவி-பாலுநெய்யுங் கலந்தது. முற்பெரியான்-பிருஹ்மா. தருப்பையான் முடிந்து- பிருஹ்ம முடியாகத் தருப்பையான் முடிந்து. மூன்றுபொற்புரி வரையென்றது தண்டிலத்தை மேற்கே தொடங்கிக் கிழக்கே முடியத்தெற்கில் விளிம்பிலும் நடுவிலும், வடக்கில் விளிம்பிலும், தெற்கே தொடங்கி வடக்கே முடிய மேற்கில் விளிம்பிலும், நடுவிலும், கிழக்கில் விளிம்பிலும் கீறுகின்ற கீற்றுக்களை. அக்கினியைப் பிரதிஷ்டிப்பதற்கு முன்பே கீறுகின்றவற்றை ஈண்டுக் கூறினா ரென்றுணர்க. முதன் மூன்று கீறிக் குறுக்குமூன்று கீறுதல் தோன்ற மூன்றென் றொழியாது பின்னரும் பொலிவுபெறப் புரிந்த வரையென்றார். மூன்றுவரையைக் குண்டமென்றல் பொருந்தாது. பொய்தீர் சமிதைகளிரண்டாவன: தென்கீழைக்கோடியிலும், வடகீழைக்கோடியிலும் வைக்கும் ஆகாரசமிதைகள் இரண்டும்.

(இ-ள்.) நிறையப் பெய்து அவியொடு கலப்பக் கடவுளையும் வைத்து முடிந்து வரையையுங் கீறிச் சமிதைகளிரண்டையும் வைத்தாரென்க. (87)

2465. மந்திர விதியின் மாண்ட சிறுவிரற் றருப்பை சூழ்ந்து
முந்துநா மொழிந்த நெய்யை முனைமுதிர் தருப்பை தன்னால்
மந்திரித் தமைய முக்கான் மண்ணிமற் றதனை நீக்கிச்
சிந்தித்து மறையிற் செந்தீத் தண்டிலத் தங்கண் வைத்தார்.

2464. நெல்லினது பொரியை. மூழி-பாண்டவிசேடம். பெரியானை: ஐ, அசை.

2465. சிறுவிரலால் சூழ்ந்து. நாம் மொழிந்த. முக்கால் மண்ணி-மும்முறைகழுவி.

மந்திர விதியின்-வேதோக்தமானபடியே. முனையென்றது நறுக்கி நெய்க்குள்ளே போகடுகிற தருப்பாக்கிரத்தை. அமைய மந்திரித்து முனை முதிர்ந்த நெய் யென்க.

(இ-ள்.) தருப்பை நுனியை நறுக்கியிட்ட நெய்யை சிறுவிரலாலே தருப்பையைச் சூழ்ந்து அத்தருப்பைதன்னாலே இருகையாலும் இடையாறாதபடி முக்கால் மண்ணி, அதனைச் செந்தீயிலே போகட்டுத் தண்டிலத்திற் செந்தீக்கு அருகே வைத்தாரென்க.

மறையிற் சிந்தித்து-வேதோக்தமானபடியே தியானித்து; தியானித்து வைத்தாரென்க. (88)

2466. தண்டிலத் தகத்திற் சாண்மே லெண்விரற் சமிதை நானான்
கெண்டிசை யவரு மேத்தத் துடுப்புநெய் சொரித லோடும்
கொண்டழற் கடவுள் பொங்கி வலஞ்சுழன் றெழுந்த தென்ப
தெண்டிரை வேலி யெங்குந் திருவிளை யாட மாதோ.

(இ-ள்.) சமிதை பதினாறையும் நெய்யையும் சொரிந்த அளவிலே சாண்மேல் எண்விரலகலமாகப் பரப்பிய தண்டிலத் திடையில் அழற்கடவுள் அவற்றைக் கைக்கொண்டு பொங்கி எண்டிசை யவரும் ஏத்தும்படி திருவிளையாட வலத்தே சுழன்றெழுந்த தென்க.

துடுப்பு-தருவி. என்ப: அசை. (89)

2467. கரையுடைத் துகிலிற் றோன்றுங் காஞ்சன வட்டின் முந்நீர்த்
திரையிடை வியாழந் தோன்றத் திண்பிணி முழவுஞ் சங்கும்
முரசொடு முழங்கி யார்ப்ப மொய்கொள்வேன் மன்ன ரார்ப்ப
அரசரு ளரச னாய்பொற் கலசநீ ரங்கை யேற்றான்.

(இ-ள்.) வெண்டுகிலிற்றோன்றும் பொன்வட்டுப்போலே, கரையையுடைய முந்நீர்த்திரையிலே பிருகற்பதி உதயமாக முழவு

2466. தண்டிலம்-ஓமம் பண்ணுதற்குக் கற்பித்த இடம். துடுப்பு நெய் சொரிதலோடும்: "துடுப்பிற் றோய்த்த சேதா நறுநெய்" (பெருங். 2.3:83.) திரு-அழகு; திருமகள். அழற் கடவுள் கொண்டு பொங்கி, ஏத்தும்படி விளையாட எழுந்தது என முடிக்க.

2467. கரையையுடைய முந்நீர் என்க. காஞ்சன வட்டில்-பொற் கிண்ணம். கடலுக்குத் துகிலும், வியாழத்திற்குப் பொன்வட்டிலும் உவமைகள். அரசருள் அரசன்-சீவகன்.

முதலியனவும் அரசரும் ஆர்ப்ப அரசரிற்றலைவன் அகங்கையில் நீரையேற்றானென்க.

அக்கினியைப் பிரதிஷ்டித்து உதகம்பண்ணுதலும் உளதாகலின், இங்ஙனம் கூறினார். (90)

2468. குளிர்மதி கொண்ட நாகங் கோள்விடுக் கின்ற தேபோல்
தளிர்புரை கோதை மாதர் தாமரை முகத்தைச் சேர்ந்த
ஒளிர்வளைக் கையைச் செல்வன் விடுத்தவ ளிடக்கை பற்றி
வளரெரி வலங்கொண் டாய்பொற் கட்டிறா னேறி னானே.

(இ-ள்.) நாகம் மதியைக் கொண்ட கோளை விடுக்கின்றாற் போலே கோதை முகத்தைச் சேர்ந்த கையை மாதர் விடுக்க, செல்வன், அவள் இடக்கையைப் பற்றி எரியை வலங்கொண்டு கட்டிலிலே ஏறினானென்க.

தளிர்புரை கை. [1]விடுத்து-விடுக்க. [2]அநந்தரமுள்ள ஓமங்களையும் பண்ணிப் பாணிக்கிரகணமும் பண்ணி அக்கினியை வலங்கொண்டான்; எனவே பொரியாலுள்ள ஓமமும் அம்மியிற் கால்வைத்ததும் பெற்றாம். கட்டில்-விவாகம்பண்ணி எழுந்திருந்து சாந்தியான கூத்தும் ஆலத்தியும் கண்டு அருந்ததி காணப் போமளவும் இருக்கும் கட்டில். இஃது அரசியல். (91)

2469. (1) விளங்கொளி விசும்பிற் பூத்த
வருந்ததி காட்டி யான்பால்
வளங்கொளப் பூத்த கோல
மலரடி கழீஇய பின்றை
இளங்கதிர்க் கலத்தி னேந்த
வயினிகண் டமர்ந்தி ருந்தான்
துளங்கெயிற் றுழுவை தொல்சீர்த்
தோகையோடிருந்த தொத்தான்.

2468. நாகம்-இராகுவென்னும் பாம்பு. கோள்-கிரகணம். கோதை முகத்தைச் சேர்ந்த கையை மாதர் விடுக்க; கோதை-இலக்கணை. இலக்கணை முகத்துக்கு மதியும் மாதரது கைக்கு நாகமும் உவமைகள்; *சீவக.* 2461. செல்வன்-சீவகன். கட்டிலேறல்: 835; *பெருங்.* 3. 22: 285.

(உரை.) [1]எச்சத்திரிபு. [2]பின்பு செய்தற்குரியனவாக உள்ள.

2469. பூத்த-தோன்றிய. ஆன்பால்-பசுவின்பால். ஆன்பாலால் அடியைக் கழுவி. வளங்கொளப் பூத்த கோலம்; மலருக்கு அடை. கலம்-பாத்திரம். கலத்தில் அயினியை ஏந்தக் கண்டு. அயினி-அன்னம். உழுவை-புலி. தோகை-மயில். சீவகனுக்குப் புலியும் இலக்கணைக்கு மயிலும் உவமைகள்; *பெருங்.* 2.7: 126-7.

2470. (2) பொன்னங் காழிற் பொலிந்த
முத்து விதானம் புணர்ந்துதேன்
மன்னு மாலை பலதாழ்ந்து
மணப்புகை விம்மி மல்கிய
அன்னத் தூவி யடர்பஞ்சி
யவிர்மயி ராதி யாகப்
பன்னிச் சொன்ன பதினைந்தும்
படுத்தார் பாவை மார்களே.

இவை இரண்டும் ஒரு தொடர்.

(1) [1]உண்ணாதிருத்தல் மரபு. உவமை, இல்பொருளுவமை.

(2) பொற்காம்பிலே விதானம் புணரப்பட்டு மாலை தாழப் பட்டுப் புகை மல்கிய மணவறையிலே தூவிமுதலியவற்றாற் படுக்கும் பதினைந்தும் படுத்தாரென்க. வேண்டினவிடத்தே நடுதற்குச்சமைத்த முத்துப்பந்தர்.

(இ-ள்.) அருந்ததியை மனைவிக்குக் காட்டிக் கூறி அறை வாசலிலே பாலாலே மலரடியைக் கழுவிய பின்பு பாலடிசிலை யேந்தக் கண்ணாற் கண்டு பாவையமார் படுத்த படுக்கையிலே அமர்ந் திருந்தவன், புலி மயிலோடிருந்த தன்மையை ஒத்தானென்க. *(92-3)*

(வேறு)

2471. பனிமயிர் குளிர்ப்பன பஞ்சின் மெல்லிய
கனிமயிர் குளிர்ப்பன கண்கொ ளாதன
எலிமயிர்ப் போர்வைவைத் தெழினி வாங்கினார்
ஒலிமயிர்ச் சிகழிகை யுருவக் கொம்பனார்.

(இ-ள்.) தழைத்தமயிரான்முடித்தமுடியையுடையகொம்பனார், பனித்தலால் மயிர் பிறரக்குக் குளிர்ப்பன; மெல்லியன; நெருப்பின்

2470. பொன்னங்காழ்-பொற்காம்பு; அம்: அசை விதானம்-மேற்கட்டி. புணர்ந்து-புணரப்பட்டு. தாழ்ந்து-தாழப்பட்டு. தூவி, பஞ்சி, மயிர்முதலிய பதினைந்து; இவை மிக மென்மையையுடையன. பன்னிச் சொன்ன-ஆராய்ந்து சொல்லிய. படுத்தார்-பரப் பினார்கள்.

(உரை.) [1]அயினி கண்டு என்றமையின் இங்ஙனம் எழுதினார்.

2471. பனித்தல்-நடுங்குதல். மெல்லிய-மென்மையையுடையன. எலிமயிர்ப் போர்வை: *சீவக.819*, அடிக். எழினி-ஈண்டு உருவுதிரை. ஒலித்தல்-தழைத்தல்; *சீவக.653*, அடிக்.

கண் வேதற்குரிய மயிரை வேவாமற் குளிரப்பண்ணுவன; நுண்மையாற் கண்கொளாதனவாகிய எலிமயிர்ப்போர்வையை வைத்து உருவுதிரையை வளைத்தாரென்க. *(94)*

2472. விழுத்தகு மணிச்செவி வெண்பொற் கைவினை
எழிற்பொலி படியக மிரண்டு பக்கமும்
தொழிற்பட வைத்தனர் துளும்பு மேகலைக்
கழித்தவே லிரண்டுகண் டனைய கண்ணினார்.

(இ-ள்.) கண்ணினார், மணியாற் செய்த வளையினையும் வெள்ளியாற்செய்ததொழிலினையுமுடையபடிக்கத்தைஇருவர்க்கும் தொழிற்படும்படி இரண்டு பக்கத்திலும் வைத்தாரென்க. *(95)*

(வேறு)

2473. (1) அங்கருங் காலி சீவி யூறவைத் தமைக்கப் பட்ட
செங்களி விராய காயுஞ் செம்பழுக் காயுந் தீந்தேன்
எங்கணுங் குளிர்த்த வின்னீ ரிளம்பசுங் காயு மூன்றும்
தங்களி செய்யக் கூட்டித் தையலார் கைசெய் தாரே.

2474. (2) கைசெய்து கமழு நூறுங்
காழ்க்கும்வெள் ளிலையுங் காமம்
எய்தநன் குணர்ந்த நீரா
ரின்முக வாச மூட்டிப்
பெய்தபொற் செப்பு மாலைப்
பெருமணிச் செப்புஞ் சுண்ணம்
தொய்யறப் பெய்த தூநீர்த்
தொடுகடற் பவளச் செப்பும்.

2472. மணியாற் செய்த செவி; செவி-படியகத்தின் காது. கைவினை-தொழில். படியகம்-காளாஞ்சி. மேகலையையுடைய கண்ணினார்; மகளிர்; எழுவாய். கழித்த-உறையினின்று கழற்றிய; *சீவக.2429.*

2473. செங்களி விராய காய்-செங்குழம்பு கலந்த பாக்கு; களிப்பாக்கு. தேன்போல்குளிர்த்த; குளிர்த்த-குளிர்ப்பித்த. இன்னீரிளம் பசுங்காய்: *மதுரைக்.400* கைசெய்தார்-கலந்து அமைத்தார்.

(மேற்.) அடி, 1-2: *மதுரைக்.400-401,* ந.

2474. கமழும் நூறு-வாசனைச்சுண்ணாம்பு.காழ்க்கும்வெள்ளிலை-உறைக்கின்ற வெற்றிலை. நீரார்-மகளிர். மாலை வைத்த செப்பு. சுண்ணம் பெய்தசெப்பு. தொய்-குற்றம்.

2475. (3) தாமணி நானச் செப்புஞ்
சலஞ்சலக் கலன்பெய் செப்பும்
தூமணித் துகில்க ளார்ந்த
வலம்புரித் துலங்கு செப்பும்
காமநீர்க் காம வல்லி
கவின்கொண்டு வளர்ந்த தேபோல்
நாமவே னெடுங்கட் பாவை
நயப்பன வேந்தி னாரே.

இவை மூன்றும் ஒரு தொடர்.

(1) கருங்காலிமரத்தைச் சீவி ஊறவைத்துக் காய்த்தின செங்களியைக் கலந்த காயும் பழுக்காயும் தேன்போலே மெய்ம் முழுதையுங் குளிர்ப்பித்த இனிய நீரையுடைய பசுங்காயுமாகிய இம்மூன்றையுங் கூட்டிக் கருப்பூர முதலியவற்றைக் கலந்தாரென்க; தம்களி-தமக்கு இயல்பாகிய களி.

(2) கைசெய்யப்பட்டுக்கமழும்சுண்ணாம்பும். ஊட்டி-கூட்டி. தொய்யற- குற்றமற.

(3) தாமமணிந்த செப்பு. சலஞ்சலவடிவாகிய செப்பு. வலம்புரி வடிவாகிய விளங்கு செப்பு.

(இ-ள்.) நன்குணர்ந்த நீராராகிய தையலார், இவர்களுக்குக் காமவேட்கை பொருந்தும்படி கைசெய்த பாக்கினையும் வெற்றிலை யினையும் நூற்றையும் இனிய முகவாசத்தோடே கூட்டிப் பெய்த செப்பையும், ஒழிந்த செப்புக்களையும், காமவல்லி வளர்ந்ததே போலும்பாவைமற்றும்விரும்புவனவற்றையும்ஏந்தினாரென்க. (96-8)

2476. விரிகதி ரார மின்னித் தாரெனுந் திருவில் வீசிக்
குரிசின்மா மேகம் பெய்த கொழும்புயற் காம மாரி
அரிவைதன் னெஞ்சு மென்னு மகன்குள நிறைந்து வாட்கட்
கரியமை சேறு சிந்திக் கலிங்குக டிறந்த வன்றே.

2475. தாமணி: விகாரம். கலன்-ஆபரணம். துகில்கள் வைத்த செப்பு. காமவல்லி வளர்ந்ததே போலும் பாவைக்கு நயப்பனவற்றை ஏந்தினார்; பாவை-இலக்கணை.

2473-75. பெருங்.2.2:70-74, 3.14:81-6.

2476. ஆரம்-முத்துமாலை. தார்-பூமாலை. குரிசிலாகிய மேகம்; குரிசில்-சீவகன். மா-கருமை. காமமாகிய மாரியால்; மாரி-மழை. அரிவை-இலக்கணை. கலிங்குகள்-ஒருவகைமதகுகள்.

(இ-ள்.) சீவகனாகிய கொழுவிய நீரையுடைய கரிய மேகம், ஆரமாகிய மின்னை மின்னித் தாரென்னுந் திருவில்லை வீசிப் பெய்த காமமாகிய மாரியாலே இலக்கணையது நெஞ்சென்னுங் குளம் நிறைந்து கண்ணாகிய கலிங்குகள் மையாகிய அமைந்த சேற்றினைச் சிந்தித் திறந்தனவென்க.

என்றது, அவன் விளைவித்து காமவின்பம் நிறைதலின், உவகைக்கண்ணீர் வீழ்ந்தனவென்றவாறு. [1]புயல்-நீர்; "புயலன் றலர்சடை யேற்றவன்" *(சிற். 240)* என்றார். *(99)*

2477. தோக்கையந் துகிலி னாடன் றுணைமுலை பொருது சேந்த
ஏக்கொசி விலாத வில்லா னிடுகொடி யகல மின்றேன்
தேக்கிவண் டிமிருங் கோதை செல்வன்றா ருழக்க நைந்து
பூக்கொய்து துவண்ட கொம்பின் பொற்பின ளாயி னாளே.

தோக்கை-கொய்சகம். ஏத்தொழிலுக்குக் கெடுதலில்லாத. சிவப்பு, கோபமும், தார், தூசியுமாக வேறும் பொருள் பயந்து நிற்கும்.

(இ-ள்.) சீவகனது மார்பாகிய மலையுடனே இலக்கணை யுடைய முலைகளாகிய யானைகள் முதற்பொருது சிவந்தன; அதுபொறாதே அச்செல்வன் தார் பின்பு உழக்க, அக்கோதை, நைந்து, பூக்கொய்து துவண்ட கொம்பின் தன்மையளாயினா ளென்க.

இதனால் இருவர் புணர்ச்சியுங் கூறினார். இடுகொடி முலை யென்க. *(100)*

2478. அணித்தகு பவள மேற்பக் கடைந்துமுத் தழுத்தி யம்பொன்
துணித்தடி விளிம்பு சேர்த்தித் தொழுதகச் செய்த வண்கை
மணிச்சிரற் சிறகு நாண வகுத்தசாந் தால வட்டம்
பணித்தகு மகளிர் வீசிப் பாவையைக் குளிர்ப்பித் தாரே.

(உரை.) [1]மேகமென்று முன்வந்தமையின் புயல் நீராயிற்று.

2477. தோக்கையந்துகிலினாள்-கொய்சகத்தையுடைய புடைவை யையணிந்த இலக்கணை; அம்: அசை; "நீடாழ்பு தோக்கை" *(பரி. 22: 49.)* சேந்த-சிவந்தன. ஏக்கு ஒசிவிலாத-விற்றொழிலுக்குக் கெடுதலில்லாத. வில்லான்-சீவகன். வில்லானுடைய அகலத்தோடு முலைபொருது சேந்த. மார்பிற் கொடி எழுதுதல்: *சீவக. 2483.* கோதை-இலக்கணை. செல்வன்-சீவகன். பொற்பு-ஈண்டுத்தன்மை.

2478. கை-விசிறியின் காம்பு. கையினையுடைய ஆலவட்டம். மணிச்சிரல்-நீலமணியைப் போன்ற சிச்சிலியென்னும் பறவை.

பவளத்தைக் கடைந்து அடியிலே ஏற்ப முத்தை யழுத்தித் தொழுதல் தகச்செய்த காம்பினையுடைய ஆலவட்டம்.

(இ-ள்.) பொற்றகட்டை நறுக்கி விளிம்பிலே சேர்த்திப் பீலியிட்டுச் சிச்சிலியின் சிறகு நாண வகுத்த சந்தன ஆலவட்டத் தாலே வீசுதற்றொழிற்குத் தக்க மகளிர் வீசிப் பாவையைக் குளிர்ப்பித்தாரென்க. (101)

(வேறு)

2479. சேந்து நீண்டசெழுந் தாமரைக் கண்களின்
ஏந்தி மாண்டமுலைக் கண்களி னெழுதிச்
சாந்த மாகமெழு தித்தகை மாமலர்
ஆய்ந்து சூட்டியவ னஞ்சலி செய்தான்.

(இ-ள்.) அவள் அவசம் நீங்கும்படி மகளிர் குளிர்ப்பித்த நிலையைக் கண்டு தானும் அதற்கேற்பச் சாந்தத்தாலே ஆகத்தை யெழுதி மலரைச் சூட்டிக் குளிர்ப்பித்த நிலையைக் கூட்டத்திற்கு இடையீடு செய்தானெனக் கருதி அவளுடைய நிலையைக் கண்டு தன்னுடைய தாமரையைப்போலுங் கண்களாலே அவள் முலைக் கண்களிலே யெழுதி அடியைத் தொழுதானென்க.

இஃது ஊடல்தீர்த்தமை கூறிற்று. (102)

2480. மணிசெய் வீணைமழ லைக்குழல் பாண்டிலொ
டணிசெய் கோதையவர் பாடிய கீதம்
பணிவில் சாயல்பரு கிப்பவ ளக்கொடி
மணியு முத்துமலர்ந் திட்டதொத் தாளே.

பாண்டில்-தாளம்.

ஆலவட்டத்தின் பரப்பிற்குச் சிச்சிலியின் சிறகு உவமை. பணித்தகு= பணிக்குத்தக்க-வீசுதற்றொழிற்குத்தக்க. பாவை- இலக்கணை. *மு: பெருங். 1.34: 214-8.*

2479. சேந்து-சிவந்து. மாண்ட-மாட்சிமைப்பட்ட. சாந்தத்தால் ஆகத்தே எழுதி. அவன்-சீவகன். அஞ்சலிசெய்தல்-அடியைத் தொழுதல்.

2480. மணியினாற் செய்த கோட்டையுடைய வீணை. மழலை மொழியைப் போலும் ஒலியையுடைய குழல்; மழலையென்பது சிறுபான்மை வாச்சியங்கட்கும் கூறப்படும்; *பெருங். 1.40: 86;* "மழலை வீணையர் மகிழ்திரு வலஞ்சுழி" (*தே.*) கோதையவர்-மகளிர். கீதத்தைச் சாயல் பருகி; சாயல்-மென்மையையுடைய இலக்கணை. மணி-பவளம். முத்து, பற்களுக்குவமை.

(இ-ள்.) கோதையவர் வீணை குரல் பாண்டிலென்கின்ற வற்றோடே பாடிய கீதத்தைச் சாயல் கேட்டு, ஒருபவளக்கொடி மணியையும் முத்தத்தையும் பூத்த தன்மையையொத்தாளென்க.

மணி-பவளம்; வாய்க்குவமை. இவர்பண்டு செய்த நிலைமை தோன்றப் பாடிய பாட்டினாற் சிறிது முறுவல் கொண்டாளென்றார்; அது பாடுதல் மரபு. பாட்டுக்குப் பரிசில் கொடுத்தாளென்றாற் போலவும் நின்றது. (103)

2481. எய்த்து நீர்ச்சிலம் பின்குரன் மேகலை
வித்தி மாதர்வருத் தம்விளைத் தாளெனத்
தத்து நீர்த்தவ ளைக்குரற் கிண்கிணி
உய்த்தொர் பூசலுட னிட்டன வன்றே.

(இ-ள்.) அவன் புணர்தலால், தவளைக்குரல்போன்ற குரலை யுடைய கிண்கிணியும் நீர்மையையுடைய சிலம்பும் உடனே பூசலிட்டன; அப்பொழுதே அந்நிலையை உணர்ந்து அவள்புணர் தலால் இன்குரல் மேகலையும் காதலை வித்தித் தமக்கு வருத்தத்தை விளைத்தாளென்பனபோல அவற்றுடனேபூசலை யிட்டனவென்க.

அன்றே-அப்பொழுதே. உய்த்து-அவன்புணர்ச்சியை நீக்கி. (104)

2482. ஏந்தி நாங்களுட னேயிடு பூசலை
வேந்தர் வேந்தன்கொடுங் கோலின னாகி
ஆய்ந்து கேட்டுமரு ளானென் றவிந்தன
சாந்த மேந்துமுலை யாள்கலந் தாமே.

ஏந்தி-எடுத்து.

(இ-ள்.) இருவரும் வேறு வேறாக நிகழ்த்துகின்ற தொழிலைத் தவிர்தலின், அவளணிந்த கலங்கள் தாம், இவள் வருந்துமென்று யாங்கள் சேரவிடுகின்ற பூசலை வேந்தன் கேட்டும் கொடுங்கோன் மன்னனாய் ஆய்ந்தருளான்; இனி யாம் ஒழிவேமென்று கருதினாற் போலே ஒலியவிந்தனவென்க.

கலங்கள் இரண்டு காலத்தும் அவட்கேயொலித்தலின், அவள் கலமென்றே கூறினார். (105)

2481. எய்த்து-உணர்ந்து. தவளைக்குரற் கிண்கிணி; "தவளையங் கிண்கிணி" (பெருங்.4.12:161.) இன்குரலையுடைய மேகலை பூசலிட்டன.

2482. உடனேயிடு பூசலை-சேரச்செய்கின்ற ஆரவாரத்தை. கேட்டும் கொடுங் கோலினனாய் ஆய்ந்து அருளான். அவிந்தன-ஒலியடங்கின. கலம்-ஆபரணம்.

(வேறு)

2483. வீடுமலி யுலகினவர் போலவிளை யாடும்
தோடுமலி கோதையொடு துதைந்தவரை மின்போல்
ஆடுகொடி யணிந்தவுய ரலங்கல்வரை மார்பன்
கூடுமயிர் களையும்வகை கூறலுறு கின்றேன்.

வீடுமலி யுலகினவர்-சிவலோகம், பரமபதமென்கின்ற உலகிலுள்ள அரனும் அரியும். இவர்களுக்கு நித்த சம்போகமுள்ளது. இனி, அதிகார தேவர்கள் அதிகாரத்தின்முடிவிற் கற்பம் அறுதியாக விருந்து முத்தியெய்துவரென்பதனால், உலகமென்றது வீடுபெறு தற்குக் காரணமான சுவர்க்கமென்றுமாம். இனி, போக மொழிந்த வற்றைக் கைவிடுதன்மிக்க உலகமென்றும் சுவர்க்கமாம். கொடியணி தற்குக்காரணமானமார்பு; வரையிற்றுதைந்தமின்போலே மாலையைத் தனக்கென்றே வரைந்த மார்பு.

(இ-ள்.) கோதையுடனே உலகினவர்போலே விளையாடும் மார்பன்இலக்கணையுடனேகூடுவதொரு மயிர்களையுஞ்சடங்கினைக் கூறுதலுறுகின்றேனென்றாரென்க.

நாலாம்நாள் அரசர்க்கு மயிர் களைதல் முறைமையென்று கூறுதலின், அது கூறுகின்றார். *(106)*

2484. உச்சிவரை வளர்ந்திளமை யொழிந்தவுயர் திண்காழ்
இச்சவிய வல்லவென வெழுதியவை யூன்றிக்
கச்சுவிளிம் பணிந்ததொழிற் கம்பல விதானம்
நச்சுமணி நாகருறை நாகமென விரித்தார்.

(இ-ள்.) வரையுச்சியிலே வளர்ந்து முற்றின காம்புகள் இப்படி அழகுடையன வல்லவென்னும்படி எழுதினவற்றை நட்டுக் கம்பலமாகிய விதானத்தை நாகலோகமென விரித்தாரென்க. *(107)*

2485. முத்தக நிறைந்தமுளை யெயிற்றுமத யானை
மத்தகமுந் திருமகடன் வடிவும்பட மாதோ
ஒத்தகல மெண்முழமென் றோதிநக ரிழைத்தார்
மொய்த்தெரிசெம் பொற்றுகளி னூன்முடிவு கண்டார்.

2483. அடி, 1: சீவக.2081; மேரு. மன்னனுந்.36. தோடு-இதழ். கோதை-இலக்கணை. கொடியணிந்த மார்பு: *சீவக.2477.* கோதையோடு விளையாடும் மார்பன். கூறல் உறுகின்றேன்-கூறுதலைச்செய்கிறேன்.

2484. இளமை ஒழிந்த-முற்றிப்போன. காழ்-மூங்கில். இச்சவிய-இத்தகைய அழகுடையன; சவி-அழகு. ஊன்றி-நட்டு. கம்பலமாகிய விதானத்தை. நஞ்சையும் மணியையும் உடைய நாகர். நாகம்-நாகலோகம்.

மத்தகமும் எயிறுமுடைய யானை.

(இ-ள்.) நூன்முடிவு கண்டார், நகரைத் தன்னில் ஒத்த அகலம் எண் முழமென்றோதி அதனுள்ளே இரண்டருகும் யானையும் பொற்றுகளால் நடுவே திருவுமாகக் கோலஞ்செய்தாரென்க. (108)

2486. உழுந்துபய றுப்பரிசி யப்பமருங் கலங்கள்
கொழுந்துபடக் கூப்பிநனி யாயிர மரக்கால்
செழுந்துபடச் செந்நெனிறைத் தந்நுண்கொடி யறுகின்
கொழுந்துகுறைத் தணிந்துகொலை வேற்கணவ ரமைத்தார்.

(இ-ள்.) வேற்கண்ணவர், உழுந்துமுதலியவற்றைக் கொழுந்து படக் கூப்பி ஆயிரமரக்காலிலே செந்நெல்லை வளமைப்பட நிறைத்து அவற்றிலே அறுகை யணிந்து இங்ஙனம் அமைத்தாரென்க.

செழுந்து: உரிச்சொல் ஈறுதிரிந்தது. (109)

2487. செங்கய லிரட்டைதிரு வார்சுடர்க ணாடி
பொங்குகொடி வார்முரசந் தோட்டிபுணர் கும்பம்
மங்கலங்க ளெட்டுமிவை மணியிற்புனைந் தேந்தி
அங்கயற்க ணரிவையர்க டென்கிழக்கி னின்றார்.

(இ-ள்.) அரிவையர், தம்மை மணியாலே புனைந்து, புணர் கயல் முதலிய மங்கலங்களெட்டையும் ஏந்தித் தென்கிழக்கே நின்றாரென்க.

[1]திருவாரென்றது, சாமரையடியை இனி, கும்பத்தோடே புணர்ந்த மங்கலங்களெட்டுமெனவே சாமரை கூறிற்றென்றுமாம். (110)

2485. முத்து அகத்தே நிறைந்த முளைபோன்ற கொம்பினையும் மதத்தையுமுடைய யானை. இரண்டு யானைகளினிடையே வீற்றிருக்கும் திருமகளின் (கஜ லக்ஷ்மியின்) திருவுருவத்தை அமைத்தல் மரபு; *சீவக. 2595*, ந.; *நெடுநல்.81-3*, ந.; “வரிநுத லெழில்வேழம் பூநீர்மேற் சொரிதரப், புரிநெகிழ் தாமரை மலரங்கண் வீறெய்தித், திருநயந் திருந்தன்ன” *(கலி.44:5-7.)* நகர்-மண்டபம். இழைத்தார்-கோலஞ்செய்தார். நூல்-சிற்பநூல்.

2486. அப்பம் என்பனவற்றை அருங்கலங்களிற் குவித்து. செந்நெல்லைச்செழுந்துபட நிறைத்து ; செழுந்து=செழுமை-வளப்பம். அறுகின் கொழுந்தைக் குறைத்து அணிந்து. வேற்கண்ணவர்: எழுவாய்.

2487. கணாடி-கண்ணாடி. தோட்டி-அங்குசம்.

(மேற்.) அடி, 1: *சிலப்.5:151*, அரும்பத.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* ‘திருவார்ந்த தென்றது, சாமரையை ; விகாரம்.’

2488. வெள்ளுருவ மாலைவட கீழிருவர் மின்போல்
ஒள்ளுருவ வாளுருவி நின்றனர்தென் மேல்பால்
உள்ளுருக நோக்கியுய ருழுத்தகலு மேந்திக்
கள்ளுருவ மாலையவர் கைதொழுது நின்றார்.

(இ-ள்.) வெள்ளிய வடிவையுடைய மாலையணிந்த மகளிரிருவர் வாளையுருவி வடகிழக்கே நின்றார்; கள்ளையுடைத்தாகிய அழகிய மாலையுடைய மகளிர் உழுத்தகலையுமேந்தி அன்பினால் நெஞ்சுருகத் தெய்வத்தை நோக்கித் தொழுது தென்மேற்கே நின்றாரென்க. *(111)*

2489. தோரைமலர் நீரறுகு துளும்புமணித் தாலம்
ஆரவட மேற்றிசைக்க ணிருந்தவவிர் பஞ்சிச்
சீர்நிறைய வரையகலந் திருத்தத்திரு நோக்கும்
வாரமுறைக் கருவிவடக் கிருந்தனகண் மாதோ.

(இ-ள்.) மூங்கிலரிசி முதலியன துளும்பும் மணித்தாலம் வடமேற்றிசையிலே ஆரவிருந்தன; வரையகலத்தைச் சீர்நிறையத் திருத்துதற்கு, பட்சபாத முறைமையாகத் திருமகணோக்கும் பொற் கருவி பஞ்சியின்மேலே வடதிசைக்கண்ணே இருந்தனவென்க.

பஞ்சி-வெண்டுகில். 'உறைகருவி' பாடமாயின், வாரம் உறைகிற கருவியென்க. *(112)*

2490. பானுரையி னொய்யவணைப் பைங்கதிர்கள் சிந்தித்
தானிரவி திங்களொடு சார்ந்திருந்த தேபோல்
வேனிரைசெய் கண்ணியொடு மெல்லென விருந்தான்
வானுயர வோங்குகுடை மன்னர்பெரு மானே.

(இ-ள்.) இரவிதான் பைங்கதிர்களைச் சிந்தித் திங்களோடே சார்ந்து அணையிலே இருந்த தன்மைபோலே மன்னர்பெருமானும் இலக்கணையோடே பொருந்தி இருத்தலின் மென்மைதோன்ற இருந்தானென்க.

செய், உவமச்சொல். *(113)*

2488. ஒள்ளிய உருவத்தையுடைய வாள். உழுத்தகல்-உழுந்தை நிரப்பிய அகல். கள்-தேன். உருவம்-அழகு.

2489. தோரை-மூங்கிலரிசி. மணித்தாலம்-மாணிக்கத்தட்டு. இருந்த-இருந்தன. கருவி பஞ்சியின்மேல் வடக்கே இருந்தன. இருந்தனகள்; கள், அசை.

2490. பால் நுரையினைப்போலும் அணையில். இரவி-சூரியன். வேல்நிரைசெய்-வேலின்வரிசையைப்போன்ற. கண்ணி-இலக்கணை. மன்னர்பெருமான்-சீவகன்.

(வேறு)

2491. குளநென் முன்றிற்கனி தேன்சொரி சோலைக் குளிர்மணி
வளமை மல்கியெரி யம்மட மந்திகை காய்த்துவான்
இளமை யாடியிருக் கும்வனத் தீர்ஞ்சடை மாமுனி
கிளையை நீங்கிக்கிளர் சாபத்தி னாவித னாயினான்.

(இ-ள்.) குளநெல் உணங்கும் முன்றிலின் கண்ணே கனி தேனைச் சொரிகின்ற சோலையிடத்தே மணி எரிய, அதனைத் தீயென்று மந்தி கருதிக் கைகாய்த்துதற்கு இளமையாடியிருக்கும் வனத்தின் முனி தன்னை ஒருவன் சபித்தலின், வந்து தோன்றின சாபத்தாலே சுற்றத்தைநீங்கி நாவிதனாயினானென்க. *(114)*

2492. (1) ஆய்ந்த கேள்வியவன் கான்முளை யாய்வழித் தோன்றினான்
தோய்ந்த கேள்வித்துறை போயலங் காரமுந் தோற்றினான்
வேந்தன் றன்னாற்களிற் றூர்தி சிறப்பொடு மேயினான்
வாய்த்த கோலமுடை யான்பெரு மஞ்சிகர்க் கேறனான்.

(வேறு)

2493. (2) நித்தில வடமும் பூணு மாரமு நிழன்று தாழ
ஒத்தொளிர் குழைகள் காதி னான்றுபொன் னூச லாடப்
பைத்தர வல்குற் பாவை கரகநீர் சொரியப் பாங்கின்
வித்தகன் பூசி வெள்வேல் வேந்தனுக் கிறைஞ்சி னானே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) கேள்வியையுடைய அம்முனிவழியிலே பிள்ளை யாய்த்தோன்றினான்; தொக்க நூற்கேள்வி முற்றக்கற்று அலங்கார

2491. குளநெல்-ஒருவகை நெல். கனி தேனைச் சொரிகின்ற சோலையில். மணி எரிய. மடமந்தி-இளைய பெண்குரங்கு. கைகாய்த்து தற்கு இளமையாடியிருக்கும் வனத்தில். *(பி-ம்.)* 'உளமையாடி.' முனி-ஒரு முனிவன். கிளை-சுற்றம்-சாபத்தால் நவிதனாயினான்.

2492. ஆய்ந்த கேள்வியவன்வழியில்கான்முளையாய்த்தோன்றினான்; கேள்வியவன்-அம்முனிவன். கான்முளை-பிள்ளை. துறைபோய்-முற்றக் கற்று. தோற்றினான்-கண்டான். சிறப்பொடு-வரிசையோடு. மஞ்சிகர்-நாவிதர்.

2493. நிழன்று-ஒளிவீசி. நான்று-தொங்கி. பொன்னூசலைப்போல் ஆட. பாவை-பெண்ணொருத்தி. பாங்கின்-முறைமைப்படி. வித்தகன்: நாவிதன். பூசி-வாய்கழுவி. வேந்தனுக்கு-சீவகனை.

மென்பதொரு நூலும் கண்டான்; அரசனாலே வரிசையுடனே யானையும் பெற்றான்; அழகுடையான்; தன்தொழில் மிகுதியால் நாவிதர்க்கேறனான்; வித்தகன்; அவன், ஒருபாவை போல்வாள், நித்திலவடமுதலியன தாழக் குழையூசலாடக் கரகத்தின் நீரை வார்க்கப் பாங்கோடே வாய்பூசி வேந்தனை வணங்கினானென்க.

வேந்தனுக்கு: கு, உருபுமயக்கம். *(115-6)*

2494. நச்செயிற் றரவி னோக்கின் மன்னரை நடுங்க நோக்கி
வச்சிர வண்ணன் காப்ப வாழிய வூழி யென்னா
அச்சுதங் கொண்டு மன்ன னடிமுடித் தெளித்து நங்கை
உச்சிவண் டிமிரு மாலை யொளிமுடிச் சிதறி னானே.

(இ-ள்.) அரவினோக்குப்போலே உன்பகைவரை நடுக்கும்படி நோக்கி வச்சிரவண்ணன் காப்ப ஊழிகாலம் வாழ்வாயாகவென்று அறுகையும் அரிசியையும் கைக்கொண்டு மன்னனடியிலும் முடியிலுந் தெளித்து அவற்றை இலக்கணையுடைய முடியினுச்சியிலே தெளித்தானென்க.

செல்வமுண்டாதற்கு வைச்சிரவணனைக் கூறினான். *(117)*

2495. வாக்கினிற் செய்த பொன்வாண் மங்கல விதியி னேந்தி
ஆக்கிய மூர்த்தத் தண்ணல் வலக்கவு ளூறுத்தி யார்ந்த
தேக்கணின் னகிலி னாவி தேக்கிடுங் குழலி னாளை
நோக்கல னுனித்து நொய்தா விடக்கவு ளூறுத்தி னானே.

(இ-ள்.) நூல்விதியோடே வாக்குண்டாகப் பொன்னாற் சமைத்த மங்கலமான கத்தியையெடுத்து மூர்த்தத்தே அண்ணலது வலக்கவுளிலேயுறுத்தி இலக்கணையைக் குறித்து நோக்காதே சிறிதே நோக்கி அவளிடக்கவுளிலே உறுத்தினானென்க.

ஆக்கிய மூர்த்தத்து-பொருந்தவிட்ட முகூர்த்தத்தே. நெய்யை இடத்தேயுடைய அகிற்புகையையுண்டு தேக்கிடும் குழல். *(118)*

2494. நோக்கின்-நோக்கினைப் போல. மன்னரை-பகையரசரை. வச்சிரவண்ணன் காப்ப வாழி: "வச்சிர வண்ணனாய் வாழ்வான்" *(ஏலாதி, 50)*; "வச்சிர வண்ணனை வழிபட் டொழுகுவேன்" *(பெருங். 5.2: 47)*; வச்சிரவண்ணன்-குபேரன் ; 'வைச்ரவணன்' என்னும் வடமொழிச் சிதைவு. ஊழிவாழியர்: அர், அசை, அச்சுதம்- அரிசியும் அறுகும். நங்கையது முடியினுச்சியில்சிதறினான்; சிதறுதல்-தெளித்தல்.

2495. வாக்கினிற் செய்த பொன்வாள்-மயிர்க்கத்தி; வாக்கு-திருத்தம். அண்ணலது வலக்கவுளில் உறுத்தி; கவுள்-கன்னம். குழலினாளை-இலக்கணையை. நுனித்து நோக்கலன்-குறித்துப் பாராதவனாய். இடக்கவுள்-இடக்கன்னத்தில். *மு: பெருங். 2.4: 162-205.*

2496. ஆய்ந்தபொன் வாளை நீக்கி யவிர்மதிப் பாகக் கன்மேற்
காய்ந்தவாள் கலப்பத் தேய்த்துப் பூநிறீ இக்காமர் பொன்ஞாண்
தோய்ந்ததன் குறங்கில் வைத்துத் துகிலினிற் றுடைத்துத் தூய்தா
வாய்ந்தகைப் புரட்டி மாதோ மருடகப் பற்றி னானே.

(இ-ள்.) உறுத்தின பொற்கத்தியைப் போக்கிப் பின்பு இரும்பும் எஃகும் ஒருநீர்மையாகக் காய்ந்த மயிர்க்கத்தியை மதிப்பாகம் போலும் கல்லிலே தீட்டிப் பூவை அக்கல்லிலே நிறுத்தித் தன் துடையிலே வைத்துப் பின்பு சீலையிலே துடைத்துக் கையிலே தூய்தாகப்புரட்டி உற்றது தெரியாதபடி முகத்தைத் தீண்டினா னென்க.

[1]"பூவைநிறுத்தியிட்டு" என்ப. குனிதலின், பொன்னாண் டோய்ந்த குறங்கென்றார். *(119)*

(வேறு)

2497. ஏற்றி யும்மிழித் தும்மிடை யொற்றியும்
போற்றிச் சந்தனம் பூசுகின் றானெனக்
கூற்ற னான்முகங் கோலஞ்செய் தான்கடற்
றோற்றுஞ் செஞ்சுடர் போலச் சுடர்ந்ததே.

(இ-ள்.) ஏற ஒதுக்கியும் இழிய ஒதுக்கியும் நடுவுதிறந்தும் கூற்றனான் முகத்தை அழகுசெய்தான்; அது ஞாயிறுபோலே விளங்கிற்றென்க.

சந்தனத்தைப் போற்றிப் பூசுகின்றானென ஏற்றியும் இழித்து மென்க. *(120)*

2496. பொன்வாளை, மதிப்பாகம் போலும் கல்லின்மேல் தேய்த்துத், துகிலினாற் றுடைத்துக் கையில் தூய்தாகப் புரட்டி; "வாளினைப், பஞ்சிப்பட்டொடு துரூஉக்கிழி நீக்கிய, பைங்கதி ரவிர்மதிப் பாகத் தன்ன, அங்கேழ்க் கன்மிசை யறிந்துவாய் தீட்டி, வெங்கேழ்த்துகின்மிசைவிதியுளி புரட்டி" *(பெருங்.2.4-165-169)* மாது., ஓ:அசைகள். மருடக-செய்தது தெரியாதபடி.

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'பூவுதிரத்தீண்டி', 'பூவுதிரத்தீட்டி.'

2497. ஒற்றி-ஒதுக்கி. சந்தனம் பூசுகின்றானென வென்றது குளிர்ச்சியாயிருந்த தென்பதைக் குறிப்பித்தவாறு. கூற்றனானுடைய முகத்தைக் கோலம் செய்தான்; கூற்றனான்-சீவகன். கோலம் அழகு முகம்சுடர்ந்தது.

2498. கோதைப் பாரத்தி னானுந்தன் னாணினும்
ஏதி லான்முக நோக்கும் மிளிவினும்
பாத நோக்கிய பான்மதி வாண்முகம்
ஏத மின்றியெ டுத்தனண் மெல்லவே.

(இ-ள்.) மாலையின் பாரத்தாலும், இயல்பாகவுள்ள நாணத்தாலும், நாவி தன் முகத்தை நோக்குகின்ற இளிவரவாலும் கவிழ்ந்த முகத்தை ஏதமின்றாம்படி அவள் மெல்ல எடுத்தாளென்க. *(121)*

2499. உருவச் செங்கய லொண்ணிறப் புள்வெரீஇ
இரிய லுற்றன போன்றிணைக் கண்மலர்
வெருவி யோட விசும்பிற் குலாவிய
திருவிற் போற்புரு வங்கடி ருத்தினான்.

(இ-ள்.) சிச்சிலிக்கு வெருவிக் கயல் கெடுதலுற்றனபோலே கண்கள் வெருவியோடும்படி புருவங்களைத் திருத்தினானென்க.

கண்கள் அஞ்சிப்பார்க்க விசும்பில் வளைத்த திருவில். *(122)*

2500. ஆர மின்ன வருங்குயந் தான்களைந்
தோரு மொண்டிறற் கத்தரி கைத்தொழில்
நீரிற் செய்தடி யேத்துபு நீங்கினான்
தாரன் மாலைத் தயங்கிணர்க் கண்ணியான்.

தான், சுட்டு.

(இ-ள்.) தாரன் கண்ணியானாகிய அந்நாவிதன், மயிர்க் கத்தியை நீக்கிக் கத்தரிகையாற் செய்யுந்தொழிலை நீர்மையாற் செய்து வாழ்த்தி நீங்கினானென்க. *(123)*

2498. கோதை-பூமாலை. நாண்-நாணம். எதிலான் முகத்தை நோக்குகின்ற இளிவினாலும் ; ஏதிலான்-நாவிதன். இளிவு-இளிவரவு. தன்பாதத்தை நோக்கிய முகத்தை எடுத்தனள்; எடுத்தனள்-மேலே தூக்கினாள்.

2499. புள்ளிற்கு வெரீஇக் கயல் இரியலுற்றன போல; புள்-சிச்சிலிப் பறவை. வெரீஇ-வெருவி. கயல், கண்ணிற்கு உவமை. திருவில் போலும் புருவங்களை.

2500. குயம்-மயிர்க்கத்தியை. ஓரும்: அசை. கத்தரிகையாற் செய்யும் தொழிலை நீரிற் செய்து ; நீரின்-நீர்மையால். ஏத்துபு-புகழ்ந்து. கண்ணியான்: நாவிதன்; எழுவாய்.

(வேறு)

2501. அன்னப் பெடைநடுக்கி யசைந்து தேற்றா நடையாளும்
மன்னர் குடைநடுக்கும் மாலை வெள்வேன் மறவோனும்
மின்னு மணிக்குடத்தின் வேந்த ரேந்தப் புனலாடிப்
பொன்னங் கடிமலருந் துகிலுஞ் சாந்தும் புனைந்தாரே.

(இ-ள்.) அன்னப்பெடையை அஞ்சுவித்து இளைத்து நடக்கின்றாளென்று பிறரைத்தெளிவியாத நடையையுடையாளும் மறவோனும் வேந்தர் மணிக் குடத்தே நீரையேந்த மஞ்சனமாடி மலர்முதலியவற்றை அணிந்தாரென்க. *(124)*

2502. எஞ்சுற்ற மென்றிரங்கா தாக மெல்லாங் கவர்ந்திருந்து
தஞ்சுற்றம் வேண்டாத முலைக்கீழ் வாழ்வு தளர்கின்ற
நஞ்சுற்ற வேனெடுங்கட் பாவை நல்கூர் சிறுநுசுப்பிற்
கஞ்சுற் றுழிப்புலர்ந்தாங் கணிந்தா ரம்ம மணிவடமே.

(இ-ள்.) இடந்தந்து நம்மைத்தோற்றுவித்த ஆகமென்றருளாதே அவ்வாகத்தையெல்லாம் கைக்கொண்டு அடிபரந்து தாம் பிறந்த இடத்தையுட்பட வேண்டாமற் கொடியவாகிய முலையின் கீழேயிருந்து குடிவாழ்க்கை தளருகின்ற நுசுப்பிற்கு, இவ்விடத்தை விடிவதற்கு முன்னே தப்பிப்போக வேண்டுமென்று அஞ்சின விடத்தே விடிந்தாற்போல வடத்தையணிந்தார்; இத்தீங்கினைக் கேட்பீராகவென்க.

நஞ்சுதோய்த்தவேல். பாவையதுநுசுப்பு. [1]நல்கூர், அடை. *(125)*

2503. சுடுமண் மிசைமாரி சொரியச் சூழ்ந்து சுமந்தெழுந்து
நெடுநன் னிமிராவி நாறு நெய்தோய் தளிர்மேனி
துடிநுண் ணிடைப்பெருந்தோட் டுவர்வா யேழை மலர்மார்பன்
கடிநன் மலர்ப்பள்ளி களிப்பக் காமக் கடலாழ்ந்தான்.

2501. அன்னப்பெடையைநடுக்கி; நடுக்கி-அஞ்சுவித்து. அசைந்து-இளைத்து. மன்னர்-பகையரசரது. மறவோன்-சீவகன். வேந்தர்குடத்தில் நீரைஏந்தப்புனலாடி. *(பி-ம்.)* 'ஏந்தமண்ணாடிப், பொன்னும்.'

2502. எம் சுற்றம் என்று இரங்காது-முலைதோற்றுதற்கிடம் கொடுத்த ஆகத்தை எமது உறவினரென்று எண்ணியருளாமல். ஆகம்-மார்பு. தம் சுற்றம்-தம் உறவினராகிய ஆகத்தை. தளர்கின்ற நுசுப்பிற்கு, பாவையது நுசுப்பிற்கு. அஞ்சுற்றுழிப் புலர்ந்தாங்கு-அச்சமுற்றவிடத்து விடிந்தாற்போல. மணிவடம்-முத்துமாலை.

(உரை.) [1]நுசுப்பிற்கு அடை; *சிறுபாண்.59.*

(இ-ள்.) மாரி நீரைச்சுமந்து உலகை வலமாகவந்து உயர்ந்து வெங்கார் மண்ணிலே சொரிய நிமிர்ந்த ஆவிபோல நாறும் மேனி முதலியவற்றையுடைய இலக்கணை கடிமணப்பள்ளியிலே களிக்கும்படி மலர்மார்பன்காமக்கடலிலே அழுந்தினானென்க.

எழுந்தவும்பாடம். (126)

(வேறு)

2504. வழங்கு தாரவன் மார்பிடை மட்டுகப்
புழுங்கு கோதைபொற் பின்றிறம் பேசலாம்
விழுங்கு மேகம் விடாது தழீஇக்கிடந்
தொழிந்த மின்னுக் கொடியொத் தொழிந்திட்டாள்.

உலகம் கொண்டாடப்படுதலின், 'வழங்குதாரவன்' என்றார். மட்டு உகா நிற்கவும் பின்னரும் மட்டையுகுத்தற்குப் புழுங்கு வதொரு கோதையென்று இக்கோதைக்கு விசேடங்கூறினார்; புழுக்கம், வேட்கையாறோற்றுமென்க.

(இ-ள்.) தாரவன் மார்பிடைத்தங்கிய கோதைபோல்வா ளுடைய அழகின் கூற்றைச் சிறிது உவமைகூறலாம்; தன்னை உள்ளடக்குதற்குரிய மேகத்தை உள்ளடக்கமாட்டாதே புறத்தே தழீஇக்கிடத்தலாலே பழைய தன்மையை ஒழிந்ததொரு மின்னை யொத்துத்தங்கினாளென்க. (127)

2505. தாம மார்பனுந் தையலு மெய்யுணர்
வாமி தென்றறி யாதுக ளித்தவர்
தூமங் கொப்புளிக் குந்துகிற் சேக்கைமேற்
காம னப்பணைக் கள்ளுக வைகினார்.

2503. மாரிசுமந் தெழுந்து சுடுமண்மிசைச் சொரிய நிமிர்ந்த ஆவிபோல நாறும் மேனி; மகளிர் மேனியின் நறுமணத்திற்குக் கூறிய இவ்வுவமை, *ஸ்ரீகாளிதாச மகாகவியாலும்* கூறப்பெற்றுள்ள தென்பர். ஏழை மலர்ப் பள்ளியில் களிக்கும்படி மார்பன் காமக்கடலில் ஆழ்ந்தான்; ஏழை-இலக்கணை.

2504. தாரவன்-சீவகன். மட்டு-தேன். புழுங்குகோதை-காம வேட்கையால் வெம்புகின்ற இலக்கணையினுடைய. பேசலாம்-சிறிது கூறலாம். தழீஇ-தழுவி. சீவகனுக்கு மேகமும், இலக்கணைக்கு மின்னுக் கொடியும் உவமைகள்.

2505. இது மெய்யாம் என்று உணர்வறியாது; உணர்வு-உணர்தற் குரிய உணர்ச்சியை. தூமம் கொப்புளிக்கும்-அகிற்புகையைக் கக்குகின்ற.

(இ-ள்.) சீவகனும், இலக்கணையும் இது தம்முடம்பென்று உணரும் உணர்வறியாது ஒருவர்மெய்யில் ஒருவர்மெய் மயங்கிக் களித்தவர்கள் பின்னும் சேக்கைமேலே காமன் அப்பு அணையிலே வைகினாரென்க. (128)

(வேறு)

2506. மாதர்தன் வனப்பு நோக்கி மகிழ்ந்துகண் ணிமைத்தல் செல்லான்
காதலித் திருப்பக் கண்கள் கரிந்துநீர் வரக்கண் டம்ம
பேதைமை பிறரை யுள்ளி யழுபவர்ச் சேர்த லென்றான்
வேதனை பெருகி வேற்கண் டீயுமிழ்ந் திட்ட வன்றே.

(இ-ள்.) அவளழகை நோக்கி மகிழ்ந்து கண் இமையானாய்க் காதலித்திருத்தலால் அவன்கண்கள் கரிந்து நீர்வர, அதனைக்கண்டு, கேட்பாயாக; பிறரை நினைந்து அழுபவரைச் சேர்தல் அறியாமைகா ணென்றாள்; அவ்வளவிலே வருத்தமிகுதலிற் கண்கள் தீயைச் சொரிந்தனவென்க.

வனப்புநோக்கிக் கண்கரிந்தது, [1]ஆக்கம் பற்றிப்பிறந்த மருட்கை யென்னுமெய்ப்பாடு; மருட்கையாவது வியப்பு. (129)

2507. நாறுசாந் தழித்து மாலை பரிந்துநன் கலன்கள் சிந்திச்
சீறுபு செம்பொ னாழி மணிவிர னெரித்து விம்மா
ஏறியு மிழிந்து மூழூழ் புருவங்கண் முரிய நொந்து
தேறுநீர் பூத்த செந்தா மரைமுகம் வியர்த்து நின்றாள்.

(இ-ள்.) சீறாநின்று அழித்துப் பரிந்து சிந்தி நெரித்து விம்மிப் புருவங்கள் ஏறியுமிழிந்தும் முரியும்படி நொந்து முகம் வியர்த்து நின்றாளென்க. (130)

காமனுடைய அப்பணையில்; அப்பணை என்றது மலர்களாலாகிய படுக்கையை. கள்-தேன்.

2506. மாதர்-இலக்கணை. இமைத்தல்செல்லான்-இமையானாய். கண்டு-அதனை இலக்கணைபார்த்து. அம்ம: முன்னிலை யசைச்சொல். உள்ளி-நினைந்து. அழுபவரைச் சேர்தல் பேதைமை என்றாள். வேமதனை-வருத்தம்.

(உரை.) [1]தொல். மெய்ப். 7, பேர்.

2507. சாந்து-மார்பிற் பூசிய கலவைச் சந்தனம். பரிந்து. அறுத்து. சீறுபு-கோபித்து. ஆழி-மோதிரம். அழியையுடைய விரலை நெரித்து. விம்மா-விம்மி. ஊழூழ்-முறைமுறையே. முரிய-வளையும்படி. வியர்த்த முகத்திற்கு நீர்பூத்த தாமரை உவமை.

2508. இற்றதென் னாவி யென்னா வெரிமணி யிமைக்கும் பஞ்சிச்
சிற்றடிப் போது புல்லித் திருமகன் கிடப்பச் சேந்து
பொற்றதா மரையிற் போந்து கருமுத்தம் பொழிப வேபோல்
உற்றுமை கலந்து கண்கள் வெம்பனி யுகுத்த வன்றே.

(இ-ள்.) திருமகன், வேறோருபாயத்திற்கு இவளாற்றாளென்றுணர்ந்து இற்றது என்னாவியென்னாச் சீறடியைப் புல்லிக் கிடப்ப, அவளும் அதுகண்டு ஊடல்தீரக்கருதலிற் கண்கள் நீரையுகுத்தன வென்க.

சேந்து பொலிவுடையவென்க; பொற்பென்னுமுரிச்சொல் திரிந்தது. தாமரையினின்றும் புறப்பட்டுச் சிறிது கரிய நீர்மையையுடைய முத்தம் சிந்துவனபோலே கண்கள் மைகலந்து வெய்யவாகிய பனியையுகுத்தன; ஊடல் முழுதுந்தீராமையின் வெம்பனியாயிற்று. பொழிதல் ஈண்டுத் தன்வினை. உற்று- ஊடறீர்தலுறவெனத்திரிக்க. "பொய்ப்ப விடேஎ மெனநெருங்கிற் றப்பினென், என்றடி சேர்தலு முண்டு" *(கலி.89)* என்றாராகலின், அடியில் வணங்கிய பின்னும் ஊடல்தீராதழுதாளென்றல் கற்பிற்குப் பொருந்தாது. "இளிவே ளிழவே" *(தொல். மெய்ப்பாடு. 5)* என்னுஞ் சூத்திரத்தில் அழுகையாவது அவலமும் கருணையுமா தலின், ''கயமலருண்கண்ணாய்'' என்னுங் (37) கலியில், "தானுற்ற, நோயுரைக் கல்லான் பெயருமன்***சேயேன்மன் யானுந்துயருழப்பென்" [1]என்றவழிப் பிறன்கட்டோன்றிய இளிவரல் பொருளாக அவலந்தோன்றினாற்போல, இதனையும் பிறன்கட்டோன்றிய இளிவரல் பொருளாகப் பிறந்த கருணையென்று கொள்க. வணங்குதல்-அவற்கு இளிவரவு. அதனாற் கருணை பிறந்தது. அழுகை ஈண்டுக்கருணை. இதனால் ஊடறீக்கருதினாளாம். (131)

2509. கொண்டபூ ணின்னைச் சார்ந்து குலாய்க்கொழுந் தீன்ற கொம்பே
கண்டுகண் கரிந்து நீரா யுகுவது கரக்க லாமே
பண்டியான் செய்த பாவப் பயத்தையார்க் குரைப்பென் றேன்காள்
வண்டுகாள் வருடி நங்கை வரந்தர மொழிமி னென்றான்.

2508. பஞ்சிச்சிற்றடி-செம்பஞ்சு பூசிய சிறிய பாதம். திருமகன் புல்லிக் கிடப்ப; திருமகன்-சீவகன் பொற்ற-பொலிவுடைய. தாமரையினின்றும் போந்து. கருமுத்தம்: பாம்பிற் றோன்றிய முத்து நீல நிறத்தது; *திருவிளை. 17:55.* உற்று-ஊடல்தீர எண்ணி. வெம்பனி: *பெருங்.1.40:192*, அடிக்.

(உரை.) [1]'இது பிறன்கட்டோன்றிய இளிவரல் பொருளாக அவலச்சுவை பிறந்தது; இது கருணையெனவும்படும்' என்பர் பேராசிரியர்*(தொல்.மெய்ப்.5.)*

(இ-ள்.) அக்கருணை பிறந்தமையின், இனி மொழிகூறுதற்கு இடமென்றறிந்து, நீயணிந்தபூண் நின்னைச்சாருதலாலே குலாவிக் கொழுந்தீனுதற்குக் காரணமான கொம்பே! நின்னைவிடாமற் பார்த்தலாலே கண்கரிந்து நீராயுகுவதனை நீ அறியாது கரக்கலாமே யெனவினாவினான்; ஆண்டு அவட்குச் சிதைவு பிறர்க்கின்மை யென்னுமெய்ப்பாடு பிறத்தலின்; அவள் உத்தரங்க கூறாமையால் தான் அதனையுணர்ந்து நிறையழிந்து, தேன்காள்; வண்டுகாள்! யான் முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையின் விளைவை நுமக்கன்றி வேறுயார்க்கு உரைப்பேன்; இனி நீங்கள் நங்கையைக் காலை வருடி வரந்தரும்படி கூறுமினென்றானென்க.

[1]சிதைவுபிறர்க்கின்மையாவது, புணரக்கருதி உள்ளஞ்சிதைந்து நிறையழிந்துழிப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை நெஞ்சினைநிறுத்தல்; பிறர்க்கின்மையெனவே தலைவனுணரும். இது கற்பிற்குமுரித் தென்றார். இம்மெய்ப்பாடு இவட்கு நிகழ்ந்தமை தானுணர்ந்து இடையில் வந்த புள்ளை நோக்கி, இனி நுமக்கு எளிது; நீர் ஊடறீர்ப் பீராகவென்றான்; ஊடற்குக் காரணமின்றியும் இத்துணையெல்லாம் நிகழ்ந்ததற்கு வருந்தினானாகலின். (132)

2510. பூவையுங் கிளியுங் கேட்டுப் புழைமுகம் வைத்து நோக்கிக்
காவலன் மடந்தை யுள்ளங் கற்கொலோ விரும்பு கொல்லோ
சாவம்யா முருகி யொன்றுந் தவறில னருளு நங்கை
பாவையென் றிரத்து மென்ற பறவை கடம்முட் டாமே.

(இ-ள்.) பூவையும் கிளியும் அவன்வருத்தக்கூற்றைக் கேட்டுக் கூட்டின் வாயிலிலே முகத்தைவைத்துப் பார்த்திருந்து, தம்மிற்றாம் யாமும் நம் சேவல் இங்ஙனம் வணங்கி ஊடறீர்க்கு மிடத்துத்

2509. பூண்-ஆபரணம். குலாய்-குலாவி. கொம்பே என்றது, இலக்கணையை; விளி. கண்டு-நின்வனப்பைப் பார்த்து. கரக்கலாமே-மறைக்கலாமோ. தேன்காள்-வண்டுகளே; என்றது ஒருவகை வண்டு களை. நங்கையின்பாதத்தைவருடி.

(உரை.) [1]'சிதைவு பிறர்க்கின்மை யென்பது, அங்ஙனம் நகுநயம் மறைத்த வழியும் உள்ளஞ் சிதைந்து நிறையழியுமாகலின் அச்சிதைவு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை நெஞ்சினை நிறுத்தலும் என்றவாறு' (தொல்.மெய்ப்.13, பேர்.)

2510. பூவை-நாகண வாய்ப்புள். புழையில் முகத்தை வைத்து; புழை-கூட்டின் வாயிலில். ஒன்றும் தவறிலன்-சீவகன் சிறிதும் பிழை செய்தானில்லை. அருளு-அருள்வாயாக. இரத்தும்-இரக்கக்கடவேம்.

தகாதென்று மனமுருகி இறந்துபடுவேம்; இதுகண்டும் அருளாத இவள்மனம் கல்லோ? இரும்போ? அறிகின்றில மென்றன; என்று பின்னும் அப்பறவைகள் தாம், நங்காய்! பாவாய்! இவன் சிறிதுந் தவறிலன்; இனி நீ அருளாயென்று இரக்கக்கடவே மென்றும் கூறினவென்க.

அவை அவளுடல் தீரக்கருதிய தன்மை தாமுணர்தல் தேற்றாமையின், இவனிறந்துபடுமெனக்கருதி இங்ஙனங்கூறின. (133)

2511. பெற்றகூ ழுண்டு நாளும் பிணியுழந் திருத்தும் பேதாய்
முற்றிமை சொல்லி னங்கை மூன்றுநாள டிசில் காட்டாள்
பொற்றொடி தத்தை யீரே பொத்துநும் வாயை யென்றே
கற்பித்தார் பூவை யார்தங் காரணக் கிளவி தம்மால்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் உசாவின அளவிலே, பூவைார், தமக்கு மேல்வரும் காரியத்திற்குக் காரணமாகிய சொற்களாலே, பேதாய்! யாம் பெற்ற சோற்றையுண்டு நாடோறும் கூட்டிலேபிணிப்புண்டு வருந்தியிருப்பேம்; இத்தன்மையேமாகிய யாம் முதுக்குறைமை கூறின், பொற்றொடியாகிய நங்கை நமக்கு மூன்றுநாள் அடிசிலைக் காட்டாளாதலால், தத்தையீரே! நும்வாயைப் பொத்துமினென்று கற்பித்தாரென்க.

தத்தையீரேயென்றது இழிவுசிறப்பு. (134)

2512. (1) பழியொடு மிடைந்த தேனுஞ் சீறடி பரவி னாற்கு
வழிபடு தெய்வ மாகி வரங்கொடுத் தருளல் வேண்டும்
ஒழிபடைக் களிறு போல வுயங்கவு முருகி நோக்காப்
பிழிபடு கோதை போலாம் பெண்டிரைக் கெடப்பி றந்தாள்.

(மேற்.) அடி, 1: *இ-வி.சூ.* பெயர். 29, சிவஞா.; *மு: நன்.* பெயர். 28, *மயிலை; இ-வி.* பெயர். 29.

2511. கூழை உண்டு. பிணி உழந்திருத்தும்-கூட்டிலே பிணிப்புண்டு வருந்தியிருப்பேம். பேதாயென்றது கிளியை நோக்கிய விளி. முற்றிமை-முதுக்குறைமை. *(பி-ம்.)* 'முத்திமை' 'முற்றன்மை.' தத்தையீரே; என்றது கிளியை நோக்கிய விளி. பூவையார்-நாகணவாய்ப் புள்.

2512. மிடைந்ததேனும்-பொருந்தியதானாலும். பரவினாற்கு-சீவகனுக்கு. அடி, 1-2: *சூளா.* அரசியற். 407. படைஒழி களிறுபோல-வேல் தங்கிய யானையைப் போல; *பெருங்.*1. 33:109. உயங்கவும்-சீவகன்வருந்தவும். கோதை-பூமாலை.

2513. (2) ஈன்றதா யானு மாக விதனைக்கண் டுயிரை வாழேன்
நான்றியான் சாவ லென்றே நலக்கிளி நூலின் யாப்ப
மான்றவண் மருண்டு நக்காள் வாழிய வரம்பெற் றேனென்
றான்றவ னாரப் புல்லி யணிநலம் பரவி னானே.

இவையிரண்டும் ஒரு தொடர்.

(1) பிழிபடுகோதைபோலாம்பெண்டிர்-உபாயத்தால்தேனை வாங்கிக் கொள்ளப்படும் கோதைபோலேயாம் பரத்தையர்; தம்மியல்பு கெட்டுப் பொருள் வேட்கையால் அதன்றன்மைய ராவராதலின், ஆமென்றார். அக்கோதையை உபாயத்தால் நெகிழ்த்து வாங்கினாற்போல இவர்க்கும் பொருளால் மனம் நெகிழ்த்து இன்பங்கோடல்வேண்டும். கெடவென்பது பொல்லாராகவென்னும் பொருட்டு. ஐ, அசை.

(2) இதனை-இவனிறந்துபட்டால் இவட்கு உளதாம் பழியை. யானும்-இவட்குப்[1] பிள்ளையாகிய யானும்.

(இ-ள்.) நற்குணத்தையுடைய கிளி, பூவையின்மொழியைக் கேளாதே வேல்தைத்துநின்ற களிறுபோற் கணவன்வருந்தவும் நெஞ்சுருகாத பரத்தையர் தன்குடிப்பிறப்பாற் பொல்லாராகப் பிறந்தவள், தன்கணவன்செயல் பழியோடே மிடைந்ததாயினும் அதுதீரஅடிபரவினவனுக்குவரங்கொடுக்கவேவேண்டும்; இங்ஙனஞ் செய்யாமையின், நிகழ்கின்றவிதனை யான் கண்டு உயிரைக் கொண்டிரேன்; யானும் இங்ஙனம் மான்றவளைப் பெற்றதாயாந்தன் மையேனாம்படி நான்றுகொண்டு சாவக்கடவே னென்று கூறி நூலாலே கழுத்தை யாப்ப, அவள் இதனைக் கண்டு இதனன்புடை மையாலே மருண்டு நக்காள்; அதுகண்டு அவன மைந்து வரம் பெற்றேனென்று புல்லி நலத்தைப் பரவினானென்க.

(2) வாழியவென்றது கிளியை. தாயாந்தன்மையேனென்றது, இங்ஙனங் கொடியவளைப்பெற்ற கொடியவளாகக் கடவேனெனக் கருதி; கொடுமை-வலியச்சாதல். *(135-6)*

2513. ஈன்றதாய் யானுமாக-இவளைப்பெற்ற கொடியதாய்யா னாகும்படி. நூலின்யாப்ப-நூலால் கழுத்தை இறுக்கிக் கட்டிக்கொள்ள. மான்றவள்-மயங்கினஇலக்கணை. ஆன்றவன்-சீவகன். நலம்-அழகு.

(உரை.) [1] *சீவக.1035, அடிக்.*

(வேறு)

2514. நிறையோத நீர்நின்று நீடவமே செய்யினும் வாழி நீலம்
அறையோ வரிவை வரிநெடுங்க ணொக்கிலையால் வாழி நீலம்
கண்ணொவ்வா யேனுங் களித்து நகுநிதின்
வண்ண மிதுவோ மதுவுண்பார் சேரியையோ வாழி நீலம்.

வாழி, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. களித்து நகுதி-தேனை உட்கொண்டு அலர்தி; செருக்கிச் சிரியாநின்றாயென்பதும் பயந்தது. வண்ணம்-நிறமும் சாதியும் தோன்ற நின்றது.

(இ-ள்.) நீலமே! நீ இவள்கண்ணை ஒக்கவேண்டுமென்று கடலிலே ஒரு காலாலேநின்று உயர்ந்த தவத்தைச்செய்யினும் இவள்கண்ணை ஒவ்வாயாய் நின்றாய்; இதற்கு யான் வஞ்சினங் கூறவோ? அதுவேண்டா; நீலமே! நீ கண்ணை ஒவ்வாதிருக்கவும் களித்து நகாநின்றா; அதற்குத் தாழ்வில்லை; நின்வண்ணம் யாது? கரும்புறமல்லவோ? அதுவும் நினக்குத்தகும்; அஃது ஒழிந்து கள்ளுண்பார் சேரியிலே நிற்றலின், இக்குணமும் பட்டதோ வென்றானென்க.

இஃது, "அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தளையொடு, நெறிபெற்று வரூஉ நேரடி முன்னே" (*தொல். செய். 64*) எனச் செய்யுளியலிற் கலிக்கு அறுசீரடி விதித்தலின், 'வாழி நீலம்' என ஆசிரியத்தளை பெற்ற அறுசீரடிகள், 'கண்ணொவ்வா யேனுங் களித்து நகுதிநின்' என்னும் நேரடியின் முன்னும் பின்னும் வந்த அகநிலைக் கொச்சகம், உம்மையான் வெண்டளையும் விரவும். "பாநிலை வகையே கொச்சகக் கலியென, நூனவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே" (*தொல். செய்.155*) என [1]அகநிலைக் கொச்சகத்திற்கு விதிகூறலின் ஓசை துள்ளியவாறுமுணர்க. இனி ஆசிரியத்துறை யென்பார்க்கு ஆகாமை கடவுள்வாழ்த்தாகிய முதற்கவியிற்கூறினாம். (137)

(வேறு)

2515. பாண்குலாய்ப் படுக்கல் வேண்டா பைங்கிளி பூவை யென்னும்
மாண்பிலா தாரை வைத்தா ரென்னுறா ரென்று நக்கு
நாண்குலாய்க் கிடந்த நங்கை நகைமுக வமுத மீந்தாள்
பூண்குலாய்க் கிடந்த மார்பிற் பொன்னெடுங் குன்ற னாற்கே.

2514. ஓதநீர்-கடல்நீரில். நீலம்-நீலோற்பலமலர்; விளி. அறையோ-வஞ்சினம் கூறவோ. அரிவை-இலக்கணையினுடைய. நகுதி-நகாநிற்பாய்; என்றது அதன்மலர்ச்சியை. மது-கள்.

(உரை). [1](*பி-ம்.*) 'வகைநிலைக்கொச்சகம்.'

(இ-ள்.) நங்கை, நீ [1]பாண்மைச் சொல்லாலே வளைத்து எம்மை அகப்படுத்தல்வேண்டா; கிளி பூவையென்னும் மாட்சிமை யில்லாதாரை வளர்த்து வைத்தார் என்ன இளிவரவுறாரென்று நக்குக் குன்றனாற்கு அமுதத்தை ஈந்தாளென்க.

பூவைக்கும் கருத்து அதுவாதலின், சேரக்கூறினாள். (138)

2516. நலங்குவித் தனைய மாதர் நன்னல மாய வெல்லாம்
புலம்புவித் தருளி னீங்கிப் பகைப்புலம் புக்க வேந்திற்
கலங்குவித் தனைய நம்பி கவர்ந்திடக் கலாப மேங்கச்
சிலம்புநொந் திரங்கத் தேன்றார் பரிந்துதே னெழுந்த தன்றே.

நலம்-மகளிர்நலம். புலம்புவித்து-அவசமாக்கி. பகைப்புலம் புக்க வேந்து போலே அருளின் நீங்கிக் கவர்ந்திட. [1]கலம் பல நிலங்களிற் பிறந்த பலமணிகளையும் தன்னிடத்திற்சேர்த்தாற் போலே பல்லோரிடத்துள்ள நற்குணங்களெல்லாம் தான்சேர்ந்தா னென்றார். பரிந்து-பரிய.

(இ-ள்.) நம்பி, மாதர்நலமெல்லாவற்றையும் சிலம்பு இரங்கத் தார்பரியப் புலம்புவித்துக் கவர்ந்திட, அம்மாதரும் கலாபமேங்க நம்பி நலத்தைக் கவர்ந்திடத் தேனினம் எழுந்த தென்க. (139)

2517. திருநிறக் காம வல்லி திருக்கவின் கொண்டு பூத்துப்
பெருநிறங் கவினி யார்ந்த கற்பகம் பிணைந்த தேபோல்
அருநிறக் குருவின் மார்பத் தசைந்தன ளலங்கல் வேலும்
நெரிபுறத் தடற்று வாளு நீலமு நிகர்த்த கண்ணாள்.

2515. பாண்-தாழ்ச்சி; *சீவக.1624.* படுக்கல்-அகப்படுத்தல். நாண்-நாணம். மார்பினையுடைய குன்றனாற்கு-சீவகனுக்கு.

(உரை.) [1]பாண்மைச்சொல்-வணக்கச்சொல்.

2516. நலம்-இன்பம். வேந்தினைப் போல் கவர்ந்திட; “அன்னா யறங்கொல்” (*யா-வி.66,* மேற்.) நம்பி-சீவகன். தேனையுடைய தார்; தேன்-வண்டுகள்.

(உரை.) [1]*புறநா. 218; 1-5.*

2517. திரு-அழகு. திருவின் கவினைக் கொண்டு. சீவகனுக்குக் கற்பகமும் இலக்கணைக்குக் காமவல்லியும் உவமைகள்; *சீவக.1129; சூளா. நகர. 5.* குருசில்-சீவகன். வேலையும் வாளையும் நீலத்தையும் நிகர்த்தகண்ணாள்: இலக்கணை.

நெரிபுறத்தடறு-சருச்சரைப்பட்ட புறத்தையுடைய உறை; 'நெரிவுற்ற தடத்து வாழும்' என்ற பாடத்திற்கு நெரிவுற்ற நீலமென்க; வலிய அலர்த்தின நீலம்.

(இ-ள்.) கண்ணாள், காமவல்லி, திருவினழகைக்கொண்டு பூத்துக் கற்பகத்தைப் பிணைந்தாற்போலே குருசின்மார்பிலே அவசத்தாலேதுயின்றாளென்க. (140)

(வேறு)

2518. (1) மணிக்கண் மாமயிற் சாயன் மாதரும்
அணிக்கந் தன்னதோ ளரச சீயமும்
பிணித்த காதலாற் பின்னிச் செல்வுழிச்
கணித்த நாள்களேழ் கழிந்த காலையே.

2519. (2) சூட்டுஞ் சுண்ணமு மணிந்து சுந்தரம்
ஓட்டி யொண்பொனூ லோங்கு தாரொடு
பூட்டிக் குண்டலம் பொறப்பப் பெய்தபின்
மோட்டு முத்தொளிர் வடம்வ ளாயினார்.

2520. (3) பானு ரைய்யன பைந்து கிலணிந்
தானி ரைய்யினத் தலங்க லேறனான்
மானி ரைய்யினம் மருளு நோக்கினார்
ஊனு யிருணு மொருவ னாயினான்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(2) சூட்டு-பூ. சுந்தரமோட்டி-சிந்துரப்பொடியைப்பூசி.

(3) அலங்கல்-மாலை.

(இ-ள்.) மாதரும்அரசசீயமும்முற்பிறப்பிற்பிணித்தகாதலாலே பிணைந்துசெல்கின்ற அளவிலே அறுதியிட்டநாள்களேழுங்கழிந்த எட்டா நாளிலே, ஒப்பித் தற்குரியார் தாரோடே சூட்டுஞ்

2518. மாதர்-இலக்கணை. அணிக்கந்து-அழகியதூண். அரசசீயம்-சீவகன், பிணித்த-கட்டப்பட்ட. கணித்த-நிச்சயித்த.

2519. ஓட்டி-பூசி. பெய்தபின்-அணிந்த பின்பு. வடத்தால் வளாயினார்; வளாயி னார்-வளைத்தார்.

2520. பால்நுரையன்ன துகிலை யணிந்து. ஆனிரையினத்தே ஏறனான்: சீவகன்; ஏறு-விடை; சீவக.751, 1475, 1723, 1916. நோக்கினார்-மகளிர். நோக்கினாருடைய ஊனையும் உயிரையும் உண்ணும் ஒருவனாயினான்.

சுண்ணமுமணிந்து ஓட்டிப்பூட்டிப் பெய்தபின் வளாயினார்; அவர் வளைத்ததன்பின், ஏறனான், அணிந்து மகளிருயிரை யுண்ணும் ஒருவனாயினானென்க. *(141-3)*

2521. சுநந்தை தன்மகன் சுடர்பொற் சூழித்தேன்
இனங்க வர்ந்துண விலிற்று மும்மதத்
தநந்த னன்னகை யானை யேறினான்
குனிந்த சாமரை குளிர்சங் கார்த்தவே.

(இ-ள்.) முன்பு சுநந்தைமகனென்று உலகங்கருதப்பட்டவன் இப்பொழுது சூழியினையும் சொரியுமதத்தினையும் அநந்தனை யொத்த நெடிய கையினையுமுடைய யானையையேறினான்; அப்பொழுது கவரிகள்வீசின; சங்குகள்ஆர்த்தனவென்க. *(144)*

(வேறு)

2522. *(1)* இரும்பிடி நூறு சூழ விறுவரை நின்ற தேபோற்
கரும்பொடு காய்நெற் றுற்றிக் கருப்புரக் கந்தி னின்ற
சுரும்புசூழ் மதத்த சூளா மணியெனுஞ் சூழி யானைப்
பெருந்தகைப் பிணையன் மன்னர் முடிமிதித் தேறி னானே.

2523. *(2)* சுட்டகம் பொன்னிற் செய்து தண்கதிர் வெள்ளி வேய்ந்து
வட்டநல் வைரம் வாய்ப்ப நிரைத்துமேன் மணிகள் சேர்த்திச்
சுட்டுதற் கரிய முத்தின் றொத்துவாய் நாற்ற முந்நீர்ப்
பட்டவான் பவளக் காம்பின் குடைநிழற் பருதி யொத்தான்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) ஏறினான்: தொழிற்பெயர்; சுட்டு.

2521. மகன்-சீவகன். உண்ணுதற்கு இலிற்றும்; இலிற்றும்-பிலிற்று கின்ற; *புறநா.68:8.* அனந்தன்-ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பு; யானையின் துதிக்கைக்கு உவமை; *முல்லைப். 69-70.* சூழியையும் மதத்தையும் கையையுமுடைய யானையை ஏறினான்; சூழி-முகபடாம். குனிந்த-வீசின.

2522. பிடி-பெண்யானை. இறுவரை-பெரியமலை; ஆண் யானைக்கு உவமை. துற்றி-உண்டு. கந்து-கம்பம். சுருப்பு-வண்டு. சூளாமணியென்னும் யானைமீது ஏறினான்.

2523. பொன்னிற் சட்டகம் செய்து; சட்டகம்-சட்டம். வைரத்தால் வட்டத்தை நிரைத்து. முத்தின் தொத்து வாய் நாற்ற-முத்துத் தொகுதிகள் விளிம்பிலே தொங்கவிடப்பட்டு. பவளக்காமம்பையுடைய குடை நிழலில்; "பவளக்காற் குடையி னீழலான்" *(சூளா. துறவு. 41.)*

(இ-ள்.) கரும்போடே நெல்லைத் துய்த்து நூறு பிடி சூழ ஒரு பெரியவரை நின்றாற்போலக் கருப்பூரமணிந்த கம்பத்தே சேர்ந்து நின்ற சூளாமணியென்னும் யானையை மன்னர்முடியை மிதித்து ஏறின அவன், பொன்னாலே சட்டத்தைச்செய்து வெள்ளியாலே வேய்ந்து வைரத்தாலே வட்டத்தை நிரைத்து அதன்மேலே முத்து மணிகளையழுத்தி விலையிடுதற்கரிய முத்துத்தாமங்கள்விளிம்பிலே நாற்றவும்பட்டுப் பவளக்காம்பையுடையதொரு குடை நிழலிலிருந்த பருதியை ஒத்தானென்க.

யானையின் பெயரும் ஏறின முறைமையும் முற்கூறாமையின், பிற்கூறினார். (145-6)

2524. மடற்பனைக் குழாத்திற் பிச்ச நிரைத்தன மன்னர் சூழ்ந்து
புடைக்களி றேறித் திங்கட் பொழிகதிர்க் குப்பை யன்ன
எடுத்தெறி கவரி வீச வியம்பல முழங்கி யார்ப்பக்
கடற்படை வெள்ளஞ் சூழக் காவலன் வீதி சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) பிச்சங்கள் பனைக்குழாம்போலே நிரைத்தன; அவ்வளவிலே காவலன், மன்னர் பக்கத்திற் களிறுகளிலே ஏறிச் சூழ்ந்து கவரியை வீச இயம் ஆர்ப்பப் படைவெள்ளம் சூழ வீதியைச் சேர்ந்தானென்க. (147)

2525. அடிநில முறுத னாணி யருவருத் தமரி னாலித்
திடுமயிர் சிறக ராக வெழுந்துமேற் பறப்ப போலப்
படுமழைத் துளியிற் பாய்மாப் பரந்தன நிரந்த பொற்றேர்
இடைநில மின்றி வேழ மீண்டின மள்ளர் தொக்கார்.

அப்படை சூழ்ந்தபடி கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) அமரில் வந்து ஆலித்து அடிநிலமுறுதலை அருவருத்து நாணி இட்ட மயிர் சிறகுபோலே தோன்ற எழுந்து பறப்பனபோலே பாய்ந்து செல்கின்ற மாப் பரந்தன; தேர் நிரந்தன; இடைவெளி இன்றாம்படி வேழம் ஈண்டின; வீரரும் தொக்காரென்க.

துளி, எண்ணிறத்தற்கு உவமை. (148)

2524. குழாத்தின்-தொகுதியைப்போல. பிச்சம்-பீலிக்குடை; சீவக.416; "பிச்சக் குடைநீழற் சமணர்" (தே. திருஞா. நல்லூர். 10.) புடை-பக்கத்தில். இயம்-வாத்தியம். கடல்போற் படைவெள்ளம் சூழ. காவலன்: சீவகன்.

2525. அடி நிலத்தை உறுதற்கு நாணி. ஆலித்து-முழங்கி. மயிர்-இட்ட வாசங்கள்; மதுரைக்.391, ந. மழைத்துளியைப் போலப் பரந்தன. அடி, 1-3: சீவக.2160, அடிக். தேர்நிரந்தன. மள்ளர்-வீரர்.

2526. கொழுமடற் பெண்ணை யீன்ற குரும்பையுஞ் செப்புங் கொன்ற
இழைமுலைத் தடத்தி னாடன் கணவனைக் காண வேகிக்
கழுமொலி யரவ வானங் கனையெல் கடற்பெய் தன்ன
குழுமொலி யரவ மீண்டிக் கொடிநகர் பொலிந்த தன்றே.

(இ-ள்.) மக்களெல்லாம் இலக்கணையுடைய கணவனைக் காண ஏகி அரவம் ஈண்டுதலின், நகர் பொலிந்ததென்க.

வானம் கடலிலே பெய்த ஒலியன்ன திரண்ட அரவத்தோடே யீண்டி. கடல் பழையவொலிக்கும் பெய்தல் புதியவொலிக்கும் உவமை. *(149)*

2527. ஒள்ளிலைச் சூலந் தெண்ணீ ருலாமுகில் கிழக்கு மாடக்
கொள்கொடிக் குழாத்தி னாலுங் கொழுநறும் புகையி னாலும்
தெள்ளுறு சுண்ணத் தாலுந் தேமலர்த் துகளி னாலும்
புள்ளினம் பொழுது காணா புலம்பிக்கூ டடைந்த வன்றே.

(இ-ள்.) சூலம் தெளிந்த நீர்பரந்த முகிலைக்கிழிக்கு மாடத்திற் கட்டின கொடித்திரள் முதலியவற்றாலே கதிர்மறைதலிற் பறவைத் திரள் பகற்பொழுதைக் காணாவாய் வருந்திக் கூட்டைச் சேர்ந்தன வென்க.

கடலிலேயுலாவும் முகிலுமாம். *(150)*

2528. பைந்தொடி மகளிர் பாங்கர் பரிந்துநூல் சொரிந்த காசு
சிந்தின தழலென் றஞ்சிச் சிறையன்ன நிலத்தைச் சேரா
இந்திர கோப மாமென் றிளமயில் குனிந்து குத்திச்
சிந்தையிற் றேம்பத் தாமே திருமணி நக்க வன்றே.

(இ-ள்.) கணவர் ஊடின மகளிர் மேகலையைப் பற்ற, அதுபரிதலின் நூல்சொரிந்த மணிகள் சிந்தினவற்றை நெருப்

2526. பெண்ணை-பனை. இழை-ஆபரணம். தடத்தினாள்தன் கணவனை-இலக்கணையினுடைய கணவனாகிய சீவகனை. கழும் ஒலி=கழுமு ஒலி-நிறைந்த ஒலி. வானம்-மேகம்.

2527. சூலம் முகிலைக் கிழிக்கும் மாடத்தில் "மணிமாடத் துச்சி மிசைச் சூலஞ் செழுங்கொண்ட லகடிரிய" *(பெரியதிரு. 3.9:4)*; "சூல நெற்றி, அந்தரந் திவளு ஞாயிற் கோயில்" *(சூளா. மந்திர. 123.)* புள்ளினம்-பறவைக்கூட்டம். பொழுதைக்காணாவாய்.

2528. பாங்கர்-பக்கத்தே. பரிந்து-மேகலை அறுதலாலே. காசு-மணிகள். சிந்தினவற்றை. மயில் இந்திரகோபத்தை உண்ணல்: *சீவக. 1819.* சிந்தையிற்றேம்ப-நெஞ்சால்வருந்த.

பென்றஞ்சி அன்னம் நிலத்தைச் சேராவாயின; அவற்றை இந்திர கோபமென்று மயில்கள் குத்தி அவையன்மையின் நெஞ்சாலே வருந்த, ஒளிவட்ட மணிகள் அதற்கு நக்காற்போன்றிருந்தன வென்க.

இப்பறவைகள் ஆண்டு வளர்ந்தன. (151)

2529. வெள்ளைமை கலந்த நோக்கிற் கிண்கிணி மிழற்றி யார்ப்பப்
பிள்ளைமை காதல் கூரப் பிறழ்ந்துபொற் றோடு வீழத்
துள்ளுபு செலீஇய தோற்றந் தொடுகழற் காமன் காமத்
துள்ளுயி ரறியப் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததோர் தோற்ற மொத்தார்.

இக்கவிமுதலாக [1]வேட்கைபிறவாப்பருவத்தாரும் பிறக்கின்ற பருவத்தாரும், பிறந்த பருவத்தாருமென மூன்றுகூறாக்கிக் கூறு கின்றார்; ''பேதையல்லை மேதையங் குறுமகள், பெதும்பைப் பருவத் தொதுங்கினை புறத்தென'' (*அகநா. 7*) என்றலின், பேதை வேட்கை பிறவாப் பருவத்தாதலும், பெதும்பை வேட்கை பிறக்கின்ற பருவத்தாதலும் பெற்றாம். இவையொழிந்த மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை யென்னும் பெயர்கள் வேட்கை பிறந்த பருவத்துப் பெயர்களாம். அன்றி அவையும் பல பருவத்தை யுணர்த்தும் பெயர்களெனின், அது முதனூல்களிற் கூறாமையானும், சான்றோர் வேறுபாடு கூறாமல் மகளிர்க்குப் பொதுப்பெயராகச் செய்யுள் செய்தலானும் தேவர்க்கும் அது கருத்தென்றாம். இனி, உலாவிற்கு அங்கமாகப் புதிய நூல்களிற் கூறிய விதி இதற்காகாமை யுணர்க. உள்ளொன்று கொள்ள நோக்காது வெள்ளைமை கலந்த நோக்கோடென்க.

(இ-ள்.) வேட்கை பிறவாத மகளிர், பிள்ளைத் தன்மையாலே காண்டற்குக் காதன்மிகக் கிண்கிணியார்ப்பத் தோடு வீழத் துள்ளா நின்று நோக்கோடு சென்ற தோற்றத்தாற் காமன் காமத்தினின்பத்தையே நுகர்ந்தறிதற்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்த தோற்றத்தை ஒத்தாரென்க.

இது வேட்கை பிறவாப் பருவத் தாரைக் கூறிற்று. (152)

2529. வெள்ளைமை கலந்த நோக்கின்-உள்ளே ஒன்றுங் கொள்ளாத தன்மை கலந்த நோக்கினோடு. பிள்ளைத்தன்மையாற் காதல் கூர. செலீஇய-சென்ற. காமத்துள்ளுயிர் அறிய-காமத்தின்பத்தை நுகர்ந்தறி தற்கு.

(உரை.) [1]வேட்கை பிறவாப் பருவத்தாரும் வேட்கை பிறக்கின்ற பருவத்தாரும் வேட்கை பிறந்த பருவத்தாருமென இங்கே கூறியதுபோல் மகளிரை மூன்று கூறாக்கி வழங்குவர் வடநூலாரும்.

2530. தன்னெறி வளரக் காமன் றான்முலை யிரண்டு மாகி
முன்னரே வளர்கின் றாற்போன் முகிழ்முலை முத்த மேந்திப்
பொன்னெறி மணியிற் பொங்கிக் குழல்புறம் புடைப்ப வோடிப்
பின்னிறீஇ வைத்த போலப் பெதும்பையர் விதும்பி நின்றார்.

(இ-ள்.) பெதும்பையர், காமன் தன்னீதி உலகிலே வளரும்படி மகளிர் முலையிரண்டுந்தானாகி வளர்கின்றாற்போலே முகிழ்த்தமுலையிலே முத்தத்தை யேந்திப் பொன்னிலே வந்து தாக்குகின்ற நீலமணிபோலே குழல்பொங்கி முதுகிலே புடைக்கும்படி ஓடி மனமசைந்து முன்னரே நின்றாரென்க.

போல் முகிழ்த்தவென்க. எறிதல், "திரையெறிதல்" போனின்றது. பின்னும் தலை நிறுத்திவைத்தாற்போலே நின்றாரென்றது, சேரநிறுத்தினாற்போல நின்றமைகூறிற்று. இனிக் காமன்றான் தன்னெறி வளர முலையிரண்டும் தனக்குண்டாய் வ்ளர்கின்றாற் போலே நின்றாரென்றுமுரைப்ப.

இது வேட்கைபிறக்கின்றாரைக் கூறிற்று. *(153)*

2531. அணிநிலா வீசு மாலை யரங்குபுல் லென்னப் போகித்
துணிநிலா வீசு மாலைப் பிறைநுதற் றோழி சேர்ந்து
மணிநிலா வீசு மாலை மங்கையர் மயங்கி நின்றார்
பணிநிலா வீசும் பைம்பொற் கொடிமணி மலர்ந்த தொத்தார்.

(இ-ள்.) ஒளியை வீசும் மணிமாலையையுடைய மங்கையர், தாம் ஆடுகின்ற ஒளியை வீசும் மாலையையுடைய அரங்கு புல்லெனப் போய் நிலாவை வீசும் மாலைக்காலத்துப் பிறை போலும் நுதலை

2530. தன் நெறி வளர-தனது காமநீதி உலகில் வளரும்படியாக. முகிழ்முலை முத்தம் ஏந்தி-அரும்பிய முலையில் முத்துமாலையைத் தாங்கி. பொன் எறி மணியின்-பொன்னில் அழுத்திய நீலமணியைப் போல; *சீவக.335,* அடிக். புறம்-முதுகில். கூந்தலுக்கு நீலமணியும் முதுகு புறத்திற்குப் பொன்னும் உவமைகள். பெதும்பையர் விதும்பி நின்றார்: "பெதும்பை மகளிர் விதும்பி நோக்கினர்" *(பெருங்.2.7:71.)* பெதும்பையர்-வேட்கை பிறக்கின்ற பருவத்தார்.

2531. நிலா-ஒளி. மாலையையுடைய அரங்கு. அரங்கு புல்லென்னப் போகி; "செல்வம் புல்லென வெய்தினார்" *(சூளா.* குமார. 10;) புல்லென-பொலிவழிந்து தோன்ற. நிலாவை வீசும் மாலைக்காலத்துப் பிறையைப் போலும் நுதலையுடைய தோழியை. பொற்கொடி மங்கையருக்கு உவமை. நின்றவர் மணியை மலர்ந்த தொத்தார்.

யுடைய தோழியைச் சேர்ந்து மயங்கி நின்றவர்கள், ஒளியைவீசும் பொற்கொடி மணியைப்பூத்த தன்மையையொத்தாரென்க.

பணிகொடி-ஒழிந்தகொடிகள் தாழ்கின்ற கொடி; பணி-பரத் தலுமாம். இது சிறிது வேட்கைபிறந்து மயங்கினாரைக் கூறிற்று. (154)

2532. வள்ளுகிர் வரித்த சாந்தின் வனமுலை நோக்கி னாரை
உள்ளுயி ருண்ணுங் கூற்றி னுடன்றுகண் கரிந்து பொங்கத்
கள்ளுயி ருண்ணு மாலைக் கதுப்பொரு கையி னேந்தி
நள்ளிருள் விளக்கிட் டன்ன நங்கைமார் மல்கி னாரே.

உகிராலே எழுதின முலை, எழுவாய். 'கரிந்து' என்றார், கோபத்தாற் கருகியென்றாற்போலவும் தோன்ற. மாலையின் தேனினது மணத்தையுண்ணு மயிர்.

(இ-ள்.) செறிந்த இருளுக்கு விளக்கிட்டாற்போலும் தோற்றப் பொலிவையுடைய நங்கைமார், தம்முலை தம்மை நோக்கினாரைக் கூற்றுப்போலே கோபித்துப் பொங்கக் குலைந்த கதுப்பை ஒருகையாலே ஏந்தி நிறைந்தாரென்க.

இனி, கதுப்பையேந்துதலின், இருளிலே விளக்கிட்டன்ன வென்றுமாம்.

இது முதலாக வேட்கைமிக்காரைக் கூறுகின்றார். (155)

2533. மட்டொளித் துண்ணு மாந்தர் மாண்புபோன் மறைந்து வண்ணப்
பட்டொளித் தொழிய வல்குற் பசுங்கதிர்க் கலாபந் தோன்றக்
குட்டநீர்க் குவளைக் கண்கள் விருந்துண விரும்பி நின்றார்
அட்டுந்தே னணிந்த மாலைப் பவளக்கொம் பணிந்த தொத்தார்.

மாலையையுடையதொரு பவளக்கொம்பை ஒப்பித்த தன்மை யையொத்தாரென்றது, முற்கூறியவரைச்சுட்டிற்று. கள்ளைக் கரந்துண்ணு

2532. வள்ளுகிர்வரித்த-பெரிய நகத்தாலே எழுதின. நோக்கினாரை-தம்மைப் பார்த்தவர்களை. கூற்றைப்போல் உடன்று. மாலையில் கள்ளினது உயிரை உண்ணும் கதுப்பை; கள்-தேன். உயிர்-ஈண்டு மணம். கதுப்பு-கூந்தல். இருளில்விளக்கிட்டாலன்னநங்கைமார்.

2533. மட்டு-கள்ளை. மாந்தரது மாண்புபோல. வண்ணம்-நிறம். கலாபம் பட்டில் ஒளித்து ஒழியவும் தோன்ற; கலாபம்-மேகலை. விருந்து உண-சீவகனிடத்துப் புதுநலத்தை நுகரும்படி. மாலையையுடைய பவளக்கொம்பை. ஒத்தார், நின்றார் என்க.

மாக்கள் கரக்கவும் தோன்றுமாறுபோல, மேகலை வண்ணப் பட்டிலே ஒளித்துக்கிடவாநிற்கவும் சிறிதுதோன்றுற வென்க.

(இ-ள்.) அவர்கள், மேகலை தோன்றக் கண்கள் இவனிடத்துப் புதுமையை மறைந்து நுகர விரும்பியேநின்றாரென்க. (156)

2534. பெரும்பொரு ணீதிச் செங்கோற் பெருமக னாக்கம் போலப்
பரந்திட மின்றி மேலாற் படாமுலை குவிந்த கீழால்
அரும்பொரு ணீதி கேளா வரசனிற் சுருக்கி நந்து
மருங்குநொந் தொழிய வீதி மடந்தைய ரிடங்கொண் டாரே.

பெரிய பொருளாகிய நீதிபொருந்தின செங்கோலையுடைய பெருமகன்.[1]ஆல்கள் அசைகள்.

(இ-ள்.) தன்மேலேயிருந்து பெருமகனாக்கம்போல மார்பு இடமின்றாம்படி பரந்து குவிந்த படாமுலைக்கீழேயிருந்து, பொருளாகிய நீதியைக் கேளாத அரசனைப்போலே சுருங்கி நந்தின இடை நோம்படி மடந்தையர் வந்து வீதியை இடமாகக் கொண்டாரென்க.

இதுமுதலிய மூன்றுகவி[2]பின்புவந்தோரைக்கூறுகின்றன. (157)

2535. செல்வர்க்கே சிறப்புச் செய்யுந் திருந்துநீர் மாந்தர் போல
அல்குற்கு முலைக்கு மீந்தா ரணிகல மாய வெல்லா
நல்கூர்ந்தார்க் கில்லை சுற்ற மென்றுநுண் ணுசுப்பு நைய
ஒல்கிப்போய் மாடஞ் சேர்ந்தா ரொருதடங் குடங்கைக் கண்ணார்.

(இ-ள்.) கண்ணார், தமது [1]நுசுப்பு மிடித்தார்க்குச் சுற்றமின்றா யிருந்ததென்று வருந்தாநிற்கவும் செல்வர்க்குப் பின்னும் வேண்டுஞ்

2534. பொருளாகிய நீதியையுடைய. பெருமகன: சீவகன். ஆக்கம்-செல்வப் பெருக்கு. மேலால் பரந்து குவித்த படாமுலையின் கீழால்; படாமுலை-சாயாத முலை. கேளாத அரசனைப்போல் சுருங்கி நந்தினமருங்கு; மருங்கு-இடை. நொந்தொழிய-வருந்தும்படி.

(உரை.) [1]மேலால், கீழால் என்பவற்றில் உள்ளன. [2]பின்பு வந்தோரென்றது வேட்கைமிக்கபருவத்தாரை.

2535. திருந்துநீர்-பொல்லாத தன்மையையுடைய. அடி, 1: "செல்வரை, யெல்லாருஞ் செய்வர்சிறப்பு" (குறள், 752) ஆதியுலா, 136-8. நுசுப்பு, நல்கூர்ந்தார்க்குச் சுற்றம் இல்லை என்று நையவும்; *நாலடி. 113.* ஒல்கி-அசைந்து. மாடத்தைச் சேர்ந்தார். குடங்கைபோலும் கண்ணார்; *சீவக. 342*, அடிக்.

(உரை.) [1]நுசுப்பு மிடித்தார்-இடைவறுமையுற்றார்; "இடை மிடித்தார்மை" (வெங்கைக்கோவை, 31.)

சிறப்புக்களைச் செய்யும் பொல்லாத நீர்மையையுடைய மாந்தரைப் போலே அல்குற்கும் முலைக்கும் அணிகலமாயவெல்லாம் ஈந்தார்; ஈந்தபின்பு போய் மேனிலத்தைச்சேர்ந்தாரென்க. *(158)*

2536. கார்வளர் மின்னு வீசுங் குண்டலங் காய்பொ னோலை
ஏர்வளர் பட்ட மேற்ப வணிந்திருள் சுமந்து திங்கள்
நீர்வளர் நீலம் பூத்து நிரைத்தபோ னிரைத்த மேலால்
வார்வளர் முலையி னார்த மாழைவாண் முகங்கண் மாதோ.

(இ-ள்.) திங்கள் பலவும் காரிலே தோன்றிய மின்னை வீசுங் குண்டல முதலியவற்றைப் பொருந்த அணிந்து இருளைச் சுமந்து நீலத்தைப் பூத்து நிறைத்தனபோலே முலையினார்தம் இளைய முகங்கள்மேனிலத்தே நிரைத்தனவென்க. *(159)*

2537. குறையணி கொண்ட வாறே கோதைகா றொடர வோடிச்
சிறையழி செம்பொ னுந்தித் தேன்பொழிந் தொழுக வேந்திப்
பறையிசை வண்டு பாடப் பாகமே மறைய நின்றார்
பிறையணி கொண்ட வண்ணல் பெண்ணொர்பால் கொண்ட தொத்தார்.

(இ-ள்.) செம்பாதி குறையாகப் பூணணிந்த அளவிலே சீவகன் வந்தானாக, முன்பே அவற்குக் கொடுத்தற்குச் சமைத்தெடுத்த கோதைகள் தம்மிற் பிணங்க ஓடிச்சென்று சிறையழிந்த தேன் செம்பொனுந்தியிலே பொழிந்தொழுக அக்கோதையையேந்திச் செம்பாதியணியாத நாணத்தாலே ஒருபாகமறைய நின்றவர்கள், அண்ணல் ஒருபாலிலே கொள்ளப்பட்ட பெண்ணை யொத்தா ரென்க.

பறை-பறத்தல். *(160)*

2536. காரில் வளர்ந்த மின்னல்; கார்-மேகம். ஏர்-அழகு. இருளென்றது கூந்தலை. திங்களென்றது முகத்தை. நீலம் என்றது கண்களை. மேலால் நிரைத்தவென்க; ஆல், அசை. வார்-கச்சு. மாழை-இளமை.

2537. குறை அணிகொண்டவாறே-உடலில் பாதி குறையாக ஆபரணங்களை அணிந்தவாறே. கோதை-கூந்தல். தேன் உந்தியிற் பொழிந்து ஒழுக. கோதையை ஏந்தி. பறை-பறத்தல்; "பறைதபு முதுகுருகிருக்கும்" *(ஐங். 180.)* பாகமே-ஒரு பாகம். அண்ணல்: சிவபெருமான். பெண்: உமை.

2538. பொன்னரி மாலை பூண்டு பூஞ்சிகை குலாவி முன்கை
மின்னரிச் சிலம்பு தொட்டு விருப்பொடு விரைந்து போவான்
கன்னிய ராடி நோக்கித் தம்மைத்தாங் கண்டு நாணிப்
பின்னவை யணிந்து செல்வா ரிடம்பெறா தொழிந்து போனார்.

(இ-ள்.) கன்னியர், அவனைக் காணவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தாலேபோதற்கு விரைந்து பொன்னரிமாலையைக் கழுத்திலே பூண்டு பூஞ்சிகையிலே அதனை வைத்தாராகக் கருதி அதனை யொழியப் பூஞ்சிகை பூஞ்சிகையை முடித்துத் தொட்டுக் கண்ணாடியைப் பார்த்துத் தம்மை அதிலே கண்டு நாணிப்பின்பு அவை அணிந்து செல்கின்றவர்கள் காண்டற்கு இடம்பெறாதே தவிர்ந்து போனாரென்க. *(161)*

2539. முத்துலாப் நடந்த கோல முலைமுதன் முற்ற மெல்லாம்
வித்திய வேங்கை வீயும் விழுப்பொனும் விளங்கக் காமத்
தொத்துநின் றெரிந்து கண்டார் கண்சுடச் சுடர்ந்துநின்றார்
ஒத்தொளிர் காம வல்லி யொருங்குபூத் துதிர்ந்த தொத்தார்.

(இ-ள்.) கண்ணாற் கண்டவர்களுக்குக் காமத்தீயின் தொத்து நின்று எரிந்து சுடுதலாலே, அவர்கள் வேங்கைவீயையும் பொன்னையும் வித்திய போலும் பசலை, உலாவிநடந்த முத்தணிந்த முலை தோன்றுதற்குக் காரணமாகிய மார்பெல்லாம் சுடர்ந்து விளங்க நின்றாரென்க.

அலர்ந்த காமவல்லியை ஒத்தாரென்பது, சுட்டுப்பெயராயிற்று. இனி, பசந்த தம்மை நோக்கினார் கண் சுடும்படி நின்றார், வல்லிபூத்துப் பொலி வழிந்த தன்மையை யொத்தாரென்று முரைப்ப. இத்துணையும், மணநிலை வகையிற் பிறந்த பெண்பாலாரையும் பரத்தையரையும் கூறினார். இது மக்கள் வகையாற் காமப்பொருட் பகுதிபற்றி முன்னோர்கூறிய குறிப்புவகையான் வந்த செந்துறைப் பாடாண்பகுதியாம். *(162)*

2538. பூஞ்சிகை-பூக்களை யணிந்த முடி. போவான் விரைந்து-போதற்கு விரைவு கொண்டு. ஆடி-கண்ணாடி.

2539. முத்து-முத்துமாலை. முலைமுதல் முற்றமெல்லாம்-முலையின் அடிப் பாகமான மார்பெல்லாம். வேங்கை வீயும் விழுப்பொனும் விளங்க: "திருக்கிளர் வேங்கையும் பொன்னும் பிதிர்ந்து" *(பெருங். 1. 33:181.)* வேங்கைப்பூவும் பொன்னும் பசலைக்கு உவமை. தொத்து-கொத்து. கண்ணாற் கண்டவர்களுக்கு எரிந்து சுடுதலால்.

2540. உகிர்வினை செய்து பஞ்சி யொள்ளொளி யரத்த மூட்டி
அகில்கம ழுங்கை சேப்ப வரிவைய ரலங்க றாங்கி
வகிர்படு மழைக்கண் சின்னீர் மாக்கய லெதிர்ந்த வேபோன்
முகில்கிழி மின்னி னோக்கி முரிந்திடை குழைந்து நின்றார்.

இதுமுதலாகக் கற்புடை மகளிரைக் கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) மகளிர், தம்மழகிய கை சிவக்கும்படி உகிரைச்சீவிப் பஞ்சாலே ஊட்டி அகில்கமழ் அலங்கலை யணிந்து கயல் சின்னீரை எதிர்ந்தாற்போலே வடுவகிர்போலுங்கண் உவகைக்கண்ணீரரும்ப நோக்கிப் பாதுகாத்தற்கு இவ்வரசனைப் பெற்றேமேயென்று முரிந்து முகில்கிழி மின்னினின்றாரென்க.

இடைகுழைந்து நின்றாரெனவே மனக்குழைவின்றென்று கற்புக் கூறினார். (163)

2541. முனித்தலைக் கண்ணி நெற்றிச் சிறார்முலை முழாலிற் பில்கிப்
புனிற்றுப்பால் பிலிற்றித் தேமா வடுவிறுத் தாங்குப் பாய
நுனித்துக்கண் ணரக்கி நோக்கா தொசிந்துநின் றார்க ளன்றே
கனிப்பொறை மலிந்து நின்ற கற்பகப் பூங்கொம் பொத்தார்.

(இ-ள்.) இருடிகள் தலைபோலும் புன்றலையையும், கண்ணி நெற்றியையுமுடைய சிறார் முலையிலே சேர்தலாலே ஈன்றணிப்பாற் பாலூறி விடுவிறுத்தாற்போலே பிலிற்ப்பாயக் கண்ணை யமுக்கி அரசனை நுனித்து நோக்காதே நாணி நின்றவர்கள் கற்பகத்தை யொத்தாரென்க.

கனியாகிய பாரமிக்குநின்றதொருகற்பகமெனவே புதல்வனாகிய பயனைக் கொடுத்தாரென்பது கூறினார். கற்பகங்கூறிற்று, கற்பு மிகுதியால் தம் கணவர்க்குச் செல்வமெல்லாம் கொடுப்பாரென்று கருதி. (164)

2540. உகிர் வினைசெய்து-நகங்களை அழகுபடச் சீவி. அகில் கமழ்கின்ற அலங்கலைத் தாங்கி. வகிர்-மாவடுவின் பிளவு; கண்களிற்குவமை. கயல் சின்னீரை எதிர்ந்தாற்போல் கண்ணில் நீரரும்பநோக்கி. மின்னினைப்போல் நின்றார்.

2541. முனித்தலைச் சிறார்-முனிவர்களுடைய தலைபோன்ற தலையையுடைய சிறு பிள்ளைகள்; ''முனித்தலைப் புதல்வர்'' (புறநா. 250); ''முனித்தலைச் சிறாரை'' (பெருங்.2.2:107.) கண்ணியை நெற்றியிலேயுடைய சிறார். முழாலின்-தழுவுதலால்; ''முழாலிற் பொலிவண் முழவும்'' (தணிகைப். வள்ளி. 59.) கண்ணை அரக்கி நுனித்து நோக்காது; அரக்கி-அமுக்கி; பெருங்.1.36:99. கனியாகிய பொறை; என்றது புதல்வர்களை. பொறை-பாரம். நின்றவர்கள் ஒத்தார்.

2542. அவிரிழை சுடர முல்லை யலங்கலங் கூந்தல் சோரத்
தவிர்வெய்ய காமந் தாங்கித் தடமுலைக் கால்கள் சாய
இவர்தரு பிறவி யெல்லா மின்னமா கென்று நின்றார்
சுவர்செய்தாங் கெழுதப் பட்ட துகிலிகைப் பாவை யொத்தார்.

முல்லை கற்பிற்குச் சூடினார். தவிர்வெய்ய காமந்தாங்கி-போகப்பட்ட கொடிய காமத்தையுடையராய்; வெய்ய, அடை. இது, "வீதராகர்" என்றாற்போல நின்றது. இன்னமாக-பிறக்கும் பிறவி யெல்லாம் [1]நீ காக்கினற உலகிலே இங்ஙனம் இனிது உறைவேமாக. பாவை, கொண்டநிலை தான் கெடுமளவும் குலையாத தன்மை போல, அவர் தாம்கொண்ட கற்பும் குலையாதிருத்தலின், 'பாவை' என்றார்.

(இ-ள்.) சுடரச் சோரத் தாங்கிச் சாய இன்னமாகென்று கூறிநின்றார், பாவை யையொத்தாரென்க. *(165)*

2543. வேரிநா றலங்கன் மாலை மின்னிழை மயங்கி யெங்கும்
பூரித்துப் புதவந் தோறுங் குவளையு மரையும் பூத்துப்
பாரித்துப் பைம்பொ னாக ருலகிவண் வீழ்ந்த தேபோல்
மாரிமா மயில னாரு மைந்தரு மயங்கி னாரே.

(இ-ள்.) நாகரும் பொன்னுலகிற்றேவரும் பரக்கவந்து இவ்விடத்தை விரும்பினதன்மைபோலே, நகரெங்கும் அலங்கலும் மணிமாலையும் இழையும் பூரித்து மயங்கப்பட்டு, வாயிறோறும் கண்ணும் முகமும் பொலிவுபெறப்பட்டு மயிலனாரும் மைந்தரும் மயங்கினாரென்க.

தம்மைக் காக்கின்ற அரசனாதலின், [1]அன்புமிகுதியால் இருபாலாருமுடன்வந்தார். *(166)*

2542. இழை-ஆபரணம். தவிர்-போகப்பட்ட. முலைக்கால்கள்-முலையின் அடிகள். இவர்தரு-தாம் இனிமேவுகின்ற. இன்னம் ஆக-இத்தன்மையையுடையமாக. துகிலிகையால் எழுதப்பட்ட பாவையை ஒத்தார்; துகிலிகை-எழுதுகோல்.

(உரை.) [1] *பெருங். 1.40: 386-90.*

2543. வேரி-தேன். அலங்கலும் மாலையும் இழையும் மயங்கி; மயங்கி-கலந்து. புதவம்-வாயில். மரை-தாமரை. குவளையென்றது கண்களையும் மரையென்றது முகங்களையும் குறித்தன. பூத்து-பொலிவு பெறப்பட்டு. பொன்னுலகும் நாகருலகும் பாரித்து வீழ்ந்ததேபோல்; பாரித்து-பரவி. மாரியைக் கண்டமயிலன்னவரும்; என்றது மகளிரை.

(உரை.) [1]பெரிய மகிழ்ச்சியைத் தரும் காலங்களிலும் திருவிழாக் காலங்களிலும் ஆடவரும் மகளிரும் வேறுபாடின்றி அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டாடுவரென்பதுஈண்டு அறியத்தக்கது.

2544. கோதைதாழ் குடையி னீழற் கொற்றவன் பருதி யாக
மாதரார் முகங்க ளென்னுந் தாமரை மலர்ந்த தெண்ணீர்க்
காதநான் ககன்ற பொய்கைக் கடிநகர் குவளை பூத்துப்
பேதுறு கின்ற போன்ற பெருமழைக் கண்கண் மாதோ.

(இ-ள்.) கட்டியங்காரனென்னும் மதியாற்குவிந்த மாதரார்முக மென்னுந் தாமரை இக்கொற்றவன் பருதியாக நாற்காதத்தளவும் அகன்ற நகராகிய பொய்கையெங்கும் மலர்ந்தன; மலர்ந்தபின் அவற்றிற் கண்களும் குவளை பூத்துப் பேதுறுகின்றன போன்றன வென்க.

பேதுறுதல்-இன்மையுற்று மயங்குதல். (167)

2545. மாந்தரு மாவுஞ் செல்ல மயங்கிமே லெழுந்த நீறு
தேந்தரு கோதை யார்தந் தெண்மட்டுத் துவலை மாற்ற
ஆய்ந்தபொன் னகர மெங்கு மணிகல வொளியி னாலே
காய்ந்துகண் கலக்கப் பூத்த கற்பக மொத்த தன்றே.

முற்கூறிய மயிலனாரும் மைந்தருள் மயங்கினவர்களுடைய செய்தி கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) மாந்தரும் மாவும் செல்லுதலாலே மயங்கி எழுந்த நீற்றை மகளிர் வீசுகின்ற பூவிற்றேன் மாற்றாநிற்க, ஆய்ந்த கலங்களை அரசன் வேண்டாதிருக்கவும் அவன்முன்னே வீழ மைந்தர் எங்கும் வீசுகின்ற விளக்கத்தாலே, இப்பொன்னகர், வேண்டக்கொடுக்கின்ற கற்பகத்தைக் காய்ந்து எதிர்ப்பட்ட அளவிலே கொடுத்ததொரு கற்பகத்தையொத்ததென்க.

கண்கலத்தல்-எதிர்ப்படுதல். பூத்ததனாற்பயன், கொடையேயாம். (168)

2544. கோதை-பூமாலை. கொற்றவன்: சீவகன். தெண்ணீரையுடைய நகராகிய பொய்கையில் மலர்ந்தன. 'காத நான்ககன்ற' என்றதனால், இராசமாபுரம் நாற்காத அகலமுடைய தென்பது பெறப்பட்டது; "காத நான்குங் கடுங்குர லெடுப்பி" (*சிலப். 5:133*) என்பதனால், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினெல்லையும் நாற்காதமுடைய தென்று தெரிகின்றது; இவ்விரண்டையும் உற்றுநோக்குமிடத்து, பெரிய நகரத்தினெல்லை நாலுகாதமாக இருந்தல் வேண்டுமென்று வெளியாதலுடன், காதம் என்ற சொல்லுக்குத் துணிந்த பொருள் யாதோ என்ற ஐயமும் உண்டாகிறது. பேதுறல்-துன்புறுதல்.

2545. மா-குதிரை. நீறு-தூசி. மட்டுத்துவலை-தேனின்துளி. நீற்றைக் கோதையாருடைய மட்டுத்துவலை மாற்ற; "தேரிற் றுகளைத் திருந்திழையார் பூங்குழலின், வேரிப்புன னனைப்ப" (*நள. சுயம். 22.*) நகரம்-இராசமாரபுரம்.

2546. பெண்பெற்ற பொலிசை பெற்றார் பிணையனார் பெரியயாமுங்
கண்பெற்ற பொலிசை பெற்றா மின்றெனக் கரைந்து முந்நீர்
மண்பெற்ற வாயுள் பெற்று மன்னுவாய் மன்ன வென்னாப்
புண்பெற்ற வேலி னான்மேற் பூமழை தூவி னாரே.

முற்கூறிய மகளிர், இங்ஙனங்கூறிப் பூவை வீசுகின்றார்.

(இ-ள்.) வீரமகளும்திருமகளும்நின்னைவிடாதேயுறைதலின், தாம் பெண்டன்மையைப் பெற்றதனாலுள்ள இலாபத்தைப் பெற்றார்; அதனால், அவர்கள் நின்னை விடாதுறைவாராகவென்று யாம் கூறவேண்டா; கற்புமிகுதியால் அவர்களிற் பெரிய யாமும் சச்சந்தன் மகனாகிய நின்னை எமக்கரசனாகக் காணப்பெறுதலின், இன்று கண்பெற்றதனாலுள்ள இலாபம் பெற்றேமென்று கூறி அவனது ஆயுளுக்குக் கரைந்து, மன்னனே! முந்நீரும் மண்ணும் பெற்ற ஆயுளை நீ பெற்று மன்னுவாயாகவென்று வாழ்த்தி அவன் மேலே பூவைத்தூவினாரென்க.

இஃது, 'உப்பு முலகு முள்ளவளவும் வாழ்வீர்' என்னும் உலக வழக்கு. உம்மை, சிறப்பு. இங்ஙனம் நீடுவாழ்கென வாழ்த்துதற் குரியோர்கற்புடைமகளிர். ஏனையோர்வாழ்த்துவரேற் பயனின்றாம். இத்துணையும், உயர்குடிப் பிறந்தோருறைகின்ற வீதிகூறினார். (169)

(வேறு)

2547. சுண்ண மேற்சொ ரிவார் தொழுது தொங்கல் வீழ்ப்பார்
தண்ணென் சந்தன நீ ரார்ந்து தேன்று ளும்பும்
வண்ணப் பந்நெ றிவார் வளையொ லிப்ப வோச்சிக்
கண்ணி யிட்டே றிவார் கலவை நீர்தெ ளிப்பார்.

(இ-ள்.) ஒழிந்த மளிகர், ஓச்சிச் சொரிவார்; வீழ்ப்பார்; சந்தனமும் பனிநீரும் நிறையப்பட்டுத் தேன்றுளும்பும் பூம்பந்தை யெறிவார்; கண்ணியை யெறிவார்; பசுங்கூட்டையும் பனிநீரையும் கூட்டித்துருத்தி முதலிய வற்றால் தெளிப்பாராயினாரென்க. (170)

2546. பெண்பெற்ற பொலிசை-பெண்தன்மையைப் பெற்றதனாலுள்ள இலாபத்தை; பொலிசை-இலாபம். பிணையனார்-மகளிர். இன்று பெற்றாம். கரைந்து-வாயாரக்கூறி. முந்நீரும் மண்ணும்பெற்ற ஆயுளைப்பெற்று மன்னுவாய்.

2547. சுண்ணத்தை மேலே சொரிவார். தொங்கல்-மாலை. சந்தனமும் நீரும் ஆர்ந்து; ஆர்ந்து-நிறையப்பட்டு. வண்ணப்பந்து-பலவர்ணங்களையுடைய பூக்களாலாகிய பந்து. வளை-வளையல்; சங்கு எனலுமாம். கலவைநீர்-வாசனைப் பொருள்கள்கலந்த நீர்.

2548. முந்து சூர்த டிந்த முருக னம்பி யென்பார்
ஐந்து ருவ வம்பி னநங்க னென்ற யர்வார்
கந்து கன்வ ளர்த்த சிங்கங் காண்மி னென்பார்
சிந்தை யிற்க ளிப்பார் சேணெ டிய கண்ணார்.

(இ-ள்.) சிந்தையிற் களிப்பார்ந்த மிக நெடிய கண்ணார், இந்நம்பி, முருகனென்பார்; காமனென்று வருந்துவார்; சிங்கங் காணுங்கோளென்பாராயினாரென்க. (171)

2549. தேசி கமு டியுந் திருந்து பட்டு டையும்
பாச மாக நின்று பன்ம லர்க்க ழுநீர்
மூசி வண்டி மிரும் மொய்ய லங்க றாழக்
காசில் காமஞ் செப்பிக் கண்ணி னாலி ரப்பார்.

(இ-ள்.) வண்டிமிரும் கழுநீர்மாலை தாழும்படி சிலமகளிர் சீவகனுடைய முடியும் உடையும் தம்மைப் போகாமற்பிணிக்கும் கயிறாகக் கருதிநின்று தம் கண்ணாலே காமத்தைச் சொல்லி நின்று இரப்பராயினாரென்க. (172)

2550. வண்ட றைந்த தாரான் வண்ணங் கண்ட பின்றைக்
கண்டி லேனென் மாமை கைவ ளையொ டென்பார்
ஒண்டொ டியி வன்றன் னுருவு கண்டு வாழ்வார்
பெண்டி ராய்ப்பி றந்தார் பெரியர் போத வென்பார்.

ஒண்டொடி, இவன்வடிவைக்கண்டு ஈண்டுவாழ்கின்ற யாமேகாண் பெண்டிராய்ப் பிறந்தேமென்பார். அவர்க்கெதிரே அவனை நுகருமகளிரோவென்று வினாயினார்க்கு அவர் தவத்தாற் பெரியர் காண்; அதனைவிடலாகாதென்பார். தம்மைப் பிறர்போற் கூறினார்.

(இ-ள்.) என்பார்; என்பாராயினாரென்க. (173)

2548. முந்து-முன்பு. சூர்தடிந்த முருகன்; "அணங்குடை யவுண ரேமம் புணர்க்கும், சூருடை முழுமுத றடிந்த பேரிசைக், கடுஞ்சின விறல்வேள்" (*பதிற்.11:4-5*); சூர்-சூரபன்மா. நம்பியை முருகன் என்பார். ஐந்து உருவ அம்பின்-ஐந்து அழகிய மலரம்பு களையுடைய. சேண்நெடிய-மிகநீண்ட.

2549. தேசிகமுடி-ஒளியையுடைய கிரீடம்; தேசிகம்-ஒளி; 'தேசு, தேசிகமெனத் திரிந்தது' (*சீவக.1480, ந.*); "சிறப்பிடை யறாத தேசிக முடையது" (*பெருங்.3.3:43.*) பாசம்-கயிறு. வண்டிமிருகின்ற கழுநீரலங்கல்தாழும்படி. காமஞ்செப்பல்: *நற்.94:2.*

2550. தாரான்-சீவகனுடைய. கைவளையையும் மாமையையும் கண்டிலேனென்பார். ஒண்டொடி: விளி. போதப்பெரியர்; போத-மிக.

(வேறு)

2551. கொழித்திரை யோத வேலிக் குமரனைப் பயந்த நங்கை
விழுத்தவ முலக மெல்லாம் விளக்கிநின் றிட்ட தென்பார்
பிழிப்பொலி கோதை போலாம் பெண்டிரிற் பெரியணோற்றாள்
சுழித்துநின் றறாத கற்பிற் சுநந்தையே யாக வென்பார்.

(இ-ள்.) கொழித்து இரைக்கின்ற கடலை வேலியாகவுடைய உலகிற் பெண்டிருள் இவனைப்பெற்ற விசயைதவமேகாண் உலகெல்லாம் விளக்கி நிலைபெற்றதென்பார்; அதுவன்று; பெண்டிருட்பெரியளாக நோற்றாள் சுநந்தையே காணென்பாராயினாரென்க.

பிழியையுடைய பொலிகோதை. 'ஆக' என்பதனை மாற்றுக. சுழித்தல்-வேறோரிடத்தின்றி நிற்றல். அறாத கற்பு-அருட்கற்பு. (174)

2552. (1) சாந்தகங் கிழிய மாலைத் தடமுலை ஞெமுங்கப் புல்லிச்
சேர்ந்தெழு நங்கை மாரே திருநங்கை மார்க ளல்லார்
கூந்தலு முலையு முத்துங் கோதையுஞ் சுமந்து நைவான்
போந்தவந் நங்கை மார்கள் பொய்ந்நங்கை மார்க ளென்பார்.

இதுமுதல், "நஞ்சுகுடித் தாலும்" (சீவக.2557) என்னுங் கவியளவும் ஒரு தொடராக்குக.

(இ-ள்.) ஆகங்கிழியும்படி ஞெமுங்கப் புல்லிப் புணர்ந்தெழு முலையினையுடைய நங்கைமாரே நல்வினை செய்த நங்கைமார்; அந்நங்கைமாரல்லாதார், கூந்தல்முதலியவற்றைச்சுமந்து வருந்துதற் கென்றே பிறந்த பொய்ந்நங்கைமார்களென்பாரென்க.

வடிவுமாத்திரையேயாய்ப் பயன்பெறாமையின், 'பொய்ந்நங்கை மார்கள்' என்றார். (175)

2553. (2) இடம்பட வகன்று நீண்ட
விருமலர்த் தடங்க ணென்னும்
குடங்கையி னொண்டு கொண்டு
பருகுவார் குவளைக் கொம்பின்

2551. இரை-ஒலிக்கின்ற. ஓதவேலி-உலகம். குமரன்: சீவகன். நங்கையது தவம்; நங்கை-விசயை. பிழி-தேன். பெண்டிருள் பெரியளாக நோற்றாள் சுநந்தையே என்பார்.

2552. சாந்தகம் கிழிய-சாந்துபூசிய மார்பு கிழியும்படி. ஞெமுங்க-அழுந்த; சூளா. சுயம். 63. திருநங்கைமார்கள்-நல்வினையையுடைய மகளிராவர்; திரு-நல்வினை; சீவக.2556. அல்லார்-அவர்களல்லாதார். கோதை-பூமாலை. நைவான் போந்த-வருந்துதற்கென்றே பிறந்த.

உடம்பெலாங் கண்க ளாயி
னொருவர்க்கு மின்றி யேற்ப
அடங்கவாய் வைத்திட் டாரப்
பருகியிட் டீமி னென்பார்.

(இ-ள்.) கண்ணென்னுங்கைகளாலே முகந்துகொண்டு பருகுவார்; குவளையை முழுதும் பூத்ததொரு கொம்புபோலே உடம்பெல்லாம் பொருந்தக் கண்ணாயிற்றாயின், இவர்களொருவர்க்கும் இன்றாம்படி இவன் மேனியடங்க அக்கண்களிடத்தே வந்துநிறைய அதனையிட்டுவைத்து நுகருமின்; அல்லது இவ்விரண்டு கண்களாலும் நுகர முடியாதென்பாரென்க.

இட்டீமின், வினைத்திரிசொல். (176)

2554. (3) முலைமுத றுறந்த வன்றே மூரித்தா ளாளி யானைத்
தலைநிலம் புரள வெண்கோ டுண்டதே போன்று தன்கைச்
சிலையிடம் பிடித்த ஞான்றே தெவ்வரைச் செகுத்த நம்பி
நிலவுமிழ் குடையி னீழற் றுஞ்சுக வைய மென்பார்.

(இ-ள்.) யாளி முலையைத் துறந்தவன்றே யானைத்தலை நிலத்தே கிடந்து பதைக்கும்படி அதன்கோட்டை வாங்கி உண்ட தன்மைபோல, உலகறியத் தன்கையிலே வில்லையெடுத்து நிறை மீட்டவன்றே தெவ்வரைக்கொன்ற நம்பியது குடைநிழலிலே இவ்வுலகு தங்குகவென்பாரென்க.

2553. குடங்கையி னொண்டுகொண்டு பருகல்: *சீவக.1258*, அடிக்; "குடங்கையி னொண்டு கொள்ளவுங் கூடும்" (*சிலப்.10:85.*) குவளைக் கொம்பின்-குவளையைப் பூத்த கொம்புபோல. உடம்பெலாம் கண்க ளாயின்; "உடம்பெலாங் கண்ணாய்" (*திருவா. சதகம். 21.*) ஆர இட்டுவைத்து-நிறைய அதனைஇட்டுவைத்து.

2554. யாளி முலை முதல் துறந்தவன்றே-இளையசிங்கம், தன் தாயின் முலையை யுண்ணுதலை நீங்கிய அப்பொழுதே. நிலத்தே புரளும்படி. தன்கையிடத்தில்சிலையைப் பிடித்தஞான்றே; தன் என்றது சீவகனை. தெவ்வரை-கட்டியங்காரன் முதலியவரை. அடி, 1-3: "ஆளி நன்மா னணங்குடைக் குருளை, மீளி மொய்ம்பின் மிகுவலி செருக்கி, முலைக்கோள்விடாஅ மாத்திரைஞெரேரெனத், தலைக்கோள்வேட்டங் களிறட் டாஅங்கு" (*பொருந.139-42*); "ஆளி நன்மா னணங்குடை யொருத்தல், மீளி வேழத்து நெடுந்தகை புலம்ப, ஏந்தல் வெண்கோடு வாங்கிக் குருகருந்தும்" (*அகநா.381:1-3.*) நம்பியின் குடைநிழலில் வையம்துஞ்சுக.

தெவ்வரென்ற பன்மை, பிள்ளைகள் நூற்றுவரையுங்கருதி. வேடர் பகை வரன்மை முன்னர்க் கூறினாம். யானைக்குக் கோட்டைப் பறித்த பின்னரும் சிறிதுபொழுது பதைத்துயிர்போ மாறுபோல நிரைமீட்ட அன்றுதொட்டும் இவன் நமக்குப் பகையாவ னென்னுங்கருத்துடனே பதைத்துப் பட்டானென்று தாம் கருதி யிருந்தமை கூறினார். அவன் பதைத்தமை, "வாளுற்ற புண்ணுள் வடிவேலெறிந் திற்ற தேபோல்" (*சீவக.455*) என்றதனானுணர்க. *(177)*

(வேறு)

2555. (4) இந்நகரப் புறங்காட்டி லிவன்பிறந்த வாறும்
தன்னிகரில் வாணிகனிற் றான்வளர்ந்த வாறும்
கைந்நிகரில் வேந்தர்தொழப் போந்ததுவுங் கண்டால்
என்னைதவஞ் செய்யா திகழ்ந்திருப்ப தென்பார்.

(இ-ள்.) இவன் இந்நகரப் புறங்காட்டிலே பிறந்தபடியும், தன்குலத்திற்கு ஒத்தலில்லாத வாணிகனில்லிலே தான்வளர்ந்த படியும், தம் ஒழுக்கத்திற்கு ஒப்பில்லாத அரசர்தொழப் போந்த தன்மையுங்கண்டால், நல்லறிவுடையோர் தவஞ் செய்யா திருப்பது என்னையென்பாரென்க.

பொன்னகரும் பாடம். கண்டார்கூற்றாதலிற் [1]பிள்ளையார் குலத்திற்கு ஒவ்வாத வாணிகனென்றார். *(178)*

2556. (5) பெருமுழங்கு திரைவரைக ணீந்திப்பிணி யுறினும்
திருமுயங்க லில்லையெனி னில்லைபொரு ளீட்டம்
ஒருமுழமுஞ் சேறலில ரேனும்பொரு ளூர்க்கே
வரும்வழிவி னாயுழந்து வாழ்கதவ மாதோ.

பெருந்திரை-கடல். கடத்தற்கருமையின், வரையையும் நீந்தி யென்றார்.

2555. புறங்காடு-சுடுகாடு. இவன்: *சீவகன்.* வாணிகன் இல்-கந்துக் கடனுடைய வீட்டில். தவம் செய்யாது இகழ்ந்திருப்பது என்னை என்பார்.

(உரை.) [1]பிள்ளையார்-சீவகன்.

2556. முழங்குகின்ற பெரிய திரை-கடல். பிணியுறினும்-பொரு ளீட்டற்காக வருந்தினாலும். திரு முயங்கல் இல்லையெனின்-அவரை நல்வினை பொருந்துதல் இல்லையானால். பொருளீட்டம் இல்லை. பொருள் வழிவினாய் உழந்து ஊர்க்கே வரும்; "ஆக்க மதர்வினாய்ச் செல்லும்.... உழை" (*குறள், 594.*) தவம் வாழ்க.

(இ-ள்.) திரையையும் வரையையும் நீந்தி வருந்தினும் ஒருவர்க்கு நல்வினையின்றேற் பொருளீட்டமில்லை; ஒருமுழ நீளமும் செல்லுதலிலராயினும் அவர் நல்வினையுடையாராயின், பொருள்தானேவழிகேட்டுஉழந்துஅவரிருந்தஊரிலேவரும்;ஆதலால் அதற்கு ஏதுவாகிய தவம் வாழ்வதாக வென்பாரென்க.

தந்தை முறையால் தேடிய பொருள் தானே வந்து இவனுக்கு எய்திற் றென்றார். (179)

2557. (6) நஞ்சுகுடித் தாலுநவை யின்றுதவ நின்றால்
அஞ்சியொளித் தாலுமர ணில்லைதவ முலந்தாற்
குஞ்சரத்தின் கோட்டிடையு முய்வர்தவ மிக்கார்
அஞ்சலில ரென்றுமற னேகளைக ணென்பார்.

தன்னையாக்கிய சச்சந்தனைக் கொன்ற பின்னும் கட்டியங் காரன் அரசாண் டிருந்தமைகருதி, நஞ்சைக் குடித்தாலும் தவம் நின்றால் நவையின்றாமாயிருந்த தென்றார். தாமரைவியூகம் வகுத்து அதனுள்ளேநின்றும் அவன்பட்டமை கருதி, அஞ்சி யொளித்தாலும் தவம் மாண்டால் அரணில்லையாயிருந்ததென்றார். இவையிரண் டானும் கட்டியங் காரனிருவினையையும் வியந்தார். கட்டியங்காரன் இவனைச் சிறைசெய்து யானைக்கு இடக்குறித்தமை கருதி, தவமிக்கார் கோட்டிடையினுமுட்பட உய்வாராயிருந்தா ரென்றார். இதனால், சீவகனது நல்வினையை வியந்தார். ஆதலால், தவஞ்செய்தார்க்கும் சிறிது தீவினையால் இடர் வந்தவிடமெங்கும் களைகணாவது அறக்கடவுளேயாயிருத்தலின், அதனையுடையார் அஞ்சுதலிலராயிருந்தாரென் பாரென்க. களைகண், [1]‘முதுகண்’ என்றாற்போலும் வழக்கு. முன்னிற்றீவினை தவஞ்செய்தார்க்கும் இடையே நுகரவேண்டும்.

(இ-ள்.) என்பார்; என்பாராயினாரென்க. (180)

2557. நஞ்சு-விடம். தவம் நின்றால் நவையின்று. தவம் உலந்தால் அஞ்சி ஒளித்தாலும் அரணில்லை. தவமிக்கார் உய்வர். குஞ்சரத்தின் கோட்டிடையும் உய்வரென்றது, சீவகன் குணமாலையைப் பிழைப்பித் தற்காக அசனிவேகத்தின் கோட்டிடையில் நின்று பொருதமையைக் குறித்தது. அறனைக்களைகணாகவுடையார் அஞ்சலிலர்.

(உரை.) [1]முதுகண்-பாதுகாப்பாக இருக்கும் முதியவர்; “முற்றிழை மகளிர்க்கு முதுக ணாமென” (பெருங்.1.36:198); இச்சொல் சிலாசா ஸனங்களிலும் காணப்படுகிறது.

(வேறு)

2558. முரல்வாய சூற்சங்க முடமுட் டாழை முகைவிம்மும்
கரைவாய முத்தீன்று கானன் மேயுங் கடற்சேர்ப்பன்
உரைவாய நகர்பரவப் போகி யொண்பொ னெயில்சூழ்ந்த
விரைவாய பூம்பிண்டி வேந்தன் கோயிற் கெழுந்தானே.

வளைந்து நிலத்தே வீழ்ந்த தாழையின்முகை அலரும் கரையை இடத்தேயுடைய கானலிலே சங்கு முத்தையீன்று வருத்தமின்றித் தானேபோய் மேயுமெனவே, தன்பிள்ளைக்குச் செவிலியாய் அம்முகை வளர்க்குமென்று கருதிற்றென்பதும் ஒன்று தோன்றியவாறு காண்க; [1]சங்கு தாழையின் முகைக்கு உவமையாதலின். உரையிடத் தனவாகிய நகர்; "நிலநாவிற் றிரிதரூஉம்" (*கலி.* 35) என்றாற்போல. தெய்வத்தன்மையால் விரையை மாறாமல் இடத்தேயுடையவாகிய பிண்டி.

(இ-ள்.) சேர்ப்பன், நகரைவலமாகப் போய்ப் பின்பு வேந்தன் கோயிலுக்குப் போயினானென்க. *(181)*

2559. அருகு மயிலகவ வன்ன மேங்கக் குயில்கூவக்
குருகு பொறையுயிர்க்குங் கொடுமுட் டாழை வெண்டோட்டு
முருகு பொறையுயிர்க்கு மொய்பூங் காவிற் படைநீக்கித்
திருகு கனைகழலான் செம்பொற் கோயில் சேர்ந்தானே.

அருகே நின்று அகவ ஏங்கக் கூவக் குருகினம் ஈனும் காவெனவே, அக்குருகின் வருத்தத்திற்கு அவையும் வருந்தின வென்பது தோன்றிற்று. தாழை தோட்டிற்சுமந்திருந்த தேனாகிய பாரத்தைச்சொரியும்கா.

(இ-ள்.) கழலான், காவிலே படையை நிறுத்திக் கோயிலைச் சேர்ந்தானென்க. *(182)*

2558. முரல்வாய-ஒலிக்கின்ற வாயையுடைய. முடமுள் தாழை முகை-வளைந்த முள்ளையுடைய தாழையின் மொட்டு. விம்மும்-அலருகின்ற. கானல்-கடற்கரைச்சோலையில். சேர்ப்பன்: சீவகன். நகர், தன்னைப்பரவ பொன்எயில்-பொன்மதில். பிண்டி வேந்தன் கோயிற்கு-அருகதேவனது கோயிற்கு.

(உரை.) [1]*சூளா.* நாட்டுச். 14, மந்திர. 17.

2559. ஏங்க-ஒலிக்க. குருகு-நாரை. பொறையுயிர்க்கும்-ஈனுகின்ற. வெள்ளிய தோட்டினின்றும். முருகுபொறை யுயிர்க்கும்-தேனை ஈனுகின்ற. படை-சேனை. கழலான்: சீவகன்; எழுவாய்.

2560. திறந்த மணிக்கதவந் திசைக ளெல்லா மணந்தேக்கி
மறைந்த வகிற்புகையான் மன்னர் மன்னன் வலஞ்செய்து
பிறந்தே னினிப்பிறவேன் பிறவா தாயைப் பெற்றேனென்
றிறைஞ்சி முடிதுளக்கி யேத்திக் கையாற் றொழுதானே.

அரசன் வருங்காலத்துப் பிறர் புகுதாமற் கதவடைத்து அவனுக்குத் திறத்தலியல்பு. அகிற்புகையால் மணம் தேக்குதலாலே திசைகளெல்லாம் மறைந்தன.

(இ-ள்.) அங்ஙனஞ்சேர்ந்தபொழுது கதவுகள் திறந்தன; திசைகள் மறைந்தன; அவ்வளவிலே மன்னன் வலஞ்செய்து, பிறவாத நின்னைப் பெற்றேனாதலின், இதற்கு முன்பிறந்த யான் இனிப் பிறவேனேயென்று முடிதுளக்கி இறைஞ்சி ஏத்தாநின்று தொழுதானென்க.

'ஏத்தி என்பது நிகழ்காலமுணர்த்திற்று. *(183)*

(வேறு)

2561. திருமறு மார்பினை திலகமுக் குடையினை
அருமறை தாங்கிய வந்தணர் தாதையை
அருமறை தாங்கிய வந்தணர் தாதைநின்
எரிபுரை மரைமல ரிணையடி தொழுதும்.

(இ-ள்.) மார்பினையுடையை; குடையினையுடைய; ஆதி வேதத்தை முற்றக்கற்ற அந்தணர்க்குத் தாதையாந் தன்மையை யுடைய; நீ அங்ஙனமாதலின், நின்னடியைத் தொழுகின்றே மென்றானென்க.

உளப்பாடு, ஒழிந்த மக்களையுங்கருதிற்று; "உம்மொடு வரூஉங் கடதற" (*தொல்.* வினை. 5) ஈண்டு நிகழ்காலமுணர்த்துதல் கால மயக்கு. எரிபுரையுமடியென்றார், பிறவியைச்சுடுதலின்; மலர்மே லேற்றுதலுமாம். *(184)*

2560. கதவம் திறந்தன அகிற்புகையால் மணம்தேக்கித் திசைக ளெல்லாம் மறைந்தன. மன்னன்-சீவகன். பிறவாதாயை-பிறவாத உன்னை; என்றது அருகனை. *மு: மேரு.* மன்னனுந். 67; *சூளா.* இரத. 61.

2561. திருமறு மார்பினை-திருமகளாகிய மறுவையுடைய மார்பினை உடையாய். திலகம்-மேலாதல்; சீவக. 3001. அந்தணர்க்குத் தாதையாகவுள்ளாய். எரிபுரை மரைமலர்: சீவக. 2741; மரை-தாமரை; முதற்குறை.

(மேற்.) அடி, 4: கல். 'திங்கண்முடி' 32, மயில்.

2562. உலகுணர் கடவுளை யுருகெழு திறலினை
நிலவிரி கதிரணி நிகரறு நெறியினை
நிலவிரி கதிரணி நிகரறு நெறியைநின்
அலர்கெழு மரைமல ரடியினை தொழுதும்.

(இ-ள்.) கடவுட்டன்மையையுடைய; அநந்தவீரியத்தை யுடைய; சுக்கிலத் தியானத்தையுடைய; நீயங்ஙனமாதலின், நின்னடியைத் தொழுதுமென்றானென்க.

நிலவின்கதிரையொத்த நெறி. அணி, உவமவுருபு. *(185)*

2563. மறுவற வுணர்ந்தனை மலமறு திகிரியை
பொறிவரம் பாகிய புண்ணிய முதல்வனை
பொறிவரம் பாகிய புண்ணிய முதல்வநின்
நறைவிரி மரைமலர் நகுமடி தொழுதும்.

திகிரி-அறவாழி. இந்திரியங்கட்கு வரம்பாகிய முதல்வனென்றது, அவற்றிற்கு அவ்வருகு பட்டிருக்கின்ற முதல்வனென்றவாறு.

(இ-ள்.) உணர்ந்தாய்; திகிரியையுடையாய்; புண்ணியத் திற்குக் காரணமான தன்மையையுடையை; அத்தன்மையை யுடையவனே! நின்னடியைத் தொழுதுமென்றானென்க.

இவைமூன்றும் தாழம் பட்ட ஓசையும் முடுகியலுமாய் ஒருபொருள் மேல் மூன்றடுக்கிக் கந்தருவமார்க்கத்தான் இடை மடக்கிய தேவபாணித்தாழிசைக் கொச்சகவொருபோகு. *(186)*

(வேறு)

2564. நந்தா விளக்குப் புறமாகென நான்கு கோடி
நொந்தார்க் கடந்தான் கொடுத்தான்பின்னை நூறு மூதூர்
கந்தார் கடாத்த களிறுங்கொடித் தேர்க ணூறும்
செந்தா மரைமே னடந்தானடி சேர்த்தி னானே.

(இ-ள்.) நொந்தார்க்கடந்தோன், இறைவற்கு விளக்குப் புறமாக வென்று நூறூரையும், பூசனைக்கு நான்குகோடி பொன்னையும்

2562. கடவுளை-கடவுட்டன்மையையுடையாய். திறல்-வீரியம். கதிரணி-கதிரை ஒத்த. நெறி-சுக்கிலத்தியானமாகிய நெறி.

2563. மறு-குற்றம். மலத்தை அறுக்கின்ற திகிரியையுடையாய்; மலம்-குற்றம்; திகிரி-தருமசக்கரம். பொறி-இந்திரியங்கள். நறை-தேன். மலரைநகும்அடியைத்தொழுதும்; நகும்-இகழும்.

2564. நந்தாவிளக்கு-அவியாவிளக்கு; *சீவக.3144.* விளக்குப் புறம்-விளக்கெறிப்பதற்காக அளித்த கொடை. கடந்தோன்: சீவகன். தாமரைமேல்நடந்தானடி-அருகன்பாதத்திற்கு.

கொடுத்தான்; கொடுத்த பின்னரும் சேவித்தற்கு, நூறுகளிற்றையும், நூறுதேரையும் அவனுக்குச்சேர்த்தினானென்க. (187)

2565. வாடாத மாலை மணிமாலைபொன் மாலை முத்த
நீடார மாலை நிழன்மாண்ட பவழ மாலை
மாடார்ந் திழியு மருவிம்மலர் பொற்ப வேற்றிக்
கூடார்க் கடந்தான் வலங்கொண்டிடஞ் சென்று புக்கான்.

நீடு ஆரம்-சந்தனம்; தாமம் பாடமாயின், ஒழுங்காம். மாடு-பக்கம்.

(இ-ள்.) கூடார்க்கடந்தான், வாடாதமாலைகளிற்றாழும் மணிமாலை முதலியவற்றையும் மலரையும் திருவடிமேலேற்றி வலஞ்செய்துபோய்த்தன்கோயிலிடத்தே புக்கானென்க. (188)

(வேறு)

2566. உலமரு நெஞ்சி னொட்டா மன்னவ ரூர்ந்த யானை
வலமருப் பீர்ந்து செய்த மணிகிளர் கட்டிலேறி
நிலமகள் கணவன் வேந்தர் குழாத்திடை நிவந்தி ருந்தான்
புலமகள் புகழப் பொய்தீர் பூமகட் புணர்ந்து மாதோ.

(இ-ள்.) நிலமகள்கணவன், நாமகள் புகழத் திருமகளைப் புணர்ந்து வேந்தர்திரளிலே சிங்காசனத்தில் ஏறியிருந்தானென்க.

'நிவந்து' என்றார், அரசரில் தான் மேலாயிருத்தலின். (189)

2567. எத்துணைத் தவஞ்செய் தான்கொ லென்றெழுந் துலக மேத்த
வித்திய புகழி னாற்கு விருந்தர சியற்றி நாடும்
ஒத்தன னல்கித் தன்னை யுழந்தனள் வளர்த்த தாய்க்குச்
சித்திரத் தேவிப் பட்டந் திருமக னல்கி னானே.

2565. முத்தமாலை. நிழல் மாண்ட-ஒளி மாட்சிமைப்பட்ட. மாடு ஆர்ந்து-மலையின் பக்கத்தே பொருந்தி. பொற்ப-அழகுபட. கூடார்க் கடந்தான்-பகைவரைவென்றசீவகன். இடம்-தன்அரண்மனையில்.

2566. உலமருநெஞ்சின்-அலமருகின்ற மனத்தையுடைய. யானையின்மருப்பையீர்ந்து; ஈர்ந்து-அறுத்து. கணவன்: சீவகன். நிவந்து-உயர்ந்து. புலமகள்-நாமகள்; புலம்-அறிவு. பூமகள்-திருமகளை.

2567. எத்துணைத்தவம்செய்தான்கொல் என்று உலகம் ஏத்த; "இவன் தந்தை.... என்னுஞ் சொல்" (குறள்.70.) புகழினாற்கு: கந்துக் கடனுக்கு. விருந்தரசு-புதிய அரசுரிமையை. ஒத்தனவற்றை நல்கி.

(இ-ள்.) திருமகன், இவன் எவ்வளவு தவஞ்செய்தானென்று உலகமேத்தும்படி கந்துக்கடனுக்கு இதற்கு முன்பில்லாத அரசுரிமையை வலியக்கொடுத்து நாட்டையும் நல்கித் தன்னை வருந்தி வளர்த்த சுநந்தைக்கு நன்றாகிய தேவியென்னும் பட்டத்தையும் நல்கினனென்க.

''அந்த ணாளர்க் கரசுவரை வின்றே" (தொல். மரபு.82) என்பதனால், அந்தணரொழிந்த இருவர்க்கும் முடியுடைவேந்தராதற்றன்மை இன்மையின், ஈண்டு அரசளித்தது குறுநிலமன்னர்க்குரிய அரசாயிற்று. (190)

2568. இனக்களி யானை மன்ன ரிளவுடை யானென் றேத்தத்
தனக்கிளை யானை நாட்டித் தான்றனக் கென்று கூறிச்
சினக்கிளி யானை மன்னர் மகளிரைச் சேர்த்தி நம்பன்
மனக்கினி துறைக வென்று வளங்கெழு நாடு மீந்தான்.

(இ-ள்.) நம்பன், நந்தட்டனை மன்னரெல்லாம் இளவுடையானென் றேத்தும்படி இளவரசாக்கி, அவன்றான், இரத்தலறியாதவன், எனக்கு நீங்கள் இக்காரியத்தைச் செய்தல்வேண்டுமென்று இரந்துகொண்டு கூறிக் குறுநில மன்னர் மகளிரை நபுலற்கும் விபுலற்கும் மணஞ்சேர்த்தி, இனி நீங்கள் மனத்திற்கு இனிதாக உறைவீரென்று கூறி அவர்க்கு நாடுகளையும் கொடுத்தானென்க.

நபுலனை, "காமம்போற் காளை மீண்டான்" (சீவக.2259) என்றும், விபுலனை, "உணராவ னின்றான்" (மேற்படி. 2265) என்றும் அவர் படாமை கூறுதலின், அவருக்கு இந்த வரிசைகொடுத்தா னென்று கூறுதல் தேவருக்குக் கருத்தாம். அது மன்னர்மகளிரையென்ற பன்மையானுமுணர்க. அன்றி, விபுலன் பட்டானென்று கூறுவார் நம்பனென்றது நபுலனையாக்கி அவனுக்கு மகளிரைச் சேர்த்தியென்ப. (191)

தன்னை உழந்தனளாய் வளர்த்த தாய்க்கு; சுநந்தைக்கு. சித்திரம்-நன்மை. தேவிப்பட்டம்: சூளா. மந்திர. 73, அரசியற். 417. திருமகன்-சீவகன்; எழுவாய்.

2568. மன்னர்-சிற்றரசர். இளவுடையான்-இளவரசன். தனக்கு இளையானை யென்றது நந்தட்டனை. நாட்டி-இளவரசாக்கி. தான்-சீவகன்றான். தனக்கென்று கூறி-தனக்கு இக்காரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று சிற்றரசரிடம் இரந்துகூறி. மன்னர்-சிற்றரசருடைய. சேர்த்தி-நபுலவிபுலற்கு மணம் புணர்த்தி. நம்பன்-சீவகன்; எழுவாய். மனத்திற்கு இனிதாக.

2569. ஆழ்கடல் வையத் தில்லா வருநிதி யரசு நல்ல
சூழ்மணி யாழி செம்பொற் சூட்டொடு கண்ணி காதற்
றோழர்கட் கருளித் தொல்லை யுழந்தவர் தம்மைத் தோன்ற
வாழ்கென நிதியு நாடு மன்னவன் கொடுப்பித் தானே.

(இ-ள்.) மன்னவன், காதற்றோழர்கட்கு உலகில் வேறு சிலர்க்கில்லாத பழைய அரசையும் ஏனாதிமோதிரத்தையும் செம்பொனாற்செய்த பட்டத்தையும் கண்ணியையும் நிதியையு மருளி, அவர்களையொழியத் தனக்கு உழந்தவர்களைத் தோன்ற வாழ்கவென்று கூறி அமைச்சரைக்கொண்டு நிதியையும் நாட்டையும் கொடுப்பித்தானென்க. *(192)*

2570. வளர்த்தகைத் தாயர் தம்மை வருகென வருளித் தங்கள்
கிளைக்கெலாஞ் சிறப்புச் செய்து கேட்டவர் மருள வைந்தூர்
விளைத்துள கெடாத வைக லாயிர மிறப்பித தண்டக்
கொளக்கொடுத் தயாவு யிர்த்தான் கொற்றவ னென்ப வன்றே.

(இ-ள்.) கொற்றவன், தன்னைவளர்த்த செவிலித்தாயரை வருகவென்று அழைத்து அவர்கள் சுற்றத்திற்குச் சிறப்புச்செய்து அவர்கள்தாங்கள்கொள்ளும்படி உலகில் விளைதற்குள்ளனவற்றை யெல்லாம் விளைவித்து நாடோறும் ஆயிரம் பொன்னிறுப்புத் தண்டக் கெடாத ஊர்கள் ஐந்தைக் கேட்டவர் மருளக்கொடுத்து இளைப்பாறினானென்க. *(193)*

2571. கைத்தல மந்தி கொண்ட கைமகப் போன்று தன்கட்
பத்திமைவிடாது மேனாட் படைக்கல நவின்ற பொற்றேர்
மைத்துன மன்னர்க் கெல்லாம் வளநிதி மணிசெய் மான்றேர்
தத்துநீர் மிசைச்சென் மாவுந் தவழ்மதக் களிறு மீந்தான்.

2569. ஆழி-ஏனாதிமோதிரம்; *சீவக. 2168,* அடிக். சூட்டு-பட்டம். கண்ணி-முடி மாலையையும். தோழர்கட்கு-பதுமுகன் முதலிய நண்பர் களுக்கு. தொல்லை உழந்தவர் தம்மை-முதலில் தனக்காகத் துன்ப முற்றவர்களை. மன்னவன்-சீவகன்; எழுவாய்.

2570. கைத்தாயர்-செவிலித்தாயர். தங்கள்கிளைக்கெலாம்-அவர் களுடையஉறவினர்க்கெல்லாம். உளவிளைத்து, வைகல்ஆயிரம்இறுப்புத் தண்டக்கெடாதஊர்ஐந்தைக்கொளக்கொடுத்து; உளவிளைத்து-உலகில் உள்ளனவற்றையெல்லாம் விளைவித்து. (பி-ம்.) 'ஆயிரமீடுகண்ட.' அயாவுயிர்த்தான்-இளைப்பாறினான்.

2571. கைமகப்போன்று-ஒழுக்கத்தையுடைய இளைய குரங்கைப் போல. பத்திமை-பத்தி. மைத்துனமன்னர்க்கெல்லாம்-உலோகபாலன்,

(இ-ள்.) மந்தியைக் கையாலே தழுவிக்கொண்ட ஒழுக்கத்தை யுடைய மகப்போலே தன்கட் புத்தியை விடாதே நவின்ற மன்னர்க்கு நிதிமுதலியவற்றை யீந்தானென்க.

உம்மை விரிக்க. "மகவும் பிள்ளையும் பறழும் பார்ப்பும், அவையு மன்னவப்பாலான" (தொல். மரபு. 14) என்றார். (194)

2572. கோமகன் கோல மான்றேர்க் கோவிந்த னென்னுங் கொய்தார்
மாமற்கு மடங்க லாற்றற் கட்டியங் காரனென்ற
தீமக னுடைய வெல்லாந் தேர்ந்தனன் கொடுத்துச் செல்வன்
ஓவலில் கறவை யொத்தா னுலோகபா லற்கு மாதோ.

(இ-ள்.) சீவகன், கோவிந்தனென்றுமாமற்குக் கட்டியங்காரனுடைய பொருள்களெல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து கொடுத்துச் செல்வனாகிய உலோகபாலனுக்குச்சுரபியை யொத்தானென்க. (195)

2573. பேரிடர் தன்க ணீக்கிப் பெரும்புணை யாய தோழற்
கோரிடஞ் செய்து பொன்னா லவனுரு வியற்றி யூரும்
பாரிடம் பரவ நாட்டி யவனது சரிதை யெல்லாம்
தாருடை மார்பன் கூத்துத் தான்செய்து நடாயினானே.

(இ-ள்.) தாருடைய மார்பன், தன்கணிடரைநீக்கித் தெப்பமாகிய சுதஞ்சணனுக்கு ஒரு கோயிலைச்செய்து அவன் வடிவைப் பொன்னாலியற்றி ஓரூரையும் நிலைபெறுத்தி அவன்சரிதத்தைத் தான் ஒரு நாடகமாகச் செய்து நடத்தினானென்க. (196)

2574. ஊன்விளை யாடும் வைவே லுறுவலி சிந்தித் தேற்பத்
தான்விளை யாடி மேனா ளிருந்ததோர் தகைநல் லாலைத்
தேன்விளை யாடு மாலை யணிந்துபொற் பீடஞ் சேர்த்தி
ஆன்விளை யாடு மைந்தூ ரதன்புற மாக்கி னானே.

விசயன் முதலாயினார்க்கெல்லாம். அடி.1-2:; "மரனிவர் குரங்கின் மகக் கோட் போல, நிலைமையொடு திரிதரு நீதியனாகி" (பெருங்.1-36:53-4.)

2572. கோமகன்-சீவகன். மாமற்கு-மாமனுக்கு. தேர்ந்தனன்-ஆராய்ந்து. செல்வனாகிய உலோகபாலனுக்குக்கறவை ஒத்தான். ஓவலில் கறவை-இடைவிடாது பொழிகின்ற சுரபி.

2573. தன்கண்பேரிடரைநீக்கி. புணை-தெப்பம். தோழற்கு-சுதஞ்சணனுக்கு. பாரிடம்பரவ-பூமியிலுள்ளவர் புகழும்படி. தாருடை மார்பன்-சீவகன்; எழுவாய். கூத்து-நாடகம். நடாயினான்-நடத்தினான்.

2574. ஊன்-மாமிசம். உறுவலி-மிக்கவலியுடைய சீவகன்; எழுவாய். மேனாள் தான் விளையாடியிருந்த ஆலை; ஆல்-ஆலமரம்.

(இ-ள்.) உறுவலி, இனிப்பெறாதார் யாரென்று சிந்தித்து, மேனாள் தான் விளையாடியிருந்த ஆலத்திற்கு இதற்குச் செய்யும் உபகாரம் இதுவென்று அதற்கேற்ப மாலையையணிந்து பீடத்தைச் சேர்த்தி ஐந்தூரை அதற்கு இறையிலியாக்கினானென்க.

அதனிழலிலே பசுக்கள்கிடத்தல் அதற்கு அறமாகுமென்றும், அவற்றின்பால்அதற்குச்சொரிதல்தகுமென்றுங்கருதி, 'ஆன்விளையாடு மைந்தூர்' என்றார். *(197)*

(வேறு)

2575. கொட்ட மேகம ழுங்குளிர் தாமரை
மொட்டின் வீங்கிய வெம்முலை மொய்குழல்
அட்டுந் தேனழி யும்மது மாலையார்
பட்ட மெண்மரும் பார்தொழ வெய்தினார்.

இன், பொரு. தேனினமொய்க்குங்குழல். அழியும் மதுவைச் சொரியும் மாலை.

(இ-ள்.) முலையினையும் கொட்டமே கமழுங் குழலினையு முடைய மாலை யாரெண்மரும் பார்தொழும்படி பட்டமெய்தினா ரென்க. *(198)*

2576. பஞ்சிசூ ழல்குற் பல்வளை வீங்குதோள்
வஞ்சி நுண்ணிடை வம்பணி வெம்முலை
விஞ்சை யன்மகள் சீறடி வீழ்ந்தனர்
அஞ்சி லோதிய ரும்பவிழ் கோதையார்.

ஆன்-பசுக்கள். சீவகன் இளமையில் தான் விளையாடிக்கொண்டிருந்த ஓர் ஆலமரத்திற்குச் செய்யுமுபகாரமாக அதற்கு ஏற்ப மாலையை யணிவித்தானென்பது முதலிய செய்திகள், துன்பக் காலத்தில் தன்னை ஏற்றிக்கொண்டு வந்து இளைப்பால் இடைவழியில் இறந்துபோன பெண்யானை ஒன்றற்கு உதயணன் மாடஞ்சமைப்பித்தான் என்பது முதலிய செய்தியை ஒத்துள்ளன; *பெருங்.4.3: 10-46.*

2575. கொட்டமே கமழும் குழல்; "கொட்டமே கமழுங் குழலாள்", "கொட்டமே கமழுங் கொள்ளம்பூதூர்" *(தே. திருஞா. கோயில். 2, கொள்ளம். 1.)* தாமரைமொட்டைபோலவீங்கிய; வீங்கிய-பெருத்த. அழியும் மதுவை அட்டும் மாலையார்; அட்டும்-சொரிகின்ற. எண்மரும் பட்டத்தை எய்தினார்; எண்மர்-காந்தருவத்தை முதலிய மனைவியரெண்மர்.

2576. பஞ்சி-துகில்; ஆகுபெயர். வம்பு-கச்சு. விஞ்சையன் மகள்: காந்தருவதத்தையினுடைய. அம் சில் ஓதி-அழகிய சிலவாகிய கூந்தற்பிரிவு. கோதையார்-குணமாலை முதலிய எழுவர்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் பட்டமணிந்த பின்பு குணமாலைமுதலிய எழுவரும் அல்குன்முதலியவற்றையுடைய தத்தையை வணங்கினாரென்க. *(199)*

2577. வீடி லைந்தரைக் கோடி விருத்திமேல்
நாடி யாயிர நாடொறு நங்கைமார்க்
காடு சாந்தடி சிற்புற மாக்கினான்
கோடு வாலொளிக் குங்குமக் குன்றனான்.

கோடு வால் ஒளி-நுடங்குகிற அழகிய ஒளி.

(இ-ள்.) குன்றனான், நங்கைமார்க்கு ஐந்தரைக்கோடி பொன் விடுதலில்லாத நாடுகளைச் சீவிதமாகவிட்டு, அதன்மேலே அவர்க்கு அண்ணிதாக வேண்டுமென்று நாடிச் சாந்துக்கும் அடிசிலுக்கும் நாடோறும் ஆயிரம்பொன்னுக்கு இறையிலியாக்கினானென்க. *(200)*

2578. ஆனை மும்மத மாடிய காடெலாம்
மானை நோக்கியர் வாய்மது வாடின
வேனன் மல்கிவெண் டேர்சென்ற வெந்நிலம்
பானன் மல்கிவெண் பாலன்னம் பாய்ந்தவே.

மான் நைகின்ற நோக்கியர்.

(இ-ள்.) இவன்திருத்துதலின், ஆனைதிரிந்த காடுகளெல்லாம், கணவரோடு கூடிய மகளிர் கொப்புளித்த மதுவையாடின; பேய்த்தேர் பரந்த நிலமெல்லாம் பானல் பூத்துப் பால்போலும் அன்னம் பரந்தனவென்க.

"புறவே, ஒள்ளிழை மகளிரொடு மள்ளர் மேன" *(பதிற்.13)* என்றார் பிறரும். *(201)*

2577. வீடில்-விடுதலில்லாத. விருத்தி-சீவிதம்; சீவிப்பதற்காக விட்ட நிலம்; *சீவக.1374*, அடிக். சாந்துக்கும் அடிசிற்கும் நாடொறும் ஆயிரம்புறமாக்கினான். புறம்-இறையிலிநிலம். (பி-ம்.) 'கோடுவாளொளி'. குன்றனானன்: சீவகன்.

2578. ஆடிய-திரிந்த. மானை; ஐ, அசை யெனலுமாம். மது-கள். வேனல்-வேனிற்காலம்; "வேனலானையுரித்து" *(தே. திருநா. கடவூர்.3)*; "இளவேனல் வந்ததால்", "வேனற்பாணிக் கலந்தாள்" *(சிலப். 8, இறுதி வெண்பாக்கள்)*; "இளவேனல் வந்தெதிர்" *(நள. சுயம். 21.)* வெண்டேர்-வெள்ளிய பேய்த்தேர். வெந்நிலம்-பாலை நிலம். பானல்-குவளை. பால்போலும் அன்னப்பறவை. இப்பாடலில் சீவகன் காடு கெடுத்து நாடாக்கியதைக் கூறினார்.

2579. மாரி மல்கிவ ளங்கெழு மண்மகள்
வாரி மல்கிவ ரம்பில ளாயினாள்
ஆரி யாவடி சிற்றளியா னெய்வார்ந்
தேரி யாயின வெங்கணு மென்பவே.

(இ-ள்.) இவன்செய்கின்ற அறத்தின் மிகுதியாலே, திங்கண் மும்மாரி பெய்து உலகம் விளைவுமிக்குத் தன் எல்லையைக் கடந்தது; அதன்மேலாக மடைப்பள்ளியினின்றும் நெய்யொழுகுதலாலே எவ்விடமும் எரியாயினவென்க.

எனவே பசுக்கள் மிகப் பால்பொழிந்தனவென்றார். (202)

2580. ஏக வெண்குடை யின்னிழற் றண்ணளி
மாக மாய்க்கட லெல்லை நிழற்றலாற்
போக பூமியும் பொன்கிளர் பூமியும்
நாகர் நாகமு நாணி யொழித்தவே.

(இ-ள்.) இன்னிழற்குடை மாகத்திலே தீண்டத் தண்ணளியாலே உலகை நிழற்றலால், இதற்கு உத்தரகுருவும், பொன்னுலகும், நாகருடைய நாகலோகமும் நாணித் தம்பெருமையைக் கைவிட்டன வென்க. (203)

2581. வண்டு மேய்ந்து வரிமுரல் பூஞ்சிகைக்
கெண்டை வென்றகண் ணார்களுங் கேள்வரும்
உண்டு மூத்திடை யூறிலர் சேறலாற்
பண்டை யூழியிற் பார்மலி வுற்றதே.

(இ-ள்.) மகளிரும் மைந்தருநுகர்ந்து முறையே முதிர்ந்து மக்கட்கு விதித்த ஆயுளில் இடையூறின்றிச் சேறலாலே, பார் பண்டையூழி போலே மலிவுற்றதென்க.

வரி-பாட்டு. பண்டையூழி-[1]கிருதயுகம். (204)

2579. மாரி-மழை. மண்மகள்-பூமி. வாரிமல்கி-விளைவுமிக்கு. ஆரியா-அதற்கு மேலாக. அடிசிற்றளியான்-மடைப்பள்ளியினின்றும்.

2580. தண்ணளியால் நிழற்றலால். போகபூமி-உத்தரகுரு. பொன் கிளர்பூமி-சுவர்க்கம். நாகருடைய நாகம்; பவணலோகம். ஒழித்த-தம் பெருமையைக் கைவிட்டன. உத்தரகுருவும் பவண லோகமும் இன்பத்திற் சிறந்தவையென்பர்.

2581. வரிமுரல்-பாட்டை ஒலிக்கின்ற கெண்டை-கெண்டை மீனை. கேள்வர்- கணவர். உண்டு-இன்பம் நுகர்ந்து. மூத்து-மூப்புற்று. இடையூறிலராய்ச்சேறலால். பண்டையூழி-முதலூழியாகிய கிருதயுகம். மலிவுற்றது-சிறப்புற்றது.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'திரேதாயுகம்.'

(வேறு)

2582. செருநாடு செஞ்சுடர்வேற் றிருகு செம்பொற் கனைகழற்கால்
திருநாடு தேம்பைந்தார்ச் செல்வன் செவ்வி பெறாதொழிந்து
பெருநாட் டருங்கலங்கள் சுமந்து பேரு மிடம்பெறாஅ
தொருநாட் டரசுணங்க வுரவோன் கொற்ற முயர்ந்ததே.

(இ-ள்.) செருவை நாடும் வேலினையும், காலினையும், திருமகணாடும் தாரினையுமுடைய செல்வனது சமயத்தைப் பெறாமையினாலே காட்சியொழிந்து வேற்றுநாட்டிற் கலங்களைச் சுமந்து அசையுமிடம்பெறாதே ஒரு நிலையிலேநின்று அரசுணங்கும் படி அவன்வெற்றியுயர்ந்ததென்க.

நாட்டு-நிலை; இனி, ஒருநாட்டுக்கு வேண்டும் அரசனென்றுமாம். (205)

(வேறு)

2583. வலையவர் முன்றிற் பொங்கி வாளென வாளை பாயச்
சிலையவர் குரம்பை யங்கண் மானினஞ் சென்று சேப்ப
நிலைதிரிந் தூழி நீங்கி யுத்தர குருவு மாகிக்
கொலைகடிந் திவற லின்றிக் கோத்தொழி னடாத்து மன்றே.

(இ-ள்.) அவன், முன்றிலிலே வாளை பாயக் குரம்பையிலே மானினம் தங்கக் கொலைகடிந்து மக்கட்குப் பேராசையுமின்றாக நடாத்துமென்க.

இவ்வூழியிலே உலகம் தன்னிலைதிரிந்து நீங்கி உத்தர குருவுமாகவெனத் திரித்து, நடாத்துமென்பதனோடு முடிக்க. (206)

2582. செருநாடும்வேல்-போரைவிரும்புகின்ற வேல். திருநாடும் தார்-திருமகள் விரும்புகின்ற மாலை. வேலையும் காலையும் தாரையுமுடைய செல்வன்; சீவகன். செல்வனுடைய செவ்வியைப் பெறாது; செவ்வி-சமயம். பெறாது-பெறாமையால். பேரும் இடம் பெறாஅது-பெயர்தற்கு இடம்பெறாமல். ஒருநாட்டு-ஒரே நிலையில். உணங்க-வருந்த. உரவோன் கொற்றம்-சீவகனுடைய வெற்றி-கொற்றமென்பதற்குஅரசவுரிமையென்றும்பொருளுண்டு; *சீவக.204*, அடிக்.

2583. வலையவர் முன்றில்-வலைஞருடைய முற்றத்திலே. வாளென வாளைபாய; *சீவக.1180*; "வாளைவாளிற்பிறழ" (*நற். 390*); "வாளை பிறழுங்கயங்கடுப்ப... ஆடினார்" (*பு-வெ.147*); "வாளென வாளைகள் பாய" (*கம்ப. பம்பை. 22.*) சிலையவர்-வேடருடைய. குரம்

(வேறு)

2584. கதங்கனல் யானை நெற்றிக் கட்டிய பட்ட மேபோல்
மதங்கமழ் கோதை யல்குன் மனாக்கிடந் திமைத்துக் காமப்
பதம்பல பார்க்குஞ் சாயற் பாவைமற் றநங்க மாலை
விதம்படக் கருதி மாதர் விளைத்தது விளம்ப லுற்றேன்.

யானையி னெற்றியிற் பட்டம்போலே அல்குலிலே மணிகிடந்தி மைக்கப்பட்டுக் காமத்தையுண்டாக்கும் செவ்வி பலவற்றையும் நோக்கும் பாவை. மதம்-தேன். கோதையையும் சாயலையுமுடைய பாவை. இமைப்பவும் பாடம். பாவையென்றது தேசிகப் பாவையை. மற்று ; வினைமாற்று.

(இ-ள்.) அவள், அநங்கமாலை கூற்றிலே தான்படவே இவற்குக் காதல் விளையுமென்றுகருதிக் காதலை விளைத்தமை கூறலுற்றேனென்றானென்க.

என்பது, பதுமையாருடன்கூட அழைத்துக்கோடல் முறைமை யன்மையிற் பின்பு அழைக்கக் கருதியிருந்த தேசிகப்பாவை, சீவகன் தன்னிடத்து அன்பின்மையின், தன்னை மறந்தானாகக்கருதித் தானே வந்தவள், சீவகன் கருத்தறியாதே அவன் அநங்கமாலையை உட்கொண்டிருப்பானாகக் கருதி அவள் தோழி ஓலைகொண்டு வந்தாளாக நடித்ததொரு செய்தியைக் கூறுகின்றாரென்றவாறு ; "தானுடை முல்லை யெல்லாந் தாதுகப் பறித்திட்டானே" (சீவக. 686) எனவே கட்டியங்காரன் புணர்ந்தமை பொற்றாம். அதனால், சீவகன் அவளைப் புணர்ந்தானாக மேற்கூறுதல் தேவர்க்குக் கருத்தன் றென்பதுணர்க. (207)

பையங்கண்-சிறுகுடிசையிடத்து. சேப்ப-தங்க. ஊழிநிலைதிரிந்து நீங்கி. இவறலின்றி-பேராசையில்லாமல். அடி.1-4: "வலைஞர் முன்றின் மீன் பிறழவும்....கொலை கடிந்துங் களவு நீக்கியும்" (பட்.197-9.) உத்தரகுருவுமாகிக் கோத்தொழில் நடாத்தும்: "உத்தர குருவினொப்பத் தோன்றிய" (சிலப். 2:10) ; "உத்தர குருவி னொளியொத் தன்றால், வித்தக வீரன்விறற்படை வீடு" (பெருங். 1-57: 116-7.)

2584. கதம்-கோபம். கோதை-கூந்தல்; பூமாலையெனலுமாம். மனா-மணி; 'மணவு என்னும் செய்யுட் செய்யுட்சொல் விகாரமாயிற்று' (சீவக.2781, ந;) "மனவே ரல்குன் மடந்தை" (பொருளியல்.) காமப்பதம்-காமத்தை யுண்டாக்கும் செவ்வி. பாவை: தேசிகப்பாவை; இவள் பதுமையின தோழி; சீவகனாற் காதலிக்கப்பட்டவள். கருதி-சீவகனுக்கு காதலுண்டாகுமென்றெண்ணி. மாதர்: தேசிகப்பாவை.

(வேறு)

2585. ஈர்ந்தண் கோதை யிளையார்கு ழாத்
திடையா ளெங்கோ னடிசேர்வலென்
றார்ந்த செந்தா மரைமுகத் தினா
ளடிகள் வந்தீங் ககன்கடையுளாள்
சார்ந்த சாயற் றடமாமுலைத்
தையல்வல்லே வருகென்றான்
சேர்ந்து மன்னர் முடி வைரவிற்
றிளைக்குஞ் செம்பொற் செறிகழலினான்.

மன்னர் முடிசேர்தலாலே வைரத்தினொளி திளைக்கும் அடியினான்.

(இ-ள்.) அடிகளே! தாமரைமுகத்தினாளாகிய கோதை சேடியர் திரளிடத்தாளாய்வந்து எம்மரசனைக் காண்பேனென்று தலைவாயிலிலே வந்து நின்றாளென்று வாயிலோனிசைப்ப, அவனும்அவள்விரையவருவாளாக என்றானென்க.

நாமழைப்பதற்கு முன்னே தேசிகப்பாவை வந்தாளென்றுணர் தலின் 'வல்லே வருக' என்றான். அன்றி அநங்கமாலையை வல்லே வருக வென்றானாயின், இனி, அவள் எக்காலத்து வருவாளென்று அவள்வரவை விரும்பியிருந்தானாம்; ஆகவே அவளைத் தீண்டி [1]ஒப்பித்தலின், தனக்கு நிகழ்ந்தவேட்கையைக் கட்டியங்காரற் கஞ்சிக் கரந்திருந்து அவன் அவளை வலிதிற் கொண்டு போதற்கும் பொறுத்திருந்தானாம்; ஆயின், அவன் வீரத்திற்குக் குற்றந்தங்கு மென்றுணர்க. (208)

2586. அருவி லைநன் கலஞ்செய் போர்வை
யன்னநாண வடியொதுங் கிச்சென்
றுருவ மொவ்வா தொசியு நுசுப்
பொல்கிக் கோமா னடி தொழுதபின்

2585. தாமரைமுகத்தினாளாகிய கோதை; தேசிகப்பாவை. இளையார் குழாத் திடையாள் வந்து-தோழியர்கூட்டத்தினளாய் வந்து. கடை-வாயில். கடையுளாள் என்று வாயிலோன் இசைப்ப. தையல்: தேசிபப்பாவை. மன்னர்முடி சேர்ந்து. கழலினான்: சீவகன்.

(உரை.) [1]ஒப்பித்தல்-அலங்கரித்தல்.

2586. அரிய விலையையுடைய போர்வை, நன்கலம் செய் போர்வை என்க; கலம்-ஆபரணம். போர்வையுடன் உருவம் ஒவ்வாது

மருவின் சாயன் மணிமெல்விரல்
கூப்பி யோலை மரபினீட்ட
இரவி யென்ன விளங்குமொளி
யிறைவன் கொண்டாங்கது நோக்குமே.

நல்ல கலத்தைப் புறத்தே காட்டும் போர்வை. ஒசியும்- முறியும்.

(இ-ள்.) சாயல், போர்வையுடனே தன் பழையவுருவ மொவ்வாதபடி அன்னம்நாண நடந்துசென்று நுசுப்பு வளையும்படி வளைந்து கோமானடியை வணங்கினபின்பு விரலைக்கூப்பி முறைமையாலே ஓலையை நீட்ட, அதனை வாங்கிக்கொண்டு வாசிக்கும் இறைவனென்க.

இது, பெயரெச்சம். (209)

2587. (1) அடிகள் கண்டாங் குவந்தருளுக
வநங்க மாலை யடிவீழ்ச்சிமுன்
கொடிய வேலான் கொதித்தரங்கி
னீக்கிக் கோயிற் சிறைவைத்தபின்
கடிசெய் பைந்தார்க் கமழ்மாலைவேற்
கந்து கற்குச் சிறுவயானிப்
படிய னல்காய் பசுமணிகள் வேய்ந்
தோங்கும் பைம்பொற் செறிகழலினாய்.

இதுமுதல், "அறனிழலாய்" (சீவக. 2590) என்னுங் கவியளவும் ஓலைப்பாசுரம்.

மாலை, வேலிற்கடை. அனலைக்காயுமணியும், பசுமணியும் வேய்ந்து.

நாண ஒதுங்கிச்சென்று; உருவம் ஒவ்வாது-தன்பழைய வடிவம் கட்புலனாகாதபடி. கோமான்-சீவகனுடைய. சாயல்: தேசிகப்பாவை. இரவி-சூரியன். இறைவன்: சீவகன். கொண்டு-அவ்வோலையைக் கொண்டு.

2587. அடிகள்: சீவகன்; விளி. அடிவீழ்ச்சி-வணக்கம். அடி, 1-2: "மற்றடிகள் கண்டருளிச் செய்கமல ரடிக்கீழ்ச், சிற்றடிச்சி தந்தையடி வீழ்ச்சி" (சீவக. 1873.) வேலான்: கட்டியங்காரன். கொதித்து-கோபித்து. கோயில்-தன் அரண்மனையில். கந்துகற்குச் சிறுவ என்றது சீவகனை; விளியான்இப்படி, கழலினாய், என்பதன்பின், என்னநாளுமரற்ற (சீவக. 2588) என்பதை இயைத்துக்கொள்க.

2588. (2) என்ன நாளு மரற்றப்பொறான்
விடுப்பப் போகி யினமமழைகண்மொய்த்
தன்னந் துஞ்சு மடிக்குடிலினுள்
ளன்றியான்கொண்ட நாடகத் தினைத்
துன்னி நம்பி யுருவுதீட்டித்
தொங்கல் வேய்ந்து தொழுதாற்றநீ
மன்னர் மன்ன மதிதோய் குடையாய்
மகளிர் காம மறைத்தொழிதியோ.

(2) துன்னி-துன்ன. தொழுதாற்ற-தொழுது செல்ல. மகளிரிடத்திற் காமத்திற் புலப்படாதே யொளித்து அதனைத் தவிர்கின்றாயோ.

2589. (3) கண்க டுஞ்சா கதிர்முத்தமே
காலுங்கை யார் வளைகழலுமாற்
பண்கொள் சொல்லார் மாமைநீங்கிப்
பைம்பொன் போர்த்த படாமுலைகளும்
மண்கொள் வேன்மன்னர் நண்பின்மையை
வையக்கெல்லா முடனறையவோ
பெண்க ளாவி விடுத்தொழிபவோ
பெரியோர் நண்படைந்தார் பெயர்பவோ.

(3) மன்னர்க்கு நட்பின்மையை உலகுக்கெல்லாம் சாற்றவோ. மகளிராவி அவரைக் கைவிட்டப்போக அமையுமோ. பெரியார் நட்பை யடைந்தார்விட்டு நீங்க அமையுமோ.

2590. (4) அறனி ழலா யுலகளிக்குநின்
னார மாலை யணிவெண்குடைப்
புறனி ழலினயலே னோயான்
புல்லா மன்னர் நிணம்பொழியும்வேன்

2588. பொறானாய்விடுப்ப. அடிக்குடில்-அடிச்சேரி. துன்னி= துன்ன-பொருந்தி யிருந்தானாக. நம்பி-சீவகனுடைய. தொங்கல்-மாலை. ஆற்ற-செல்ல. ஒழிதியோ-தவிர்கின்றாயோ.

2589. துஞ்சாவாய் முத்தமே காலும்; துஞ்சுதல்-உறங்குதல். முத்தம்-நீர்த்துளி. மாமை-பொன்னிறம். முலைகள் பொன்போர்த்த; பொன்போர்த்த-பசலைகொண்டன. மன்னரது நண்பின்மையை. வையக்கு-உலகத்திற்கு. அறையவோ-கூறவோ.

2590. அறனிழலா யென்றது சீவகனை; விளி. யான் நின் வெண்குடையின்நிழலின்அயலேனோ. புல்லாமன்னர்-பகையரசரது.

மறனி ழன்மத யானையாய்
வந்தவென் றோழி வாமலேகை
திறனழி யாமை யின்னேவிடுத்
தருளுகதேர் வேந்தர்வேந்தனே.

(4) அறனிழலாய்-அறத்தினிழலையுடையாய். புறன்-இடம். மறனிழல்- மறத்தினது ஒளி.

(இ-ள்.) ஓலையை வாங்கிக்கொண்டு வாசிக்குமிறைவன், அடிகள் அநங்க மாலைவணக்கத்தை ஆங்குக் கண்டு உவந்தருளுக வென்ற அவள் வணக்கத்தை நோக்கி, பின்பு கட்டியங்காரன் கோபித்து அரங்கினின்று நீக்கிச் சிறை வைத்த பின்பு, சிறுவனே! கழலினாயென்று யான் இப்படி நாளும் அரற்றப் பொறானாய் அவன் போகவிடப்போய் அடிச்சேரியிலே இருந்ததன்றி யான் ஆடின நாடகத்தினைத் தான் பார்த்திருக்கின்றானாகத் தன்னுருவென்ன வெழுதி வேய்ந்து, மன்னனே! குடையாய்! நீ ஒழிதியோ? பெயர்பவோ? அறையவோ? ஒழிபவோவென்றுகூறி அவ்வுருவைத் தொழுது யான் செல்லா நிற்கவும், என்கண்கள் துஞ்சாவாய் நீரையேகாலும்; வளை கழலாநிற்கும்; முலைகளும் பசந்தன; இங்ஙனம் வருந்துதற்கு யான் நின்குடையிடத்து நிழலின்நீங்கிய அயலிடத்தேனோ? அல்லேனாதலின், யானையாய்! வேந்தனே! வந்த என்தோழியாகிய வாமலேகை வருந்தாமற் கூறி இன்னே விடுத்தருளுவாயாகவென்று வாசித்தானென்க.

இவன், அநங்கமாலையை உட்கொண்டிருப்பானாகக்கருதி இவற்கு அவளெழுதின ஓலைகொண்டு வந்தாளொருதோழியாகத் தேசிகப்பாவை நடித்தாள். இதனால், தன்வேட்கையை அறிவித்தா ளாயிற்று. *(210-13)*

2591. புள்ளும் யாழுங் குழலு மேங்கப்
புனைந்து வல்லா னினைந்தியற்றிய
பள்ளிச் செம்பொற் படையமளி மேன்
மழலை மணியாழ் தான்வெள்விக்

நிழல்மறல்-தன்னிழலைக்கோபிக்கின்ற. திறனழியாமை-வருந்தாமல். மறுமொழிவிடுத்தருளுக.

2591. குழல்-வேய்ங்குழல். ஏங்க-ஒலிக்க. வல்லான்-வல்லவன். மழலையாழ்: *சீவக.2480*, அடிக். பூங்கொடி: தேசிகப்பாவை. மணிக்கு வட்டினைஎள்ளி-மாணிக்கமலையை இகழ்ந்து.

கொள்ளுந் தீஞ்சொல லங்காரப் பூங்கொடி
யைப் புல்லிமணிக் குவட்டினை
எள்ளிவீங்கித் திரண்ட தோண் மேற்குழை
வில்வீ சவிருந் தானே.

புள்-வளை; "புட்கை போகிய புன்றலை மகார்" (*மலைபடு.253*) என்றார். பள்ளி-இடம். யாழ் கருதும் மழைலைத்தீஞ்சொல்லை யுடைய கொடி.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் வாசித்தவன், தேசிகப்பாவை நடித்த நிலைக்கு மகிழ்ந்து அவள் கையில் வளையும் யாழும் குழலுமேங்கப் பாட்டைக்கேட்டு அலங்காரத்தையுடைய வல்லியையொப் பாளைத் தன்றோள்மேற்புல்லி, வல்லான் நினைந்து கைசெய்தி யற்றியவிடத்தில் அமளிமேலே வீச இருந்தானென்க.

தாளத்தை ஒற்றுதலின், வளையொலிப்பவென்றார். (214)

2592. அங்கை சேப்பக் குருகிரங்க வலங்கலம் பூங்குழறு யல்வர
மங்கை நல்லார் பவழவம் மியரைத் தசாந்தமலர் பெய்மாமலை
பொங்கு தூமக்கொழு மென்புகை புரிந்த பஞ்சமுக வாசமுந்
தங்குதாம மார்பினாற் குந்தையலாட்குங் கொண்டேந் தினாரே.

(இ-ள்.) மங்கை அங்கைசேப்ப வளையிரங்கத் துயல்வர அரைத்தசாந்த முதலியவற்றைச் சீவகற்கும் தேசிகப்பாவைக்கும் நல்லாரேந்தினாரென்க.

கொண்டு-இவர்கள் கூட்டத்தையுட்கொண்டு. தூமம்[1] தூமமுட்டி; ஆகுபெயர். (215)

2593. அருளுமா றென்னையநங்க மாலையடித்தி
தோழி யன்றோ வெனத்
தெருளலான் செல்வக்களி மயக்கினாற் றிசைக்
குமென்ன றிவளக் கியகருதி

2592. குருகு இரங்க-வளைஒலிப்ப. குழல்துயல்வர-கூந்தலசைய. நல்லார்: தோழியர். மார்பினாற்கும்: சீவகனுக்கும். தையலாட்கும்: தேசிகப் பாவைக்கும்.

(உரை.) [1](*பி-ம்.*) 'தூமமூட்டி.'

2593. யான், அனங்கமாலையாகிய அடித்தியுடைய தோழியன்றோ. (*பி-ம்.*) 'அடிச்சிதோழி.' என-என்று தேசிகமாலை கூற. நாற்றிசைக்கும் என் அறிவு அளக்கிய கருதி செல்வக்களி மயக்கினால் தெருளலான் என்று மருளிற் சொன்னாய்; அளக்கிய-அளத்தற்கு.

மருளிற் சொன்னாய் மறப்பேனோயா
னின்னை யென்ன மகிழைங்கணை
உருளு முத்தார் முகிழ்முலையினா
ளுள்ளத் துவகை தோற்றினாளே.

(இ-ள்.) நீ என்னை அருளுதற்குக் காரணமென்னை? யான் அநங்கமாலையாகிய அடித்தியுடைய தோழியன்றோவென்று அசதியாடிக் கூறினாளாக, அவனும் அதற்கு மறுமொழி கூறுகின்றவன், நாற்றிசைக்கும் என்னறிவை அளந்துகாட்ட வேண்டி இவன் செல்வத்தாற்பிறந்த களிமயக்காலே என்னைத் தெளியானென்று கருதி நின்பேதைமையானே இங்ஙனங்கூறினாய்; இந்நடிப்பு வேண்டா; யான் நின்னை மறப்பேனோவென்ன, அவள் உள்ளத்தே உவகை தோற்றினாளென்க.

மயக்கின்: இன், ஏதுப்பொருட்டு. அறிவை அளந்துகாட்ட வெனவே குறிப்பான் அறிவின்மைமையே ஈண்டுக் காட்டிற்று. இனி, 'ஆற்றிசைக்கும்' என்று பாடமோதி, மயக்கினால் தெருளலானென்றுகருதி, நன்னெறியிலே இசைக்கு மென்னறிவை அளக்கிய வென்றுமாம். 'திகைக்கும்' என்றுபாடமாயின், மயக்கினால் திகைக்கும் தெருளலானென்க. யான் நின்னை மறப்பேனோ வெனவே தேசிகப்பாவையேயாயிற்று. காமனைங்கணையைத் தன்னிடத்தேயுடைய தேசிகப் பாவையெனவே வேட்கையைத்தான் நிகழ்த்து வாளாயிற்று. தோற்றினாளெனச் சினைவினை முதலொடு முடிந்தது. (216)

2594. முறுவற் றிங்கண் முகவரங்கின்மேன்
முரிந்து நீண்ட புருவக்கைக
ணெறியின் வட்டித்து நீண்டவுண் கண்சென்றும்
வந்தும் பிறழ்ந்து மாடப்
பொறிகொள் பூஞ்சிலம்பு மேகலைகளும்
புணர்ந்த வின்னியங்க ளார்ப்பவேந்த
னறியுநாடகங் கண்டான் பைந்தா
ரலர்ந்து மாதர் நலங்குழைந்ததே.

தெருளலான்-தெளியான். மருளின்-பேதைமையாலே. என்ன-என்று சீவகன்கூற. முலையினாள்: தேசிகப்பாவை.

2594. முறுவலையுடையதொரு திங்கள்போலும் முகமாகிய அரங்கில். புருவமாகிய கைகளை வட்டித்து; வட்டித்து-சுழற்றி. சிலம்பும் மேகலைகளுமாகிய இன்னியங்களார்ப்ப. வேந்தன்: சீவகன். மாதர்: தேசிகப்பாவை. குழைந்தது-நெகிழ்ந்தது.

(இ-ள்.) வேந்தன், சிலம்பும் மேகலையுங்கூடிய இன்னிய மார்ப்ப முறுவலையுடையதொரு திங்கள்போலும் முகமாகிய அரங்கிலே புருவமாகிய கைகளைச் சுழற்றிக் கண்களாடத் தான் முன்பு அவளிடத்துக்கண்ட நாடகத்தினை மீட்டும் கண்டான்; அப்பொழுது அவணலம் அவசமாய் நெகிழ்ந்ததென்க.

நெறியின்-அப்புணர்ச்சிக்காலத்து நிகழுமுறையானே. சென்று-செவியுறச்சென்று. அவன்தொழிலாற் சிலம்பும், அவள் தொழிலான் மேகலையுமார்ப்ப. அறியு நாடகமெனவே முன்பு புணர்ந்த தேசிகப் பாவையென்பது பெற்றாம். *(217)*

2595. நான்ம ருப்பின் மதயானை
நறிய பைந்தாமரை மடந்தையைத்
தேன்ம தர்ப்பத்திளைத் தாங்கவள்
றிருவின் சாயனலங் கவர்ந்தபின்
ஊன்ம தர்த்த வொளிவேற் கண்ணார்
பரவ விவ்வா றொழுகுமன்றே
வானகத்து நிலத்து மில்லா
வண்ண மிக்க மணிப்பூணினான்.

நான்மருப்பின் மதயானையென்பது, யானையிரண்டினை யுணர்த்திற்று. திரு-அழகு. தம்மை நோக்கினாருடம்பு மதர்த்தற்குக் காரணமான கண். வானிலும் நிலத்திலுமில்லாதவனென்றார், பிறன் தாரம் நச்சாத குணமுண்மையின்.

(இ-ள்.) பூணினான், இரண்டானை பக்கத்தேநின்று நீரைச் சொரிய நடுவே தாரைப்பூவிலேயிருந்த திருமகளைத் திளைத்தாற் போலே அத்தேசிகப் பாவை நலத்தை நுகர்ந்தபின்பு, மகளிர்பரவப் பின்பும் அவன் இங்ஙனம் ஒழுகாநிற்கு மென்க.

"வரிநுத லெரில்வேழம் பூநீர்மேற் சொரிதரப், புரிநெகிழ் தாமரை மலரங்கண் வீறெய்தித், திருநயந் திருந்தன்ன" *(கலி.44)* என்றார்பிறரும். இனி, [1]ஐராவதத்தின் மேலே பொய்கையாயதில் தாமரையிலேயிருக்கும் திருவென்பாருமுளர். *(218)*

2595. நால் மருப்பின்-நான்கு தந்தங்களையுடைய. யானை யிரண்டைப் பக்கத்தேயுடையதாமரை மடந்தையை; *சீவக.2485*, அடிக். திளைத்தாங்கு-இடைவிடாது பயின்றாற்போல. அவன்: சீவகன். சாயல்நலம்-தேசிகப்பாவையினுடைய இன்பத்தை. கண்ணார்-மகளிர். பூணினான்: சீவகன்.

(உரை.) [1]ஐராவதத்தின்மேல்' என்ற வாக்கியத்திற்குத் திக்கஜ பர்வதங்களுள் ஒன்றாகிய ஐராவதத்தின்மேலுள்ள பொய்கையில்

2596. நரம்புமீ திறத்தல் செல்லா நல்லிசை முழவும் யாழும்
இரங்குதீங் குழலு மேங்கக் கிண்கிணி சிலம்பொ டார்ப்பப்
பரந்தவா ணெடுங்கட் செவ்வாய்த் தேசிகப் பாவை கோல
அரங்கின்மே லாடல் காட்டி யரசனை மகிழ்வித் தாளே.

(இ-ள்.) அத்தேசிகப்பாவை, புணர்ச்சியாகிய நாடகமொழிய நரம்பினோசையைத்தப்பாத முழவுமுதலியன ஏங்கக்கிண்கிணியும் சிலம்புமார்ப்ப அரங்கின்மேலே கூத்தைக்காட்டி அரசனை மகிழ் வித்தாளென்க.

"இடக்க ணிளியா வலக்கண் குரலா, நடப்பது தோலியற் கருவியாகும்"என்றார். (219)

2597. கடற்படை மன்னர் தம்மைக் காதலின் விடுத்துக் காமன்
தொடுத்த கோன் மார்பிற் றங்கத் தூமலர்க் கொம்ப னாளை
வடித்தவின் னமிர்தி னாரப் பருகலின் மழைக்கட் செவ்வாய்
துடித்துவண் டுண்ணத் தூங்குஞ் செந்தளி ரொத்த தன்றே.

விடுத்து-விடுக்க.

(இ-ள்.) கூடவிருந்து நாடகங்கண்ட அரசரைக் காதலோடே போக விட, காமனம்பு அவனெஞ்சிலே தங்குதலின், அத்தேசிகப்

மலர்ந்த தாமரை மலர்மேலுள்ள திருமகளென்றும், ஐராவத மென்பதற்கு ஐராவத க்ஷேத்திரமென்றும் பொருள் கூறுவர்; ஸ்ரீபுராணத்தில் 23-வது பார்சுவதீர்த்தங்கரர் புராணத்திலுள்ளதாகிய 'ஸ்வாமி பிறந்தவுடன் ஜன்மாபிஷேகத்திற்குக் கொண்டு போகுங் காலத்தில், ஜம்பூத்வீபப்பிரமாணமாகி, முப்பத்திரண்டு முகத்தை யுடைத்தாகி, முகமொன்றுக்கு எட்டுக் கொம்பையுடைத்தாகி, கொம்பொன்றுக்கு ஒரு பொய்கையாகி, பொய்கையொன்றுக்கு முப்பத் திரண்டு கமலபுஷ்பமுள்ளதாகி, புஷ்பமொன்றுக்கு முப்பத்திரண்டு இதழாகி, இதழொன்றுக்கு முப்பத்திரண்டு நர்த்தனஸ்திரீகளாகி, நிர்மிக்கப்பட்ட தோரைராவதம்' என்னும் வாக்கியமும், 'பொலம் பூங்காவும் புனல்யாற்றுப் பரப்பும், இலங்குநீர்த் துருத்தியு மிளமரக் காவும், அரங்கும் பள்ளியு மொருங்குடன் பரப்பி, ஒருநூற்று நாற்பதி யோசனை விரிந்த, பெருமால் களிற்று" *(சிலப்.25:12-6)* என்னும் பகுதியும்அதனரும்பதவுரையும்இங்கேஅறியத்தக்கன.

2596. நரம்புமீது இறத்தல் செல்லா-நரம்பின் ஓசையைத் தப்பாத. இரங்கு-ஒலிக்கின்ற; குழலுக்கு அடை. அரசனை: சீவகனை.

2597. காதலின்-அன்போடு. விடுத்து-அவர்களிருப்பிடத்திற்குப் போகவிடுத்து. கோல்-மலரம்பு. கொம்பனாளை: தேசிகப்பாவையை.

பாவையை அமிர்து போலே பருக, அவள் செவ்வாய் துடித்த மழைக்கண் வண்டுண்ணத் தூங்குஞ் செந்தளிரை ஒத்ததென்க.

வண்டு, அதரத்தில் வடவிற்குவமை; இல்பொருளுவமை. [1]இசையும் கூத்தும் காமத்திற்குத் [2]தீபனமாகலிற் பின் புணர்ச்சி கூறினார். (220)

2598. இளைமையங் கழனிச் சாய லேருழு தெரிபொன் வேலி
வளைமுயங் குருவ மென்றோள் வரம்புபோய் வணப்பு வித்திக்
கிளைநரம் பிசையுங் கூத்துங் கேழ்த்தெழுந் தீன்ற காம
விளைபய னினிதிற் றுய்த்து வீணைவேந் துறையு மாதோ.

[1]பொன், ஆகுபெயர். போய்-போக.

(இ-ள்.) பூணாகிய வேலிசூழ்ந்த இளமையாகிய கழனியிலே வீணைவேந்து தன்சாயலாகிய ஏராலேயுழுது தன்வனப்பை வித்துகையினாலே, அஃது இசையும் கூத்துமாக நிறத்தெழுந்து பின்பு ஈன்ற காமமாகிய விளைவின் பயத்தை அவன்றான் இனிதின் நுகர்ந்து உறையாநிற்குமென்க.

தோளாகிய வரம்பு சூழ்போகாநிற்க உழுதென்க. தனது சாயலால் விளைந்த அழகைக்கண்ட அளவில் காமவேட்கை விளைவித்தற்குக் கூத்தையும் பாட்டையும் நடத்துதலிற் பிறந்தது, காமமென்க. (221)

12. இலக்கணையாரிலம்பகம் முற்றிற்று.

ஆகக்கவி, 2598.

அமிர்தின்-அமிர்தத்தைப்போல. ஆர-நிறைய. செவ்வாய் தளிரை ஒத்ததென்க.

(உரை.) [1]இசை காமத்தை வளரச்செய்யும் என்பது; *சீவக.28, அடிக்; பாகவதம், 10.12: 6.* [2]தீபனம்-வளரச்செய்யும்கருவி.

2598. இளமையாகிய கழனியில். சாயலாகிய ஏரால் எழுது. தோளாகிய வரம்பு. நரம்பாலாகிய இசை. கேழ்த்து-நிறத்து. காமமாகிய விளைவின் பயத்தை. துய்த்து-நுகர்ந்து. வீணைவேந்து: சீவகன்; *சீவக. 28, அடிக்; 2335.*

(உரை.) [1]பொன்னாலாகிய ஆபரணத்திற்காயிற்று.

பதின்மூன்றாவது
முத்தியிலம்பகம்

1. விசயமாதேவியார் துறவு

2599. நீரேந்தி நெய்ம்மிதந்து நிணம்வாய்ப் பில்கி யழல்விம்மிப்
போரேந்தி பூவணிந்து புலவு நாறும் புகழ்வேலோன்
காரேந் திடிமுரச மார்ப்பக் காய்பொற் கலன்சிந்திப்
பாரேந்திச் செல்லுநாட் பட்ட தாநாம் பகர்வதே.

(இ-ள்.) நெய் மிதந்தே கிடக்கப்பட்டுக் கோபத்தீ நிறைந்து போர்த்தொழிலை மேற்கொண்டு நிணத்தை வாயினின்றும் சிறுதுவலையாகவிட்டு மண்ணுநீராடிப் பூவைக்கொண்டு வழிப் படப்பட்டுப் பின்னும் புலவுநாறுதற்குக் காரணமான வேலை யுடையோன், காரேந்தின இடிபோலும் தியாகமுரசு முழங்கப் பூண்களைவரையாமற்கொடுத்துப் பாரைக்காத்துச்செல்லுநாளிலே, பிறந்ததொரு செய்தி நாம் மேற்கூறுகின்றதென்றாரென்க.

"வென்ற வாளின் மண்ணோ டொன்ற" (*தொல். புறத்திணை. 13*) என்று உழிஞையிலும், "மாணார்ச் சுட்டிய வாண்மங் கலமும்" (மேற்படி. மேற்படி. 36) என்று பாடாண்டிணையிலும் கூறிய வாளினை வாகைத்திணையிற் கூறாது, "பெரும்பகை தாங்கும் வேலினாலும்" (மேற்படி. மேற்படி. 21) என்று வேலிற்கே வாகை கூறியது, காவற்றொழில்பூண்ட மாயோனைம்படையும் போலாது அழித்தற்றொழிலோர்க்கேயுரித்தாய் முக்கட்கடவுளும் முருகனும் கூற்றுமேந்தி வெற்றிபெறுதற்குச் சிறந்ததென்பதுபற்றியெனப் புறத்திணையியலுட் கூறினமையால், ஈண்டும் வேலினைவியந்து மண்ணுநீராட்டின வெற்றியைக் கண்டோர் புகழ்தலின், 'புகழ்வேல்' என்றார். இது கட்டியங்காரன் பட்டபின் பகையரசரை வென்றமை கூறிற்று. *(1)*

2599. அழல் விம்மி-கோபத்தீ நிறைந்து. புலவு-மாமிச நாற்றம். வேலோன்: சீவகன். அடி, 1-2: "அரும்பவிழ்தார்க் கோதை யரசெறிந்த வொள்வாள், பெரும்புலவுஞ் செஞ்சாந்து நாறிச்-சுரும்போடு, வண்டாடும் பக்கமு முண்டு முதுநரி, கொண்டாடும் பக்கமு முண்டு'' (*முத்.*) கார்-மேகம். இடிபோலும் முரசம்-கொடை முரசு; மும்முரசத் துள் ஒன்று. கலன்-ஆபரணங்களை. கலன்சிந்தி யென்றது கொடுத்தலைச் சிறப்பித்தது. பட்டது-பிறந்த செய்தி.

2600. விண்பாற் சுடர்விலக்கி மேகம் போழ்ந்து விசும்பேந்தி
மண்பாற் றிலகமாய் வான்பூத் தாங்கு மணிமல்கிப்
பண்பால் வரிவண்டுந் தேனும் பாடும் பொழிற்பிண்டி
எண்பா லிகந்துயர்ந்தாற் கிசைந்த கோயி லியன்றதே.

(இ-ள்.) எட்டுக்கன்மங்களினீங்கி எட்டுக் குணங்களால் உயர்ந்தாற்குப் பொருந்தினகோயில், அரசனேவலாலே, மேகத்தைப் பிளந்து இருசுடரையும் விலக்கி வான் மீனைப்பூத்தாற்போல மணிகள் மல்குதலாலே விசும்பின்மேலாய் மண்ணிற் கோயில் கட்குத் திலகமாய்ப் பொழிலாகிய பிண்டிக்குள்ளே சமைந்ததென்க.

விசும்பு-தேவருலகு. வரி-பாட்டு. (2)

2601. அடிசிற் கலங்கழீஇக் கருனை யார்ந்த விளவாளை
மடுவின் மதர்த்துணரா வாழைத் தண்டிற் பலதுஞ்சும்
நெடுநீர்க் கழனிசூழ் நியமஞ் சேர்த்தி விழவ யர்ந்து
வடிநீர் நெடுங்கண்ணார் கூத்தும் பாட்டும் வகுத்தாரே.

நியமம், ஆகுபெயரால் ஊராயிற்று.

(இ-ள்.) மடுவின்கண்ணே அடிசிலாக்குங் கலங்களைக் கழுவுதலாலே பொரிக்கறியை நுகர்ந்த வாளைகள் செருக்கிக் கரையேற அறியாவாய் வாழைத் தண்டின்மேலே பலவுந்துயிலும் கழனி சூழ்ந்த ஊரை இறையிலியாக விட்டுத் திருநாளையுமியற்றிப் பரத்தையருடைய கூத்தையும் பாட்டையுமுண்டாக்கினாரென்க.

அரசனேவலின், அமைச்சர் இயற்றுவித்தார். (3)

2600. சுடர்-சந்திரசூரியரை. விசும்பேந்தி-ஆகாயத்தின் மேலாய் மண்பால்-பூமியிடத்து. திலகமாய்-எல்லாவற்றிலும் மேன்மையுடையதாகி. வான்பூத்தாங்கு-விண்மீனைப் பூத்தாற்போல. மல்கி-நிறைதலால். வரியை வண்டும் தேனும் பாடுகின்ற; தேன்- வண்டினுள் ஒருவகை. எண்பால் இகந்து-காதி முதலாகிய எட்டுக் கன்மங்களினின்றும் நீங்கி; எண்பால் உயர்ந்தாற்கு-எட்டுக்குணங்களாலும் உயர்ந்தாற்கு; என்றது அருகனை; "எண்குணன் பாத்தில் பழம்பொருள்" (சிலப். 10:188.) பண்டியினிடத்து இயன்றது.

2601. மடுவில் அடிசிற்கலம் கழுவுதலால். கருனை-பொரிக்கறியை. வாளை- ஒருவகை மீன். உணரா-அறியாவாய். நியமம்-ஊரை. சேர்த்தி-அருகன்கோயிலுக்கு இறையிலியாகவிட்டு. விழவு-திருவிழா. கண்ணார்: பரத்தையர்.

2602. அல்லி யரும்பதமு மடகுங் காயுங் குளநெல்லும்
நல்ல கொழும்பழனுங் கிழங்குந் தந்து நவைதீர்த்தார்க்
கில்லையே கைம்மாறென் றின்ப மெல்லா மவர்க்கீந்தாள்
வில்லோன் பெருமாட்டி விளங்கு வேற்கண் விசயையே.

விசயை தானையுடன் தனித்துவாராமற் கூடப்போந்தமை பற்றி, 'நவை தீர்த்தார்' என்றார். கைம்மாறில்லையென்றது, அவர்கள் பொருள்கண்மேற் பற்றற்றவராதலின் அவர் செய்த உதவிக்குத் தன்னாற்செய்யலாமுதவி இன்றென்று கருதி. தான் கோயில் சமைப்பித்துப் பூசனைசெய்த பயனெல்லாம் அவர்க்கு நீர்பெய்து கொடுத்தாள்.

(இ-ள்.) சச்சந்தன் தேவியாகிய விசயை அல்லிமுதலிய உணவைத் தந்து நவைதீர்த்தார்க்குக் கைம்மாறில்லையென்று ஈந்தாளென்க. (4)

2603. தனியே துயருழந்து தாழ்ந்து வீழ்ந்த சுடுகாட்டுள்
இனியா ளிடர்நீக்கி யேமஞ் சேர்த்தி யுயக்கொண்ட
கனியார் மொழியாட்கு மயிற்குங் காமர் பதிநல்கி
முனியாது தான்காண மொய்கொண் மாடத் தெழுதுவித்தாள்.

(இ-ள்.) அருளுடைமையின் எல்லார்க்கும் இனியாளாகிய விசயை, தன்னிடரைத்தீர்த்துத் தாபதப்பள்ளியிலே சேர்த்துப் பிழைப்பித்துக்கொண்ட தெய்வத்திற்கும் அஃதுறையும் சுடுகாட்டிலே கோயிலியற்றி, மயிற்கும் எழுதுவித்தலைச்செய்தாளென்க.

விசயை தனித்து வருத்தமுறுகையினாலே, பையப்பைய வீழ்ந்த மயிற்கும் தானிருக்கின்ற மாடத்தே தான் எப்பொழுதும் காணும்படி எழுதுவித்தலைச் செய்தாளென்க. 'மயிற்கும்' என்னும் நான்காவது, அச்சிறப்பைக் கொடுத்தாளென்பதனோடு முடியும். உம்மையிரண்டும் சிறப்பு. (5)

2602. அல்லியரும்பதம்-அல்லியரிசியாலாக்கிய உணவு. அடகு-இலை அடி, 1-2: சீவக. 355. நவைதீர்த்தாரென்றது, சீவகனுக்கு உதவி செய்தவர்களை. கைம்மாறில்லையென்று. வில்லோன் பெருமாட்டி யாகிய விசயை; வில்லோன்: சச்சந்தன்.

2603. இனியாள்: விசயை; எழுவாய். ஏமம்சேர்த்தி-பாதுகாப்பான தாபதப் பள்ளி யில் சேர்ப்பித்து. மொழியாட்கும்-கூனிவடிவாக வந்த தெய்வத்துக்கும். மயிற்கும்-மயிற் பொறிக்கும்.

2604. அண்ணல் பிறந்தாங் கைஞ்ஞூற் றைவர்க் களந்தான்பால்
வண்ணச் சுவையமுதம் வைக நாளுங் கோவிந்தன்
வெண்ணெ யுருக்கிநெய் வெள்ள மாகச் சொரிந்தூட்டப்
பண்ணிப் பரிவகன்றாள் பைந்தார் வேந்தற் பயந்தாளே.

தோழர் ஐஞ்ஞூற்றுநால்வர்க்கும் சீவகனுக்குமாக ஐஞ்ஞூற்றைந்து பிள்ளைகளுக்குப் பாலளந்து. வண்ண அமுதம்-பருப்புச்சோறு. கோவிந்தன்-நந்தகோன்.

(இ-ள்.) விசயை, சீவகன் பிறந்த இடம் சுடுகாடாகக் கிடவாத படி சாலையாக்கிக் கோவிந்தன் அதற்குரியனாய் நின்று நாடோறும் பிள்ளைப்பாலு மளந்து நெய்யைச் சொரிந்து அமுதத் தையும் ஊட்டப்பண்ணி அவ்வறம் வைகுகையினாலே பரிவை அகன்றா ளென்க.

பரிவு-இவ்விடத்துக் கூறியனவெல்லாம் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்த வருத்தம். (6)

2605. தோடார் புனைகோதை சுநந்தை சேர்ந்து தொழுதாளைப்
பீடார் பெருஞ்சிறுவற் பயந்தீர் வம்மி னெனப்புல்லி
நாடார் புகழாளை நாண மொழிகள் பலகூறிக்
கோடாக் குருகுலத்தை விளக்கிட் டாளை விளக்கினாள்.

புகழாள்-விசயை; ஐ, அசை. விளக்கிட்டாள்-சுநந்தை. இது சுட்டுப்பெயராம்.

(இ-ள்.) விசயையைச்சேர்ந்து சுநந்தை கோதை கையாற்றொழு தாளை அவ்விசயை புல்லிக்கொண்டு பின்னும் அவளை, சிறுவற் பயந்தீர்! அணித்தாக வம்மினென நாணமுடைய மொழிகள் பல கூறி விளக்கினாளென்க.

உலகம் பெருமை நிறைதற்குக் காரணமான சிறுவனை மீட்டும் நீர் பயந்தீராதலின் என்னிலும் நல்வினையுடையீரென்றலின், இது நாணமொழியாயிற்று. இவளே இவ்வுலகைப் பிழைப்பித்தா ளென்றலின், விளக்கினாளுமாயிற்று. (7)

2604. அண்ணல் பிறந்த ஆங்கு-சீவகன் பிறந்த இடமாகிய சுடுகாட்டில். ஆன்பால் அளந்து-பசுவின் பாலைப் பங்கிட்டளந்து. வண்ணம்-வர்ணம். கோவிந்தன்-கோவிந்தக்கோன்; கோவிந்தையின் தந்தை. ஊட்டப் பண்ணி; ஒரு சொல். வேந்தற்பயந்தாள்-சீவ கனைப்பெற்றவிசயை; எழுவாய்.

2605. சேர்ந்து-விசயையடைந்து. கோதையும் சுநந்தையுமாகிய தொழுவளைப் புகழாள், புல்லிச் சிறுவற்பயந்தீர், வம்மினென

2606. மறையொன் றுரைப்பனபோன் மலர்ந்து நீண்டு செவிவாய்வைத்
துறைகின்ற வோடரிக்க ணுருவக் கொம்பி னெண்மரும்
இறைவி யடிபணிய வெடுத்துப் புல்லி யுலகாளுஞ்
சிறுவர்ப் பயந்திறைவற் றெளிவீ ரென்றா டிருவன்னாள்.

(இ-ள்.) மலர்ந்து நீண்டு ஒருமறைமொழி கூறுவனபோலச் செவியிடத்தே வாய்வைத்து உறைகின்ற கண்ணினையுடைய எண்மரும் விசயையடியைக் கொம்பு பணிந்தாற்போலப் பணிய, அவள் அவரை யெடுத்துக்கொண்டு புல்லிச் சிறுவரைப் பயந்து தெளிமினென்றாளென்க.

எனவே இருமைக்கும் பயன்கூறினாளென்க. இறைவன்-சருவக்கியன். முன்பு திருவையொப்பாள். சிறுவரில் நால்வர் உலகாளுதற்கு உரியரன்றேனும் தம் குலத்தொழிற்கேற்ப உலகாளுதற்குரியரென்பதுபற்றி, 'உலகாளுஞ் சிறுவர்' என்றாள்; "மெய்தெரி வகையி னெண்வகை யுணவின்" (*தொல். மரபு. 78*) எனவும், "கண்ணியுந் தாரு மெண்ணின ராண்டே" (மேற்படி. மேற்படி. 79) எனவும் ஆசிரியர் கூறினமையின், தம்குலத்துக்குரிய உழுது பயன்கோடலும், அரசன்கொடுத்த சிறப்புக்களுமன்றித் தன் புதல்வ ராதலின், அரசாட்சி முதலியன கொடுப்ப அவர்தாமுந் தம்வழித் தோன்றினோரும் ஆள்வரென்றுணர்க. உலகென்னுஞ்சொல், மண்ணுலக முழுதுமேயன்றித் தன்கட்கூறுபட்ட நிலங்களையு முணர்த்துமென்பது, "மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்" (மேற்படி. அகத்திணை.5) என்னுஞ் சூத்திரத் தானுணர்க. (8)

2607. பொங்கு மணிமுடிமேற் பொலிந்தெண் கோதைத் தொகையாகிக்
கங்குற் கனவகத்தே கண்ணுட் டோன்றி வந்தீர்நீர்
எங்கும் பிரியற்பீ ரென்று கண்கண் மலர்ந்திருந்து
கொங்கு ணறும்பைந்தார்க் கோமா னிங்கே வருகென்றாள்.

நாணமொழிகள் கூறி; புகழாள்: விசயை. கோடா-மாறுபடாத. சீவகன் குருகுலத்திற் பிறந்தவன்; *சீவக. 290, 805.* விளக்கிட்டாளை-சுநந்தையை.

2606. மறை-இரகசியம். செவியில் வாயைவைத்து. எண்மர்-காந்தருவதத்தை முதலிய மனைவியரெண்மர். இறைவி-விசயை யினுடைய. சிறுவரைப் பயந்து; என்றது இம்மைப்பயனை. இறைவன் தெளிவீர்-கடவுளை அறிவீர்; என்றது மறுமைப்பயனை. திருவன்னாள்: விசயை.

2607. எண்கோதை-எட்டுப் பூமாலை. தோன்றி வந்தீர்நீர் என்றது காந்தருவதத்தை முதலிய எண்மரை. கனவகத்தே தோன்றியது; *சீவக. 223.* எங்கும்-எவ்விடத்தும். கோமான்: சீவகன்; விளி.

(இ-ள்.) என்று கூறியவள், நீர் கங்குற்கனவிடத்தே முடிமேலே எட்டுப் பூமாலைத்திரளாய்ப் பொலிந்து தோன்றி வந்தீர்; இவ்வாறு வந்தநீர் மேலும் எவ்விடத்தும் என்னைப் பிரியறப்பீராகவென்று கூறி உடம்பு முழுதுங்கண்ணா யிருந்து, பின்னர்ச்சீவகனை நோக்கி இவ்விடத்தே வருவாயாகவென்றாளென்க.

முன்னர், "இறைவற்றெளிவீர்" (சீவக.2606) என்றும், ஈண்டு, 'பிரியறப்பீர்' என்றுங் கூறினமையால், பின்னர் என்னிடத்தே வந்து துறப்பீராகஎன்றாளாயிற்று. (9)

2608. சிங்க நடப்பதுபோற் சேர்ந்து பூத்தூய்ப் பலர்வாழ்த்தத்
தங்கா விருப்பிற்றம் பெருமான் பாத முடிதீட்டி
எங்கோ பணியென்னா வஞ்சா நடுங்கா விருவிற்கட்
பொங்க விடுதவி சிலிருந்தான் போரே றனையானே.

(இ-ள்.) ஏறனையான், அதுகேட்டுப் பலரேத்தச் சிங்கம் நடப்பதுபோல நடந்துசென்று முதற் பூவைத்தூவிப் பின்னர் விசயை யடியிலே தன்முடியைத் தீண்டுவித்து இருத்தற்கஞ்சி மெய்ந்நடுங்கி எனக்கு ஒல்லும் பணிவிடை இனி எவ்விடத்தேயென்றுவினாய் இரண்டுவிற்கிடை நீளம் அகலவிட்ட தவிசின் மேலே இருந்தானென்க.

பெருமான்; னஃகானொற்று மகடூஉவுணர்த்திற்று. இவள் கூறிய அறமெல்லாம் தான்செய்து முடித்தலின், இன்னும் அவை யுளவோவென்பது தோன்ற, 'எங்கோபணி' என்றான். (10)

(வேறு)

2609. கொற்றவி மகனை நோக்கிக் கூறின ளென்ப நுங்கோக்
குற்றதைப் பிறர்கள் கூற வுணர்ந்தனை யாயி னானும்
இற்றென வுரைப்பக் கேண்மோ விலங்குபூ ணலங்கன் மார்பிற்
செற்றவர்ச் செகுத்த வைவேற் சீவக சாமி யென்றாள்.

2608. பூத்தூய்-விசயை பாதத்தில் பூவைத்தூவி. தம்பெருமானென்றது விசயையை. பாதத்தில் தன் முடியைத் தீட்டி; தீட்டி-தீண்டுவித்து; "சென்றவர்திருந்தடி முடியிற்றீட்டினான்" (சூளா. இரத.75.) அடி, 1-2: "இளஞ்சிங்க நடப்பதே போற்சென்றவன் பணிந்தெழுந்து" (மேரு. பூரண. 43.) பணி எங்கோ என்னா-யான் செய்யத் தக்க பிணவிடை எவ்விடத்தேயென்று வினாவி. இருவிற்கண்- இரண்டுவிற்கிடையில். பொங்கவிடுதவிசில்-அகலவிட்ட ஆதனத்தில்- ஏறனையான்: சீவகன்.

உணர்ந்தனை என்பவென மாறுக. ஆயினானுமென்புழி ஆன், சாரியை.

(இ-ள்.) அங்ஙனமிருந்த மகனை நோக்கித் தேவி ஒருமொழி கூறினாள்; அஃது யாதெனின், சீவகசாமி! நுந்தந்தைக்குற்ற தீங்கைப் பிறர்கூற அறிந்தாயென்று சொல்லுவார்கள்; ஆயினும் யான் இத்தன்மைத்தென்று கூறக்கேட்பாயாகவென்று கூறினாளென்க.

சாமியென்னுமொருமை நும்மென்னும் பன்மையோடு மயங்கிற்று. பூணினையும், மார்பினையும் கட்டியங்காரனையும் ஒழிந்தோரையும்வென்ற வேலினையுமுடைய. (11)

2610. *(1)* நாகத்தால் விழுங்கப் பட்ட
நகைமதிக் கடவுள் போலப்
போகத்தால் விழுங்கப் பட்டுப்
புறப்படான் புன்சொ னாணான்
ஆகத்தா னமைச்சர் நுண்ணூற்
றோட்டியா லழுத்தி வெல்லும்
பாகர்க்குந் தொடக்க நில்லாப்
பகடுபோற் பொங்கி யிட்டான்.

2611. *(2)* நுண்மதி போன்று தோன்றா
நுணுகிய நுசுப்பி னார்தங்
கண்வலைப் பட்ட போழ்தே
கடுநவை யரவோ டொக்கும்
பெண்மையைப் பெண்மை யென்னார்
பேருணர் வுடைய நீரார்
அண்ணலைத் தெருட்ட றேற்றா
தமைச்சரு மகன்று விட்டார்.

2609. கொற்றவி-விசயை. மகனை: சீவகனை. நுங்கோக்கு உற்றதைப் பிறர்கள் கூற உணர்ந்தனையென்ப; என்ப-என்று சொல்லுவார்கள். *(பி-ம்.)* 'உற்றது நாங்கள் கூற' *(நன்.458, சிவஞா. மேற்.)* செற்றவர்-பகைவரை.

2610. நாகம்-இராகுவென்னும் பாம்பு. போகம்-மகளிரின்பம். புன்சொல்லிற்கு நாணாதவனாய். நுண்ணூலாகிய தோட்டியாய். பாகர் தொடக்கவும் நில்லாத பகடு போல; பகடு-யானை; *சீவக.200, ந.*

2611. நுண்மதி-நுட்பமான அறிவு. கண்ணாகிய வலையில். கடுநவையரவு-கடிய குற்றத்தையுடைய பாம்பு. அண்ணலை-சச்சந்தனை. தெருட்டல்தேற்றாது-தெளிவித்தலையறியாது. அமைச்சர்-நிமித்திகன்முதலியோர்.

2612. *(3)* கற்சிறை யழித்து வெள்ளங்
கடற்கவா யாங்குக் கற்றோர்
சொற்சிறை யழித்து வேந்தன்
றுணைமுலை துறத்தல் செல்லான்
விற்சிறை கொண்ட போலும்
புருவத்து விளங்கு வேற்கண்
நற்சிறைப் பட்டு நாடு
நகரமுங் காவல் விட்டான்.

2613. *(4)* பிளிறுவார் முரசத் தானைப்
பெருமகன் பிழைப்பு நாடிக்
களிறுமென் றுமிழப் பட்ட
கவழம்போற் றகர்ந்து நில்லா
தொளிறுவேற் சுற்ற மெல்லா
முடைந்தபி னொருவ னானான்
வெளிறுமுன் வித்திப் பின்னை
வச்சிரம் விளைத்த லாமோ.

2614. *(5)* வனைகலக் குயவ னாணின்
மன்னரை யறுத்து முற்றிக்
கனைகுர லுருமி னார்ப்பக்
காவல னின்னை வேண்டி
வினைமயிற் பொறியி னென்னைப்
போக்கிவிண் விரும்பப் புக்கான்
புனைமுடி வேந்த போவல்
போற்றென மயங்கி வீழ்ந்தான்.

இவையைந்தும் ஒருதொடர்.

2612. வெள்ளம் கற்சிறையை யழித்துக் கடற்கு அவாயாங்கு; "வருபுனற் கற்சிறை கடுப்ப" (*மதுரைக். 725*); "வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறைப்போல" (*தொல். புறத். 8*); அவாயாங்கு-விரும்பினாற்போல. கற்றோரது சொல்லாகிய சிறையை. வேந்தன்: சச்சந்தன். கண்ணாகிய சிறைப்பட்டு. காத்தலை விட்டான்.

2613. தானையையுடைய பெருமகனது பிழைப்பு நாடி; பெருமகன்: சச்சந்தன். பிழைப்புநாடி-தப்பை ஆராய்ந்து. கவழம்-கவளம். தகர்ந்து-சிதறி. சுற்றம்-உறவினர். உடைந்தபின்-தோற்றபின்பு. வெளிறென்றது தீவினையையும் வச்சிரமென்றது நல்வினையையும் உணர்த்தியது. *மு: மேரு. வச்சிராயுதன். 6.*

2614. குயவன் நாணைப்போல மன்னரை அறுத்து. காவலன்: சச்சக்தன். போவல்-யான்துறத்தற்குப் போவேன். போற்று-காப்பாற்றிக் கொள். என-என்று விசயை கூறிய வுடன்.

(இ-ள்.) அங்ஙனங் கூறுகின்றாள், பாம்பாலே தனது ஒளிமறைக்கப்பட்ட மதியைப்போலப் போகத்தாலே தனதொளி மறைக்கப்பட்டுப் புறப்படானாய்க் காமத்தாற் கெட்டானென்று பிறர்கூறும் புன்சொற்கு நாணானாக, அதுகண்டு அத்தீங்கைத் தம்மறிவாலே வெல்லும் அமைச்சர், இங்ஙனம் நுண்ணிய நுசுப்பினார்தம் கண்வலைப்பட்ட பொழுதே அது பாம்புபோற் கொல்லுமென்று கருதி, அண்ணலைப் பேருணர்வுடைய நீரார் பெண்மையைப் பெண்மையென்னார் காணென்றுகூறிப் பின்னும் நுண்ணூற்றோட்டியாலழுத்தித் தெருட்டிடுதலைத் தானுட்கொண்டு தன்னெஞ்சைத் தெளிவியாதே வேந்தன், துணைமுலையைத் துறத்தல் செய்யானாய் வில்லைச் சிறைசெய்து வைத்தாற்போலும் புருவத் திடத்தே விளங்கும் கண்ணாகிய தப்பாத சிறையிலே அகப்பட்டுத் தீவினையாலே கூரிய அறிவுபோன்றுதோன்றி நாட்டையும் நகரத் தையும் தான் காத்தலைக் கைவிட்டுக் கட்டியங்காரன் கையிலே கொடுத்துப் பாகர் தொடக்கவும் அவர்க்கு நில்லாத பகடுபோலே பொங்கியிட்டானாக, அதுகண்ட அமைச்சரும் நீங்கிப்போயினார்; அவர்போக, அப்பெருமகன் வெள்ளம் கற்சிறையழித்துக் கடற் செல்ல அவாவியாங்குக் கற்றோர் சொற்சிறையழித்துப் பிழைத்த பிழைப்பைச் சுற்றமெல்லாம் நோக்கி அரசனுழை நில்லாதே கவழம்போற் சிதறியுடைந்து போனபின் தானொருவனுமேயா யினான்; அதனைக் கட்டியங்காரனுணர்ந்து குயவன் நாண்போலே மன்னரைக் கீழறுத்து அவர் தன் சுற்றத்தாரான பின் வந்துசூழ்ந்து ஆர்ப்ப, அரசன் நின்னை யான் பெறவேண்டி என்னை மயிற் பொறியிற்போக்கித் தான் துறக்கம்புக்கான். அந்நிலை அவற்கு வந்தது, தீவினையைவித்திவைத்து அதற்குப் பின்னை நல்வினையாக விளைவிக்கலாகாமையிற் காண். வேந்தனே! நீயும் இத்தன்மைத் தாகிய காமத்தினைப் போற்றுவாயாக; இனி யான் துறத்தற்குப் போவலென்றுகூற, அவனும் அதுகேட்டு மயங்கி வீழ்ந்தானென்க.

'வெளிறுவித்தி வச்சிரம் விளைத்தலாமோ' என்றது, 'ஆமணக்கு நட்டு ஆச்சாவாக்கலாகாது' என்னும் பழமொழி. *(12-16)*

2615. (1) சீதநீர் தெளித்துச் செம்பொற் றிருந்துசாந் தாற்றி தம்மான்
மாதரார் பலரும் வீச வளர்ந்தெழு சிங்கம் போலப்
போதொடு கலங்கள் சோர வெழுந்துபொன் னார மார்பன்
யாதெனக் கடிகண் முன்னே யருளிய தென்னச் சொன்னாள்.

2615. சீதம்-குளிர்ச்சி. போது-மலர். கலம்-ஆபரணம். மார்பன்: சீவகன். அடிகள்: விசயை; விளி. முன்னே-முன்பு. அருளியது யாது என்ன; என்ன-என்று சீவகன் கேட்ப.

2616. (2) பிறந்துநாம் பெற்ற வாணா ளித்துணை யென்ப தொன்றும்
அறிந்திலம் வாழ்து மென்னு மவாவினு ளழுந்து கின்றாம்
கறந்துகூற் றுண்ணு ஞான்று கண்புதைத் திரங்கி னல்லால்
இறந்தநாள் யாவர் மீட்பா ரிற்றெனப் பெயர்க்க லாமோ.

2617. (3) சுமைத்தயிர் வேய்ந்த சோற்றிற் றுய்த்தினி தாக நம்மை
அமைத்தநா ளென்னு நாகம் விழுங்கப்பட்ட டன்ன தங்கண்
இமைத்தகண் விழத்த லின்றி யிறந்துபா டெய்து கின்றாம்
உமைத்துழிச் சொறியப் பெற்றா மூதியம் பெரிதும் பெற்றாம்.

2618. (4) கடுவளி புடைக்கப் பட்ட கணமழைக் குழாத்தி னாமும்
விடுவினை புடைக்கப் பாறி வீற்றுவீற் றாயி னல்லால்
உடனுறை பழக்க மில்லை யொழிமதி யத்தை காதல்
வடுவுடைத் தென்று பின்னு மாபெருந் தேவி சொன்னாள்.

இவைநான்கும் ஒருதொடர்.

(2) ஈண்டு, 'உமைத்துழிச் சொறியப்பெற்றாம்' என்பது, விழுங்குதற்கு வாய்க்கொண்டகாலம் சிறிதுபொழுது விழுங்கா திருக்கவும் பெற்றோமாதலின், ஈண்டுத் தவஞ்செய்துகோடுமென வெழுந்த மனவெழுச்சிக்கண்ணே அதனை முற்றமுடித்துக் கொள்ளப் பெற்றேமென்றவாறாம்.

(3) என்று சொன்னாளென, "சீதநீர்" *(சீவக.2615)* என்ற கவியோடு கூட்டுக. மதி, அத்தை இரண்டும் அசை.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் வீழ்ந்த ஆரமார்பன், மாதரார் பலரும் பனிநீரைத் தெளித்துச் சாந்தாற்றியால் வீசுதலாலே துயில்கொண்

2616. வாணாள்-வாழும் நாட்கள். இத்துணை-இவ்வளவு. ஒன்றும். சிறிதும். வாழ்தும்-நீண்ட நாட்கள் உயிருடனிருப்போம். அவா-ஆசை. கண் புதைத்து-கண்ணைப் பொத்தி. இற்றென-இத்தன்மைத்தென்றுகூறி.

2617. சுமைத்தயிர்-கட்டித்தயிர். சோற்றின்-சோற்றைப்போல. நாள் என்னும் நாகம், சமைத்த தயிர்ச் சோற்றைப்போல் நம்மை இனிதாகத்துய்த்து விழுங்கப்பட்டு. உமைத்துழி-தினவுதின்ற இடத்தே. *(பி-ம்.)* 'உமைத்துழிச்செறியப்பெற்றாம்.' ஊதியம்-இலாபம்.

2618. வளியால் புடைக்கப்பட்ட மழைக்குழாத்தைப்போல்; வளி-காற்று. விடுவினை-தீவினை. பாறி-சிதற அடிக்கப்பட்டு. வீற்றுவீற்றா யினல்லால்-வேறு வேறாய்ப் போவதல்லது. வடுவுடைத்தாதலால், காதலை ஒழி என்று. மதியும் அத்தையும் அசைகள். தேவி: விசயை.

டெழுகின்ற சிங்கம் போலப் போதும் கலமும் சோர எழுந்து, எனக்கு அடிகள் முன்பு அருளிச்செய்தது யாது? அதனை இப்பொழுது அருளிச்செய்யுமென்று கேட்க, அவளும், வாழ்துமென்னும் அவாவினுள் அழுந்தாநின்றாம்; அங்ஙனம் அழுந்துகின்ற நாம் பிறந்து அறுதியாகப் பெற்ற வாணாள் இவ்வளவென்பது சிறிது மறிந்திலம்; அதனை நும்வாழ்வு இத்தன்மைத்தென அறியக்கூறிக் கூற்றுக் கறந்து உயிரையுண்ணும் அன்று இப்பிறப்பினைத் தப்புதற்குத் தவஞ்செய்யப் பெற்றிலேமேயென்று வருந்தி விடுத்தலல்லது அதனைச் செய்தற்குக் கழிந்த நாளை மீட்கவல்லாரொருவருமில்லை; அது நம்மாலு மீட்கலாகாது; அக்கூற்று ஏவிய காலமென்னும் பாம்பு குறைவறச்சமைத்த கட்டித் தயிரால் வேய்ந்த சோறுபோல நம்மை இனிதாகவைத்து நுகர்ந்து பின்னர் ஒன்றாக விழுங்கப்பட்டு இறந்துபாடெய்துகின்ற நாம் இப்பொழுது அவ்விறந்துபாட்டினுடைய அழகிய இடத்தேயிருந்து முன்புசெய்த நல்வினையாலே தினவுதின்ற இடத்தே சொறியப் பெற்றாமாதலிற் பெரிதும் ஊதியம்பெற்றாம்; இங்ஙனம் இடம்பெற்ற காலத்துத் தவஞ்செய்யாதே நாமும் சுற்றத்தின்மேல் நிகழ்கின்ற காதலை விரும்புவேமாயின், அக்காதல் வடுவுடைத்து; அஃதென்னையெனின், காற்றடிக்கப்பட்ட மழைக்குழாம் சிதறுமாறுபோலச் சிதறிவிடுதற்குக் காரணமான தீவினை சிதற அடிக்கப்பட்டுச் சுற்றமெல்லாம் வெவ்வேறாய்ப் போவதல்லது கூடவுறையும் பழக்கம் அதற்கில்லை; ஆதலால், எம்மிடத்துக் காதலை நீயும் ஒழிவாயாகவென்று சொன்னாள்; இங்ஙனஞ் சொல்லிப் பின்னும் தேவி சில அறவுரை சொன்னாளென்க. *(17-20)*

(வேறு)

2619. (1) முருந்தனைய தூமுறுவன் முற்றிழையார் சேரி
இருந்திளமைக் கள்ளூண் டிடைதெரித லின்றிக்
கருந்தலைகள் வெண்டலைக ளாய்க்கழியு முன்னே
அருந்தவமுந் தானமு மாற்றுமினே கண்டீர்.

2620. (2) உடற்றும் பிணித்தீ யுடம்பினுயிர் பெய்திட்
டடுத்துணர்வு நெய்யாக வாற்றுவை யாகக்
குடித்துண்ணுங் கூற்றங் குடில்பிரியா முன்னே
கொடுத்துண்மின் கண்டீர் குணம்புரிமின் கண்டீர்.

2619. முருந்தனைய தூமுறுவல்-மயிலிறகின் முளையைப் போன்ற வெள்ளிய பற்கள். இழையார்: மகளிர். சேரி-சேர்ந்த இடத்தில். இளமையாகிய கள்ளை. ஆற்றுமின்-செய்யுங்கள்.

2621. (3) உழந்தாலும் புத்தச்சொன் றிட்டூர்த றேற்றா
திழந்தார் பலரா லிடும்பைநீர் யாற்றுள்
அழுந்துமா லப்பண்டி யச்சிறா முன்னே
கொளுஞ்சீலங் கூலியாக் கொண்டூர்மின் பாகீர்.

2622. (4) பிறந்தவர்க ளெல்லா மவாப்பெரிய ராகித்
துறந்துபுகழ் வேண்டாரோர் துற்றவிழு மீயார்
அறங்கரிது சேய்த்தென்ப தியாதுமறி யாரேல்
வெறும்பொருள தம்மா விடுத்திடுமி னென்றாள்.

(வேறு)

2623. (5) முல்லை முகைசொரிந்தாற் போன்றினிய
பாலடிசின் மகளி ரேந்த
நல்ல கருனையா னாள்வாயும்
பொற்கலத்து நயந்துண்டார்கள்
அல்ல லடைய வடகிடுமி
னோட்டகத்தென் றயில்வார்க் கண்டுஞ்
செல்வ நமரங்கா ணினையன்மின்
செய்தவமே நினைமின் கண்டீர்.

2620. பிணியாகிய தீயையுடைய உடம்பில் உள்ள உயிரை. பெய்திட்டு-சோறாகப் பெய்துகொண்டு. ஆற்றலைத் துவையாக; துவை-துவையல். குடில்-உடம்பை. பிரியாமுன்னம்-உயிர்வேறு உடல்வேறாகக் குலைப்பதற்கு முன்பு. குணம் புரிமின்-நற்குணத்தை விரும்புங்கள்.

2621. உழந்தாலும் சகடம் பழகினாலும். புத்தச்சு ஒன்று இட்டு-புதிய அச்சு ஒன்றை இட்டு. இடும்பையாகிய நீரையுடைய ஆற்றில்; இடும்பை-துன்பம். அப்பண்டி-அந்தச் சகடம். அச்சு என்பதற்கு உயிரென்றும் ஒரு பொருள் தோற்றியது. கொளும்-கொள்ளுதற்குரிய. சீலத்தையே கூலியாகக்கொண்டு. பாகீர்-பாகர்களே.

2622. புகழை வேண்டாராய்த்துறந்து. துற்று அவிழும்-உண்ணப் படும் சோற்றையும். அறம்-தருமம். சேய்த்து-சிவப்பு நிறமுடையது. தருமம் கறுப்புச்சிவப்பென்று தெரியாதவரென்றது, அதன்தன்மையை அறியாதவர் என்று கூறியவாறு; "ஆரருள் சுரக்குநீதி யறநிறங் கரிதோ வென்றான்" (*கம்ப. விபீடணனடைக்கலப். 137.*) அது வெறும்பொருள்-அந்த ஆசைபயனில்லாத பொருள்.

(மேற்.) அடி, 1: *தொல். பெயர். 15, ந.*

2623. முல்லைமுகைபோலும் பாலடிசில். மகளிர்அடிசிலேந்தல்: *நாலடி.1.* கருனை-பொரிக்கறி. நாள்வாயும்-நாள்தோறும். அல்லல்-

2624. *(6)* அம்பொற் கலத்து ளடுபா
லமர்ந்துண்ணா வரிவை யந்தோ
வெம்பிப் பசிநலிய வெவ்வினையின்
வேறாயோ ரகல்கை யேந்திக்
கொம்பிற் கொளவொசிந்து பிச்சை
யெனக்கூறி நிற்பாட் கண்டு
நம்பன்மின் செல்வ நமரங்கா
ணல்லறமே நினைமின் கண்டீர்.

2625. *(7)* வண்ணத் துகிலுடுப்பின் வாய்விட்
டழுவதுபோல் வருந்து மல்குல்
நண்ணாச் சிறுகூறை பாகமோர்
கைபாக முடுத்து நாளும்
அண்ணாந் தடகுரீஇ யந்தோ
வினையேயென் றழுவாட் கண்டும்
நண்ணன்மின் செல்வ நமரங்கா
ணல்லறமே நினைமின் கண்டீர்.

2626. *(8)* மைதிரண்ட வார்குழன்மேல் வண்டார்ப்ப
மல்லிகைமென் மாலை சூடிக்
கைதிரண்ட வேலேந்திக் காமன்போற்
காரிகையார் மருளச் சென்றார்

துன்பம். ஒட்டகத்து அடகையிடுமின் என்று; அடகு-இலைக்கறி. அயில்வார்-உண்பவர்களை. செல்வத்தை நினையன்மின். நமரங்காள்; *சீவக.547*, அடிக். -

2624. அடுபால்-காய்ச்சிய பாலை. அமர்ந்து-விரும்பி. வெவ் வினையின்-தீவினையால். அகலைக்கையிலேந்தி. கொம்பின்-பூங்கொம்புபோல. செல்வத்தை நம்பன்மின்.

2625. உடுப்பின்-உடுத்தால். அல்குலில் உடுத்து. நண்ணாச் சிறுகூறை-பிறர் அணுக முடியாது அருவருக்கத்தக்க சிறிய ஆடையை. அல்குலில் கூறை ஓர் பாகமும், கை ஓர் பாகமும் உடுத்து. அண்ணாந்து-மேலே பார்த்து. அடகு உரீஇ-இலையைப் பறித்து. அடி.*3*: 'பாவத்தைச் செய்வார் அதன் விளைவின்கண் அந்தோ வினையே யென்றழுங்குவார்' *(குறள்.275, பரிமேல்.)*

(மேற்.) அடி, *3*: *குறள்.275*, பரிமேல்.

ஐதிரண்டு கண்டங் குரைப்பவோர்
தண்டூன்றி யறிவிற் றள்ளி
நெய்திரண்டாற் போலுமிழ்ந்து நிற்கு
மிளமையோ நிலையா தேகாண்.

இவையெட்டும் ஒருதொடர்.

(1) (இ-ள்.) மகளிர்சேர்ந்த இடத்தேயிருந்து இளமையாகிய கள்ளை உண்டு அறமுதலியவற்றை அறிதலின்றிப் பயன்படாமல் மூப்பதற்கு முன்பே இளமைப்பருவத்தே தவமும் தானமும் நிகழ்த்துமினென்று சொன்னாளென்க.

கண்டீரென்றது, வினாவொடு சிவணாது நின்றதோர் அசை.

(2) (இ-ள்.) வருத்துகின்ற நோயாகிய தீயையுடைய உடம்பி னுயிரைச் சோறாக முன்னே பெய்துகொண்டு உணர்வை நெய்யாக ஆற்றலைத் துவையாகக்கூட்டி அதனை உண்ணுங் கூற்றம் உடம்பை நிலைகுலைப்பதற்கு முன்னே கொடுத்துண்மின்; நற்குணத்தை விரும்புமினென்று சொன்னாளென்க.

உயிர்போவதற்கு முன்னே உணர்வும் ஆற்றலும் தேய்த லியல்பு.

(3) (இ-ள்.) உடம்பாகிய சகடத்தை நடத்தும் பாகீர், அச்சகடம் தொழில் செய்து வருந்திப் பழகினாலும் புதியதோருயிராகிய அச்சைக்கொண்டு வந்து இட்டு ஊர்தலொண்ணாதாகலான், அச்சகடத்தைத் தனக்கடைத்த காலமுள்ள அளவும் செலுத்திப் பின்னர் இழந்தார்பலர்; இனி அங்ஙனமன்றித் தனக்கடைத்த காலத்திற்கு நடுவேயும் தீவினைமிகுதியால் உள்ளதாகிய இடும்பை யாகிய நீரையுடைய ஆற்றிலே அச்சகடம் அழுந்தாநிற்கும்; அங்ஙனமழுந்தி அஃது உயிராகிய அச்சு முறிவதற்கு முன்னே அதனாற் கோடற்குரிய சீலத்தை நுமக்குப் பெறுபயனாகக்கொண்டு அதனைச் செலுத்துமினென்று சொன்னாளென்க.

(4) (இ-ள்.) பிறந்த மக்களெல்லாம் அவாப்பெரியராய்ப் புகழை வேண்டாராய் அதனைத்துறந்துதுற்றப்படுவதோர்அவிழையும் ஈயாராய் அறம் இத்தன்மைத்தென்பது சிறிதும் அறியாராயின், அந்த

2626. மை-கருமை. கைதிரண்ட-காம்புதிரண்ட. ஐ-சிலேட்டுமம். கண்டம்குரைப்ப-கழுத்தில்ஒலியுண்டாதலால்; இருமுதலால். இளமை நிலையாதுகாண்.

அவாப் பயனில்பொருளாம்; அதனைக் கை விட்டுப்போகமினென்று சொன்னாளென்க.

அம்மா, ஐயோவென்னும் இரக்கக்குறிப்பு.

(5) (இ-ள்.) முல்லை முகையைச் சொரிந்தாற்போன்று மெல்லியதாய் இனிய அடிசிலை மகளிரெடுக்க, அதனைவிரும்பிப் பொரிக்கறி கருவியாகப் பொற்கலத்தே நாடோறும் உண்டவர் தீவினைசேர இவ்வோட்டகத்தே அடகையிடுமினென்றுகூறி இரந்துண்பாரைக் கண்டுவைத்தும் செல்வத்தை ஒன்றாக நினையன்மின்; நமரங்காள்! செய்கின்ற தவத்தையே ஒன்றாக நினைமினென்று சொன்னாளென்க.

அம், அசை.

(6) (இ-ள்.) அடுபாலை மனம்பொருந்திப் பொற்கலத்தி லுண்ணாத அரசன்றேவி, ஐயோ! தீவினையால் முன்னின்றதன்மை வேறுபட்டுப் பசி, வெம்பி நலிகையாலே ஓரகலைக் கையிலேந்திக் கொம்புபோல நுடங்கிப் பிச்சையிடுமினென்றுகூறி நிற்பாளைக் கண்டுவைத்தும் செல்வத்தை நச்சன்மின்; நமரங்காள்! அறத்தையே நச்சுமினென்றாளென்க.

(7) (இ-ள்.) துகிலையுடுப்பின் அழுவதுபோல் வருந்துமல் குலிலே பிறரணுகாது அருவருக்கும் சிறுகூறை ஒருபாகமும், ஒருகை ஒருபாகமுமாக உடுத்து மேனோக்கி அடகையுருவி அதனை இடுவதொன்றின்மையான், ஐயோ! வினையே! நீ என்செய்தா யென்றுகூறி நாடோறும் அழுவாளைக் கண்டு வைத்தும், நமரங்காள்! செல்வத்தை நணுகன்மின்; தவத்தை நணுகுமினென்று சொன்னா ளென்க.

இதுகாறும் பொதுவாகக் கூறினாள்.

(8) (இ-ள்.) தம்மை அறிவிடத்தினின்றும் தாமேநீக்கிக் குழலிலே மாலையை ஆர்ப்பச் சூடி ஏந்திக் காரிகையார்மருளக் காமன்போற்சென்றார், பின்பு ஐ திரண்டு இருமுதலாலே உமிழ்ந்து தண்டையூன்றி நிற்றற்குக் காரணமான இளமை நிலையாது காணென்று சொன்னாளென்க.

கை-காம்பு. இது சீவகனை நோக்கிக்கூறினாள்.

அறவுரைகூறினாள், எங்ஙனங்கூறினாளெனின், இங்ஙன மிங்ஙனம் கூறினாளென எல்லாவற்றோடும் கூட்டுக. *(21-8)*

(வேறு)

2627. என்றலுஞ் சுநந்தை சொல்லு மிறைவிதான் கண்ட தையா
நன்றுமஃ தாக வன்றே யாயினு மாக யானும்
ஒன்றினன் றுறப்ப லென்ன வொள்ளெரி தவழ்ந்த வெண்ணெய்க்
குன்றுபோல் யாதுமின்றிக் குழைந்துமெய்ம் மறந்துநின்றான்.

(இ-ள்.) இறைவி இங்ஙனங்கூறின அளவிலே, அதனைத் தனக்கு உறுதியாகக் கருதி ஒருமொழி கூறுஞ்சுநந்தை, ஐயனே! இவள் கருதியகாரியம் நன்றாயினுமாக; தீதாயினுமாக; அதனை யானும் பொருந்தினேன்; இனித் துறப்பேனென்றுகூற, அதுகேட்டுச் சீவகன் எரிதவழ்ந்த வெண்ணெய்க்குன்றுபோல உருகி மறுத்துச் சொல்லுஞ்சொல் சிறிதுமின்றி நின்றானென்க.

கந்துக்கடன் முன்னேயிறத்தலின், சுநந்தையைத் துறவுவிலக்கிக் கூறுதல் அறனன்றென்று கருதுதலின், மறுக்குஞ்சொல் யாதுமின்றி நின்றானென்றார். கந்துக்கடனிறந்தமை இத்தொடர்நிலைச் செய்யுளில் தேவர்கூறிற்றிலர், தகுதியன்றென்றுகருதி; இத்துறவால் உய்த்துணர வைத்தார். (29)

(வேறு)

2628. ஒருயி ரொழித்திரண் டுடம்பு போவபோல்
ஆரிய னொழியவங் கௌவை மார்கடாஞ்
சீரிய துறவொடு சிவிகை யேறினார்
மாரியின் மடந்தைமார் கண்கள் வார்ந்தவே.

(இ-ள்.) உடம்பையொழித்து உயிர்போமாறன்றி ஒருயிரைக் கைவிட்டு இரண்டுடம்பு போந்தன்மைபோலே சீவகனிருப்பத் தாய்மாரிருவரும் முன்பு [1]தாம் நின்ற நோன்பிற் சீரிதாகிய துறவையுட்கொண்டு சிவிகையிலே ஏறிப்போயினார்; அங்கிருந்த தேவிமார்கள்கண்கள்மாரிபோலநீர்வடிந்தனவென்க. (30)

2627. என்றலும்-என்று இவ்வாறு விசயை கூறுதலும். சொல்லும்-சொல்லுவாள். இறைவிதான்கண்டது-விசயை கருதியது; தான்; அசை. ஐயா; சீவகனை; விளி. அஃது நன்றாக; அன்றேயாயி னுமாக. ஒன்றினன்-அக்காரியத்திற்குப் பொருந்தினேன். என்ன- என்று சுநந்தை கூறுதலும். குன்றுபோல்குழைந்து. யாதுமின்றி-மறுத்துக்கூறுஞ் சொல் சிறிதுமில்லாமல்.

2628. ஆரியன்: சீவகன். ஔவைமார்கள்: விசயையும், சுநந்தையும். சீவகனுக்கு உயிரும், தாயரிருவர்க்கும் இருவுடம்புகளும் உவமைகள். சிவிகை-பல்லக்கு. மடந்தைமார்: காந்தருவதத்தை முதலியவருடைய. மாரியின்வார்ந்த-மேகத்தைப் போலநீர்வடிந்தன.

(உரை.) [1]தாம்நின்றநோன்பென்றது, மகன்வாழவேண்டுமென்று முன்புநோற்றிருந்ததனை.

2629. நன்மயிற் பொறியின்மேற் போய நாளினும்
புன்மையுற் றழுகுரன் மயங்கிப் பூப்பரிந்
திந்நகர் கால்பொரு கடலி னெங்கணும்
மன்னனி லாகுல மயங்கிற் றென்பவே.

(இ-ள்.) இந்நகரெவ்விடமும்சச்சந்தன்பட்டநாளினுங்காட்டிற் புன்மையுற்றுப் பூப்பரிந்து கால்பொருகடல்போலே அழுகிற குரல் மயங்கிப்பின்னர்ச்சீவகனைப்போலே[1]கையறவிலேமயங்கிற்றென்க.

என்ப, அசை. (31)

2630. அழுதுபின் னணிநகர் செல்ல வாயிரந்
தொழுதகு சிவிகைகள் சூழப் போயபின்
இழுதமை யெரிசுடர் விளக்கிட் டன்னவள்
பழுதில்சீர்ப் பம்மைதன் பள்ளி நண்ணினாள்.

சுடர்-ஒளி. விளக்கிட்டன்னவளாகிய பம்மை; என்றது, பிறப்பாகிய இருளைப்போக்கி வீடாகிய ஒளியைப் பரப்புதற்கு உரியளென்றவாறு.

(இ-ள்.) நகர் பின்னே அழுதுசெல்லத் தன்னைத் தொழத்தக்க சிவிகைகள் ஆயிரம் சூழத் தான்சென்று பம்மையிருக்கின்ற பள்ளியைச்சேர்ந்தாளென்க.

ஆயிரஞ்சிவிகையிற் போகிய மகளிரும் துறப்பதற்கு ஒருப் பட்டுப்போயினாரென்றுணர்க. (32)

2631. அருந்தவக் கொடிக்குழாஞ் சூழ வல்லிபோல்
இருந்தறம் பகர்வுழி யிழிந்து கைதொழு
தொருங்கெமை யுயக்கொண்மி னடிக ளென்றனள்
கருங்கய னெடுந்தடங் கண்ணி யென்பவே.

2629. நாளினும்-நாளைக்காட்டிலும். புன்மையுற்று-வருத்தத்தை யடைந்து. கால்-காற்று. கடலின்-கடலைப்போல மன்னனில்-சீவகனைப்போல. ஆகுலம்-வருத்தத்தில்.

(உரை.) [1]கையறவு-செயலறுதல்.

2630. நகர் பின்னே அழுது செல்ல. தொழுதகு-தன்னைத் தொழத்தக்க. இழுது-நெய். சுடரை விளக்கிட்டன்னவளாகிய பம்மை யுடைய பள்ளியை; பம்மை-பத்மை; துறவுபூண்ட ஒருத்தி. பள்ளி-தவப் பள்ளியை. விசயை நண்ணினாள்.

2631. தவக்கொடிக் குழாம்-தவவொழுங்கையுடைய மகளிர் கூட்டம். அல்லி-அல்லிப்பூ; பம்மைக்கு உவமை. பகர்வுழி-கூறுகின்ற

(இ-ள்.) அவள், தவத்தினொழுங்கையுடைய மகளிர்திரளாகிய புறவிதழ் சூழ்ந்திருப்பத் தான்நடுவே அல்லிபோல் இருந்து அறங்கூறுகின்ற இடத்தே தேவி இழிந்துசென்று கைதொழுது, அடிகளே! எம்மையெல்லாம் சேரப் பிறவிக்கடலினின்றும் கரையேற்று வீராகவென்றாளென்க.

முன்புகயல்போலுங் கண். (33)

(வேறு)

2632. ஆரழன் முளரி யன்ன வருந்தவ மரிது தானஞ்
சீர்கெழு நிலத்து வித்திச் சீலநீர் கொடுப்பிற் றீந்தேன்
பார்கெழு நிலத்து ணாறிப் பல்புக ழீன்று பின்னால்
தார்கெழு தேவ ரின்பந் தையலாய் விளைக்கு மென்றாள்.

முளரி-விறகு. தீந்தேனையுடையதார்.

(இ-ள்.) தையலாய்! அருந்தவம் முளரியிலழல்போலக் கொடிய; ஆதலால் நினக்கு மேற்கோடலரிது; அதனைக்கை விட்டுத் தானத்தினை ஐம்பொறியும்வென்று அவாவற்ற இடத்தே வித்தி அதுமுளைக்கும்படி சீலமாகிய நீரைஎப்பொழுதும் கொடுப்பின், அஃது உத்தரகுருவிலே முளைத்துப் புகழை ஈன்று பின்பு தேவரின்பத்தை விளைத்து விடுமென்று கூறினாளென்க.

தானப்பயனாற் போகபூமியிலே பிறந்து ஆண்டுள்ள நுகர்ச்சியை எய்திப் பின்துறக்கம் பெறுவாரென்றாள். (34)

2633. அறவுரை பின்னைக் கேட்டு மடிகண்மற் றெமக்கு வல்லே
துறவுதந் தருளு கென்னத் தூநக ரிழைத்து மேலால்
நறவிரி தாம நாற்றி வானகம் விதானித் தாய்ந்து
திறவிதிற் றவிசு தூபந் திருச்சுடர் விளக்கிட் டாரே.

இடத்தே. இழிந்து-விசயை இறங்கி. எம்மை ஒருங்கே உயக்கொண்மின். கண்ணி: விசயை; எழுவாய். கன்னிப் பருவத்தும் விவாகமான பின்பும், கணவனிறந்த பின்பும் பெண்பாலார் துறத்தற்குரியர் என்பர்; திருவிளை. சமணரைக்கழு. 17.

2632. தவம் முளரியில் அழலன்ன; ஆதலால் அரிது. தானத்தை நிலத்து வித்தி. சீலமாகிய நீரை. நிலம்-உத்தரகுரு. நாறி-தோன்றி. தேவரின்பத்தை விளைக்கும்; தையலாய்; விசயை; விளி.

2633. கேட்டும்-கேட்கின்றோம். அடிகள்: பம்மை; விளி. மற்று, அசை. என்ன- என்று விசயை கூற. நகரிழைத்து-நகரை அழகு செய்து.

(இ-ள்.) தேவி அதனைக்கேட்டு, அடிகளே! அறவுரை பின்னைக்கேட்டும்; இப்பொழுது துறத்தலைத் தந்தருளு வீராக வென்ன, ஆங்குள்ள தவமகளிரும், துறவுக்குச் செய்வனவற்றை ஆராய்ந்து நகரைக் கோலத்தைச்செய்து தாமத்தை நாற்றி வானகத்தை மேலே விதானித்து நன்றாகத் தவிசையும் தூபத்தையும் விளக்கையு மிட்டாரென்க. (35)

2634. பாலினாற் சீறடி கழூவிப் பைந்துகில்
நூலினா லியன்றன நுனித்த வெண்மைய
காலனைக் கண்புதைத் தாங்கு வெம்முலை
மேல்வளாய் வீக்கினார் விதியி னென்பவே.

மெல்லிதாக நூற்ற வெண்மையுடைய நூல்; எனவே பட்டாகா தாயிற்று. முன்பு காலனைக் கண்புதைத்தாற்போல வெவ்விய முலை; கண்புதைத்தல்-அவன்கொலைத்தொழிலை மாற்றுவித்தல்.

(இ-ள்.) அவற்றையிட்ட பின் ஆகமவிதியாலே சீறடியைப் பாலாற் கழுவி நூலாலியன்ற கோடித்துகிலை முலைமேலே சூழ்ந்து வீக்கினாரென்க.

இஃது, [1]இருவர்தீக்கையும் கூறிற்று. (36)

2635. தேனுலா மாலையுங் கலனுஞ் சிந்துபு
பானிலாக் கதிரன வம்மென் பைந்துகில்
தானுலாய்த் தடமுலை முற்றஞ் சூழ்ந்தரோ
வேனிலான் வருநெறி வெண்முள் வித்தினார்.

(இ-ள்.) மாலையையும் கலத்தையும் வாங்கிப்போகட்டு நிலாப் போன்ற ஒளியினவாகிய துகிலுலாவ முலைமுற்றத்தைச் சூழ்ந்து காமன்வரும் வழியை முள்ளாலடைத்தாரென்க.

உலாய்-உலாவ. வெண்டுகிலாதலின், 'வெண்முள்' என்றார். இஃது, ஒழிந்த மகளிருடைய தீக்கைகூறிற்று. (37)

மேலால்-மேலே; ஆல், அசை. தாமம்-மாலை. விதானித்து-மேற்கட்டு கட்டி. திறவிதின்-நன்றாக.

2634. துகிலை முலைமேல் வளாய் வீக்கினார்; வளாய்-சூழ்ந்து. தவமகளிர் வெண்டுகிலால் மார்பைச் சுற்றல்; சீவக.2635, 2993; மேரு. பூரண.46.

(உரை.) [1]இருவர்: விசயை, சுநந்தை.

2635. கலன்-ஆபரணம். சிந்துபு-சிந்தி. பால்:நிலாவுக்கு அடை; உவமையன்று. நிலாப்போலும் கதிரனவாகிய துகில் உலாய்; கதிர்-ஒளி. உலாய்=உலாவ-பரக்க. முலைமுற்றம்-முலையின் முன்னிடத்தை. வேனிலான்: காமன். நெறியில் வெண்முள்ளை வித்தினார். வெண்முள் ளென்றது வெண்டுகிலை.

2636. முன்னுபு கீழ்த்திசை நோக்கி மொய்ம்மலர்
நன்னிறத் தவிசின்மே லிருந்த நங்கைமார்
இன்மயி ருகுக்கிய விருந்த தோகைய
பன்மயிற் குழாமொத்தார் பாவை மார்களே.

(இ-ள்.) தவிசினைப்பொருந்தி அதன்மேலே கிழக்குநோக்கி யிருந்த தாயரிருவரும் அல்லாதமகளிரும், மயிருகுத்தற்கிருந்த மயிற்றிரளை ஒத்தாரென்க.

தோகையவாகிய மயில். *(38)*

2637. மணியியல் சீப்பிடச் சிவக்கும் வாணுதல்
அணியிருங் கூந்தலை யௌவை மார்கடாம்
பணிவிலர் பறித்தனர் பரமன் சொன்னநூற்
றுணிபொருள் சிந்தியாத் துறத்தன் மேயினார்.

மணியாலியன்ற சீப்பிடஅது பொறாமற்சிவக்கு நுதலைச் சேர்ந்தகூந்தல்.

(இ-ள்.) இறைவன் கூறிய ஆகமத்தில் துணியும்பொருளைச் சிந்தித்துத்துறத்தலைச்செய்ய மேவினவர் கூந்தலை ஆரியாங்கனை கடாம் ஒன்றிற்றாழ் வில்லாராய்ப் பறித்தாரென்க. *(39)*

2638. கன்னிய ராயிரர் காய்பொற் கொம்பனார்
பொன்னியற் படலிகை யேந்திப் பொன்மயிர்
நன்னிலம் படாமையே யடக்கி நங்கைமார்
தொன்மயி ருகுத்தநன் மயிலிற் றோன்றினார்.

2636. முன்னுபு-ஆதனத்தைப் பொருந்தி. மலராகிய தவிசு; மலர் போலும் நிறத்தையுடைய தவிசெனலுமாம். நங்கைமார்: விசயையும் சுநந்தையும். உகுக்கிய-உகுத்தற்கு. தோகையையுடைய மயிற்குழாத்தை. நங்கைமார்களும் பாவைமார்களும் ஒத்தாரென்க.

2637. சீப்பிடுதலால் சிவக்கின்றநுதல். ஔவைமார்கள்-தவ மகளிர்கள். பணிவிலர்-தாழ்வில்லாதவராய். பரமன்: அருகன். சிந்தியா-எண்ணி. துறத்தல் மேயினவர் கூந்தலை ஔவைமார்கள் பறித்தனர். தவமகளிர் தலைமயிரைப் பறித்தல்; "அனிச்சப்பூம் போது கொய்வார்போலணி மயிரை வாங்கி" *(மேரு. பூரண. 46.)*

2638. கொம்பனாராகிய கன்னியராயிரவர். படலிகை-தட்டு; பெட்டி எனலுமாம். நங்கைமார்-மயிர்பறிக்கப்பட்ட மகளிர். மயிலின்-மயிலைப் போல்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் பறித்த அழகிய மயிரினைக் கொம்பனாராகிய கன்னியராயிரவர் பள்ளியில் வீழாமற் படலிகையிலே ஏந்திக்கொண்டுபோய் அடக்கி, அந்நங்கைமார் பழைய மயிரையுகுத்த மயிலிற்றோன்றினாரென்க.

அடக்கி: இது பிறவினை கொண்டது. (40)

2639. பொற்குடந் திருமணி பொழியப் பெய்தபோல்
எற்புடம் பெண்ணிலாக் குணங்க ளானிறைத்
துற்றுட னுயிர்க்கருள் பரப்பி யோம்பினார்
முற்றுட னுணர்ந்தவ னமுத முன்னினார்.

தவம்புரிந்து அடங்கத்தக்க நல்வினையுடைமையிற் பொற்குடத்தோடு உவமித்தார். பல்லுயிர்க்கும் வந்த துன்பங்களைத் தாமும் உடனேயுற்று அவ்வுயிர்களுக்கு அருளைப்பரப்பி.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் இறைவனாகமத்தைப் பொருந்தினவர்கள், பொற்குடத்தைப் பெறுதற்கரிய மணியை மிகுத்து வழிய நிரப்பினாற்போலே எற்புடம்பை எண்ணிறந்த குணங்களாலே நிறைத்துப் பரப்பித்தவத்தைப்பேணினாரென்க. (41)

2640. புகழ்ந்துரை மகிழ்ச்சியும் பொற்பில் பல்சனம்
இகழ்ந்துரைக் கிரக்கமு மின்றி யங்கநூல்
அகழ்ந்துகொண் டரும்பொருள் பொதிந்த நெஞ்சினார்
திகழ்ந்தெரி விளக்கெனத் திலக மாயினார்.

(இ-ள்.) அங்கத்தையுடைய ஆகமத்தின் பொருளைக் கல்லியெடுத்துக் கொண்டு கட்டிவைத்த நெஞ்சினையுடையவர்கள், தமக்கு மயக்கமின்மையின், எரிகின்ற விளக்கெனத் திகழ்ந்து பல்சனமும் புகழுமுரைக்கும் இகழுமுரைக்கும் மகிழ்ச்சியும் இரக்கமுமின்றித் திலகமாயினாரென்க. (42)

2639. பொற்குடத்தில் மணியைப் பெய்ததுபோல. எற்புடம்பைக் குணங்களால் நிறைத்து. உடனே உற்று. உணர்ந்தவன் அமுதம்-இறைவனாகிய அருகன்கூறிய அமுதம் போலும் ஆகமத்தை. முன்னினார்-பொருந்தினவர்கள்; எழுவாய்.

2640 புகழ்ந்துரைக்கு மகிழ்ச்சியும் இகழ்ந்துரைக்கு இரக்கமும் இன்றி; சீவக.2825; "உவத்தல் காய்தலோடிலாது" (வளையாபதி.) புகழ்ந்துரை-புகழ். இகழ்ந்துரை-இகழ். அங்கத்தையுடைய நூலின் பொருளை அகழ்ந்துகொண்டு பொதிந்த நெஞ்சினார்; நூல்-அருகன் கூறிய ஆகமம். பொதிந்த-கட்டிவைத்த.

(வேறு)

2641. அலைமணிக் கவரி மான்றே ரடுகளி யானை பாய்மா
நிலநெளி கடலந் தானை நிரந்துபூச் சுமப்ப மன்னன்
சிலமலர் தானு மேந்திச் சென்றுசீர் பெருக வாழ்த்தி
இலமலர்ப் பஞ்சிப் பாதத் தெழின்முடி தீட்டி னானே.

(இ-ள்.) நால்வகைப்படையும் பரந்து பூவைச்சுமப்ப மன்னன் றானும் சிலமலரையேந்திச்சென்று வாழ்த்தி மலர்போலும் பாதத்தே தன்முடியைச்சேர்த் தினானென்க. (43)

2642. (1) கடியவை முன்பு செய்தேன்
கண்ணினாற் காணச் சின்னாள்
அடிகளிந் நகரி னுள்ளே
யுறைகென வண்ணல் கூற
முடிகெழு மன்னற் கொன்று
மறுமொழி கொடாது தேவி
படிமம் போன்றிருப்ப நோக்கிப்
பம்மைதான் சொல்லி னாளே.

2643. (2) காதல னல்லை நீயுங் காவல நினக்கி யாமும்
ஏதில மென்று கண்டா யிருந்தது நங்கை யென்னத்
தாதலர் தாம மார்ப னுரிமையுந் தானு மாதோ
போதவிழ் கண்ணி யீர்த்துப் புனல்வரப் புலம்பி னானே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) அண்ணல், முன்பு நும்மைக்காண்டற்கு வேண்டும் நல்வினை செய்யாதேன் கண்ணாலே எப்பொழுதுங் காணும்படி, சின்னாள், அடிகள் இந்நகரினுள்ளே உறைவீராகவெனக்கூற, அவற்கு விசயை உத்தரஞ் சொல்லாது பாவைபோன்றிருந்தாளாக,

---

2641. மணியையும் கவரியையும் உடைய மான்பூட்டிய தேர்; மான்-குதிரை. நிரந்து-பரந்து. மன்னன்-சீவகன். இலமலர்போலும் பஞ்சிபூசிய பாதத்தே; இலமலர்- இலவம்பூ. தீட்டினான்-சேர்வித்தான்.

2642. கடியவை-தீவினை. காண-காணும்படி. அடிகள்: விசயை, விளி. உறைக என்று அண்ணல்கூற; அண்ணல்-சீவகன். ஒன்றும்-சிறிதும். தேவி-விசயை. பம்மை: தவப்பள்ளியிலுள்ளதுறவி.

2643. காதலன்அல்லை-எம்மால் அன்பு செய்யத் தக்கவனல்லை. ஏதிலம்-அயலாராக உள்ளேம். நங்கையிருந்தது என்ன; நங்கை: விசயை. என்ன-என்று பம்மைகூற. மார்பன்-சீவகன். உரிமை- மனைவியர், கண்ணியையீர்த்துப் புனல்வரும்படி புல்லினாள்.

அத்தன்மையையநோக்கிச் சொல்லிடத்தாளாகிய பம்மைதான், நீயும் எம்மாற் காதலிக்கப்படுமவனல்லை; காவல! நினக்கு யாங்களும் சுற்றமல்லமென்றுகாண் நங்கை இருந்ததென்று சொல்ல, அதுகேட்டு அரசன், தேவிமாரும் தானுமாக அழுதா னென்க. (44-5)

2644. ஏதில னாயி னாலு மிறைவர்தம் மறத்தை நோக்கக்
காதல னடிக ளென்னக் கண்கனிந் துருகிக் காசின்
மாதவ மகளி ரெல்லா மாபெருந் தேவியாரை
ஏதமொன் றில்லை நம்பிக் கின்னுரை கொடுமி னென்றார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமழுத அரசன், அடிகளே! யான் தேவிக்குச் சுற்றமன்றேனும் இறைவர் அறத்தைத் துணிந்துநிற்கின்ற நிலைமை யைப் பார்க்க அதனாற் காதலிக்குந் தன்மையையுடையேனென்று கூற, தவமகளிரெல்லாம் மனமுருகிக் கண்ணோட்டஞ் செய்து தேவியாரை இனி மறுமொழி கொடுத்தலால் வருங்குற்ற மின்று; நம்பிக்கு மறுமொழி கொடுமினென்றாரென்க. (46)

2645. திரைவள ரிப்பி யீன்ற திருமணி யார மார்பின்
வரைவளர் சாந்த மார்ந்த வைரக்குன் றனைய திண்டோள்
விரைவளர் கோதை வேலோய் வேண்டிய வேண்டினேமென்
றுரைவிளைத் துரைப்பக் காளை யுள்ளகங் குளிர்ந்து சொன்னான்.

இப்பி ஈன்ற ஆரம்; மாணிக்கம் கலந்து கோதையையுடைய வேல்.

(இ-ள்.) அதுகேட்டதேவி, மார்பினையும்தோளினையுமுடைய வேலோய்! நீ விரும்பினகாரியங்களை யாமும் விரும்பினேமென்று உரையை வலிய எழுப்பிக் கூற, அரசன் மனமகிழ்ந்து ஒருமொழி கூறினானென்க.

வேண்டியவென்ற பன்மை, உறைகவென்றதும் காதல னென்றதும். (47)

2644. ஏதிலனாயினும்-யான் அயலானானாலும். அடிகள்: விசயை. ஏதம்-குற்றம். நம்பிக்கு-சீவகனுக்கு.

2645. இப்பியீன்றமணி-சங்கம் பெற்ற முத்து. விரை-வாசனை. மார்பினையும்தோளையும்கோதையையும்உடையவேலோய்; என்றது சீவகனை; விளி. நீ வேண்டியதை யாமும் வேண்டினேம் என்று. உரைவிளைத்து உரைப்ப-சொல்லை வலிய எழுப்பிக் கூற. காளை: சீவகன்.

2646. அடிகளோ துறக்க வொன்று முற்றவர் யாது மல்லர்
சுடுதுய ரென்கட் செய்தாய் சுநந்தைநீ யௌவை யல்லை
கொடியைநீ கொடிய செய்தாய் கொடியையோ கொடியை யென்னா
இடருற்றோர் சிங்கந் தாய்மு னிருந்தழு கின்ற தொத்தான்.

(இ-ள்.) அவன்எங்ஙனங்கூறினானெனின், அடிகள்என்னிடத்து ஒன்றும் வருத்தமுற்றவரல்லர்; ஆதலான், அவரோ துறக்க; சுநந்தாய்! வருந்தி வளர்த்தலின், நீயே எனக்குத்தாய்; இதற்கு முன்னர் யாதும் கொடியையல்லையாயினும் துறந்தாயாதலின், என்கட் சுடுதுயர் செய்தாய்; அங்ஙனஞ்செய்த நீ மிகவும் கொடியை கொடியையென்று கூறுதலைச்செய்து சிங்கம் துன்பமுற்றுத் தாய்முன் இருந்து அழுகின்ற தன்மையை ஒத்தானென்க. (48)

2647. சென்றதோ செல்க விப்பாற் றிருமக ளனைய நங்கை
இன்றிவ டுறப்ப யானின் னரசுவந் திருப்பே னாயின்
என்றெனக் கொழியு மம்மா பழியென விலங்கு செம்பொற்
குன்றனான் குளிர்ப்பக் கூறிக் கோயில்புக் கருளு கென்றாள்.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட சுநந்தை, தன் கணவனையிழந்து புதல்வனரசை உவந்திருந்தாளென்று இதற்குமுன்னர் உலகத்து நிகழ்ந்த பழி நிகழ்ந்தே போக; இனி நங்கையாகிய இவள் இன்று துறப்ப யான் இன்னும் நின்னரசை உவந்திருப்பேனாயின், கேளாய்; இப்பாற் பிறக்கும்பழி என்றுதான் எனக்குப்போவது; போகாமை நீயே யறிதியென்று அரசன் மனங்குளிர்ப்பச் கூறி, இனிக் கோயிலிலேபுக்கு உலகத்தைக்காப்பாயாகவென்றாளென்க. (49)

2648. பந்தட்ட விரலி னார்தம் படாமுலை கிழித்த பைந்தார்
நந்தட்டன் றன்னை நோக்கி நங்கையா ரடிகள் சொன்னார்
நொந்திட்டு முனிய வேண்டா துறந்தில நும்மை யென்னக்
கந்தட்ட திணிதிண் டோளான் கற்பக மலர்ந்த தொத்தான்.

2646. அடிகள் ஒன்றும் உற்றவரல்லராதலால் துறக்க; அடிகள்-விசயை. ஔவையாகிய நீ என்கட் சுடுதுயர் செய்தாய்; ஔவை-தாய். நீ முன்பு கொடியையல்லையா யினும் இன்று கொடிய செய்தாய். சிங்கம் இடருற்றுத்தாய்முன் இருந்து அழுகின்ற தொத்தான்.

2647. சென்றதோ செல்க-நிகழ்ந்த பழி நிகழ்க; ஓ, அசை. நங்கையாகிய இவள் துறப்ப; இவள்-விசயை. பழி என்று ஒழியும் என. குன்றனான்-சீவகன். கோயில்-அரண்மனை.

2648. பந்து அட்ட விரலினார்-பந்தை விளையாடுதலால் வருத்தின விரலையுடைய மகளிர்கள். நங்கையாராகிய அடிகள்; விசயை.

பந்தட்ட-பந்தை வருத்தின.

(இ-ள்.) சுநந்தை அங்ஙனங் கூறினபின்பு, நங்கையாராகிய அடிகளும் நந்தட்டனை நோக்கி, நும்மை யாம் துறந்திலம்; அதனாலே நீ நொந்து வெறுக்க வேண்டாவென்று சொன்னார்; அவனும் கேட்டு மகிழ்ந்தானென்க. (50)

2649. துறந்தவிந் நங்கை மார்தந்
தூமல ரனைய பாதம்
உறைந்தவென் சென்னிப் போதின்
மிசையவென் றொப்ப வேத்திக்
கறந்தபா லனைய கந்திக்
கொம்படுத் துருவப் பைம்பூண்
பிறங்குதார் மார்பன் போந்து
பெருமணக் கோயில் புக்கான்.

(இ-ள்.) அவன் மகிழ்ந்தபின், அரசன், இந்நங்கைமாருடைய பாதம் என் சென்னியிலுறைந்த போதின்மிசையனவென்று அவருறைகின்ற தன்மைக்குப் பொருந்தவாழ்த்திப் பால்போல் மிகவுந்தூய கந்தியாகிய கொம்பு இவர்களைப் புரக்கும்படிச் சேர்த்திப் பள்ளியினின்றும் போந்து கோயில் புக்கானென்க. (51)

2650. வடிநிரை நெடிய கண்ணார் மாமிமார் விடுப்ப வேகிக்
கடிநிரை சிவிகை யேறிக் கதிர்மணிக் குடைபின் செல்ல
உடைதிரைப் பரவை யன்ன வொளிறுவேன் மறவர் காப்பக்
கொடிநிரைக் கோயில் புக்கார் குங்குமக் கொடிய னாரே.

கடிச்சிவிகை-வரைவினையுடைய சிவினை; என்றது, அரசனால் தேவியர் குலங்கட்கேற்ப இவ்வாறு செல்லற்குரியரென்று முன் போதற்கும் பின்போதற்கும் வரையப்பட்ட சிவிகையென்றவாறு;

நொந்திட்டு-நொந்து: ஒரு சொல். நும்மைத் துறந்திலமென்ன. தோளான்-நந்தட்டன். கற்பகம் மலர்ந்ததைப்போல் மகிழ்ச்சி கொண்டான்.

2649. பாதம், என் சென்னியிலுறைந்த போதின் மிசையவென்று. கந்தியாகிய கொம்பு; கந்தி; ஆரியாங்கனைகளுக்குப் பொதுப் பெயர்; *சீவக.1089*; அடிக். மார்பன்-சீவகன்.

2650. வடிநிரை-வடுவகிரின் வரிசையைப்போன்ற. கண்ணார்: காந்தருவதத்தை முதலியவர்கள். மறவர்-வீரர். கொடி நிரைக் கோயில்-கொடிகளின் வரிசையையுடைய அரண்மனை. கொடியனாராகிய கண்ணாரென்க.

''ஏற்றற் கண்ணு நிறுத்தற் கண்ணு, முரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கிற், பெருமையிற் றிரியா வன்பின் கண்ணும்'' (*தொல். கற்பு. 6*) என்றார், கற்பியலின்கண்.

(இ-ள்.) கொடியனாராகிய வடுவகிர்நிரையன்ன கண்ணார், மாமிமார் விடுப்பப் பள்ளியினின்றும்போய் நிரைத்த சிவிகையிலே ஏறிக் குடை பின்னே செல்ல மறவர்காப்பக் கோயிலிலே புக்கா ரென்க. *(52)*

(வேறு)

2651. முழுதுல கெழிலேத்து மூரிவேற் றானை மன்னன்
தொழுதகு பெருமாட்டி தூமணிப் பாவை யன்னாள்
பொழிதரு மழைமொக்குட் போகம்விட் டாசை நீக்கி
வழிவரு தவமெய்தி வைகின டெய்வ மன்னாள்.

'பாவையன்னாள்' என்றார், ஐம்பொறியால் நுகர்தற்குரியன வற்றை நுகரா திருந்தமை நோக்கி. முன்பு அருந்ததியென்று தொழத் தக்க.

(இ-ள்.) எழிலை உலகமுழுதுமேத்தும் சச்சந்தன் பெருமாட்டி, பாவையன்னார், தெய்வமன்னாள், அவள் மழைமொக்குள் போலும் போகத்தைத் தீதென்று நீக்கி ஆசையையுநீக்கி வீட்டை யெய்தும் வழியிலே வருகின்ற பரமாகமத்திற்கூறிய தவத்தையெய்தித் தங்கினாளென்க.

எனவே ஒழிந்தோர் கூறிய தவங்கள் வீடுபேற்றிக்கு வழி யல்லவாயின. *(53)*

2. நீர்விளையாட்டணி

2652. உடைதிரை முத்தஞ் சிந்த வோசனிக் கின்ற வன்னம்
படர்கதிர்த் திங்க ளாகப் பரந்துவான் பூத்த தென்னா
அடர்பிணி யவிழ மாம்ப லலைகடற் கானற் சேர்ப்பன்
குடைகெழு வேந்தற் கிப்பா லுற்றது கூற லுற்றேன்.

2651. மன்னனுடைய பெருமாட்டி, தொழுதகு பெருமாட்டி யென்க; மன்னன்- சச்சந்தன். பெருமாட்டி-விசயை. மழை மொக்குள் போலும் போகத்தை.

2652. திரை முத்தத்தைச் சிந்துதலால். ஓசனிக்கின்ற அன்னம்- அஞ்சிச் சிறகை அடித்துக்கொள்கின்ற அன்னப்பறவை; ''ஓசனிக்கின்ற வுறுவெயிற் கடைநாள்'' (*சிலப்.14:125.*) கடலை ஆகாயமாகவும்,

(இ-ள்.) முரிகின்றதிரை முத்தைச் சிந்துகையாலே அதற்கு வெருவிச் சிறையடிக்கொள்கின்ற அன்னம் திங்களாகக் கடல் வானாக அதுசிந்தின முத்தம் அவ்வான் மீனைப் பூத்ததாகவுட் கொண்டு பகலே இதழ்பிணித்த பிணியவிழும் ஆம்பலலைகின்ற கடற்கானலையுடைய சேர்ப்பனாகிய வேந்தற்கு இப்பாற் பிறந்த செய்தியைக் கூறலுற்றேனென்றாரென்க. *(54)*

2653. (1) துறவின்பாற் படர்த லஞ்சித் தொத்தொளி முத்துத் தாமம்
உறைகின்ற வுருவக் கோலச் சிகழிகை மகளி ரின்பத்
திறைவனை மகிழ்ச்சி செய்து மயக்குவா னமைச்ச ரெண்ணி
நிறையநீர் வாவி சாந்தங் கலந்துடன் பூரித் தாரே.

2654. (2) நீரணி மாட வாவி நேர்ம்புணை நிறைத்து நீணீர்ப்
போரணி மாலை சாந்தம் புனைமணிச் சிவிறி சுண்ணம்
வாரணி முலையி னார்க்கு மன்னற்கும் வகுத்து வாவி
ஏரணி கொண்ட விந்நீ ரிறைவகண் டருளு கென்றார்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) முத்துத்தாமத்தையுடைய சிகழிகை.

(இ-ள்.) அமைச்சர், இறைவன் துறவின்பாற்சேறற்கு அஞ்சி அக்கருத்தைப் போக்குதற்குரிய மகளிர்நீரிடத்துப் போர்செய்தற்குத் தம்மிடத்தே கொண்ட அணியின்பத்தாலே முன்னர் அவனை மனமகிழ்ச்சி செய்து பின்னர் இன்பத்தே மயக்குதற்கு எண்ணி நீரைச்

அன்னத்தைச் சந்திரனாகவும், முத்துக்களை நட்சத்திரங்களாகவும் கூறினார். என்னா-என்று உட்கொண்டு. அடர்பிணி அவிழும் ஆம்பல்-இதழ் பிணித்த கட்டு அவிழ்கின்ற ஆம்பற்பூ. சேர்ப்பனாகிய வேந்தற்கு; சீவகனுக்கு.

(மேற்.) அடி, *1: சிலப்.14: 125,* அரும்பத; *120-25,* அடியார். *1-3 சிலப்.7:29.* அரும்பத.

2653. இறைவன், துறவின்பாற் படர்தற்கு அஞ்சி; இறைவன்: *சீவகன்.* படர்தல்-செல்லுதல். சிகழிகை-மயிர் முடியையுடைய. மகளிரின்பத்தால் மகிழ்ச்சி செய்து. மயக்குவான்-சீவகனை மயக்கும் பொருட்டு. நீரைச் சாந்தம் கலந்து வாவி நிறையப் பூரித்தார்; பூரித் தார்-அடக்கினார்.

2654. மாடத்தையுடைய நீரணிவாவியில்; *பரி.10:27; சிலப்.10:25; பெருங்.1.40:17, 42:39.* நேர்ம்புணை-மெல்லிய தெப்பத்தை. சிவிறி வீசு

சாந்துடனே கலந்து வாவிநிறையப் பூரித்தார்; அங்ஙனம் பூரித்த மாடத்தையுடைய நீரணிவாவியிலே நொய்ய தெப்பங்களையு நிறைத்து அழகிய மாலை முதலியவற்றை அம்மகளிர்க்கும் மன்னற்கும் படைக்கலமாக வகுத்து இந்நீர்வாவியை, இறைவனே! கண்டருளுகவென்றாரென்க. (55-6)

2655. கணமலை யரசன் மங்கை கட்டியங் கார னாகப்
பணைமுலை மகளி ரெல்லாம் பவித்திரன் படைய தாக
இணைமலர் மாலை சுண்ண மெரிமணிச் சிவிறி யேந்திப்
புணைபுறந் தழுவித் தூநீர்ப் போர்த்தொழி றொடங்கி னாரே.

வேறொரு பகையரசைத் தாம் கேட்டறியாமையானும் கட்டியங் காரன் கொடுமை இக்காலத்தும் தம்மனத்து நிகழ்த லானும், 'கட்டியங்காரனாக' என்றார்.

(இ-ள்.) அவ்வமைச்சர்வாவியைக்காட்டினபின்பு, தேவியரிற் காந்தருவதத்தை கட்டியங்காரனாக, ஒழிந்த மகளிரெல்லாம் அரசன் படையாகப் படைவகுத்து, மாலைமுதலிய கருவிகளையேந்தி, புணையின்புறத்தைத் தழுவி, நீர்க்கண்ணே போர்த்தொழிலைத் தொடங்கினாரென்க. (57)

2656. தூமலர் மாலை வாளாச் சுரும்பெழப் புடைத்துந் தேன்சோர்
தாமரைச் சதங்கை மாலை சக்கர மென்ன வீழ்த்தும்
காமரு கணைய மாகக் கண்ணிக ளொழுக விட்டும்
தோமர மாகத் தொங்கல் சிதறுபு மயங்கி னாரே.

தேன்சோர்தாமரை-கைகள்.

கருவி. மன்னற்கும்- சீவகனுக்கும். வகுத்து-செய்து. இந்நீர் வாவியைக் கண்டருளுகஎன்றார். இறைவ; என்றது சீவகனை; விளி.

2655. கணம்-கூட்டம். மலையரசன் மங்கை-காந்தருவதத்தை. பவித்திரன்: சீவகன்; *சீவக.2311.* மாலை முதலிய கருவிகள்; *சீவக.2654;* *2656.* புணையின் புறத்தைத் தழுவி; புணை-தெப்பம். நீர்-நீரின் கண்ணே. *மு:*"மாற்று மன்ன ராகுமி னெனத்தம், உரிமை மகளிரொடு செருமீக்கூறிக், ...அரசகுமர ரார்ப்பொலியரவமும்" *(பெருங்.1.41:20-23).*

2656. வாள்-அறுக்கும் வாள்; ரம்பமெனப்படும்; *பெருங்.1.41: 12.* தாமரை யென்றது கைகளை. சதங்கை மாலையைச் சக்கரமாக வீழ்த்தியும்; *பெருங்.1.41:9.* கண்ணிகளைக்கணையமாக ஒழுகவிட்டும்; *பெருங்.1. 41:13.* தொங்கலைத் தோமரமாகச் சிதறுபு; தொங்கல்-பெரியமாலை. தோமரம்-தண்டு. இதிற் கூறப்பட்ட மாலைகளின் இயல்பு; *குறிஞ்சிப்.103-4,* அடிக்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் போர்தொடங்கின மகளிர், கையோலே மாலையை வாளாக ஓச்சியும், ஒருதலைச் சதங்கை மாலையைப்[1] பாராவளையாக எறிந்தும், கண்ணிகளைக் கணையமாக முன்னே மிதக்கவிட்டும், பரியமாலைகளைத் தண்டாகச் சிதறாநின்றும் தம்மிற் கலந்தாரென்க. (58)

2657. *(1)* அரக்குநீர்ச் சிவிறி யேந்தி யாயிரந் தாரை செல்லப்
பரப்பினாள் பாவை தத்தை பைந்தொடி மகளி ரெல்லாம்
தரிக்கில ராகித் தாழ்ந்து தடமுகிற் குளிக்கு மின்போற்
செருக்கிய நெடுங்கண் சேப்பச் சீதநீர் மூழ்கினாரே.

2658. *(2)* தானக மாட மேறித் தையலார் ததும்பப் பாய்வார்
வானகத் திழியுந் தோகை மடமயிற் குழாங்க ளொத்தார்
தேனின மிரியத் தெண்ணீர் குளித்தெழுந் திருவி னன்னார்
பான்மிசைச் சொரியுந் திங்கள் பனிக்கடன் முளைத்த தொத்தார்.

2659. *(3)* கண்ணிகொண் டெறிய வஞ்சிக் காறளர்ந் தசைந்து சோர்வார்
சுண்ணமுஞ் சாந்தும் வீழத் தொழுதன ரிரந்து நிற்பார்
ஒண்மலர் மாலை யோச்ச வொசிந்துகண் பிறழ வொல்கி
வெண்ணெயிற் குழைந்து நிற்பார் வேற்கணா ராயி னாரே.

இவை மூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) அரக்குநீர்-இங்குலிகம் கரைத்தநீர்; தடத்துநீர். வெண் முகிலின் மறையு மின்போல்.

(2) தன்னகமாடம், விகாரம்; நீரகத்துச்செய்த பல நிலங்களை யுடைய மாடம். பால்-பால்போலுமொளி.

(உரை.) [1]பாராவளையம்-சுழல்படை; இது பாராவளை யெனவும் வழங்கப் படும்; *பரி.15: 61*, பரிமேல்; *திருவால.39:19*; ''சுழல் வட்டம் பாராவளையே'' (*பிங்கலந்தை, 15: 60.*)

2657. சிவிறி; நீர்வீசு கருவி. பாவையாகிய தத்தை பரப்பினாள். முகிலிற் குளிக்கும் மின்னலைப்போல; குளிக்கும்-மறையும். மகளி ரெல்லாம் நீரில் மூழ்கினர்.

2658. தானகமாடம்-விரிந்த இடத்தையுடைய நீர்மாடம்; "தானக மாடமொடு தலைமணந் தோங்கிய" (*பெருங்.1.38:81*); "தானகமணி நிலைச் சுடர்" (*சூளா. இரத. 62.*) மாடமேறிப் பாய்வார் மயிற்குழாங் களை ஒத்தார். தேனினம்-வண்டுக் கூட்டங்கள். குளித்து-மூழ்கி. பால்போலும் ஒளியைச் சொரிகின்ற திங்கள். முளைத்தது-தோன்றியதை. மகளிர் முகத்துக்குத் திங்கள் உவமை.

(3) காறளர்ந்து அசைந்து-நின்ற நிலை குலைந்து இளைத்து. கண் பிறழ ஒல்கி-கண் பிறழ்ந்து பார்க்கும்படி ஒதுங்கி.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் இரண்டு படையும் கலந்து பின்னர்த் தந்தை சிவிறியை ஏந்தி ஆயிரந்தாரையை முன்னர் நின்ற மகளிர் மேலே செல்லவிட்டாள்; அதனைத் தையலாரெல்லாரும் தரிக்க மாட்டாராய்க் குறைந்து கண்சிவப்ப நீரிலே மூழ்கினார்; அங்ஙன மூழ்கி அதனுட் சிறிதுபொழுது உறைதலாற்றாராய் மாடத் தேறிப் பாய்வார், மயிற்றிரளை ஒத்தார்; அதனுட் சிறிதுபொழுது உறைந் தெழும் திருவினன்னார், தமது முகந்தோன்றியபொழுது திங்கள் கடலில் முளைத்த தன்மையை ஒத்தார்; இங்ஙனமிவர்கள் குறைந்த பின் பின்னே வந்துபொருத வேற்கண்ணார், அவள் அதனை நீக்கிக் கண்ணிகொண்டெறிய அஞ்சிச் சோர்வார்; சுண்ணமும் சாந்தும் வீழ எறிய இரந்துநிற்பார்; மாலையை ஓச்சக் குழைந்து நிற்பாராயினா ரென்க. *(59-61)*

2660. கூந்தலை யொருகை யேந்திக் குங்குமத் தாரை பாயப்
பூந்துகி லொருகை யேந்திப் புகுமிடங் காண்டல் செல்லார்
வேந்தனைச் சரணென் றெய்த விம்முறு துயர நோக்கிக்
காய்ந்துபொற் சிவிறி யேந்திக் கார்மழை பொழிவ தொத்தான்.

(இ-ள்.) அவர்கள் அங்ஙனமாயபின்பு, தந்தை மீண்டும் சிவிறியை ஏந்தி வேந்தனருகே அணியாக நின்ற மகளிர்மேலே விட்ட குங்குமத்தாரை அவர்கள் மேலேபரக்க, அவர்கள் அதற்கு ஆற்றாதே கூந்தலை ஒருகையாலே ஏந்தித் துகிலை ஒருகையாலே ஏந்திப் புகுமிடங்காணாராய் வேந்தனைச் சரணென்று சேர, அவனும் அவர்கள் வருத்தத்தைப் பார்த்துக் காய்ந்து சிவிறியை ஏந்தி கார்தான் மழைபொழியுந் தன்மையை ஒத்தானென்க. *(62)*

2661. வீக்கினான் றாரை வெய்தாச் சந்தனத் தளிர்நன் மாலை
ஓக்கினார் கண்ணி சுண்ண முடற்றினா ருருவச் சாந்திற்
பூக்கமழ் துகிலுந் தோடு மாலையுஞ் சொரியப் போர்தோற்
றாக்கிய வநங்கன் சேனை யாறலா றாயிற் றன்றே.

2659. எறிய-தத்தை எறிதலால். ஓச்ச-ஓச்சுதலால். வெண்ணெயின்-வெண்ணெயைப்போல. வேற்கணார் இவ்விதம் நிற்பாராயினாரென்க.

2660. கூந்தலை...துகிலொரு கையேந்நிதி *கலிங்கத்.46*; "அகிலேந்து கூந்த லொரு கையி லேந்தி யசைந்தொருகை, துகிலேந்தி'' (*தஞ்சை. 27.*) *சரண்.* அடைக்கலம். சிவிறி-நீர்வீசுகருவி. கார்-மேகம்.

2661. வெய்தா-வேகமாக. மாலையை ஓக்கினார். உடற்றல், மகளிர் தொழில். தோடு-காதணி. அநங்கன் சேனை-மகளிர்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் பொழிந்தபின்பு, தத்தையைச் சூழ்ந்த மகளிர்சந்தனத்தளிர்விரவிய மாலையை ஓச்சினார்; ஓச்சிப் பின்னும் கண்ணியாலும் சுண்ணத்தாலும் சாந்தாலுமெறிந்து அவனை உடற்றினார்; அவனும் பின்னர்ச் சிவிறியிற்றாரையை வெய்தாம்படி முறுக்கினான்; அதற்கு ஆற்றாதே முன் போரையாக்கிய அச்சேனை, துகிலும் தோடும் மாலையுஞ்சிந்தக் கெட்டு வழியல்லாவழிகளிலே போயிற்றென்க.

[1]மகளிரெல்லாம் காமன்படையாதலின், தத்தைசேனையையும் 'அநங்கன் சேனை' என்றார். *(63)*

2662. அன்னங்க ளாகி யம்பூந் தாமரை யல்லி மேய்வார்
பொன்மயி லாகிக் கூந்தல் போர்த்தனர் குனிந்து நிற்பார்
இன்மலர்க் கமல மாகிப் பூமுகம் பொருந்த வைப்பார்
மின்னுமே கலையுந் தோடுங் கொடுத்தடி தொழுது நிற்பார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனங் கெட்டவர்கள், அன்னங்களாய் அல்லியை மேய்வார்; மயிலாய் மயிரால் மறைத்துக்கொண்டு நிற்பார்; உடம்பை மறைத்துத்தாமரைப்பூவாய்ப்பூவுடன்முகத்தைப்பொருந்தவைத்து நிற்பார்; திறை கொடுத்துத் தொழுது நிற்பாராயினாரென்க. (64)

2663. பண்ணுரை மகளிர் மாலை பைந்துகில் கவர்ந்து கொள்ளக்
கண்ணுரை மகளிர் சோர்ந்து காரிருட் டிவளு மின்போற்
பெண்ணுரைப் பிடிக்கைக் கூந்தற் பொன்னரி மாலை தாழ
வெண்ணுரை யுடுத்து நின்றார் வேந்தனோக் குண்ண நின்றார்.

பண்போலும் உரையினையுடைய மகளிரென்றது, அரசன் படையை. தம் கண்ணினாலே அரசனுக்கு வருத்தத்தையுரைக்கு மகளிரென்றது, அரசனைச் [1]சேவித்தற்குரிய மகளிராய் ஈண்டுத் தத்தையோடு கூடினபடையை. பிடிக்கை போலப் பின்னினகூந்தல்.

(உரை.) [1]*சீவக. 458.*

2662. மகளிர்க்கு அன்னமும், மயிலும், தாமரையும் உவமைகள். கமலம்-தாமரைப் பூ.

2663. பண்போல்உரையையுடைய மகளிர். கண்ணால்உரைக்கும் மகளிர். இருளில் திவளும்; திவளும்-விளங்கும். பெண்-கட்புலனாய அமைதித் தன்மை. பிடிக்கைக் கூந்தல்: "பிடிக்கை யன்ன பின்னுவீழ் சிறுபுறம்" *(சிறுபாண்.191)*; "பிடிக்கையன்ன பின்னகம்" *(அகநா. 9)*; *பெருங்.1.40: 193-5.* நோக்கு-அழகு.

(உரை.) [1]*முருகு. 199-205,* ந.

(இ-ள்.) அவர்கள் அங்ஙனமாய பின்னர்ப் பண்ணுரைமகளிர் கண்ணுரை மகளிருடைய மாலையையும் துகிலையும் கவர்ந்து கொள்ளுதலிற் பொன்னரி மாலை இருளில் நுடங்கு மின்போற்றாழச் சோர்ந்து தமது பெண்தன்மையைப் பலருங்கூறவேண்டி வெண்ணு ரையை யுடுத்து நின்றவர், அரசன் தமதழகை நுகரநின்றாரென்க.

தமக்குத் தோற்றாமை தோன்றத் துகிலைக் கவர்ந்தாரென்க. பெண்களுக்கு உவமையாக உரைக்கப்படும் பிடியென்றுமாம். (65)

2664. (1) தன்படை யுடையத் தத்தை சந்தனத் தாரை வீக்கி
ஒன்பது முகத்தி னோடி யுறுவலி யகலம் பாயப்
பொன்படு சுணங்கு போர்த்த பொங்கிள முலையிற் றூவான்
முன்படு குலிகத் தாரை முழுவலி முறுக்க லுற்றான்.

2665. (2) மெய்ப்படு தாரை வீழி னோமிவட் கென்ன வஞ்சிக்
கைப்படை மன்ன னிற்பக் கதுப்பயன் மாலை வாங்கிச்
செப்பட முன்கை யாப்பத் திருமகன் றொலைந்து நின்றான்
பைப்புடை யல்கு லாளைப் பாழியாற் படுக்க லுற்றே.

2666. (3) அடுத்தசாந் தலங்கல் சுண்ண மரும்புனல் கவர வஞ்சி
உடுத்தபட் டொளிப்ப வொண்பொன் மேகலை யொன்றும் பேசா
கிடப்பமற் றரச னோக்கிக் கெட்டதுன் றுகின்மற் றென்ன
மடத்தகை நாணிப் புல்லி மின்னுச்சேர் பருதி யொத்தான்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) வீக்கி-வீக்க. முன்பு அடு-தத்தையது வலியை அடுகின்ற.

(2) கைப்படை-சிவிறி. செப்பட-செவ்விதாக. பைப்புடை-படத்தின்பக்கம். பாழி-வலி.

2664. உடைய-தோற்றுப் போக. தத்தை-காந்தருவதத்தை; நாமைகதேசம். உறுவலி அகலம்-சீவகனது மார்பில். சுணங்கு-தேமல். தூவானாகி. முழுவலி: சீவகனெனலுமாம்.

2665. நோம்-துன்பமுண்டாகும். கதுப்பு-கூந்தல். செப்பட-செவ்விதாக. யாப்ப-கட்ட. பைப்புடை-பாம்புப்படத்தின் பக்கத்தைப் போன்ற. பாழி-வன்மை.

2666. அலங்கல்-மாலை. உன் துகில் கெட்டது என்ன. என்ன-என்று சீவகன் கூற. மடத்தகை-காந்தருவதத்தை. புல்லி-சீவகனைப் புல்ல. அடி. 2-4: *பெருங்.1.40: 148-51.* காந்தருவதத்தைக்கு மின்னும், சீவகனுக்குப் பருதியும் உவமைகள்.

(3) பட்டு ஒளிப்ப-நனைந்தபடியாலே மெய்ம்முழுதும் தோன்றும்படி பட்டு ஒட்டிக்கொள்ள. துகில்-வெண்பட்டு. புல்லி-புல்ல.

(இ-ள்.) அவரழகைஅங்ஙனம்நுகர்ந்த மன்னன், அல்குலாளைச் சாந்து அலங்கல் சுண்ணமென்கின்றவற்றால் அகப்படுக்கலுற்றான்; உற்றவன், அப்பொருள்கட்கு அடுத்த வலியாலே அவற்றைக் கொண்டு எறிதற்கு அஞ்சி நிற்ப, தத்தை தன்படை முன்னர்க்கெட அவள்பொறாதே ஒன்பது தாரையாக ஓடி உறுவலியகலத்தே பாயும்படி சந்தனத் தாரையை வீக்க, அதுகண்டு திருமகன் முன்படு குலிகத்தாரையை முழுவலியோடே முறுக்கலுற்றான்; உற்றவன் கைப்படையின் மெய்ப்படுதாரை இளமுலைமேல்வீழின், இவட்குநோமென்றஞ்சிச் செவ்விதாகத் தூவானாய்த் தொலைந்து நின்றான்; அதுகண்டு அவள் மாலையை வாங்கி முன்கையை யாப்ப, ஆண்டுப் புனல் இவளுடுத்த வெண்பட்டினைக் கவருகை யினாலே, அப்பட்டு மேகலை சிறிதம் பேசாதே கிடக்கும்படி ஒளிப்ப, பின்னை அரசன் அதனைநோக்கி நினதல்குலில் துகில் கெட்டுப்போயிற்றுக் காணென, அதுகேட்டு அவள் நாணித் தன்னைத்தழுவ, அவன் ஆண்டு மின்னுச்சேர்ந்த பருதியை ஒத்து நின்றானென்க. *(66-8)*

2667. விம்மகிற் புகையின் மேவி யுடம்பினை வேது செய்து
கொம்மென நாவி நாறுங் கூந்தலை யுலர்த்தி நொய்ய
அம்மல ருரோமப் பூம்பட் டுடுத்தபி னனிச்ச மாலை
செம்மலர்த் திருவி னன்னார் சிகழிகைச் சேர்த்தி னாரே.

கொம்மென-விரைய. மலர்த்தொழிலையுடைய பொலிவு பெற்ற பட்டு.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் போர்செய்த பின்னர்த் திருவன்னார், விரையத் தமது கூந்தலையுலர்த்தி அகிற்புகையிலே மேவி உடம்பை வேதுகொண்டு பட்டை யுடுத்தபின் அனிச்சமாலையை முடியிலே சேர்த்தியிருந்தாரென்க. *(69)*

2667. விம்முகின்ற அகிற் புகையில் மேவி; விம்முதல்-கக்குதல். நாவி-கஸ்தூரி. நொய்ய-மெல்லிய. அம்மலர்-அழகிய மலர்த் தொழிலையுடைய. உரோமப் பூம் பட்டு-எலி மயிராற் செய்த பொலிவு பெற்ற பட்டு; "உருவ மார்ந்தன வுரோமப்பட்டுடுத்து" *(சீவக.2425.)* அனிச்சமாலையைச் சிகழிகையில் சேர்த்தினார்; சிகழிகை-மயிர் முடி. திருவினன்னார்-திருமகளைப் போன்றவர்; எழுவாய்; இன்:அசை.

3. இருதுநுகர்வு

(வேறு)

2668. கார்கொள் குன்றன கண்கவர் தோளினான்
நீர்கொ ணீரணி நின்றுக னற்றலின்
வார்கொண் மென்முலை வம்பணி கோதையார்
ஏர்கொள் சாயலுண் டாடுமற் றென்பவே.

(இ-ள்.) அத்திருவன்னார் அங்ஙனமிருந்தபின்னர், அவருடைய நீர்மைகொண்ட நீர்க்கோலம் அரசனுடைய உள்ளத்தேநின்று வருத்துதலின், அவரழகுகொண்ட மென்மையை அவன் முன்னர்க் கண்ணாலே நுகர்ந்து, பின்னர் அவ ரோடு மேல் விளையாடுமென்க.

ஆடுமென்றது, ஈண்டு எதிர்காலமுணர்த்திற்று; என்றது, மேற்கூறுகின்ற முதுவேனின் முதலிய ஆறுகாலத்திலும் விளையாடு மென்றவாறு. *(70)*

(முதுவேனில்)

2669. வேனில் வாய்க்கதிர் வெம்பலின் மேனிலைத்
தேனு லாங்குளிர் சந்தனச் சேற்றிடைத்
தானு லாய்த்தட் மென்முலைத் தங்கினான்
பானி லாக்கதிர் பாய்தரு பள்ளியே.

(இ-ள்.) முதுவேனிற்காலத்து ஞாயிறு கொதித்தலின், அதற்காற்றாதே மேனிலத்தில் தேக்கின சந்தனச்சேற்றிடையிலே தான் உலாவிப் பின்னர் நிலாமுற்றத்திற் பள்ளியிலே அம்மகளிர் முலைத்தடத்தே சேர்ந்தானென்க. *(71)*

2670. முழுது மெய்ந்நல மூழ்கலி னீர்சுமந்
தெழுது கண்ணிரங் கப்புரு வக்கொடி
தொழுவ போன்முரி யச்சொரி பூஞ்சிகை
அழுவ போன்றணி நித்தில முக்கவே.

2668. கார்-மேகம். குன்றன்ன தோளினான்; சீவகன். நீர்கொள் நீரணி-மகளிரது நீர்மைகொண்ட நீர்விளையாட்டு. முலையில் வம்பை அணிந்த கோதையாரது சாயலை; வம்பு-கச்சு. சாயல்-மென்மை. உண்டாடும்-நுகர்வான்.

2669. வேனில்வாய்-முதுவேனிற் பருவத்தே. கதிர் வெம்பலின்-வெயில் கொதித்தலால். தான் உலாய்-தான் பொருந்தி. நிலாப் பாயும் பள்ளியில் முலைத்தடத்தேதங்கினான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனஞ் சேர்ந்தவன், அவர்கள் மெய்ந்நலமாகிய தடத்தே முழுது மூழ்குதலின், அதற்கஞ்சிக் கண் நீர்சுமந்து இரங்கா நிற்க, புருவம் நீ வருத்தினையென்று அதற்குத் தொழுவன போலே வளையாநிற்க, பூஞ்சிகை அணிந்த நித்திலம் அப்பூஞ்சிகை அழுவன போலே சிந்தினவென்க. *(72)*

2671. எழுத்தின் பாடலு மாடலு மென்றிவை
பழுத்த கற்பகப் பன்மணிக் கொம்பனார்
அழுத்தி யன்னவ ணிவளைத் தோண்மிசைக்
கழிக்கு மைங்கணைக் காமற்குங் காமனே.

(இ-ள்.) காமனுக்கும் வருத்தத்தைச் செய்கின்றவன், பாட்டையும் கூத்தையும் கேட்டும் கண்டும் அடிப்பட்ட மகளிர் தோண்மிசைக் கூட்டத்தாலே அம்முதுவேனிற் காலத்தைக் கழியாநிற்கமென்க. *(73)*

(கார்)

2672. நீர்து ளும்பு வயிற்றின் னிழன்முகில்
பார்து ளும்ப முழங்கலிற் பல்கலை
ஏர்து ளும்ப வெரீஇயிறை வற்றழீஇக்
கார்து ளும்பு கொம்பிற்கவி னெய்தினார்.

நிழல்-ஒளி. துளும்புதல் நான்கும் அசைதலாம்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் அக்காலங்கழிந்த அளவிலே, முகில் முழங்கலின், அதுகேட்டு மகளிர் அஞ்சி இறைவனைத்தழுவிக் காராற் கவின்பெற்று அசையுங் கொம்புபோலக் கவின்பெற்றா ரென்க. *(74)*

2673. இழிந்து கீழ்நிலை யின்னகிற் சேக்கைமேற்
கிழிந்து சாந்தழி யக்கிளர் மென்முலை
தொழிந்து மட்டொழு கத்துதை தார்பொர
அழிந்த மேகலை யஞ்சிலம் பார்த்தவே.

2670. நலத்தே முழுதும் மூழ்கலின். நலம்-மகளிரின்பம். எழுது கண்ணில் நீர் சுமந்து இரங்க. எழுதுகண்-மையெழுதியகண். முரிய-வளைய. நித்திலம் உக்க-முத்துக்கள்சிந்தின.

2671. பழுத்த-முற்றிய. கொம்பனார்-மகளிர். அழுத்தியன்ன வளையணிந்தோள். காமற்கும் காமன்-சீவகன்.

2672. முகில்-மேகம். பார்-பூமி. கலை-மேகலைகள். வெரீஇ-அஞ்சி. இறைவன்-சீவகன். கொம்பின்-பூங்கொம்பைப்போல.

[1]தொழிந்து-தொழித்து; விகாரம்; என்றது சிதறியென்றதாம். பூக்கிழிந்து மட்டுச்சிதறியொழுகும்படி தார்பொர.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் கவின்பெற்றவர்கள், அம்முகில் மழை பெய்தலிற் குளிர்ந்து, கீழ்நிலத்தேயிழிந்து அகிற்சேக்கை மேலேயிருந்த பின்பு அரசனது தூசிப்படை முலைச்சாந்தழியப் பொருதலின், அதற் கெதிரே அவர்மேகலைகள் பொருதழிந்தன; அதுகண்டு மகிழ்ந்து பின்னர்ச்சிலம்புகளார்த்தனவென்க.

மகளிர்தொழிலால் மேகலையும், தலைவன்றொழிலாற் சிலம்பும் ஆர்த்தன. (75)

2674. தேனி றாலன தீஞ்சுவை யின்னடை
ஆன றாமுலைப் பாலமு தல்லதொண்
றானு மேவல ரச்சுற வெய்திய
மான றாமட நோக்கிய ரென்பவே.

வடிவினாலும், மென்மையாலும், இனிமையாலும் இறாலை யொத்த அடை. எந்நாளும் பாலறாத ஆனினது முலையிற்பாலமுதம்; என்றது, சினைமேலும் கறக்கும்பசுவெனப் பசுவினது விசேடங் கூறிற்று. அமுதென்றதனால், "பசுவினமுது கொற்றிப் பாலே காம நுகர்வார்க் குரித்து" என நூலிற்கூறியவாறே கூறினார். அச்சமுற்ற மானினது நோக்கம் விடாத நோக்கியர்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் காமநுகர்கின்ற நோக்கியர், இக்கார் காலத்திற்கு உரித்தாகக்கூறிய அடையையும், பாலமுதையும் நுகர்வ தல்லது அவிழ்பதம் சிறிதும் நுகராரயினாரென்க. (76)

(கூதிர்)

(வேறு)

2675. (1) கூதிர்வந் துலாவலிற் குவவு மென்முலை
வேதுசெய் சாந்தமும் வெய்ய தேறலும்
போதவிழ் மாலையும் புகையுஞ் சுண்ணமும்
காதலித் தார்கருங் குவளைக் கண்ணினார்.

2673. கீழ்நிலையில்இழிந்து; இழிந்து-இறங்கி. மட்டு-தேன். முலைச் சாந்து அழிய தார்பொர; தார்-மார்பின் மாலை. மேகலை அழிந்த.

(உரை.) [1] சீவக.1986.

2674. அடி.1. தேனிறால்-தேனடை; "இறாஅல்புரையுமெல்லடை" (மதுரைக். 624); "மெழுகுமெல்லடை" (புறநா.103.) அறா-நீங்காத. ஒன்றானும்-வேறொன்றாயினும். அச்சுறவு-அஞ்சுதல். மான்-மானினுடைய பார்வை.

2676. (2) சுரும்புநின் றறாமலர்த் தொங்க லார்கவின்
அரும்பு கின்றார்கட லமிர்த மேயெனா
விரும்புகின் றானிள வேனில் வேந்தனைஞ்
சரங்கள்சென் றழுத்தலிற் றரணி மன்னனே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) முலையை வெம்மை செய்யுஞ் சாந்தம்-அகிற்சாந்தம். வெய்ய தேறல்-அக்காலத்திற்கு ஆமென்று விரும்பிய தேறல்.

(இ-ள்.) கார்கழிந்து கூதிர்வந்து பரத்தலின், கண்ணினார் சாந்தமுதலியவற்றைக் காதலித்தார்; அதனை உட்கொண்டு, காமன், அரசன் மேலே சரங்களை யழுத்தலின், அவ்வேந்தன் அவர்களிருக்கின்ற இடத்தே அப்பொருள்களைக் கொண்டு சென்று கொடுத்து அத்தொங்கலார் அழகரும்புகின்றவர்களை அமுதமென்றே கருதி அக்கூதிர்க்காலமெல்லாம் நுகராநின்றானென்க. (77-8)

2677. குழைமுக மிடவயிற் கோட்டி யேந்திய
அழனிறத் தேறலுண் மதிகண் டையென
நிழன்முகப் பகைகெடப் பருகி நீள்விசும்
புழலெனா நோக்குவான் மதிகண் டூடினாள்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் நுகருகின்றான் அக்காலத்தே தனக்குக் கொடுப்பதாக ஏந்தியதேறலைக் குழைமுகத்தை இடத்தேகோட்டி நோக்குங் குணமாலை, அதனுள்ளே தன்முகமாகிய மதிதோன்றக் கண்டு அதனை மதியாகக் கருதித் தன் முகத்திற்கும் பகையாகுந்

2675. வேது-வெம்மை; "வேதணி சரத்தினான்" *(தே. திருஞா. பிரமபுரம். மின். 2)*; "தடமுலை வேதுகொண் டொற்றியும்" *(கலிங்கத். 33.)* வெய்யதேறல்-வெம்மையையுடைய கள்ளின் தெளிவுமாம்; "உண்ண மதுவும்" *(பெருங்.1.38:60.)* போது-மலரும் பருவத்தரும்பு. புகை-அகிற்புகை

2676. அறா-நீங்காத. கவின்அரும்புகின்றார்-அழகு தோற்றுநின்ற மகளிரை. வேனில் வேந்தன்-மன்மதன். சரங்கள்-அம்புகள். தரணி மன்னன்-சீவகன்.

2677. அடி.1. "குழைமுகஞ் சுடரக்கோட்டி" *(சூளா. சுயம். 88.)* கோட்டி-சாய்த்து. அழல்நிறத்தேறலுள்-நெருப்புப்போன்ற செந்நிறத்தை டைய கள்ளின் தெளிவில். நிழல்-ஒளி. முகப்பகை-முகத்திற்குப் பகையாகும் தன்மை. ஐயெனப் பருகி. நோக்குவாள்: குணமாலை. *அடி.2-4: கம்ப. உண்டாட்டு. 17.*

தன்மை கெடும்படி விரையப்பருகி இனி நீள்விசும்பிலே உழல்வா யெனக்கூறிஅவ்விசும்பிலேஅம்மதியைக்கண்டு ஊடினாளென்க. (79)

2678. (1) பருகினேற் கொளித்துநீ பசலை நோயொடும்
உருகிப்போ யின்னுமற் றுளையென் றுள்சுடக்
குருதிகண் கொளக்குண மாலை யூடினாள்
உருவத்தா ருறத்தழீஇ யுடற்றி நீக்குவான்.

2679. (2) நங்கைநின் முகவொளி யெறிப்ப நன்மதி
அங்கதோ வுள்கறுத் தழகிற் றேய்ந்தது
மங்கைநின் மனத்தினால் வருந்த லென்றவள்
பொங்கிள வனமுலை பொருந்தி னானரோ.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) பருகினேற்கென்னும் நான்கனுருபு இன்னுமுளையென்னும் பகைப் பொருள்கொண்டது. தேறலுண்டதனாற் சிவந்ததனை மதியோமூடிச்சிவந்த தாக்கினார்.

(இ-ள்.) அக்குணமாலை எங்ஙன மூடினாளெனின், பருகினேற்கு அக்காலத் துருகிப் பின்னரொளித்துப்போய் என்னை உள்சுடவுடற்றிப் பசலை நோயோடே இன்னும் உளையாயினா யென்று கூறிக் கண்சிவப்ப ஊடினாள்; அவ்வூடலைத் தழீஇ நீக்குகின்றவன், நங்காய்! அங்கேசென்று நின்முகவொளி பரத்தலாலே அஃது உள்கறுத்து அழகினின்று நீங்கித் தேய்ந்துவிட்டது; நினக்கு ஏற்ப நன்மதியோ? அன்றே; இனி, மங்காய்! நின்மனத்தினால் வருந்தாதே கொள்ளென்று ஊடலை நீக்கினான்; நீக்கிப் பின்னர் அவள்முலையைப் பொருந்தினானென்க. *(80-81)*

(முன்பனி)

(வேறு)

2680. (1) கொங்கு விம்முபூங் கோதை மாதரார்
பங்க யப்பகைப் பருவம் வந்தென
எங்கு மில்லன வெலிம யிர்த்தொழிற்
பொங்கு பூம்புகைப் போர்வை மேயினார்.

2678. பசலை நோயென்றது வெளுத்த தன்மையை. கண்குருதி கொள்ள; குருதி-செந்நிறம். உருவத்தார்-அழகிய மாலை. உடற்றி-வருத்தி.

2679. நங்கை:விளி. உள்கருத்து என்றது களங்கத்தைக் கருதி. வருந்தல் என்று-வருந்தாதே என்று சொல்லி. வனம்-அழகு.

2680. கொங்கு-வாசனை; தேனுமாம். பங்கயப் பகைப் பருவம்-தாமரைக்குப் பகையாகிய முன்பனிப் பருவம்; *சீவக.3072*; நைட.

2681. (2) கூந்த லின்புகைக் குவவு மென்முலைச்
சாந்த மேந்திய தமால மாலையும்
ஆய்ந்து தாங்கினா ரரவ மேகலை
காய்ந்து நித்திலங் கடிய சிந்தினார்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(இ-ள்.) மாதரார், முன்னர்க் கூதிர்க்காலத்தே குளிரை அஞ்சி மேகலையையு நீக்கி முத்தையும் சிந்தினவர்கள், பின்னர்ப் பனிப் பருவம் வந்ததாக, தொழிலினையும் புகையினையுமுடைய எங்கு மில்லனவாகிய எலிமயிர்ப்போர்வையை மேவினார்; மேவி அக்காலத் திற்கு ஏற்கும்படி கடியனவற்றை ஆராய்ந்து கூந்தலிலே புகையையும், முன்னர்ச் சாந்தமேந்திய முலையிலே பச்சிலையாற்றொடுத்த மாலையையும் தாங்கினாரென்க. *(82-3)*

2682. அளிந்த தீம்பழ மிஞ்சி யார்ந்தநீர்
விளைந்த வல்விளை வரிசி வேரியும்
வளைந்த மின்னனார் மகிழ்ந்து சண்பகம்
உளைந்து மல்லிகை யொலியல் சூடினார்.

எலுமிச்சம்பழத்தின் நீரிலே ஆர்ந்த இஞ்சி; செவ்விஞ்சி. அரிசி வலிய விளைவாக விளைந்தன; அவை, பொரி அவல் முதலியன; கருப்புக்கட்டி முதலிய பலவுங்கூட்டி முறுகப் பொரித்தலின், வலிய விளைவாயிற்று. வேரி-மது.

(இ-ள்.) நுடங்கின மின்னயொப்பார், இஞ்சியையும் வேரியையும் பொரி அவல் முதலியவற்றையும் நுகர்ந்து சிறுசண்பகத்தை வெறுத்து மல்லிகை மாலை யைச்சூடினாரென்க.

இனி, பழமும் இஞ்சியும் நீரிலேநின்று விளைந்த வலிய விளைதலை யுடைய அல்லியரிசியுமென்று முரைப்ப. *(84)*

அன்-கண். 9. எலி மயிர்ப்போர்வை, வெம்மையையுடைய தென்பது; சீவக.819, அடிக். அகிற்புகையையுடைய போர்வை.

2681. கூந்தலில் இனிய புகையையும். சாந்தம் ஏந்திய; நகிலுக்கு அடை. தமாலம்- பச்சிலை மரம். மேகலையையும் நித்திலத்தையும். காய்ந்து-வெறுத்து.

2682. அளிந்த-மிகப்பழுத்த. அரிசியையும் என உம்மை விரிக்க. உளைந்து-வெறுத்து.

2683. (1) தொத்து டைம்மலர்த் தொங்கல் கண்பொர
முத்து டைம்முலைக் கண்க ணொந்தவென்
றெய்த்த டிச்சிலம் பிரங்கு மின்குரல்
கைத்தெ டுத்தலிற் காமந் தாழ்ந்ததே.

2684.(2) பொன்ப னிப்புறும் பொற்பி னார்நலம்
அன்ப னித்தலை யணங்க வத்தலை
முன்ப னித்தலை முழுது நீங்கிப்போய்ப்
பின்ப னித்தலை பேண வந்ததே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) எய்த்தென்றது, எய்யாதென்னும் எதிர்மறைவினைக்கு விதிவினை; அஃது அறிந்தென்னும்பொருட்டாம். கைத்து-செலுத்தி. எடுத்தல்-எழுப்புதல்.

(இ-ள்.) திருமகள் வருந்தும் பொற்பினார், அங்ஙனம் கோலஞ் செய்த நலம் அன்பனை இக்காலத்தே வருத்துதலாலே, அவனும் தனது தொங்கல் அவர்கள் முலைக்கண்ணைப்பொர முயங்கி, இம்முலைக்கண்கள் நொந்தனவென்று முன்னர்க் கூறிப்பின்னர்ப் புணர்ச்சிக் காலத்தை யறிந்து சிலம்பினது இரங்குங்குரலைச் செலுத்தி எழுப்பு தலாலே, காமவின்பம் அக்காலத்திலே தங்கிற்று; அதனோடே முன் பனிக்காலமும் முழுக்க நீங்கிப்போய்ப் பின்பனிக் காலம் அவர்க ளெதிர்கொள்ளும்படி முழுக்க நீங்கிப்போய்ப் பின்பனிக்காலம் அவர்களெதிர்கொள்ளும்படி வந்ததென்க. (85-6)

(பின்பனி)

2685. (1) வெள்ளி லோத்திரம் விளங்கும் வெண்மலர்க்
கள்செய் மாலையார் கண்கொ ளாத்துகில்
அள்ளி யேந்திய வரத்த வல்குலார்
ஒள்ளெ ரிம்மணி யுருவப் பூணினார்.

2683. தொத்து-பூங்கொத்து. தொங்கல்-மாலை. எய்த்து-அறிந்து; *சீவக.2481.* இரங்கும்-ஒலிக்கும். கைத்து-செலுத்தி; ''நுகமின்றி விளாக் கைத்து'' (*திருவா. அதிசய.8.*) தாழ்ந்தது-தங்கியது.

2684. பொன்-திருமகள். பனிப்புறும்-நடுங்குதற்குக் காரண மாகிய. அன்பனை அணங்க; அணங்க-வருத்த. முன்பனி, பின்பனி; பருவப்பெயர்கள். பேண-விரும்பும்படி.

2685. வெள்ளிலோத்திர....வெண்மலர். *ஐங்.301.* கண் கொளாத் துகில்-இழை தெரியாத ஆடை. அரத்தத்தை அள்ளியேந்திய துகிலென்க. எரிம்மணி; சந்தம் நோக்கி ஒற்று விரிந்தது.

2686. (2) செந்நே ருப்புணுஞ் செவ்வே லிம்மயிர்
அந்நெ ருப்பள வாய்பொற் கம்பலம்
மன்ன ருய்ப்பன மகிழ்ந்து தாங்கினார்
என்ன ரொப்புமில் லவர்க ளென்பவே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) வெள்ளிலோத்திரத்தினது வெண்மலாராற்செய்த மாலை. அரத்தத்தினது நிறத்தை அள்ளிக்கொண்டு கண்ணாற் பார்க்க வொண்ணாத துகிலையேந்திய வல்குல்; அள்ளிக்கொள்ளுதல்-வாரிக்கொள்ளுதல். என்றது, அரத்தந்தோயாமல் அரத்தநிறத்தை இயல்பாகக்கொண்ட துகிலாயிற்று; "கோபத் தன்ன தோயாப் பூந்துகில்" (*முருகு.15*) போல இத்துகிலும் இவர்க்குள்ளதென்றார்.

(2) நெருப்பைத் தின்னும் எலிமயிர்க்கம்பலம்; அந்த நெருப்பினளவு வெம்மைய வென்று ஆராய்ந்த பொலிவினையுடைய கம்பலம்; உய்ப்பனவாகிய கம்பலம். உய்த்தல்-திறைதருதல். என்னரும்-எத்தன்மையரும்.

(இ-ள்.) என்னரும் தமக்கு ஒத்தலையில்லாத மகளிர், குளிர் நீங்குதற்கு மாலையார், அல்குலார், பூணினாராய்க் கம்பலத்தைத் தாங்கினாரென்க.

இனி, அரத்தத்தை அள்ளியேந்தினவல்குலென்று முரைப்ப. 'என்னருப்பு மில்லவர்' என்று பாடமோதி, எக்குற்றமுமில்லாதாரென்று முரைப்ப. *(87-88)*

2687. ஆட லின்சுவை யமர்ந்து நாடொறும்
பாடன் மெய்ந்நிறீஇப் பருகிப் பண்சுவைத்
தோடு மாமதி யுரிஞ்சு மொண்பொனின்
மாடக் கீழ்நிலை மகிழ்ந்து வைகினார்.

(இ-ள்.) அவர்கள், நாடோறும் கூத்தைக்கண்டும், மிடற்றுப் பாட்டைத் தங்கள் மெய்யிலே நிறுத்திப் பருகி யாழ் முதலியவற்றிற்பண்ணை நுகர்ந்தும் மாடத்தின் கீழ்நிலத்தே தங்கினாரென்க. *(89)*

2686. நெருப்புண்ணுதல் எலிக்கு அடை. பொன்-பொலிவு. என்னர்-எப்படிப்பட்டவரும். ஒப்பும், என்பதிலுள்ள உம்மையை என்னர் என்பதனோடு கூட்டுக. மயிரால் ஆடை நெய்தல்; *சிலப்.14:205-7.*

2687. அமர்ந்தும்-விரும்பியும். மெய்ந்நிறீஇ-தம்முடம்பில் நிறுத்தி. உரிஞ்சும்-உராயும். பொன்னின் மாடம்-பொன்னாற் செய்த மாடம்.

(வேறு)

2688. புரிக்குழன் மடந்தையர் பொம்மல் வெம்முலை
திருக்கழற் குருசிறார் திளைக்கும் போரினுட்
செருக்குரற் சிறுபறை சிலம்பு கிண்கிணி
அரிப்பறை மேகலை யாகி யார்த்தவே.

புரிக்குழல்-[1]நெறிப்பினையுடைய குழல். செருக்குரல்-போரை உண்டாக்குங் குரல்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் வைகின மகளிரிளமுலையும், தலைவன் தாரும் பொருகின்ற போரிலே, சிலம்பும் கிண்கிணியும் சிறுபறை யாகி, மேகலை அரிப்பறை யாகி ஆர்த்தனவென்க. *(90)*

2689. ஏச்செயாச் சிலைநுத லேழை மார்முலைத்
தூச்செயாக் குங்குமந் துதைந்த வண்டினம்
வாய்ச்சியா லிட்டிகை செத்து மாந்தர்தம்
பூச்செயா மேனிபோற் பொலிந்து தோன்றுமே.

ஏச்செயாச்சிலைநுதல்-ஏத்தொழில் செய்தற்கு ஏறிட்டும் அத்தொழில் செய்யாத விற்போலும்நுதல்; இந்திரவில்லுமாம். வண்டினம் துதைந்த குங்குமம்- வண்டினம் படிதற்குக் காரணமான குங்குமம்; தூச்செயாக்குங்குமம்-கழுவாத குங்குமம்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் புணர்ந்த மகளிர்முலையிற் பூசின பாடழிந்து கிடந்த குங்குமம், இட்டிகைவாய்ச்சியால் இட்டிகை செத்து மாந்தருடைய கழுவாத மேனிபோல் தோன்றுமென்க.

இனி, அவர் முலையிற் குங்குமத்தே செறிந்த வண்டினந்தான் இட்டிகை செத்தினார் மேனிபோற்றோன்றுமென்று முரைப்ப. *(91)*

2688. மடந்தையர்-சீவகன் மனைவியர். பொம்மல்-பெருமை. குருசில்-சீவகன். முலையும் தாரும் திளைக்கும் போரினுள்; திளைக்கும்-பொருகின்ற. செரு-காமப்போர். சிலம்பும் கிண்கிணியும் சிறு பறையாகி. மேகலை அரிப்பறையாகி.

(உரை.) [1]நெறிப்பு-நெளிவு.

2689. ஏச்செயாச்சிலை-அம்புத் தொழிலைச் செய்யாது வளைந்த வில். சிலை போலும்நுதல். தூச்செயா-கழுவாத. வாய்ச்சி-செதுக்குகின்ற ஓர் கருவி. இட்டிகை-செங்கல். செத்தும்-செதுக்குகின்ற. பூச்செயா மேனி-கழுவாத உடம்பு.

(இளவேனில்)

(வேறு)

2690. குரவம் பாவை கொப்புளித்துக் குளிர்சங் கீர்த்த துகளேபோல்
மரவம் பாவை வயிறாரப் பருகி வாடை யதுநடப்ப
விரவித் தென்றல் விடுதூதா வேனி லாற்கு விருந்தேந்தி
வரவு நோக்கி வயாமரங்க ளிலையூழ்த் திணரீன் றலர்ந்தனவே.

வாடைதொடங்கினகாலத்தே குரவம் பூத்தலின், அத்தேனைப் பலகாலு முண்டு தெவிட்டினமை தோன்ற, 'கொப்புளித்து' என்றார். கொப்புளித்தல்-காற்றுச் சிதற அடித்தல். பாவையிரண்டும் ஆகு பெயர். வாடைகழிகின்ற காலத்தே மரவம் பூத்த புதுமைபற்றி வயிறு நிறையவுண்டென்றார். இதனால் மிகக் காற்றுச் சிதற அடியாமை கூறிற்று. வாடை நடப்ப-வாடை போகாநிற்கவென நிகழ்வு. தென்றல் விரவி வரவுநோக்கி-தென்றல் வாடை போகாநிற்க விரவிவருகின்ற வரவைக் குறித்து. இலை ஊழ்த்து வயாமரங்கள்-அதனாலே இலையுதிர்த்து வயாநோய் கொண்ட மரங்கள். அது விடு தூதா-அத்தென்றல் காமன்விடுத்த தூதாகக் கொண்டு. வேனிலாற்கு விருந்தேந்தி இணரீன்று அலர்ந்தன-அக்காமனுக்கு விருந்திடுதலை ஏறட்டுக்கொண்டு ஈன்று அலர்ந்து விருந்திட்டன.

(இ-ள்.) வாடை, கொப்புளித்துப் பருகி நடப்ப, தென்றல் விரவி வரவு நோக்கி அதனாலிலையூழ்த்து வயாநோய்கொண்ட மரங்கள் பின்னர் அதுதூதாக விருந்தேந்தி இணரீன்று அலர்ந்தனவென்க.

இதனால், வாடையும் தென்றலும் முன்னர்விரவித் தென்றல் பின்பு முதிர்ந்ததென்றார். கொப்புளித்துப் பருகியென்பனவும், வயாமரமென்பதூஉம், மாற்றருஞ் சிறப்பின்மரபன்றி, வழக்கின் கண் அடிப்பட்டுச் செய்யுளின்பம் படவந்த மரபென்று மரபியலிற் பாதுகாத்தாம். (92)

2691. இளிவாய்ப் பிரசம் யாழாக விருங்கட் டும்பி குழலாகக்
களிவாய்க் குயில்கண் முழவாகக் கடிபூம் பொழில்க ளரங்காகத்
தளிர்போன் மடவார் தணந்தார்தந் தடந்தோள் வளையு மாமையும்
விளியாக் கொண்டிங் கிளவேனில் விருந்தா வாட றொடங்கினான்.

2690. குரவம்பாவையைக் கொம்புளித்து; கொப்புளித்து-சிதற அடித்து. ஈர்ந்ததுகள்-அறுத்ததனால் உண்டான தூசி. வாடையது-வாடைக் காற்று; அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. வேனிலாற்கு-மன்மதனுக்கு. வயாநோய் கொண்ட மரங்கள். ஊழ்த்து-சொரிந்து. இணர் ஈன்று-பூங்கொத்தைப் பூத்து.

இளி-இளியென்னும் நரம்பு. கணவரைப் பிரிந்தார் தம்முடைய வளை கழன்ற படியையும், மாமைநிறம் கெட்ட படியையும், தத்தங் கணவருணர்தற்குத் தூதுசென்ற பாணன் யாழ்மேல் வைத்துப் பாடும் பாட்டைப் பாட்டாகக் கொண்டேன்க. அது, "நிலம்பெயர்ந் துறைதல் வரைநிலை யுரைத்தல், கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை யுரிய" (*தொல்.கற்பு. 28*) என்பதனானுணர்க; "விளியா தான் கூத்தாட்டுக் காண்டலும்" (*திரி. 11*) என்றார் பிறரும்.

(*இ-ள்.*) இளவேனிலென்னுங் கூத்தன், இன்னது இன்னதாகக் கொண்டு புதிதாக ஆடலைத் தொடங்கினானென்க. (*93*)

2692. வேனி லாடும் விருப்பினால்
வியன்காய் நெல்லிச் சாந்தரைத்து
நான வெண்ணெய் கதுப்புரைத்து
நறுநீ ராடி யமிர்துயிர்க்கும்
தேனா ரகிலின் புகைசேர்த்தி
வகுத்து நாவிக் குழம்புறீஇ
ஆனாப் பளித நறுஞ்சுண்ண
முகிரி னுழுதாங் கணிந்தாரே.

(*இ-ள்.*) அங்ஙனம் வந்த வேனிற்காலத்தே விளையாடும் விருப்பினாலே, கதுப்பில் எண்ணெயைத் தேய்த்து நெல்லியை அரைத்து அச்சாந்தைக் கொண்டு நீராடிப் பின்னர்ப் புகைத்து வகிர்ந்து புழுகை வார்த்து உகிராலே நீக்கி அவ்விடத்தே கருப்பூரப் பொடியை அணிந்தாரென்க. (*94*)

2691. இளியென்னும் பண்ணையுடைய பிரசம்; பிரசம்-வண்டு. இருங்கண் தும்பி குழலாக-கரியகண்ணையுடைய வண்டின் ஒலி வேய்ங்குழலாக; "குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட" (*மணி.4:3*); "இருந்தும்பியின் குழலூதும்" (*கார். 15*); "குழல்வாய்த் தும்பியும்" (*பெருங்.2.13:24*); "வரிவண்டுகள் குழலின்படி சுழலும்" (*கம்ப. கங்கை. 3.*) களிக்கின்ற வாயையுடைய குயில்கள் முழவாக; "கடிகமழ் மாங்குயில் முழவா" (*இலிங்க.* நவவருட. 46.) தணந்தார்-பிரிந்தார். விளி-பாட்டு. விருந்தா-புதிதாக. இளவேனில் ஆடல் தொடங்கினான். *மு.* 'இரங்கு குயின்முழவா வின்னிசையாழ் தேனா, அரங்க மணி பொழிலாவாடும் போலு மிளவேனில்'' (*யா-வி.76,* மேற்.)

2692. வேனில்-வேனிற் காலத்தே. நெல்லிக்காயின் சாந்தரைத்து. நானம்-கஸ்தூரி. கதுப்புரைத்து-கூந்தலில் தேய்த்து. சேர்த்தி-தம் கூந்தற்கு ஊட்டி. நாவிக்குழம்பு உறீஇ-புழுகைத் தடவி. (*பி-ம்.*) நானக்குழம்பு'. பளிதம்-கருப்பூரப் பொடி. உகிரின் உழுது-நகத்தினால் 'கூந்தலைச் சிக்கறுத்து.

2693. முத்தார் மருப்பி னிடைவளைத்த
முரண்கொள் யானைத் தடக்கைபின்
ஒத்தே ருடைய மல்லிகையி
னொலியன் மாலை யுறுப்படக்கி
வைத்தார் மணிநூற் றனவைம்பால்
வளைய முடித்து வான்கழுநீர்
உய்த்தாங் கதனுட் கொளவமுத்திக்
குவளைச் செவித்தா துறுத்தாரே.

(இ-ள்.) முன்னர் முன்பனிக்காலத்திற்கு ஐம்பாலிலே மருப்பினிடத்தே சுற்றியே யானைத்தடக்கையினையொத்து ஏருடையனவாகிய மல்லிகை மாலையையடக்கி அதனருகே வகைமாலையையும் வைத்தவர்கள், இவ்விளவேனிற் காலத்து அம்மயிரினைத் திரளமுடித்து அதனுள்ளேகழுநீர்மாலையைச்செலுத்தி அதுகொள்ள அழுத்தி ஆங்கேகுவளையினதுசெவ்வித்தாதையுமுறுத்தினாரென்க.

மல்லிகையினொலியல்-மல்லிகையாற்கட்டின மாலை. உறுப்புமாலையென்க. (95)

2694. புகையார் வண்ணப் பட்டுடுத்துப்
பொன்னங் கலைகள் புறஞ்சூழ்ந்து
நகையார் கவுள கிண்கிணியுஞ்
சிலம்பு நாய்நாச் சீறடிமேற்
பகைகொண் டார்போற் சுமாஅய்க் கண்பின்
பரூஉக்காம் பனைய கணைக்கால்சூழ்ந்
தகையார்க் கிலங்கும் திலங்கும் பரியகச்
தாமே கவினச் சேர்த்தினார்.

2693. தடக்கையின் ஒத்து-வளைந்த கையைப் போன்று; "கோட்டிடை வளை இய குஞ்சரத் தடக்கையிற், சூட்டொடு விரைஇச் சுற்றுபு முடித்து" (*பெருங்.2.5:174-5.*) மல்லிகையின்ஒலியல்-மல்லிகை பூமாலை. மணிநூற்றனைய ஐம்பால்-நீலமணியைக் கம்பியாக்கினாலொத்த மயிர்; *சீவக.1784.* கூந்தலுக்கு யானைத் துதிக்கையும் மல்லிகை மாலைக்குத் தந்தமும் உவமைகள். கழுநீர்-செங்கழுநீர் மாலை. செவி-செவ்வி.

2694. புகை-அகிலின் புகை. வண்ணம்-நிறம். பொன்னங் கலைகள்-பொன்னாலாகிய மேகலைகள்; அம், அசை. புறம்சூழ்ந்து-பட்டுக்குமேலே வளைத்து. நகை-ஒளி. நாய்நாவைப் போலும் அடி;

கண்பின்பரூஉக்காம்பு-இரண்டுகண்ணுக்கும் பின்னாகிய பரிய தண்டு; என்றது இரண்டு கண்ணுக்கும் நடுவாகிய பச்சை மூங்கிலை; 'தேனெய்பெய், வாடாத காம்பேபோல்' (சீவக.176) என்றார் முன்னும்.

(இ-ள்.) அவர்கள், இடையோடு பகைகொண்டாரைப் போலே தாம் பட்டையுடுத்து அதன்மேலே மேகலையை வளைத்து அடிமேலே கிண்கிணியையுஞ் சிலம்பையுஞ் சுமத்திக் காம்பனைய கணைக்காலிலே பரியகஞ்சூழ்ந்து கவினச்சேர்த்தினாரென்க.

அகை-கூறுபாடு; சூழ்ந்துதகையென்பது விகாரமுமாம். (96)

2695. பிடிக்கை வென்று கடைந்தனபோற்
பஞ்சி யார்ந்த திரள்குறங்கு
கடித்துக் கிடந்து கவின்வளருங்
காய்பொன் மகரங் கதிர்மு லைமேல்
உடுத்த சாந்தின் மிசைச்செக்க
ரொளிகொண் முந்நாட் பிறையேய்ப்பத்
துடிக்குங் கதிர்சேர் துணைமுத்தந்
திருவில் லுமிழ்ந்து சுடர்ந்தனவே.

ஒழுகநோக்குதலிற் பிடிக்கையைவென்று, திரட்சியாலும் சருச்சரையின்மையாலும் பஞ்சியாலும் கடைந்தனபோற்றிரண்ட குறங்கு.

(இ-ள்.) அவர்கள் பின்னருமணிதலிற் குறங்கைக் கௌவிக் கிடந்து அழகுவளரும் குறங்குசெறியும், செக்கர்வானிற் பிறையை யொப்ப-முலைமேற் பூசின சாந்தின்மேலே கிடந்தசையும் கதிரை யுடைய முத்தமும் வில்லைக்கான்று ஒளி விளங்கினவென்க. (97)

பொருந. 42; சிறுபாண்.17-8; மலைபடு. 42-3; நற்.252; பெருங்.2.19: 176-85. சுமாஅய்-சுமத்தி. கண்-கணு. பரியகம்-காற்சரி யென்னும் ஆபரணம்.

2695. பிடிக்கை-பெண்யானையின்துதிக்கை; துடைக்கு உவமை. திரள்குறங்கு-திரண்டதுடை. கடித்து-கௌவி. மகரம்-குறங்கு செறி யென்னும் ஆபரணம். செக்கர்-செவ்வானில். முந்நாட்பிறை-மூனறாம் நாட்பிறை-முத்தம்-முதுத்துமாலை. திருவில்-இந்திரவில். மார்பிற்பூசிய குங்குமச் சாந்திற்குச் செவ்வானமும், முத்துவடத்திற்கு மூன்றாம் பிறையும் உவமைகள்; சீவக.1501, அடிக்.

2696. குழியப் பெரிய கோன்முன்கை
மணியார் காந்தட் குவிவிரன்மேற்
கழியப் பெரிய வருவிலைய
சிறிய மணிமோ திரங்கனலத்
தழியப் பெரிய தடமென்றோட்
சலாகை மின்னத் தாழ்ந்திலங்கும்
விழிகண் மகர குண்டலமுந்
தோடுங் காதின் மிளிர்ந்தனவே.

பெரியவென்றது, ஆகுபெயராற் [1]கேவணங்களை. அருவிலைய வென்றது, ஆகுபெயராற் பூணினை. குழிய, தழியவென்பன செயவெனெச்சம்.

(இ-ள்.) அவர்கள் பின்னருமணிதலின், திரண்ட முன்கை யிடத்துக் காந்தளையொத்த விரன்மேலே சிறிய மணிமோதிரம் கனலப் பெரியதோளிலே கேவணம் குழிந்திருத்தலிற் கழியப்பெரிய மணிகளார்ந்த அருவிலையையுடைய அணிகலம் தழுவக் காதிலே மகரகுண்டலமும் தோடும் மிளிர்ந்தனவென்க.

மகரத்திற்கும் குண்டலத்திற்குமிடையில் ஓட்டின சலாகை மின்னாநிற்கத் தோளிலேதாழ்ந்திலங்குங் குண்டலம். விழித்த கண்ணை யுடைய மகரம். இனி, சலாகை-வாகுவலய மென்பாருமுளர். *(98)*

2697. நாணுள் ளிட்டுச் சுடர்வீசு
நன்மாணிக்க நகுதாலி
பேணி நல்லார் கழுத்தணிந்து
பெருங்கண் கருமை விருந்தூட்டி
நீணீர் முத்த நிரைமுறுவல்
கடுச்சுட் டுரிஞ்சக் கதிருமிழ்ந்து
தோணீர்க் கடலுட் பவளவாய்த்
தொண்டைக் கனிக டொழுதனவே.

2696. கோல் முன்கை-திரண்ட முன்கையிடத்து. காந்தள் மலர் போலும் குவிந்த விரலின்மேல். கழிய-மிக. பெரியனவும் அரிய விலையினவும் சிறியனவுமான மணியாலாகிய மோதிரம். கனல-ஒளிவீச. தழிய-தழுவும்படி. சலாகை-காதில் இடும்கம்பி. விழித்த கண்ணை யுடைய மகரம்போன்ற வடிவத்தையுடைய குண்டலம்.

(உரை.) [1]கேவணம்-ஆபரணங்களில்மணிகளைஅழுத்துகின்றகுழி.

2697. நாண்-பொன்னாண். நகு-ஒளிவீசுகின்ற. நல்லார்-மகளிர். கண்ணுக்குமையை ஊட்டி. முத்தநிரைபோலும் முறுவல். கடுச்சுட்டு

நாணைத் தன்னுள்ளேயடக்கி நகுகின்ற தாலியைப் பழைய நிலையிலேகிடக்கும்படிபேணி. சுடர்வீசுமாணிக்கத்தைக்கழுத்திலே: அணிந்து. கண்ணுக்குக் கரிய மையை விருந்திட்டு. தோணீர்க்கடல்-தோண்டினகடல்; வினைத்தொகை; தோள், முதனிலை; நீர், இடைக்கிடப்பு.

(இ-ள்.) நல்லார், பேணி அணிந்து ஊட்டிக் கடுவைச்சுட்டு முறுவலை உரிஞ்ச, அதுபட்டுப் பவளவாய் மிக்க கதிரையுமிழ் தலாலே, தொண்டைக்கனிகள்தோற்றுத் தொழுதனவென்க. (99)

2698. மாலை மகளி ரணிந்ததற்பின்
பஞ்ச வாசங் கவுட்கொண்டு
சோலை மஞ்ஞைத் தொழுதிபோற்
றோகை செம்பொ னிலந்திவளக்
காலிற் சிலம்புங் கிண்கிணியுங்
கலையு மேங்கக் கதிர்வேலும்
நீலக் குவளை நிரையும்போற்
கண்ணார் காவி லிருந்தாரே.

(இ-ள்.) மேலும் குவளைநிரையும்போலும் கண்ணாராகி அம்மகளிர், ஒப்பனைக்குறைதீற மாலையையணிந்தபின் வெற்றிலை யைத்தின்று காலிற் சிலம்புமுதலியன ஏங்கக் கொய்சகம் நிலத்தே பட்டுத் துவளச் சென்று சோலையிலே மயிற்றிரளிருந்தாற்போலக் காவிலே இருந்தாரென்க. (100)

2699. மணிவண் டொன்றே நலம்பருக
மலர்ந்த செந்தா மரைத்தடம்போல்
அணிவேன் மன்ன னலம்பருக
வலர்ந்த வம்பார் மழைக்கண்ணார்

முறுவல் உரிஞ்ச-கடுக்காயைச் சுட்டுப் பொடிசெய்து பல்லைத் தேய்த்தலால்.

2698. மகளிர்மாலையையணிந்ததற்பின். பஞ்சவாசம்-வெற்றிலை. சோலையிடத்துமஞ்ஞைத்தொழுதிபோல்; தொழுதி-கூட்டம். தோகை-கொய்சகம். நிலந்திவள-நிலத்தேபுரள. கலை-மேகலை. நிரை-வரிசை. வேலையும் குவளையையும்போன்றகண்ணார்; மகளிர்.

2699. நீலமணிபோலும் வண்டு. நலம்-பூக்களின் அழகை. மன்னன்-சீவகன். நலம்-மகளிரது நலத்தை. அம்பு ஆர்-அம்பை ஒத்த. கண்ணார்-காந்தருவதத்தை முதலியவர்கள். சீவகனுக்குவண்டும், அவன்

பணியார் பண்ணும் பிடியூர்ந்து
பரூஉக்காற் செந்நெற் கதிர்சூடித்
தணியார் கழனி விளையாடித்
தகைபா ராட்டத் தங்கினார்.

(இ-ள்.) ஒருவண்டு பூக்களின்நலத்தையெல்லாம் பருகப்பூத்த தாமரைத் தடம்போலே, அரசனேபருக வம்பார்நலத்தைக் காவிலே கொடுத்த மகளிர், அணிகலநிறைந்த சமைத்தலையுடைய பிடியை யேறிப்போய்க் கழனியிலே விளையாடிப் பருத்த தாளினையுடைய செந்நெற்கதிரைக்சூடி அதனாலும் தணியாராய் அரசன் தமதழகைப் பாராட்ட அக்கழனியிலே தங்கினாரென்க.

இது, நகரியினின்றும்போய் நாட்டிலுள்ளனவற்றை நுகர்ந்து இன்பமுற்றமை கூறிற்று. சூடியென்றார், தொழத்தகுதலின்; "தொழுதுகொண், டுண்கவுகாஅமை நன்கு" (*ஆசார.20*) என்றார். (101)

2700. எண்ணற் கரிய குங்குமச்சேற்
றெழுந்து நான நீர்வளர்ந்து
வண்ணக் குவளை மலரளைஇ
மணிக்கோல் வள்ளத் தவனேந்த
உண்ணற் கினிய மதுமகிழ்ந்தா
ரொலியன் மாலை புறந்தாழக்
கண்ணக் கழுநீர் மெல்விரலாற்
கிழித்து மோந்தார் கனிவாயார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் விளையாடிய கனிவாயார் அரசன் எழுந்து வளர்ந்து நிறத்தையுடையவாகிய குவளைமலரைவிரவி உண்ணற் கினிய மதுவை மணியழுத்தி விளிம்பு பிரம்புகட்டின வட்டிலிலேந்த

மனைவியர்க்குத் தாமரைத் தடமும் உவமைகள். பணியார் பண்ணுப் பிடி-ஆபரணங்கள் நிறைந்த ஆயத்தம் செய்யப்பட்ட பெண்யானை. பரூஉக்கால்-பருத்த தாளினையுடைய. நெற்கதிர்சூடுதல்: *பெருங்.1. 42: 68; சூளா.* அரசியற். 397. தணியார்-வேட்கை தணியாதவராய். தகை-அழகு.

2700. நான நீரில் வளர்ந்து. வண்ணத்தையுடையவாகிய குவளை மலர் வண்ணம்-நிறம். அளைஇ-கலந்து. மணிக்கோல் வள்ளம்-மணிகளையுடைய அழகிய கிண்ணம் எனலுமாம்; கோல்-கோலம். கடைக்குறை. அவன்-சீவகன். அடி, 2: மதுநுகர்கையில் மோந்து இன்புறுதற் பொருட்டுக் குவளை மலர் வட்டிலில் விரவப்பெற்றது; ''இஞ்சிவீ விராய பைந்தார் பூட்டி'' (*பதிற்.42:10-11, உரை.*) அடி, 2-3:

அதனைப் பூமாலை முத்த மாலையென்கின்றவை புறத்தே தாழவுண்டு மகிழிந்தார்; மகிழ்ந்தபின் இவர்கள் குறிப்பு இன்ன வென்று அவன்கருதும்படி கழுநீரை உகிராற்கிழித்து மோந்தா ரென்க.

இப்பூ வடுப்படுத்தி மோந்தும் இனிய நாற்றத்தவேயா யினாற்போல எம்மையும் உகிர்முதலியவற்றாற் சிறிது வடுப்படுத்தி நுகர்தல் எமக்குவருத்தமென்று அஞ்சினையாயினும் அஃது எமக்கு மிக்க இன்பமேயாதலின், உனக்கும் இன்பஞ்செய்யுமென்ப துணர்த்துவதற்குக் கிழித்து மோந்தாரென்க; இளமைச் செவ்வி மிக்கவழி மகளிர்க்கு இங்ஙனம் வடுப்படுத்தி நுகர்தல் இன்பஞ் செய்யுமென்று காமநூலிற் கூறலின், அதனையீண்டுக் கூறினார். அது "காமத்தூழுறு கனியை யொத்தாள்..........வேந்த னஞ்சிறைப் பறவை யொத்தான்" (*சீவக.192*) என முன்னர்க் கூறியவாற்றானு முணர்க. *(102)*

4-புதல்வர்ப்பேறு

2701. இவ்வா றெங்கும் விளையாடி
யிளையான் மார்பி னலம்பருகிச்
செவ்வாய் விளர்த்துத் தோண்மெலிந்து
செய்ய முலையின் முகங்கருகி
அவ்வாய் வயிறு கால்வீங்கி
யனிச்ச மலரும் பொறையாகி
ஒவ்வாய் பஞ்சி மெல்லணைமே
லசைந்தா ரொண்பொற் கொடியன்னார்.

(இ-ள்.) அக்கொடியன்னார், தாம் கருதிய இத்தன்மையை எந்நிலத்தினுமிருந்து புணர்ந்து, அக்கருத்துமுற்றியபின்னர் மகப் பேற்றை விரும்பி இவனைப்போலும் புதல்வரைப்பெற வேண்டு மென்று அவன் வடிவழகையெல்லாம் உட்கொண்டு புணர்ந்து கருப்பம் தங்குதலாலே, விளர்த்து, மெலிந்து, வயாநோய் செய்து

சீவக.2083. ஒலியல்-பூமாலை. மாலை-முத்துமாலை. கண்ண-தம் கருத்தைச்சீவகன்கருதும்படி. கனிவாயார்: சீவகன்மனைவியர்.

2701. இளையான்-சீவகனுடைய. மார்பினலம் பருகி: *பெருங். 2.1: 37-8*, வாய்விளர்த்தல் முதலியன கருப்பத்திற்குரிய அடை யாளங்கள்; *சீவக.231.* அவ்வாய் வயிறு-அழகு வாய்த்த வயிறு. கால்-இடம். அனிச்சமலரும்; உம்மை, இழிவு சிறப்பு. ஒவ்வா-தம் காலின்மென்மைக்குப் பொருந்தாத. *மு: சீகாளத்தி. கண்ணப்ப 18-9.*

விடுகையினாலே பின்பு முலையின் முகங் கருகி வீங்கிப் பாரமாய்த் தமது மென்மைக்கு ஒவ்வாத பஞ்சணைமேலே தங்கினாரென்க.

மார்பென்றது மெய்யை. பருகியென்னும் செய்தெனெச்சம் காரணகாரியப் பொருட்டாய்க் கருப்பம் தங்கினமைதோன்ற நின்றது; பருகவென்றுமாம். [1]பூப்பின் புறப்பா டீராறு நாளும் நீவா துறைந்து, நாளு மோரையும் நன்றாயவாறு முணர்ந்து, தலைவியை நோக்கி, நீயும் இன்பங்கருதாது இவனேபோலும் புதல்வனை யானுடையேனாக வேண்டுமென்று கருதுவாயெனத் தலைவன் கூறிப் பின்னர்ப் புணர்தல்வேண்டுமென நூலிற் கூறியவாறே இவரும் கூறினார். கால்- இடம். *(103)*

2702. தீம்பால் சுமந்து முலைவீங்கித்
திருமுத் தீன்ற வலம்புரிபோற்
காம்பேர் தோளார் களிறீன்றார்
கடைக டோறுங் கடிமுரசம்
தாம்பாற் பட்ட தனிச்செங்கோற்
றரணி மன்னன் மகிழ்தூங்கி
ஓம்பா தொண்பொன் சொரிமாரி
யுலக முண்ணச் சிதறினான்.

(இ-ள்.) காம்பேர்தோளார், தம்முலைகள் பாலைச்சுமந்து அடிவீங்கி, வலம்புரி நலந்தொலைந்தீனுமாறுபோல நலந்தொலைந்து புதல்வரைப் பெற்றார்; அப்பொழுது முரசந்தாம் வாயில்கடோறும் கூறுபட நின்றொலித்தன; அக்காலத்தே மன்னன் மகிழ்ச்சிசெறிந்து ஓம்பாது சொரியும் பொன்மழையை உயர்ந்தோரேற்பப் பெய்தா னென்க. *(104)*

2703. காடி யாட்டித் தராய்ச்சாறுங் கன்னன் மணியு நறுநெய்யும்
கூடச் செம்பொன் கொளத்தேய்த்துக் கொண்டு நாளும் வாயுறீஇப்
பாடற் கினிய பகுவாயுங் கண்ணும் பெருக வுகிருறுத்தித்
தேடித் தீந்தேன் றிப்பிலிதேய்த் தண்ணா வுரிஞ்சி மூக்குயர்த்தார்.

(உரை.) [1]தொல். கற்பு. 46.

2702. திருமுத்து-கண்டார் விரும்பும் அழகையுடைய முத்து. காம்பு-மூங்கில். களிறு-பிள்ளைகளை; காதற்சொல். பாறப்பட்ட-கூறுபட ஒலித்தன. தரணிமன்னன்-சீவகன். ஓம்பாது-தனக்கு என்று பாதுகாவாமல். மாரியென்றதற்கேற்ப உண்ண என்றார்.

2703. காடி-கஞ்சி; கன்னல் மணி-கருப்புக்கட்டி; ''தானேற்றமான சருக்கரை மா மணியே'' *(யா-வி.62, மேற்.)* வாயுறீஇ-வாயில் உறுத்தி;

(இ-ள்.) காடியை வார்த்துப் பிரமிச்சாறும் கண்டசருக்கரைத் தேறும் நறுநெய்யும் தம்மிற்கூடப் பொன்னாற்றேய்த்துப் பிள்ளைகள் கொள்ளும்படி மருந்தாகச் சிலநாட்கொண்டு வாயுறுத்திப் பின்னர்த் தேனிலே அதிவிடயத்தையும் திப்பிலியையுந் தேய்த்து நாளும் வாயுறுத்தி வாயும் கண்ணும் பெருகும்படி உகிரான் அகற்றி அண்ணாக்கையுரிஞ்சி மூக்கை உயர்த்தினாரென்க.

தராய்-திராயுமாம். தேடி-ஆராய்ந்தென்றுமாம். (105)

2704. யாழுங் குழலு மணிமுழவு
மரங்க மெல்லாம் பரந்திசைப்பத்
தோழன் விண்ணோ னவட்டோன்றி
வயங்காக் கூத்து வயங்கியபின்
காழார் வெள்ளி மலைமேலுங்
காவன் மன்னர் கடிநகர்க்கும்
வீழா வோகை வன்விட்டான்
விண்பெற் றாரின் விரும்பினார்.

(இ-ள்.) அக்காலத்தே தோழனாகிய சுதஞ்சணன் தோன்றி யாழ் முதலியன அரங்கெல்லாமிசைப்ப இவ்வுலகத்தில் ஆடாத கூத்து இவ்வுலகிலே ஆடிய பின்னர், கலுழவேகனிடத்திலும் தன் சுற்றமாகிய ஒழிந்தாரிடத்திலும் கெடாத ஓகையை அரசன் சொல்லிப் போகவிட்டான்; அவர்களும் அதுகேட்டு விண்பெற்றாரைப் போலே விரும்பினாரென்க.

வயங்காக்கூத்து-[1]சீவகசரிதை. காழார்மணிமுழவென்க. (106)

2705. தத்த நிலனு முயர்விழிவும் பகையு நட்புந் தந்தசையும்
வைத்து வழுவில் சாதகமும் வகுத்த பின்னர்த் தொகுத்தநாட்
சச்சந் தணனே சுதஞ்சணனே தரணி கந்துக் கடன்விசயன்
தத்தன் பரதன் கோவிந்த னென்று நாமந் தரித்தாரே.

வாயுறையென்று மருந்திற்கு வழங்கும் பெயர் அறியற்பாலது; தொல். செய். 112, பேர். பெருக-பெரிதாகும்படி. உகிர் உறுத்தி-நகத்தால் அகலமாகும்படி செய்து. அண்ணா-உண்ணாக்கு.

2704. குழலும் யாழும் முழவும் என முறைக்கு ஏற்பக்கொள்க. அரங்கம்- நாடக சாலை. தோழனாகிய விண்ணோன்: சுதஞ்சணன். காழ்-வைரம். மன்னர்-சிற்றரசர். வீழா-கெடாத.

(உரை.) [1]அரசருடைய சரித்திரத்தை நாடகமாக நடித்தல் மரபென்பது "ராஜராஜ நாடகம்" என்னும் நூற்பெயர் சிலாசாஸனத்திற் காணப்படுவதாலும் அறியப்படும்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் ஓகைபோக்கிய பின்னர், கணிகள் திரண்டு, கோள்கள் தம்முடைய தம்முடைய நிலங்களிலே நிற்கின்ற நிலைகளும், அவற்றுட் சில உச்சமான நிலையும், தாழ்ந்த நிலையும், தம்முட் பகைத்த நிலையும், தம்முட் பொருந்தின நிலையும், தாம் நிற்கின்ற தசைகளையும் முன்னேகிடத்திச் சாதகமுமெழுதிய பின்னர்ப் [1]பன்னிரண்டென்னு மெண்ணாகத் தொகுத்த நாளிலே, அப்புதல்வர்கள்பெயர்களைச்சுமந்தாரென்க.

தேவிமாரை முற்கூறிய முறையே அவர்கள் புதல்வர் பெயர்களையும் வைத்தாரென்க. தரணி-உலோகபாலனியற் பெயர்; நட்பு மிகுதியால், உலோகபாலன் பெயரும், விசயன் பெயருமிட்டான். தத்தன்-விசயமாதேவியார்தந்தை பெயர்; அது கோவிந்த மகாராசன் தனது மகனைஸ்ரீதத்தனென்றுபெயரிட்டதனானுணர்க. அப்பெயரைத் தத்தனென்று குறைத்து வைத்தார்; சாகரதத்தன் பெயரென்பாருமுளர். பரதன்-அச்சணந்தியாசாரியன்பெயர். *(107)*

2706. ஐயாண் டெய்தி மையாடி
யறிந்தார் கலைகள் படைநவின்றார்
கொய்பூ மாலை குழன்மின்னுங்
கொழும்பொற் றோடுங் குண்டலமும்
ஐயன் மார்க டுளக்கின்றி
யாலுங் கலிமா வெகுண்டூர்ந்தார்
மொய்யா ரலங்கன் மார்பற்கு
முப்ப தாகி நிறைந்ததே.

(இ-ள்.) அவ்வையன்மார்கள், ஐயாட்டைநாளைஎண்ணாகப் பெற்று மையோலை பிடித்துக் கலைகள் கற்றார்; படைக்கலம் பயின்றார்; மாவை வெகுண்டூர்ந்தார்; அங்ஙனஞ் சமைந்தகாலம் அரசனுக்கு முப்பதாண்டாய் நிறைந்ததென்க.

2705. நிலம் முதலியன கோள்களுக்குரியன. சச்சந்தணன் முதலியனசீவகன்மக்கள்பெயர்.

(உரை.) [1]பன்னிரண்டா நாளில் பெயரிடுதல்: "பத்து நாளுங் கடந்த விரண்டா நாள்......மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை, உத்தானஞ்செய்துகந்தன ராயரே" *(பெரியாழ். திருமொழி.1.1:8.)*

2706. மையாடி-கல்விகறக்கத் தொடங்கி. நவின்றார்-பழகினார். மாலையும் குழலும். துளக்கு-அசைதல். கலிமா-மனஞ் செருக்கிய குதிரைகள். மொய்-வன்மை; மார்பிற்கு அடை; வண்டுகள்மொய்த்தல் என்றுகூறி அலங்கலுக்கு அடையாக்கினுமாம். *மு:சூளா.* துறவு. 187.

மாலையும் குழலும் தோடும் குண்டலமுமசையாமலூர்தல் ஒழிந்தோர்க்கு அரிதாகலின், அவைகள் துளங்காமலூர்ந்தா ரென்றார். வெகுண்டூர்ந்தார்-அடித்தேறினார்.

நிறைந்ததென்றது, அரசவுரிமை நிகழ்த்தின யாண்டு முப்பதும் முன்னர்க் கழிந்த யாண்டு பதினைந்தும் ஆக நாற்பத்தையாண்டு சென்றமையின், இல்லறத்திற்குரிய காலம் முற்றுப்பெற்ற தென்றவாறு. இனி, [1]துறவறத்தின் மேல் உள்ளம் நிகழ்தற்குக் காரணம் கூறுகின்றார். (108)

5-சோலைநுகர்வு

2707. பூநிறை செய்த செம்பொற் கோடிகம் புரையு மல்குல்
வீநிறை கொடிய னாரும் வேந்தனு மிருந்த போழ்தில்
தூநிறத் துகிலின் மூடிப் படலிகை கொண்டு வாழ்த்தி
மாநிறத் தளிர்நன் மேனி மல்லிகை மாலை சொன்னாள்.

(இ-ள்.) பூ நிறைதல் செய்த பூந்தட்டையொக்கு மல்குலை யுடைய பூத்த கொடியனாரும், அரசனும் சேர்ந்திருந்த காலத்தே பூவிடு பெட்டியைத் துகிலான் மூடிக் கையிலே கொண்டு அரசனை வாழ்த்தி மல்லிகை மாலை ஒருமொழி கூறினாளென்க.

'வீநிறைகொடி' என்றார், புதல்வர்ப் பயந்தமை தோன்ற. (109)

2708. தடமுலை முகங்கள் சாடிச் சாந்தகங் கிழிந்த மார்பிற்
குடவரை யணைய கோலக் குங்குமக் குவவுத் தோளாய்
தொடைமலர் வெறுக்கை யேந்தித் துன்னினன் வேனில் வேந்தன்
இடமது காண்க வென்றா ளிறைவனு மெழுக வென்றான்.

குடவரை-அத்தகிரி. தொடைமலர்-தொத்தாகிய பூ.

(உரை.) [1]நாற்பது பிராயத்திற்குப் பின்பே துறத்தல் இயல்பா தலின் இங்ஙனம் கூறினார்; ''நாற்ப திகந்தா நரைத்தூதும் வந்ததினி, நீத்த றுணிவா நிலையாதிளமையே'' *(வளையாபதி.)*

2707. கோடிகம்-பூந்தட்டு; *சீவக.352.* *வீ-பூ.* கொடியனார்: சீவகன் தேவியர். படலிகை-பூவிடுபெட்டி. நிறத்தையுடைய மாந்தளிர்மேனி. மல்லிகைமாலை: ஒருத்திபெயர்.

2708. சாடி-மோதி. குடவரை-அத்தமனகிரி; குங்குமச் சாந்து பூசியதற்கு உவமை. வெறுக்கை-செல்வம். வேனில் மலரேந்தித் துன்னல்; *சிலப். 14:113-7.* இறைவன்: சீவகன்.

(இ-ள்.) அவள் எங்ஙனங் கூறினாளெனின், முலைமுகங்கள் சாடிக்கிழிந்த மார்பினையுடைய அரசனே! காமன், பூவாகிய [1]பாகுடத்தை யேந்திச் சோலையிலே அணுகினான்; அஃது அவனைக் காண்டற்கு இடம்; நீ சென்று காண்பாயாக வென்று கூறினாள்; அரசனும் எழுகவென்றானென்க. (110)

2709. முடித்தலை முத்த மின்னு முகிழ்முலை முற்ற மெல்லாம்
பொடித்துப்பொன் பிதிர்ந்த வாகத் திளையவர் புகழ்ந்து சூழக்
கடுத்தவாள் கனல வேந்திக் கன்னியர் காவ லோம்ப
இடிக்குரற் சீய மொப்பா னிழையொளி விளங்கப் புக்கான்.

முத்தமின்னு முலை; முகிழ்போலுமுலை. கடுத்த-கோபித்த.

(இ-ள்.) அங்ஙனங் கூறிய அரசன், முடியைத் தலையிலே யுடைய முலைப்பரப்பெல்லாம் சுணங்கு தோன்றிச் சிதறின ஆகத்தையுடைய தேவியர் தன்னைச் சூழ, கன்னியர் புகழ்ந்து போற்றல் செய்ய, வாளையேந்தி, இழைவிளங்க அச்சோலையிலே புக்கானென்க. (111)

2710. இலங்குபொன் னார மார்பி னிந்திர னுரிமை சூழக்
கலந்தபொற் காவு காண்பான் காமுறப் புக்க தேபோல்
அலங்குபொற் கொம்ப னாரு மன்னனு மாட மாதோ
நலங்கவின் கொண்ட காவு நல்லொளி நந்திற் றன்றே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் புகுந்த கொம்பனாரும் அரசனும், தாம் முன்பு பழகின கற்பகச் சோலையைக் காண்டதற்கு இந்திரன் உரிமை சூழப் புக்கு ஆடின தன்மை போல ஆட, அக்கா ஒளி சிறந்ததென்க. (112)

2711. புலவியுண் மகளிர் கூந்தற் போதுகுக் கின்ற தேபோற்
குலவிய சிறகர்ச் செங்கட் கருங்குயில் குடையக் கொம்பர்
நிலவிய தாது பொங்க நீண்மலர் மணலிற் போர்த்துக்
கலவியிற் படுத்த காய்பொற் கம்பல மொத்த தன்றே.

(உரை.) [1]பாகுடமென்பது "ப்ராப்ருதம்" என்னும் வடமொழிச் சிதைவு; கையுறை என்பது பொருள். "நரிப்ப டைக்கொரு பாகுடம் போலே கோடி மூடி யெடுப்பதன் முன்னம்" (*பெரியாழ்.4.5:8.*)

2709. முகிழ்முலை: வினைத்தொகை யெனலுமாம். முற்றம்-பரப்பு. இளையவர்: மகளிர். இழை ஒளி-ஆபரணங்களின் ஒளி.

2710. உரிமை-தேவியர். காமுற-விருப்பமுற. மாது, ஓ:அசைகள். நந்திற்று-பெருகிற்று. அன்று, ஓ:அசைகள்.

(இ-ள்.) அந்தக் காவிடமெல்லாம் மகளிர் புலவிக்கண்ணே தமது கூந்தலிற் போதை உகுக்கின்ற தன்மைபோலே, குயில் கொம்பிலேயிருந்து தாது பொங்கக் குடையப் பூக்கள் மணலிலே வீழ்ந்து அதனை மறைக்கையினாலே கலவி காரணத் தாற் படுத்த கம்பலத்தை ஒத்ததென்க. *(113)*

2712. காசுநூல் பரிந்து சிந்திக் கம்பலத் துக்க தேபோல்
மூசுதேன் வண்டு மொய்த்து முருகுண்டு துயில மஞ்ஞை
மாசில்பூம் பள்ளி வைகி வளர்ந்தெழு மகளி ரொப்பத்
தூசுபோற் சிறக ரன்னந் தொழுதியோ டிரியச் சேர்ந்தார்.

நூல் பரிந்து-நூல் அற்று.

(இ-ள்.) மணிகள் சிந்திக் கம்பலத்தே வீழ்ந்துகிடந்த தன்மை போலே அக்கம்பலத்தை ஒத்த இடத்தே தேனும் வண்டும் பொய்த்துத் துயிலாநிற்க, அப்பூம்பள்ளியிலே மயில் கிடந்தெழு கின்றது துயில்கொண்டமூகின்ற மகளிரை ஒவ்வாநிற்க, அன்னங்கள் கெடாநிற்க அவர்கள் சேர்ந்தாரென்க. *(114)*

2713. காதிக்கண் ணரிந்து வென்ற வுலகுணர் கடவுள் காலத்
தாதிக்கண் மரங்கள் போன்ற வஞ்சொலீ ரிதனி னுங்கள்
காதலிற் காண லுற்ற விடமெலாங் காண்மி னென்றான்
நீதிக்க ணின்ற செங்கோ னிலவுவீற் றிருந்த பூணான்.

2711. புலவியுள்-ஊடற்காலத்தில். உகுக்கின்றது-சொரிகின்றது. கொம்பர்- கொம்புகளிடத்தே. நிலவிய-விளங்கிய. தாது-மகரந்தப்பொடி. குயில்மலரைக்குடைந்து உகுத்தல். *சிறுபாண்.* 4-5. காய் பொன்-விளங்கும் பொன்.

2712. காசு-மணிகள். நூல்-மணிகளைக் கோத்த நூல். முருகு- தேனை. வண்டுக்கும் தேனுக்கும் மணிகள் உவமை. வளர்ந்தெழு- விழித்து எழுகின்ற. தூசு-வெள்ளிய ஆடை; அன்னச் சிறகுக்குவமை. தொழுதி-தொகுதி.

2713. காதிக்கண்ணரிந்து வென்ற: "காதிகண் ணரிந்து வீடுங் காலத்தால்" *(மேரு. மன்னனுந். 180.)* கடவுள்: ரிஷப தீர்த்தங்கரர். ஆதிக் கண்-ஆதிக்காலத்தில். இடப தீர்த்தங்கரர் அவதரித்தற்கு முன்பு இவ்விடமெல்லாம் போகபூமியாக இருந்தனவென்றும், அப்பால்கரும பூமியாயினவென்றும் கூறுவர். செங்கோலையும்பூணையுமுடையவன்; எழுவாய்.

காதி கண் அரிந்து வென்ற-[1]காதிவினைகளைத் தன்னிடத்தே இல்லாதபடி வேரறுத்து அவற்றைவென்ற; அவை, ஞானாவரணீயம் முதலாயின.

(இ-ள்.) அங்ஙனஞ் சேர்ந்த பின்னர், அரசன், அஞ்சொலீர்! இம்மரங்கள், [2]இறைவன்றோன்றின ஆதிக்காலத்திடத்து மரங்கள் போற் பயன்பட்டு நின்றன; இதனாலே நீர் நும் காதலாற் காண வேண்டிய இடங்களெல்லாவற்றையும் சென்று காண்பீராக என்றா னென்க. (115)

2714. வானவர் மகளி ரென்ன வார்கயிற் றூச லூர்ந்தும்
கானவர் மகளி ரென்னக் கடிமலர் நல்ல கொய்தும்
தேனிமிர் குன்ற மேறிச் சிலம்பெதிர் சென்று கூயும்
கோனமர் மகளிர் கானிற் குழாமயில் பிரிவ தொத்தார்.

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙனம் கூறியபின்னர், அவன் தேவிமார் ஊர்ந்தும் கொய்தும் கூவியும் மயிற்குழாம் வெவ்வேறாகப் பிரியுந் தன்மையை ஒத்தாரென்க. (116)

2715. நெடுவரை யருவி யாடிச் சந்தன நிவந்த சோலைப்
படுமதங் கவரும் வண்டு பைந்தளிர்க் கவரி யேந்திப்
பிடிமகிழ்ந் தோப்ப நின்ற பெருங்களிற் றரசு நோக்கி
வடிமதர் மழைக்க ணல்லார் மன்னனை மகிழ்ந்து நின்றார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் பிரிந்த நல்லார், அத்தொழில்களால் இளைத்தலின், அருவியிலேயாடி மிக்க மதத்தை நுகராநின்ற

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'உபாதி.' [2]இறைவனென்றது ரிஷப தீர்த்தங் கரரை; இவர் முதல் தீர்த்தங்கரர். இவர் தந்தையும் பதினான்காமனு வுமாகிய நாபிராசன் காலத்து, ''மேகங்களெழுந்து மழை பொழிந்தன; எல்லாத் தானியங்களும் உழுது வித்தாமல் கால ஸ்வபவத்தால் தாமே விளைந்தன; கற்பக விருட்சங்கள் மறைந்தபின், நானாவிதமாகிய விருட்சங்கள் தாமே தோன்றிப் பலித்தன'' என்று ஸ்ரீ புராணம் கூறு தலின், ஈண்டு ஆதிக்காலத்திடத்து மரங்களென்றது அக்காலத்துத் தாமே தோன்றிப் பலித்த மரங்களை என்றறிக.

2714. வானவர் மகளிர்-அரம்பையர். கானவர் மகளிர்-வேடிச்சியர். சிலம்பெதிர்கூவல், மகளிர் விளையாட்டுக்களில் ஒன்று; *சிற்.30.* கோன் அமர்-அரசன் விரும்பிய. குழாம் மயில்-கூட்டமாகிய மயில்.

2715. நிவந்த-உயர்ந்த. சோலையில். படுமதம்-உண்டாகும் மதத்தை. வண்டை ஏந்தி ஓப்ப. நின்ற களிற்றரசு. பைந்தளிர்க் கவரியேந்தி: ''வார்தளிர் கவரிவீச'' (*சீவக.2730.*) வடி-மாவடுவின் வகிர்.

வண்டைத் தளிராகிய கவரியை யெடுத்துப் பிடி ஓட்டச் சோலையிலே நின்ற களிற்றை நோக்கித் தாமும் அங்ஙனங் கூடுதற்கு அரசனை விரும்பி நின்றாரென்க. (117)

2716. கொழுமடற் குமரி வாழைத் துகிற்சுருள் கொண்டு தோன்றச்
செழுமலர்க் காம வல்லி செருக்கயல் சிற்ப மாகக்
கழுமணிச் செம்பொ னாரிக் கைவிர லுகிரிற் கிள்ளி
விழுமுலைச் சூட்டி நின்றார் விண்ணவர் மகளி ரொத்தார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் விரும்பினவர், வாழையினது துகில் போலும் வெள்ளிய குருத்தை வாங்கிக்கொண்டு அதிலே சிற்பத் தொழில் தோன்ற உள்ளே கயற்பிணக்கும் அதனைச் சூழக் காம வல்லியுமாக உகிராற்கிள்ளி அதனை முலையிலே சூட்டி இங்ஙனம் வினோதந் தோன்ற நின்றார்; அப்பொழுது அவர் தெய்வமகளிரை யொத்தாரென்க. (118)

2717. (1) கடைதயிர்க் குரல வேங்கை கண்ணுறச் சென்று நண்ணி
மிடைமயிர்க் கவரி நல்லான் கன்றுணக் கண்டு நிற்பார்
புடைதிரண் டெழுந்த பொம்மல் வனமுலை பொறுக்க லாற்றார்
நடைமெலிந் திகலி யன்ன நன்னடை நயந்து நிற்பார்.

2718. (2) எம்வயின் வருக வேந்த னிங்கென விரங்கு நல்லியாழ்
வெம்மையின் விழையப் பண்ணியெஃகுநுண் செவிகள் வீழச்
செம்மையிற் கனிந்த காமத் தூதுவிட் டோத முத்தம்
வெம்முலை மகளிர் வீழ்பூம் பொதும்பருள் விதும்பி னாரே.

2716. குமரி வாழை-குலை ஈனாத வாழை. கொழுமடற்....சுருள்: "கனமடற் குமரி வாழை யுள்ளெழு சுருளை வாங்கி" (*சூளா. சுயம். 87.*) துகிலைப்போன்று வெள்ளிய சுருள். கழுமணி-கழுவியமணி; "கழுமணி மோதிரங் கழித்தார்" (*பெருங். 2. 12:74*) உகிரின்-நகத்தால். அடி, 1-3: "செந்தளிர் வாங்கிப், பத்திரச் சேதம் பறபல கிள்ளியும்" (*பெருங்.2.14: 30-31.*) விழு: விழுமமென்பதன்விகாரம்; விழுமம்-சிறப்பு.

2717. தயிர்கடையும் ஓசையைப் போன்ற குரலையுடைய வேங்கைப் புலி; "புலிக்குரன் மத்த மொலிப்ப வாங்கி....தயிர்கலக்கி." (*பெரும்பாண்.156-8*); "கடையலங் குரல வாள்வரி யுழுவை" (*அகநா.277*); "இரும்புலிக் கிரிந்த கருங்கட் செந்நாகு, நாட்டயிர் கடைகுரல் கேட்டொறும் வெரூஉம்" (*தொல். அகத். 41, ந.மேற்.*) கண்ணுற-நெருங்க. கவரியை உண்ண. புடை-பக்கம். ஆற்றாராய் நடைமெலிந்து. இகலி-மாறுபட்டு. அன்னத்தின் நன்னடையை. நயந்து-விரும்பி.

2718. இரங்குதல்-ஒலித்தல். வெம்மையின்-புணர்ச்சியின்மேலுள்ள விருப்பத்தால். வீழ-விரும்ப. ஓதம்-கடல். விதும்பினார்-விரைந்தார்; 'புணர்ச்சி விதும்பல்' (*குறள்,129-ஆம் அதி. அவதா. பரிமேல்.*)

இவை இரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) கடைகின்ற தயிரிலெழுந்த குரலவாகிய வேங்கை எதிர்ப்படுதலாலே சென்றணுகிக் கவரியைப் பசுவின் கன்றுண்ண. முன்னர் அன்னத்தோடு இகலி நடந்து பின்னர் முலைப்பாரம் பொறுக்கலாற்றாராய்த் தமது நன்னடை தோற்று அவற்றின் நடையை நயந்து.

(2) எஃகு நுண் செவி-அரசனுடைய கூரிய நுண்செவி. அது, [1]மூவகைச் செவியினும் தலையான செவி. தலைமையோடே கனிதல்கொண்ட காமம். கேட்டாற் காமத்தையே விரும்புவித்தலிற் பாட்டை, 'காமத்தூது' என்றார். முத்தம் விரும்பின முலை. சுற்றுக் கவிந்த பூக்களையுடைய இளமரச்செறிவு. விதும்பினார்-நடுங்கினார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் நின்ற மகளிர், கண்டு நிற்பார், நயந்து நிற்பாராய்ப் பின்னர்ப் புணர்ச்சி விருப்பினாலே ஈங்கு நின்ற எம்வயின் அரசன் வரவேண்டுமென்று கருதி யாழைப்பண்ணி அவன் செவிகள் தாழும்படி பாடி அவனை அழைத்துப் பொதும்பிலே கூடுதற்கு விதும்பினாரென்க. *(119-20)*

2719. பிடிமரு ணடையி னார்தம் பெருங்கவின் குழையப் புல்லித்
தொடைமலர்க் கண்ணி சேர்த்திச் சுரும்புண மலர்ந்த மாலை
உடைமது வொழுகச் சூட்டி யுருவத்தார் குழைய வைகிக்
கடிமலர் மகளி ரொத்தார் காவலன் களிவண் டொத்தான்.

(இ-ள்.) அவன், அதுகேட்டு வந்து அவர் கவின் கெடுகையினாலே கண்ணியைச் சேர்த்தி மாலையைச் சூட்டித் தாரிற் பூ அலரப் புல்லி வைக, ஆண்டு அம்மகளிர் கடிமலரை ஒத்தார்; அவன்றான் களிவண்டை ஒத்தானென்க.

வைகி-வைக. கடி-ஈண்டு வரைவு; கடியென்னுமுரிச்சொல் முதனிலையாய் நின்ற பெயரெச்சம், வினைத்தொகையாய் நின்றது;

(உரை.) [1]மூவகைச் செவிகளாவன:-தோற்செவி, மரச்செவி, எஃகுச்செவி யென்பன;' "ஓட்டைமரச்செவியர் கேளார்" (*சீவக.1552*); மூவகைச் செவிகளுள், "தோளா மரச்செவித் தூரா வயிற்றுச் சுமடர்" (*திருநூற்.10*) என்பதனால் மரச்செவியும், 'எஃகுச்செவியாலே சுருதியை யளந்து' (*முருகு. 140-41, ந*) என்பதனால் எஃகுச் செவியும் நூல்களில் வழங்கப்பட்டவாறு அறிக.

2719. பிடிமருள்-பெண் யானையை ஒத்த. குழைய-வாட. தொடை-தொடுத்தல். தார் குழைய-மார்பின் மாலை வாட. மகளிர் மலரை ஒத்தார். அடி, 4: *சீவக.191*, ந.

கடிந்த மலரெனவே, மேல் கூட்டமின்றாயிற்று. களிவண்டெனவே, மேல் தேனுகரும் விருப்பமின்ற நுகர்ச்சி யமைந்த வண்டாயிற்று. என்றது, மேல் துறவுக்குக் காரணங் கூறுகின்றாராதலின், ஈண்டுத் தேனையுமிழ்ந்து அமிர்தத்தை நுகருமென்பது தோன்றக் கூறினார், "தேன்வா யுமிழ்ந்த வமிர்துண்டவன் போன்று செல்வன்" (*சீவக.29*) என்று பதிகத்துள் அவ்வாறே கூறலின். *(121)*

2720. இழைந்தவர் நலத்தை யெய்தி யினந்திரி யேறு போலக்
குழைந்ததார் நெகிழ்ந்த தானைக் கொற்றவன் பெயர்ந்து போகி
வழிந்துதேன் வார்ந்து சோரும் வருக்கையி னீழல் சேர்ந்தான்
விழைந்தவக் கடுவ னாங்கோர் மந்தியை விளித்த தன்றே.

(இ-ள்.) தாரினையும் நெகிழ்ந்த துகிலினையுமுடைய கொற்ற வன்றான், கூடினவர்கள் நலத்தையெல்லாம் விழைவற நுகர்ந்து, இனத்தை மனத்தாற் கைவிட்ட ஏறுபோல மீண்டுபோய் ஒரு வருக்கையின் நீழலைச் சேர்ந்தான்; ஆங்கே களவொழுக்கத்தை விழைந்த கடுவன் அதுபெறுதற்கு ஒரு மந்தியை அழைத்ததென்க.

தேன் பழத்தின் நின்றும் வடிந்து வீழும் வருக்கை. *(122)*

2721. அளித்திள மந்தி தன்னை யார்வத்தால் விடாது புல்லி
ஒளித்தொரு பொதும்பர்ச் சேர்ந்தாங் கொருசிறை மகிழ்ச்சி யார்ந்து
தளிர்த்தலைப் பொதும்பர் நீங்கித் தம்மின மிரண்டுஞ் சேர்ந்த
களித்தலைக் கூட்டங் காதன் மந்திகண் டிருந்த தன்றே.

(இ-ள்.) அம்மந்தி வந்த பின்னர், கடுவன் சேய்த்தாக ஒளித்துப் போய் ஒரு பொதும்பரின் ஒருசிறையிலே அம்மந்தியை அளித்துப் புல்லுகையினாலே அவையிரண்டும் மகிழ்ச்சியை ஆர்ந்து அப்பொதும்பரினின்று நீங்கித் தம்மினங்களைச் சேர்ந்தன; அக்கூட்டத் தினை அக்கடுவனது காதன்மந்தி கண்டிருந்ததென்க. *(123)*

2720. இழைந்தவர்-கூடினவருடைய. இனந்திரியேறு: 'இனம் பிரியேறு' என்று பாடம் இருப்பின் நன்று. தானை-ஆடை. கொற்றவன்: சீவகன். வருக்கை-பலாமரம். கடுவன்-ஆண்குரங்கு. மந்தி-பெண் குரங்கு. அடி, 4: "ஆசினிக் கவினிய பலவினார் வுற்று, முட்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன், துய்த்தலை மந்தியைக் கையிடூஉப்" (*புறநா.158:22-4.*)

2721. பொதும்பர்-மரச்செறிவு. ஆர்ந்து-நிரம்பநுகர்ந்து. இரண்டும்-களவிற் புணர்ந்த கடுவனும் மந்தியும். சேர்ந்த: முற்று. அன்று, ஏ; அசைகள்.

2722. பரத்தையர்த் தோய்ந்த மார்பம் பத்தினி மகளிர் தீண்டார்
திருத்தகைத் தன்று தெண்ணீ ராடிநீர் வம்மி னென்ன
உரைத்ததென் மனத்தி லில்லை யுயர்வரைத் தேனை யுண்பார்
வருத்துங்காஞ் சிரமும் வேம்பும் வாய்க்கொள்வார் யாவர்
சொல்லாய்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் கண்டிருந்த மந்தி, பரத்தையரைத் தோய்ந்த மார்பம் திருத்தகைத் தன்றாகலின், அதனைப் பத்தினிமகளிர் தீண்டார்; இனித் தெண்ணீரிலே குளித்து வம்மினெனக்கூற, அதுகேட்டுக் கடுவன், நீ கூறியது யான் மனத்தும் நினைத்ததில்லை; அன்றியும் தேனையுண்பார் காஞ்சிரத்தையும் வேம்பையும் தின்னார்; யான் அத்தன்மையேனாதலை நீயே கூறாயென்றதென்க. (124)

2723. ஈங்கினி யென்னை நோக்கி யெவன்செய்தி யெனக்கு வாணாள்
நீங்கிற்றுச் சிறிது நிற்பிற் காண்டியா னீயு மென்னத்
தூங்கித்தான் றுளங்க மந்தி தொழூத்தையேன் செய்த தென்று
தாங்குபு தழூவிக் கொண்டு தன்னைத்தான் பழித்த தன்றே.

(இ-ள்.) அம்மந்தி மறுமொழி கொடாது துனித்துநோக்கலின், அக்கடுவன்றான், தூங்கி, இனி இவ்விடத்து என்னை இங்ஙனம் நோக்கி என்செய்வாய்; எனக்கு உயிர்போயிற்று; அதனை இங்ஙனஞ் சிறிதுபொழுது நிற்பின், நீயும் காண்பாயென்று மந்தியது மனம் துளங்கச் சொல்ல, அம்மந்தி, இத்தொழூத்தை யேன் செய்ததொரு வருத்தமிதனை ஒழிகவென்று எடுத்துத் தழூவிக் கொண்டு தன்னைத் தானேபழித்ததென்க.

தொழூத்தையேன்-நினது ஏவற்றொழில் செய்தற்குரியேன்; "இல்லுட், டொழூத்தையாற் கூறப் படும்" (*நாலடி.326*) என்றார் பிறரும். (125)

2722. பரத்தையரைத் தோய்ந்த மார்பத்தை. பத்தினி மகளிர்-கற்புடைய மங்கையர்; "பத்தினிப் பெண்டிர்" (*மணி.2:48.*) திருத்தகைத் தன்று-அழகுடைத்தன்று. உரைத்தது-நீ கூறிய பரத்தமை. தேன் காதன் மந்திக்கும், காஞ்சிரமும் வேம்பும் பரத்தை மந்திக்கும் உவமை.

2723. எவன். செய்தி-என்னசெய்வாய். நீங்கிற்று-விரையு பற்றிய காலவழு வமைதி. காண்டியால்: ஆல், அசை. துளங்க-மனம் நடுங்கும் படி. தொழூத்தையேன்: "தூசனஞ் சொல்லுந் தொழூத்தை மாரும்" (*பெரியாழ். 2.9:8*); "இத்தொழூத்தையோந் தனிமை தானே", "தொழூத்தையோந்தனிமையும்" (*திருவாய்மொழி, 10.3:3-4.*)

(மேற்.) *மு.நன். பெயர். 28; இ-வி. பெயர். 29.*

2724. கண்ணினாற் குற்றங் கண்டுங் காதலன் றெளிப்பத் தேறிப்
பெண்மையாற் பழித்த மந்தி பெருமகி ழுவகை செய்வான்
திண்ணிலைப் பலவின் றேங்கொள் பெரும்பழங் கொண்டுகீறிப்
பண்ணுறு சுளைகள் கையாற் பகுத்துணக் கொடுத்த நீக்கி.

தேறி-தேற. மனமகிழுமகிழ்ச்சி. பகுத்து-கோதுகளை நீக்கி.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் பழித்த மந்தி, குற்றத்தைக் கண்ணாற் கண்டுவைத்தும் தன் கணவனுடறீர்ப்பத் தன் பெண்மையால் தேறுதலின், அதற்குக் கடுவன் மகிழ்ந்து அதனை மகிழ்ச்சி செய்ய வேண்டிப் பலாப்பழத்தை யெடுத்துக்கொண்டு கீறிப்பகுத்து ஆராய்தலுற்ற சுளைகளை அது தின்னக் கையிற் கொடுத்ததென்க. *(126)*

2725. இன்கனி கவரு மந்தி கடுவனோ டிரிய வாட்டி
நன்கனி சிலத னுண்ண நச்சுவேன் மன்ன னோக்கி
என்பொடு மிடைந்த காம மிழிபொடு வெறுத்து நின்றான்
அன்புடை யரிவை கூட்டம் பிறனுழைக் கண்ட தொத்தே.

சிலதன்-அரசனேவல்செய்து அக்காவினைக் காக்கின்றவன்; பிறரும், "பூவிலை மடந்தைய ரேவற் சிலதியர்" *(சிலப்.5:51)* என்றார். என்பு-ஈண்டு உடம்பு. ஈண்டுக் காமமென்றது, அரசவுரிமையை யெய்தி நுகரும் போகத்தின் மேலே நிகழும் ஆர்வத்தை. அது, "செல்வம் புலனே புணர்வுவிளை யாட்டென், றல்ல னீத்த வுவகை நான்கே" *(தொல்.மெய்ப்பாடு.11)* என்பதனானுணர்க. ஈண்டு இழிபென்றது, இளிவரலாகிய சுவையையாதலின் அச்சுவையை யுணர்த்தும் நால்வகை மெய்ப்பாட்டினும் முன்னர் நின்ற மூப்பினையே கொள்க. அது, "மூப்பே பிணியே வருத்த மென்மையோ, டியாப்புற வந்த விளிவர னான்கே" (மேற்படி மேற்படி. 6) என்பதனானுணர்க. இனி நான்கினையும் வெறுத்தா னென்றுமாம்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் கனியைக் கவரு மந்தியைக் கடுவனோடே கெட்டுப் போம்படி அலைத்து அவை தின்கின்ற கனியைச் சிலதன் உண்ணா நிற்க, அதனை மன்னன் நோக்கித் தனக்கு அன்புடைய

2724. குற்றத்தைக் கண்டும். தேறி-தெளிந்து. பெண்தன்மையால் தன்னைப் பழித்த. செய்வான்-செய்யும் பொருட்டு. தேம்கொள்-இனிமையைக்கொண்ட. கீறி-பிளந்து.

2725. மந்தியைக் கடுவனோடு ஆட்டி; ஆட்டி-அலைத்து. சிலதன்-தொழில் செய்வான்; ''சிலதர் காக்குஞ் சேணுயர் வரைப்பின்'' *(பெரும்பாண்.324.)* நச்சுவேல்- நஞ்சு பூசிய வேல். கண்டதொத்து வெறுத்து நின்றான்.

மனைவி தன்னைக் கூடுகின்ற கூட்டத்தைப் பிறனிடத்தே செய்யக் கண்ட தன்மையை யொத்து, உடம்பு தோன்றுகின்ற காலத்து உடன்றோன்றிச் செறிந்த ஆர்வத்தையும் மேல் வருகின்ற மூப்பையும் வெறுத்து நின்றானென்க. (127)

2726. கைப்பழ மிழந்த மந்தி கட்டியங் கார னொத்த
திப்பழந் துரந்து கொண்ட சிலதனு மென்னை யொத்தான்
இப்பழ மின்று போகத் தின்பமே போலு மென்று
மெய்ப்பட வுணர்வு தோன்றி மீட்டிது கூறி னானே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் வெறுத்து நின்றவன் கைப்பழமிழந்த மந்தி அரசை இழந்த கட்டியங்காரனொத்தது; அவற்றைத் துரந்து இப்பழத்தைக் கொண்ட சிலதனும் அவனைத் துரந்து அரசை யெய்திய என்னை யொத்தான்; இன்னும் வலியான் வாங்கி நுகர்தற் குரிய இப்பழத்தை நுகர்ந்து இவனெய்துகின்ற இன்பம் இன்று யானுகர்கின்ற இன்பத்தையே யொக்குமென்று உண்மையாக உணர்வு தோன்றி அதனானும் அமையாதே தன்னெஞ்சுடனே மீண்டும் இத்தன்மை தோன்றக்கூறினானென்க. (128)

2727. மெலியவர் பெற்ற செல்வம் வேரொடுங் கீழ்ந்து வெளவி
வலியவர் கொண்டு மேலை வரம்பிகந் தரம்பு செய்யும்
கலியது பிறவி கண்டாங் காலத்தா லடங்கி நோற்று
நலிவிலா வுலக மெய்த னல்லதே போலு மென்றான்.

அரம்பு-குறும்பு. கலியாவது, நுகரும் பொருள்களின்மையான் அவற்றின்மேற் செல்லும் பற்றால் நிகழும் வருத்தம்; செருக்குமாம்.

(இ-ள்.) அவன் எங்ஙனங் கூறினானெனின், வலியில்லாதவர் பெற்ற செல்வத்தை வலியவர் மேலை வரம்பிகந்து வேரோடும் கீழ்ந்து வெளவிக் கொண்டு குறும்பு செய்யும் பிறவியது கலியைக் கண்ணாற் கண்டாம்; ஆதலின், இச்செல்வத்தைக் கைவிட்டுத் துறத்தற்குரிய காலத்தே துறந்து தவஞ்செய்து ஐம்பொறியுமடங்கி ஒன்றானும் நலிவில்லாத வீட்டுலகத்தை யெய்துதலே நல்லது போலுமெனக்கென்று கூறினானென்க.

2726. துரந்து-ஓட்டி. என்னையென்றது, சீவகனை. மெய்ப்பட-உண்மையாக. மீட்டு-மறுபடியும்.

2727. செல்வத்தைக் கீழ்ந்து வெளவி. அரம்பு-குறும்பு; "அரம்பு மல்லலுங் கரம்பு மில்லது" (பெருங்.3.2: 48.) பிறவியது கலி; கலி-துன்பம்.

'மேலைவரம்பிகந்து' என்றது, தந்தை தாயத்தைப் புதல்வனே பற்றுதற்குரியனென முன்னர்க் கூறிய வரம்பைக் கடந்தென்றவாறு. என்றது, சச்சந்தனரசைக் கட்டியங்காரன் வலிதினெய்திய தன்மை கூறியவாறாயிற்று. *(129)*

2728. நல்வினை யென்னு நன்பொற் கற்பக மகளி ரென்னும்
பல்பழ மணிக்கொம் பீன்று பரிசில்வண் டுண்ணப் பூத்துச்
செல்வப்பொற் சிறுவ ரென்னுந் தாமங்க டாழ்ந்து நின்ற
தொல்கிப்போம் பாவக் காற்றி னொழிகவிப் புணர்ச்சி யென்றான்.

(இ-ள்.) நல்வினை யென்கின்ற கற்பகத்தின் மணிக்கொம்பு, பரிசிலராகிய வண்டு நுகரும்படி பரிசிலைப் பூத்து, மகளிரென்கின்ற பழத்தை யீன்று புதல்வரென்கின்ற மாலைகள் தன்னிடத்தே தங்கி நின்றது ; இங்ஙனம் நின்றது தீவினையாகிய காற்று வந்தடித்தலின், நிலைபேறின்றிச் சாய்ந்து விழுந்து போவதாயிருந்தது; இஃது இங்ஙனம் விழுவதற்கு முன்னே இவ்வில்லறத்திற் பயிற்சி நம்மை விட்டு நீங்குவதாகவென்று நெஞ்சை வலியுறுத்தினானென்க. *(130)*

2729. வேட்கைமை யென்னு நாவிற் காமவெந் தேறன் மாந்தி
மாட்சியொன் றானு மின்றி மயங்கினேற் கிருளை நீங்கக்
காட்டினார் தேவ ராவர் கைவிளக் கதனை யென்று
தோட்டியாற் றொடக்கப் பட்ட சொரிமதக் களிற்றின் மீண்டான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் வலியுறுத்தினவன், வேட்கைத் தன்மை யென்னும் நாவாலே காமமாகிய கள்ளை நிறைய வுண்டு வீட்டினைத் தரும் நற்செய்கை சிறிதுமின்றிப் போகத்தே மயங்கினேற்கு இவ்விருணீங்கும்படி வீட்டு நெறியிலே செலுத்தும் கை விளக்காகிய துறவுள்ளத்தைக் காட்டிய இவர்கள் தேவராகக் கூடுமென்று கூறித் தோட்டியைக் கடந்த மதயானைபோலாது தோட்டியால் தொடக்கப் பட்ட தொரு மதயானை போலே போக நுகர்ச்சியினின்று மீண்டா னென்க.

2726-7. மு: "வாணார் நுதலார் வலைப்பட் டடியேன் பலவின் கனிவீந்தது போல்வதன்முன், ஆணோ டுபெண்ணா முருவா கிநின்றா யடியே னுய்யப்போ வதோர்சூ ழல்சொல்லே" (தே. சுந்தர. திருநெல்வாயில், திருவரத்துறை) என்னும் திருவாக்கு இதன்பொருளை ஆராய்தற்கு இன்றியமையாதது.

2728. கற்பகம்: எழுவாய். செல்வப் பொற் சிறுவர்: "பொன்போற் புதல்வனோடு" (ஐங்.265) ; "பொன்போற் புதல்வர்" (புறநா.9.) தாமம்-மாலை. காற்றின் ஒல்கிப்போம். புணர்ச்சி ஒழிக.

ஐ: அசை. காட்டினார்: மந்தியும், கடுவனும், சிலதனும்; இவர்கள் இங்ஙனங் காட்டிய நல்வினையான், மேலே தேவராவரென்றுமாம். களிறு: இல்பொருளுவமை. (131)

2730. கைந்நிறை யெஃக மேந்திக் கனமணிக் குழைவில் வீச
மைந்நிற மணிவண் டார்ப்ப வார்தளிர் கவரி வீச
மெய்ந்நெறி மகிழ்ந்து நின்றான் வேனில்வாய்க் காம னொத்தான்
மொய்ந்நிற மாலை வேய்ந்து முருகுலா முடியி னானே.

(இ-ள்.) அங்ஙன மீண்ட முடியினான், வீச ஆர்ப்ப வீச ஏந்தி வீட்டை விரும்பி நின்றவன், காமனை யொத்தானென்க.

'தளிர் கவரிவீச' என்றார், பொதும்பரிடைத் தனியே நிற்றலின். காமனோடுவமித்தார், [1]மனவேட்கை யடங்குதலின். (132)

2731. நடுச்சிகை முத்துத் தாமம் வாணுத னான்று நக்கப்
படுத்தனர் பைம்பொற் கட்டில் பாடினர் கீதந் தூபம்
எடுத்தன ரெழுந்து தேனா ரெரிமணி வீணை யார்த்த
கொடிப்பல பூத்துச் சூழ்ந்த குங்குமக் குன்ற மொத்தான்.

(இ-ள்.) தொழில் செய்தற்குரிய மகளிர், சிகை நடுவில் தலைப்பாளை நான்று நக்க நின்று கட்டிலைப் படுத்தார்; அதிலே அவனிருந்த பின்னரச் சிலர் தூப மெழூப்பினார்; சிலர் பாடினார்; அதன் பின்னர் யாழுமெழுந்து ஆர்த்தன; அவை அங்ஙனம் நிகழ மகளிர் சூழ இருந்தவன், பல கொடி பூத்துச் சூழ்ந்த குங்கும மலையை யொத்தானென்க. (133)

2732. மெள்ளவே புருவங் கோலி விலங்கிக்கண் பிறழ நோக்கி
முள்ளெயி றிலங்கச் செவ்வாய் முறுவற்றூ தாதி யாக
அள்ளிக்கொண் டுண்ணக் காமங் கனிவித்தார் பனிவிற் றாழ்ந்த
வள்ளிதழ் மாலை மார்பன் வச்சிர மனத்த னானான்.

2729. வெந்தேறல்-விருப்பமுள்ளகள்ளின்தெளிவை. ஒன்றானும்-சிறிதாயினும். கைவிளக்கு என்றது துறவை. தோட்டி-அங்குசம்.

2730. எஃகம்-வேல். வில்-ஒளி. மணிவண்டு-நீலமணிபோலும் வண்டு. முருகு-வாசனை.

(உரை.) [1]காமன் மனவேட்கை யடங்கியவன்: "சிலைவலான் போலுஞ் செறி வினான்" (கலி.143.)

2731. சிகை-மயிர்முடி. நான்று-தொங்கி. கட்டில் படுத்தனர். தேன் ஆர்-தேனை ஒத்த. ஆர்த்த-ஒலித்தன. கொடி, மகளிர்க்கு உவமை.

பனிவில்-முத்துவடம்; ஆகுபெயர்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமிருந்தவனை அம்மகளிர், தம் புருவத்தை வளைத்துக் கண் விலங்கிப் பிறழப் பார்த்துச் செவ்வாயில் எயிறிலங்க முறுவலிக்கும் முறுவற்றூது முதலாக ஒழிந்த காமக் குறிப்புக்கள் நிகழ்த்துவனவற்றைக் கருவியாகக் கொண்டு அவன் காமவின்பத்தை அள்ளி உண்ணும்படி பழுப்பித்துப் பார்த்தார்; பார்த்ததற்கு அவன் மனம் நெகிழாது துறவின்கண்ணே வைரமனத்த னாயினானென்க. (134)

2733. முலைமுகஞ் சுமந்த முத்தத் தொத்தொளிர் மாலை யாரும்
மலைமுகந் தனைய மார்பின் மன்னனு மிருந்த போழ்திற்
கொலைமுகக் களிற னாற்கு நாழிகை சென்று கூறக்
கலைமுக மல்லர் புல்லிக் கமழுநீ ராட்டி னாரே.

முலைத்தலை சுமந்த முத்தத் தொத்து விளங்குமாலை. மலையின் பெருமையைக் கொள்ளை கொண்டற்போலு மார்பு. மஞ்சனமாட்டுதற்குக்கூறிய இலக்கணங்கள்போனமல்லர்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் மகளிரும் அரசனுமிருந்த பொழுதிற் கரிந்த நாழிகை யைக் கணிகள் கூற, மல்லர் உடம்பு தடவி மஞ்சன மாட்டினாரென்க. (135)

2734. வெண்டுகின் மாலை சாந்தம் விழுக்கலம் விதியிற் சேர்த்தி
நுண்டுகிற் றிரைகள் சேர்ந்த நூற்றுலா மண்ட பத்துக்
கண்டிரண் முத்த மென்றோட் காவிக்கண் மகளிர் போற்றி
எண்டிசை மருங்கு மேத்த வினிதினி னேறி னானே.

2732. கோலி-வளைத்து. பிறழ-மாறுபட. முள்ளைப்போன்ற எயிறு. எயிறு-பல். முறுவல்-புன்னகை. வள்ளிதழ்-வளவிய இதழ்.

2733. தொத்து-கொத்து. மலையை முகந்தாற்போன்ற. நாழிகைகூற; அரசனுக்குக் கழிந்த நாழிகையைக் கணிகள் கூறுதல்: "குறுநீர்க் கன்னலினைத்தென் றிசைப்ப" (*முல்லைப்.58*); "வேதா ளிகரொடு நாழிகையிசைப்ப" (*மதுரைக்.671*); "பொழுது சென்னாழிகை ..... உணர்த்த" (*சூளா. சுயம். 134*); "பூமென் கணையும் பொருசிலையுங் கைக்கொண்டு, காமன் றிரியுங் கருவூரா-யாமங்கள், ஒன்றுபோ யொன்றுபோ யொன்றுபோய் நாழிகையும், ஒன்றுபோ யொன்றுபோ யொன்று" (*சிலப். 5:49, அடியார். மேற்.*) நாழிகை கூறும் கணிகள் நாழிகைக்கணக்கரென்றும், கடிகையாரென்றும் கூறப்படுவர்.

(இ-ள்.) துகில் முதலிய நான்கினையும் அரசியலிற் கூறிய வாற்றாலே சேர்த்தி எண்டிசையினின்று மகளிர் போற்றி ஏத்தத் திரைகள் சேர்ந்த நூறடி உலாவுதலையுடைய அமுது செய்யு மண்டபத்தே ஏறினானென்க.

பொருட்கட்டோன்றும் வரையறைக்குணப் பெயராகிய நூறென்னும் எண்ணுப் பெயர் எண்ணுடைப் பொருண்மேல் ஆகுபெயராய் நின்றது; "ஆறறி யந்தணர்" (*கலி.1*) என்றாற்போல. உண்டால் நூறடி உலாவுதல் வேண்டுமென்று மருத்துவ நூல் கூறியதனைக் கூறினார். *(136)*

2735. நெய்வளங் கனிந்து வாச நிறைந்துவான் வறைக ளார்ந்து
குய்வளங் கழுமி வெம்மைத் தீஞ்சுவை குன்ற லின்றி
ஐவரு ளொருவ னன்ன வடிசினூன் மடைய னேந்த
மைவரை மாலை மார்பன் வான்சுவை யமிர்த முண்டான்.

(இ-ள்.) கனிந்து நிறைந்து ஆர்ந்து கழுமி அறுசுவையும் குறைதலின்றி வெம்மையையுடைய அடிசிலை வீமசேனனையொத்த மடையன் ஏந்த, அரசன் அவ்வடிசிலை உண்டானென்க.

குய்-தாளிப்பு. நூல்மடையன்-நூல்போனமடையன். *(137)*

2736. கைப்பொடி சாந்த மேந்திக் கரகநீர் விதியிற் பூசி
மைப்படு மழைக்க ணல்லார் மணிச்செப்பின் வாச நீட்டச்
செப்படு பஞ்சு வாசந் திசையெலாங் கமழ வாய்க்கொண்
டொப்புடை யுறுவர் கோயில் வணங்குது மெழுக வென்றான்.

பொடி-உழுத்தம்பொடி முதலியன.

2734. சாந்தம்-சந்தனம். விழுக்கலம்-சிறந்த ஆபரணம். கண்திரள்-இடம்திரண்ட; ''கண்டிரண் முத்தம் பயக்கு மிருமுந்நீர்.'' (*ஐந். எழு. 61.*)

2735. நெய்வளம்-நெய்யின் மிகுதி. வாசம்-நறுமணம். வறைகள்-வறுவல்கள். வெம்மைத்தீஞ்சுவை-சூட்டினால் உண்டான இனியசுவை. குய்வளங்கழுமி: "குய்வளங் கொளீஇ" (*பெருங்.2.3:23.*) ஐவருள் ஒருவன்-வீமசேனன்; இவன் மடைத்தொழிலிற் சிறந்தவ னென்பது வெளிப்படை. அவனால் மடை நூலொன்று செய்யப் பட்டுள்ளதென்பது, "காவெரி யூட்டிய கவர்கணைத் தூணிப், பூவிரி கச்சைப் புகழோன் றன்முன், பனிவரை மார்பன் பயந்த நுண்பொருட், பனுவல்" (*சிறுபாண். 238-41*) என்பதனால் விளங்கும்; வீமபாகமென்று தமிழில் ஒருநூல் வழங்குகின்றது. மைவரை- மேகங்களையுடைய மலை. அமிர்தம்-உணவு.

2736. கரகநீர்-கமண்டலத்திலுள்ள நீரால். பூசி-வாய் துடைத்து. மை எழுதிய மழைக்கண். செப்படு பஞ்சவாசம்: சுட்டுப் பெயரளவாய்

(இ-ள்.) முன்னர்ப் பொடியையும் பின்னர்ச் சந்தனத்தையும் தன்கையிலே வாங்கி நீராலே நூலின் விதித்த விதி தப்பாமற் பூசி நல்லார் செப்பிலிருந்த முகவாசத்தை நீட்ட அதனைத் தின்று கோயிலில் உறுவரை யாம் வணங்குதும்; அதற்கு எழுவீராக வென்றா னென்க.

செப்படும் ஒப்புடைக் கோயில்-செப்பினைத் தன்னோடு உவமிக்கு மளவில், அதனைக் கெடுக்கும் ஒப்பினையுடைய கோயில். உறுவர்-எல்லாத் தேவரினும் மிக்கவர். *(138)*

6-அறிவர்சிறப்பு

2737. ஒருபகல் பூசி னோராண் டொழிவின்றி விடாது நாறும்
பெரியவர் கேண்மை போலும் பெறற்கரும் வாச வெண்ணெய்
அரிவையர் பூசி யாடி யகிற்புகை யாவி யூட்டித்
திருவிழை துகிலும் பூணுந் திறப்படத் தாங்கி னாரே.

(இ-ள்.) அதுகேட்டு அரிவையர் ஒருபொழுது பூசின் ஒருகாலமு மொழிவின்றாய் எக்காலமும் விடாமல் நாறும் பெரியவர் கேண்மையை ஒக்கும் வாச எண்ணெயைப் பூசி மஞ்சனமாடிப் புகைத்துத்துகிலையும் பூணையும் தாங்கினாரென்க.

'ஓராண்டும்' என்னுமும்மை விகாரத்தால் தொக்கது; அஃது எக்காலமு மென்னும்பொருட்டு. *(139)*

2738. நற்றவஞ் செய்த வீர ருளவழி நயந்து நாடும்
பொற்றதா மரையி னாளிற் பூஞ்சிகை முத்த மின்னக்
கொற்றவற் றொழுது சேர்ந்தார் கொம்பனார் வாமன் கோயில்
மற்றவன் மகிழ்ந்து புக்கு மணிமுடி துளக்கி னானே.

நின்ற தெனலுமாம். அடி, 2-3: "பணியோள் பற்றிய பவழச் செப்பின், வாச நறுந்திரை....தான்பின் கொண்டு" *(பெருங்.1.34:46-8.)* உறுவர்: "உறற்பால நீக்க லுறுவர்க்கு மாகா" *(நாலடி.104.)*

2737. ஒழிவு-நீங்குதல். கேண்மைபோலும் எண்ணெய், நாறும் எண்ணெய் என்க. 1-2: "ஒருநாட் பூசினு மோரியாண்டு விடாஅத், திருமா ணுறுப்பிற்குச்சீர்நிறை யமைத்துக், கரும வித்தகர் கைபுனைந்தியற்றிய, வாசவெண்ணெய்" *(பெருங்.2.5:98-101.)* புகையாவி: இருபெயரொட்டு. திருமகளும் விரும்பும் துகில்.

2738. நற்றவஞ் செய்த வீரர்-புண்ணியமிகுத்தவர். நயந்து நாடும்-விரும்பி ஆராயும். பொற்ற-பொலிவுபெற்ற. தாமரையினாளின். திருமகளைப் போல. அடி, 1-2: "திருமக ணிலைமையுஞ் செல்வர்

மிக்க தவத்தைச் செய்து அதனால் நால்வகை வீரத்தையு முடையராவர். அவை, "கல்வி தறுக ணிசைமை கொடையெனச், சொல்லப்பட்ட பெருமித நான்கே" (*தொல். மெய்ப். 9*) என்பதனா னுணர்க.

(இ-ள்.) அங்ஙனந் தாங்கின கொம்பனார், வீரரை நயந்து அவருள்ள இடத்தை நாடும் பொற்றாமரையினாளைப்போலே கொற்றவனை நாடிச்சென்று முத்தம் மின்னத் தொழுது சேர்ந்தார்; பின்னர் அவன் அதற்கு மகிழ்ந்து வாமன் கோயிலிலே புக்கு வணங்கினானென்க. *(140)*

(வேறு)

2739. கடிமலர்ப் பிண்டிக் கடவுள் கமலத்
தடிமலர் சூடி யவருலகில் யாரே
அடிமலர் சூடி யவருலக மேத்த
வடிமலர் தூவ வருகின்றா ரன்றே.

எக்காலமும் புதிதாகிய மலர். கமலத்தே நடந்த அடியாகிய மலர்.

(இ-ள்.) கடவுளுடைய திருவடியை முற்பிறப்பிற் சூடினவர் இப்பிறப்பில் இவ்வுலகின்கண் யாவராய் நுகர்வரெனக் கேட்பீராயின், அவ்வடிமலரைச் சூடினவர்களன்றே உலகமேத்தும்படி அரசர் வடித்த மலரைத் தூவ ஈண்டு வருகின்றவரென்று தேவியர் கேட்பத் துதித்தானென்க.

ஒழிந்த இரண்டற்கும் இவ்வாறே பொருளுரைக்க. *(141)*

2740. முத்தணிந்த முக்குடைக்கீழ் மூர்த்தி திருவடியைப்
பத்திமையா னாளும் பணிகின்றார் யாரே
பத்திமையா னாளும் பணிவார் பகட்டெருத்தின்
நித்தில வெண்குடைக்கீழ் நீங்காதா ரன்றே.

கேட்டிரேல், மருவிய மனிதரை யிகந்து மற்றவள், பொருவறு புகழினர் புதியர் காமுறும், ஒருவர்கண் ணுறவில ளுணர்ந்து கொண்மினே", "புண்ணிய முலந்தபின் பொருளிலார்களைக், கண்ணிலர் துறந்திடுங் கணிகை மார்கள்போல், எண்ணி லளிகந்திடு மியாவர் தம்மையும், நண்ணிய நண்பில ணங்கை வண்ணமே" (*சூளா. முத்தி. 14, 15*) என்பவற்றில் திருமகளியல்பு இச்செய்யுளிற் போலவே கூறப் பட்டிருத்தல்காண்க. சிகையில் முத்தம் மின்ன. வாமன்-அருகன்.

2739. கடி-விளக்கம். அடிமலரைச்சூடியவர். உலகம் ஏத்த-உலகம் புகழும்படி.

(மேற்.) அடி, 1: நேமி. உரி. 3.

பணிவார்-பணிந்து போவார். எருத்தத்தின்மேலே குடைக் கீழேயிருக்கின்ற இருப்பு நீங்காமல் வருகின்றார். *(142)*

2741. கருமக் கடல்கடந்த கைவலச் செல்வன்
எரிமலர்ச் சேவடியை யேத்துவார் யாரே
எரிமலர்ச் சேவடியை யேத்துவார் வான்றோய்
திருமுத் தவிராழிச் செல்வரே யன்றே.

இருவினையாகிய கடலைக் கடந்து அதனாற் பெற்ற கேவல மடந்தையை நுகருஞ் செல்வன். முத்தவிராழி-முத்து விளங்குகின்ற கொற்றக்குடை; ஆழி-வட்டம்; ஆகுபெயர்.

அங்ஙனம் முடி துளக்கினவன், வணக்கத்தாற் பெறும்பயனைத் தேவியர் கருதும்படி இம்மூன்று தாழிசையாலும் கூறித் துதித்தா னென்க. *(143)*

(வேறு)

2742. வண்ண மாமலர் மாலை வாய்ந்தன
சுண்ணங் குங்குமந் தூமத் தாற்புனைந்
தண்ணல் சேவடி யருச்சித் தானரோ
விண்ணி லின்பமே விழைந்த வேட்கையான்.

(இ-ள்.) தேவருலகிலில்லாத வீட்டின்பத்தையே விரும்பின வேட்கையை யுடையவன், அங்ஙனந் துதித்துப் பின்னர் வாய்ந்தன வாகிய மலர் முதலிய ஐந்தினானும் புனைந்து அண்ணல் சேவடியை அருச்சித்தானென்க. *(144)*

7-அறவுரை

2743. இலங்கு குங்கும மார்ப னேந்துசீர்
நலங்கொள் சாரணர் நாதன் கோயிலை
வலங்கொண் டாய்மலர்ப் பிண்டி மாநிழற்
கலந்த கன்மிசைக் கண்டு வாழ்த்தினான்.

2740. முக்குடை: சீவக.139, அடிக். பகட்டெருத்தின்-யானையின் புறக்கழுத்தில். அடி, 3-4: "யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைய நிழற்கீழ்ச், சேனைத்தலைவராய்ச்சென்றோரும்" (நாலடி.3.)

2741. கைவலச்செல்வன்-முத்தியாகிய செல்வத்தை உடையவன். எரிமலர்ச்சேவடி: சீவக.2561, ந.

2742. வண்ணம்-நிறம். சுண்ணம்-வாசனைப்பொடி. தூமம்-அகிற்புகை. வேட்கையான்-விருப்பத்தையுடைய சீவகன்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் அருச்சித்த குங்கும மார்பன், ஆகாயத்தே வந்து ஸ்ரீநாதன் கோயிலை வலங்கொண்டு பிண்டியின் கீழே பளிக்குக் கன்மிசையிலே நலங்கொண்டு நின்ற பெரிய மணிகளின் நிறத்தைக் கலந்த சாரணரிருவரைக் கண்டு வாழ்த்தினானென்க.

[1]மேல் இருசுடரை உவமித்தலின், மாணிக்கமும் முத்துமே கொள்க. (145)

2744. உரிமை தன்னொடும் வலங்கொண் டோங்குசீர்த்
திரும கன்பணிந் திருப்பச் செய்தவர்
இருநி லம்மனற் கின்ப மேயெனப்
பேருநி லம்மனன் பெரிதும் வாழ்த்தினான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் வாழ்த்தினதிருமகன்உரிமைச்சுற்றத்தோடே வலம் வந்து வணங்கி இருந்த அளவிலே, சாரணர், மன்னனுக்கு இரு நிலமாளுதல் இன்பமன்றாயிற்றேயென்று கேட்ப, அம்மன்னன்றான் இருநிலத்தைத் துறந்த தன்மையை உணர்ந்ததற்கு வியந்து மிகவுந் துதித்தானென்க.

ஏகாரம், எரிர்மறை. (146)

2745. தெருள லேன்செய்த தீவி னையெனும்
இருள்வி லங்கநின் றெரியு நீள்சுடர்
அருளு மின்னெனக் கடிக ளென்றனன்
மருள்வி லங்கிய மன்னர் மன்னனே.

2743. மார்பன்-சீவகன். சாரணர்-சமணமுனிவர்; அவர் தலசாரணர், ஜலசாரணர், பலசாரணர், புஷ்பசாரணர், தந்துசாரணர், சதுரங்குல சாரணர், சங்கசாராணர், ஆகாச சாரணரென எண்வகையார்; இவ்விரு வராகச் சென்று தருமோபதேசஞ் செய்தல் அவர்கட்கியல்பென்பர். சாரணரைக் கண்டு. கல்-சிலாதலம்; *சிலப்.10:24-5, 160-61*; இது சந்திரகாந்தக் கல்லால் அமைக்கப்படுவது; "தென்றலுஞ் செழுமதுத் திவலை மாரிலயும், என்றுநின்றறாததோ ரிளந்தண் பிண்டியும், நின்றொளி திகழ்வதோர் நிலாக்கல் வட்டமும், சென்றவ ரமர்ந்துழித் திகழ்ந்து தோன்றுமே" (*சூளா.இரத, 74.*)

(உரை.) [1] *சீவக.2893.*

2744. உரிமை-தேவியர். அடி, 1: "அரச னுரிமையோ டப்பொழில் புகுந்து" (*மணி.25:1.*) திருமகன்-சீவகன். பெருநிலமனன்-சீவகன்.

2745. தெருளலேன்-தெளியாதேனாகிய யான். விலங்க-நீங்க. சுடரென்றது ஞானத்தை. அடிகள்: விளி. மருள்-மயக்கம்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் துதித்து இல்லறத்தின் மயக்கந் தீர்த்த மன்னன், அடிகளே! பிறப்பறுமாறு அறியாதேன் எப்பிறப்புக் களிலும் செய்தகொண்ட தீவினையென்னும் இருள் கெடும் படியாகச் சிலநாள் நின்று தவஞ்செய்து பின்னர் எரியுநீள் சுடராகிய ஞானத்தை எய்தும்படி எனக்கு அருளுமி னென்றானென்க.

இனி, இருள் விலகும்படி நின்று எரியுஞ் சுடர்-[1]இரத்தினத் திரயமுமாம். *(147)*

(வேறு)

2746. பாற்கடற் பனிமதி பரவைத் தீங்கதிர்
மேற்பட மிகநனி சொரிவ தொப்பவே
நூற்கடன் மாதவ னுனித்த நல்லறம்
கோற்கடன் மன்னனுக் குரைக்கு மென்பவே.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட நூற்கடலாகிய சாரணன், பரவையிற் றோன்றின பனிமதி தன் கதிரைப் பாற்கடலின் மேலே வீழ நனி சொரிவதொப்ப, மிகவும் நுனித்த அறத்தை மன்னனுக்கு உரையா நிற்குமென்க.

செங்கோல் நடாத்துதலைக் கடனாகவுடைய. *(148)*

(வேறு)

2747. தேனெய் தோய்ந்தன தீவிய திருமணி யனைய
வானி னுய்ப்பன வரகதி தருவன மதியோர்
ஏனை யாவரு மமுதெனப் பருகுவ புகல்வ
மான மில்லுயர் மணிவண்ண னுவலிய வலித்தான்.

உயர்மணிவண்ணன்-இருவரிலு மூத்தவன்; இரத்தினப் பிரபையென்னுமவன்.

(உரை.) [1]இரத்தினத்திரயம்-நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம்.

2746. பாற்கடலில் கதிரைச் சொரிவதை ஒப்ப. நுனித்த-ஆராய்ந் தறிந்த. என்ப, ஏ: அசைகள். மாதவன் உரைக்கும். மேற்கூறிய சாரணரிருவருள் உபதேசிப்போர் மூத்தோராதலின், 'நூற்கடன் மாதவன்' என ஒருமையாற் கூறினார்; இது, *சிலப்.10:163*-ஆம் அடி முதலிய வற்றாலும் அறியப்படும்.

2747. தேனெய்-தேனாகிய நெய். வான்-சுவர்க்கம். மானம்-குற்ற மெனினுமாம். மணிவண்ணன்: "மணிவரை யனைய மாதவன்" *(சீவக.2891.)* நுவலிய வலித்தான்- சொல்லுதற்குத் துணிந்தான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனமுரைக்கின்ற மணிவண்ணன், பலவகைப் பட்ட அறங்களுள், தீவிய தேனெய்யை ஒத்தனவாகையாலே, சிலநாள் துறக்கத்திலே செலுத்துவனவாய் அறிவில்லோர் யாவரும் புகல்வனவற்றையும், பெறுதற்கரிய மணியை யொத்தனவாய் வீட்டைத் தருவனவாய் அறிவுடையோர் யாவரும் அமுதெனப் பருகுவனவற்றையும் நுவலத்துணிந்தானென்க.

தேனுகர்வார்க்கு, அது புளிச்சுவையையும் தருதலின், நிலை யில்லாத துறக்கந்தருகின்ற அறத்திற்கு உவமையாயிற்று. துறக்கத் தையும் வீட்டையும் தருகின்ற இருவகை யறமுங் கூறுகின்றது, இவற்கு இன்னும் துறக்கத்திற் செல்லுங்கருத்து உண்டாமோ வென்பது உணர்தற்கு. மானம்-ஒப்பு. *(149)*

2748. அருமை யின்னெய்தும் யாக்கையும் யாக்கைய தழிவும்
திருமெய் நீங்கிய துன்பமுந் தெளிபொருட் டுணிவும்
குருமை யெய்திய குணநிலை கொடைபெறு பயனும்
பெருமை வீட்டொடும் பேசுவல் கேளிது பெரியோய்.

(இ-ள்.) அங்ஙனந் துணிந்தவன், பெரியோய்! தவத்தாற் பெறுகின்ற மக்கள் யாக்கையையும், அந்த யாக்கை தனக்கடைத்த நூறியாண்டும் நிலைபெற்று நில்லாது கருப்ப முதலாக அழிகின்ற அழிவையும், நல்வினை மெய்யினின்றும் நீங்கப்பட்டனவாகிய நரகர் விலங்கு மக்கள் தேவரென்கின்ற நாற்கதியிற் றுன்பத்தையும், துணியப்படும் பொருளையும், அப்பொருளைத் துணியுந் துணி வையும், நிறத்தைப் பெற்ற சீலத்தினது நிலையையும், தானத் தையும், அத்தானத்தாலும் சீலத்தாலும் காட்சியாலும் பெறும் பயனையும், பெருமையையுடைய வீட்டிலக்கணத்தோடுங் கூறுவேன்; அவற்றுள் இப்பெறுதற்கருமையை முதற்கேளென்றானென்க.

நீங்கிய: தொழிற்பெயர். இதுவென்றது, பெறுதற்கருமையை. குருவென்னு முரிச்சொல் ஈறு திரிந்தது. திருமையும் பாடம். *(150)*

8-பெறுதற்கருமை

2749. பரவை வெண்டிரை வடகடற் படுநுகத் துளையுட்
டிரைசெய் தென்கட லிட்டதோர் நோன்கழி சிவணி
அரச வத்துளை யகவயிற் செறிந்தென வரிதால்
பெரிய யோனிகள் பிழைத்திவண் மானிடம் பெறலே.

பரவை-பரத்தல்.

2748. யாக்கை-மனிதவுடம்பு. திருமெய்-நல்வினையால் அடையும் உடம்பு. குருமை-நிறம்; மை பகுதிப்பொருள் விகுதி யெனலுமாம். குணநிலையையும் கொடையையும் என உருபும் உம்மையும் விரிக்க.

(இ-ள்.) அரசனே! எண்ணுங்கால் நால்வகைத் தோற்றத்தாற் பெரியவாகிய யோனிகளைத் தப்பி இவ்வுலகிலே மக்கள் யாக்கையைப் பெறுதல், தென்கடலிலே போகட்டதொரு கழி வட கடலிலே உண்டானநுகத்துளையிலே முதற்சென்றெய்தி அவ்வளவே யன்றி அத்துளையினடுவே சென்று செறிந்ததென்னும்படி அரிதா யிருக்குமென்றானென்க. (151)

2750. விண்டு வேய்நர லூன்விளை கானவ ரிடனும்
கொண்டு கூர்ம்பனி குலைத்திடு நிலைக்களக் குறும்பும்
உண்டு நீரென வுரையினு மரியன வொருவி
மண்டு தீம்புனல் வளங்கெழு நாடெய்த லரிதே.

ஊனே உணவாக விளையும்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் மானிடம் பெற்றாலும், நீருண்டென்று வார்த்தையிலும் கூறுதற்கரியவாய் வேய் வெடித்தொலிக்குங் கானவரிடத்தையும் மிக்க பனியைக்கொண்டு குலைக்குமிடமாகிய குறும்புகளையும் நீங்கி நன்னாட்டிலே பிறத்தல் அரிதென்றா னென்க. (152)

2751. வில்லின் மாக்கொன்று வெண்ணிணத் தடிவிளிம் படுத்த
பல்லி னார்களும் படுகடற் பரதவர் முதலா
எல்லை நீங்கிய விழிதொழி லிழிகுல மொருவி
நல்ல தொல்குலம் பெறுதலு நரபதி யரிதே.

2749. கழி-கயிறெனலுமாம்; *தக்க.* 132, உரை. சிவணி-பொருந்தி. இவண்-இவ்வுலகத்தில். அடி, *1-3:* ''வளைபயில் கீழ்கடனின்றிட மேல் கடல் வானுகத்தின், துளைவழி நேர்கழி கோத்தென'' *(சிற். 6)*; "தென்கட லிட்டதோர் திருமணி வான்கழி, வடகட னுகத்துளை வந்துபட் டாஅங்கு" *(பெருங்.1.32:17-8)*; "திண்பெற்ற வடபால் வீரை செறிநுகத் துளையினூடே, வண்பெற்ற வடபால்வீரைக் கழிசெல மருவு மாபோல்" (மெய்ம்மொழி); 'வடகடலிட்ட ஒரு நுகத்தின் ஒருதுளையில் தென்கட லிட்ட ஒரு கழிசென்று கோத்தாற்போல' *(இறை.2,* உரை.) அரிதால்..... மானிடம் பெறல்: "மக்களுடம்பு பெறற்கரிது" *(அறநெறிச்.212.)*

(மேற்.) அடி, *4: மாறன்.* பொருளணி. 99.

2750. விண்டு-பிளந்து. வேய்-மூங்கில். கூர்ம்பனி-மிக்கபனி. குறும்பு-சிற்றரசர்வாழுமிடம். நாடு-மருதநிலம்.

2751. மாக்களை வில்லின் கொன்று; மா-விலங்கு. தடி-ஊன் விளிம்பிலே அடுத்த. பரதவர்-நெய்தனில மக்கள். நரபதி: விளி.

(இ-ள்.) நரபதி! மாக்களை வில்லாலே கொன்று அவற்றின் தசையைத் தின்கின்ற பல்லினராகிய கரும்புறத்தோரும் பரதவரு முதலாக எண்ணிறந்த இழிதொழிலால் இழிந்த குலங்களிற் பிறவாமல் நற்குலத்திலே பிறத்தலும் அரிதென்றானென்க. (153)

2752. கருவி மாமழை கனைபெயல் பொழிந்தென வழிநாள்
அருவி போற்றொடர்ந் தறாதன வரும்பிணி யழலுட்
கருவிற் காய்த்திய கட்டளைப் படிமையிற் பிழையா
துருவின் மிக்கதோ ருடம்பது பெறுதலு மரிதே.

(இ-ள்.) குலத்திற்பிறக்குங்காலத்தும், பெருமழைபெய்ததாகப் பின்னர்ச் சிலகல்லிடை அருவி இடையறாதொழுகுமாறுபோலே, உயிர்க்கிழவனைத் தொடர்ந்து விடாதனவாய்ப் போக்குதற்கரிய இருவினை வயிற்றுத்தீயினுள்ளே இட்டுவைத்துக் காய்ச்சின கருப்பத்தின் கண்ணே அவ்விருவினையின் கட்டளையாற் பின்றோன்றும் வடிவத்தில் தீவினையின் கட்டளையால் உறுப்புக் குறையும் வடிவைத் தப்பி நல்வினையின் கட்டளையாலே உருவான் மிக்க தோருடம்பை அம்மக்கள்யாக்கை பெறுதலுமரிதென்றானென்க.

பிணித்தலையுடையது பிணியாயிற்று. கட்டளையென்றார், தத்தம் பயனை நுகர்வித்தற்குரிய கோவையையுடையதாதலைப் பிழையாவிதியினை. (154)

2753. காம னன்னதோர் கழிவனப் பறிவொடு பெறினும்
நாம நாற்கதி நவைதரு நெறிபல வொருவி
வாம னூனெறி வழுவறத் தழுவின ரொழுகல்
ஏம வெண்குடை யிறைவமற் றியாவது மரிதே.

(உரை.) கரும்புறத்தோர்-வேடர்; இச்சொல் இலக்கணவுரை களில்மேற்கோளாக வழங்குகின்றது.

2752. கருவி-மின்முதலிய தொகுதி. பொழிந்தென-பெய்ததாக. கருவி....அறாதன: "யாமத்துக், கருவி மாமழை வீழ்ந்தென வருவி, விடரகத் தியம்பு நாட" (*குறுந். 42: 1-3.*) அருவிவினைக்கு: "வினையிற் றிரள்வெள் ளருவித்திர டூங்கி வீழ" (*கம்ப. கடறாவு. 50.*) கருவில்-கருப்பத்தில். படிமை-விதி. பிழையாது-தவறாமல். உரு-அழகு.

(*மேற்.*) அடி, 4: *குறள்*, 407, பரிமேல்.

2753. கழிவனப்பு-மிக்க அழகு; வனப்பு-பலவுறுப்பும் திரண்ட வழிப்பெறுவதோரழகு; *தொல். செய்.* 235, பேர். பெறினும்: உம்மை, அங்ஙனம் பெறுதற்கு இயலாமையை விளக்கியது. நாமம்-அச்சம்; உரிச்சொல் ஈறு திரிந்தது. நாற்கதி-மக்கள் முதலிய நால்வகைப் பிறப்பு.

(இ-ள்.) இறைவனே! அங்ஙனம் மிக்க அழகை அறிவுடனே பெற்றாராயினும் அச்சத்தைத் தரும் நாற்கதியிலே செலுத்தும் குற்றத்தைத்தரும் பரசமயங்களைக் கைவிட்டு வாமனூல்வழியை யாவதும் வழுவறத் தழுவினராயொழுகுதல் அரிதென்றானென்க.

இத்துணையும், மக்கள்யாக்கை பெறுதற்கருமையும், அது பெற்றாலும் நன்னிலமும் நற்குலமும் நல்வடிவும் நல்லறமும் பெறுதற்கருமையுங்கூறி, இனி, அவ்வியாக்கை நிலைபெறா தொழியுந்தன்மை கூறுகின்றார். *(155)*

9-நிலையாமை

2754. (1) இன்ன தன்மையி னருமையி னெய்திய பொழுதே
பொன்னும் வெள்ளியும் புணர்ந்தென வயிற்றகம் பொருந்தி
மின்னு மொக்குளு மெனநனி வீயினும் வீயும்
பின்னை வெண்ணெயிற் றிரண்டபின் பிழைக்கவும் பெறுமே.

2755. (2) வெண்ணெ யாயது வீங்குபு கூன்புற யாமை
வண்ண மெய்தலும் வழுக்கவும் பெறுமது வழுக்கா
தொண்மை வாண்மதி யுருவொடு திருவெனத் தோன்றிக்
கண்ண னாரழக் கவிழினுங் கவிழுமற் றறிநீ.

நெறி-பிற மதங்கள். வாமன்-அருகன்; *சீவக.271.* ஏமவெண்குடை-மக்களுக்கு இன்பத்தைச்செய்யும் வெண்குடை.

2749-53. இச்செய்யுட்களின் பொருளும், "வினைப்பய வலியி னாலே வேறுவே றியாக்கை யாகித், தனிப்பல பிறவி தம்முட் டுன்புறூஉம் பல்லுயிர்க்கு, மனித்தரி னரிய தாகுந் தோன்றுத னோன்றி னாலும், இனித்தவை நுகர வெய்துஞ் செல்வமு மன்ன தேயால்", "உயர்குடி யதனிற் றோன்றலூனமில் யாக்கை யாதல், மயர்வறு கல்வி கேள்வித்தன்மையால் வல்லராதல், பெரிதுணர் வரிய வெய்தல் பேரறங் கோட லென்றாங், கரிதிவை பெறுத லேடா பெற்றவர் மக்க ளென்பார்" *(வளையாபதி)* என்பவற்றின் பொருளும் ஒருவாறு ஒத்து விளங்குதல் காண்க.

2754. மின்னும் மொக்குளும் யாக்கைக்கு: "மின்னி னிலையில, மன்னுயி ராக்கைகள்" *(திருவாய்மொழி.1.2:2)*; "படுமழை மொக்குளிற் பல்காலுந் தோன்றிக், கெடுமிதோர் யாக்கை" *(நாலடி.27.)* வீயும்-அழியும். பிழைக்கவும்-அழியவும்.

(மேற்.) அடி, 1: *தொல். வினை. 37; இ-வி. வினை. 17.*

2755. வீங்குபு-பெருத்து. கூன்புறம்-வளைந்த முதுகு. வண்ணம்-வடிவம். வழுக்கல்-அழிதல். மதி-பூர்ணசந்திரன். கண்ணனார்-கண் போன்ற உறவினர்.

2756. (3) அழித லின்றியங் கருநிதி யிரவலர்க் கார்த்தி
முழுதும் பேர்பெறு மெல்லையுண் முரியினு முரியும்
வழுவில் பொய்கையுண் மலரென வளர்ந்துமை யாடிக்
கெழீஇயி னாரொடுங் கிளையழக் கெடுதலுங் கெடுமே.

2757. (4) கெடுத லவ்வழி யில்லெனிற் கேள்விக டுறைபோய்
வடிகொள் கண்ணியர் மனங்குழைந் தநங்கனென் றிரங்கக்
கொடையுங் கோலமுங் குழகுந்தம் மழகுங்கண் டேத்த
விடையிற் செல்வுழி விளியினும் விளியுமற் றறிநீ.

2758. (5) எரிபொன் மேகலை யிலங்கரிச் சிலம்பொடு சிலம்பும்
அரிபொற் கிண்கிணி யணியிழை யரிவையர்ப் புணர்ந்து
தெரிவில் போகத்துக் கூற்றுவன் செகுத்திடச் சிறைந்து
முரியும் பல்சன முகம்புடைத் தகங்குழைந் தழவே.

2759. (6) கோதை மங்கையர் குவிமுலைத் தடத்திடைக் குளித்துக்
காதன் மக்களைக் கண்டுவந் தினிதினிற் கழிப்பப்
பேது செய்பிணிப் பெரும்புலி பாய்ந்திடப் பிணமாம்
ஓத மாக்கட லுடைகலத் தவருற்ற துறவே.

2760. (7) காமம் பைப்பயக் கழியத்தங் கடைப்பிடி சுருங்கி
ஊமர் போலத்த முரையவிந் துறப்பினி லுரையாத்
தூய்மை யில்குளந் தூம்புவிட் டாம்பொரு ளுணர்த்தி
ஈம மேறுத லொருதலை யிகலமர் கடந்தோய்.

2756. ஆர்த்தி-நிறையக் கொடுத்து. பேர்-புகழ். பொய்கையுள் மலரென வளர்ந்து: "மக்களை....தாமரைப் போதுபிடித் தாங்கு" (*மதுரைக்.461-3*); "போதவிழ் தாமரை யன்னநின், காதலம் புதல்வன்" (*ஐங்.424*); "அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட, குடைநிழற்றோன்றுஞ் செம்மலை" (*கலி.84:10-11.*) மையாடி- கல்வி கற்று. கெழீஇயினார்-நண்பர்.

2757. வடி-மாவடுவின் வகிர். குழகு-இளமை; "கொம்மைக் குழகாடும்" (*சீவக.2790.*) விடையின்-காளையைப்போல.

2758. எரிபொன்-விளங்கும்பொன். அரி-பரல். போகத்து- புணர்ச்சியில். அழச்சிதைந்து முரியும்.

2759. கோதைமங்கையர்-மாலையைப்போன்ற மகளிர்; *சிற்.1.* தடம்-பரப்பு. பேது-மயக்கம். உடைகலத்தவர்உற்றது-உடைந்தகப்பலி லுள்ளார் அடைந்ததுன்பத்தை.

2760. பைப்பய-மெல்லமெல்ல; "சின்னெறி பைப்பய நீங்கினார்" (*கம்ப. அகத்திய.27.*) உரை அவிந்து-வார்த்தை அடங்கி. உரையா-

இவை ஏழும் ஒரு தொடர்.

(இ-ள்.) இகலமர்கடந்தோய்! நீ யான் இனிக் கூறுகின்றதனை அறிவாயாக; அஃது யாதெனின், இக்கூறிய நால்வகைத் தன்மையிற் காட்டில் மக்கட்கு விதித்த ஆயுள் நிலைபெறுதலரிதாகையினாலே, அது: பொன்னும் வெள்ளியும் புணர்ந்தவெனச் சுரோணிதமும் சுக்கிலமும் வயிற்றகத்தே பொருந்தி மக்கள் யாக்கை எடுத்தற் கெய்திய பொழுதிலே மின்னும் மொக்குளும் தோன்றிக் கெடுமாறு போலக் கெடினுங் கெடும்; அங்ஙனங் கெடாது வெண்ணெய்போல் திரண்ட பின்னர்க் கெடவும் பெறும்; அதிற்கேடின்றேல், அஃது யாமையின் தன்மையைப் பெற்ற அளவிலே கெடவும் பெறும்; அஃது அந்நிலையிற் கெடாதேல், நிறைமதிபோலும் குறையா உருவுடனே பிறந்து இரு முதுகுரவர் முதலாயினாரழக் கெடினுங் கெடும்; அதிற் கேடின்றி இரவலர்க்கு நிதி முழுதையுங் கொடுத்துப் பெயரிடுமளவிலே கெடினுங் கெடும்; அதிற் கேடின்றேல்மை யோலை பிடித்து நட்டோரும் கிளையுமழக் கெடுதலையுஞ் செய்யும்; அவ்வழிக் கேடின்றேல் நூல்களை முற்றக்கற்று, மகளிர், வடிவையும் இளமையையும் அழகையுங் கண்டு அநங்கனே யென்று மனங்குழைந்திரங்கப் பரிசிலர் கொடையை ஏத்த விடை போல் நடக்கின்ற காலத்தே கெடினுங் கெடும்; அதிற் கேடின்றேல் அரிவையரைப் புணர்ந்து வேறொன்றுந் தெரியாத போக நுகர்ச்சிக் காலத்தே கூற்றுவன் உயிரை வெளவுதலாலே பல்சனம் சிதைந்து முகத்தே புடைத்துக்கொண்டு அழும்படி கெடும்; அதிற் கேடின்றேல் மகளிரிடத்தே அழுந்தி அவர் பெறும் புதல்வரைக் கண்டு உவந்து காலங்கழிக்குமளவிலே தம் சுற்றத்தார் உடைகின்ற மரக்கலத்தில் இருந்தவருற்ற வருத்தத்தை உறும்படி நோயாகிய புலி பாயப் பிணமாய்க் கெடும்; அதிற் கேடின்றேல் தம் போக நுகர்ச்சி மெல்லமெல்லக் கழிதலாலே தம் கடைப் பீடிகள் குறைந்து ஊமர் போலே உறுப்பாலே வார்த்தை கூறித் தூய்மையில்லாத உடம்பாகிய குளம் ஒன்பது வாயிலாகிய தூம்புகளும் தம் வயத்தனவாகாமற் சேரத் திறந்து பாய்ந்து இவ்வியாக்கை முடிவில் ஆம்பொருளிது வென்று அறியாதார்க்கு அறிவித்துச் சுடுகாட்டிலே ஏறுதல் உறுதி; ஆதலால், நீ இதற்கு வேறாகி நிலைபெறும் பொருளை அறிவாயாக வென்றானென்க.

உரைத்து. ஊமரியல்பு: *"உடம்பி னுரைக்கு முரையா நாவிற், படம்புகு மிலேச்சர்" (முல்லைப்.65-6.)* குளமென்றது உடம்பை. தூம்பும் குளமும்: *சீவக.1976.* ஈமம்-பிணஞ்சுடும் விறகடுக்கு. ஒருதலை-துணிவு. கடந்தோய்-வஞ்சியாது எதிர்நின்று வென்றோய்.

முன்னிரு திங்களிற் பொன்னும் வெள்ளியும் போன்றும், பின்னரு திங்களில் வெண்ணெய் போன்றும், ஐந்தாந் திங்களில் ஆமை போன்றும், ஆறாந் திங்களில் உருத்தெளிந்தும் பிறக்கு மென்றார். இரண்டிடத்திற் கூறிய மற்று, வினைமாற்று. 'பிணமாய்' என்றும் பாடம். *(156-62)*

2761. தேங்கொள் பூங்கண்ணித் திருமுடித் திலகவெண் குடையோய்
ஈங்கி தன்றியு மிமையவ ரமையலர்க் கடந்த
தாங்கு மாவண்கைச் சக்கர மிக்குயர் பிறரும்
யாங்க ணாரவ ரூரொடு பேரெமக் குரையாய்.

இமையவர்க்குப் பகைவராயுள்ளாரை ஆண்டுச் சென்று வென்ற பிறர்; திருவை ஒழிந்த அரசர்பாற் செல்லாமல் தம்மிடத்தே தாங்கும் பிறர்; முன்னர்ச் செலுத்துஞ் சக்கரம் மிக்குயர்தற்குக் காரணமாகிய பிறர். உலகில் அரசரெல்லாரும் வணங்க இருத்தலிற் சக்கரவர்த்திகளை, 'பிறர்' என்றார்.

(இ-ள்.) அரசனே! யாம் இவ்வுலகில் மக்கட்குரியனவாகக் கூறிய இந்நிலையாமையேயன்றியும் அவரிற் சிறந்த சக்கரவர்த்தி களும் நிலைபெற்றிருந்தாரில்லை; அவர்களூரும் பெயரும் நிலைபெறாமையின், யாமுணர்ந்திலேம்; நீ நிலைபேறுணர்ந்தன உளவேற் கூறென்றானென்க. *(163)*

10-நரககதித்துன்பம்

(வேறு)

2762. வெவ்வினை செய்யு மாந்த ருயிரெனு நிலத்து வித்தி
அவ்வினை விளையு ளுண்ணு மவ்விடத் தவர்க டுன்பம்
இவ்வென வுரைத்து மென்று நினைப்பினும் பனிக்கு முள்ளம்
செவ்விதிற் சிறிது கூறக் கேண்மதி செல்வ வேந்தே.

2761. தேம்கொள்-இனிமை கொண்ட. திலகம்-மேலாதல். இமையவருடைய அமையலரைக் கடந்தவர் முசுகுந்தன்முதலியோர். வண்கைப் பிறர், மிக்குயர் பிறர் எனப் 'பிறர்' என்பதை முன்னும் கூட்டுக. சக்கரம்-ஆஞ்ஞாசக்கரம். யாங்கணார்-எவ்விடத்தார்? மு. "திரையிடு மணலினும் பலரேயுரைசெல, மலர்தலை யுலக மாண்டு கழிந் தோரே" *(மதுரைக்.236-7)*; "தம்பெயர் தம்மொடு கொண்டனர் மாய்ந் தோர்,.....சேயாற்று, வடுவா ழெக்கர் மணலினும் பலரே" *(மலைபடு. 553-6)*; *சிலப்.28: 123-50.*

2762. விளையுள் உண்ணும்-வினையின் பயனை அனுபவிக்கும். அடி, 1-2. இவ்வடிகளை உரைநடையாக அமைத்தனர் பரிமேலழகர்;

(இ-ள்.) அங்ஙனங் கூறி, வேந்தே! தீவினையைச் செய்யு மாந்தர் தமது உயிரென்னும் நிலத்தே அத்தீவினையை விதைத்து அத்தீவினையின் பயனை நுகரும் அந்நரகத்திடத்தே அந்நரகர் படுந் துன்பம் இத்தன்மையவென உரைக்கக்கடவேமென்று நினைப்பினும் உள்ளம் நடுங்கும்; ஆயினும் சிறிது அதன் தன்மை கூறச் செவ்விதிற் கேட்பாயாகவென்றானென்க. (164)

2763. ஊழ்வினை துரப்ப வோடி யொன்றுமூழ்த் தத்தி னுள்ளே
சூழ்குலைப் பெண்ணை நெற்றித் தொடுத்த தீங்கனிக ளூழ்த்து
வீழ்வன போல வீழ்ந்து வெருவரத் தக்க துன்பத்
தாழ்துய ருழப்ப வூணு மருநவை நஞ்சு கண்டாய்.

(இ-ள்.) தீவினை தம்மனத்தைச் செலுத்துதலாலே ஓடிச் சென்று அதன் பயனையெல்லாம் நுகர்தற்குப் பொருந்தின முகூர்த்தத்திலே பெண்ணை மேற்றொடுத்த கனிகள் ஊழ்த்துப் பெருங் காற்றாற் சேர விழுவன போலே தலை கீழாக வீழ்ந்து பின்னரும் நரகத்தே சென்று பிற ஆழ்துயரையுழப்பர்; அவர்க்கு அவ் விடத்து ஊணும் நஞ்சுகாணென்றானென்க.

ஒன்று மூழ்த்தம்-ஒரு முகூர்த்தமென்றுமாம். வெருவரத்தக்க துன்பமென்றது, நரகத்தை. நஞ்சு உணவாயும் சாகார், இத்தீவினையை நுகர்தற்காக. எதிர்நின்று போர் செய்யாது எளியராயிருப்பாரைச் சேரக் கொன்றார், பின்னர் இங்ஙனம் நுகர்வரென்றார். (165)

2764. இட்டிவேல் குந்தங் கூர்வா ளெரிநுனைச் சுரிகை கூட
நட்டவை நிரைத்த பூமி நவையுடை நரகர் பொங்கி
உட்பட வெழுந்து வீழ்ந்தாங் கூன்றகர்த் திட்ட வண்ணம்
எட்டெலாத் திசையுஞ் சிந்திக் கிடப்பவா லடக்க மில்லார்.

(இ-ள்.) முன்னர் ஐம்பொறிகளில் அடக்கமில்லாராய்த் தீவினையையுடையராகிய நரகர் பொங்கி எழுந்து ஈட்டி முதலியன

குறள், 320. இவ்வென-இவையென்று. உரைத்தும்-சொல்லுவோம். உள்ளம் பனிக்கும். கேண்மதி: மதி, முன்னிலையசை.

2763. மூழ்த்தம்: முகூர்த்தமென்பதன் விகாரம். நெற்றி-உச்சி. வெருவரத்தக்க-அஞ்சத்தக்க. உழப்ப-அனுபவிப்பர். நவை நஞ்சு-தீங்கைச்செய்யும் விடம்.

2764. இட்டி-ஈட்டி; குறுக்கல்விகாரம்; சீவக.1136. சுரிகை-பத்திர மென்னும் ஒருவகை வாள். நட்டவை-நடப்பட்டவை. நவையுடைய-குற்றம்செய்தலையுடைய. அடக்கமில்லார்கிடப்பவால்; ஆல்: அசை.

கூட நட்டவை நிரைத்து நிற்கின்ற பூமியிலே அவை தம்முள்ளே அழுந்தும்படி வீழ்ந்து அவ்விடத்தே ஊனைச்சிதறத் தட்டினாற் போல் எல்லாத் திசைகளிலுஞ் சிந்திக் கிடவா நிற்பர் காணென்றா னென்க. (166)

2765. வெந்தடி தின்ற வெந்நோய் வேகத்தான் மீட்டு மாலைப்
பைந்தொடி மகளி ராடும் பந்தென வெழுந்து பொங்கி
வந்துடைந் துருகி வீழ்ந்து மாழ்குபு கிடப்பர் கண்டாய்
கந்தடு வெகுளி வேகக் கடாமுகக் களிற்று வேந்தே.

(இ-ள்.) வேந்தே! முற்பிறப்பிலே விரும்பிய தசைகளைத் தின்றதனாற் பிறந்த தீவினையின் கொடுமையினாலே மகளிராடும் பந்தெனத் தீயினின்றும் பொங்கி எழுந்து வீழ்ந்து மீட்டும் அதனுள்ளே வந்து உருகி உடைந்து மயங்கிக் கிடப்பர் காணென்றா னென்க. (167)

2766. வயிரமுண் ணிரைத்து நீண்ட வார்சினை யிலவ மேற்றிச்
செயிரிற்றீ மடுப்பர் கீழாற் சென்னுனைக் கழுவி லேற்றி
மயிருக்கொன் றாக வாங்கி யகைத்தகைத் திடுவர் மன்னா
உயிரைப்பே துறத்து மாந்த ருயிரைப்பே துறுக்கு மாறே.

(இ-ள்.) அரசனே! ஒன்றனுயிரை வருத்த முறுத்தும் மாந்த ருடைய உயிரை வருத்தமுறுத்துமாற்றைக் கேளாய்: தாம் செய்த தீவினையாலே உடம்பிற்றைத்தால் முனை முறியாதபடி வைரமாகிய முள்ளை முழுக்க நிரைத்து நீண்ட இலவிலே ஏற்றிக் கீழே நெருப்பை எரிப்பர்; அதுவே யன்றிக் கழுவிலே ஏற்றித் தாம் கொன்ற விலங்கு முதலியவற்றினது ஒரு மயிருக்கு ஒரு தசையாக அறுத்தறுத்து வாங்கிப் போகடுவரென்றானென்க. (168)

2767. துடிக்குரற் குரல பேழ்வாய்த் தொடர்ப்பிணியுறுத்த செந்நாய்
மடுத்திட வைர வூசி வாளெயி றழுந்தக் கௌவிப்
புடைத்திட வலறி யாற்றார் பொன்றினும் பொன்றல் செல்லார்
உடுப்பினம் வேட்டஞ் செய்தா ருழப்பாவாற் றுன்ப மாதோ.

2765. வெந்தடி: வெம்மை-விருப்பம். மாலையையும் தொடியையும் அணிந்த மகளிர். மாழ்குபு-மயங்கி. *(பி-ம்.)* 'மாழ்கியுங் கிடப்பர்.' கந்து அடு-கட்டுத்தறியை வருத்துகின்ற.

2766. முள்ளை நிரைத்து-வார்சினை-நீண்ட கிளையையுடைய. கீழால்-கீழே. செல்நுனை-உடம்பிலே செல்லும் நுனியையுடைய. *(பி-ம்.)* 'வாங்கிவகைத்தரிந்திடுவர்.' பேதுறுத்தும்-வருத்தும்.

(இ-ள்.) உடுப்பினத்தை வேட்டையாடினவர், துடியின் குரல்போலுங் குரலவாகிய சங்கிலியாற் பிணித்த பெரிய வாயை யுடைய செந்நாயைக் கொண்டு வந்து கடிக்கவிட, அவை வைரவூசிகள் போலும் எயிறுகள் அழுந்தக் கௌவி உதறிப் போகடுதலாலே ஆற்றாராய் அலறி இவ்வாறே உடம்பு பொன்றினும் உயிர்பொன்றுதல் செல்லாராய்த் துன்ப முழப்பரென்றானென்க.

இவர்கள் துன்பமுறுதற்காக அழிந்த உடம்பு மேலும் வடிவு கூடுமென்றுணர்க. (169)

2768. வாளைமீன் றடிக டின்றார் வருகென வுருக வெந்த
வாளத்தைக் கொடிற்றி னேந்திப் பகுத்துவாய் புகுத்த லாற்றார்
ஊளைக் கொண் டோடு கின்றா ருள்ளடி யூசி பாயத்
தாளொற்றித் தப்பி வீழ்ந்தார் தறிவலை மானிற் பட்டார்.

(இ-ள்.) நம்முடைய நல்லறத்தைத் தப்பிப் புலாலுண்ண விரும்பினாராய்ப் பின்னர் வாளைமீன் தடிகள் தின்றார், இங்ஙனே வாருங்கோளென்று அழைத்து அவர்கள் வாயைப் பகுத்து உருக வெந்த செப்புப் பாளத்தைக் கொடிற்றாலே யெடுத்துப் புகுத்தலைப் பொறாராய்க் கூப்பிட்டு ஓடுகின்றவர்கள், அங்ஙன மோடாமைக்கு நட்டுவைத்த அடியொட்டி உள்ளடியிலே பாய்கையினாலே, கால் நிலத்தோடே ஒட்டிக்கொண்டு தறிவலையில் அகப்பட்ட மான்போலே பின்னரும் அகப்பட்டாரென்றானென்க.

'தப்பி வீழ்வார்' என்ற பாடத்திற்குத் தப்பி வீழ்வாராய்த் தின்றாரென்க. தறிவலை-தறியைப் புதைத்து அதனோடே கட்டி நிலத்தில் இட்டு வைத்த வலை. (170)

2769. காதலாள் கரிந்து நையக் கடியவே கனைந்து கன்றி
ஏதிலான் றார நம்பி யெளிதென விறந்த பாவத்
தூதுலை யுருக வெந்த வொள்ளழற் செப்புப் பாவை
ஆதகா தென்னப் புல்லி யலறுமால் யானை வேந்தே.

2767. துடிக்குரற் குரல-உடுக்கையின் ஓசைபோன்ற குரலை யுடைய. தொடரால் பிணியுறுத்த; தொடர்-சங்கிலி. வைரவூசிபோன்ற எயிறு. ஆற்றார்-பொறாதவராய். பொன்றல்-இறத்தல். உடுப்பினம்-உடும்பு இனம். உடும்பை நாயால் வேட்டை யாடுதல்: "ஏமலி தந்த மனவுக்கு லுடும்பின்" (*பெரும்பாண்.132.*)

2768. வாளைமீனின் தடிகள்; தடி-மாமிசம். கொடிற்றின்-கன்னத்தில். பகுத்து-பிளந்து. (*பி-ம்.*) 'கொண்டாடு வாரையுள்.' ஒற்றி-ஒட்டி. தறிவலை-முளையிலேகட்டியவலை.

(இ-ள்.) வேந்தே! தன் மனைவி வருந்தா நிற்கத் தான் ஏதிலான்தாரம் எனக்கு எளிதென்று உலகியலை இறந்து நச்சிப் பலரும் கடிந்து கூறாநிற்கவே அதிலே செறிந்து தழும்பிச் செய்த பாவத்தாலே, அவ்வுயிர்கள், பின்னர் உலையில் ஒள்ளழலிலே உருக வெந்த செப்புப் பாவையைக் கண்டோர், ஆ! தகாதென்னும் படி தழுவி ஆற்றாது அலறுங் காணென்றானென்க. (171)

2770. சிலையினான் மாக்கள் கொன்று செழுங்கடல் வேட்ட மாடி
வலையினான் மீன்கள் வாரி வாழுயிர்க் கூற்ற மான
கொலைநரைக் கும்பி தன்னுட் கொந்தழ லழுத்தி யிட்டு
நலிகுவர் நாளு நாளு நரகரை நாம வேலோய்.

(இ-ள்.) நாமவேலோய்! கொன்றும் வாரியும் வேட்டமாடி உடல் வாழுமுயிர்கட்குக் கூற்றமான பாவிகளை நரகத்துள்ள நெருப்பின்கண்ணே அழுத்தி நாடோறும் நாடோறும் நரகரைச்சுடா நிற்பரென்றானென்க. (172)

2771. பாரகங் கழூநர் போலப் பரூஉத்தடி பலரு மேந்தி
வீரநோய் வெகுளி தோற்றி விழுப்பற வதுக்கி யிட்டுக்
காரகற் பொரிப்பர் கண்ணுட் சுரிகையை நடுவர் நெஞ்சிற்
பாரக்கூர்ந் தறிக ணட்டுப் பனையெனப் பிளப்பர் மாதோ.

(மேற்.) அடி, 4: தொல். வினை. 34, ந.

2769. கரிந்து-மனம் கருகி கடிய-பிறர் தகாதென விலக்க. கன்றி-அடிப்பட்டு. ஏதிலான் தாரம் நம்பி-அயலான் மனைவியை விரும்பி. இறந்த-வரம்பு கடந்து செய்த. ஏதிலான்.......இறந்த: "எளிதென வில்லிறப்பா னெய்தும்....பழி" (குறள், 145.) உருகும்படி வெந்த. செப்புப்பாவையைப் புல்லல்: "வம்புலாங் கூந்தன் மனைவியைத் துறந்து பிறர்பொருடாரமென் றிவற்றை, நம்பினா றிறந்தா னமன்றமர் பற்றி யெற்றிவைத் தெரியெழு கின்ற, செம்பினா லியன்ற பாவையைப் பாவீ தழுவென மொழிவதற்கஞ்சி" (பெரியதிரு. 1.6:4); "தங்கிருட் போதிற் றலைச்சென் றயன்மனை, அங்கு மகிழ்ந்தா ளவளிவள்காணெனச், செங்கனலேயென வெம்பிய செம்பினிற், பொங்கனற் பாவைகள் புல்லப் புணர்ப்பார்" (சூளா. துறவு. 93.)

2770. மாக்கள்-விலங்குகளை. கடலில் மீன்வேட்டமாடி. உயிர்க்குக் கூற்றமான. கொலைநரை-கொலை செய்வோரை. நரகரை அழலழுத்தியிட்டு நலிகுவர். நாம வேல்-அச்சம் செய்யும் வேல்.

2771. பாரகம்-பூமியிலுள்ளார். கழூநர்-கழுவுபவர். பரூஉத்தடி-பருத்த இறைச்சி. வீரம், நோய்க்கு அடை. விழுப்பு-கழிதல். விழுப்பற

(இ-ள்.) அதுவேயன்றிப் பாரிலுள்ளார் செய்த தீவினைகளைத் தாம் கழுவு வார்போலே நிரயபாலர் பலரும் பரிய தடிகளையெடுத்து வலிய நோயைக் கொடுக்குங் கோபமெழுந்து அவர்களுடம்பிற் கழிவதொன்றும் இல்லையாம்படி கூட நருக்கியிட்டுச் சிலரைக் காரகலிலே பொரிப்பர்; சிலரைக் கண்ணிலே சுரிகையை நடுவர்; சிலரை நெஞ்சிலே தறிகளைப் புடைத்துப் பின்னர்ப் பனைபோலப் பிளப்பரென்றானென்க. *(173)*

2772. நாப்புடை பெயர்த்த லாற்றார் நயந்துநீர் வேட்டு நோக்கிப்
பூப்புடை யணிந்த பொய்கை புக்குநீ ருண்ண லுற்றாற்
சீப்படு குழம்ப தாகிச் செல்லலுற் றந்தோ வென்னக்
கூப்பிடு குரலாய் நிற்பர் குறைப்பனைக் குழாங்க ளொத்தே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் தீவினைப்பயனை நுகருங்கால் தண்ணீர் வேட்டு நாவை வறட்சியால் அசைத்தலாற்றாராய்ப் பூவணிந்த பொய்கைகளை நயந்து நோக்கிப் புக்கு அதில் தண்ணீரை உண்ணத் தொடங்கினால் அது சீயாலுண்டான குழம்பாகையினாலே தாம் வருத்தமுற்றாராய் அப்பொழுது அழத்தொடங்கி, அந்தோ வென்று கூப்பிட்டிடுங் குரலாராய்த் தலைபோன பனைத்திரளை ஒத்து நிற்பரென்றானென்க.

'அணிந்து' என்று பாடமாயின், தோன்றுமென ஒருவினை வருவிக்க. *(174)*

2773. நறுமலர்த் தாம நான்று நானநீர் பிலிற்றும் பந்தர்க்
குறுகலுங் குடநெய் பெய்த கொந்தழல் போன்று பொங்கிப்
பறையல கனைய வெண்பற் பசுங்கழற் குண்டு பைங்கண்
உறுதுயர் நரகர் தம்மை யுருகச்சுட் டிடுங்க ளன்றே.

[1]பறையலகு இக்காலத்துப் பலகறையென மருவிற்று.

வதுக்கியிட்டு: "விழுப்பற வதுக்கவினையேகொடிய தென்பார்" (மேரு. நிரயத். 25.) காரகல்-கரிய இருப்புச் சட்டியில். நெஞ்சு-மார்பு. கூர்ந்தறிகள்-கூர்மையானமுளைகள்.

2772. நாவைப் புடைபெயர்த்தல்; புடைபெயர்த்தல்-பக்கத்தே அசைத்தல். வேட்டு-விரும்பி. செல்லல்-துன்பம் குரலாய் நிற்பர்-குரலையுடையராகி நிற்பர். குழாங்களொத்து நிற்பர்.

2773. தாமம்-மாலை. நான்று-தொங்கவிடப்பட்டு. பிலிற்றும்-துளிக்கும். பறையலகு-பலுவை; "பிடித்தாடி யன்னபிறழ்பற்பே யார" (பு-வெ.160.) கழல்-கழற்சிக்காய். குண்டுபைங்கண்-ஆழமானபசியகண்.

(உரை.) [1]"நின், மிஞிறுஞிமிறாக விளங்க-இமிழ்கின்ற, வைசாகி வைகாசி வாய்ந்த பறையலகே......பலகறையென் றானவே" (கச்சி. வண்டு. 414-5.)

(இ-ள்.) பலகறையையொத்த பெரிய பல்லினையும், பசுங் கழல்போலும் கண்ணினையுமுடைய நரகர் நீர்வேட்டுப் பந்தரைக் குறுகின அளவிலே அப்பந்தர் குடநெய் சொரிந்த நெருப்புப்போலப் பொங்கி அவரை உருகச்சுட்டிடுமென்றானென்க.

கள்: அசை. (175)

2774. வெந்துருக் குற்ற செம்பின் விதவையு ளழுத்தி யிட்டும்
எந்திர வூச லேற்றி யெரியுண மடுத்துஞ் செக்கிற்
சுந்தெழுந் தரைத்தும் போகச் சுண்ணமா நுணுக்கி யிட்டும்
மந்தரத் தனைய துன்பம் வைகலு முழப்ப மாதோ.

(இ-ள்.) வெந்து உருகுதலுற்ற செம்பாலான குழம்பிலே நிரயபாலரால் அழுத்தியிடப்பட்டும், எந்திரமான ஊசலிலேற்றிக் கீழே நெருப்பை எரிக்கப்பட்டும், செக்கிலேஇட்டு[1] நீரெழுந்து போக அரைக்கப்பட்டும், சுண்ணமாக நுணுக்கியிடப்பட்டும் மந்தர மலைபோற்பெரிய துன்பத்திலே நாடோறும் வருந்துவரென்றா னென்க.

விதவை-குழம்பு. (176)

2775. உழும்பகட் டெருது போல வுரனறு தாள ராகிக்
கொழுங்களி யளற்றுள் வீழ்ந்துங்கொழும்புகை மடுக்கப் பட்டும்
அழுந்துமிக் நரகத் தன்னுட் செல்பவர் யார்கொ லென்னின்
எழுந்துவண்டிமிரும் பைந்தா ரிறைவநீ கேண்மோ வென்றான்.

பகடு-பெருமை.

(இ-ள்.) இறைவனே! யான் கூறியவாறேயன்றிப் பலரும் தாம் செய்த தீவினையாலே சென்று அழுந்தும் இந்நரகத்துள்ளே எருதுபோல வலியற்ற காலராய் அழகிய செறிந்த சேற்றுள்ளே விழுந்தும் ஆண்டுநின்றும் எழுதற்குப் புகை மடுக்கப்பட்டும் செல்வர்; அங்ஙனம் சேறற்குரியார் யாரென்று கேட்டியாயின், அவர்களைமேலே யான்கூறக் கேட்பாயாகவென்றானென்க.

"துன்னினரழுந்தநகரம்" என்ப. (177)

2774. விதவை: "மானிணப் புழுக்கலொடு தேனெய் விதவையின்" (பெருங்.2. 12:113.) எந்திரவூசல்-ஏந்திரத்தால் இயங்கும் ஊசல். மடுத்தும்-சேர்த்தியும். சுந்து-நீர். நுணுக்கியிடுதல்-பொடியாக்குதல். வைகலும்-நாள்தோறும். மாது, ஓ: அசைகள்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'நீறெழுந்து.'

2775. உரன்-வன்மை. இமிரும்-ஒலிக்கும். பைந்தார்-வாடாத மாலை. கேண்மோ; மோ: முன்னிலையசை.

2776. கொல்வதே கன்றி நின்றார் கொடியவர் கடிய நீரார்
இல்லையே யிம்மை யல்லா லும்மையு முயிரு மென்பார்
அல்லதுந் தவமு மில்லை தானமு மிழவென் பாரும்
செல்பவந் நரகந் தன்னுட் டீவினைத் தேர்க ளூர்ந்தே.

(இ-ள்.) கொலைத்தொழிலிலே அடிப்பட்டு நின்றாரும், நெஞ்சு கொடியாரும், கடிய தொழில் செய்வாரும், இப்பிறப்பேயன்றி மறுமையுமில்லை; உயிர்க்கிழவனென்று ஒருவனுமில்லையென்பாரும், நல்வினையும் தீவினையுமில்லையென்பாரும், செய்த தானமும் பயன்தாராதென்பாரும் தீவினையாகிய தேரை ஏறி அந்நரகந்தன்னுட் செல்வரென்றானென்க.

தவமும் தவமல்லதுமென்க. *(178)*

11. விலங்குகதித்துன்பம்

(வேறு)

2777. எரிநீர வேநரக மந்நரகத் துன்பத்
தொருநீர வேவிலங்கு தாமுடைய துன்பம்
பெருநீர வாட்டடங்கட் பெண்ணணங்கு பூந்தார்
அருநீர வேந்தடர்த்த வச்சணங்கு வேலோய்.

(இ-ள்.) பெரிய நீரவாகிய கண்ணையுடைய[1] பெண்களை வருத்துந் தாரினையும், அடர்த்தற்கரிய தன்மையவாகிய வேந்துகளை அடர்த்த வலியினையும், வருத்தத்தினைச் செய்யும் வேலினையுமுடைய அரசனே! நரகம் எக்காலமும் எரியினது தன்மையவே; அந்நரகத்திலே பல்லுயிருமுறும் துன்பத்தோடு ஒரு தன்மையவே விலங்குசாதியுடைய துன்பமுமென்றானென்க. *(179)*

2776. கன்றி-தழும்பி. உம்மையும் உயிரும் இல்லை யென்பார். உம்மை-மறுபிறப்பு. இழவு-இழத்தல். தேர்களூர்ந்து நரகந்தன்னுள் செல்ப. "இல்லையுயிர் நல்வினையிறந்தவர் பிறப்பெனச், சொல்லினவர் செம்புருக்கி வாயிற்பெய்துயிர்வார்" *(மேரு. நிரையத். 23.)*

2777. எரிநீர-எரிகின்ற தன்மையையுடைய. பெண் அணங்கு-மகளிரை வருத்துதற்குக் காரணமான. அச்சணங்கு வேலோய்: "அச்சணங்கு வேற்றுருவும்", "அச்சணங் கயில்வேல்" *(கூர்ம. சந்திர. 8, கண்ணன் சிவபூசை. 14.)*

(உரை.) [1]*(பி-ம்.)* 'பேதைகளை.'

2778. கழைபொதிர்ப்பத் தேன்சொரிந்து காய்த்தினைக ளார்த்தும்
மழைதவழுங் குன்றில் வயமா முழங்க
உழையளிய தாமுறூஉந் துன்பங்க ணின்மேல்
விழைவயரா வேந்துறூஉந் துன்பமே கண்டாய்

(இ-ள்.) இறாலிலே மூங்கில் பொதிர்ப்ப அது தேனைச் சொரிந்து தினைகளையார்த்துங் குன்றிலே புலி முழங்க, அதுகேட்ட அளிய உழைமானுறும் துன்பங்கள் நின்னிடத்து விருப்பஞ் செய்யாத வேந்துகளுறுந்துன்பமேகாணென்றானென்க. (180)

2779. நிணம்பிலிற்றும் வாயர் நெருப்பிமைக்குங் கண்ணர்
குணனஞ்சர் கூற்றனைய கோணாய் மடுப்பக்
கணமஞ்ஞை யஞ்சிக் கழுத்தொளிப்ப கண்டாய்
மணமல்கு பூந்தார் மழைதழீஇய கையாய்.

(இ-ள்.) தாரினையுடைய மழைபோன்ற கையாய்! வாயராய் இமைக்குங் கண்ணராய்த் தம் குணத்தால் நஞ்சின்றன்மையை யுடையார், கூற்றனைய கொலைத் தொழிலையுடைய நாயைச் செலுத்த, அதற்கு அஞ்சித் தம் கழுத்தைச் சிறகிலே மறைப்பன மயில்கள்காணென்றானென்க. (181)

2780. மண்ணார மஞ்ச ளுரிஞ்சி மலர்சூட்டிக்
கண்ணார் மறியறுத்துக் கையா லுதிரந்தூய்
உண்ணீரே தேவீ ருவந்தென்ப திவ்வுலகம்
நண்ணார்க் கடந்தோய் நமனுலகி னான்மடங்கே.

(இ-ள்.) நண்ணார்க் கடந்தோய்! இவ்வுலகம் மறிக்கு மஞ்ச ளுரிஞ்சி மண்ணுதல் முடிகையினாலே பின்னர் மலரைச் சூட்டி அதனையறுத்துக் கையாலே உதிரத்தைத் தூவி, தேவீர்! உவந்து உண்ணீரென்று கூறுகின்ற கொடுமை நரகத்திலும் நான்மடங்கு கொடியதென்றானென்க. (182)

2778. பொதிர்ப்ப-துளைக்க. வயமா-புலி. அளிய உழை-இரங்கத் தக்கனவாகிய உழைமான்கள். விழைவு அயரா-விரும்புதலைச் செய்யாத.

2779. பிலிற்றும்-துளிக்கும். குணன் நஞ்சர். கோள் கொலை. கண மஞ்சை-கூட்டமாகிய மயில். மழை தழீஇய-மழையின் தன்மையைத் தழுவிய.

2780. மண்-கழுவுதல். உரிஞ்சி-பூசி. கண் ஆர் மறி-கண்ணிற்கு ஆர்ந்த ஆட்டின் குட்டியை. உதிரந்தூய்: "மறியீர்ந் துதிரந்தூய் வேலற்றரீஇ" *(ஐந். ஐம். 20.)* தேவீர்: விளி. தேவர்களை விளித்துப் பலி கொடுத்தல்: *குறுந். 362: 1-5.*

மு. "வெறியயர்......இல்" *(நாலடி. 16.)*

2781. மங்கை மனாவனைய மென்சூன் மடவுடும்பு
செங்கண் வரிவரால் செந்நீ ரிளவாளை
வெங்கருனை புல்லுதற்கு வேறுவே றாக்குறைப்ப
அங்காந் தழுகின்ற தார்கண்ணே நோக்குமே.

மனா-அக்கு; இனி, 'மனவு' என்னும் செய்யுட்சொல் விகார மாயிற் றென்று மாம்.

(இ-ள்.) உடும்பு வரால் வாளையென்கின்றவற்றைப் பொரிக் கறியாகச் சமைத்தற்கு வேறுவேறாக அறுப்ப, அவை உயிர்போவ தற்கு வாய் அங்காந்தழுகின்ற தீவினை யாரிடத்தே செல்லுமென்றா னென்க.

அழுதல்-பழையதன்மை கெட்டு வருந்துதல்; அஃது அசை வென்னு மெய்ப்பாடாம். யார்கண்ணே நோக்குமென்றது செய்தவர் கண்ணேயன்றி ஏவினார் கண்ணும் உடம்பட்டார்கண்ணும் செல்லு மென்றவாறு. (183)

2782. கடலரண மாகாது காடரண மாகா
குடலரண மாகாது குன்றரண மாகா
அடுதுயர மூர்ந்தலைப்ப வாங்கரணங் காணாப்
படுதுயரத் தாலே பதைத்தளிய வேமே.

'ஆங்கு' என்றது தாம் செல்கின்ற விலங்குகதியை. 'அரணம்' என்றது அதற்குக்காவலாகிய நல்வினையை. காணா அளியவென்க.

(இ-ள்.) தாம் செல்கின்ற கதிக்குக் காவலாகிய நல்வினை முன் செய்யாத விலங்குகள், தம்மை அடுகின்ற தீவினை சென்று அலைக்கையினாலே கடல் அரண மாகாமற் காடுகள் அரணமாகாமற் குடல். அரணமாகாமற் குன்றுகள் அரணமா காமல் மேன் மேலுண்டாந்துயரத்தாலே பதைத்து வேமென்றானென்க.

குடலிற் கிடந்தவையும் நோயான் வருந்திவிடுமென்றான். 'ஆகா' என்ற பன்மையை ஆகாவாயென விரித்து ஆகாமலென வுரைக்க. (184)

2781. மங்கை மனா அனைய-மகளிர் அணியும் அக்குமணியைப் போன்ற. மனாவனைய மென்சூலுடும்பு: "மனவுச்சூ லுடும்பு" (பெரும்பாண்.132.) வரி-கோடுகள். செந்நீர்-புதுநீரிலுள்ள. வெங்கருனை-வெப்பமுள்ளபொரிக்கறி. அங்காந்து-வாய்திறந்து.

2782. அரணம்-பாதுகாவல். படுதல்-உண்டாதல். வேம்-வேகும்.

2783. முழுப்பதகர் தாடுரந்து முட்டாற்றிற் குத்தி
உழப்பெருது பொன்றப் புடைத்துழுது விட்டாற்
கழித்துண்ணுங் காக்கை கடிவோரு மின்றிப்
புழுச்சொரியத் துன்பம் பொறுக்கலா பொன்றும்.

அறிவு நுழைதற்கு வழியிலராய், தீவினை செய்யலாகா தென்பார்க்குப் பதகங்கூறுவார் முழுப்பதகர்; பதிதர், விகாரமுமாம்; பாதகர்பதகரெனவிகாரமுமாம்.

(இ-ள்.) பதகர் உழுதற்றொழிலையுடைய எருத்தை முற்படச் சாம்படி அடித்து அதற்குப் போகாமையின் தாற்றுக்கோலாலே குத்தித் தமது முயற்சியாலே துரந்து உழுது கைவிட்டால் என்பைக் கழித்துத் தசையையுண்ணும் காக்கையை ஓட்டுவாரின்றாய்ப் புழுச்சொரியத்துன்பம்பொறுக்கமாட்டாதுசாமென்றானென்க. (185)

2784. நிரம்பார நீர்யாற் றிடுமணலு ளாழ்ந்து
பெரும்பார வாடவர்போற் பெய்பண்டந் தாங்கி
மருங்கொற்றி மூக்கூன்றித் தாடவழ்ந்து வாங்கி
உரங்கெட் டுறுப்பழுகிப் புல்லுண்ணா பொன்றும்.

(இ-ள்.) சிறிதாகிய நீரையுடைய யாற்றில் இடுமணலுள்ளே சகடம் அழுந்துதலாலே, அதிற் பெய்த பண்டத்தைப் பெரும் பாரத்தைச் சுமந்தஆடவர் அதனைக் கைவிடாது தாங்குமாறு போலத் தாமும் தாங்கித் தமக்குப் போகலா நிலத்தைச்சேர்ந்து மூக்கை நிலத்தே ஊன்றி அடிமுழந்தாளிட்டு இழுத்துத் தம் வலியெல்லாம் கெட்டுப் பின்பு உறுப்புக்களழுகிப் புல்லுண்ணா வாய்ச்சாமென்றானென்க. (186)

2783. தாள் துரந்து; தாள்-முயற்சி. தாற்றுமுள்ளாற் குத்தி. உழப்பெருது: *சீவக.751*. உண்ணும்-தசையை உண்ணும். கடிவோர்-ஓட்டுவோர். பொன்றும்-இறக்கும்.

2784. ஆழ்ந்து-ஆழ்தலால். பெரும்பாரத்தைச்சுமந்த ஆடவரைப் போல். மருங்கு ஒற்றி-பக்கத்தைச் சேர்ந்து. புல்லை உண்ணாதனவாய். அடி, 2-4: "ஆரைச் சாகாட் டாழ்ச்சி போக்கும், உரனுடை நோன்பகட் டன்ன வெங்கோன்", "பண்டச் சாகாட் டாழ்ச்சி சொல்லிய, வரிமணன் ஞெமரக் கற்பக நடக்கும், பெருமிதப் பகட்டுக்குத்துறையு முண்டோ" (*புறநா.60, 90*); "மடுத்தவா யெல்லாம் பகடன்னான்" (*குறள், 624*); "குண்டுதுறை.....பகட்டினைப் போல" (*பெருங்.1.53: 53-4.*)

(மேற்.) அடி, 3: குறள், 624, பரிமேல்.

2785. போழ்மதிபோற் கூரிரும்பிற் பூநுதல்கள் போழ்ந்திடவும்
காழ்நுதியிற் குத்துண்டுங் கார்மழைபோ னின்றதிர்ந்தும்
வீழ்பிடிகள் சிந்தித்தும் வெந்நோய்தம் முள்சுடவெந்
தாழத்த கந்திளக யானை யலம்வருமே.

(இ-ள்.) யானைகள், மதியை வகிர்ந்ததுபோலும் தோட்டி யாலே மத்தகத் தைப் பிளக்கப்பட்டும் பரிக்கோலாற் குத்துண்டும் அவைபொறாமல் அதிர்ந்தும் காமநோய் சுட வெந்து பிடிகளை நினைத்தும் ஆழ நாட்டினகந்து இளகச்சுழலு மென்றானென்க. *(187)*

2786. எரிவளைப்ப வெம்புகையுண் டின்னுயிர்விட் டேகும்
அரிவளைப்பக் குஞ்சரமு மாலிபோ னீராம்
வரிவளைக்கும் வெண்மயிர்க்கு முத்திற்கு மாந்தர்
திருவளைத்த மார்ப செகுத்திடுவர் தேங்கார்.

(இ-ள்.) திருவைத்தடுத்த மார்பனே! சில விலங்குகள், நெருப்பு வளைப்பப் புகையையுண்கையினோலே உயிர்விட்டுப்போம்; குஞ்சரங்களும் சிங்கம் வளைப்ப உயிர்விட்டுப்போம்; அவையேயு மன்றி மாந்தர் நீரிலே பிறக்குஞ் சங்கை வரிவளைக்கும், இப்பியை ஆலிபோலுமுத்திற்கும், கவரிமாவை மயிர்க்குந் தேங்காராய்க் கொல்வர்காணென்றானென்க. *(188)*

2787. வேள்விவாய்க் கண்படுத்தும் வெவ்வினைசெ யாடவர்கை
வாளின்வாய்க் கண்படுத்தும் வாரணத்தி னீருரிபோற்
கோளிமிழ்ப்பு நீள்வலைவாய்க் கண்படுத்து மின்னணமே
நாளுலப்பித் திட்டார் நமரலா தாரெல்லாம்.

(இ-ள்.) உணர்வின்மாக்கள் தமக்கு நன்மையைத் தருமென்று போர்த்த யானையின் பசுந்தோல் தம்முயிர்க்குக் கேடாயினாற்போல,

---

2785. போழ்மதி-பிறை. கூரிரும்பு-அங்குசம்; ''அரைமதி யிரும்பொடு'' *(பெருங்.1.32:96.)* பூநுதல்-தெறுழம் பூவைப்போன்ற புள்ளிகளையுடைய நெற்றி; *புறநா. 119:2.* காழ்நுதி-குத்துக்கோலின் நுனி. கார் மழை-கரிய மேகம். வீழ்பிடிகள்- தன்னை விரும்பிய பெண் யானைகள். வெந்நோய்-கொடிய காமநோய். கந்து இளக- கட்டுத்தறி முறியும்படி. அலம்வரும்-மனம் சுழலும்.

2786. புகையை உண்டு. அரி-சிங்கம். அடி, 2: "நீராலிக் கட்டிநனி நிரந்தெழுந்து" *(சூளா. சுயம். 204.)* ஆலிபோல் முத்து எனக் கூட்டுக. நீர் ஆம்-நீரில் விளையும். தேங்கார்-வருந்தாராய்.

2787. கண்படுத்தும்-கொன்றும். வாரணத்தின் ஈருரி-யானையினது உரிக்கப்பட்ட தோல்; இது வலைக்கு உவமை. இமிழ்ப்பு-கட்டுதல்.

கொடியமாக்கள் நமக்கு நன்மையைத் தருமென்று விலங்குகளை விருந்திடுதற்கு வாளின்வாயாற் கொன்றும் வேள்வியிடத்தே கொன்றும் வலையிடத்தே கொன்றும் இப்படியே தமது வாழ் நாளைத் தேய்ப்பித்து விட்டார், நம்முடைய[1] தமரல்லாதாரெல்லாரு மென்றானென்க.

யானையின் பசுந்தோல் பிறருடம்பிற்பட்டாற் கொல்லு மென்றுணர்க. "கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுகுவான் வாழ் நாண்மேற், செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று" *(குறள், 326)* என்றார் பிறரும். இனி, அவற்றின் வாழ்நாளுமென்க. இனி, வாரணத்துரி போலேதப்பாமற் கொல்லும் வலையென்றுமாம். இமிழ்ப்பு-கட்டு. கோள்வலை. (189)

2788. கொல்வாருங் கூட்டுட் செறிப்பாரு மாடவர்கள்
அல்லாரு நாய்வேட்ட மாடாத மாத்திரையே
அல்லாத பைங்கிளியும் பூவையு மாதியா
எல்லாங் கிளைபிரித்திட் டேமுறுநோய் செய்பவே.

ஆடவர்களல்லாராயிருப்பார்-மகளிர். முற்கூறிய ஆடவரே யன்றி மகளிருமெனஉம்மைஎச்சவும்மை. அல்லாத-நம்சமயமல்லாத.

(இ-ள்.) அல்லாத மகளிரும், கருனைபுல்லுதற்குக்கொல்வாருங் கிளியும் பூவையுமுதலாக ஒழிந்தவுயிர்களையெல்லாம் தத்தங் கிளையைப் பிரித்துக் கூட்டுள் அடைப்பாருமாய் அவற்றிற்கு வருத்தமுறு நோயைச் செய்வார்; ஆதலால், அவரும் புறம்போந்து நாய்வேட்டமாடாத மாத்திரையாயிருப்பர்காணென்றானென்க.

என்றதனால், உள்ளிருந்தும்பாவமே செய்வரென்றான். (190)

2789. மல்லன் மலையனைய மாதவரை வைதுரைக்கும்
பல்லவரே யன்றிப் பகுத்துணாப் பாவிகளும்
அல்குல் விலைபகரு மாய்தொடிய ராதியார்
வில்பொருதோண் மன்னா விலங்காய்ப் பிறப்பவே.

இன்னணமே-இவ்விதமே. நாள் உலப்பித்திட்டார்-தம் வாழ்நாளைக் கெடச்செய்தார்.

(உரை.) [1](பி-ம்.) 'சமயமல்லார்.'

2788. கூட்டுள்செறித்தல்சிவல், குறும்பூழ் முதலிய பறவைகளை. பூவை-நாகணவாய்ப்புள். ஏமுறும் நோய்-வருத்தம் அடைதற்குக் காரணமானதுன்பத்தை.

2789. மல்லல்-வளத்தையுடைய. மலையனைய மாதவர்: "குன்றன்னார்" *(குறள்,898)*; "ஆன்றோர் போலத், துளக்க மில்லாத்

(இ-ள்.) வில்பொருத தோளையுடைய அரசனே! மலை போலசையாத மாதவத்தோரைப் பழித்துரைக்கும் பலரும், பகுத்துண்ணாதாரும், பரத்தையர் முதலாயினாரெல்லாரும் விலங் காய்ப் பிறப்பர்காணென்றானென்க. (191)

12. மக்கட்கதித்துன்பம்

2790. தம்மை நிழனோக்கித் தாங்கார் மகிழ்தூங்கிச்
செம்மை மலர்மார்ப மட்டித் திளையார்தோள்
கொம்மைக் குழகாடுங் கோல வரைமார்பர்
வெம்மை மிகுதுன்பம் வேந்தே சிலகேளாய்.

வரைமார்பர்: இகழ்ச்சி.

(இ-ள்.) வேந்தே! தம்மார்பிலே பூசப்படுவனவற்றைப் பூசிப் தம்மைக்கண்ணாடியிலே பார்த்துத் தம்மழகைத் தாங்கமாட்டாராய் மகிழ்ச்சி செறிந்து பெரிய இளமைச்செவ்வியாலே இளையார் தோளைக் கூடும் வரைமார்பரது துன்பத்திலே சிலவற்றைக் கேட்பாயாகவென்றானென்க. (192)

2791. ஈருட் டடிமூடி யீண்டு மலப்பண்டப்
போர்வை புழுமொய்ப்பப் பொல்லாக் குடர்சூடிச்
சார்தற் கரிதாகித் தானின் றறாவள்ளல்
நீர்வாய்ச் சுரம்போந்தார் தம்மை நினையாரோ.

தமக்கு அடைத்த காலங்கள்தோறும் உறுப்புக்கள் திரள்கின்ற மலமாகிய தம்முடம்பைப் போர்த்த போர்வையைப் புழுமொய்ப்ப. நீராற்றூய்மை செய்யாக்காற் சேர்தற்கரிதாகிப் பொல்லாதான சுரம்; நீர்தானின்றறாதசுரம்; அள்ளலை இடத்தேயுடைய சுரம்.

திருத்தகு நிலைமைய"(பெருங்.1.50:4-5); "மலையனைய நிலையுடைய மாதவர்கள்"(மேரு.சமவ.50.) பகுத்து உணா-சுற்றத்தார் விருந்தினரோடு பகுத்து உண்ணாத. தொடியர்-பரத்தையர்.

(மேற்.) அடி, 1: குறள்,898, பரிமேல்; நன். பொது. 56, மயிலை- சங்கர.; இ-வி. அணி. 22.

2790. நிழல் நோக்கி-கண்ணாடி நிழலை நோக்கி. மட்டித்து- சந்தனத்தைப் பூசி. இளையார்-மகளிருடைய. அடி, 3: "குழக ராயிள மடந்தையர்க்குருகுவோர்" (வி-பா. சூதுபோர். 66.)

(மேற்.) அடி, 3: நன். உயிரீற்றுப். 1, மயிலை.

2791. ஈருள்-ஈரல். தடி-மாமிசம். (பி-ம்.) 'மலபண்டம்.' அறா- நீங்காத அள்ளல்-சேறு. இச்செய்யுள்கருவிலிருத்தலையும் பிறத்தலையும் கூறியது.

(இ-ள்.) தாம் வயிற்றுள் இருக்கின்றகாலத்து அவ்விடத்தில் புழுத் தாயினுடைய ஈருளாகிய தடியை மூடித் தமது போர்வை யையும் மொய்யாநிற்கத் தாம் குடரைச், குடியிருந்து புறம்போதுங் காலத்து அருவழியைப் போந்த மக்கள் தம் தூய்மையை நினையார் களோ? நினையாமையினன்றே தம்மை வியக்கின்றாரென்றா னென்க.

ஓகாரம்: எதிர்மறை. இனி, மலபிண்டத்திற் பிறந்த புழு, தடியையும் மூடித்தம்மையும் மொய்ப்ப வென்பாரும் உளர். *(193)*

2792. அஞ்சொன் மடவார்த மார்வக் களிபொங்க
நெஞ்சத் தயிலேற்று நீள்வெங் கழுவூர்ந்தும்
குஞ்சிக் களியானைக் கோட்டா லுழப்பட்டும்
துஞ்சிற் றுலகந்தோ துன்பக் கடலுள்ளே.

குஞ்சி-மத்தகத்தின்மயிர்.

(இ-ள்.) உலகத்து மாக்கள், மகளிரிடத்து அவாவாற் பிறந்த மயக்கம் மிகுதலின், அவரைப் பெறுதற்கு நெஞ்சிலே வேலை யேற்றும், அவர்க்குப் பொருள் கொடுத்தற்குக் களவு கண்டு கழுவேறியும், அவரைக் களவு கண்டு யானைக்கிடப்பட்டும் துன்பக் கடலிலே அழுந்தினார்; அந்தோ! இத்துன்பத்தை நீ நோக்கா நின்றாயே யென்றானென்க. *(194)*

2793. பண்ணார் களிறேபோற் பாயோங் குயர்நாவாய்
கண்ணார் கடன்மண்டிக் காற்றிற் கவிழுங்கால்
மண்ணார் மணிப்பூணோய் மக்க ளுறுந்துன்பம்
நண்ணா நரகத்தி னான்கா மடியன்றே.

(இ-ள்.) பூணோய்! சமைத்த களிறுபோலப் பாய் விரித்த நாவாய் கடலிலே ஓடிக் காற்றாற் கவிழும்போது மக்கள் படுந்துன்பம், சென்று சேர்தற்கரிய நரகத் துன்பத்திலும் நான்மடங்கு காணென்றா னென்க.

அந்நரகம், [1]நிகோதம். *(195)*

2792. மடவார்தம் ஆர்வக் களி-மகளிர்மீதுள்ள ஆசையாகிய மயக்கு. உலகு: ஆகுபெயர்.

2793. அடி, 1: "களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற், கூம்புங் கலனுந் தோன்றும்" (*தொல். உவம. 37, மேற்.*) பண்ணார் களிறு-அலங்கரித்தல் பொருந்திய யானை. நாவாய்-கப்பல். கண்ணிற்கு ஆர்ந்த கடல்; இடம் நிறைந்த கடலெனினுமாம். அடி, 2-3: "வந்ததே, ஆழ்கலத் தன்னகலுழ்" (*நாலடி.12.*) மண் ஆர்-கழுவுதல் பொருந்திய; மணிக்கு அடை. நான்காமடி: *சீவக.2780*; மடி-மடங்கு.

(உரை.) [1]நிகோதம்-இரத்தினப்பிரபை முதலிய நரகம் ஏழினுக்கும்கீழுள்ளது.

2794. (1) செந்தீப் புகையுண்டுஞ் சேற்று ணிலைநின்றும்
அந்தோ வெனமாற்றா லாற்றப் புடையுண்டும்
தந்தீ கெனாமுன்கை வீக்கத் தளர்வுற்றும்
நொந்தார் குடிச்செல்வர் நோன்மை நுகம்பூண்டார்.

2795. (2) கண்சூன் றிடப்பட்டுங் கால்கை களைந்தாங்கே
அண்பல் லிறக்கையா லாற்றத் தகர்பெற்றும்
நுண்சாந் தரைப்பார்போ னோவ முழங்கையாற்
புண்செய் திடப்பட்டும் புன்க ணுழப்பவே.

இவை இரண்டும் ஒரு தொடர்.

(1) தந்தீகென்பது, வினைத்திரி சொல். நொந்தார்-பகைவர்.

(இ-ள்.) நின் பகைவர் நாட்டிற் குடியிருக்கும் மக்களாகிய செல்வர், நீ தேடிய பொருளை அரசனுக்குத் தருவாயாகவெனச் சொல்லி முன் கையை வீக்க அத்துன்பத்திற்குத் தளர்ந்து அதனைப் பொறுக்கின்ற நுகத்தை முன்னர்ப் பூண்டவர், பின்னர் அங்கே சேற்றிலே நிற்றலைச் செய்தும், மாற்றாற் புடையுண்டும், கையால் அண்பல்லிறத் தகர்பெற்றும், சாந்து அரைப்பார்போல முழங்கையாற் புண் செய்யப்பட்டும், கால் கை களைந்து கண் சூன்றிடப்பட்டும், புகையுண்டும் துன்பத்தே அழுந்துவர் காணென்றானென்க.

செல்வர் பூண்டாரென்க. தந்தீகென ஒருமையாற் கூறிற்று, அவரைத் தனித்தனியே தண்டித்தலின். *(196-7)*

2796. மாலைக் குடைமன்னர் வைய மகற்றுவான்
காலைக் கதிதுன்பங் காவல் பெருந்துன்பம்
சோலை மயிலன்னார் தோள்சேர் விலராயின்
வேலைக் கடலேபோற் றுன்பம் விளையுமே.

(இ-ள்.) மன்னர்க்கு வையத்தை அகற்றுதற்குப் போதற்குரிய காலையிலே போகின்ற போக்குத் துன்பம்; அதனை அகற்றிப் பிறர்

2794. மாற்றால்-வளாரால். தந்தீகெனா-தருகவென்று. *(பி-ம்.)* 'தந்தீயெனா.' வீக்க-கட்ட. நுகம் பூண்டார்-பாரத்தை மேற்கொண்டவர்; நுகம்-பாரம்; "எழுவர் பூண்ட வீகைச்செந்நுகம்,.......ஒருதான்றாங்கிய" *(சிறுபாண்.113-5.)*

2795. சூன்றிடப்பட்டும்-தோண்டப்பட்டும். *(பி-ம்.)* 'கால்கள் குறைத்தாங்கே.' அண்பல்-நாவிளிம்பு அணுகுதற்குக் காரணமான பல். புன்கண் உழப்ப-துன்பத்தை அனுபவிப்பர்.

2796. வையம் அகற்றுவான்-தாம் ஆளும் பூமியை அகலச்செய்யும் பொருட்டு; "நாடுகண் ணகற்றிய வுதியஞ் சேரல்" *(அகநா.65:5.)*

கொள்ளாமற் காத்தல் துன்பம்; அவையேயன்றி அவர்தாம் மகளிர் தோளைச் சேராராயின், அவர்க்குக் கரையையுடைய கடல்போல் துன்பம் பெருகுமென்றானென்க. (198)

2797. ஊன்சே ருடம்பென்னு மோங்கன் மரச்சோலை
தான்சேர் பிணியென்னுஞ் செந்தீக் கொடிதங்கிக்
கான்சேர் கவினென்னுங் காமர் மலர்வாடத்
தேன்சேர் மலர்மார்ப தீத்திட் டிறக்குமே.

(இ-ள்.) மார்பனே! உடம்பென்னுஞ் சோலையிலே சேர்ந்த பிணியென்னுந் தீயொழுங்கு அதனை விட்டுப் போகாமல் தங்கிக் கவினென்னும் கான்சேர் மலர் வாடும்படி அச்சோலையைச் சுட்டுத் தான் போமென்றானென்க. (199)

2798. கொட்டுப் பிடிபோலுங் கூனுங் குறளாமை
விட்டு நடப்பனபோற் சிந்தும் விளைந்துசீ
அட்டு முயவுநோ யல்லாப் பிறநோயும்
பட்டா ருறுதுன்பம் பன்னிச் சொலலாமோ.

(இ-ள்.) கொட்டுப் பிடிபோலுங் கூனரும், குறளரும், ஆமை கைவீசி நடக்குமாறு போலுஞ் சிந்தரும், சீ விளைந்து வடியும் வருந்து நோயையும் பிற நோயையும் உற்றவர்களும் படுந்துன்பம் நம்மால் ஆராய்ந்து கூற முடியாது காணென்றானென்க. (200)

(வேறு)

2799. வேட்டன பெறாமை துன்பம் விழைநரைப் பிரித றுன்பம்
மோட்டெழி லிளமை நீங்க மூப்புவந் தடைத றுன்பம்
ஏட்டெழுத் தறித லின்றி யெள்ளற்பா டுள்ளிட் டெல்லாம்
சூட்டணிந் திலங்கும் வேலோய் துன்பமே மாந்தர்க் கென்றான்.

கதி-பகைவர் நாட்டின்மீது செல்லும் செலவு. காவல்-கைப்பற்றிய நாட்டைக் காத்தல். சோலை மயிலன்னார்: *சீவக.283.* வேலைக் கடல்-கரையையுடைய கடல். காமத்திற்குக் கடல்: "கடலன்ன காமம்" *(குறள், 1137.)*

2797. ஓங்கல்-ஓங்குதல். கான்-மணம். காமர் மலர்-விருப்பம் மருவினமலர். தீத்திட்டு-சுட்டு. இறக்கும்-தான்நீங்கும்.

2798. கொட்டுப்பிடி-களைக்கொட்டின் பிடி. விட்டு-கைகளை வீசி. கூனும் குறளும்: *சீவக.764.* அட்டும்-சொரியும். உயவு-வருத்தம்; "உயாவே யுயங்கல்" *(தொல். உரி. 71.)* பன்னி-ஆராய்ந்து.

(இ-ள்.) மாலை யணிந்து இலங்கும் வேலோய்! மக்கட்கு வேட்ட பொருள்களைப் பெறாமை துன்பம்; விரும்பினாரைப் பிரிதல்துன்பம்; மூப்பு வந்து சேர்தல்துன்பம்; இவையேயன்றி ஏட்டி லெழுத்தை அறிதலின்றி இகழ்தல் முதலாக மற்றுள்ள இகழ்ச்சிக ளெல்லாம் துன்பமேயாயிருக்குங்காணென்றானென்க. (201)

13. தேவகதித்துன்பம்

2800. திருவிற்போற் குலாய தேந்தார்த் தேவர்தந் தன்மை செப்பிற்
கருவத்துச் சென்று தோன்றார் காணிலந் தோய்தல் செல்லார்
உருவமே லெழுத லாகா வொளியுமிழ்ந் திலங்கு மேனி
பருதியி னியன்ற தொக்கும் பன்மலர்க் கண்ணி வாடா.

(இ-ள்.) இனித் தேவருடைய குணத்தைக் கூறின், அவர் கருவிற் சென்று பிறவார்; கால் நிலந் தீண்டுதல் செல்லார்; அவருருவத்தைக் கூறின், எழுதலாகா; அவர் நிறம் பருதியின் இயன்ற தொக்கும்; அவர்க்குக் கண்ணிவாடா என்றானென்க. (202)

2801. அங்கையு மடியு நோக்கிற் றாமரை யலர்ந்த தொக்கும்
பங்கய மனைய செங்கண் பகுவொளிப் பவழஞ் செவ்வாய்
செங்கதிர் முறுவன் முத்தின் றெளிநகை திகழுஞ் செய்யாள்
வெங்கடை மழைக்க ணோக்கி வெய்துறத் திரண்ட வன்றே.

(இ-ள்.) அவர் தேவியர்க்குக் கையும், அடியும் தாமரை யலர்ந்த செவ்வியை யொக்கும்; கண் கமலத்தை யொக்கும்; வாய் செங்கதிராகிய பேரொளியையுடைய பவழத்தை யொக்கும்; திகழு முறுவல் முத்தினொளியை யொக்கும்; இவையேயன்றி அவர்க்குத் திருமகள் இவரழகைப் பெற்றிலேனென்று தானோக்கி வருந்தும் படி ஒழிந்த அவயவ அழகும் வந்து திரண்டன என்றானென்க. (203)

2799. விழைநரை-தம்மை விரும்பினவரை. மோடு-பெருமை. எழில் இளமை-எழுச்சியோடு கூடிய இளமை. அடி, 3: "சவைநடுவே, நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய, மாட்டா தவனன் மரம்" (மூதுரை, 13.) எள்ளற்பாடு-இகழப்படுதல். சூட்டு-இறைச்சி.

2800. திருவில்-இந்திரவில். செப்பின்-சொல்லப் புகுந்தால். கருவத்து-கருவில்; அத்து: சாரியை. எழுதலாகா: முற்று. மேனி ஒக்கும். பருதி-சூரியன்.

2801. கண் அனைய. பகுவொளி-பேரொளி. நகை-ஒளி. கண்ணால் நோக்கி. வெய்துற-துன்பம் அடைய. அன்று, ஏ: அசைகள்.

2802. தாணெடுங் குவளைக் கண்ணித் தளையவிழ் கோதை மாலை
வாண்முடி வைர வில்லும் வார்குழை சுடரு மார்பிற்
பூணிடை நிலவு மேனி மின்னொடு பொலிந்த தேவர்
ஊணுடை யமிர்தம் வேட்டா லுண்பது மனத்தி னாலே.

(இ-ள்.) குவளைக் கண்ணியினையும், [1]மார்பிற் கோதையினையும், நெற்றி மாலையினையும், வாண்முடியிலுண்டாகிய வைர வில்லினையும், சுடரும் குழையினையும், மார்பிற் பூணிடத்தில் நிலவினையும், மின்னொடு பொலிந்த நிறத்தினையுமுடைய அத்தேவர் உண்டற்றொழிலையுடைய அமிர்தத்தை உண்டற்கு விரும்பினால் மனத்தாலே உண்பது; கையினாலும் உண்ணார் காணென்றானென்க. (204)

2803. சிதரரி யொழுகி யோடிச் செவியுறப் போழ்ந்து நீண்ட
மதரரி மழைக்க ணம்பா வாங்குவிற் புருவ மாகத்
துதைமணிக் கலாப மின்னத் தொன்மலர்க் காம னம்பு
புதைமலர் மார்பத் தெய்ய பூவணை மயங்கி வீழ்வார்.

சிதரரி-சிதரின செவ்வரி. மதரரி-கதிர்த்த அழகு-ஓடிப் போழ்ந்து நீண்ட கண்.

(இ-ள்.) காமன் தொன் மலரம்பு முன்னரப் புதைந்த தேவருடைய மலர்ந்த மார்பிலே, தேவியர் புருவம் வாங்கு வில்லாகக் கண் அம்பாக எய்ய மயங்கிக் கலாபம் மின்ன அணையிலே வீழ்வார்காணென்றானென்க.

கலாபமின்னவென்றது, புணர்ச்சியை. (205)

2804. (1) பூதத்தை கொம்பு போன்று பொன்னிழை சுடரு மேனி
ஏத்தருங் கொடிய னாரை யிருநடு வாகப் புல்லிக்
காய்த்தியிட் டுள்ளம் வெம்பிக் கடைந்திடு கின்ற காமம்
நீத்துநீர்க் கடலை நீந்தும் புணையென விடுத்தல் செல்லார்.

2802. தளை அவிழ்-முறுக்கு அவிழ்கின்ற. வாள்முடி-ஒளியையுடைய கிரீடம். மின்னொடு பொலிந்த மேனியென்க. ஊண் உடைய- உண்ணப்படுதலையுடைய.

(உரை.) [1]மார்பிற் கோதை-மார்பின் மாலை; "கோதை மார்பிற் கோதை" (புறநா. 48.)

2803. போழ்ந்து-பிளந்து. புதைதல் அம்பின் தொழில். மலர் மார்பு- பரந்த மார்பு- பூவணை-பூவாலாகிய படுக்கையில்.

2804. பூ ததை-பூக்கள் செறிந்த. பொன்னிழைக்கு ஏற்ப வேங்கை மரத்தின் கொம்பைக் கொள்க; "மலர்ந்த வேங்கையின் வயங்கிழை

2805. (2) பொங்கல்வெம் முலைக ளென்னும்
போதொடு பொருது பூந்தார்
அங்கலந் தொடையன் மாலை
கிழிந்தழ கழிய வைகிக்
கொங்கலர் கோதை நல்லார்
குரைகட லமிர்த மாகத்
தங்கலர் பருகி யாரார்
தாழ்ந்துகண் ணிமைத்தல் செல்லார்.

இவை இரண்டும் ஒரு தொடர்.

(1) ஏத் தருங்கொடி-வேள் அம்பைச் செலுத்துதலைத் தருங் கொடி. இரு நடுவாக-இடைமுரிய. நீத்து-பெருக்கு.

(2) பொங்கல்-பெருமை. அழகிய கலத்தினையும் தொடையன் மாலையினையுமுடைய முலை. தங்கலர்-அமையார்.

(இ-ள்.) கொம்பை யொத்து இழை சுடரும் மேனியை யுடைய கொடி யன்னாரைப் புல்லி அவருடைய முலைகளென்னுந் தாமரை முகைகளோடே தமது தார்பொருது தோற்று அழகழிய வைகி அதனாலும் அமையாராய் அவரை அமிர்தமாகப் பருகி அதனாலும் ஆராராய் விருப்பமிகுதியாற் கண்ணிமையால் தாழ்ந்து உள்ளம் வெம்பிக் காய்த்தியிட்டுக் கடைந்திடுகின்ற காமக் கடலை நீந்துந் தெப்பம் இவர்களேயென்று கருதி அவர்களைக் கைவிடார் காணென்றானென்க. *(206-7)*

2806. (1) கருவியின் னிசைக ளார்ப்பக் கற்பக மரத்தி னீழற்
பொருகய லனைய கண்ணும் புருவமு மரவஞ் செய்ய
அரவமே கலைக ளம்பொற் கிண்கிணி சிலம்பொ டார்ப்பத்
திருவனா ராடல் கண்டுந் திருவொடு திளைத்து மானார்.

யணிந்து" *(பதிற்.40:22.)* கொடியனார்-மகளிர். காய்த்தியிட்டு-சுட்டு. கடைந்திடுகின்ற காமம்-மிகப் பண்ணுகின்ற காமம்; *சீவக.1308.* புணையென-தெப்பமென்று மகளிரைக் கருதி.

2805. போதொடு-மலரும்பருவத்து அரும்போடு. தாரும், கலமும், மாலையும் கிழிந்து. கொங்கு அலர்-மணம் பரவிய. நல்லாரை அமிர்த மாகக்கருதி. ஆரார்-தெவிட்டாராய்.

2806. பொரு கயல்-தம்மில் போர் செய்யும் கயல்மீன். *(பி-ம்.)* 'புருவமு முருவஞ் செய்ய.' இப்பாடத்திற்கு 'உரு' அச்சமாதலின், உருவமென்பதை அதன் திரிபாகக் கொள்க. அரவமேகலைகள்-ஒலியைச்செய்யும்மேகலைகள். ஆனார்-அமையாதவராய்.

2807. (2) பனிமுகின் முளைத்த நான்கு பசுங்கதிர்த் திங்க ளொப்பக்
குனிமருப் புழுது மேகங் குஞ்சரங் குனிந்து குத்த
இனிதினி னிலங்கு பொற்றோ டேற்றுமின் குழைகள் பொங்கத்
துனிவிலர் களிற்றோ டாடித்தொழுதகக் கழிப்பர் வேந்தே.

இவை இரண்டும் ஒரு தொடர்.

(1) அரவஞ் செய்ய-மனத்தைக் கலக்க.

(2) பனிமுகில்-பனிமாசு, வெண்மேகத்தே முளைத்த நான்கு பிறையையொப்ப வென்றார், வெள்ளை யானை நாற்கோட்ட தாதலின். ஏற்று-போரேற்று. தொழுதக-விரும்ப.

(இ-ள்.) வேந்தே! அங்ஙனம் நுகர்ந்தவர், கற்பக மரத்தின் நிழலிலே இருந்து நால்வகைக் கருவிகளுடனே இனிய இசைகளாரா நிற்கத் திருவனாருடைய மேகலை முதலியன ஆரா நிற்க அவர் கண்ணும் புருவமும் அரவஞ் செய்யாநிற்கக் கூத்தைக் கண்டும் செல்வத்துடனே ஒழிந்த விளையாட்டுக்களை விளையாடியும் அமையாராய்க் குஞ்சரம் மேகத்தோடே போர் தொடங்கிக் குனிந்து திங்களொப்ப வளைந்த மருப்பாலும் குத்தும்படி தமதுதோடும் குழையும் பொங்க அதனை மேற்கொண்டு துனிவிலராய் அக்களிற் றோடேவிளையாடிப்பொழுதுபோக்குவர்காணென்றானென்க. *(208-9)*

2808. கடிகைவா ளார மின்னக் கற்பகக் காவு கண்டும்
தொடிகவி னறாத மென்றோட் டேவியர் சூழ வாமன்
அடிகையிற் றொழுது பூத்தூ யஞ்சலி செய்து வீடே
முடிகவிப் பிறவி வேண்டே முனைவவென் றிரப்ப வன்றே.

2807. முகிலில் முளைத்த. திங்கள் ஐராவதத்தின் தந்தத்திற்கு உவமை. குனிதல்-வளைதல். மேகத்தைக் குத்த. ஏற்று-போரை ஏற்று. தோடும் குழைகளும் பொங்க. துனிவிலர்-வெறுப்பில்லாதவராய்.

2808. கடிகைவாளாரம் மின்ன: ''கடிகை யாரங் கழுத்தின் மின்ன'' *(பெருங்.1.38:123.)* கவினறாத-அழகு நீங்காத. வாமன் அடி கையிற்றொழுது; தேவர்கள் ஜின பூஜை செய்வதுண்டென்றும், தேவலோகத்தில் *8497023* ஜினாலயங்களுள்ளன வென்றும் கூறுவர்; இதனை, "பாரிடை யீரிரு நூற்றைம்பத் தெட்டுப்பத் தாம்பவணத், தோரெழு கோடியெண் ணொன்பா னிலக்க முயர்ந்தகற்பத், தோரியல் யோனிதொள் ளேழா யிரச்சின்ன மெண்ணவொண்ணாச், சீரிய வந்தரர் சோதிடத் தீசர்நற் சேதியமே" *(திருநூற்.92)* என்பதனால் உணர்க. அஞ்சலிசெய்து-கைகூப்பி வணங்கி. இப்பிறவியை வேண்டேம். இரப்ப-வேண்டுவர்.

கடிகை-தோள்வளை.

(இ-ள்.) அவர், போகம் நுகர்வதற்கு வேண்டுவன தருகின்ற கற்பகக் காவைக் கண்டுவைத்தும் இது நிலையாதென்று உட்கொண்டு தேவியர் சூழத் தோள்வளையும் ஆரமும் மின்னச் சென்று வாமனடியைத்தொழுது பூவைத் தூவி வணங்கி, முனைவனே! இப்பிறவியை விரும்பேம்; வீடே எமக்கு முடிவதாகவென்று இரப்பர்காணென்றானென்க. *(210)*

2809. மலங்குவித் தாவி வாட்டி வாய்நிறை யமிர்தம் பெய்த
இலங்குபொற் கலச மன்ன வெரிமணி முலைகள் பாயக்
கலந்தனர் சென்ற பின்னாட் கதிர்கழன் றிருந்த வெய்யோன்
புலம்புபோற் புலம்பித் தேவர் பொற்புகுத் திருப்ப வன்றே.

[1]பற்று, ஆர்வம், செற்றம் முதலிய மலங்களைத் திரட்டித் தமக்குள்ளஆயுளைஅவமேபோக்கி.

(இ-ள்.) தேவர், வாயளவும் நிறைய அமிர்தம் பெய்த கலசமன்ன முலைகள் பாயக் கலந்தனராய் ஆவியை வாட்டிச் சென்ற பின்னாளிலே கதிர்போன ஞாயிற்றின் புலம்புபோற் புலம்பிப் பொலிவைப் போக்கி இருப்பரென்றானென்க.

முலைகள் தேவரை மயங்கப்பண்ணி ஆவியை வாட்டிப் பாயவென்றுமாம். *(211)*

2810. எல்லைமூ வைந்து நாள்க ளுளவென விமைக்குங் கண்ணும்
நல்லெழின் மாலை வாடு நஞ்சுடை யமிர்துண் டாரிற்
பல்பகற் றுய்த்த வின்பம் பழுதெனக் கவல்ப கண்டாய்
பில்கித்தே னொழுகும் பைந்தாரப் பெருநில வேந்தர் வேந்தே.

(இ-ள்.) வேந்தே! அத்தேவர்கட்கு உயிர்போகப் பதினைந்து நாள்கள் உளவெனக் கண்ணும் இமைக்கும்; மாலை வாடும்; அவர் தாம் நஞ்சையுள்ளேயுடைய அமிர்தை உண்டாரைப்போலே

2809. வாய்நிறை அமிர்தம் பெய்த்....முலைகள்: "தீங்கரும் பும்மமிழ்துஞ் செழுந் தேனும் பொதிந்து.....கொங்கைகளே" *(சிற். 46.)* கழன்று-நீங்கி. வெய்யோன் புலம்பு-சூரியனுடைய தனிமை. பொற்பு-பொலிவு.

(உரை.) [1]பற்று.....மலங்கள்: *சீவக.3039.*

2810. இமைக்கும்: முற்று. நஞ்சையுடைய அமிர்து. உண்டாரின்-உண்டவரைப் போல. துய்த்த-அனுபவித்த. பழுது-குற்றமுடையது. கவல்ப-கவலையடைவர்.

அங்ஙனம் பலநாளும் நுகர்ந்த இன்பத்தைப் பயனின்றிக் காலம் போக்கினோமேயென்று பின்வருந்துவர்காணென்றானென்க. (212)

2811. தேவரே தாமு மாகித் தேவராற் றொழிக்கப் பட்டும்
ஏவல்செய் திறைஞ்சிக் கேட்டு மணிகமாப் பணிகள் செய்தும்
நோவது பெரிதுந் துன்ப நோயினுட் பிறத்த றுன்பம்
யாவதுந் துன்ப மன்னா யாக்கைகொண் டவர்கட் கென்றான்.

(இ-ள்.) மன்னா! தாமும் தேவரேயாயிருந்தும் வேறொரு தேவராற் கோபிக்கப்பட்டும், அவரை யிறைஞ்சி அவரேவல் கேட்டும், அவ்வேவலைச் செய்தும், அவர்கள் தம்முடைய அணிகலங்களிற் பெரிய பணிகளைச் செய்தும் நோவது மிக்க துன்பம்; அதனை விட்டு மண்ணிடை வந்து மக்களாயும் விலங் காயும் பிறத்தலுந் துன்பம்; ஆதலால், யாதோரியாக்கையை யெடுத்தவர்கட்கு அவ்வியாக்கைகளெல்லாம் துன்பத்தையே செய்யுங் காணென்றானென்க.

அணி திரிந்து அணிகமாயிற்று. பணிகள் செய்வார்-மயன் முதலியோர்; "நாவலொடு பெயரிய பொலம்புனை யவிரிழை" (முருகு. 18) என்றார் பிறரும். என்றானென்பதனை முன்னர்க் கூறியவற்றிற்கும் கூட்டுக. இனி, ஊர்திகளாகிப் பணிகள் செய்து மென்பாருமுளர்; வாகன தேவதைகளாகி யென்பதாம்; [1]அணிகம்-ஊர்தி. (213)

14. நற்காட்சி

(வேறு)

2812. கொங்கு விம்மு குளிர்பிண்டிக் குழவி ஞாயிற் றெழிலேய்ப்பச்
சிங்கஞ் சுமந்த மணியணைமேற் றேவ ரேத்திச் சிறப்பயர
எங்கு முலக மிருணீங்க விருந்த வெந்தை பெருமானார்
தங்கு செந்தா மரையடியென் றலைய வேயென் றலையவே.

2811. தொழிக்கப்பட்டும்-கோபிக்கப்பட்டும். மாப்பணிகள்-பெரிய ஆபரணங்கள். நோயினுள்-மக்கள் யாக்கை முதலியவற்றுள். யாவதும்-யாதும்; வகரம் விரித்தல்.

(உரை.) [1]"அந்தரம் விளங்க வெங்கு மணிகமூர்ந் தமர ரீண்டி" (சீவக.3115.)

2812. கொங்கு-வாசனை. குழவி ஞாயிற்று எழில்-பாலசூரியனது அழகு பெருமானாரது அடிகள்.

(இ-ள்.) பிண்டியின் கீழே அணைமேலே தேவர் சிறப்புச் செய்ய ஞாயிற் றெழிலேய்ப்ப உலகமெங்கும் இருணீங்க இருந்த எந்தையாகிய பெருமானாருடைய தாமரைமேற்றிங்கின அடி என்றலையிடத்தவே, என்றலையிடத்தவே என்றானென்க.

இது [1]விரைவு. இருள்-பிற தெய்வங்களைத் தெய்வமென்று கருதுதல். *(214)*

2813. இலங்கு செம்பொ னெயின்மூன்று
மெரிபொன் முத்தக் குடைமூன்றும்
வலங்கொண் டலர்தூஉ யடியேத்தும்
வைய மூன்றும் படைமூன்றும்
கலங்கா துயர்ந்த வதிசயங்கண்
மூன்றுங் காமர் நூன்மூன்றும்
நலங்கொ டேம்பாற் குணக்கடலு
முடையார் நம்மை யுடையாரே.

எயின் மூன்றாவன: உதயதரம், பிரீதிதரம், கல்யாணதரம். குடை மூன்றாவன: சந்திராதித்தியம், நித்திய வினோதம், சகல பாசனம். உலக மூன்றாவன: நாகலோகம், பூலோகம், சுவர்க்க லோகம். படை மூன்றாவன: இரத்தினத்திரயம்; அவை: நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம். அதிசயங்கள் மூன்றாவன: சகசாதிசயம், கர்மக்ஷயாதிசயம், தெய்விகாதிசயம். நூன்மூன்றாவன: அங்காகமம், பூர்வாகமம், பகுசுருதியாகமம். குணக்கடல்-அநந்த ஞானாதி குணங்கள்.

(இ-ள்.) இவற்றையுடையார்காண், நம்மை அடிமையாக உடையாரென்றானென்க. *(215)*

2814. மன்ற னாறு மணிமுடிமேன் மலிந்த சூளா மணிபோலும்
வென்றோர் பெருமா னறவாழி வேந்தன் விரிபூந் தாமரைமேற்
சென்ற திருவா ரடியேத்தித் தெளியும் பொருள்க ளோரைந்தும்
அன்றி யாறு மொன்பானு மாகு மென்பட ரறவோரே.

(உரை.) [1]"விரைசொல்லடுக்கே மூன்றுவரம்பாகும்" (தொல். எச்ச. 28) என்பது இங்கே கருதற்பாலது.

2813. எயில்-மதில். எரி பொன்-விளங்கும் பொன். அலர் தூஉய்-மலரைத்தூவி.

2814. சூளாமணி-முடி மணி. அறவாழி-தரும சக்கரம். திரு-கண்டார்விரும்புந்தன்மை.

வென்றோர்-இருடிகள். [1]ஐந்தாவன: சீவம், புற்கலம், தருமம், அதருமம், ஆகாசம். அன்றி-இவ்வைந்துமேயன்றி; இவற்றோடு காலமுஞ் சேர ஆறுமாகும். ஒன்பதாவன: சீவம், அசீவம், புண்ணியம், பாவம், ஆஸ்ரவம், சம்வரை, நிர்ச்சரை, பந்தம், மோக்ஷம் என இவை.

(இ-ள்.) அறவோர் சூளாமணிபோலும் பெருமான், வேந்தன், அவனுடைய அடியையேத்தித் தெளியும் பொருள்கள் ஐந்தும், ஆறும், ஒன்பது மென்பரென்றானென்க. *(216)*

2815. பெரிய வின்பத் திந்திரனும் பெட்ட செய்கைச் சிறுகுரங்கும்
உரிய செய்கை வினைப்பயத்தை யுண்ணு மெனவே யுணர்ந்தவனை
அரிய ரென்ன மகிழாது மெளிய ரென்ன விகழாதும்
இருசார் வினையுந் தெளிந்தாரே யிறைவ னூலுந் தெளிந்தாரே.

பெட்ட-விரும்பின.

(இ-ள்.) தம் செயலால் தமக்குரியவாகிய இருவினையின் பயனை இந்திரனும் குரங்கும் நுகருமென்றே உணர்ந்து பிறர் இந்நிலை எய்துதற்கரியரென்று வியந்து இந்திரனை மகிழாதேயும், பிறர் இந்நிலை எய்துதற்கெளியரென்று வெறுத்துக் குரங்கை இகழாதேயும் நல்வினை தீவினையின் தன்மை இத்தன்மைத்தென்று தெளிந்தவர்களேகாண் இறைவனுடைய நாற்பத்திரண்டு பரமாகமத்தையும் தெளிந்தாரென்றானென்க.

[1]அவை பன்னிரண்டும் பதினான்கும் பதினாறும் ஆக நாற்பத்திரண்டு. *(217)*

2816. உறுவர்ப் பேண லுவர்ப்பின்மை யுலையா வின்பந் தலைநிற்றல்
அறிவர் சிறப்பிற் கெதிர்விரும்ப லழிந்தோர் நிறுத்த லறம்பகர்தல்
சிறியா ரினத்துச் சேர்வின்மை சினங்கை விடுதல் செருக்கவித்தல்
இறைவ னறத்து ளார்க்கெல்லா மினிய ராத லிதுதெளிவே.

(உரை.) [1]ஐந்தினைப் பஞ்சாஸ்திகாயமென்றும், ஆறினை ஷட்திரவிய மென்றும், ஒன்பதினை நவபதார்த்தமென்றும் கூறுவர் வடநூலார்.

2815. பெட்ட-தான்விரும்பிய. புண்ணிய மிகுதிக்கு இந்திரனையும் பாவ மிகுதிக்குக் குரங்கினையும் எடுத்துக் காட்டினர். உண்ணும்-அனுபவிக்கும். இருசார்வினை-நல்வினை, தீவினைகள்.

(உரை.) [1]அங்காகமம், 12; பூர்வாகமம், 14; பகுசுருதியாகமம், 16; "ஆறிரண் டங்கமு மாய்ந்தீரேழ் பூர்வமும், கூறிரண்டெண் கேள்விகளிற் குன்றாமற்-றேறி, வரந்தருநல் லோத்துரைக்கும் வாய்மையார் பாதம், நிரந்தர நான்வந்திப் பனின்று" *(சீவசம்போதனை)* என்பதனால் அறிக.

(இ-ள்.) மிக்கோரை விரும்புதல், வெறுப்பில்லாமை, வீடெய்துங் கருத்துத் தம்மிடத்தே நிற்றல், அறிவர்க்குச் செய்யும் பூசைக்கு எதிர் விரும்புதல், அழிந்தோரைப் பழைய நிலையிலே நிறுத்துதல், அறத்தைக்கூறுதல், அறிவின் மாக்களைக் கூடாதிருத்தல், சினத்தைப் போக்குதல், செருக்கைக் கெடுத்தல், இச்சமயத்தார்க்கெல்லாம் இனியராதல் ஆகிய இத்தன்மைகாண் பரமாகமப் பொருளைத் தெளிந்த தெளிவாவதென்றானென்க. *(218)*

2817. செறியச் சொன்ன பொருடெளிந்தார் சேரார் விலங்கிற் பெண்ணாகார்
குறுகார் நரக மோரேழுங் கீழ்முத் தேவர் குழாந் தீண்டார்
அறியா துரைத்தே னதுநிற்க வாறே நரக மாகாத
பொறியார் போக பூமியுள் விலங்கு மாவ ரொருசாரார்.

(இ-ள்.) யான் சொன்ன பொருளைச் செறியத் தெளிந்தார், விலங்கிற் சேரார்; பெண்ணாகப் பிறவார்; ஏழு நரகத்தையும் அணுகார்; கீழான மூன்று தேவர்திரள்களைத் தீண்டார்; இவற்றுள் நரகமேழென்று அறியாமற் கூறினேன்; அது நின்மனத்தே ஏழென்று துணியாமை நிற்பதாக; ஆகாத நரகம் ஆறே; அதற்குக் காரணம் யாதெனின் ஒரு சாரார் நல்வினை நிறைந்த போக பூமியில் விலங்காய்ப் பிறப்பதும் செய்வர்காணென்றானென்க.

நரகமேழாவன: இரத்தினப்பிரபை, சருக்கராப்பிரபை, வாலுகாப்பிரபை, பங்கப்பிரபை, தூமப்பிரபை, தமப்பிரபை, தமத்தமப்பிரபை எனவிவை. கீழ் முத்தேவராவார்: பவணர், வியந்தார், [1]ஜ்யோதிஷ்கர். ஆகாத நரகமாறேயென்றது முன்பே நரகாயுஷ்யம் கட்டினபின்பு [2]தரிசனங்கொண்டவர், முதல் நரகத்திலே

2816. உறுவர்ப் பேணல்-முனிவரை உபசரித்தல். உவர்ப்பு-வெறுப்பு. சிறப்பு-பூசை. பகர்தல்-கூறுதல். அவித்தல்-அடக்குதல்.

(மேற்.) அடி, *1:* நன். உரி. 11, மயிலை.

2817. செறியத் தெளிந்தார் விலங்கிற் சேரார். குழாம்-கூட்டம். பொறி-நல்வினை.

இக்கவியின் விசேடவுரையிலுள்ள வரலாறு *இரத்தின கரண்டக* மென்னும் வடநூலிற் சொல்லப்பட்டுள்ளதென்பர்.

(உரை.) [1]ஜ்யோதிஷ்கர்: சந்திராதித்திய கிரக நக்ஷத்திர தாரகைகள்; "சந்திரருஞ் சூரியருந் தாரகையு நாண்மீனும், வெந்திறல கோட்களுமா மெனவிளங்கி விசும்பாறா, மந்தரத்தை வலஞ்சூழ்ந்து வருபவரு நிற்பவரும், சுந்தரஞ்சேர் மணிமுடியாய் சுடர்பவருஞ் சோதிடரே" *(சூளா. துறவு. 206.)* [2]தரிசனம்-நற்காட்சி.

முதற்புரையிலே நரகராயும், விலங்காயுஷ்யம் கட்டின பின்பு தரிசனங் கொண்டவர் போகபூமியிலே விலங்காயும் பிறப்பரென்ற தென்க. *(219)*

15. சீலம்

(வேறு)

2818. ஏத்தருந் திருமணி யிலங்கு நீர்மைய
கோத்தன போற்குண நூற்றுக் கோடியும்
காத்தன காவல பதினெண் ணாயிரம்
பாத்தன பண்ணவர் சீல மென்பவே.

(இ-ள்.) காவலனே! இலங்கு நீர்மையவாகிய திருமணியைக் கோத்தன போலும் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரமாகப் பகுக்கப் பட்டனவாகிய குணவிரதங்களும், நூற்றுக்கோடி மகாவிரதங் களும், பதினெண்ணாயிரஞ் சீலாசாரமும் பண்ணவர் காக்கப் பட்டன காணென்றானென்க. *(220)*

2819. மொய்யமர் ஞாட்பினுண் முரண்கொண் மன்னவர்
மெய்புகு பொன்னணி கவச மொப்பன
மையலைம் பொறிமதம் வாட்டி வைகலும்
செய்வினை நுணுக்குவ சீல மென்பவே.

(இ-ள்.) அவற்றுட் சீலமென்று கூறப்படுவன, வலிமேவின போரிலே மன்னவர் மெய் சென்று மறையும் கவசத்தை யொப்பனவாய் நாடோறும் உண்ணின்று மயக்கத்தைச் செய்யும் ஐம்பொறியின் செருக்கையும் வாட்டிப் புறத்துச்செய்யும் தீவினை யையும் குறைப்பனகாணென்றானென்க. *(221)*

(வேறு)

2820. மணித்துண ரனையதங் குஞ்சி வண்கையாற்
பணித்தனர் பறித்தலிற் பரவை மாநிலம்
துணித்தொரு துணிசுமந் தனைய திண்பொறை
அணித்தகு முடியினா யாதி யாகவே.

2818. ஏத்தரும்-புகழ்தற்கு அரிய. குணம்-குணவிரதம். பாத்தன-பகுக்கப்பட்டன. இதிற் கூறப்பட்டவை துறவிகளுக்குரிய நித்தியா சாரங்களாம்.

2819. பொய் அமர்-வன்மை பொருந்திய. பொன் அணி-இரும் பினாற் செய்து அணியப்பட்ட. மையல் ஐம்பொறி-மயக்கத்தைச் செய்யும் ஐந்து இந்திரியங்கள். நுணுக்குவ-குறைப்பன.

மணி அனையதுணர்-நீலமணியனைய பற்றம்.

(இ-ள்.) முடியினாய்! குஞ்சியைத் தங்கையாற் பறிக்கை யினாலே, இத்திண்ணிய பொறையுடைமை, நிலத்தை இருகூறாக்கி அதில் ஒரு கூற்றைச் சுமந்து பொறுத்த தன்மையவென்று கருதி அச்சீலங்களுள் இதனை ஆதியாகக் கொண்டு பணித்தாரென்றா னென்க.

ஒருதுணியோடு உவமித்தலின், ஏனைய ஒரு கூறும் இஃது ஒரு கூறுமாகக் கூறினான், அருமையானென்றுணர்க. இது துறவின் பகுதியென்றுணர்க. (222)

(வேறு)

2821. பெரியவாட் டடங்கட் செவ்வாய்ப்
பிறர்மனை பிழைக்கு மாந்தர்
மரீஇயவாய்ப் புறஞ்சொற் கூர்முண்
மத்திகைப் புடையு மன்றி
ஒருவர்வா யுமிழப் பட்ட
தம்பல மொருவர் வாய்க்கொண்
டரியவை செய்ய வையத்
தாண்பிறந் தார்க என்றே.

(இ-ள்.) கண்ணினையும் செய்ய வாயினையுமுடைய பிறர் மனையானை அவாவி அவளிடத்தே மருவி ஒழுக்கத்தைத் தப்பும் மாந்தர், இம்மையிற் புறஞ்சொல்லாகிய கூர்முண் மத்திகைப் புடைபெறுதலுமன்றி அவனை முன்னர் நுகர்ந்தாரொருவர் அவள் வாய்க்கண்ணே உமிழப்பட்ட தம்பலத்தைப் பின்னர் நுகர்வா ரொருவர் தம் வாய்க்கண்ணே வாங்கிக்கொண்டு தின்று இங்ஙனம் அரியனவற்றையும் செய்வார்கள்; இத்தன்மையார் வையத்தில் ஆண்மக்களாய்ப் பிறந்தவர்களன்று காணென்றானென்க.

2820. மணி-நீலமணி. தம் குஞ்சியைத் தம் கையாற் பறித்தல், 'உலோச்சு' என்னும் பெயரினதென்பர்; இந்தக் கிரியை, 3031-ஆம் பாடலிலும் வந்துள்ளது; "தடுக்குடுத்துத் தலையைப் பறிப்பாரோடு" *(தே. திருஞா. திருப்பிரமபுரம், 'விடையதேறி' 10)*; "பறித்த புன்றலைக் குண்டிகைச் சமணர்" (மேற்படி. மேற்படி. 'அன்ன மென்னடை' 10.) பரவை-கடல். துணித்து-இரண்டு கூறாக்கி. ஆக என்பதன்பின் பணித்தனரென்னும் சொல்லை இயைத்து முடிக்க.

2821. கண்ணையும் வாயையுமுடைய மனை. மனையை அவாய் மரீஇ; மரீஇ-மருவி. பிழைக்கும்-குற்றம் செய்யும். அரியவை; இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

இக்கவி, இல்லறஞ் செய்வார்க்குரிய விரதங்களுள், இது [1]காத்தலரிதென்று கூறிற்று. (223)

16. தனம்

2822. ஒழுக்கமே யன்றித் தங்க ளுள்ளுணர் வழிக்கு மட்டும்
புழுப்பயி றேனு மன்றிப் பிறவற்றின் புண்ணு மாந்தி
விழுப்பய னிழக்கு மாந்தர் வெறுவிலங் கென்று மிக்கார்
பழித்தன வொழித்தல் சீலம் பார்மிசை யவர்கட் கென்றான்.

(இ-ள்.) உலகில் அறம் செய்வார்க்குச் சீலமாவன: ஒழுக்கத்தைக் கெடுத்தலேயன்றி உணர்வையுங் கெடுக்கும் கள்ளையும், புழுப் பயின்ற தேனையும், பிறவற்றின் புண்ணாகிய தசைகளையும் மாந்தி வீடுபேற்றினை இழக்கு மாந்தர் உணர்வில்லா விலங்குபோல்வ ரென்று உயர்ந்தோர் பழித்தவற்றை நுகர்தலைத் தவிர்தல் காணென்றா னென்க. (224)

2823. நன்னிலத் திட்ட வித்தி னயம்வர விளைந்து செல்வம்
பின்னிலம் பெருக வீனும் பெறலருங் கொடையும் பேசிற்
புன்னிலத் திட்ட வித்திற் புற்கென விளைந்து போகம்
மின்னெனத் துறக்குந் தானத் தியற்கையும் விரித்து மன்றே.

(இ-ள்.) நன்னிலத்திலே விதைத்த விதைபோலே விருப்பம்வர விளைந்து செல்வத்தைப் பின்பு உலகிலே பெருக ஈனும் பெறுதற் கரிய தலையான தானத்தியற்கையையும், சொல்லுமளவிற் பொல்லா நிலத்தே விதைத்த விதைபோலே பொல்லாதாக விளைந்து போகமானது நிலை நில்லாது மின்போலத் தோன்றி மாயும் இடையான தானத்தினதியற்கையையும் இனி விரித்துக் கூறுது மென்றா னென்க. (225)

(உரை.) [1]இது பற்றியே திருவள்ளுவரும் இதனை, "பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை" (குறள், 148) என்றார்.

2822. உணர்வு அழிக்கும்-அறிவைக் கெடுக்கும். மட்டு-கள். விழுப்பயன்-மக் கட் பிறப்பால் அடைய வேண்டிய சிறந்த பயன். மிக்கார்-உயர்ந்தோர். பழித்தனவற்றை ஒழித்தல்.

2823. வித்தின்-விதையைப்போல. நயம்-விருப்பம். நிலம்-பூமியில். கொடை-தானம். புற்கென-புல்லென; 'புல்லென்ற நாப்புலவர் போன்று" (பு-வெ.267); 'புற்கென்ற செந்நாப் புலவரை யொத்து' (மேற்படி உரை.) மின் நிலையாமைக்கு உவமை. விரித்தும்-விரித்துச் சொல்லுவோம். மு: "கேத்திர நன்ற தாயிற் கேடின்றி யிட்ட வித்து.... அதனையன்றே" (நரிவிருத்தம், 16.)

2824. *(1)* ஐவகைப் பொறியும் வாட்டி
யாமையி னடங்கி யைந்தின்
மெய்வகை தெரியுஞ் சிந்தை
விளக்குநின் றெரிய விட்டுப்
பொய்கொலை களவு காம
மவாவிருள் புகாது போற்றிச்
செய்தவ நுனித்த சீலக்
கனைகதிர்த் திங்க ளொப்பார்.

2825. *(2)* வாய்ச்சிவா யுறுத்தி மாந்தர்
மயிர்தொறுஞ் செத்தி னாலும்
பூச்சுறு சாந்த மேந்திப்
புகழ்ந்தடி பணிந்த போதும்
தூக்கியிவ் விரண்டு நோக்கித்
தொல்வினை யென்று தேறி
நாச்செறு பராவு கொள்ளார்
நமர்பிற ரென்று முள்ளார்.

2826. *(3)* பாற்கதிர்த் திங்கட் கொட்பிற்
பருமித்த களிறு போல
நூற்கதி கொண்டு கண்ணா
னுகத்தள வெல்லை நோக்கி
மேற்கதிக் கேணி யாய
விழுத்தவர் மனையில் வந்தாற்
காற்கொசி கொம்பு போலக்
கைதொழு திறைஞ்சி மாதோ.

2824. யாமையின் அடங்கி: "ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றின்" (*குறள்,126.*) சீலமாகிய மிக்ககதிர்களையுடைய.

2825. வாய்ச்சி-மரத்தைச் செதுக்குதற்குரிய கருவி. செத்துதல்-வெட்டுதல். பூச்சுறு- பூசுதல் பொருந்திய. தூக்கி-சீர்தூக்கி. நாச்செறு-நாவாற் செறுதல். பராவு-புகழ்தல். *மு. சீவக.1167, 2640*; 'நடுவு நிலைமை .... சமநிலை; அஃதாவது நெஞ்சாந் தெறியினுஞ் செத்தினும் போழினும், நெஞ்சோர்ந் தோடா நிலைமை; அது காமம் வெகுளி நீங்கினார் கண்ணே நிகழ்வது' (*தொல். மெய்ப். 12, பேர்.*); "தத்தமக்குக் கொண்ட குறியோ தவமல்ல... பகலாணி போன்று" (*பழ. 95*).

2826. திங்கட்கொட்பின்-சந்திரனது சுழற்சிபோல. பருமித்த-அலங்கரிக்கப்பட்ட. கதி-வழி. ஏணி-செலுத்துபவராகிய. விழுத்தவர்-சிறந்த துறவிகள். அடி, *1-3:* "மண்ணிற்கண் ணுகத்தளவு நோக்கி....

2827. (4) தொடிக்கையாற் றொழுது வாழ்த்தித்
தூமணி நிலத்து ளேற்றிப்
பொடிப்புனை துகிலி னீக்கிப்
புகழ்ந்தடி கழீஇய பின்றை
அடுத்தசாந் தகிலி னாவி
யாய்மல ரருச்சித் தானார்
கொடுப்பர்நா லமிர்த மூன்றிற்
குணம்புரிந் தடங்கி னார்க்கே.

இவை நான்கும் ஒரு தொடர்.

(1) மனவெழுச்சியடங்கி ஆமைபோல் ஐம்பொறியையும் கெடுத்துப் பொய் கொலை களவு காமம் அவாவாகிய இருள்சென்று புகாமற் சீவபுற்கலம் முதலிய ஐந்தின் மெய்வகையினை ஆராயும் சிந்தையாகிய விளக்கை அவியாமல் எரியவிட்டுப் போற்றிச் செய்கிற தவத்தைக் கூர்க்க நிகழ்த்தின சீலமாகிய கதிரினை யுடைய திங்களையொப்பார்.

(2) மாந்தர் வாய்ச்சியினது வாயைச் சேர்த்தி ஒரு மயிர்க்கு ஒரு செத்தாகச் செத்தினாலும் பணிந்தபொழுதும் இவ்விரண்டினையும் சீர்தூக்கி பார்த்துப் பழவினையென்று தெளிந்து, செத்தின காலத்தும் பணிந்த காலத்தும் பிறரென்றும் நமரென்றும் கொள்ளாராய் வைதலையும் வாழ்த்துதல் செய்தலையுமுள்ளார்; இது நிரனிறை.

(3) [1]திங்கள் எல்லா மீன்களையும் அளித்தற்குச் சுழலும் சுழற்சிபோல எல்லாரையும் அளித்தற்குப் பல தாரணிந்த களிறு

புக்கான்" *(மேரு. வச்சிராயுதன். 38.)* காற்கு ஒசி-காற்றால் வளைந்த; காற்கு: வேற்றுமை மயக்கம்.

துறவிகள் பிக்ஷுக்குச் செல்லுதல், "வில்லின தெல்லை கண்ணா னோக்கி மெல் லடிகள் பாவி, நல்லருள் புரிந்து யிர்க்க ணகைமுத லாய நாணி, இல்லவ ரெதிர்கொண் டீயி னெதிர்கொளுண் டியரு மாகி, நல்லற வமுத முண்டார் நடந்தனர் வீதி யூடே" *(முதலாவது, 24)* என இப்படியே யசோதரகாவியத்திற் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

2827. ஏற்றி-இரக்கச்செய்து. பொடி-காலினுள்ள பொடியை. கழீஇய பின்றை-கழுவிய பிறகு. ஆவி-புகை. ஆனார்-இவற்றாலும் அமையாராய். நாலமிர்தம்-நால்வகையுணவு; "உண்டி நாலு விதத்திலாறு சுவைத்தி றத்தன" *(பெரிய. இளையான். 4.)* அடங்கினார்க்குக் கொடுப்பர்.

(உரை.) [1]'அச்சுவினி முதலாகிய நட்சத்திரங்களுள் கிரமஹானி யின்றிச் சரிக்கின்ற சந்திரனைப்போலக் கிருகந்தோறும் மௌனியாகி

அடங்கி மெத்தென நடக்கு மாறுபோல ஆகமத்திற் கூறிய வழியை உட்கொண்டு நுகத்தளவாகிய எல்லையை நோக்கி மனையிடத்து வந்தால்.

(4) அடுத்த-பொருந்தின. நாலமிர்தம்-உண்பன, தின்பன, நக்குவன, பருகுவன. மூன்றின்-மனோவாக்குக் காயங்களின் தூய்மையோடே.

(இ-ள்.) திங்களொப்பாராய் உள்ளாராய் மேற்கதிக்கு எல்லையாகிய விழுத்தவர் மனையில் வந்தால், அவரைக் கையாற்றொழுது எதிர்கொண்டு மணிநிலத்தே இருத்திப் பின்னர்க் கொம்புபோல இறைஞ்சிக் கைதொழுது அவரடியிற் பொடியைத் துகிலாற் றுடைத்து நீராற் கழுவின பின்னர், அவரைச் சந்தன முதலியவற்றால் அருச்சித்து அமையாராய் அவர்க்கு நால்வகை அமிர்தத்தையும் மூன்றோடே கொடுப்பர்காணென்றானென்க. *(226-29)*

2828. ஒன்பது வகையி னோதிற் றுத்தமர்க் காகு மார்ந்த
இன்பத மருளி யீத லிடையென மொழிப யார்க்கும்
துன்புற விலங்கு கொன்று சொரிந்துசோ றூட்டி னார்க்கும்
நன்பொருள் வழங்கி னார்க்கும் பயனமக் கறிய லாகா.

(இ-ள்.) ஒன்பது வகையினாற் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறிற்று, யான் முற்கூறிய [1]உத்தமராயினார்க்காகும்; குறைவற்ற இனிய சோற்றை யார்க்கும் அருளிக்கொடுத்தல் இடையாய தானமென்று கூறுவர்; இவையன்றி விலங்கைத் துன்புறக் கொன்று சோற்றையூட்டினார்க்கும், அதனை உண்ட பாவிகட்கும், அவர்க்கு நல்ல பொருளைக் கொடுத்தார்க்கும் விளையும் தீவினைப்பயன் நமக்குஅறிந்து கூற முடியாவென்றானென்க.

ஒன்பதாவன: "எதிர்கொள லிடநனி காட்டல் கால்கழீஇ, அதிர்பட வருச்சனை யடியின் வீழ்தரல், மதுரநன் மொழியொடு மனமெய் தூயராய், உதிர்கநம் வினையென வுண்டி யேந்தினார்" என இவை. *(230)*

எழுந்தருளுகின்ற ஸ்வாமி' என ஸ்ரீ புராணத்தில் விருஷப தீர்த்தங்கரர் புராணத்தும் கூறினர்.

2828. ஓதிற்று-சொல்லப்பட்டது. ஆர்ந்த-நிறைந்த. பதம்-உணவு. இடை-இடைப்படுதானம். பயன்-பாவத்தின்பயன்.

(உரை.) [1]"உத்தமர்க்கொன்பது புண்ணியத்தாலீவ, துத்தமதானமெனல்" *(அருங்கலச்செப்பு, 136.)*

17. தானப்பயன்

(வேறு)

2829. கூற்றுநா வலறுவ தனைய கூரிலை
ஏற்றநீர்த் துளும்புவா ளிறைவ வீங்கினிப்
போற்றினை கேண்மதி பொருவில் புண்ணியர்க்
காற்றிய கொடைப்பய னறியக் கூறுவாம்.

அலறுவதாகிய கூற்றுநாவனைய வான்-தன் கொடுமை கூறிப் பலரும் கூப்பிடப்படுவதாகிய கூற்றினது நாப் பல்லுயிரையும் உண்ணுமாறுபோலப் பகைவருயிரையுண்ணும் வாள்; வடிவுவமையும் கொள்க. துளும்பு நீரேற்ற வாள்-மணிக்குடங்களில் அசையும் மஞ்சனநீரை அரசர் சொரியும் வாள்.

(இ-ள்.) இறைவனே! இனி இவ்விடத்து மனைவியுந் தானும் மனம் பொருந்திப் புண்ணியர்க்குக் கொடுத்த கொடையின் பயனை நீயறியக் கூறுவேம்; அதனைப் போற்றிக்கேளென்றானென்க. (231)

2830. (1) கடிப்புவா ரங்குலி கொளீஇய கைதுரந்
தடுத்துவார் மயிர்த்துதி யலற வூதலிற்
பொடித்தபொற் றாமரை யனைய பொங்கழல்
இடைக்கிடந் தெவ்வள விரும்பு காய்ந்ததே.

2831. (2) காய்ந்தவவ் வளவினாற் கௌவு நீரதொத்
தாய்ந்தறி கொடையின தளவிற் புண்ணியம்
தோய்ந்துயி ருடம்பிவ ணொழியத் தொக்கநாள்
வீந்துபோய் வயிற்றகம் விதியி னெய்துமே.

இவை இரண்டும் ஒரு தொடர்.

(1-2) விளிம்பிற் பிணித்த கடிப்பிற் சேர்த்த வாரை விரல் கோத்துக் கொண்ட கையாலே நெருக்கிச் செலுத்தித் துருத்தியை

2829. வேலின் இலைக்குக் கூற்றின் நா உவமை. பொருஇல்-ஒப்பு இல்லாத. ஆற்றிய-அளித்த.

2830. வாரை அங்குலியிற் கொளீஇ; அங்குலி-விரல். கொளீஇ-கொண்டு. மயிர்த்துதி-மயிரையுடைய தோல். பொடித்த-தோன்றிய. தாமரைப்பூ அழலுக்கு உவமை.

2831. கௌவு நீரது ஒத்து-தான் உண்ணும் நீரினை ஒத்து. கொடையினது அளவில்-தானத்தின் அளவால். புண்ணியம் தோய்ந்து-புண்ணியம் சேரப்பெற்று. தொக்கநாள் வீந்து; வீய-கெட. உயிர் வயிற்றகம் எய்தும்.

ஊதலின், அவ்வழலிடைக் கிடந்து இரும்பு எவ்வளவு காய்ந்தது, அக்காய்ந்த: மிகுதியினாலே தான் உண்ணும் நீர்போல இருப்புயிரும் தோய்ந்தென்க. நெடியவாய மயிரையுடைய துருத்தி. அலற-அதன் வாயொலிப்ப. [1]உயிரென்றது மேல், "இரும்பு போலவாம், பிணியுயிர்" (சீவக.3111) என்பதனால் ஈண்டு நரகத்துச் சேறற்குரிய இருப்புயிரைக்கூறிற்றாம்.

(இ-ள்.) இவ்விருப்புயிர், பல பிறப்பினும் தீவினையென்னும் தீயினுட் கிடந்து காய்ந்தே தீவினைப்பயனாகிய நீரையுண்ணு தலைக் கெடுத்து ஈண்டுச் செய்த நற்றானத்தினது அளவாலே உண்டான புண்ணியநீரை உண்டுபோய்ப் போக பூமியிலே ஒரு வயிற்றகத்தே எய்து மென்றானென்க.

(2) தப்பும் வழி இதுவென்று ஆராய்ந்தறிந்த கொடை. தனக்கு அடைத்த நாளறுதலின், உடம்பு இவணொழியப் போயென்க. (232-3)

2832. (1) திங்கணா ளொன்பதும் வயிற்றிற் சேர்ந்தபின்
வங்கவான் றுகில்பொதி மணிசெய் பாவைபோல்
அங்கவ ரிரட்டைக ளாகித் தோன்றலும்
சிங்கினா ரிருமுது குரவ ரென்பவே.

2833. (2) இற்றவர் தேவராய்ப் பிறப்ப வீண்டுடல்
பற்றிய விசும்பிடைப் பரவு மாமுகில்
தெற்றென வீந்தெனச் சிதைந்து போகுமால்
மற்றவம் மக்கடம் வண்ணஞ் செப்புவாம்.

இவை இரண்டும் ஒரு தொடர்.

(உரை.) [1]உயிரின் வகை இன்னவென்பது 3107-ஆம் பாடல் முதலியவற்றால் விளங்கும்.

2832. வங்கவான்துகில்-கப்பலில் வந்த சிறந்த ஆடை. மணியாற் செய்த பாவைபோல. சிங்கினார்-இறந்தனரெனலுமாம்; சிங்குதல்-அழிதல்; "சிங்காவண்புகழ்ச்சிங்கபுரத்து" (சிலப். பதிகம், 47.) இருமுது குரவர்-தாய் தந்தையர்.

2833. ஈண்டுடல்: வினைத்தொகை. தெற்றென-தெளிவாக. வீந்தென-அழிந்தாற்போல.

இக்கவியும் இதனுரையும் பின்னுள்ளவாறு சில பிரதிகளில் வேறுபட்டுள்ளன; "இற்றவர் தேவராய்ப் பிறப்ப வீண்டுடம், பற்றமில் பறவைகளடையக் கொண்டுபோய்ச், சுற்றிய பாற்கடற் றுளும்ப விட்டிடும், பொற்றிரள் வரையொடு மின்னுப் போலவே" (இ-ள்.) சிக்கிக்கொண்டு நின்றவர்கள் தம்முடம்பை நீத்துப்போய்த்

(1) வங்கம்-மரக்கலம். சிக்கினார்: விகாரம்.

(2) இற்றவர்-உடம்பை நீத்தவர்.

(இ-ள்.) அவ்வுயிர் ஒன்பது திங்களால் உண்டான இரு நூற்றெழுபது நாளும் வயிற்றிலே இருந்தபின், அவ்வுயிரை யுடையவர்கள் துகிலாற்பொதிந்த பாவை அத்துகிலினின்றும் புறப்பட்டாற்போல அவ்விடத்தே வருத்தமின்றி இரட்டைப் பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்த அளவிலே, இருமுதுகுரவர் தம்மை முன்னர்ச் சிக்கிக்கொண்டு நின்றவர்கள், தம்முடம்பை நீத்துப் போய்த் தேவராய்ப் பிறப்ப, ஈண்டிய உடல் மேகவிநாசம்போலே மாய்ந்துபோம்; அம்மக்கள் வண்ணம் இனிச் செப்புவாமென்றா னென்க. *(234-5)*

2834. பிறந்தவக் குழவிகள் பிறர்கள் யாவரும்
புறந்தர லின்றியே வளர்ந்து செல்லுநாள்
அறைந்தன ரொன்றிலா வைம்ப தாயிடை
நிறைந்தனர் கலைகுண முறுப்பு நீரவே.

(இ-ள்.) பிறந்த அப்பிள்ளைகள், புறத்துள்ளார் ஒருவரும் போற்றுதலின்றியே வளர்ந்து செல்லுநாள் நாற்பத்தொன்பதென்னும் நாளுக்குள்ளே நீர்மையையுடையவாகிய உறுப்பும் கலையும் குணமும் நிறைத்தனரென்றும் ஆகமத்தே அறைந்தாரென்றா னென்க.

குழவியென்னும் விரவுப்பெயரின் பின்வந்த கள்ளீறு ஈண்டு உயர்திணையை யுணர்த்துதல், "கடிசொலில்லை" *(தொல். எச்ச. 56)* என்பதனாற் கொள்க. *(236)*

(வேறு)

2835. சோலைமீ னரும்பித் திங்கட் சுடரொடு பூத்த தேபோல்
மாலையுங் கலனு மீன்று வடகமுந் துகிலு நான்று
காலையு மிரவு மில்லாக் கற்பக மரத்தி னீழற்
பாலையாழ் மழலை வேறாய்ப் பன்மணிக் கொம்பி னின்றாள்.

தேவர்களாய்ப் பிறப்ப, வரையோடு கூடிய மின்னுப்போல ஈண்டிய உடம்பைச் சில பறவைகள் எடுத்துக்கொண்டு போய்ப் பாற்கடலிலே போகடுமென்றானென்க; வேறுபாடு இன்னும் பலவுள. இச்செய்யுளின் பாடபேதம் மிக அதிகம்; உரைக்கு ஏற்ற பாடம் இங்கே பதிப் பிக்கப்பெற்றது; ஏனையிடங்களிலும் இப்படியே.

2834. புறந்தரல்-காப்பாற்றுதல். ஒன்றிலா ஐம்பது-நாற்பத் தொன்பது.

வடகம்-அத்தவாளம்.

(இ-ள்.) பாலையாழ்போலும் மழலைச் சொல்லாள் அவனை நீங்கிப்போய் ஒரு சோலை மீனையரும்பித் திங்களை ஞாயிற்றோடு பூத்த தன்மைபோல ஈன்று நான்று காலையும் இரவுமில்லாத கற்பகமரத்தின் நிழலிலே மணிக்கொம்பு போலே நின்றாளென்றா னென்க. *(237)*

2836. இலங்குபொற் குவடு சாந்த மெழுதிய தனைய தோண்மேல்
நலங்கிளர் குழைக ணான்று சாந்தின்வாய் நக்கி மின்னக்
கலங்கலந் தகன்ற மார்பிற் கற்பக மாலை தாழ
விலங்கர சனைய காளை வேனில்வேந் தென்னச் சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) சிங்கத்தை யொத்த அந்தக் காளை சாந்தமெழுதிய தாகிய [1]குடவரையனைய தோண்மேற் கிடந்த சாந்தினிடத்துக் குழைகள் நான்று நக்கி மின்ன மார்பிலே மாலை தாழக் காமனென்ன அக்கற்பகத்தைச் சேர்ந்தா னென்றானென்க. *(238)*

2837. குண்டலங் குலவி மின்னப் பொன்னரி மாலை தாழத்
தெண்கட லமிர்திற் செய்த பாவையிற் பாவை நிற்ப
விண்டலர் மாலை மார்பன் விதியினாற் சென்று மாதோ
கண்டனன் கலந்த வுள்ளங் காதலி னொருவ ரானார்.

(இ-ள்.) அதனைச் சேர்ந்தவன் அமிர்தாற் செய்த பாவை போல மின்னத் தாழ அவள் நின்ற அளவிலே, ஊழாலே சென்று கண்டான்; அப்பொழுது இருவருள்ளமும் காதலினாற் கலந்தன; பின்பு ஒரு மனத்தராயினாரென்றானென்க. *(239)*

2835. சோலை: எழுவாய். சுடர்-சூரியன். வடகம்-மேற்போர்வை- நான்று-தொங்கி. பாலையாழ் இனிமை மிகுதிக்குக் கூறப்பட்டது.

2836. பொற்குவடு-பொன் மலை. குவடு அனைய தோள் என்க. நான்று-தொங்கி.

(உரை.) [1]பொற்குவ டென்பதற்குக் குடவரை யென்று பொரு ளெழுதியது, "அத்த மென்னும் பொன்னஞ் சிலம்பு" *(பாண்டிக் கோவை)* என்பதைநோக்கிப் போலும்.

2837. குலவி-விளங்கி. பொன்னரிமாலை-பொன்னை அரிந்து செய்த மாலை. விண்டு-முறுக்கவிழ்ந்து. கலந்த-கலந்தன; முற்று.

2838. கொதிநுனைக் காம னம்பு கொப்புளித் துமிழ்ந்து காம
மதுநிறை பெய்து விம்மு மணிக்குட மிரண்டு போல
நுதிமுக முத்தஞ் சூடி நோக்குந ராவி வாட்ட
விதிமுலை வெய்ய வாகித் தாரொடு மிடைந்த வன்றே.

காமத்தைக் கொப்புளித்துக் கொதிநுனையினையுடைய அம்பைக் காமன் சொரிய; உமிழ்ந்து-உமிழ. மதுப்பெய்து நிறைந்த மணிக்குடம்.

(இ-ள்.) நோக்குநர் ஆவி வாட்டுதற்குக் கண்ணினையுடைய முகத்தே முத்தத்தைச் சூடி வெய்யவாகிக் குடமிரண்டுபோல விம்மும் முலை, விதியாலே அம்பைக் காமன் உமிழ அவன் தாரோடு மிடைந்தவென்றானென்க.

வாட்டுதற்கு முடிசூடின. (240)

2839. இமைத்தநுங் கண்க ளென்னை யிகழ்ந்தனி ரென்று சீற
அமைத்துநின் னழகு கோல மாரவுண் டறுக்க லாற்றா
திமைத்தன வஞ்சி யென்ன விளையவள் சிலம்பிற் குஞ்சி
நமைத்தபூந் தாமந் தோய நகைமுக விருந்து பெற்றான்.

(இ-ள்.) நும் கண்கள் இமைத்தன; ஆதலாலே நீர் என்னை இகழ்ந்தீரென்று அவள் சீற, அதற்கஞ்சி, அவை நின் வடிவழகையும் ஒப்பனைக்கோலத்தையும் நிறையவுண்டு அறுக்கமாட்டாதே இமைத்தனகாணெனச் சொல்லா நிற்க, இளையவளது சிலம்பிலே தன் குஞ்சியிற் சூட்டிய தாமம் தோய்தலாலே அமைத்து நகைத்த முகத்தில் விருந்தைப் பெற்றானென்றானென்க.

அமைத்து-பொறுத்து; 'வழுவமைத்து' என்றாற்போல நின்றது. என்று கூறவும் பாடம். (241)

2840. இன்னகி லாவி விம்மு மெழுநிலை மாடஞ் சேர்ந்தும்
பொன்மலர்க் காவு புக்கும் புரிமணி வீணை யோர்த்தும்
நன்மலர் நான வாவி நீரணி நயந்துஞ் செல்வத்
தொன்னலம் பருகிக் காமத் தொங்கலாற் பிணிக்கப் பட்டார்.

2838. கொதிக்கும் நுனையையுடைய காமனம்பு. காமமாகிய மதுவை நிறையப் பெய்து. முலை விதியால் மிடைந்த என்க.

2839. இமைத்த-இமைத்தன. சீற-கோபிக்க. இயற்கையழகையும் அலங்காரத்தாற் பிறந்த கோலத்தையும். ஆர-நிரம்ப. வஞ்சி: விளியாக்கினும் பொருந்தும். நமைத்த-பிணித்த; "நும்மா னமைப்புண்ணேன்" (தே. திருநா. ஆரூர். பொய். 3.) நகை முக விருந்து: சீவக. 1046, அடிக்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் புணர்ந்தவர்கள் மாடத்தைச் சேர்ந்தும் காவிலே புக்கும் யாழைக் கேட்டும் வாவியிலாடுதற்கு நீர்க் கோலத்தை விரும்பியும் செல்வத்தையுடைய தொன்னலம் பருகிக் காமமாகிய மாலையாற் கட்டப்பட்டாரென்றானென்க. (242)

2841. பூமுற்றுந் தடங்க ணாளும் பொன்னெடுங் குன்ற னானும்
காமுற்று நினைந்த வெல்லாங் கற்பக மரங்க ளேந்தத்
தாமுற்றுக் கழிப்பர் தான மிடையது செய்த நீரார்
ஏமுற்றுக் கரும பூமி யிருநிதிக் கிழமை வேந்தே.

(இ-ள்.) வேந்தே! அங்ஙனம் தலையான தானத்தைச்செய்த பூவின் தன்மை நிரம்பிய கண்ணாளும் குன்றனானும் தாங்கள் விரும்பி நினைந்தவெல்லாம் கற்பகமரங்கள் கொடுக்க அவற்றை நுகர்ந்து காலங்கழிப்பர்; இடையதாகிய தானத்தைச் செய்தவர்களும் கரும பூமியிலே இருநிதிக்கிழமைக் கண்ணே மயக்க முற்றுக் காலங்கழிப்பரென்றானென்க.

ஏமுற்று, "தேரே முற்றன்று" (கலி.74) என்றாற்போல நின்றது. கடையான் தானத்திற்குப் பாவமே உண்மையின், ஈண்டுக் கூறிற்றிலர். (243)

2842. அடங்கலர்க் கீந்த தானப் பயத்தினா லலறு முந்நீர்த்
தடங்கட னடுவுட் டீவு பலவுள வவற்றுட் டோன்றி
உடம்பொடு முகங்க ளொவ்வா ரூழ்கனி மாந்தி வாழ்வர்
மடங்கலஞ் சீற்றத் துப்பின் மானவேன் மன்ன ரேறே.

இது முற்கூறிய புண்ணியரல்லாதார்க்கு ஈந்த தானத்துக்குப் பயன் கூறுகின்றது.

2840. விம்மும்-நிறைந்த. எழுநிலை மாடம்-ஏழு நிலைகளை யுடைய மாளிகை. வீணையின் இசையைக் கூர்ந்து கேட்டும். நீரணி-நீர் விளையாட்டு தொங்கல்-மாலை.

2841. காமுற்று-விரும்பி. கற்பகமரங்களென்று பன்மையாற் கூறினார் அவை பத்தாகலின்; ''பத்துவகை பாதவ மியற்றிய பயத்தால், அத்தகைய செய்கையு மவர்க்கனைய கண்டாய்'' (சூளா. துறவு. 185.) ஏமுற்று-மயக்கமுற்று. கருமபூமியென்பதனோடும்கழிப்பரென்பதைக் கூட்டுக.

2842. முந்நீர்த்தடங்கடல்-மூன்று நீர்மையையுடைய பெரிய கடல்; சீவக.5, ந. தீவு பல உள; இத்தீவுகளை அந்தரத்துவீபமெனவும், குமானுஷ்யத்துவீபமெனவும் கூறுவர்; அவைகள் தொண்ணூற்றாறு; அவற்றை, "வாரியுட் டீவு தொண்ணூற்றாறு" எனவும், ஈண்டு,

(இ-ள்.) மன்னரேறே! ஐம்பொறியையும் வாட்டாதார்க்குக் கொடுத்த தானப் பயனாலே, கடலிடைத் தீவுகள் பலவுள; அவற்றிலே உடம்பு மக்களுடம்பும் முகம் விலங்கின் முகமுமாய்த் தோன்றிக் கனியை மாந்தி வாழ்வ ரென்றானென்க. (244)

18. சீலப்பயன், காட்சிப்பயன்

(வேறு)

2843. செப்பிய சீல மென்னுந் திருமணி மாலை சூழ்ந்தார்
கப்பத்து ளமர ராவர் காட்சியி னமிர்த முண்டார்
ஒப்பநீ ருலக மெல்லா மொருகுடை நிழற்றி யின்பம்
கைப்படுத் தலங்க லாழிக் காவல ராவர் கோவே.

(இ-ள்.) கோவே! யான் முற்கூறிய சீலமென்னும் மாணிக்க மாலையைச் சூடினார் கற்பத்தில் அமரராவர்; காட்சிப்பயனை நுகர்ந்தார் பின்னர் உலகெல்லாமொப்ப ஒரு குடையாலே நிழற்றி இன்பத்தை அகப்படுத்துச்சக்கரவர்த்திகளாவரென்றானென்க. (245)

19. வீடுபேறு

(வேறு)

2844. வீட்டின தியற்கைநாம் விளம்பிற் றீங்கதிர்ப்
பாட்டரும் பனிமதி பழித்த முக்குடை
மோட்டிருங் கொழுமலர்ப் பிண்டி மூர்த்திநூல்
ஈட்டிய பொருளகத் தியன்ற தென்பவே.

"உடம்பொடு முகங்களொவ்வார்" என்றதை விளக்கி, "ஒன்றதாங் காலர் வாலர் கொம்பர்தாழ் செவியர் சீயம், பன்றிமான் குரங்கு கீரி ஒட்டகங் கரடி யாதி, ஒன்றலா முகத்தர்பல்ல மாயுகங் காத மோக்கம், தின்றிடாப் பழத்தை மண்ணை முழைஞ்சிலு மரத்துஞ் சேர்வர்" (*மேரு. சமவ. 180-81*) எனவும் கூறினர். ஊழ்கனி-பதனழிந்து வீழ்ந்த பழங்களை. மாந்தி-உண்டு. மடங்கல்-சிங்கம். துப்பு-வன்மை.

(மேற்.) அடி, 1. *இ-கொ. வினை. 17, உரை. மு: குறள், 276.* பரிமேல்.

2843. மணிமாலை-மாணிக்க மாலை. கப்பம்-பதினாறுவகைக் கற்பலோகம்; "கப்பத் திந்திரன் காட்டிய நூலின்" (*சிலப்.11:154.*) உண்டார் ஆழியையுடைய காவல ராவர்; ஆழி-ஆஞ்ஞாசக்கரம்.

2844. தீங்கதிர்ப்பாடு-இளஞ் சூரியனது கூறுபாடு. முக்குடையை யுடைய மூர்த்தி; *சீவக. 139,* அடிக். மோடு-பெருமை. பொருளகத்து-பொருளினுள்ளே.

இளைய ஞாயிற்றினது கூறுபாட்டினையும் பனிமதியினையும் பழித்த முக்குடை மூர்த்தி. மோடு-புடைபட்ட வயிறு.

(இ-ள்.) வீட்டினது இயற்கையை நாம் கூறின், அது மூர்த்தி யீட்டிய நூற் பொருளிடத்தே கூறிற்று; அதனை யான் கூறக் கேட்பாயாக வென்றானென்க.

என்ப: அசை. (246)

2845. உள்பொரு ளிதுவென வுணர்தன் ஞானமாம்
தெள்ளிதி னப்பொரு டெளிதல் காட்சியாம்
விள்ளற விருமையும் விளங்கத் தன்னுளே
ஒள்ளிதிற் றரித்தலை யொழுக்க மென்பவே.

(இ-ள்.) பொருள்களுள் உண்மைப்பொருள் இதுவென வுணர்தல் ஞானமாம்; அங்ஙனமுணர்ந்த அப்பொருளின் தன்மை இதுவெனத் தெளிந்து விடுதல் காட்சியாம்; அங்ஙனம் தெளிந்த இரண்டினையும் நீக்கமற விளங்கும்படி தன் மனத்திலே நிலை பெறுத்துதல் ஒழுக்கமாமென்றானென்க.

ஐ, என்ப: அசைகள். (247)

2846. கூடிய மும்மையுஞ் சுடர்ந்த கொந்தழல்
நீடிய வினைமர நிரைத்துச் சுட்டிட
வீடெனப் படும்வினை விடுதல் பெற்றதங்
காடெழிற் றோளினா யநந்த நான்மையே.

(இ-ள்.) தோளினாய்! இங்ஙனங் கூடிய மூன்று தன்மையும் நின்றெரிந்த நெருப்பு மிகவளர்ந்த இருவினையாகிய மரத்தினை நிரைத்துச் சுட்டுப்போகட அவ்விருவினை தாம் நெடுங்காலம்

2845. அடி, 1: "பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரும், மருளானா மாணாப் பிறப்பு", "எப்பொருள்....மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" (குறள்.351, 423.) விள்வு-நீங்குதல். இக்கவியாற் கூறப்பட்டவை இரத்தினத்திரயங்கள்; சீவக.1436, அடிக்.

2846. மும்மையாவன: நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம் என்பன. சுடர்ந்த-எரிந்த. வினையாகிய மரத்தை. வினைவிடுதல் வீடெனப்படும்; விடுதல்-உயிர்க்கிழவனை நீங்குதல். அநந்த நான்மை-அநந்தசதுட்டயங்கள். அடி, 4: "எல்லையி லின்ப முணர்வு வலிகாட்சி, புல்லும் வினைவென் றவர்க்கு" (அருங்கல்.157); "அநந்த சதுட்டய மவையெய்த" (பஞ்சகல்யாணஅகவல்.)

பயின்ற உயிர்க்கிழவனைக் கைவிடுதல் வீடெனப்படும்; அங்குப் பெற்ற பயன் அநந்தசதுட்டயங்கள்காணென்றானென்க.

அவை: அநந்தஞானம், அநந்ததரிசனம், அநந்தவீரியம், அநந்த சுகம். (248)

2847. கடையிலா வறிவொடு காட்சி வீரியம்
கிடையிலா வின்பமுங் கிளந்த வல்லவும்
உடையதங் குணங்களோ டோங்கி விண்டொழ
அடைதலான் மேலுல கறியப் பட்டதே.

இதனாலே வினை விடுத்தகாலத்துப் பெற்ற அநந்த சதுட்டயமுங் கூறிப் பின்னர் ஏனைநான்கும் கூறுகின்றார். கடையிலா- முடிவிலாத. இதனை நான்கினோடும் கூட்டுக. கிடை-ஒப்பு.

(இ-ள்.) அறிவும் காட்சியும் வீரியமும் இன்பமுமெனக் கிளந்தனவும், அல்லனவும் தம்முடைய குணங்களாலே மிக்கு விண்ணிலுள்ளார் தொழும்படி வந்துசேருதலாலே வீட்டுலகென்ப தொன்றுண்டு; அது யாவராலும் அறியப்பட்ட தென்றானென்க.

அல்லவென்றது [1]ஏனைநான்கையும். (249)

20. பிறவிகளறவுரை

(வேறு)

2848. மாதவ னெனப்பெயர் வரையி னவ்வரை
ஏதமி லெயிறணி பவள வாய்த்தொடுத்
தாதியி லறவுரை யருவி வீழ்ந்தென
மாதுயர் மலங்கெட மன்ன னாடினான்.

(இ-ள்.) அழகிய வரைகளையுடைய பவளம்போலும் வாயிற் பிறந்த ஏதமில் அறவுரையாகிய அருவி தொடுத்து மாதவனெனப்

2847. விண்தொழும்படியடைதலால்.

(உரை.) [1]ஏனை நான்காவன: நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, ஆயுவின்மை, அழியாவியல்பு என்பன.

2848. வரையின்-மலையினின்றும். அவரை-அழகிய கீற்றுக் களையுடைய. அறவுரையாகிய அருவி, வரையினின்றும் தொடுத்து வீழ்ந்தென; வீழ்ந்தென-வீழ்ந்ததாக. மா-பெருமை. மலம்-குற்றம். மன்னன்-சீவகன். அருவியென்றதற்கேற்ப ஆடினான்என்றார்.

பெயர்பெற்ற வரையினின்றும் வீழ்ந்ததாக, துயரைச் செய்யும் மலங் கெடும்படி மன்னன் ஆடினானென்க.

"நுண்ணிய வரியொடு திரண்டு" (சீவக.1702) என்றார் முன்னும். வாய்மேகமாயிற்று. (250)

2849. எல்லையி லறவுரை யினிய கேட்டபின்
தொல்லையெம் பிறவியுந் தொகுத்த பாவமும்
வல்லையே பணிமின மடிக ளென்றனன்
மல்லைவென் றகன்றுபொன் மலர்ந்த மார்பினான்.

மல்-மற்றொழில். பொன்-திரு.

(இ-ள்.) அங்ஙனமாடின மார்பினான் இனியவாகிய எல்லை யில்லாத அறவுரையைக் கேட்டபின்னர், அடிகளே! எம்முடைய முற்பிறப்பையும், அப்பிறப்பில்யாம் தொகுத்த பாவத்தையும் கடுக அருளிச்செய்யுமென்றானென்க.

கடுகத்துறத்தற்கு வல்லையென்றான். அம்: அசை. (251)

2850. கதிர்விடு திருமணி யங்கைக் கொண்டதொத்
தெதிர்வது மிறந்தது மெய்தி நின்றதும்
அதிர்வறு தவவிளக் கெறிப்பக் கண்டவன்
பதரறு திருமொழி பணிக்கு மென்பவே.

(இ-ள்.) மணியே அங்கையிற் கொண்டால் ஆண்டுள்ள வற்றை அது விளக்குந் தன்மையையொத்து நடுக்கமற்ற தவவிளக்கு விளக்குதலாலே முக்காலத்தையுமுணர்ந்தவன் மெய்யன வார்த்தையைச் சொல்லுமென்க. (252)

(வேறு)

2851. முழுநீர் வளைமேய் தலின்முத் தொழுகிப்
பொழிநீர் நிலவின் னிருள்போழ்ந் தரிசிக்
கழுநீ ரொழுகக் கழுநீர் மலரும்
தழுநீ ரதுதா தகியென் றுளதே.

2849. இனியவாகிய அறவுரை. தொகுத்த-முற்பிறப்பில் சேர்த்து வைத்த. பணிமின்-எடுத்துக்கூறுங்கள். மார்பினான்-சீவகன்.

2850. கதிர்-ஒளி. அங்கை-உள்ளங்கையில். அதிர்வறு தவவிளக்கு எறித்தலால் எதிர்வதும் இறந்ததும் எய்திநின்றதும் கண்டவன் திருமொழி பணிக்கும்; அதிர்வு-நடுக்கம். எதிர்வு-எதிர்காலநிகழ்ச்சி. இறந்தது-நடந்தநிகழ்ச்சி. எய்திநின்றது-நிகழ்கின்றநிகழ்ச்சி. திருமொழி-உண்மையானவார்த்தை, பணிக்கும்-கூறுவான்.

முழுநீர்-கடல்.

(இ-ள்.) கடலிற் சங்கு நாட்டைத் தழூவின நீரிடத்ததாய் வந்து ஊரிலே அரிசிக்கழுநீரிலே மேய்கையினாலே அவை சொரிந்த முத்து ஒழுங்குபட்டு அணையாய்க் கழுநீரைப் போக வொட்டாமல் தடுத்தலின், அதனிடத்தே செங்கழுநீர் ஒழுக நின்று மலரும் தாதகியென்று ஒரு நாடுளதென்றானென்க.

இருளைப் போழ்ந்து பொழியும் நீர்மையையுடைத்தாகிய நிலவினை யுடைய முத்தென்க. முத்தொழுகிக் கழுநீர் மலருமெனக் காரணகாரியமாதலின், அப்பொருட்டாயிற்று. (253)

2852. கயல்பாய்ந் துகளக் கடியன் னம்வெரீஇ
வியனீள் சுடர்வெண் மதிசேர் வதுபோல்
அயலே யலர்தா மரைசேர்ந் துறையும்
வயல்சூழ்ந் தனவூர் வளமார்ந் தனவே.

கயல் பாய்ந்து உகளுகையினாலே மிக்க அன்னம் வெருவி விண்ணில் ஞாயிற்றை மதிசென்று சேரும் தன்மைபோல அயலே யலர்ந்த தாமரையைச் சேர்ந்துறையும் வயலென்க.

(இ-ள்.) அந்நாட்டில் வயல் சூழ்ந்தனவாகிய ஊர்கள் செல்வம் நிறைந்தன வென்றானென்க. (254)

2853. அவணத் தவர்கூந் தலகிற் புகையைச்
சிவணிச் சிறுகால் கமுகம் பொழில்சேர்ந்
துவணுய்த் திடமஞ் செனநின் றுலவும்
பவணத் தொருபாங் கினதா லளிதோ.

(இ-ள்.) தென்றற்காற்று, அந்நாட்டில் ஊர்களிலிருப்பார் கூந்தலிற் புகையை முதற்பொருந்திப் பின்னர்க் கமுகம் பொழிலைச் சேர்ந்து அதன் மணத்தையும் பொருந்தி அந்நாடெங்கும் அவற்றைச் செலுத்த அப்புகை வெண்மேகமென நின்றுலாவும்; ஆதலால்,

---

2851. வளை-சங்கு. வளை அரிசிக்கழுநீரில் மேய்தலின் கழுநீர் மலரும். தழுநீரது-தழுவினநீரையுடைத்தாகிய.

2852. உகள-பிறழ்தலால். கடி-மிகுதி. சுடரை மதி சேர்வது போல்; சுடர்-சூரியன். அன்னம் சேர்ந்து உறையும். வளம்-செல்வம்.

2853. அவணத்தவர்-அங்கேயுள்ளவர்கள். சிவணி-ஒன்றாகப் பொருந்தி. சிறுகால்-தென்றற்காற்று. உவண்-அந்தநாட்டில். உய்த்திட-புகையைச்செலுத்த. மஞ்சு-வெண்மேகம். பவணம்-நாகலோகம்.

அந்நாடு அளிக்கத்தக்கதொரு நாடன்று; நாகலோகத்தின் ஒரு கூற்றின் தன்மையை உடையதாயிருக்கு மென்றானென்க.

அந்நாடு கேடின்மையின் அளிக்கவேண்டாதாயிற்று. அளித்தல்-கரத்தல். *(255)*

2854. மதியுஞ் சுடரும் வழிகா ணலுறாப்
பொதியும் மகிலின் புகையுங் கொடியும்
நிதியின் கிழவன் னினிதா வுறையும்
பதிபொன் னகரின் படிகொண் டதுவே.

(இ-ள்.) அகிற்புகையும் கொடியும் திங்களையும் ஞாயிற்றையும் வழி காணலுறா தனவாம்படி மறைக்கும் பதி நிதியின் கிழவன் விடாமல் உறையும் பொன்னகரின் தன்மையைக் கொண்டதென்றானென்க. *(256)*

(வேறு)

2855. ஏம மாகிய துப்புர வெய்திய
பூமி மாதில கம்மெனும் பொன்கிளர்
நாம நன்னகர் வீதிக டாமெலாம்
காம வல்லி கிடந்தன போன்றவே.

காமவல்லியெல்லாம் கிடந்தனவென்றது காமவல்லியெல்லாம் கிடக்கப்பட்ட அமராவதியிற்றெருக்களை.

(இ-ள்.) நுகர்பொருளைத் தன்னிடத்தே கொண்ட பூமிமாதிலகமென்னும் நாமத்தையுடைய நன்னகரிற் பொன்கிளர் வீதிகள் தாம் அமராவதியிற்றெருக்களையொத்தனவென்றானென்க. *(257)*

(வேறு)

2856. பைங்கழன் மன்னர் மன்னன் பவணமா தேவ னென்பான்
சங்கினுண் முத்த மொப்பாள் சயமதி பயந்த நம்பி
ஐங்கணைக் காம னன்னா னசோதர னரச சீயம்
தங்கிய கேள்வி யாற்குத் தையலார்ச் சேர்த்தினாரே.

2854. வழியைக் காணலுறாதவாறு. பொதியும்-மறைக்கும். புகையும் கொடியும் பொதியும் பதி, நிதியின் கிழவன் உறையும் பதி. படி-தன்மை.

2855. துப்புரவு-நுகரும் பொருள்கள், வீதிகள் காமவல்லி கிடந்தனவாகிய அமராவதியின்தெருக்களைப்போன்றன.

2856. பவணமாதேவனுடைய மனைவி சயமதி; அவர்கள் புதல்வன் அசோதரன். அரசசீயம்-இராச சிங்கம். கேள்வியாற்கு-அவ்வசோதரனுக்கு. சேர்த்தினார்-மணம்புரிவித்தார்.

(இ-ள்.) அந்நகரிலுறையும் மன்னர் மன்னன் யாரென்னின், பவண மாதேவனென்று பெயர்கூறப்படுவானொருவன்; அவன்றேவி யாரென்னின், முத்தமொப்பாளாகிய சயமதியென்பா ளொருத்தி; அவர்பெற்ற பிள்ளை யாரென்னின், காமனன்னானாகிய அசோதரன்; அவன்றான் அரசசிங்கம்; அவனுக்குத் தையலாரைச் சேர்த்தினா ரென்றானென்க. *(258)*

2857. இளமுலை பொருது தேந்தா ரெழில்குழைந் தழிய வைகிக்
கிளைநரம் பிசையுங் கூத்துங் கிளர்ந்தவை கனற்ற நாளும்
வளைமயங் குருவ மென்றோள் வாய்நலம் பருகி மைந்தன்
விளமதுத் தேறன் மாந்தி வெற்றிப்போ ரநங்க னானான்.

(இ-ள்.) அம்மைந்தன் அத்தையலார் முலைகள் பொருதலி னாலே தார் குழைந்தழிய அவர்கள் வாய்த்த நலத்தைப்பருகி இசையுங்கூத்துந் தோற்றியவைகள் நாளும் காமத்தைக் கனற்ற வைகித் தேறலை மாந்தி மென்றோளினை யுடைய அம்மகளிர்க்கு அநங்கனாயினானென்றானென்க. *(259)*

2858. இலங்கரி பரந்த வாட்க ணிளையவர் புலவி நீங்கச்
சிலம்பெனும் வண்டு பாடச் சீறடிப் போது புல்லி
அலங்கல்வாய்ச் சென்னி சேர்த்தி யரிமதர் மழைக்கண் பில்க
நலங்கவர்ந் துண்டு நண்ணார் நாமுறக் கழிக்கு மாதோ.

(இ-ள்.) அவன் அவ்விளையவர் புலவி நீங்கும்படி தன் சென்னியில் அலங்கலிடத்தே அவர் சீறடிப்போதை வண்டு பாடச் சேர்த்திப் பின்னர் அவரை உவகைக் கண்ணீர் பில்கப் புல்லி நலத்தை நுகர்ந்து பகைவர் அஞ்சக்காலம் போக்குமென்றானென்க.

இங்ஙனம் காமம் நுகரினும் வீரத்தின் மிக்கமை தோன்ற, 'நாமுற' என்றார். *(260)*

2857. பொருது-பொருதலால். வைகி-தங்கி. கிளையென்னும் நரம்பின் இசை; *சீவக.841.* இசையும் கூத்துமாகிய கிளர்ந்தவை காமத்தைக்கனற்ற; *சீவக.2597,* ந. கிளர்ந்தவை-தோன்றியவை. மென்றோ ளினையுடைய மகளிரது வாய்ந்த நலத்தை. மைந்தன்-அசோதரன்.

2858. இளையவர்-மகளிர். நீங்க-நீங்கும்படி. சென்னியில் அலங்கலிடத்தே சீறடிப்போதைச் சேர்த்தி. நலம்-இன்பம். நண்ணார் நாமுற பகைவர் அச்சமுறும்படி கழிக்கும்-காலம் போக்கும்.

(வேறு)

2859. மங்கையர் தம்மொடு மடங்கன் மொய்ம்பினான்
பங்கயப் பனித்தடஞ் சேரப் பார்ப்பனம்
செங்கயற் பேரின மிரியச் செவ்வனே
பொங்கிமேற் பறந்துவிண் புதைந்த தென்பவே.

(இ-ள்.) அம்மொய்ம்பினான், மங்கையருடனே நீர் விளையாடுதற்குப் பங்கயத்தடத்தைச் சேர்ந்தானாக, ஆண்டுறைந்த பார்ப்பையுடைய அன்னத்திரள், அஞ்சிக் கயலிரியப் பொங்கி மேலே செவ்வனே பறக்கையினாலே விண்மறைந்ததென்றானென்க. (261)

(வேறு)

2860. வேய்ந்த வெண்டாமரைக் கோதை போல
விசும்பிற் பறக்கின்ற வெள்ளை யன்னம்
ஆய்ந்த முகிலாடைத் திங்கட் கண்ணி
யாகாய மென்னு மரிவை சாயற்
றோய்ந்ததன் காதலன் பற்ற வற்றுச்
சொரிகின்ற மேகலைபோல் வீழ்ந்த வாளை
பாய்ந்து துகைப்பக் கிழிந்த கூழைப்
பனித்தா மரைசூழ் பகற் கோயிலே.

வாளை துகைத்தலாலே கிழிந்த கூழையிலையையுடைய குளிர்ந்த தாமரை சூழ்ந்த நீராவி மண்டபம். பகற்கோயிலென்றார் பகற்போதில் இருத்தல் பற்றி.

(இ-ள்.) கட்டின வெண்டாமரை மாலைபோல விசும்பிலே பறக்கின்ற வெள்ளையன்னம் ஆடையினையும் கண்ணியினையுமுடைய ஆகாயமென்னும் அரிவையது மேகலையை அவள் தன் சாயலைத் தோய்ந்த கணவன் ஊடல் தீர்ப்பான் பிடிப்ப அவையற்றுச் சொரிகின்றபோலக் கோயிற்கண்ணே வீழ்ந்தன வென்றானென்க.

முத்தமேகலையென்றுணர்க. (262)

2859. மொய்ம்பினான்-அசோதரன். பங்கயத்தடம்-தாமரைத் தடாகம். பார்ப்பு அனம்-குஞ்சுகளையுடைய அன்னப்பறவைகள். செவ்வனே-நேரே. பறந்து-பறக்கையினால். புதைந்தது-மறைந்தது.

2860. வேய்ந்த-கட்டின. முகிலாகிய ஆடையினையும், திங்களாகிய கண்ணியினையுமுடைய ஆகாயம். பற்ற-மேகலையைப் பிடிப்ப. வெள்ளையன்னம் மேகலையற்றுச் சொரிகின்றபோல் கோயிலில் வீழ்ந்தன என்க. பகற்கோயில்: "பகற்கோயி லெய்தினான்" (சூளா.சுயம்.134.)

(வேறு)

2861. விரும்புபொற் றட்டிடை வெள்ளிக் கிண்ணமார்ந்
திருந்தன போன்றிள வன்னப் பார்பினம்
பொருந்துபொற் றாமரை யொடுங்கிப் புக்கொளித்
திருந்தகண் டானிளங் கோக்க ணம்பியே.

(இ-ள்.) இளங்கோக்களுக்கெல்லாம் தலைவனாகிய அவன் பொற்றட்டிலே வெள்ளிக்கிண்ணம் இருந்தவைபோன்று பறத்தலாற்றாமல் தாமரையிலே புக்கு ஒடுங்கி ஒளித்திருந்த அன்னப் பார்ப்பினத்தைக் கண்டானென்றானென்க.

பொருந்து-ஒளித்தற்குப் பொருந்தின. நம்பி, ஈண்டு இளமைப் பெயரன்று. *(263)*

2862. உரிமையுட் பட்டிருந் தொளிக்கின் றார்களைப்
பெருமநீ கொணர்கெனப் பேசு காஞ்சுகி
ஒருமகற் கீந்தனன் கோயில் புக்கனன்
எரிமுயங் கிலங்குவேற் காளை யென்பவே.

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙனங் கண்ட அன்னப்பார்ப்பை அவனுரிமையும் கண்டிருந்து, பெரும! ஒளிக்கின்ற பார்ப்புக்களைக் கொண்டுவாவென்று சட்டையிட்டுநின்ற இவ்வொருமகனுக்கு நீ பேசுவாயாகவென்று அவர்கள்கூற, அதுகேட்ட காளையும் அங்ஙனங் கூறி அவற்றுள் ஒன்றனைப் பிடிப்பித்து அவர்க்கு ஈந்தனனாய்க் கோயிலிலே புக்கானென்றானென்க.

உட்பட்டென்றது-அக்காட்சிக்கு உட்பட்டென்றவாறு. என வென்றதனை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக. 'பெருமைநீர்' என்று பாடமோதுவாருமுளர். பல பார்ப்பைப் பிடிப்பித்தானென்றாற் பலகாற்சிறைப்படுதல் வேண்டுமாதலின் அவற்றுள் ஒன்றென்றே பொருள்கூறவேண்டிற்று. *(264)*

2861. அன்னப்பார்ப்பினம்-அன்னக் குஞ்சுகளின் கூட்டங்கள். பொன்போலும் தாமரையில் ஒடுங்கி. ஒளித்திருந்த அன்னப் பார்ப்பினத்தைக் கண்டான். இளங்கோக்களுக்கு நம்பி-தலைவன்; என்றது அசோதரனை.

2862. உரிமை-மனைவியர். ஒளிக்கின்றார்களை-மறைநின்ற அன்னக் குஞ்சுகளை. காஞ்சுகியாகிய ஒரு மகற்குப் பேசு என. காளை-அசோதரன்.

2863. வடமலைப் பொன்னனார் மகிழ்ந்து தாமரைத்
தடமுறை வீர்க்கிவை தடங்க ளல்லவே
வடமுலை யெனநடாய் வருடிப் பாலமு
துடனுறீஇ யோம்பினார் தேம்பெய் கோதையார்.

(இ-ள்.) திருவையொப்பார், அவனீந்ததற்கு மகிழ்ந்து பின்னர் அவர்கள் தாம் தாமரைத்தடத்தே உறையும் நுமக்கு ஈண்டுறைகின்ற முலைத்தடம் அத் தடங்களல்லவே; வடங்களுறை கின்ற முலையல்லவோவென நன்மொழிகளை நடத்திக் கையாலே தடவி எல்லாருஞ் சேர்ந்து பாலமிர்தத்தைக் கொடுத்துப் பாது காத்தாரென்றானென்க.

உறைவீர்க்கென்றது ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக்கிளவி. இப்பார்ப்பு, கட்டுதல் கூட்டிலடைத்தல் செய்யும் பருவத்ததன் றென்பது தோன்ற முலையிலணைத்தென்றார்; அஃது, "இளவன்னப் பார்ப்பினம்" *(சீவக.2861)* என்றதனானுமுணர்க. இதனுள் இப்பார்ப்பைக் கட்டிவைத்து வளர்த்தா ரென்னாது முலைத்தடத்தே அணைத்து வைத்து வளர்த்தாரென்றமையால், சீவகனும் கட்டுண்டானென் றற்குக் காரணமின்மையறிக. *(265)*

(வேறு)

2864. கண்டா னொருநாட் கதிர்மாமுடி மன்னர் மன்னன்
தண்டா மரைசூழ் தடத்திற்பிரித் தார்கள் யாரே
ஒண்டா ரிளங்கோவென் றுழையவர் கூற வல்லே
கொண்டீங்கு வம்மின் கொலைவேலவன் றன்னை யென்றான்.

(இ-ள்.) மன்னர்மன்னன் ஒருநாள் இவர்கள் முலைமேல ணைத்து வளர்க்கின்ற தன்மையைக் கண்டான்; கண்டு இதனைத் தடத்தினின்றும் பிரித் தார் யார்தானென்றான்; அதுகேட்ட உழையர்

2863. வடமலைப் பொன்னனார்-ஹிமவானிடத்துள்ள பத்மை யென்னும் பொய்கையில் தோன்றிய ஸ்ரீயை ஒப்பவர்; *சீவக.183,* அடிக். வடமலைப்பொன்: 'வடமலைப் பிறந்த பொன்னும்' *(பட்.187),* "வடதிசை மாமலைச் சுடர்விடு பொன்னும்" *(பெருங்.1.58:33.)* உறைவீர்க் கென்றது அன்னப்பார்ப்புக்களை நோக்கி. இவை-இம் முலைத்தடம். நடாய்-நடத்தி. உடன்உறீஇ-எல்லாரும் சேர்ந்து.

2864. மன்னர் மன்னன்-பவணமாதேவன். தடத்தினின்று பிரித்தார்கள் யார் என்று கேட்க. இளங்கோ-அசோதரன். உழையவர்-மந்திரிகள். கொலைவேலவன்-அசோதரன்.

அசோதரனென்று கூற, அது கேட்டு அவன் அவனை இங்கே வல்லே கொண்டு வம்மினென்று கூறினானென்றானென்க.

கொலைவேலவனென்றது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு; அரசரைப் பிடியாமற் பார்ப்பைப் பிடித்தானென்றலின். பார்ப்பைக் கட்டுதல் கூட்டிலடைத்தல் செய்யாமையால், அரசற்குக் காட்சியானமை யுணர்க. *(266)*

2865. (1) படுகண் முழவும் பசும்பொன்மணி யாழு மேங்க
இடுகுந் நுசுப்பி னவராட விருந்த நம்பி
அடிகட் கடிக ளருளிற்றென் றிறைஞ்ச வல்லே
கடிவிம்மு தாரான் கழல்கையிற் றொழுது சேர்ந்தான்.

(வேறு)

2866. (2) அணிசே ரிடக்கை விரலால் வலத்தோள்
மணிசேர் வளைவாய் வதின்வைத் துவலத்
தணிமோ திரஞ்சூழ் விரல்வாய் புதையாப்
பணியா முடியாற் பணிந்தா னிளையோன்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) முழவும் யாழுமேங்க நுசுப்பினவராட அது கண்டிருந்த நம்பியென்க.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட உழையர் நம்பியிடத்தே சென்று நுமக்கு நும்மரசனது அருள் இத்தன்மைத்தென்று கூறி இறைஞ்ச, அது கேட்டவன் வல்லே சென்று அரசனதடியைக் கையாற்றொழுது பின்னர் முடியாற்பணிந்தான்; பணிந்த பின்னர் இடக்கைவிரலாலே வலத்தோளின் வளையை நன்றாகத்திருத்தி வலக்கையின் விரலாலே வாயைப் புதையாச் சேர்ந்தானென்றானென்க. *(267-68)*

(வேறு)

2867. கிளைப்பிரி வருஞ்சிறை யிரண்டும் கேட்டியேல்
விளைக்கிய வித்தனா யிருமற் றீங்கெனத்
திளைக்குமா மணிக்குழை சுடரச் செப்பினான்
வளைக்கையார் கவரிகொண் டெறிய மன்னனே.

2865. ஏங்க-ஒலிக்க. இடுகும் நுசுப்பினவர்-தேய்கின்ற இடையை யுடையவர்கள். நம்பி-அசோதரன். உழையர் இறைஞ்ச. தாரானுடைய கழலை; தாரான்-பவணமாதேவன்.

2866. வளை-தோள்வளையை. வாய்வதின் வைத்து-மூட்டு வாயைப் பொருத்தி. புதையா-புதைத்து.

கிளைப்பிரிவு-தாயையும் தந்தையையும் பிரித்தல். சிறை யாவது, தான் நினைத்தவாறொழுகுதலின்றிப் பிறர் நினைத்தவாறே ஒழுகும்படி காத்தல். இளம்பார்ப்புக் கிளையைப் பிரிந்திருந்து ஆற்றின அருமைநோக்கி, 'அருஞ்சிறை' என்றார்.

(இ-ள்.) மகளிர் கவரி வீசாநிற்ப மன்னன், இவ்விரண்டின் பயனையும் கேட்டியேல், அவ்விரண்டின் பயனையும் மேல் விளைத்தற்கு ஒருவித்தையொப்பாய்! இங்கேயிருவென்று குழை சுடரச் செப்பினானென்றானென்க.

ஈண்டுப் பார்ப்பைப் பிரித்ததற்குத் தானும் பிரிந்தும் அதனைச் சிறை செய்ததற்குத் தானுஞ் சிறைப்பட்டும் அத்தீவினை நுகர்ந்தா னென்று! முன்னர்ப் பொருளுரைத்ததே தேவர்க்குக் கருத்தென்றுணர்க; என்னை? நீ இப்பார்ப்பைக் கட்டி வைத்ததனையுங் கேளென்று அவனை நோக்கி ஈண்டு அரசன் கூறாமையின். (269)

(வேறு)

2868. அறம்பெரிய கூறின் னலங்கலணி வேலோய்
மறம்புரிகொ ணெஞ்சம்வழி யாப்புகுதந் தீண்டிச்
செறும்பெரிய தீவினைகள் சென்றுகடி தோடி
உறும்பெரிய துன்ப முயிர்க்கொலையும் வேண்டா.

(இ-ள்.) வேலோய்! பெரிய தீவினையின்றன்மையைக் கூறின், அவை மறத்தை விரும்பிய நெஞ்சுவழியாகப் புகுந்து திரண்டு தம்மைச் செய்த உயிரோடே கடிதோடிச் சென்று அதனைச் செறும்; செறும்பொழுது அது பெரிய துன்பமுறும்; ஆதலால், அத்தீவினைக்கு அடியதாகிய உயிர்க்கொலையும் நுமக்கு வேண்டா; இஃது அறங் களுட் பெரிய அறமென்று கூறினானென்றானென்க. (270)

2869. மெய்யுரைவி ளங்குமணி மேலுலக கோபுரங்கள்
ஐயமிலை நின்றபுகழ் வையகத்து மன்னும்
மையல்விளை மாநரக கோபுரங்கள் கண்டீர்
பொய்யுரையும் வேண்டா புறத்திடுமி னென்றான்.

2867. விளைக்கிய-விளைத்தற்கு. வித்தனாய்-வித்தையொப்பாய். வளைக்கையார்-மகளிர். எறிய-வீச. மன்னன்-பவணமாதேவன்.

2868. மறம்புரி கொள்-பாவத்தை விரும்பிய. பெரிய துன்பம் உறும். இக்கவி முதலியவற்றாற் கூறப்படும் உயிர்க்கொலை முதலியவை ஸப்த வியஸனத்தின்பாற்படும் என்பர்.

2869. மையல்-மயக்கம். பொய்யுரைத்தால் நரககோபுரங்கள் மன்னும். புறத்திடுமின்-கைவிடுங்கள்.

(இ-ள்.) மெய்யுரையைக் கூறினால் அதற்கு இவ்வையகத்தே நிலைநின்ற புகழ் மன்னும்; மறுமையில் மேலுலகத்து மணிக் கோபுரங்களையுடைய கோயில் மன்னும்; பொய்யுரையைக் கூறினால் அதற்கு இம்மையிற்பழியும் மறுமையில் நரகத்துக் கோயில்களும் மன்னும்; இவ்விரண்டும் ஐயமில்லைக் கண்டீர் ஆதலால், அப்பொய்யுரையையும் கைவிடுமினென்று கூறினா னென்றானென்க. *(271)*

2870. முளரிமுக நாகமுளை யெயிறுழுது கீற
அளவிறுயர் செய்வரிவண் மன்னரத னாலும்
விளைவரிய மாதுயரம் வீழ்கதியு ளுய்க்கும்
களவுகட னாகக் கடிந்திடுதல் சூதே.

தாமரைப்பூப்போலும் புகரையுடைத்தாகிய முகத்தையுடைய யானையினது முளைத்த எயிறு.

(இ-ள்.) களவின் விளைவினைக் கேள்; இவ்வுலகிலே மன்னர் யானைக் கொம்பு குத்திப்பிளக்கக் கொல்வர்; பின்னர் நரகத்திலே அரிய துன்பங்களை அது தானே செலுத்தும்; அதனாலும் அக்களவை மேற்கொண்டு கடிதல் உபாயமெனக் கூறினானென்றானென்க. *(272)*

2871. மடத்தகைய நல்லார் மனங்கரிய மாற்றார்
பிடர்த்தலையொள் வாள்போற் பிறர்மனைகள் சேரின்
எடுப்பரிய துன்பத் திடைப்படுவ ரின்னா
நடுக்குடைய காமம் விடுத்திடுத னன்றே.

(இ-ள்.) தம் மனைவியர் வருந்தப் பிறர்மனையாளைச் சேரின், தாங்கற்கு அரிய துன்பத்திடையிலே அழுந்துவர்; ஆதலால், நடுங்குதலுடைய காமத்தினைக் கைவிடுதல் நன்றென்று கூறினா னென்றானென்க.

மாற்றார் கழுத்தில் வைத்த வாள்போல் இன்னாத பிறர்மனை யென்றது கொன்றே விடுமென்றற்கு. *(273)*

2870. யானையின் நெற்றியிலுள்ள புள்ளிக்குத் தாமரை உவமை. அடி.1-2: *சீவக.782*, அடிக். வீழ்கதியுள்-நரகத்தில். கடனாக-மேற் கொண்டு. சூது-உபாயம்.

2871. மடத்தகைய நல்லார் மனம் கரிய-மடமைத்தன்மையை யுடைய மனைவியர் மனம் வருந்தும்படி. வாள்போலும் துன்பத்தைத் தருகின்ற பிறர்மனைகளைச்சேரின். அடி.2-3: *சீவக.253; வி-பா.11-ஆம் போர்.42.* எடுப்பரிய-தாங்குதற்கரிய. நடுக்கு-நடுங்குதல். *(பி-ம்.)* 'கடுப்புடைக்காமம்.'

2872. தெருளிற்பொருள் வானுலக மேறுதற்குச் செம்பொன்
இருளில்படு கால்புகழ்வித் தில்லையெனி னெல்லா
அருளுநக வையநக வைம்பொறியு நையப்
பொருளுநக வீட்டும்பொருள் யாதும்பொரு ளன்றே.

ஒருவன் தெளிவானாயின், அருள்கள் பலவாதலின், 'எல்லா வருளும்' என்றார். வையம்: ஆகுபெயர். ஐம்பொறியும் பொருள் களை நுகரப்பெறாது வருந்த. பொருளுநக-அவ்வைம்பொறியும் நுகர்தற்குரிய பொருள்களும் எம்மை நுகர்கின்றிலனென்று நக.

(இ-ள்.) தெருளில், நக, நக, நைய, நக ஈட்டும் பொருள் சிறிதும் நற்பொருளன்று; அங்ஙனம் தீதாக ஈட்டுதலில்லை யெனின், அப்பொருள் இம்மையிற் புகழை விளைக்கும் வித்தாம்; மறுமையிற் செம்பொனுலக மேறுதற்கு மயக்கமற்ற ஏணியா மென்று கூறினானென்றானென்க. *(274)*

2873. பொய்யொடு மிடைந்தபொரு ளாசையுரு ளாயம்
மைபடும் வினைத்துகள் வழக்குநெறி மாயம்
செய்தபொருள் பெய்தகலன் செம்மைசுடு செந்தீக்
கைதவ நுனித்தகவ றாடலொழி கென்றான்.

(இ-ள்.) பொய்யொடு நெருங்கின பொருளாசையையுடைய பரத்தையர், மாயத்தைச் செய்த இன்பநிறையப் பெய்ததொரு கொள்கலம்; ஆதலின் அது பாவமுண்டாந் தீவினையாகிய துகளைப் புகுத்தற்கு வழியாயிருக்கும்; அதனை ஆடுதலையும், நடுநிலையைச் சுடுநெருப்பாகிய வஞ்சனைகூர்த்த கவறாடு தலையும் ஒழிகவென்று கூறினானென்றானென்க.

2872. தெருளின்-ஒருவன் தெளிவானாயின். செம்பொனுலகம் ஏறுதற்குப் படுகால்; படுகால்-ஏணி; படிக்கால் எனவும் வழங்கும்; "குறுந்தொடை நெடும்படிக்கால்" *(பட். 142.)* புகழுக்கு வித்து. ஈட்டும் பொருள்-சேமிக்கும் பொருள். அடி. 3-4: "வைத்த, பொருளு மவனை நகுமேயுலகத், தருளு மவனைநகும்" *(நாலடி.273.)*

2873. பொய்யொடு மிடைந்த பொருளாசை: "பொய்யோடிடை மிடைந்த சொல்" *(நாலடி.80)*; "பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்" *(இறை.18, உரை, மேற்.)* உருள் ஆயம்-தம் இன்பத்தை நுகர்வார்கேற்ப மனம் புரளுகின்ற பரத்தையர். மை படும் வினைத்துகள்-பாவ முண்டாகும் தீவினையாகிய துகளை. செம்மை-நடுநிலைமை. கைதவம்-வஞ்சனை.

உருளாயம்-தம்மை நுகர்வார் மனங்கட்கேற்பப் புரளும் ஆயம். வழக்கு, "வளிவழக் கறுத்த வங்கம்" (*புறநா.368*) என்றாற் போலக் கொள்க. பொருளென்றது, நாற்பொருட்கு முரித்தேனும் ஈண்டு இன்பத்தின்மேற்று. (275)

2874. காமமுடை யார்கறுவொ டார்வமுடை யாரும்
தாமமொடு சாந்துபுனை வார்பசியி னுண்பார்
ஏமமுடை யார்களிவ ரல்லரிவை யில்லா
வாமனடி யல்லபிற வந்தியன்மி னென்றான்.

(இ-ள்.) காமத்தையுடையாரும், செற்றத்தோடு ஆசையை யுடையாரும், தாமத்தையும் சாந்தையும் புனைவாரும், பசியாலே இல்லிலே சென்று பலிகொள்வாருமாகிய இவர்கள் நம்மை உய்யக்கொள்ளுமவரல்லர்; ஆதலின், இத்தீக் குணங்களிலில்லாத வாமனடியல்லாத பிறவடிகளை வணங்கன்மினென்று கூறினா னென்றானென்க. (276)

2875. பூவைகிளி தோகைபுண ரன்னமொடு பன்மா
யாவையவை தங்கிளையி னீங்கியழ வாங்கிக்
காவல்செய்து வைத்தவர்க டங்கிளையி னீங்கிப்
போவர்புகழ் நம்பியிது பொற்பிலது கண்டாய்.

(இ-ள்.) நம்பி! தன் கிளையோடே புணர்ந்த அன்னத் தோடே பூவை முதலியனவும் பல விலங்குகளும் ஒழிந்தனவுமாகிய அவை தம் கிளையினின்று நீங்கி வருந்தப் பிரித்து இம்மையிற் காவலிட்டு வைத்தவர்கள் மறுமையில் தம் கிளையினின்று நீங்கித் தாமும் பிறராற் காவல்செய்யப்பட்டுப் போவார்; ஆதலின், நீ பிரித்துக் காவல்செய்த இதுவும் பொலிவில்லாதது காணென்று கூறினானென்றானென்க.

கட்டுதல் கூட்டிலடைத்தல் செய்தற்குரியவல்லா இளமைப் பருவத்தனவற்றையே ஈண்டுக்கூறலின், 'காவல்செய்து' என்றார். ஈண்டுக் காவல்செய்து வைத்தவரென்று கூறுதலின், முன்னம் கட்டுண்டானென்றற்குக் காரண மின்னமை யுணர்க. (277)

2874. கறுவு-கோபம். ஆர்வம்-ஆசை. தாமம்-மாலை. ஏமமுடை யாரல்லார்- நம்மைப் பாதுகாப்பவரல்லர். வாமன்-அருகன். வந்தியன் மின்-வணங்காதீர்.

2875. பூவை-நாகணவாய்ப்புள். தோகை-மயில். பன்மா-பல விலங்குகள். வாங்கி-அவற்றைப் பிரித்து. தம் கிளையின்-தம் சுற்றத்தி னின்றும். நம்பி-அசோதரன்; விளி.

(வேறு)

2876. அல்லித்தா ளற்ற போது மறாதநூ லதனைப் போலத்
தொல்லைத்தம் முடம்பு நீங்கத் தீவினை தொடர்ந்து நீங்காப்
புல்லிக்கொண் டுயிரைக் சூழ்ந்து புக்குழிப் புக்குப் பின்னின்
றெல்லையி றுன்ப வெந்தீச் சுட்டெரித் திடுங்க ளன்றே.

(இ-ள்.) அல்லித்தண்டு அற்று வீழ்ந்தபோதும் நூலறாது தொடர்ந்து நிற்குந் தன்மைபோலத் தம்முடம்பு உயிரை நீங்கிக் கிடக்க எல்லையில்லாத துன்பத்தையுடைய தம் தொல்லைத் தீவினையாகிய வெந்தீ அவ்வுயிரை நீங்காது தொடர்ந்துசென்று சூழ்ந்து புல்லிக்கொண்டு அவ்வுயிர் போய்ப் புக்கதொரு மெய்யிலே தானும் புக்குப் பின்னே நின்று அதனை எரித்துச்சுட்டிடுமென்று கூறினானென்றா னென்க. (278)

2877. அறவிய மனத்த ராகி யாருயிர்க் கருளைச் செய்யிற்
பறவையு நிழலும் போலப் பழவினை யுயிரோ டாடி
மறவியொன் றானு மின்றி மனத்ததே சுரக்கும் பால
கறவையிற் கறக்குந் தம்மாற் காமுறப் பட்ட வெல்லாம்.

(இ-ள்.) அறத்தையுடைய மனத்தராய்ப் பல்லுயிர்க்கும் அருளைச்செய்வராயின், அந்நல்வினை பறவையும் நிழலும் விடாது திரியுமாறுபோல அவ்வுயிரை விடாமற்றிரிந்து சிறிதும் மறப்பின்றித் தம்மாற் காதலிக்கப்பட்டன எல்லாவற்றையும் சுரபியைப்போலக் கொடுக்குமென்று கூறினானென்றானென்க.

மனத்தில் நினைத்ததே கொடுக்கும் பாலவாகிய கறவை. (279)

2878. நெடுமணி யூபத் திட்ட தவழ்நடை யாமை நீணீர்த்
தொடுமணிக் குவளைப் பட்டந் துணையொடு நினைப்ப தேபோல்
கடுமணிக் கயற்க ணல்லார் காமமும் பொருளுஞ் சிந்தித்
தடுமணி யாவி நீப்பா ரறிவினாற் சிறிய நீரார்.

2876. தாள்-தண்டு. நூல் அறாததனைப்போல. உடம்பிற்கு அல்லித் தண்டும், தீவினைக்கு அல்லி நூலும் உவமைகள். புல்லிக் கொண்டு-உயிரைத் தழுவிக்கொண்டு. உயிரைச்சுட்டெரித்திடும். எரித்திடுங்கள்: கள், அசை.

2877. அறவிய மனத்தராகி-தருமத்தையுடைய மனத்தினராய்; *சீவக.1125*, அடிக். பழவினை-நல்வினை. மறவி ஒன்றானு மின்றி-மறத்தல் ஒரு சிறிது மில்லாமல். பாலவாகிய கறவையின்; கறவையின்-சரபியைப் போல.

2878. யூபம்-யாகத்திற்கு நட்ட தூண். குவளையையுடைய பட்டம்; பொய்கை. பட்டத்தையும்துணையையும்நினைப்பதேபோல். நல்லாரது காமத்தையும் பொருளையும் சிந்தித்து.

மணி-அழகு. மணிக்குவளை: உவமத்தொகை. கடிய கண். மணிக்கயல்-அழகிய கயல். மணியடுமாவி நீப்பாரென்றது, வீடுபெறுதற்குரிய மணியுயிரைப் பாழே போக்குவரென்றவாறு.

(இ-ள்.) அறிவில்லாதார், யாகத்திற்கு நட்டதறியிலே கட்டின யாமைதான் கிடக்கும் பொய்கையையும் துணையையு நினைக்குமாறுபோல, நல்வினை செய்யாதிருந்து காமத்தையும் பொருளையும் நினைத்து ஆவிநீப்பாரென்று கூறினானென்றா னென்க.

"அழலெழு தித்திய மடுத்த யாமை, நிழலுடை நெடுங்கயம் புகல்வேட்டா அங்கு" (361) என்றார் அகத்திலும். (280)

2879. வீறழி வினைசெய் காலன் வைரவாள் வலையிற் பட்டாற்
சாறழி குவளை மாலை யவரையுந் தனமு நீக்கி
ஆறிழி வரையிற் றோன்று மறநனி நினைப்பர் செம்பொன்
ஏறெழி னெறியி னேறி யிருவிசும் பாளு நீரார்.

வீறழிந்த வினையாவது, கொலைத்தொழில். பலகாலும் வெட்டினாற் கேடின்றென்றற்கு வைரவாளென்றார். வாள்போல மாறாமற்கொல்லும் வலையிலகப்பட்டாலென்றது, பிறந்தா லென்றவாறு. சாறழிதனம்-விழாக்கொண்டாடுதன் மிக்கபொருள். ஆறிழிகின்ற வரையென்றார், பயன்படுதலும் நிலைகுலை யாமையும் பற்றி. செம்பொனீராரென்றது, சுவர்க்கத்தே செல்லும் பொன்னாகிய உயிரையுடையாரை. நெறி-தவம்.

(இ-ள்.) எழிலேறுபோலே அரிதென இகழாது தவத்தாலே விசும்பிலே ஏறி அதனையாளுஞ் செம்பொனீரார், காலன் வலை யிலகப்பட்டால், மகளிரையும் பொருளையும் நீக்கி, மலைபோற் றோன்றும் அறத்தைச் செய்ய நினைப்பரென்று கூறினானென்றா னென்க. (281)

2880. துன்னிமற் றறத்தைக் கேட்டே துகினெருப் புற்ற தேபோல்
மின்னுத்தார் மார்பன் மெய்வெந் தாலியி னுருகிப் பெண்பால்
அன்னப்பார்ப் பன்று கொண்ட தடத்திடை விடுவித் திட்டான்
பின்னைத்தன் கிளைகள் கூட்டம் பெருந்தகை வித்தி னானே.

2879. வீறு-பெருமை. காலனுடைய வயிரவாளாகிய வலையிற் பட்டால். சாறு-விழா. குவளைமாலையையுடைய மகளிரையும் தனத்தையும் நீக்கி. வரையைப்போற் றோன்றும் அறத்தை நினைப்பர். நெறியால் விசும்பிலேறி ஆளும் செம்பொனீரார்.

2880. துகிலில் நெருப்புற்றதேபோல். மார்பன்-அசோதரன். ஆலியின்-ஆலங்கட்டியைப்போல். அன்னப்பார்ப்பைப் பெண்பாலி னின்றும் விடுவித்து. கிளைகள்-சுற்றத்தினர். பெருந்தகை-அசோதரன்.

(இ-ள்.) மின்னுப்போலுந் தாரையுடைய மார்பன், அங்ஙனம் அறத்தைத் துன்னிக்கேட்டு அஞ்சி ஆலிபோலே நெஞ்சுருகி மெய்வெந்து பின்னர் உடுத்த துகிலிலே நெருப்புற்றதனை விரைந்து நீக்குமாறுபோல விரைந்து அன்னப்பார்ப்பைப் பெண்பாலிடத்தி னின்றும் விடுவித்து அன்று பிடித்த தடத்தின் நீரிடத்தே போக விட்டான்; அங்ஙனஞ் செய்தலாலே, அப்பெருந்தகை முன்னர்க் கிளைப் பிரிவை வித்தியதேயன்றிப் பின்னர்க் கிளைகளிடத்துக் கூட்டத்தையும் வித்தினானென்றானென்க.

இக்காரணத்தாலே விசயையை நீங்கிச் சுநந்தையித்தே வளர்ந்தா னென்றும், பின்னர்அவளைச்சேர்ந்தானென்றும்முன்னர்க்கூறினார். (282)

2881. மெய்ப்படு முதுபுண் டீர்ப்பான் மேவிய முயற்சி போல
ஒப்புடைக் காமந் தன்னை யுவர்ப்பினோ டொழித்துப் பாவம்
இப்படித் திதுவென் றஞ்சிப் பிறவிநோய் வெருவி னானே
மைப்படு மழைக்க ணல்லார் வாய்க்கொண்ட வமுத மொப்பான்.

(இ-ள்.) மகளிர் வாய்க்கொண்ட அமுதம்போல அவர் நினைத்த தன்மையனாயிருந்தவன், அறங்கேட்டபின்னர் உடம்பி லுண்டாகிய[1] ஒடுவைத்தீர்த்தற்குப் பொருந்திய முயற்சிபோலத்தன் இளமைக்கு ஒப்புடைய காமத்தை வெறுப்பினாலொழித்துப் பாவத்தையும் இஃது இப்படிப் பெரியதொரு தன்மையையுடைத் தென்று அஞ்சி இவற்றையெல்லாமுடைய பிறவி நோயை வெருவி னானென்றானென்க. (283)

2882. ஆளியாற் பாயப் பட்ட வடுகளி யானை போல
வாளிவிற் றடக்கை மைந்தன் வாய்விட்டுப் புலம்பிக் காம
நாளினு நஞ்சு துய்த்தே னச்சறை யாக நன்பொற்
றோளியர்த் துறந்து தூய்தாத் தவஞ்செய்வ லடிக ளென்றான்.

2881. மெய்ப்படு-உடம்பிற்றோன்றிய. உவர்ப்பினோடு- வெறுப் பினால். இது இப்படித்தென்று அஞ்சி; இப்படித்து-இத்தன்மையை யுடைத்து. பிறவி நோய்க்கு வெருவினான். நல்லார்-மகளிர்.

(உரை.) 1. ஒடு-புண்கட்டி.

2882. ஆளி-அத்தியாளி. வாளி-அம்பு. நச்சு அறையாக, காமமாகிய நஞ்சை நாளினும் துய்த்தேன்; நச்சு அறை-நஞ்சிற்கு இருப்பிடம். நாளினும்-நாள்தோறும். தோளியர்-மகளிரை.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் வெருவின மைந்தன், நஞ்சிற்கு ஓரிருப்பிடமாகக் காமமாகிய நஞ்சினை நாடோறும் நுகர்ந்தேனென்று யானைபோலப் புலம்பி மகளிரைத் துறந்து தவத்தைத் தூய்தாகச் செய்வேன்; அடிகளேயென்று கூறினானென்றானென்க. *(284)*

2883. சிறுவன்வாய் மொழியைக் கேட்டே
தேர்மன்னன் றானுஞ் சொன்னான்
உறுகளிற் றுழவ மற்றுன்
னொளிமுடித் தாய மெய்தி
அறைகடல் வேலி காத்துன்
னலங்கல்வேற் றாய மெல்லாம்
பெறுதகு புதல்வற் கீந்து
பின்னைநீ துறத்தி யென்றான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் கூறிய அசோதரன் மொழியைக் கேட்டு அரசனும் சொன்னான்; அஃதியாதெனின், உழவனே! தாயத்தை யெய்திக் காத்துப் புதல்வனுக்கீந்து பின்னை நீ துறத்தியென்று கூறினானென்றானென்க. *(285)*

2884. கொலைச்சிறை யுய்ந்து போகு மொருவனைக் குறுக வோடி
அலைத்தனர் கொண்டு பற்றி யருஞ்சிறை யழுத்து கின்றார்
தொலைப்பருஞ் சுற்றத் தாரோ பகைவரோ வடிக ளென்ன
விலைப்பெரு மணியை முந்நீர் நடுக்கடல் வீழ்த்த தொத்தான்.

தொல்லை, விகாரம்.

(இ-ள்.) அது கேட்ட அசோதரன், அடிகளே! சிறையினின்றும் தப்பிப்போ மொருவனைத் தொடர்ந்து சென்று பற்றிக் கொண்டு அலைத்தனராய்ச் சிறையிலே அழுத்துகின்றார் சுற்றத்தாரோ? பகைவரோ? என்றுகூற, அதுகேட்ட அரசன் பெருவிலை மணியை

2883. மன்னன்-பவணமாதேவன். தாயம்-அரசவுரிமை. அறை கடல்-ஒலிக்கின்றகடல். பெறுதகு-பெறத்தக்க.

2884. சிறை-சிறையினின்றும். குறுக ஓடி-தொடர்ந்து சென்று. பற்றிக்கொண்டு அலைத்தனராய். தொலைப்பரு-நீக்குதற்கரிய எனவுமாம். அடிகள்; விளி. என்ன-என்று அசோதரன் சொல்ல. பெரு விலையையுடைய மணியை. முந்நீராகிய நடுக்கடலில். ஒத்தவன் பவண மாதேவன். அடி, 4: சீவக. 3109; "ஓங்கிய நன்மணி யுறுகடல் வீழ்த்தோர்" *(சிலப்.30:30)*; "மாமணி, ஓங்குதிரைப் பெருகடல் வீழ்த்தோர்" *(மணி.2: 72-3.)*

மூன்று தன்மையையுடைய நடுக்கடலிலே வீழ்த்த தன்மையை யொத்தானென்றானென்க.

முந்நீர்க்கு, 'முந்நீர்ப்பிறந்த' (சீவக.5) என்றகவியிற்கூறினாம். (286)

2885. காதல மல்ல மேனாட் கழிந்தநம் பிறவி தம்முள்
ஏதிலம் யாங்க ளெல்லா மினிக்கொளு முடம்பி னானும்
ஆதலாற் சுற்ற மில்லை யதுபட்ட வாறென் றம்பூந்
தாதலர் மார்ப னற்புத் தளையறப் பரிந்திட் டானே.

(இ-ள்.) அத்தன்மையனாகிய அரசன், முன்பு போன நம் பிறவிகளில் யாங்களெல்லாம் இவற்குச் சுற்றமல்லேம்; இனிப் பிறக்கும் பிறவிக்கண்ணும் யாங்களெல்லாம் இவற்குச் சுற்றமாகேம்; ஆதலால், ஈண்டுச் சுற்ற மென்பதொன்றில்லை; இவற்குப் பட்டவாறும் அதுவென்று கருதி அன்பாகிய தளை போம்படி அறுத்தானொறான்னென்க.

தாய் முதலியோரையுங்கூட்டி, 'யாங்களெல்லாம்' என்றான். 'அது' என்றது, தான்கருதிய கருத்தினை. (287)

2886. நற்பொறி குயிற்றி வல்லான் செய்ததோர் நன்பொற் பாவை
பொற்பொறி கழல வெல்லாப் பொறிகளுங் கழல்வ தேபோற்
சொற்பொறி சோர வெல்லாப் பொறிகளுஞ் சோர்ந்து நம்பன்
இற்பொறி யின்ப நீக்கி யிராயிரர் சூழச் சென்றான்.

(இ-ள்.) நடத்துதற்குரித்தாகிய நல்ல எந்திரத்தை உள்ளே வகுத்து வல்லவன் செய்த பாவை அந்நற்பொறி குலைய எல்லாப் பொறியும் குலையுந் தன்மை போலே அங்ஙனம் தளைபரிந்த அரசனது சொல்லாகிய எந்திரமொன்று கழலுதலாலே, நம்பன் தன்னுடைய ஐம்பொறிகள் புலன்களிலே செல்லும் வேட்கையும் போக இல்லின்கண் நல்வினையால் நுகருமின்பத்தையும் நீக்கி இரண்டாயிர அரசர்கள் சூழ்ந்து செல்லத் துறவிலே சென்றானென்றானென்க.

சோர்ந்து-சோர. (288)

2885. காதலம்-சுற்றம். ஏதிலம்-சுற்றமாகேம். அடி, 1-2: *சீவக.270.* பட்டவாறு-தோன்றியவிதம். மார்பன்-பவணமாதேவன். அன்பாகிய தளைஅறும்படி.

2886. பொறி-எந்திரம். பவணமாதேவனுடை சொல்லாகிய பொறிசோர. எல்லாப் பொறிகளும்-ஐம்பொறிகளும். நம்பன்-அசோதரன். இல்பொறி இன்பம்-இல்வாழ்க்கையிடத்து நல்வினையால் நுகரும் இன்பத்தை; பொறி-நல்வினை.

2887. தணக்கிறப் பறித்த போதுந் தானளை விடுத்தல் செல்லா
நிணப்புடை யுடும்ப னாரை யாதினா னீக்க லாகும்
மணப்புடை மாலை மார்ப னொருசொலே யேது வாகக்
கணைக்கவி னழித்த கண்ணார்த் துறந்துபோய்க் கடவு ளானான்.

(இ-ள்.) வாலை இறப்பிடித்துப் பறித்தகாலத்தும் தான் அளையைக் கைவிடாத உடும்பையொப்பாரை யாதொரு காரணத்தாலும் இல்வாழ்க்கையினின்றும் போக்கலாகாது; இங்ஙனம் அரிதாயிருக்கவும், அசோதரன் முற்பிறப்பிலும் தவஞ்செய்து வருதலின், தந்தை கூறிய ஒரு சொல்லே துறவிற்குக் காரணமாகக் கருதி மகளிரைத்துறந்துபோய்க்கடவுளாயினானென்றானென்க.

நிணத்தைப் புடையிலேயுடைய. மணத்தைக் கூடுதலையுடைய மாலை. ஒரு சொல்லென்றது, "விளைக்கிய வித்தனாய்" (சீவக.2867) என்றதனை. (289)

2888. தூமமார்ந் தணங்கு நாறுஞ் சுரும்புசூழ் தாரி னானும்
தாமமா ரொலிய லைம்பாற் சயமதித் திருவு மார்ந்த
காமமா சுண்ட காதற் கதிர்வளைத் தோளி னாரும்
நாமநாற் கதியு மஞ்சி நற்றவத் துச்சி கொண்டார்.

அணங்கு-தெய்வம். தாரினான்-பவணமாதேவன். சயமதியாகியதிரு. அவன்றேவி. காமமாகியமாசிலேதழும்பியதோளினார்-அசோதரன்தேவிமார்.

(இ-ள்.) அவன் கடவுளான பின்னர்த் தாரினானும் சயமதியும் தோளினாரும் நாற்கதியிலும் சேறற்கு அஞ்சி நற்றவத்தின் முடிவைக் கைக்கொண்டாரென்றானென்க. (290)

2887. தணக்கு-வால். அளைவிடுத்தல்செல்லா-வங்கினைக் கைவிடாத. நிணம்-தசைஉடும்பனார்-உடும்பையொப்பவர்.தணக்கிற.... உடும்பனார்: "வங்கினைப் பற்றிப் போதா வல்லுடும் பென்ன நீங்கான்" (பெரிய. கண்ணப்ப. 116.) மணம்-வாசனை. மார்பன்- அசோதரன். ஒரு சொலே-பவணமாதேவன்கூறிய ஒரு சொல்லே. கணை-அம்பு. கண்ணாரைத் துறந்து.

2888. தூமமார்ந்து-அகிற்புகை ஊட்டப்பெற்று. அணங்கு நாறும்-தெய்வத்தன்மை கமழ்கின்ற. தாமம் ஆர் ஒலியல்-ஒளிநிறைந்த மாலையைச்சூடிய. தோளினார்-அசோதரனுடைய மனைவியர். நாம்-அச்சம்.

(வேறு)

2889. ஆசார நாணத் தவஞ்செய்தலர்க் கற்ப கத்தார்ச்
சாசார னென்னுந் தகைசாலொளித் தேவர் கோவாய்
மாசார மாய மணிவானுல காண்டு வந்தாய்
தூசார்ந்த வல்குற் றுளும்புந்நலத் தாரொ டென்றான்.

சாசாரன்-[1] ஸஹஸ்ராரன். சாரம்-ஸாரம். துளும்பும்-ஒழுகும்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் கடவுளாகிய நீ தவத்திற்குக்கூறிய ஒழுக்க நாணத்தவஞ்செய்து அதனாலே கற்பகத்தாரையுடைய சாசார னென்னும் இந்திரனாகி ஆண்டு நலத்தாரொடு வந்தாயென்றானென்க.

வந்தாயென்றது, அவதரித்தலை. தேவருலகின்கண் நுகரு மின்பமும் யானுகரப் பெற்றிலேனென்னும் அவாவற்றாலன்றி ஈண்டு வீடுபெறுதலின்றென்பது உணர்த்தற்கு இந்திரனாய் வந்தா யென்றான். எனவே எல்லா அவாவுமற்றது வீடாயிற்று. முற் பிறப்பில் தேவியரானவரே இப்பிறப்பிலும் தேவியராக வந்தா ரென்று ஈண்டுச் சாரணர் கூறுதலின், முன்னர்க் கனவில் 'எண் முத்தணிமாலை' (*சீவக.*223) தூங்கக்கண்டாளென்றுணர்க. (291)

2890. மின்னார் சிலம்பிற் சிலம்புங்குர லன்ன மேனாள்
மன்னா பிரித்தாய் பிரிந்தாய்சிறை வைத்த தனாற்
பொன்னார மார்ப சிறைப்பட்டனை போலு மென்றான்
இன்னாப் பிறவிப் பிணிக்கின்மருந் தாய சொல்லான்.

சிலம்புபோல ஒலிக்கும்.

2889. ஆசாரம்-ஒழுக்கம். சாசாரன் என்னும் தேவர்கோவாய்: "இந்தச் சாசாரனானால்" (*மேரு.* நால்வரும். 40); "சாசாரமென்னு மிந்திரவுலகமெய்தி" (*சூளா.* மந்திர.116.) உலகு-ஸஹஸ்ராரலோகத்தை. நலத்தார்-மனைவியர்.

(உரை.) [1]ஸஹஸ்ராரமென்னும் உலகம், கற்பலோகம் பதினாறனுள் பன்னிரண்டாவதென்பர்.

2890. மின்னார் சிலம்பிற் சிலம்பும் குரல் அன்னம்-மகளிரது சிலம்புபோல் ஒலிக்கும் ஒலியையுடைய அன்னத்தை; *சூளா.* நகர. 11; *கம்ப.* நகர. 65; கையடைப். 22; பம்பை. 15; *அரங்கத்தந்.* 92. மன்னா என்றது சீவகனை; விளி. பிரித்தாயாதலாற் பிரிந்தாய். சிறைவைத்த தனாற் சிறைப்பட்டனைபோலும். சொல்லான்; முனிவன்; எழுவாய்.

(இ-ள்.) மருந்தாய சொல்லான், மன்னா! முற்பிறப்பிலே அன்னப் பார்ப்பைக் கிளையினின்றும் பிரித்தாய்; அத்தீவினையாலே நீயும் இப்பிறப்பிற் கிளை யினின்றும் பிரிந்தாய்; பொன்னார மார்பனே! முன் அதனைக் காவல் செய்துவைத்த தீவினையாலே நீயும் ஈண்டுச் சிறைப்பட்டாய்போற் பிறர்க்குத் தோன்றினாயென்றானென்க.

பிறரிடத்து வளர்ந்தமை குறிப்பானுணரக் கூறினராதலிற் சுநந்தையைப் பிறரென்று கூற்றாற் கூறாராயினார். போலுமென்பது, "வேறுபட வந்தவுவமத் தோற்றம்" (*தொல். உவம. 32*) என்னுஞ் சூத்திரத்து அடங்கும்; ஒப்பில்போலியன்று; இதனைத் தற்குறிப்பேற்றமென்ப. சீவகற்குச்சிறைப்பட்டதன்மையின்மை, "விலங்கிவில் லுமிழும் பூணான்" (*சீவக.1167*) என்னும் கவியிற் கூறினார். ஈண்டுச் சாரணர், 'சிறைவைத்தனாற்***சிறைப்பட்டனைபோலும்' என்று கூறிய சிறையென்னுஞ் சொல்லும், முன்னர்க் கூறிப் போந்த கட்டென்னுஞ் சொல்லும் பரியாயச் சொல்லன்றி வேறுவேறு பொருடருஞ் சொற்களாம்; என்னை? இத்தமிழ்ப்பாடையில் உலக வழக்காகிய இயற்சொற்களில் ஒரு வினையை உணர்த்துதற்கு ஒரு சொல் வழங்குதலன்றி இருசொல் வழங்காமையின். சிறையென்பது, தடுத்துக் காத்தலையுணர்த்தும்; முன்னர், "அருஞ்சிறை" (*சீவக.2867*) என்றதற்குப் பின்னர், "காவல் செய்து வைத்தவர்கள்" (*மேற்படி.2875*) என்றமையால். அன்றியும், "சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும்" (*குறள், 57*), "சிறைபனி யுடைந்த சேயரி மழைக்கண்" (*குறுந். 86*), "கொலைச்சிறை யுய்ந்து போகு மொருவனை" (*சீவக.2884*) என்றாற்போல்வன பிறவற்றானும், சிறைக்கால், நீர்ச்சிறையென்னும் வழக்கானுமுணர்க. இஃது ஆகுபெயராய்ச் சிறைவைத்தானென்றாற் சிறைக்கோட்டத்தை யுணர்த்துமாறுமுணர்க. இதற்குக் [1]கோலுதல், அகப்படுத்தல், தகைத்தலென்றாற்போல ஆசிரியன் முழுவதூஉந் திரித்த திரி சொற்கள் பரியாயச்சொற்களாம்; இதற்குச் சிக்கலென்பது திசைச் சொல். இனிக் கட்டினானென்னுஞ்சொல், உண்டான், வந்தான், போனானென்பனபோலப் புடைபெயர்ச்சித் தொழிலுணர்த்துஞ் சொற்கு வேறொரு சொல்லின்றிநிற்கும்; இதற்கு வீக்கினான், பிணித்தான், யாத்தா னென்றாற்போல ஆசிரியன் முழுவதூஉந் திரித்துக்கொண்ட வினைத்திரி சொற்கள் பரியாயச்சொற்களாம். இது பசுவை முலையைக்கட்டினான், பாம்பை வாயைக்கட்டினானென்றாற் போலப் புடைபெயர்ச்சித் தொழில் புலப்படாமலும்

(*உரை.*) [1](*பி-ம்.*) 'சொல்லுதல்'.

நிற்கும்; இவ்விரண்டு சொல்லும் வேறு வேறு பொருள் தருதலின், ஒன்றற்கொன்று பரியாயமாகாமையிற் சாரணர் கூறிய சிறையென்னுஞ் சொல்லிடத்துக் கட்டென்னுஞ்சொல்லின் பொருள் பிறத்தலின்மையின், முன்னர்க்கட்டென்று கூறியது ஈண்டைக்குப் பொருந்தாதாயிற்று. ஈண்டு இவர் கூறிய பாவம் காரணமும், ஆண்டுச் சிறைப் பட்டது காரியமுமாகவே கோடல் வேண்டலிற் சிறைப்பட்டானென்றே யாண்டும் பொருள்கூறுவதன்றிக் கட்டுண்டானென்று பொருள் கூறலாகாமை யுணர்க. (292)

(வேறு)

2891. மஞ்சிவர் மணிவரை யனைய மாதவன்
வஞ்சமி லறவுரை பொதிந்த வாய்மொழி
அஞ்சின னிருந்துழி யம்பு வீழ்ந்தென
நஞ்சுமிழ் வேலினா னடுங்க வீழ்ந்ததே.

பயன்றருதலின், மஞ்சு கூறினார்.

(இ-ள்.) சலிப்பற்ற மாதவன் முற்கூறிய அறவுரையாலே, வேலினான், அரசாட்சியை அஞ்சியிருந்த அளவிலே, உமிழும் நஞ்சைப்பொதிந்த வாய்மொழி அவன் நடுங்கும்படி வீழ்ந்ததென்க.

நஞ்சைப்பொதிந்த வாய்மொழியென்றது, தீவினையாற் சிறைப்பட்ட தன்மை கூறியதனை. அஃது அம்புவீழ்ந்த விடத்தினின்றும் போதற்குப் பிறர் நடுங்குமாறுபோலே அரசாட்சியைக் கைவிட்டுப்போதற்கு நடுங்கும்படி வீழ்ந்ததென்க. (293)

2892. வாரணி மணித்துடி மருட்டு நுண்ணிடைக்
காரணி மயிலானர் சூழக் காவலன்
ஏரணி மணிமுடி யிறைஞ்சி யேத்தினான்
சீரணி மாதவர் செழும்பொற் பாதமே.

காரணி-காராலுண்டான அழகு.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட அளவிலே, காவலன், தேவியர் சூழ வணங்கி நிற்ப மாதவர்பாதத்தை முடியாலே யிறைஞ்சி ஏத்தினானென்க. (294)

2891. வேலினான், அம்புவீழ்ந்தென நடுங்கும்படி மாதவன் வாய்மொழி வீழ்ந்தது. *அடி, 2-4: சீவக. 3016.*

2892. துடியை மருட்டுகின்ற நுண்ணிடை; துடி-உடுக்கை. கார் அணி; மயிலுக்கு அடை. காவலன்: சீவகன். முடியாலிறைஞ்சி.

2893. நலத்திரு மடமக ணயந்த தாமரை
நிலத்திருந் திருசுடர் நிமிர்ந்து செல்வபோல்
உலப்பருந் தவத்தினா லோங்கு சாரணர்
செலத்திரு விசும்பொளி சிறந்த தென்பவே.

திரு, தாமரைக்கு அடை.

(இ-ள்.) தாமரைப்பூவையுடையவிடத்தே சாரணரிருவரு மிருந்து, ஞாயிறும் திங்களும் செல்வனபோல விசும்பிலே செல்ல, அவர்திருவொளி அவ்விசும்பெங்கும் சிறந்ததென்க. *(295)*

21. தாயத் தீர்வு

(வேறு)

2894. சாரணர் போயபின் சாந்த மேந்திய
வாரணி வனமுலை வஞ்சிக் கொம்பனார்
போரணி புலவுவேற் கண்கள் பூத்தன
நீரணி குவளைநீர் நிறைந்த போன்றவே.

(இ-ள்.) சாரணரிருவரும் போயபின் தேவியர் நீரணி கண்கள் பூத்தனவாகிய குவளைகள் நீர்நிறைந்தன போன்றனவென்க.

இனித்துறப்பனென்றஞ்சி நீர் மல்கின. *(296)*

2895. பொன்வரை நிலாக்கதிர் பொழிந்து போர்த்தபோல்
தென்வரைச் சந்தனந் திளைக்கு மார்பினான்
மின்னிவர் நுசுப்பினார் மெலிய மெல்லவே
இன்னுரை கொடான்கொடிக் கோயி லெய்தினான்.

(இ-ள்.) மேருவிலே நிலாத் தனது கதிரைச் சொரிந்து அதனை மறைத்தாற்போல மலயத்திற் சந்தனங்கிடந்து பயன்கொண்ட மார்பினான், தேவியர் வருந்த இன்னுரைகொடானாய் மெல்லக் கோயிலைச்சேர்ந்தானென்க. *(297)*

2893. நலம்-அழகு; நன்மை எனலுமாம். நயந்த-விரும்பிய தாமரையையுடைய நிலத்தே இருந்து. செல-ஆகாயத்தேஎழுந்துபோக.

2894. சாந்தம்-குங்குமச்சாந்து. கொம்பனாருடைய நீரணிந்த கண்கள், பூத்தனவாகிய குவளை நீர்நிறைந்ததைப் போன்றன; கொம்பனார். சீவகன் மனைவியர்.

2895. பொன்வரை-மேருமலையில். தென்வரை-பொதியமலை. மார்பினான்: சீவகன். நுசுப்பினார்-சீவகன் மனைவியர். கொடியை யுடைய கோயிலை; கோயில்-அரண்மனை.

2896. அஞ்சுரை பொழிந்தபா லன்ன மென்மயிர்ப்
பஞ்சிமெல் லணையின்மேற் பரவை யல்குலார்
மஞ்சிவர் மதிமுக மழுங்க வைகினார்
நஞ்சுயிர்த் தணிநலங் கரிந்து நையவே.

மடிசொரிந்த பாலெனவே நுரையுண்மை பெற்றாம்.

(இ-ள்.) அப்பொழுது தேவியர், நஞ்சுபோல வெய்துயிர்த்து நையமழுங்க அரசன் தோளணைத் துயிலாது நுரைபோலும் பஞ்சணைமேலே வைகினாரென்க. *(298)*

2897. வெள்ளெயிற் றரவு மேய்ந்த மிச்சிலின் மெலிந்து மேகப்
புள்வயிற் பிறந்த புட்போ லொன்றலா துரைத்த றேற்றார்
கள்வயிற் றலர்ந்த கோதைக் கலாபவில் லுமிழு மல்குல்
ஒள்ளெயிற் றவர்கள் பொன்பூத் தொளிமணி யுருவ நீத்தார்.

கள்ளை வயிற்றிலே அலர்ந்த மாலையினையும் கலாபத்தினது ஒளியைக்காலும் அல்குலினையுமுடைய எயிற்றவர்கள். மேகப்புள்-வானம்பாடி.

(இ-ள்.) வானம்பாடி மேகத்துப்பிறந்த துளியையே நச்சிப் பாடுமாறு போல அரசனுள்வயிற் பிறந்த அளியொன்று மல்லாதன வற்றை உரைத்தலறியாத தேவியர், பாம்புமேய்ந்த குறைமதிபோல் ஒளிகெட்டுப்பசந்து மணிகளினுருவைக்கைவிட்டாரென்க. *(299)*

2898. கிளிச்சொலி னினிய சொல்லார் கிண்கிணி சிலம்பொ டேங்கக்
குளித்துநீ ரிரண்டு கோலக் கொழுங்கயல் பிறழ்ப வேபோற்
களித்துநீர் சுமந்து வாட்கண் கலாஅய்ப்பிறழ்ந் தலமந் தாட
அளித்ததா ரலங்க லாழி யவன்றுற வுரைத்து மன்றே.

2896. அம் சுரை-அழகியமடி. பாலன்ன மென்மயிரையுடைய பஞ்சியாலாகிய அணை; "பால்பரந் தன்ன பஞ்சி மெல்லணை" *(பெருங்.1.34:145.)* அல்குலார்: சீவகன் மனைவியர். மழுங்க-ஒளிகெட. நஞ்சு உயிர்த்து-விடத்தைப்போல் வெவ்விதாகப் பெருமூச்சுவிட்டு. நைய வைகினார்.

2897. மேய்ந்த-உண்ட. மிச்சிலின்-குறைச்சந்திரனைப்போல். புள்போல்-மேகத் துளியை விரும்பிப்பாடுமாறுபோல. ஒன்றலாது-சீவகனிடத்து அன்பொன்றுமேயல்லாமல். அடி, 1-2: "துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளிற்றன், அளிநசைஇ யார்வுற்ற வன்பினேன் யானாக" *(கலி.46:20-21)*; "துளிநசைப் புள்ளினின் னளிநசைக் கிரங்கி" *(புறநா.198:25.)* தேற்றாராகிய எயிற்றவர்கள்; சீவகன்மனைவியர்.

(இ-ள்.) அத்தேவியருடைய கிண்கிணியும் சிவம்பும் ஏங்க வாட்கண் ஆட முன்னரளித்த அரசன்றுறவை இனிக் கூறுதுமென்றா ரென்க.

இரண்டு கயல் நீரிலே குளித்துப் பிறழ்பவைபோலக் கண்கள் களித்து உவகைக்கண்ணீரைச் சுமந்து பிறழ்ந்து கலாய்த்து அலமந்தாட வென்க. அலங்கல், ஆழிக்கு அடை. *(300)*

2899. புனைமருப் பழுந்தக் குத்திப் புலியொடு பொருது வென்ற
கனைகுர லுருமுச் சீற்றக் கதழ்விடை யுரிவை போர்த்த
துனைகுரன் முரசத் தானைத் தோன்றலைத் தம்பி னென்றான்
நனைமல ரலங்கற் கண்ணி நந்தனுந் தொழுது சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) அத்துறக்கின்ற அரசனும் சீவின கொம்பு அழுந்தக் குத்திப் பொருதுவென்ற உருமுப்போலும் சீற்றத்தையுடைய ஏற்றின் உரிவையைப் போர்த்த முரசையுடைத்தாகிய தானையை யுடைய நந்தனைக் கொண்டுவரு வீராக வென்றான்; அவனும் வந்து தொழுது சேர்ந்தானென்க. *(301)*

2900. கொடியணி யலங்கன் மார்பிற் குங்குமக் குன்ற மன்னான்
அடிபணிந் தருளு வாழி யரசரு ளரச வென்னப்
படுசின வெகுளி நாகப் பைத்தலை பனித்து மாழ்க
இடியுமிழ் முரசு நாண வின்னண மியம்பி னானே.

வெற்றிக்கொடி யெடுத்தற்குக் காரணமான மார்பு: ஒழுங்குட அணிந்த அலங்கலுமாம். பாம்பின்றலை நடுங்கி மயங்க இடிக்கும் இடியோசையைப் பிறப்பிக்கும் முரசம்.

2898. சொல்லாருடைய கிண்கிணியும் சிலம்பும் ஏங்க; ஏங்க-ஒலிக்க. இரண்டு கயல் நீருட் குளித்துப்பிறழ்பவேபோல். கலாய்-கோபித்து. அலமந்து-வருந்தி. அளித்த-முன்பு பாதுகாத்த. ஆழியவன்-சீவகனுடைய.

2899. விடைஉரிவை-ஏற்றின்தோல். அடி, 1-3: *சீவக.2142*, அடிக்; "விசித்துவினை மாண்ட மயிர்க்கண் முரசம்" *(புறநா.63: 7)*; "ஏற்றுரி போர்த்த விடியுறழ் தழங்குரற், ... கொற்ற முரசம்" *(பெருங்.2.2: 28-9.)* தோன்றலை-நந்தட்டனை. நனை-தேன்.

(மேற்.) *மு: சிலப். 5: 76-88*, அடியார்.

2900. கொடியணி-எழுது கொடியணிந்த என்றுமாம். குன்ற மன்னானுடைய அடியைப்பணிந்து. அருளுவென்ன-காரியத்தை அருளிச்செய்வாயாகஎன்று கேட்ப. பைத்தலை-படத்தையுடையதலை.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் தொழுது சேர்ந்தவன், பின்னர்க் குன்ற மன்னான் அடியைப் பணிந்து, அரசனே! நினைத்த காரியத்தை அருளிச்செய்வாயாகவென்ன, அவனும் முரசம் நாண இன்னணம் செப்பினானென்க.

அதுமேற் கூறுகின்றார்-வாழி, அசை. (302)

2901. ஊனுடைக் கோட்டு நாகான் சுரிமுக வேற்றை யூர்ந்து
தேனுடைக் குவளைச் செங்கேழ் நாகிளந் தேரை புல்லிக்
கானுடைக் கழனிச் செந்நெற் கதிரணைத் துஞ்சு நாடு
வேன்மிடை தானைத் தாயம் வீற்றிருந் தாண்மோ வென்றான்.

(இ-ள்.) ஊனையுடைத்தாகிய கோட்டினையும் சுரிமுகத் தினையுமுடைய நத்தை, வரம்பிற்றுயின்ற ஆவினதேற்றினையும் செங்கேழ் நாகினையுமேறி இளந்தேரையினையும் புல்லிப்போய்க் குவளைக்கழனியிற் காட்டின் றன்மையையுடைய செந்நெற் கதிரணையிலேதுயிலும் நாட்டையும், மற்றுமுள்ளதாயத்தினையும் வருத்தமின்றி ஆள்வாயாகவென்றானென்க. (303)

2902. கரும்பலாற் காடொன் றில்லாக் கழனிசூழ் பழன நாடு
சுரும்புலாங் கண்ணி விண்ணோர் துறக்கமும் வீடும் வேண்டேன்
அரும்புலா யலர்ந்த வம்மென் றாமரை யனைய பாதம்
விரும்பியான் வழிபட் டன்றோ வாழ்வதென் வாழ்க்கை யென்றான்.

பழனம்-நீர்நிலம். அரும்புலாயலர்ந்த-அரும்பு நெகிழ்ந் தலர்ந்த.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட நந்தன், நாடும் துறக்கமும் வீடும் எய்தி வாழும் வாழ்க்கை யான் வேண்டேன்; அவை எனக்கு என்? யான்

பனித்து-நடுங்கி. இடியுமிழ் முரசம்: *சீவக.2392*; "உருமிடி முரசு" (*முருகு. 121*); "இடிமுரசியம்ப" (*பரி.4*); "இடியுமிழ் முரசம்" (*அகநா.354*); "இடிமுரசறைந்த தென்பவே" (*சூளா.சுயம்.213.*)

2901. சுரிமுக நாகு ஆனேற்றையும், செங்கேழ் நாகினையும் ஊர்ந்து, இளந்தேரை யையும் புல்லி. செந்நெற் கதிராகிய அணையில். நாட்டினையும், தாயத்தினையும் ஆண்மோ என்றான்; தாயம்-அரசுரிமை. ஆண்மோ-ஆள்வாயாக.

2902. கரும்பலாற் காடொன்றில்லாக் கழனி; "கரும்பல்லது காடறியாப் பெருந்தண்பணை" (*புறநா.16:15-16*); "கரும்பல்லது காடின்மையான்" (*சிலப்.10:81-5, அடியார், உரைநடை.*) கண்ணி-மாலை. துறக்கம்-சுவர்க்கம். வீடு-மோட்சம். அம்மென் தாமரை-அழகியமெல்லியதாமரை.

வேண்டுவது, நின்பாதத்தை விரும்பி வழிபட்டு வாழ்வதன்றோ வென்றானென்க.

இனி வழிபட்டு வாழ்வதன்றோ என்வாழ்க்கை, வேண்டே னென்று மாம். (304)

2903. குன்றென மருண்டு கோல மணிவண்டுங் குழாங்கொ டேனும்
சென்றுமொய்த் திமிரும் யானைச் சீவகற் கிளைய நம்பி
மன்றல்வீற் றிருந்து மின்னு மணிக்குவ டனைய தோளான்
ஒன்றுமற் றரசு வேண்டா னுவப்பதே வேண்டி னானே.

மலையென்று மருண்டு வண்டும் தேனும் சென்று மொய்த்து இமிரும் யானையையுடைய நம்பி. தோளான்-அரசன்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் கூறின நந்தட்டன், அரசாட்சியைச் சிறிதும்வேண்டானாய்அரசனுவக்குந்துறவேவிரும்பினானென்க. (305)

2904. பொலிவுடைத் தாகுமேனும் பொள்ளலிவ் வுடம்பென் றெண்ணி
வலியுடை மருப்பி னல்லால வாரணந் தடக்கை வையா
தொலியுடை யுருமுப் போன்று நிலப்படா தூன்றின் வைவேற்
கலிகடிந் துலகங் காக்குங் காளையைக் கொணர்மி னென்றான்.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட அரசன், இவ்வுடம்பு மேற்றோற்றப் பொலிவுடைத்தாயிருக்குமாயினும் உள்ளு வயிர்த்திராது; அதனால் இப்பருவத்தே துறந்து மென்றெண்ணி, யாம் துறக்குங்காலத்து, உருமுப்போன்று ஒலியுடைய வாரணம் நிலத்துவீழாமல் தன்னைத் தாங்கும் வலிமையுடைய மருப்பினன்றி வேறோரிடத்துக் கையை வையாது; அதுபோல யாமும் அரசினைத் தாங்குதற்குரிய சச்சந்தன் மேலே இதனை வைத்துமென்று கருதி அவனைக் கொணர்மி னென்றானன்க.

ஊனைத் தின்னும் வைவேற்காளை. (306)

2903. கோலம்-அழகு. குழாங்கொள் தேனும்-கூட்டத்தைக் கொண்டதேனென்னும்வண்டின்சாதியும். இமிரும்-ஒலிக்கின்ற. நம்பி-நந்தட்டன். மன்றல்-மணம். நம்பி, அரசு ஒன்றும்வேண்டாது தோளான் உவப்பதே வேண்டினான்; ஒன்றும்-சிறிதும்; தோளான்: சீவகன்.

2904. பொள்ளல்-உள்ளீடில்லாமை. உருமுப்போன்று ஒலி யுடைய வாரணம் மருப்பினல்லாமல் தடக்கையை வையாது; தடக்கை-துதிக்கை. ஊன்தின்-மாமிசத்தைத் தின்கின்ற; வேலுக்கு அடை. காளையை-தன்மகனாகிய சச்சந்தனை; இவன்காந்தருவதத்தை யிடமாகப் பிறந்தவன்.

2905. கழுமணி யார மார்பிற் காவலன் மக்கள் காய்பொன்
எழுவளர்ந் தனைய திண்டோ ளிளையவர் தம்முண் மூத்த
தழுமலர்க் கொம்பு போலுந் தத்தைநாட் பயந்த நம்பி
விழுமணிப் பூணி னானை வீற்றிரீஇ விதியிற் சொன்னான்.

கழுமணி: வினைத்தொகை. திண்டோண்மக்களென்க. முழுதும் மலரையுடைய கொம்பு. தத்தை முதனாட்பயந்த நம்பி.

(இ-ள்.) காவலன் தன்மக்கள் இளையவர் தங்களில் மூத்த நம்பியாகிய சச்சந்தனை வீற்றிருத்தி நூல்விதியாற் கூறினானென்க.

மேல் முடிசூட்டி வீற்றிருத்துவதனை வீற்றிரீஇயென இறந்த காலத்தாற் கூறினார், இயற்கைபற்றி. *(307)*

2906. பால்வளை பரந்து மேயும் படுகடல் வளாக மெல்லாம்
கோல்வளை யாமற் காத்துன் குடைநிழற் றுஞ்ச நோக்கி
நூல்விளைந் தனைய நுண்சொற் புலவரோ டறக்கை யோம்பின்
மேல்விளை யாத வின்பம் வேந்தமற் றில்லை கண்டாய்.

நூல் பயன்தந்தாற்போலுஞ் சொல்.

(இ-ள்.) அவன் எங்ஙனம் கூறினானெனின், வேந்தனே! நீ உலகெல்லாம் நின்குடை நிழலிலே தங்கும்படி பார்த்து அதனைக் கோல்வளையாமற் காத்து அமைச்சரையும் அறத்தையும் பாதுகாப்ப வல்லையாயின், நினக்கு மேலுண்டாகாத இன்பம் வேறில்லை காணென்றானென்க.

'வேந்த' என்றான், மேல் முடிசூட்டக் கருதுதலின். *(308)*

2907. வாய்ப்படுங் கேடு மின்றாம் வரிசையி னறிந்து நாளும்
காய்த்தநெற் கவளந் தீற்றிற் களிறுதான் கழனி மேபின்
வாய்ப்பட லின்றிப் பொன்றும் வல்லனாய் மன்னன் கொள்ளின்
நீத்தநீர் ஞால மெல்லா நிதிநின்று சுரக்கு மன்றே.

2905. கழுவியமணி. காவலன்: சீவகன். எழு-கணையமாம். மூத்த நம்பியாகிய பூணினானை; என்றது, காந்தருவதத்தையின் மகனாகிய சச்சந்தனை. தழுமலர்க் கொம்பு-தழுவிய மலரையுடைய கொம்பு. வீற்றிரீஇ-தனியே இருக்கச்செய்து; *சீவக.2914, ந.*

2906. பால்வளை-பால்போலும் வெண்ணிறமுடைய சங்கு. வளாகம்-உலகப் பரப்பு. கோல்-செங்கோல். உன்குடை நிழலில் துஞ்சக் காத்து; துஞ்ச-தங்கும்படி. நுண்சொற்புலவர்-நுண்ணிய சொல்லைக் கொண்ட அறிவுடையோர்; என்றது அமைச்சரை; *(குறள், 632, 634, 636)*; "அஞ்சொனுண்டேர்ச்சிப் புலவர்" *(புறநா.235:13.)* புலவரையும் அறத்தையும் ஓம்பின்.

(இ-ள்.) யானைக்கு நெற்கவளத்தை முறைமையால் நாளு மரிந்து தீற்றின், அதற்கு உணவுமாம்; அழிவுமின்றாம்; அங்ஙனந் தீற்றாக்களிறு தானே கழனியிலே மேயின், உணவுமின்றி அழிந்து விடும்; அத்தன்மைபோல மன்னனும் கொள்ளவல்லனாய் முறை மையாற் கொள்ளின், உலகும் அவன் வழி நின்று பயன்படுமென்றா னென்க. (309)

2908. நெல்லுயிர் மாந்தர்க் கெல்லா நீருயி ரிரண்டுஞ் செப்பிற்
புல்லுயிர் புகைந்து பொங்கு முழங்கழ லிலங்கு வாட்கை
மல்லலங் களிற்று மாலை வெண்குடை மன்னர் கண்டாய்
நல்லுயிர் ஞாலந் தன்னு ணாமவே னம்பி யென்றான்.

(இ-ள்.) நம்பி! உலகத்து மக்கட்கெல்லாம், நெல்லுமுயிர்; நீருமுயிர்; இவ்விரண்டும் யான் கூறுமளவிற் சிறந்த உயிரல்ல; அவர்க்குச்சிறந்த உயிர் மன்னர்கா ணென்றானென்க. (310)

2909. ஆர்வலஞ் சூழ்ந்த வாழி யலைமணித் தேரை வல்லான்
நேர்நிலத் தூரு மாயி னீடுபல் காலஞ் செல்லும்
ஊர்நில மறித றேற்றா தூருமேன் முறிந்து வீழும்
தார்நில மார்ப வேந்தர் தன்னையு மன்ன தாமே.

வலம்-இடம். அலைகின்ற மணி.

(இ-ள்.) தாருக்கு நிலமாகிய மார்பனே! ஊரவல்லவன் தேரை ஒத்த நிலத்திலே ஊருமாயின் மிகப் பலகாலம் நடக்கும்; அதனை ஊருநிலமிது வென்று அறியாதூருமாயின், அதுவுமுறிந்து தானும் வீழும்; அத்தன்மைத்தாம் வேந்தர்தன்மையுமென்றானென்க.

என்றது, வேந்தர் அரசை ஆளுமுறைமையின் ஆளின், அது நீடுநடக்கும்; அவ்வாறு ஆளாராயின், அதுவுங்கெட்டுத் தாமும் வீழ்வரென்றானாம். (311)

2907. அரிந்து, தீற்றின் வாய்ப்படும்; கேடுமின்றாம்; வாய்ப் படும்-உணவாகும். கழனி-வயலில். பொன்றும்-நெற்கதிரும் அழிந்து விடும். நீத்தமாகிய நீரையுடைய. *மு: புறநா.184.*

2908. மாந்தர்க்கு நெல்லும் உயிர்; நீரும் உயிர். புல்லுயிர்-அற்பமான உயிராகும். கையையும், களிற்றையும், மாலையையும், குடையையும் உடைய மன்னர். நல்லுயிர் மன்னராவர். நம்பி: சச்சந்தன்; விளி. *மு: புறநா.186.*

2909. ஆர்-ஆரக்கால். ஆழி-சக்கரம். அலைகின்ற மணியை யுடைய. 'தெரிந்தவனூர்ந்தால் தேர் பலநாளூரலாம்' என்பது ஒரு பழமொழி. *மு: புறநா.185.*

2910. காய்ந்தெறி கடுங்கற் றன்னைக் கவுட்கொண்ட களிறு போல
ஆய்ந்தறி வுடைய ராகி யருளொடு வெகுளி மாற்றி
வேந்தர்தாம் விழைப வெல்லாம் வெளிப்படார் மறைத்தல் கண்டாய்
நாந்தக வுழவ ரேறே நன்பொரு ளாவ தென்றான்.

(இ-ள்.) ஏறே! வேந்தர், அருளோடு அறிவுடையராகி, ஒருவனைக் காய்ந்தெறியுங்கல்லைக் காலம் வருமளவும் கவுளிலே மறைத்துவைத்த களிறு போலே பகைவர்மேற் சென்ற கோபந் தோன்றாராய்ப் பொறுத்தாரென்று அவருட் கொள்ளும்படி அதனைக் காலம் வருமளவுமாற்றி, அவர் தாம் விரும்புவனவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து கொடுத்து அவரை அழிக்கின்ற எண்ணத்தை மறைத்தல் காண் அவர்க்கு நன்பொருளாவ தென்றானென்க.

"களிறுகவு ளடுத்த வெறிகற் போல, ஒளித்த துப்பினை" *(புறநா. 30)* என்றார் பிறரும். *(312)*

2911. குடிபழி யாமை யோம்பிற் கொற்றவேன் மன்னர் மற்றுன்
அடிவழிப் படுவர் கண்டா யரும்புகழ் கெடுத லஞ்சி
நொடியலோ ரெழுத்தும் பொய்யை நுண்கலை நீத்த நீந்திக்
கொடியெடுத் தவர்க்கு நல்கு கொழித்துணர் குமர வென்றான்.

(இ-ள்.) தீங்கை நீக்கி நன்மையை யுணர்கின்ற குமரனே! புகழ்கெடு தலையஞ்சிப் பொய்ம்மொழி ஓரெழுத்தையும் கூறாதே கொள்; கலைகளாகிய கடல்களை நீந்தி வெற்றிக்கொடியை யெடுத்த அமைச்சருக்கு எப்பொழுதும் அருள்; இவையேயன்றிக் குடிமக்கள் பழியாமற் பாதுகாப்பாயாயின், பின்னை மன்னர் நின்னடியிடத்தே வீழ்வர்காணென்றானென்க. *(313)*

2912. சேனடந் தாங்கு மோடிச் சென்றுலாய்ப் பிறழும் வாட்கண்
மான்மட நோக்கின் மாதர் மாலைநாட் பயந்த மைந்தன்
கானடந் தனைய மான்றேர்க் காளையைக் காவன் மன்னன்
தானுட னணிந்து தன்போ லிளவர சாக்கி னானே.

2910. காய்ந்து-கோபித்து. கவுள்-கன்னத்தினுட்புறம். அருளோடு அறிவுடையராகி என மாறுக. அடி, 1-2: *பெருங்.1.43:10-11; சூளா. சீயவதை. 94.* அடி, 3: *குறள்.440, 692.* நாந்தகம்-வாள். மறைத்தலே நன்பொருளாவது.

2911. குடி பழியாமை-குடி மக்கள் தன்னைப் பழியாமல். பொய்யை ஓர் எழுத்தும் நொடியல்; நொடியல்-சொல்லாதே. கொடி-வெற்றிக்கொடி; *பட்.169-71.* நல்கு-அருள் செய்வாயாக. கொழித்துணர்குமர-தீமையை நீக்கி நன்மையறிகின்ற குமரனே.

உம்மை, இசை நிறை. கால் நடந்தனைய-காற்று விசை கொண்டு நடந்தாற்போன்ற; இனித் தன்கால் நடந்தாற்போல மனங்கருதியதே செய்யுமென்றுமாம்; கானடந்தனைய காளை-சுதஞ்சணன்.

(இ-ள்.) சேல் நடந்தாங்குப் பிறழுங் கண்ணினையும், மான்போலும் நோக்கினையும், காதலையுமுடைய குணமாலை முதற்பயந்த மைந்தனாகிய காளையைச் சீவகன்றான் சச்சந் தனுடனே கூடியிருந்து பட்டங்கட்டித் தான் கந்துக்கடனாளில் இளவரசாயிருந்தாற்போல இளவரசாக்கினானென்க.

என்றது, தன் குலத்திற்கேற்ற நுகர்ச்சியையெய்தும் அரச வுரிமையை. *(314)*

2913. கூரெயி றணிந்த கொவ்வைக் கொழுங்கனிக் கோலச் செவ்வாய்
ஏரணி மயிலஞ் சாய லிலக்கணை யீன்ற சிங்கம்
சீருடைச் செம்பொற் கண்ணிச் சிறுவனைச் செம்பொன் மாரி
பேரறைந் துலக முண்ணப் பெருநம்பி யாக வென்றான்.

(இ-ள்.) செவ்வாயினையும் சாயலையுமுடைய இலக்கணை யீன்ற சிங்கமாகிய சிறுவனை. உலகெல்லாம் நின்புகழைச் சாற்றி நீ சொரிகின்ற பொன்மழையை நுகரும்படி பெருநம்பியாயிருப் பாயாக வென்றானென்க.

என்றது, சச்சந்தனுக்குப் பின்பு கோவிந்தன் அரசாளும்படி உரிமை கொடுத்தானென்றவாறு. *(315)*

2912. சேல்-ஒருவகை மீன்; கண்ணுக்கு உவமை. மாதர்-காதல். கண்ணையும், நோக்கினையும், மாதரையுமடைய மாலை. மாலை-குணமாலை; நாமைக தேசம். மைந்தனாகிய களையை என்றது குண மாலையின் மகனான சுதஞ்சணனை. மன்னன்: சீவகன். தன்போல் அணிந்து எனலுமாம்.

2913. கொவ்வைக் கனிபோலும் செவ்வாய். இலக்கணையின் மகனான சிறுவனை; என்றது கோவிந்த னென்பவனை. உலகம் பேரறைந்து-உலகத்தவர் உன் புகழைக்கூறி. பெருநம்பி யென்பது ஓரரசனுக்குப் பின்னே அரசவுரிமைபெற உரியோர்க்குக் கொடுக்கப் படும்பட்டப்பெயரென்று தெரிகிறது. ‘முன்னோன் றன்னைப் பின்ன ரியற்றிப், பின்னோன்றன்னையும் பெருநம்பி யாகென’ *(சிலப். பதிகம், 1-2, கட்டுரை, அடியார்.)*; ‘பெருநம்பிப்பட்டம் பெறுதல் சிந்தாமணி யிலும் உதயணன்கதையிலுமுள்ளது’ *(தக்க.179, உரை.)*

2914. தன்கழ றொழாத மன்னர் தாஞ்சுமந் தேந்தி நின்ற
பொன்றிக ழுருவிற் றம்பி புதல்வனைத் தந்து போற்றி
மின்றிகழ் முடியுஞ் சூட்டி வீற்றிரீஇ வேந்து செய்தான்
குன்றினங் குழீஇய போலுங் குஞ்சரக் குழாத்தி னானே.

குஞ்சரக் குழாத்தினான்-சச்சந்தன்.

(இ-ள்.) சீவகன், தன்னடியை முன்பு பணியாத மன்னர் பின்பு வணங்கித் திறையாகவெடுத்த பொன்னாற்செய்த பூண்விளங்கும் வடிவினையுடைய நந்தட்டன் புதல்வனை யழைத்துக் குறுநில மன்னர்க்குரிய அரசாட்சியிலே அவன் நிற்கும்படி போற்றி வீற்றிருத்தி, தன்மகன் சச்சந்தனை முடியுஞ்சூட்டி வேந்தாக்கினா னென்க.

"படையுங் கொடியும்" (தொல்.மரபு. 7) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அரசர்க்கே முடிகூறினமையானும், "வில்லும் வேலும்" (மேற்படி மேற்படி 83) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் மன்பெறு மரபினேனோர்க்கு முடிகூறாமையானும், "அந்த ணாளர்க் கரசுவரை வின்றே" (மேற்படி மேற்படி 82) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அரசில்வழி அந்தணரை அரசியல் பூண்பரென்றமையானும், நந்தட்டன் புதல்வனை முடி சூட்டினானென்றல் பொருந்தாமையுணர்க. (316)

2915. நிலஞ்செதி ளெடுக்கு மான்றேர் நித்திலம் விளைந்து முற்றி
நலஞ்செய்த வைரக் கோட்ட நாறுமும் மதத்த நாகம்
குலஞ்செய்த குமரர்க் கெல்லாங் கொடுத்தன னிதியு நாடும்
உலஞ்செய்த வைரக் குன்ற மோரிரண் டனைய தோளான்.

செதிள்-தூளி. குலஞ்செய்த-குலத்தையுண்டாக்கின. இனி, 'திறஞ்செய்து' என்று பாடமாயின், கூறுபடுத்தியென்க. உலத்தால் தொழில் செய்த தோள்.

2914. மன்னர்-பகையரசர். பொன்-திறையாக எடுத்த பொன்னால். தம்பி புதல்வனை-நந்தட்டன் மகனை. குஞ்சரக் குழாத்தினானை முடியுஞ்சூட்டி வேந்து செய்தான்; குழாத்தினான்: காந்தருவ தத்தையின் மகனான சச்சந்தன். வேந்து செய்தான்-அரசாக்கினான். (பி-ம்.) 'குன்றுடன் குழீஇய போலும்.'

2915. நித்திலம்-முத்து. நலம்-அழகு. தேரையும், நாகத்தையும், நிதியையும், நாட்டையும் குமரர்க்கெல்லாம் கொடுத்தனன். தோளான்: சீவகன்.

(மேற்.) அடி, 1: பிரயோக. திங்நு. 13.

(இ-ள்.) தோளான், தேர்களையும், கோட்டினையும் மதத்தினை யுமுடையவாகிய யானைகளையும், நிதியையும், நாடுகளையும் ஒழிந்த குமரர்க்கெல்லாம் கொடுத்தானென்க. *(317)*

2916. நூற்கிடங் கொடுத்த கேள்வி நுண்செவி மண்கொண் ஞாட்பில்
வேற்கிடங் கொடுத்த மார்பின் வில்வலான் றோழர் மக்கள்
நாற்கடல் வளாகங் காக்கு நம்பிதன் கண்க ளாகப்
பாற்கடற் கேள்வி யாரைப் பழிப்பற நாட்டி னானே.

நூற்கேள்விக்கு இடங்கொடுத்த நுண்செவியினையும், மண்ணைக் கொள்ளும் போரிடத்தே வேலுக்கு இடங்கொடுத்த மார்பினையு முடைய தோழர்.

(இ-ள்.) வில்வலான், தோழர் மக்களாகிய தூய நூற்கேள்வி யையுடையாரைச் சச்சந்தனுக்குக் கண்களாக நாட்டினானென்க.

என்றது, தன்றோழர் தனக்குச்செய்த தொழில்களை அவர் மக்களும் இவற்குச்செய்கவென்றானென்றவாறு. *(318)*

2917. காவல ரகல மென்னுங் கழனியு ளுழுது காமர்
மாவலம் விளைத்த கோட்டு மழகளிற் றரச னன்னான்
பூவலர் கொடிய னாரை விடுக்கிய கோயில் புக்கான்
தூவல ரொலிய லார்தம் வலக்கண்க டுடித்த வன்றே.

மாவலம் விளைத்த-திருத்தங்கும் வெற்றியை விளைத்த; மா-பெருமையுமாம்.

(இ-ள்.) களிற்றையொப்பான், தன் தேவியாராகிய கொடி யைப்போல் வாரை இல்லறத்திற் பற்றை விடுவித்தற்குக் கோயிலிலே புக்கான்; ஆண்டு அவர் வலக்கண்கள் துடித்தன வென்க.

2916. ஞாட்பில்-போரில். செவியினையும், மார்பினையுமுடைய தோழருடைய மக்கள். வில்வலான், தோழர்மக்களாகிய கேள்வியாரை நம்பிதன் கண்களாக நாட்டினான்; வில்வலான்: சீவகன். நம்பி: சச்சந்தன். தோழரை அரசனுக்குக் கண்ணாகக் கூறுதல்; "சூழ்வார்கண் ணாக வொழுகலான் மன்னவன், சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல்" *(குறள்,445)*; "தாளே பெருங்கிளை தோளே துணைவி, பல்லே மக்கள் கண்ணே தோழர்", "கண்போற் காதனின் கழிபே ரமைச்சன்", "கண்புரை தோழன்" *(பெருங்.2.10:100-101, 11:166, 17:161.)*

2917. காவலர்-பகையரசரது. மா-திருமகள். களிற்றரசன்: யூதநாதன். கொடியனாரை-தன்மனைவியரை. விடுக்கிய-இல்வாழ்க் கையிற் பற்றை விடுத்தற்கு. தூ-தூய்மை. ஒலியலார்: மனைவியர். மகளிர்க்கு வலக்கண்துடித்தல் தீமை விளைவிக்கும் என்பர்.

செல்வச் செருக்கின்றிச் சாரணர்கூறிய அறத்தின்வழிச் சேறலிற் கடாமின்றிப் பாகன் தோட்டியை நீவாத களிற்றினையும், புதல்வாய்ப் பயந்து பயன் கொடுத்தலிற் பூவலர்ந்த கொடியையும் உவமித்தார். தூவலரொலியல்-தூய்தாக அலர்ந்த மாலை. இனி, 'தூவலர்க்கொடி யனார்' என்று பாடமொதி, ஒழிகின்ற அலர்களை யுடைய கொடியனை யாரென்றுமாம்; தூவுதல்-ஒழிதல். *(319)*

22. துறவுணர்த்தல்

2918. செம்பொனாற் செறிய வேய்ந்து திருமணி முகடு கொண்ட
வெம்புநீள் சுடருஞ் சென்னி விலங்கிய மாட மெய்தி
அம்பொனாற் றெளிந்த பாவை யனையவர்த் தம்மி னென்றான்
பைம்பொனால் வளர்க்கப் பட்ட பனைதிரண் டனைய தோளான்.

பொன்னால்வேய்ந்து மணியால் முகடுகொண்ட மாடம்; ஞாயிறும் விலங்கிப் போகப்பட்ட சென்னியையுடைய மாடம்.

(இ-ள்.) தோளான், மாடத்தைச் சேர்ந்து, தத்தம் பொருண் மிகுதியாற் செல்வ நன்றென்று துணியப்பட்ட பாவையனை யாரைத் தம்மினென்றானென்க. *(320)*

(வேறு)

2919. (1) தின்பளித மாலைத்திர டாமந்திகழ் தீம்பூ
நன்கொளிசெய் தாமநறும் பூநவின்ற தாமம்
பொன்றெளித்த தாமம்புரி முத்தமிளிர் தாமம்
மின்றெளித்த மின்னுமணி வீழ்ந்ததிர டாமம்.

2920. (2) ஈன்றமயில் போனெடிய தாமத்திடை யெங்கும்
மான்றுமணம் விம்முபுகை மல்கிநுரை யேபோல்
தோன்றுமணிக் காலமளித் தூவணையின் மேலார்
மூன்றுலகம் விற்குமுலை முற்றிழையி னாரே.

இவையிரண்டும் ஒரு தொடர்.

2918. வெம்பு சுடார்: *சீவக.2*; சுடர்-சூரியன். பொன்-செல்வம். பாவையனையவர்-மனைவியர். தோளான்: சீவகன்.

2919. பளித மாலைத்திரள்தாமம்-கருப்பூரத்தாலாகிய ஒழுங்கை யுடைய திரண்ட மாலை. தீம்பூவாலாகிய தாமம்; தீம்பூ: ஒருவகை மரம். மின்னைப்போல் தெளிவித்த.

2920. மணம்மான்று-வாசனையெங்கும் மயங்கி. மணிக்கால்அமளி-மாணிக்கத்தாற் செய்த கால்களையுடைய படுக்கையிடத்து. நுரைபோற் றோன்றும் தூவணையின் மேலார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் அழைக்கின்ற அரசனேவலாளர் செல்கின்ற காலத்து, ஈன்றமயில்போலும் முற்றிழையினார், தின்னப்படுகின்ற கருப்பூர வொழுங்கால் திரண்ட தாமம், தீம்பூ மிகவுமொளிசெய்த தாமம், பூந்தாமம், பொற்றகட்டை ஒப்பஞ்செய்த தாமம், முத்தத் தாமம், மின்னென்று தெளிவித்த மணியினது மின்னுத்தங்கிய தாமமாகிய இத்தாமங்களினிடையே கிடந்த மணிக்காலமளியில் விம்மு புகை மல்குகையினாலே மணமெங்குமயங்கி நுரையே போற்றோன்றும் அணையின்மேலாராயிருந்தாரென்க. *(321-2)*

2921. இன்னதரு ளென்றிளைய ரேத்தஞ்மி றார்ப்ப
மின்னினிடை நோவமிளிர் மேகலைகண் மின்னப்
பொன்னரிய கிண்கிணியும் பூஞ்சிலம்பு மேங்க
மன்னனடி சேர்ந்திறைஞ்சி வாழியென நின்றார்.

(இ-ள்.) அவர் அங்ஙனமிருந்தவளவிலே, சென்ற இளையர், அரசன் திருவுள்ளம் நீங்கள் தன்னிடத்தேற வருவதாயிருந்ததென்று கூறி ஏத்த, அவரும், ஆர்ப்ப நோவ மின்ன ஏங்கச் சேர்ந்து வாழி யெனக்கூறி மன்னனடியை வணங்கி நின்றாரென்க. *(323)*

2922. கலவமயில் கால்குவித்த போலுங்கம ழைம்பால்
நிலவுமணி மேகலை நிலாவுமிழும் பைம்பூண்
இலவமலர் வாயினணி கூரெயிற்றி னீரே
உலவுமனம் வைத்துறுதி கேண்மினமி தென்றான்.

(இ-ள்.) மயில் கலாபத்திடத்தைக் குவித்தாற் போலும் ஐம்பால் முதலியவற்றையுடைய எயிற்றினீர்; நும்முடைய மனம் பரந்தமன மாயிருக்கும்; அதனை ஒருப்படுத்திவைத்து உறுதியாகிய காரியத்தைக் கேட்பீராக வென்றானென்க.

[1]ஆம், அசை. *(324)*

2921. இளையர்-ஏவலாளர். பொன்னாற் செய்த அரிகளையுடைய கிண்கிணி. பூஞ்சிலம்பு. அழகிய சிலம்பு. *(பி-ம்.)* 'சிலம்பு மார்ப்ப.' *மன்னன்: சீவகன்.*

2922. அடி, 1: புறநா. 146: 8-9. இலவமலர்போலும் வாய். உலவு மனம்-எங்கும் பரத்தலைக்கொண்ட மனத்தை. வைத்து-ஒருப்படுத்தி வைத்து, உறுதியாகிய இது கேண்மின்.

(உரை.) [1]கேண்மினம் என்பதிலுள்ளது.

(வேறு)

2923. வாயழ லுயிர்க்கு மாழி மன்னவன் குறிப்பு நோக்கி
வேயழத் திரண்ட மென்றோள் வெம்முலைப் பரவை யல்குல்
தோய்பிழி யலங்க லார்தந் தொன்னலந் தொலைந்து வாடிக்
காயழற் கொடியைச் சேர்ந்த கற்பக மாலை யொத்தார்.

வேய் வருந்தத் திரண்ட தோள். தோய்பிழி-செறிந்த மது.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட தோள்முதலியவற்றையுடைய தேவியர், அழலை வாயுயிர்க்குமாழியையுடைய அரசன் துறவையுட் கொண்டு தம்நலந்தொலைந்து வாடி நெருப்பொழுங்கைச்சேர்ந்த மாலையை யொத்தாரென்க. (325)

2924. கருங்கடற் பிறப்பி னல்லால் வலம்புரி காணுங் காலைப்
பெருங்குளத் தென்றுந் தோன்றா பிறைநுதற் பிணைய னீரே
அருங்கொடைத் தான மாய்ந்த வருந்தவந் தெரியின் மண்மேல்
மருங்குடை யவர்கட் கல்லான் மற்றையர்க் காவ துண்டே.

(இ-ள்.) பிணையனீரே! ஆராயுமிடத்து, வலம்புரி கடலிற் பிறப்பினல்லது குளத்தினுள் எந்நாளும்பிறவா; அதுபோலக் கொடையாகிய தானமும், அருந்தவமும் ஆராயின் மண்மேற் செல்வமுடையார்க்கல்லது மிடியர்க்குண்டாந் தன்மையில்லை யென்றானென்க.

அருங்கொடைத்தானம்-உத்தமதானம். (326)

2925. அட்டுநீ ரருவிக் குன்றத் தல்லது வைரந் தோன்றா
குட்டநீர்க் குளத்தி னல்லாற் குப்பைமேற் குவளை பூவா
விட்டுநீர் வினவிக் கேண்மின் விழுத்தகை யவர்க ளல்லால்
பட்டது பகுத்துண் பாரிப் பார்மிசை யில்லை கண்டீர்.

2923. அழலையுயிர்க்கும் வாயையுடைய ஆழி; ஆழி-சக்கரம். மன்னவன்-சீவகனுடைய. பிழி-தேன். அலங்கலார்: மனைவியர். நலம்-அழகு. அழற்கொடி-நெருப்பினொழுங்கு.

2924. வலம்புரி: ஒருவகைச்சங்கு. தானமும் தவமும். தெரியின்-ஆராய்ந்தால். மருங்கு உடையவர்கட்கல்லால்-செல்வமுடையவர்க் கல்லது. மற்றையர்க்கு-வறுமையையுடையவர்க்கு.

2925. அட்டு நீர்-சொரிகின்ற நீரையுடைய; அட்டும்-சொரியும்; சீவக.112, 2798, ந.விட்டு-வெளிப்படுத்தி. விழுத்தகையவர்-தகுதிப் பாட்டையுடையவர்.

(இ-ள்.) நீர் வெளிப்படுத்தி யான்கூறுகின்ற இதனைக் கேட்பீராக; குன்றத்தல்லது வைரம் தோன்றா; குளத்திலல்லது குவளை பூவா; அவை போலத் தகுதிப் பாட்டையுடையவர்களன்றி இவ்வுலகிற் பகுத்துண்பாரில்லைகாணுங்கோளென்றானென்க. (327)

2926. நரம்பொலி பரந்த கோயி னன்னுதன் மகளிர் தூவும்
பெரும்பலிச் சோற்றி னீதல் பெரிதரி தாகு மேனும்
சுரும்பொலி கோதை யார்த மனைவயிற் றூண்டொ றூட்டும்
அரும்பலி யனைத்து மீயி னதுபொருட் குன்று கண்டீர்.

(இ-ள்.) அரசன் கோயிலில் தேவியர் பரவித் தெய்வங்கட்குக் கொடுக்கும் பெரும்பலியாகிய சோறுபோல மிகக்கொடுத்தல் மிடியர்க்கு அரிதாயிருக்குமாயினும் தத்தநிலைக்குத் தகும்படி மகளிர் தம்மனையிற் றூண்களிலுறையும் தெய்வங்கட்குத் தூவும் பலியளவும் ஈவர்களாயின், அத்தானம் பின்பு அவர்க்கு மேருவா யிருக்குங் காணுங் கோளென்றானென்க.

பொருட்குன்று-மகாமேரு. (328)

2927. அற்றவர் வருத்த நீக்கி யாருயிர் கொண்டு நிற்கும்
துற்றவி ழீதல் செம்பொற் றுறக்கத்திற் கேணி யாகும்
முற்றுயி ரோம்பித் தீந்தே னூனொடு துறப்பின் யார்க்கும்
மற்றுரை யில்லை மண்ணும் விண்ணுநும் மடிய வன்றே.

(இ-ள்.) ஆருயிர்கொண்டுநிற்கும் வருத்தத்தை நீக்கி அற்றவர்க்குத் துற்றுஞ் சோற்றைக்கொடுத்தல் துறக்கத்திற்கு வழியாம்; அவையே யன்றிக் கொலைகடிந்து தேனையும் ஊனையுந் துறப் பார்களாயின், அவர் சிலர்க்கும் மண்ணும் விண்ணும் வந்து வணங்குதற்கு வேறு சில அறம் கூறவேண்டுவதில்லை; நுமக்கு அவ்விரதங்கள் முன்னர் உளவாதலின், மேல் அவ்விரண்டும் நும்மடியிடத்தவன்றேயென்றா னென்க. (329)

2926. கோயிலில் மகளிர் தூவும் பெரும்பலியாகிய சோற் றினைப்போல். கோதையார் மனைவயின் தூண் தொறும் ஊட்டுகின்ற பலியனைத்தும் ஈயின்; கோதையார்-மகளிர். அனைத்தும்-அளவா யினும். பொருட்குன்று-மேருமலை.

2927. ஆருயிர்கொண்டுநிற்கும் வருத்தத்தை நீக்கி, அற்றவர்க்குத் துற்றவிழ் ஈதல் துறக்கத்திற்கு ஏணியாகும்; அற்றவர்-பொருளற்றவர். துற்றவிழ்-உண்ணும் சோற்றை. உயிரோம்பி-உயிர்களைப் பாதுகாத்து. தேனையும் ஊனையும் துறப்பின். மற்று: அசை.

(வேறு)

2928. மாலைப் பந்தும் மாலையு மேந்தி மதுவார்பூஞ்
சோலைம் மஞ்ஞைச் சூழ்வளை யார்தோள் விளையாடி
ஞாலங் காக்கும் மன்னவ ராவார் நறவுண்ணாச்
சீலங் காக்குஞ் சிற்றுப காரம் முடையாரே.

(இ-ள்.) பந்தையும் மாலையையும்[1] கையுறையாகக் கொடுத்துச் சோலையில் மகளிர் தோளிலே விளையாடி ஞாலங்காக்கும் வேந்தர்களாய் ஈண்டிருப்பார், முன்னர்க் கள்ளுண்ணாமையாகிய சீலத்தைக் காக்குஞ் சிறியவுதவியையுடையார் காணுங்கோளென்றா னென்க. (330)

2929. மாசித் திங்கண் மாசின சின்னத் துணிமுள்ளின்
ஊசித் துன்ன மூசிய வாடை யுடையாகப்
பேசிப் பாவாய் பிச்சை யெனக்கை யகலேந்திக்
கூசிக் கூசி நிற்பர் கொடுத்துண் டறியாதார்.

(இ-ள்.) முற்பிறப்பிற் பிறர்க்கிட்டுண்ணாதார், பின்பு அழுக்கினையுடையனவாகிய சீலைகளை முள்ளாகிய ஊசியாலே தைத்த தையல் மொய்த்த ஆடையைக் குளிர்மிக்க காலத்திற்கு உடையாகக் கொண்டு ஓட்டையேந்தி, பாவாய்! பிச்சையிடுகென்றுபேசிச் செல்வர் மனையினுட்சேறற்குக்கூசிக்கூசிநிற்பரென்றானென்க. (331)

(வேறு)

2930. காட்டகத் தொருமகன் றுரக்கு மாக்கலை
ஓட்டுடைத் தாமெனி னுய்யு நங்களை
ஆட்டியிட் டாருயி ரனைந்து கூற்றுவன்
ஈட்டிய விளைமதுப் போல வுண்ணுமே.

2928. மாலைப்பந்து-மாலையாற்சமைத்த பந்து; "புலராப் பச்சிலையிடை யிடுபு தொடுத்த, மலரா மாலைப் பந்துகண் டன்ன" (புறநா.33: 12-3); "தாரகம் புதைத்த தண்மலர் நறும்பைந்து" (பெருங். 3,8:64.) சோலையிடத்து மஞ்ஞை போலும் வளையார். நறவு உண்ணாச் சீலம்-முற்பிறப்பில்கள்ளுண்ணாமையாகிய சீலத்தை.

(உரை.) [1]கையுறை-கையின்கண்சேர்த்துவது; காணிக்கை.

2929. மாசினவாகிய சின்னத்துணிகளை; சின்னத்துணி-சிறிய துண்டு. முள்ளாகிய ஊசியால். துன்னம் மூசிய-தையல் மொய்த்த. பாவாய்: விளி. கையில் அகலை ஏந்தி. மு.நாலடி. 193; கலி.18: 9-10.

(மேற்.) அடி, 1: பிரயோக. சமாச. 5.

(இ-ள்.) காட்டகத்து ஓட்டவல்லானொருவன் ஓட்டுங்கலை ஓடவற்றாயின் அவனைத் தப்பியும்போம்; அங்ஙனந் தப்பாதபடி கூற்றுவன் நம்மை ஆட்டி உயிரைவாங்கி மதுப்போலவுண்ணு மென்றானென்க. *(332)*

2931. புள்ளுவர் கையினு முய்யும் புள்ளுள
கள்ளவிழ் கோதையீர் காண்மி னல்வினை
ஒள்ளியா னொருமக னுரைத்த தென்னன்மின்
தெள்ளியீ ரறத்திறந் தெரிந்து கொண்மினே.

(இ-ள்.) கோதையீர்! யான்முற்கூறியவாறேயன்றி நல்வினை யாற் புள்ளுவர்கையிலேயகப்பட்டுப்பிழைத்துப்போம்புட்களுமுள; அதுபோல யாமும் நல்வினை செய்தால் அக்கூற்றத்தைத் தப்பிப் போதலுங் கூடுமென்று காண்மின்; அறிவுடையீர்! யான் இங்ஙனங் கூறிய அறத்தினை அறிவுடையானொருவன் பயனின்றாகவுரைத்த தென்று கொள்ளன்மின்; அதன்றிறத்தை உலகியல்பாற் றெரிந்து கொண்மினென்றானென்க. *(333)*

2932. மாய்தலும் பிறத்தலும் வளர்ந்து வீங்கலும்
தேய்தலு முடைமையைத் திங்கள் செப்புமால்
வாய்புகப் பெய்யினும் வழுக்கி நல்லறம்
காய்வது கலதிமைப் பால தாகுமே.

(இ-ள்.) திங்கள், சாதலும் பிறத்தலும் தேய்தலும் பெருகலும் யாக்கைக்கு உடைமையாதலை அறியாதோரையுமறியக்காட்டிச் செப்பாநிற்கும்; அதனைக்கண்டும், நல்லறத்தைச் செவிக்குள்ளே செல்லும்படி சொரியினும் அதனைக் கேட்டும் மனங்கொள்ளாதே அவற்றைக் கைவிடுவது தீவினையின் கூறாமென்றானென்க. *(334)*

2930. ஒருமகன்-ஒருவேட்டுவன். துரக்கும்-ஓட்டுகின்ற. கலை-மான். ஓட்டுடைத்தாமெனின்-ஓடவல்லதாயின். அடி, 1-2: *புறநா.193.* நங்களை-நம்மை. அளைந்து-வாங்கி. கூற்றுவன் நம்மை அளைந்து உண்ணும்.

2931. புள்ளுவர்-வேடர். ஒள்ளியான்-அறிவுடையான்; *சீவக.741.* என்னன்மின்-என்று கொள்ளாதீர். தெள்ளியீர்-அறிவுடையீர்.

2932. அடி, 1-2: "தேய்த லுண்மையும் பெருக லுண்மையும், மாய்த லுண்மையும் பிறந்த லுண்மையும், அறியா தோரையு மறியக் காட்டித், திங்கட் புத்தே டிரிதரு முலகத்து" *(புறநா.27:11-4.)* நல்லறத்தை வாய்புகப்பெய்யினும்; வாய்புகப்பெய்யினும்-செவியிடத்துச்செல்லும் படி சொரிந்தாலும். வழுக்கி-மனங்கொள்ளாமல். காய்வது- கெடுத்து விடுவது; *கலி.45:1,* ந.கலதிமைப்பாலது-தீவினையின் கூறாகும்.

(மேற்.) அடி, 1-2: *நன். பொது. 58, மயிலை,* சங்கர; *இ.வி. பொது.53.*

2933. புள்ளிநீர் வீழ்ந்தது பெருகிப் புன்புலால்
உள்வளர்ந் தொருவழித் தோன்றிப் பேரறம்
உள்குமேன் முழுப்புலாற் குரம்பை யுய்ந்துபோய்
வெள்ளநீ ரின்பமே விளைக்கு மென்பவே.

(இ-ள்.) சுக்கிலம்பைக்குள்ளேவீழ்ந்தது பெருத்துப் புற்கென்ற தசை பரந்து தான் புக்கவழியாலே புறப்பட்டு அறிவுண்டாய் அறத்தை நன்றென்று கொள்ளுமாயின், அது பிறவியைத் தப்பிப்போம் படியாகக் கடல்போலப் பெரிய வீட்டின் பத்தை விளைவிக்கு மென்றானென்க.

போய், போகவெனத் திரிக்க. *(335)*

2934. பாற்றுளி பவளநீர் பெருகி யூன்றிரண்
டூற்றுநீர்க் குறும்புழை யுய்ந்து போந்தபின்
சேற்றுநீர்க் குழியுளே யழுந்திச் செல்கதிக்
காற்றுணாப் பெறாதழு தலறி வீழுமே.

(இ-ள்.) சுக்கிலமும் குருதியும் பெருத்துத் தசைதிரண்டு உய்ந்து இடையறாது ஊறுநீரையுடைய சிறுவாயிலாலே போந்த பின், அறிவையுடைத்தாய் அறத்தை நன்றென்று கொள்ளாதாயின், செல்கதிக்கு நல்வினையாகிய [1]பொதிசோற்றைப் பெறாதேபோய் நரகத்தேகிடந்து அழுதுகூப்பிட்டு மீட்டும் அக்குறும்புழைக்குள்ளே அழுந்தி வீழுமென்றானென்க.

குறும்புழை, இடக்கர்,. 'பருகி' என்று பாடமாயின் உள்ளடக்கி யென்க. *(336)*

2935. திருந்திய நல்லறச் செம்பொற் கற்பகம்
பொருந்திய பொருளொடு போகம் பூத்தலால்
வருந்தினு மறத்திற மறத்த லோம்புமின்
கரும்பெனத் திரண்டதோட் கால வேற்கணீர்.

2933. பேரறம் உள்குமேல்-அறத்தை நன்றென்று கொள்ளு மாயின். குரம்பை யினின்றும் உய்ந்துபோய். இன்பம்-வீட்டின்பத்தை.

2934. பால்துளி-சுக்கிலம். பவளநீர்-இரத்தம். ஊற்று நீர்க்குறும் புழை-ஊறுகின்ற நீரையுடைய சிறு வாயிலாலே. ஆற்றுணா-கட்டுச் சோறு.

(உரை.) [1]பொதிசோறு-கட்டுச்சோறு.

2935. நல்லறமாகிய கற்பகம். பொருளையும் போகத்தையும் பூத்தலால். அறத்திறம் மறத்தல்-தருமத்தின் கூறுபாட்டை மறத்தலை.

(இ-ள்.) வேற்கணீர்! யான்கூறிய நல்லறமாகிய கற்பகம் வீடேயன்றிப் பொருளையும் போகத்தையும் பூத்தலால் வருந்தினீராயினும் அறத்தை மறத்தலை ஒழிவீராகவென்றானென்க.

காலத்தைச்செய்யும் வேல். (337)

2936. மந்திர மருந்திவை யில்லை யாய்விடின்
ஐந்தலை யரவினை யாவர் தீண்டுவார்
சுந்தரச் சுரும்புசூழ் மாலை யில்லையேல்
மைந்தரு மகளிரை மருங்கு சேர்கிலார்.

(இ-ள்.) உலகத்தில் மந்திரமும் மருந்தும் இல்லையாயிற் போகிற பாம்பைத் தீண்டித் தம்வயத்தாக்குவாரில்லை; அதுபோல நன்றாகிய நறுநாற்றங்களாற் சுரும்பு சூழுமியல்பு தமக்கில்லையாயின், மைந்தரும் மகளிரருகே சென்று அவரைத் தம்வயத்தராக்குதலிலரென்றானென்க. (338)

2937. பொன்றுலாம் பொன்னனீர் தருதும் பாகுநீர்
தின்றலாற் சிறுவரை யானுஞ் சொற்சில
இன்றெலா மெம்மருங் கிருந்து பேசினால்
வென்றுலாம் வேற்கணீர் விழுத்தக் கீர்களே.

(இ-ள்.) பொன்னனீர்! வேற்கணீர்! நீரெல்லாம் முன்னர்ப் பாகுதின்று விழுத் தக்கீர்களாயிருத்தலன்றி இன்று எம்மருங்கிருந்து பாகுதின்னாமல் சிறுவரையானும் சிலசொற் பேசுதலரிது; அங்ஙனம் பேசினால் ஒருதுலாம் பொன்தருவேமென்றானென்க. (339)

(வேறு)

2938. மெய்ப்படு சாந்தும் பூவு மிகநனி கமழு மேனும்
கைப்படு சாந்தும் பூவுங் கொண்டலாற் கலக்க லாகா
ஐப்படு பித்து நெய்த்தோ ரசும்புசோ ரழுகற் புன்றோற்
பொய்ப்பட வுரைத்த துண்டோ பொன்னனீர் நம்மு ணாமால்.

காலவேல்-இறுதியைச் செய்யும் வேல்; "கால வேலான்" (கம்ப. கையடை. 11.)

2936. மந்திரமும் மருந்தும் என்ற இவை. சுந்தரம்-அழகு. மாலை-இயல்பு. மருங்கு-பக்கத்தே.

2937. பொன்னனீர், வேற்கணீர் இரண்டும் விளி. பாகு-வெற்றிலை முதலியன. சிறுவரையானும்-சிறிய காலவளவேனும். பேசினால் துலாம் பொன் தருதும். விழுத்தக்கீர்கள்-தகுதிப்பாடுடையீர்.

அழுகலசும்பு-மலங்கள்.

(இ-ள்.) பொன்னனீர்! நம்முள் நாமன்றோ கூறுகின்றோம்; ஐயோடு கூடிய பித்தையும், குருதியையும், புன்றோலினையுமுடைய அழுகலசும்புசோரு மெய்யிலே முன்னேயணிந்த சாந்தும் பூவும் கமழுமாயினும் பின்னுங் கை வழியாகிய சாந்தும் பூவுங் கொண்டல்லது கூடலாகா; அத்தன்மையிற் பொய்யாக யான் கூறியதுண்டோ? கூறுமினென்றானென்க. (340)

2939. அனிச்சத்தம் போது போலத் தொடுப்பவே குழைந்து மாழ்கி
இனிச்செத்தாம் பிறந்த போழ்தே யென்றுநா மிதனை யெண்ணி
தனிச்சித்தம் வைத்த றேற்றாந் தளர்ந்துகண் பரப்பி நோக்கிப்
பனித்துமென் றுற்ற போழ்தே பழுதிலா வறிவி னென்னாம்.

(இ-ள்.) நாம் பிறந்தபொழுதே இனிச் செத்தேமல்லேமோவென்று இதனையெண்ணி, நூலாற்றொடுப்பவே மயங்கிவாடும் அனிச்சப்பூப்போலத் தீவினையுற்றபொழுதே குழைந்து மயங்கித் தளர்ந்து பரப்பி நோக்கி நடுங்குவே மென்றெண்ணிப் பழுதிலாவறிவினாலுண்டாந் தனித்த சித்தத்தை நிலைபெற வைத்தலைத் தெளியேம்; ஆதலால் யாம் உய்யுமாறு என்னையென்றானென்க.

'வாடும்' என ஒருசொல் வருவிக்க. (341)

2940. நீனிறங் கொண்ட வைம்பா னிழன்மணி யுருவ நீங்கிப்
பானிறங் கொண்டு வெய்ய படாமுலை பையிற் றூங்கி
வேனிற மழைக்கண் டாமு மிமைகுறைந் தழுகி மேனி
தானிறங் கரக்குங் காலந் தையலீர் மெய்ய தன்றே.

2938. மெய்ப்படு-உடம்பில் முன்னேயணிந்த. கலக்கலாகா-கூடுதல் முடியா. ஐப்படு-ஐயோடுகூடிய. நெய்த்தோர்-இரத்தம். நம்முள்நாமால்; ஆல், அசை. மு: நாலடி. 43.

2939 தொடுப்பவே-நூலினால் தொடுக்கவே. மாழ்கி என்பதன் பின் 'வாடும்' என ஒருசொல்வருவிக்க. நாம் பிறந்தபோழ்தே இனிச் செத்தாம் என்றுஎண்ணி. தனித்த சித்தத்தை. பனித்தும்-நடுங்குவேம்.

2940. மணியின் நீனிறம் கொண்ட ஐம்பால் உருவம்நீங்கி; உருவம்-பழைய நிறம். வெய்ய-விரும்பத்தக்க; வெப்பத்தையுடைய எனலுமாம். பையின் தூங்கி-பைபோலத் தொங்கி; "இறும்பூது சான்ற முலையுங் காணாய், வெறும்பை போவ வீழ்ந்து வேறாயின" (மணி.20: 55-6.) கண்தாமும். கண்களும். நிறம்கரக்கும்-ஒளிகெடும்.

(இ-ள்.) தையலீர்! மணியினது நீலநிறத்தைக் கொண்ட மயிர் அவ்வுருவம் நீங்கி வெளுத்து, முலையும் பைபோல ஞான்று, கண்களும் இமையழுகிக் குறைந்து, மேனி ஒளிகெடு மூப்பு மேல் நும்மிடத்தே வருமல்லவோ? அதற்கு முன்னே துறப் பீராகவென்றா னென்க. (342)

(வேறு)

2941. குஞ்சர மயாவுயிர்த் தனைய குய்கமழ்
அஞ்சுவை யடிசிலை யமர்ந்துண் டார்கடாம்
இஞ்சிமா நகரிடும் பிச்சை யேற்றலால்
அஞ்சினேன் றுறப்பல்யா னார்வ மில்லையே.

(இ-ள்.) யானை உயிர்த்தாற்போன்ற ஓசையையுடைய தாளிப்புக் கமழும் அடிசிலையுண்டவர்கள்தாம் பின்னர்ப் பிச்சை யேற்றலாற் செல்வத்தில் ஆசை எனக்கில்லை. அரசாட்சியை அஞ்சினேன்; இனி யான் துறப்பேனென்றானென்க. (343)

23. அந்தப்புர விலாவணை

2942. (1) ஒருவர்தம் வலிகெடு முடன்று பொங்கிமேல்
இருவர்மற் றியைந்தெழுந் திருப்பி னென்பபோல்
உருவநுண் ணுசுப்பிற விருந்த வொண்மணிப்
பரியகட் படாமுலைப் பைம்பொற் கொம்பனீர்.

2943. (2) காதலங் கழிந்தநா ளிதனி னிப்புறம்
ஏதில மென்றசொற் செவிச்சென் றெய்தலும்
மாதரார் மழைமலர்த் தடங்கண் மல்குநீர்
போதுலா மார்பின்வாய்ப் பொழிந்து வீழ்ந்தவே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) நீலமணிபோலும் பெரிய கண்.

2941. அயா உயிர்த்தனைய-கொட்டாவி விட்டாற்போன்ற. குய்-தாளிப்பு. அமர்ந்து-விரும்பி. இஞ்சி-மதில். ஆர்வம்-ஆசை.

2942. இருவர் எழுந்திருப்பின் ஒருவர் வலிகெடும் என்பபோல். உருவம்-அழகு. மணிபோலும் பரிய கண்ணையுடைய முலை.

2943. கழிந்த நாளிற் காதலம். இதனின் இப்புறம் ஏதிலம் என்ற சொல்-தருமவுரையைக் கேட்டதற்கு இப்பால் நாம் அயலாரானோம் என்று சீவகன் கூறிய சொல். மாதரார்-மனைவியர். மு: சீவக.269.

(இ-ள்.) ஒருவர்மேலே இருவரியைந்து உடன்று பொங்கி எழுந்திருப்பின் அவ்வொருவர்வலி கெடுமென்று சொல்லிக் காட்டுவன போலே நுசுப்பு வருந்த வீங்கின முலைகளையுடைய கொம்பனீர்! இதற்கு முன்பு கழிந்த நாளெல்லாம் இல்லறத்தின்மேற் காதலை யுடையேம்; அறங்கேட்டதற்கு இப்பால் அதனைக் கைவிட்ட தன்மையையுடையேமென்ற சொல்லைத்தேவியர் கேட்டவளவிலே அவர்கள் கண்ணீர் இடையறாது சொரிந்து மார்பிலே வீழ்ந்தன வென்க. *(344-5)*

(வேறு)

2944. செருக்கி நிணந்தின்று சிவந்து மன்ன ருயிர்செற்ற
நெருப்புத் தலைநெடுவேற் கண்ணார் கண்ணீர் நிழன்மணிப்பூட்
பரப்பி னிடைப்பாய்ந்து குளமாய்ப் பாலார் படாமுலையை
வருத்தி மணிநெடுங்கோட் டருவி போல வீழ்ந்தனவே.

(இ-ள்.) நிணந்தின்று செருக்கிச் சிவந்து செற்ற வேல் போலுங் கண்ணாருடைய அங்ஙனம்வீழ்ந்த கண்ணீர், பூணாகிய கரையுள்ளே பாய்ந்து குளமாய் நிறைந்து தம்மைத்தாங்கின முலையைவருத்தி மலையினின்றும் அருவி வீழுமாறுபோல அம்முலைகளினின்றும் வீழ்ந்தனவென்க. *(346)*

2945. அழலேந்து வெங்கடுஞ்சொ லுருமே றுண்டாங் கலர்சிந்தி
நிழலேந்து பூங்கொடிக ணிலஞ்சேர்ந் தாங்கு நிலஞ்சேர்ந்து
கழலேந்து சேவடிக்கீழ்க் கண்ணீர் வெள்ளங் கலநிரப்பக்
குழலேங்கு மாறேங்கி யழுதார் கோதை மடவாரே.

(இ-ள்.) அங்ஙனநின்றழுத மடவார், பூங்கொடிகள் உருமேறு வீழ்ந்து அலர்சிந்தி நிலத்தே வீழ்ந்துகிடந்ததென்னும்படியாக

2944. செருக்கி-மயங்கி. கண்ணாரது கண்ணீர். பூண்பரப் பினிடை-ஆபரணங் களாகிய கரையுள்ளே. அழுதலால் முலையிடைக் குளமாதல்: *சீவக.1523, 1629*; "கருங்கால் வெண்குருகு மேயும், பெருங்குளமாயிற்றென்னிடைமுலை நிறைந்தே" *(குறுந்.325:5-6.)*

2945. அழல்-தீ. கடுஞ்சொல்-சீவகன்கூறிய கொடுஞ்சொல்லால். நிழல்-ஒளி. பூங்கொடிகள்உருமேறுண்டு அலர்சிந்தி நிலம் சேர்ந்தாங்கு. சேவடிக்கீழ்-சீவகன் பாதத்தில். குழலேங்குமாறு ஏங்கி அழுதார்; "ஆம்பலங் குழலி னேங்கி" *(நற்.113: 11)*; "குழலினை வதுபோ லழுதனள்" *(புறநா.143: 15)*; "வேய்ங்குழல்.... நாண, ஏங்கினள்" *(கம்ப. அரசியற்.3)*.

ஏதிலமென்ற சொல்லாலே சேவடிக்கீழ் நிலத்தே வீழ்ந்துகிடந்து கண்ணீர் வெள்ளம் ஆங்குள்ள கலநிரப்ப அழுதாரென்க.

குழல் ஏங்கியழுமாறுபோல ஏங்கியழுதாரென்க. (347)

(வேறு)

2946. குலிகவஞ் சேற்று ணாறிக் குங்கும நீரு ளோங்கிப்
பொலிகென வண்டு பாடப் பூத்ததா மரைகள் போலும்
ஒலிகழ லடிக ணுங்கீழ்ப் பிழைத்ததென் னுரைமி னென்னப்
புலிநிழற் பட்ட மான்போற் போகுயி ராகி நின்றார்.

அத்தேவியர்அவனடிமுதலாகமுடியளவுநோக்கிக்கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) குலிகச்சேற்றிலே முளைத்துக் குங்குமங்கலந்த பனி நீரிலே வளர்ந்து வண்டாகிய பாணர் பரிசில்பெறுதற்குப் பொலி கெனப் பாடப் பூத்த தாமரைப் பூக்கள்போலுந் திருவடிகளே! யாங்கள் நும்மிடத்துப் பிழைத்தது யாது? அதனை உரைமினென்று கூறிப் புலிக்கப்பட்ட மானுயிர்போலப் போதற்கொருப்பட்ட உயிரராகி நின்றாரென்க. (348)

2947. அருந்தவி சாகி மெய்மைச் சுமந்தயா வுயிர்த்த வாண்மைப்
பெருந்தகு குறங்கு காணீர் பெண்ணுயி ரளிய தாமே
வருந்துமா லென்று நோக்கீர் வாடுமா லாவி யென்னீர்
விருந்தினர் போல நின்றீர் வெற்றுடல் காண்மி னென்பார்.

(இ-ள்.) முன்னர் எமக்குத்தவிசாகி எம்மைச் சுமந்து இளைப் பாற்றிய ஆளுந்தன்மையையுடைய குறங்குகாள்! நீங்கள் அளிக்கத் தக்க பெண்ணுயிர் தாம் அளியாக்கால் வருந்துமென்று நினையீராய் இவ்வருத்தமேயன்றி இவ்வுயிர் வாடுமென்று நினையீராய் விருந்தினரைப்போலநின்றீர்; இனி வெற்றுடலைக் காண்பீராக வென்பாரென்க. (349)

2946. குலிகம்-சாதிலிங்கம். நாறி-தோன்றி. ஓங்கி-வளர்ந்து. அடிகள்-சீவகனுடைய பாதங்கள்; விளி. நுங்கீழ்ப் பிழைத்தது என்-நும்மிடத்துச்செய்த பிழை யாது? என்ன-என்று. போகுயிராகி-போவதற்குத்துணிந்த உயிரை உடையவராகி.

2947. இப்பாடல், சீவகனுடைய துடைகளைநோக்கிக் கூறுவது. தவிசு-ஆதனம். அயாவுயிர்த்த-இளைப்பாற்றிய. குறங்குகாள்-துடைகளே. அளிய-அளிக்கத்தக்க. ஆவிவாடும் என்னீர்; என்னீர்-என்று எண்ணா தவராய்.

2948. கோதையுந் துகிலு மேந்திக் குங்கும மெழுதிக் கொய்பூந்
தாதுகொண் டளகத் தப்பித் தடமுலை வருடிச் சேர்ந்து
காதல்கொண் டிருந்த காமர் கைவிர லளிய நீரும்
ஏதில ராகிக் கோமா னெண்ணமே யெண்ணி னீரே.

அளகம்-[1] பனிச்சை.

(இ-ள்.) ஏந்தி எழுதி அப்பித் தைவந்து சேர்ந்து காதலைக் கொண்டிருந்த விரல்களே! எம்மை யருளத் தக்க நீரும் எமக்கு அயலாராகி அரசனெண்ணியதனையே எண்ணினீர்; இது தகுமொ வென்பாரென்க.

செந்தீக்கடவுளை வலஞ்செய்து அதுசான்றாக நும்மைப் பாதுகாப்பேமென்று எங்கைகளைப் பற்றின நீரென்றலின், உம்மை சிறப்பும்மை. 'சாந்தங், காதல்கொண்டணிந்த' என்றும் பாடம். (350)

2949. பஞ்சிகொண் டெழுதி யார்ந்த சீறடி பனித்த லஞ்சிக்
குஞ்சிமே லேற்ற கோமான் கொப்புளித் திட்ட வெம்மை
வஞ்சித்தீர் மணிசெய் தோள்காள் வாங்குபு தழுவிக் கொள்ளீர்
நெஞ்சநீர் வலியீ ராகி நிற்பிரோ நீரு மென்பார்.

(இ-ள்.) தோள்காள்! எழுதி அழகுநிறைந்த அடி ஊடுகின்ற காலத்து உடம்பிறபட்டால் நொந்துநடுங்கு மென்றஞ்சித் தலையி லேற்ற அரசன் இனி நுகரேமென்று கைவிட்ட எம்மை நீர் அணைத்துத் தழுவிக்கொள்ளீர்; இனி நீரும் நெஞ்சம்வலியீராகி நிற்பீரோ? அங்ஙன நிற்பீராயின், நும்முடைய கை எங்களைப் பற்றித் தெளிவிக்கின்ற காலத்து அதற்கு உதவியாயிருந்தும் உண்மை செப்பாது வஞ்சித்தீ ரென்பாரென்க.

'நெஞ்சின்' என்ற பாடத்திற்கு நெஞ்சுபோலென்க. ஈண்டும்[1] உம்மை, சிறப்பு. (351)

2948. இப்பாடல், சீவகனுடைய கைவிரல்களை நோக்கிக் கூறுவது. கோதை-மாலை. குங்குமம்-குங்குமச்சாந்து. அளகம்-முன்னுச்சி மயிர். வருடி-தடவி. கைவிரல்: விளி. அளிய-எம்மை அளிக்கத்தக்க. ஏதிலர்-அயலார். கோமான்: சீவகன்.

(உரை.) [1] கூந்தலின்ஐம்பால்களுள் ஒன்றன்பெயர்.

2949. இப்பாடல், சீவகனுடைய தோள்களை நோக்கிக்கூறுவது. பஞ்சி-செம்பஞ்சுக்குழம்பு. பனித்தல் அஞ்சி-நடுங்குதற்குப்பயந்து. அடியைக் குஞ்சிமேலேற்ற. கொப்புளித்திட்ட-கைவிட்ட. எம்மை-எங்களை. வஞ்சித்தீர்-வஞ்சனைசெய்தீர். வாங்குபு-அணைத்து. நீர் தழுவிக்கொள்ளீர்; நீரும் நிற்பீரோ என்க.

(உரை.) [1] நீரும் என்பதிலுள்ளது.

2950. முட்டுவட் டனைய கோல முத்துலாய்க் கிடந்து மின்ன
மட்டுவிட் டலர்ந்த கோதை மதுவொடு மயங்கி நாளும்
ஒட்டியிட் டுறைய வெங்கட் குயரணை யாய மார்பம்
நட்புவிட் டொழியு மாயி னன்மையார் கண்ண தம்மா.

(இ-ள்.) ஒன்றோடொன்றுசேர்ந்து அரக்குவட்டனையவாய்த் திரண்டு பெருத்த முத்துக்கிடந்து மின்ன எம்முடைய மார்பிந் கோதை நின்னிடத்துக்கிடந்த மாலையின் மதுவோடே மயங்கி நாடோறும் ஒன்றுபட்டுறையும்படி எங்கட்கு அணையாய மார்பமே! கேளாய்; எம்மோடு கொண்ட நட்புக் கைவிட்டு நீங்கின், மற்று நற்குணம் யாரிடத்தே யுள்ளது கூறாயென்பாரென்க. *(352)*

2951. மாக்கவின் வளரத் தீண்டி மணிநகை நக்கு நாளும்
பூக்கவி னார்ந்த பைந்தார் புனைமதுத் தேனொ டேந்தித்
தாக்கியெம் முலைக டம்மை நெருக்கினாய் தரணி மன்னின்
நீக்கிநீ யெம்மை நோக்காய் நீத்தியோ நீயு மென்பார்.

(இ-ள்.) எம்முடைய பெரிய அழகு வளரும்படி தீண்டி மாணிக்கத்தினதொளியை நீதோற்றுவித்து மதுவைத் தேனினத் தோடேயேந்தி மற்றுள்ள பூக்களினழகு நிறைந்த கழுநீர்த்தாரே! நீ எம்முலைகளைத்தாக்கி நெருக்கினாய்; அங்ஙனநெருங்கிய நீயும் தரணிமன்னனைப்போல எம்மைநீக்கிப் பாதுகாவாயாய்க் கை விட்டுநின்றாயோவென்பாரென்க. *(353)*

2952. அன்னமே தோகை நல்யா ழமுதமே யாய்ந்த தீந்தேன்
இன்னரே நங்கை மாரென் றேத்திய பவளச் செந்நா
என்னைநீ கண்ட தெம்மை யிரண்டுநா வாயி னாயே
மன்னன்போ லீர மின்றி வலித்தனை வாழி யென்பார்.

2950. இப்பாடல் சீவகனுடைய மார்பத்தை நோக்கிக்கூறுவது. முட்டுவட்டு-அரக்கு வட்டு; "முட்டிணை வட்டும்" *(பெருங்.1.38:170.)* கோலம்-திரட்சியையுடைய. மட்டு-தேன். கோதை-எமது மார்பிலுள்ள பூமாலை. மதுவொடு-உன்னிடத்துக்கிடந்த மாலையிலுள்ளதேனோடு. ஒட்டியிட்டு.ஒன்றுபட்டு.மார்பம்:விளி.நன்மை-நற்குணம்.

2951. இப்பாடல் சீவகனுடைய மார்பின்மாலையை நோக்கிக் கூறுவது. கவின்-அழகு. மணி நகை நக்கு-மாணிக்கத்தின் ஒளியைத் தோற்றுவித்து. பூக்கவின் ஆர்ந்த பைந்தார்.பூக்களினழகை நிறையக் கொண்ட பசுமையான கழுநீர்மாலை; விளி. மது-தேன். தேன்: ஒருவகை வண்டு. மன்னின்-மன்னனைப்போல். நீயும்; உம்மை, சிறப்பு.

2952. இப்பாடல், சீவகனுடைய நாவைநோக்கிக் கூறுவது. அன்னமே ஏ, அசை. இன்னரே-இத்தன்மையையுடையவர்களே.

(இ-ள்.) நங்கைமார், அன்னம், தோகை, யாழ், அமுதம், தேனென்கின்ற இத்தன்மையரேயென்று ஏத்திய பவளமாகிய செவ்விய நாவே! நீ மன்னனைப் போல் அருளின்றி எம்மை அழித்துக்கூறத் துணிந்தனை; இங்ஙனங் கூறுதற்கு எம்மிடத்துக் கண்ட குற்றம் எத்தன்மைத்தாகிய குற்றம்; அதனைக் கூறு; கூறாயேல் நீ இரண்டு நாவாயேவிட்டாயென்பாரென்க. *(354)*

2953. பூணினா னெருங்க நொந்து பொதிர்த்தன வெம்பி யென்று
நாணினால் வருத்தந் தீர்ப்பா னன்முலைக் கண்ட டம்மைப்
பேணிநீ ரெழுதி யோம்பிப் பேரின்பங் கொண்டு தந்தீர்
காண்மினோ வின்றெம் வண்ணங் கண்ணிலீர் கண்க ளென்பார்.

(இ-ள்.) இவை பூணோடே நெருங்குதலாலே வெம்பி நொந்து புடைக்கொண்டனவென்று அரசன்கருதி அவன் நொய்தாக அணிந்த பொன்னாணினாற் பின்னும் அம்முலைகட்குப் பிறந்த வருத்தத்தை நீக்குதற்குக் கண்களே! நீர் அம்முலைக்கண்களைப் பேணி நும்மணிகளாலே எழுதிப் பாதுகாத்துப் பேரின்பத்தைக் கொண்டு எமக்கும் பேரின்பத்தைத் தந்தீர்; இங்ஙனம் இன்பத்தைத் தந்த நீர் துன்பமாகக்கருதி இன்று அருளிலீராயினீர்; எம்வண்ணம் கெட்ட படியை இனிக் காண்பீராகவென்பாரென்க. *(355)*

2954. சென்னிமேன் மிதித்த வஞ்செஞ் சீறடித் திருவில் வீச
மின்னிவா ளாரஞ் சிந்த வெறுநிலத் துறைந்து நீயெம்
இன்னகை முறுவல் பார்த்தா யின்றெம தாவி பார்த்தாய்
மன்னிய மாலை வண்டார் மணிமுடி வாழி யென்பார்.

(இ-ள்.) வண்டார் மாலையினையுடைய நீலமணிபோலும் மயிர்முடியே! வெறுநிலத்திலே ஆரம் மின்னிச் சிந்த அரசன் வீழ்ந்து வணங்கவும் அவன் சென்னிமேலே திருவில்வீச மிதித்த சீறடியிலே நீயுறைந்து எம் முகிழ்நகை எய்து மோவென்று முன்புபார்த்தாய்;

செந்நா-செவ்விய நாவே; விளி. நீ எம்மிடத்துக் கண்டது என்னை?. வலித்தனை-எம்மை வெறுத்துக்கூறத்துணிந்தாய். வாழி: அசை.

2953. இப்பாடல், சீவகனுடைய கண்களை நோக்கிக்கூறுவது. பொதிர்த்தன- வீங்கின. தீர்ப்பான்-தீர்த்தற்கு. கண்ணிலீர்-அருளில்லாத வராயினீர். கண்கள்: விளி.

2954. இப்பாடல்சீவகனுடைய மயிர்முடியை நோக்கிக்கூறுவது. திருவில் வீச-இந்திரவில்லைப்போல் பல நிறத்தை வீச. வாள் ஆரம்- ஒளியையுடைய முத்துமாலை. எமது ஆவி வருந்துதலைப் பார்த்தாய். மணிமுடி-நீலமணிபோலும் நிறத்தையுடைய மயிர்முடியே; விளி.

இன்று எமதாவி வருந்துதலையும் பார்த்தாய்; நின்வழிபாடு பொய்யாயிருந்ததென்பாரென்க.

வாழி, அசை. என்பார் என்பாரென்றவற்றிற்கு ஆயினாரென வருவித்து முடிக்க. இத்துணையும் அவயவங்களை நோக்கிக் கூறிற்றாகத் தேவர்கூறினார்; "சொல்லா மரபி னவற்றொடு கெழீஇச், செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத் தடக்கியும்" (தொல். பொருளியல், 2) என்னும் *பொருளியற்சூத்திரத்தா*லென்றுணர்க. (356)

2955. வீங்குபாற் கடலு நஞ்சாய் விளைந்ததால் விரிந்த வெய்யோன்
பாங்கிலா விருளை யீன்று பார்மறைத் திட்ட தாலோ
தீங்கதிர்த் திங்கள் செந்தீச் சொரிந்ததாற் றிசைக ளெல்லாம்
தாங்குமா றென்னை யாவி தரிக்கிலேந் தேவிர் காளோ.

(இ-ள்.) அரசன் இங்ஙனந் தன்தன்மை திரிந்தமையால், இனிப்பாற் கடலும் நஞ்சாய்விளைந்தது; வெய்யோன் தன்னிடத்தில்லாத இருளை ஈன, அவ்விருள் பாரைமறைந்துவிட்டது; திங்கள் திசைகளெல்லாம் செந்தீயைச் சொரிந்தது; ஆதலால், தேவிர்காள்! யாம் எம்மாவியைத் தரிக்கமாட்டுகிலேம்; அதனைத் தரிக்குமாறு எங்ஙனம்? கூறுவீராகவென்பாராயினாரென்க.

ஈன்று-ஈன. (357)

(வேறு)

2956. விண்ணோர் மடமகள்கொல் விஞ்சை மகளேகொல்
கண்ணார் கழிவனப்பிற் காந்தருவ தத்தையென்
றெண்ணாய வாணெடுங்கண் மெய்கொள்ள வேமுற்றுப்
பண்ணாற் பயின்றீ ரினியென் பயில்வீரே.

இனித் தேவியர் அரசனைநோக்கி ஒருவரையொருவர் காட்டிக் கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) உலகம் எண்ணுந்தன்மையுண்டாய வனப்பிற்றத்தையுடைய வாள் போலுங்கண் அறிவைக் கவர்ந்துகொள்ளுகையினாலே இவளை விண்ணோர் மகளோ; விஞ்சைமகளோவென்று

2955. நஞ்சு-விடம். மறைத்திட்டதால்-மறைத்துவிட்டது; ஆல், அசை. திங்கள்திசைகளெல்லாம்தீயைச்சொரிந்தது. என்னை-எவ்விதம். தேவிர்காள், ஓ: அசை. *மு:* நைடத. சந்திரோபா. 30.

2956. கழிவனப்பின்-மிக்கஅழகையுடைய. எண்ணாய-எண்ணுந்தன்மையையுடைய. மெய்கொள்ள-அறிவைக்கவர்ந்துகொள்ள. ஏமுற்று-மயங்கி. பண்ணால்- இசையோடு.

மயக்கமுற்று விஞ்சைமகளேயென்று துணிந்து யாழ்வென்று உறவு கொண்ட நீர் இங்ஙனம் கைவிட்ட நிலையில் என்ன உறவு கொண்டீராவீரென்க. (358)

2957. கொல்வே னெடுங்கட் குணமாலை குஞ்சரத்தால்
அல்லனோ யுற்றாளுக் கன்று களிறடர்த்துப்
புல்லிப் புணர்முலையின் பூங்குவட்டின் மேலுறைந்தாய்
எல்லேமற் றெம்பெருமாற் கின்றிவளு மின்னாளோ.

(இ-ள்.) குணமாலை யானையால்வருத்தமுற்ற இவள் பொருட்டு அன்று அவ்யானையைவருத்தி இவளைப் புல்லி யுறைந்தாய்; அங்ஙனமுறைந்த நினக்கு இன்று இவளும் வெளியாக இன்னாளாயினாளோவென்க. (359)

2958. தூம்புடைய வெள்ளெயிற்றுத் துத்தி யழனாகப்
பாம்புடைய நோக்கிப் பதுமை பவழவாய்
தேம்புடைய வின்னமுதாச் சேர்ந்தாய்க் கினியதுவே
ஆம்புடைய நஞ்சடங்கிற் றின்றூறிற் றாகாதே.

தேம்புதலையுடைய பதுமை. இனி-இங்ஙனநீக்கினநிலையால். மேல் வளருங் கூற்றினையுடைய நஞ்சு ஒருபுறத்தேயடங்கித் தீராமல்நின்றது; அதுவே இன்று ஊறிற்றாகாதோவென்க.

(இ-ள்.) புரையினையுடைய எயிற்றினையும், பொறியினையும், நஞ்சினையுமுடைய நாகப்பாம்பின் நஞ்சு உடையும்படி நோக்கிப் பதுமை வாய் அமுதமாகக் கொண்டு கூடின நினக்கு அந்நஞ்சே தீர்ந்ததில்லையாகாதோவென்க. (360)

2959. தாழ்ந்துலவி மென்முலைமேற் றண்ணாரம் வில்விலங்கப்
போழ்ந்தகன்ற கண்ணினா லேப்பெற்றுப் போகலாய்
தாழ்ந்தமர ரின்னமிர்தந் தக்கநாட் டாகாதே
வீழ்ந்ததென வீழ்ந்தாய்நீ யின்றதுவும் விட்டாயோ.

2957. கொல்லுகின்ற வேலைப்போலும் நெடிய கண்ணை யுடைய. குஞ்சரம்-அசனிவேகம். குணமாலையாகிய அல்லல் நோயுற்ற வளுக்கு. முலையாகிய குவட்டின்மேல். எல்லே-வெளியாக; *சீவக.653,* ந.இவளும்-குணமாலையும்.

2958. தூம்பு-துளை. துத்தி-பொறி. அழல்-விடம். நாகப்பாம்பு உடைய நோக்கி-நாகப்பாம்பின்விடம் கெடும்படி பார்த்து. பதுமை யுடைய வாயை அமுதாகச்சேர்ந்தாய்க்கு. தேம் இனிமை யெனலுமாம். ஆம்புடைய-மேல்வளரும் திறத்தையுடைய. நஞ்சு அடங்கிற்று இன்று ஊறிற்றாகாதோ; அடங்கிற்று-அடங்கியதே.

போழ்ந்து-போழ.

(இ-ள்.) முலைமேல் ஆரந்தாழ்ந்து உலவி ஒளியைக் குறுக்கிடும்படியாகக் கண்ணினாலே நின்னெஞ்சைப் பிளக்க எய்த ஏவைப்பெற்றுப் போகமாட்டாயாய்ச் சுரர்கொண்டுபோகின்ற அமுதம் தாழ்ந்துவீழ்ந்தது, தக்கநாட்டிலேயாகாதே யென்று கருதி விரும்பினாய்; இன்று அவ்விருப்பமும் விட்டாயோவென்க. *(361)*

2960. கண்ணோ கயலோ கழுநீரோ காவியோ
பெண்ணோ வமுதோ பிணையோ வெனப்பிதற்றித்
துண்ணென் சிலைத்தொழிலுங் காட்டிமுன் னின்புற்றீர்
புண்மேற் கிழிபோற் றுறத்தல் பொருளாமோ.

(இ-ள்.) இவள்பொருட்டுச்சிலைத்தொழிலையும்அரசனுக்குக் காட்டி இவளைப் பெற்ற பின்னர், இவளைப் பெண்ணோ! அமுதோவென்றும், முகத்தில் இவை கண்ணோ! கயலோ! கழுநீரோ! காவியோ! பிணையோவென்றும் புனைந்துரைத்து முன்பு இன்புற்ற நீர் இக்காலத்துப் புண்ணிற்கிடந்த சீலைபோலத் துறத்தல் அறமாமோவென்க. *(362)*

2961. பொன்னகர வீதி புகுந்தீர் பொழிமுகிலின்
மின்னி னிடைநுடங்க நின்றாடன் வேனெடுங்கண்
மன்ன னகரெல்லாம் போர்ப்ப வலைப்பட்டீர்க்
கின்னே யொளியிழந்த வின்னா விடுகினவோ.

பொழிமுகில்கூறிற்று, மிகவிளங்குதற்கு. மன்னன்-சச்சந்தன். இனி, 'மன்ன' என்று பாடமாயின், ஒருமைபன்மைமயக்கமாம். 'போர்ப்ப' என்றது, "எங்கெங்கே நோக்கினு மங்கங்கே தோன்றுமே" *(சீவக.1971)* என்றதனை.

2959. தண்ணாரம்-குளிர்ச்சியைக் கொண்ட முத்துமாலை. வில் விலங்க-ஒளியைக் குறுக்கிடும்படியாக. கண்ணினாலெய்த ஏவைப் பெற்று; ஏ-அம்பு. வீழ்ந்தாய்-விரும்பினாய். இப்பாடலிற் சீவகன் கேமசரியை மணந்தது கூறப்பட்டுள்ளது; *சீவக.20.*

2960. காவி-நீலோற்பலமலர். பிணை-மான்; கண்ணுக்குவமை. சிலைத்தொழில் காட்டியது: *சீவக.1640, 1641.* கனகமாலையை யின்புற்றீர். புண்மேற்கிழி-புண்ணை ஆற்றுதற்கு அதன்மேற்போட்ட துணி. பொருள்-தருமம். இப்பாடலில் சீவகன் கனகமாலையை மணந்தது கூறப்பட்டது.

2961. முகிலினிடத்து மின்னைப்போலும் இடைநுடங்க; நுடங்க-அசைய. நின்றாள்: விமலை. மன்னன் நகரெல்லாம்-சச்சந்த

(இ-ள்.) இராசமாபுரத்து வீதியிலே புகுந்த நீர் விமலைகண் சூழ்போத அவ்வலையிலே அகப்பட்டீர்; அவ்வலைப்பட்ட உமக்கு அக்கண் இப்படியே இன்னாவாய் ஒளிகெட்டுக் குறைந்தனவோ வென்க. (363)

2962. செங்கச் சிளமுலையார் திண்கறையூர் பல்லினார்
மங்கையர்கள் காப்ப மகிழ்ந்தாளை நீமகிழ்ந்து
பங்கயமே போல்வாளைப் பார்ப்பானாய்ப் பண்ணணைத்துத்
தங்கினாய் கோவே துறத்த றகவாமோ.

முதுமையாற் கறைபோக விளக்கமாட்டாத பல்லினார். பங்கயமேபோல் வாள்-தாமரை ஞாயிற்றையே நோக்குமாறுபோல நின்னையே நோக்கிக்கற்புக்கடம்பூண்டவள்.

(இ-ள்.) கோவே! இளையருமுதியருமாகிய மங்கையர் காப்ப அக்காவலை மகிழ்ந்தாளை நீயுமகிழ்ந்து பார்ப்பானாய்ச் சென்று பாட்டாலே சேர்த்துக் கூடினாய்; இனி இங்ஙனம் துறத்தல் நினக்குத் தகுதிப்பாடோவென்க.

'பண்ணலைத்து' என்ற பாடத்திற்குப் பண்ணாலே அவள் வன்மையை நெகிழ்த்தென்க. (364)

2963. புல்லா ருயிர்செகுத்த பொன்னந் திணிதோளாய்
மல்லா ரகன்மார்ப் மட்டேந்தி வாய்மடுத்திட்
டெல்லாருங் காண விலக்கணையோ டாடினாய்
அல்லாந் தவணடுங்க வன்பி னகல்வாயோ.

(இ-ள்.) தோளாய்! மார்பனே! ஏந்த மதுவை எடுத்துக் கொடுத்து இலக்கணையோடு புணர்ந்தாய்; அங்ஙனம் புணர்ந்தநீ அவள் அலமந்து நடுங்க அன்பினின்றும் அகல்வாயோவென்க. (365)

னுடைய நகர முழுதும். இன்னே-இப்படியே. கண் இன்னாவாய் ஒளி யிழந்து இடுகினவோ; இடுகுதல்-குறைதல். இப்பாடலிற் சீவகன் விமலையை மணந்தது கூறப்பட்டது.

2962. செங்கச்சையணிந்த இளமுலையார்-இளமங்கையர். பல்லினார்: முதிய மகளிர். முலையாரும், பல்லினாருமாகிய மங்கையர். மகிழ்ந்தாளை-உவந்திருந்த சுரமஞ்சரியை. பார்ப்பானாய்-வேதியனாய். பண்அணைத்து-பாட்டால் சேர்த்து. தகவு-தகுதிப்பாடு.

2963. புல்லார்-பகைவரது. மட்டு-கள்ளை. வாய் மடுத்திட்டு-இலக்கணையின் வாயிடம் நெருங்கிக்கொடுத்து. அவள் அல்லாந்து-இலக்கணை அலமந்து. அன்பினின்றும் அகல்வாயோ.

24. கோயில் விலாவணை

2964. *(1)* கல்லோ மரனு மிரங்கக் கலுழ்ந்துருகி
எல்லாத் திசைதோறு மீண்டி யினமயில்போற்
சொல்லாத் துயர்வார் தொழுவா ரழுவாராய்
அல்லாந் தகன்கோயி லாழ்கடல்போ லாயிற்றே.

2965. *(2)* பூப்பரிவார் பொன்செய் கலம்பரிவார் பொன்வளையை
நீப்பி ரெனப்புடைப்பார் நீடாமஞ் சிந்துவார்
ஏப்பெற்ற மான்பிணைபோ லேங்குவா ரின்னுயிரைக்
காப்பரேற் காவலனார் காவாரோ வின்றென்பார்.

2966. *(3)* கழுநீருந் தாமரையுங் கண்டனவே போலும்
முழுநீர்வேற் கண்ணும் முகமு முலறிச்
செழுநீர் மணிக்கொடிகள் காழகஞ்சேர் கொம்பாய்
அழுநீர வாயலறி யல்லாப்ப போன்றாரே.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) சொல்லாவென்றதுடன் என்று இங்ஙனஞ்சொல்லியென முற்கூறிய வற்றைக் கூட்டியுரைக்க.

(2) காவலனார்-காத்தலை வல்லவர்.

(3) கழுநீரையும் தாமரையையும் சேரக்கண்டாற்போலும் கண்ணுமுகமுமென்க.

(இ-ள்.) தேவியர் கலங்கி நெஞ்சுருகிக் கல்லும் மரமுமிரங்கா நிற்க இங்ஙனஞ் சொல்லி, பூப்பரிவார்; கலம்பரிவார்; புடைப்பார்; சிந்துவார்; ஏங்குவார்; என்பாராய் உலறி மணிக்கொடிகள் கருமை சேர்ந்த கொம்பாய் அலறி அழுந்தன்மையவாய் அலமருவன வற்றை ஒத்தார்; அதுகண்டு, எல்லாத் திசைகளிலும் நின்ற மகளிரும் இனமயில்போலீண்டி, துயர்வார்; தொழுவார்; அழுவாராய் அலமருகையினாலே கோயிலில் கடலொலிபோலே ஒலியுண்டா யிற்றென்க.

(3) வளவிய நீர்மையையுடைய மணியென்றார், பலநிறத்து மணிகளையும்கருதி. *(366-8)*

2964. கல்லும் மரனும்; ஓ, அசை. சொல்லா-சொல்லி. அல்லாந்து-அலமந்து. கோயில்-அரண்மனை.

2965. பரிவார்-அறுப்பார். புடைப்பார்-மோதி உடைப்பார். நீள்தாமம்-நீண்ட மாலையை. ஏ-அம்பு.

2966. உலறி-காய்ந்து. காழகம் சேர்-கருமை சேர்ந்த. அழுநீரவாய்-அழுந்தன்மையவாய். அல்லாப்ப-அலமருவனவற்றை.

(வேறு)

2967. பண்ணார் பணைமுழவம் பாடவிந்து
பன்மணியாழ் மழலை நீங்கிப்
புண்ணார் புனைகுழலு மேங்கா
புனைபாண்டி லிரங்கா வான்பூங்
கண்ணா ரொலிகவுள கிண்கிணியு
மஞ்சிலம்புங் கலையு மாரா
மண்ணார் வலம்புரியும் வாய்மடங்கிக்
கோன்கோயின் மடிந்த தன்றே.

மண்ணார்கோன்-உலகெல்லாம் புகழ்நிறைந்த கோன்; இனி, மண்ணார்வலம்புரி-அரக்கிட்டாடினவலம்புரியென்று முரைப்ப.

(இ-ள்.) பூப்போலுங் கண்ணாருடைய மழலைமொழிபோய் அழுங்குரல் மயங்குதலாலே, பெரிய முழவமும் பண்ணார்யாழும் ஒலிகெட்டுத் துளையார்ந்த குழலும் ஊதாவாய்க் கஞ்சதாளமும் ஒலியாவாய் ஒலிக்கின்ற பக்கத்தையுடைய கிண்கிணி முதலியவும் ஒலியாவாய் வலம்புரியும் ஊதாதொழிந்து அரசன் கோயில் ஆரவாரமற்றதென்க. (369)

2968. அணியார் மணியரக்கு வட்டழுத்தி
வைத்தனைய செங்கண் மாத்தாட்
பிணியார் பெருந்துருத்தி யன்ன
பெருங்கவுள பிறையேர் கோட்ட
பணியார் கமழ்கடாத் தண்ண
லரசுவாப் பண்ணார் பாய்மா
இணையாது மில்லாத கண்ணீர்வீழ்த்
துண்ணாநின் றினைந்த தாமே.

(இ-ள்.) அண்ணலுடைய மணியினையும் கண்ணினையும் தாளினையும் வண்டுகள்படிய நிறைந்த கடாத்தினையுமுடைய கவுள

2967. பண்ணார்யாழும், பணைமுழவும் பாடவிந்து; பாட விந்து-ஒலியடங்கி. குழல்-வேய்ங்குழல். பாண்டில்-கஞ்சதாளம். கவுள-பக்கத்தையுடைய. ஆரா-ஒலியாவாய். வாய்மடங்கி-ஊதா தொழிந்து. கோன்கோயில்-சீவகனுடைய அரண்மனை.

2968. யானையின் கண்ணிற்கு அரக்குவட்டு உவமை. மாத்தாள்-பெரிய பாதத்தையுடைய. அரசுவா-இராசயானை; *சீவக.2231, 3087; சூளா.மந்திர.32.* பாய்மா-குதிரை. இனைந்த-வருந்தின.

கோட்டவாகிய யானைகள், யாதும் ஒப்பில்லாத பண்ணுதல் நிறைந்த குதிரைகள் தாமுண்ணாவாய் அழுது வருந்தினவென்க. (370)

2969. கழித்த கடிப்பிணையுங் கைவளையு
மாலையுங் களைந்து முத்தும்
தொழித்த நறுஞ்சாந்துஞ் சுண்ணமும்
பன்மணியுங் கலனுஞ் சிந்தி
விழித்து வியன்கோயில் பன்மீன்
பரந்திமைக்கும் பனியார் வானம்
பழித்துப் பசும்பொன் னுலகு
குடிபோயிற் றொத்த தன்றே.

சாந்தும் சுண்ணமுமளைந்த மணியென்க. களைந்து கழித்த சிந்தி விழித்து-வாங்கிப்போகடப்பட்டன சிந்திவிளங்கியென்க. 'களைந்த முத்து' என்றும் பாடம். தொழித்த கலன்-ஆரவாரித்த கலன்.

(இ-ள்.) கோயில் கடிப்பிணை முதலியன விழித்துப் பன்மீனி மைக்கும் வானைப் பழித்து மக்களெல்லாம்போந்து அரசனிடத்தே நிற்றலிற் பொன்னுலகு குடிபோனதன்மையை ஒத்ததென்க. (371)

2970. அழலார் சுரையெயிற்று வெஞ்சினவைந்
தலைசுமந்த வெகுளி நாகம்
நிழலார் திருமணியுந் தேவர்
திருமுடிமே னிலவி வீசும்
சுழலார் பசும்பொன்னும் வேய்ந்து
சொரிகதிர்மென் பஞ்சி யார்ந்த
கழலா னகர மமுது
கடைகடல்போற் கலங்கிற் றன்றே.

அழல்-நஞ்சு. சுரை-பொய். நாகத்தின் தலைசுமந்த மணியும் பொன்னும் மேலே வேய்ந்து கதிரைச் சொரிகின்ற நகரமென்க. சுழலுதலார்ந்த தேவர் முடிமேல் நிலவி வீசுங்கழல்-வலஞ்செய்தல் நிறைந்த தேவர் வணங்கின முடிமேல் நிலைபெற்று ஒளியைவீசும் அடியென்க; கழல், ஆகுபெயர்; பஞ்சியார்ந்த கழல்-நிறத்தாலும்

2969. கடிப்பிணை-குதம்பைபோல்வதோரணி; காதைப்பெருக்கு வதற்கிடுவது. மீன்-நட்சத்திரம்.

2970. அழல்-விடம். சுரை எயிறு-உள்ளே துளையையுடைய பற்கள்; சீவக.2958. நாகத்தின் ஐந்தலையிற் சுமந்த நிழலார்மணி; நிழல்-ஒளி. கழலான்நகரம்-சீவகனுடைய இராசமாபுரம்.

மென்மையாலும் செம்பஞ்சியின் தன்மைநிறைந்த அடி. அது, மேல், "திருவடிப்போ தமரர் முடிமே லணிந்தாரே" (*சீவக.3090*) என்தனாலுணர்க.

(*இ-ள்.*) மேல் தேவர் வணங்குங் கழலானது நகரம் கடல் போற் கலங்கிற்றென்க. (*372*)

25. நகரவிலாவணை

(வேறு)

2971. நீர்நிறை குளத்து மாரி சொரிந்தென நறுநெய் துள்ளும்
நேர்நிறை பொரியுங் குய்யும் வறைகளு நிவந்த வாசம்
பார்நிறை யடிசிற் பள்ளி தளியொடு சாலை யெல்லாம்
ஊர்நிறை யுயிர்த்த லின்றி யுயிர்சென்ற போன்ற வன்றே.

குளத்திலே மழைபெய்ததென்னும்படி துள்ளும் நறுநெய்யாற் பொரித்த பொரிக்கறி; பல காயங்கள் குறிக்கு நேராக நிறைந்த பொரிக்கறி. குய்-தாளிக்குங்கறி. வறைகள்-துவட்டின கறிகள். பாரிலே நிறைந்த புகழினையுடைய ஊர்.

(*இ-ள்.*) [1]அடுக்களைகளிலும், கோயில்களிலும், சோறிடுஞ் சாலைகளிலும் சமைக்கும் பொரியலும் குய்யலும் வறையலும் வளர்ந்த ஊர்நிறையும்படி தோன்றுதலின்றாய் அவ்விடங்கள் உயிர்சென்றாற்போன்றனவென்க. (*373*)

2972. கோட்புலிச் சுழல்கண் ணன்ன
கொழுஞ்சுவைக் கருனை முல்லை
மோட்டிள முகையின் மொய்கொள்
கொக்குகிர் நிமிரல் வெண்சோ
றூட்டுறு கறிகொ டேமாங்
கனிசுவைத் தயிரொ டேந்தி
வேட்டவர்ப் பெறாது வீதி
வெறுநிலங் கிடந்த வன்றே.

2971. குய்-தாளிப்புடைய கறி. வறை-வறையல்; வறுவலென வழங்கும். நிவந்த-வளர்ந்த. அடி, 1-2: *புறநா.386:1-3.* அடிசிற்பள்ளி-உணவு சமைக்கும் இடம். தளி-கோயில். சாலை-சோறிடும் சாலை. தளியும்சாலையும்: *சீவக.306.*

(*உரை.*) [1]அடுக்களை: அடுக்குள் எனவழங்கப்படும்.

2972. கருனைக்கிழங்கிற்குப் புலியின்கண் உவமை; "புலிக்கண் வெப்பர்" (*புறநா.269:4.*) முல்லைமுகையினைப் போன்ற வெண்சோறு;

புலிக்கண்போன்ற நிறத்தையுடைய கருனைக்கிழங்கு. முல்லை முகையாற் செய்த பந்துபோலத் திரட்டுதல்கொண்ட சோறு; ஒரோவோரவிழ் கொக்குகிர் போலும் நீட்சியையுடைய சோறு. உண்ணப்பண்ணுங்கறி. தேமாவிற் கொண்ட கனி.

(இ-ள்.) முன்பு சோற்றையும் கருனை முதலியவற்றையும் தயிரோடே ஏந்தி விரும்பினார்க்குக் கொடுக்கின்ற வீதிகள், இன்று அரசன் துறவினால் வருந்தி விரும்புவாரின்மையின், அவர்களைப் பெறாமல் வெறுநிலமாய்க் கிடந்தனவென்க. *(374)*

2973. மைந்தர்தம் வண்கை யான்முன் மணிவள்ளத் தெடுத்த தேறல்
பைந்துகின் மகளிர் மேவார் பாசிழை பசும்பொன் மாலை
சிந்தியே கரந்தார் சொற்போன் மெய்யின்கட் சேர்த லின்றாய்ச்
சந்தனச் சாந்தொ டாரந் தாங்கவி னிழந்த வன்றே.

(இ-ள்.) மைந்தர் தம் கையாலே முன்பு மகளிர்க்கெடுத்த தேறலை இன்று எடுத்தலை மேவார்; மகளிர் இழையையும் மாலையையும் சந்தனக் குழம்பையும் ஆரத்தையுஞ் சிந்தி அவற்றை மேவார்; அவர் அங்ஙனமேவாமையின், அவை அழகிழந்தனவென்க.

உண்மைப்பொருளின்கட் செல்லுதல் செய்யாத துறவோர் சொல்லுஞ்சொல் பற்றுவிடாதிருக்கவும் பற்றற்றன போன்றிருக்குமாறுபோல, அவர்களும் பற்றுண்டாயிருக்கவும் அரசன் துறக்கின்ற வருத்தத்தால் இவற்றிற்பற்றில்லாதார் போல மேவாதிருந்தாரென்றுகொள்க. *(375)*

2974. தாழிவாய் மறைக்குந் தண்ணென்
றடம்பெருங் குவளைக் கண்ணார்
மூழிவாய் முல்லை மாலை
முலைமுக முரிந்து நக்க

"மாதர்மென் முல்லை யீன்ற வான்முகை யனைய மூரல்" *(நைடத. நாடு. 14.)* கொக்குகிர்நிமிரல் வெண்சோறு-கொக்கினது நகத்தைப்போன்ற நீட்சியையுடைய வெண்மையான சோறு; "கொக்குகிர் நிமிரன் மாந்தி" *(நற்.258:6.)* ஊட்டுறு-உண்ணப்பண்ணும். சுவையுடைய தயிர். வேட்டவர்-விரும்புபவரை.

2973. வள்ளம்-கிண்ணம். தேறல்-மதுத்தெளிவு. மேவார்-பொருந்தார். கரந்தார் சொல்போல்-மறைப்பவரின் பொய்ச்சொல்லைப்போல். ஆரம்-முத்துமாலை. கவின்-ஆழகு.

2974. அடி, *1: சீவக.833,* அடிக். மூழிவாய்-பூவிடுபெட்டி. ஆட்டொழிந்து-ஆடுதலை நீங்கி. ஊழிவாய்க் கொண்டதொக்கும்-முறைமைப் படப்பாடினாலொக்கும். ஒழிந்த-நீங்கின.

யாழின்வாய் முழவம் விம்ம
வாட்டொழிந் தயர்ந்து தீந்தேன்
ஊழிவாய்க் கொண்ட தொக்கும்
பாடலு மொழிந்த தன்றே.

(இ-ள்.) தாழியின்வாயை மறைக்கும் குவளைபோலுங் கண்ணார் பெட்டியின் முல்லைமாலை முலைமேலே நக்க முழவொலிப்ப முரிந்தாடும் ஆட்டுமொழிந்து யாழின் வாயிசைக் கேற்பப் பாடும்பாட்டும் ஒழிந்து அவ்வூர் வருந்திற்றென்க.

ஊழ், ஊழியெனத் திரிந்தது. தேனினந் தான் பாடுமா றொழிந்து முறைமைப்படப் பாடினாலொக்கும் பாட்டு. (376)

2975. அருங்கல நிறைந்த வம்பூம் பவழக்கா றிகழும் பைம்பொற்
பெருங்கிடு கென்னுங் கோலப் பேரிமை பொருந்தி மெல்ல
ஒருங்குட னகர மெல்லா முறங்குவ தொத்த தொல்லென்
கருங்கடல் கல்லென் சும்மை கரந்தது மொத்த தன்றே.

அருங்கலம் நிறைந்த அம்பூம்பவழக்கால்-[1]மணிபுனை செம்பொற்கொட்டை வம்பணி பவளக்கால்; பவழக்கால் திகழுங் கிடுகு; கிடுகு-சட்டம். நகரிக்கு அங்காடி கண்ணாகவும், சட்டம் அதற்கு இமையாகவும் உவமஞ் செய்தார்.

(இ-ள்.) நகர் கிடுகென்னும் இமை பொருந்தி உறங்குவ தொத்தது; அதுவே யன்றி ஒலியவிந்து கிடத்தலிற் கடல் சும்மையை மறைத்ததுவுமொத்த தென்க.

இதனால், அங்காடியடைத்ததென்றார். (377)

2976. கலையுலாய் நிமிர்ந்த வல்குற்
கடல்விளை யமுத மன்னார்
முலையுலாய் நிமிர்ந்த மொய்தார்
முழவுமுத் துரிஞ்சி மின்னச்

2975. அடி, 1-2: சீவக.113, அடிக். சும்மை-ஒலி.

(உரை.) [1]சீவக.113.

2976. கலை-மேகலை. உலாய்-பரந்து; சூழ்ந்து எனலுமாம். முழவு போலும் முத்து. தாரும் முத்தும் உரிஞ்சி; உரிஞ்சி-உராய்ந்து. மார்பனது நகர்; மார்பன்: சீவகன். தெருள்கலாதாய்-தெளிய வொண்ணாததாய். உலகின்தன்மை நிலையிலா நீர்மையது என்று. மீக்கூறுதல்-மேலாகக்கூறுதல்.

சிலையுலாய் நிமிர்ந்த மார்பன்
றிருநகர் தெருள்க லாதாய்
நிலையிலா வுலகின் றன்மை
நீர்மைமீக் கூறிற் றன்றே.

அமுதமன்னார் முலையுலாய்ப் பரந்த மார்பன்; தாரும் முழவுபோலு முத்தும் உரிஞ்சி மின்னும்படி சிலையுலாவி நிமிர்ந்த மார்பன்.

(இ-ள்.) மார்பனது நகர், பொலிவழிதலால் இராசமாபுர மென்று தெளியலாகாததாய் உலகின் தன்மை நிலையில்லா நீர்மை யாயிருக்குமென்று மேலாகக்கூறிற்றென்க. *(378)*

(வேறு)

2977. கூந்த லகிற்புகையும் வேள்விக் கொழும்புகையும்
ஏந்து துகிற்புகையு மாலைக் கிடும்புகையும்
ஆய்ந்த பொருளொருவர்க் கீயா வதிலோப
மாந்தர் புகழேபோற் றோன்றா மறைந்தனவே.

(இ-ள்.) கூந்தலுக்கு இட்ட புகையும், யாகத்திற் புகையும், துகிற்கு ஏந்தின புகையும், மாலைக்கு இட்ட புகையும் பொருளை ஈயாத உலோபர்புகழ்போல மறைந்தனவென்க. *(379)*

2978. புல்லுண் புரவி புலம்பு விடுகுரல்போல்
நல்லவளை போழரவ நாரை நரல்குரல்போற்
கல்லா விளையர் கலங்காச் சிரிப்பொலியும்
கொல்யானைச் சங்கொலியுங் கூடா தொழிந்தனவே.

(இ-ள்.) புரவிவருந்திச் சோம்பு போக்குங்கால் எழும் விளி போலச் சங்கறுக்கின்ற அரவமும், நாரைநரலுங்குரல்போல இளையர் விடாது சிரிக்கின்ற சிரிப்பொலியும், யானையும் சங்கும் ஒலிக்கின்ற ஒலியும் அவ்விடத்துக்கூடாமல் நீங்கினவென்க. *(380)*

2977. துகிற்கு ஊட்டிய புகை. அடி, 1-2: கருத்தொப்பு: ''அட்டிலுமிழந்தன புகைய கிற்புகை, நெட்டிலு மிழந்தன'' *(கம்ப. நகர்நீங்கு. 204.)* ஆய்ந்த-ஆய்ந்து ஈட்டிய. அதி-மிகுதி. தோன்றவாய் மறைந்தனவே.

(மேற்.) அடி, 3-4: பிரயோக. திங்ஙு. 11.

2978. புலம்புவிடு குரல்போல்-சோம்புவிடுங்கால் உண்டாகும் ஒலியைப் போல. வளை-சங்கு. இளையர் சிரிப்பொலிக்கு நாரையின் குரல் உவமை. யானையும் சங்கும் ஒலிக்கின்ற ஒலி.

2979. பொற்புடைய பூமாலை சாந்தம் புனைகலன்கள்
கற்புடைய மங்கையரிற் காவ லவையிழந்த
நற்புடைய தேனார் நறவு நயம்புல்லார்
சொற்பொருள்போல் வேட்கப் படாசோர்ந் தொழிந்தனவே.

(இ-ள்.) மாலையும் சாந்தமும் கலன்களும் நறவும் கற்புடைய மங்கையரைப் போலக் காவலிழந்தவை, அறிவில்லார் சொற் பொருள் சோர்ந்து வேட்கப்படாதவாறுபோல வேட்கப்படாவாய் ஒழிந்தனவென்க. *(381)*

2980. தீம்பால் கிளிமறந்து தேவ ரவிமடங்கித்
தூம்பார் நெடுங்கைம்மாத் தீங்கரும்பு துற்றாவாய்
ஆம்பா லுரைமடங்கி யாரும் பிறர்பிறராய்க்
காம்பார் நடுவிருட்கட் காடேபோ லாயிற்றே.

ஆம்பாலுரைமடங்கி யாரும் பிறர் பிறராய்-அரசன் துறவினைத் தாமுமுட் கொண்டமையின், மனவேட்கையாலே நுகரப்படும் பொருள்கள்மேல் நிகழும் பகுதியையுடைய வார்த்தைகள் மீண்டு, அவற்றிற் பற்றுதலின்மையின், யாரும் சுற்றத்தொடர்ச்சியற்றவர் களாய். இடையாமத்திருளில் நின்ற முள்ளுடை மூங்கில் நிறைந்த காடேபோலென்றதனாற் பயன்: இவ்வூரிற் பெற்ற செல்வந் தன்னையே நுகர்ந்தாற் பின்னும் (மயக்கஞ் செய்யும் பிறவியாகிய இருளைப் பிறப்பித்தலும், முட்போலப் பற்றினால் தொடக்கிக் கோடலும், வீட்டுப்பயன் கொடாமையுமாம்.) ஆதலின், துறவுள்ளம் பிறந்தோர்க்கு இத்தன்மைத்தான நகரி காடுபோலா யிற்று; கிளிக்கும் தேவருக்கும், களிற்றிற்கும் பொருள்களினுகர்ச்சி யின்மையிற் காடுபோலாயிற்று.

(இ-ள்.) மறத்தலானும் மடங்குதலானும் துற்றாவாய் நிற்ற லானும் பிறர்பிறராய் நிற்றலானும் அவற்றிற்கும் அவர்க்கும் நகரி காடுபோலாயிற்றென்க. *(382)*

2981. நீர்முழங்கு நீல நெடுமேக மால்யானைத்
தேர்முழங்கு தானைத் திருமாலின் முன்றுறப்பான்
பார்முழங்கு தெண்டிரைபோற் செல்வந்தம் பாலர்க்கீந்
தூர்முழுது நாடு முரவோன்றாள் சேர்ந்தவே.

2979. மங்கையரின்-மங்கையரைப்போல. நற்பு-நன்மை. நயம்புல்லார்-அறிவில்லாதவர்; நயம்-அறிவு. வேட்கப்படாவாய்ச் சோர்ந்தொழிந்தனவென்க.

2980. தீம்பால் கிளிமறந்து; "நிறைந்தபால்கிளி,வட்டிலு மிழந்தன" *(கம்ப. நகர்நீங்கு. 204.)* தூம்பு-துளை. துற்றாவாய்-உண்ணாதனவாகி. காம்பு-மூங்கில்.

நீரினையுடைய முழங்குமேகம்போலும் யானையும் தேரும் முழங்கும் தானையையுடைய அரசன்.

(இ-ள்.) ஊரிலுள்ளாரும், நாட்டிலுள்ளாரும் அரசன் முன்னாகத் துறத்தற்குக் கடல்போலுஞ் செல்வத்தைத் தமது புதல்வர்க்கு அளித்து அறிவுடை யோன்றாளைச் சேர்ந்தாரென்க. *(383)*

26. துறவுவலியுறுத்தல்

(வேறு)

2982. கொல்லுலைப் பொங்கழற் கிடந்த கூரிலை
மல்லல்வே லிரண்டொரு மதியுள் வைத்தபோற்
செல்லநீண் டகன்றகஞ் சிவந்த கண்ணினார்
அல்லலுற் றழுபவர்க் கரசன் சொல்லினான்.

சொல்லினான், முற்றுவினைத்திரிசொல்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் சேர்ந்த அளவிலே, மதியுள்ளே இரண்டு வேலைச் சேரவைத்தாற்போல முகத்திலே கிடந்து செவியுறநீண்டு அகன்று சிவந்த கண்ணினாரழுபவர்க்கு அரசன் ஒருமொழி கூறினானென்க. *(384)*

(வேறு)

2983. நற்றவம் பரவை ஞால நாமுட னிறுப்பின் வையம்
அற்றமி றவத்திற் கென்று மையவி யனைத்து மாற்றா
திற்றென வுணர்ந்து நிற்பிற் றிருமக ளென்று நீங்காள்
பற்றொடே நிற்பி னென்றுந் திருமகள் பற்றல் செல்லாள்.

(இ-ள்.) நாம் தவத்தையும் ஞாலத்தையும் சேரநிறுப்பின், ஞாலம் தவத்திற்கு எந்நாளும் வெண்சிறுகடுகளவும் நிறை யாற்றாது ; அதனை இற்றெனவுணர்ந்து அத்தவத்தே நிற்பின்,

---

2981. திருமாலின்முன்-சீவகனுக்கு முன்னாக ; உலகத்தைக் காக்கும் அரசனைக் காவற்றொழிற்குரிய திருமாலாகக் கூறுதல் மரபு ; ''திருவுடை மன்னரைக் காணிற் றிருமாலைக் கண்டேனேயென்னும்'' *(திருவாய்மொழி, 4.4:8.)* துறப்பான்-துறவுபூணுதற்கு. பாலர்-குமரர்.

2982. கொல்லனுலையிடத்து அழலிற் கிடந்தவேல். அகம்-உள்ளம். கண்ணினாராய் அல்லலுற்று அழுபவர்க்கு. அரசன்: சீவகன்.

2983. நாம், தவத்தையும் ஞாலத்தையும் உடன்நிறுப்பின். அற்றம் இல்-குற்றம் இல்லாத. ஐயவி அனைத்தும்-வெண்சிறுகடுகளவும். அடி, 1-2; *சீவக.3027.* நிற்பின்-தவத்தே நின்றால். பற்று-ஆசை. *மு: புறநா.358.*

திருமகள் என்றும் நம்மை நீங்காள்; நாம் பற்றோடே நிற்பின், திருமகளும் நம்மைப் பற்றுதல் செய்யாள்; ஆதலாற் பற்றுவிட்டுத் தவஞ்செய்ம்மினென்றானென்க. *(385)*

2984. உப்பிலிப் புழுக்கல் காட்டுட் புலைமக னுகுப்ப வேகக்
கைப்பலி யுண்டி யானும் வெள்ளின்மேற் கவிழ நீரும்
மைப்பொலி கண்ணி னீரான் மனையக மெழுகி வாழ
இப்பொருள் வேண்டு கின்றீ ரிதனைநீர் கேண்மி னென்றான்.

(இ-ள்.) யானும் சுடுகாட்டிலே பாடைமேலே கிடந்து புலைமகன் ஒருகையாலே புழுக்கலாகிய பலியையிட்டு நீரை யுகுப்ப அவற்றையுண்டு கவிழ, நீரும் கண்ணீரான் மெழுகி வாழ இப்பயனில் பொருளை விரும்பாநின்றீர்; அதனை விட்டு இப்பய னுடைய பொருளைக் கேட்பீராகவென்றானென்க.

புலைமகனென்றார், புரோகிதனை; அவன் தன்குலத்திற் குரியனசெய்யாது அரசன்குலத்திற்குரிய தொழில்களைமேற்கொண்டு நிற்றலின்; "புலையனேவப் புன்மே லமர்ந்துண்டு" *(புறநா.360)* என்றும், "இழிபிறப்பினோனீயப் பெற்று" (மேற்படி 363) என்றும் பிறருங்கூறினார்; நாவிதனுமாம். கவிழ்தல்-பொன்றக்கெடுதல். *(386)*

2985. *(1)* கொல்சின யானை பார்க்குங் கூருகிர்த் தறுக ணாளி
இல்லெலி பார்த்து நோக்கி யிறப்பின்கீ ழிருத்த லுண்டே
பல்வினை வெள்ள நீந்திப் பகாவின்பம் பருகி னல்லால்
நல்வினை விளையு ளென்னு நஞ்சினுட் குளித்த லுண்டே.

2986. *(2)* ஆற்றிய மக்க ளென்னு மருந்தவ மிலார்க ளாகிற்
போற்றிய மணியும் பொன்னும் பின்செலா பொன்ன னீரே
வேற்றுவ ரென்று நில்லா விழுப்பொருள் பரவை ஞாலம்
நோற்பவர்க் குரிய வாகு நோன்மின நீரு மென்றான்.

2984. காட்டுள் புழுக்கலைப் புலைமகன் உகுப்ப; காடு-சுடுகாடு. உப்பிலிப் புழுக்கல்-உப்பிடப்பெறாததாகிய புழுக்கிய சோறு. வெள்ளில்-பாடை. அடி, *3: புறநா.249: 14.*

2985. ஆளி-சிங்கம். இல்லெலி-வீட்டெலி. இறப்பு: வீட்டினுறுப்பு. உண்டே; ஏ, எதிர்மறை. பகா இன்பம்-வீட்டின்பம். நல்வினையா லுண்டாகிய விளையுள்: செல்வம்.

2986. மக்கள் ஆற்றிய தவம் இலார்களாகின். பொருளும் ஞாலமும் நோற்பவர்க்கு உரியவாகும்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) பல்வினை-இருவினை. பகா இன்பம்-நீங்காவீட்டின்பம். நல்வினை விளையுள்-நல்வினையாலுண்டாகிய செல்வம்.

(2) ஆற்றிய-தேடிய. என்னும்-சிறிதும்.

(இ-ள்.) பொன்னனீர்! யானையையுணவாகப் பார்க்கும் யாளி எலியை உணவாகப் பார்த்திருத்தலில்லை; அதுபோல அறிவுடையோர் வீட்டின்பமாகிய அமுதைப் பருகுதலன்றிச் செல்வமாகிய நஞ்சினைப் பருகி அதனுள்ளே அழுந்துதலில்லை; அத்தன்மையையும் நெஞ்சினால் நோக்கி, மக்கள் தேடிவைத்த தவம் சிறிதுமுடையரல்லராயின், அவர்களாற் பேணிவைக்கப்பட்ட வாகிய மணியும் பொன்னும் பின்செலா; அவையல்லா விழுமிய பொருள்களும் ஞாலமும் அவரை வேற்றுவரென்று நினைத்து அவர் பக்கல் நில்லாவாய் நோற்பவர்க்கு உரியவாய் நிற்கும்; அத்தன்மை யையுநோக்கி நீரும் நோற்பீராக வென்றானென்க.

நோக்கியென்றதனை இரண்டற்குங்கூட்டுக. *(387-8)*

2987. காதலஞ் சேற்றுட் பாய்ந்த மதியெனுங் கலங்க னீரை
ஊதுவண் டுடுத்த தாரா னுவர்ப்பினி னுரிஞ்சித் தேற்ற
மாதரார் நெஞ்சந் தேறி மாதவஞ் செய்து மென்றார்
காதலான் காத லென்னு நிகளத்தா னெடுங்க ணாரே.

உவர்ப்பு-வெறுப்பு; அஃதாவது பொருள்கண்மேற்சென்ற பற்றுள்ளத்தை விடுதல். தாரானாகிய காதலான் தன்மனைவியர் மேல் வைத்த காதலென்னும் பிணிப்பினாலே தேற்றவென்க. ஈண்டுக்[1] காதலென்றது, பலபிறப்பிலும் நமக்கு மனைவியராய் வந்தவர் இப்பிறப்பிற்செய்யுந்தவத்தாற் பிறப்பற்று வீடுபெற வேண்டுமென்று காதலித்த காதலை. அன்றிக் காதலனிடத்துவைத்த காதலால் துறந்தாரென்றல் பொருந்தாமையுணர்க. காதலாகிய சேற்றுக்குள்ளே பாய்ந்து நின்ற நீர்.

2987. காதலாகிய சேற்றுள் பாய்ந்த மதியாகிய நீரை; மதி-மகளிரது அறிவு. தாரானாகிய காதலான், மதியெனும் நீரை உவர்ப்பினா லுரிஞ்சி, காதலென்னும் நிகளத்தால் தேற்ற; நிகளம்-பிணிப்பு. மாதரார்-மனைவியர்.

(உரை.) [1]ஈண்டுக் காதலென்பதற்கு உரையாசிரியர் எழுதும் பொருள்கூர்ந்தறியற்பாலது.

(இ-ள்.) காதலான், மாதராருடைய அறிவென்னுநீரைக் காதலாகிய பிணிப்பாலே உரிஞ்சித்தேற்ற அவர்நெஞ்சு வெறுப்பி னாற்றேறித் தவஞ்செய்து மென்றாரென்க. (389)

2988. தூமஞ்சால் கோதை யீரே தொல்வினை நீத்த நீந்தி
நாமஞ்சால் கதியி னீங்கி நன்பொன்மே லுலகி னுச்சி
ஏமஞ்சா லின்பம் வேண்டி னென்னொடும் வம்மி னென்றான்
காமஞ்சாய்த் தடர்த்து வென்ற காஞ்சனக் குன்ற மன்னான்.

காமத்தைத் தள்ளி நெருக்கின ஏமஞ்சாலின்பம்-வீடு.

(இ-ள்.) மேருவையொப்பான், கோதையீரே! நாற்கதியி னின்று நீங்கி இருவினைக்கடலை நீந்தித் துறக்கத்துக்கு மேலான வீட்டின்பத்தை விரும்புவீராயின், இன்று என்னுடனே துறத்தற்கு வருவீராகவென்றானென்க. (390)

2989. நாடக நயந்து காண்பார் நலங்கிளர் கண்கள் சூன்றும்
ஆடகக் கலத்து ளான்பா லமிர்தினை நயந்துண் பாரை
நீடகம் வெகுண்டுங் கையாற் பிடித்துநீ றட்டி யிட்டேம்
கோடக மணிந்த கோல முடியினாய் துறத்து மென்றார்.

நாடகமெனவே பாட்டும் கூறிற்று; "விளியாதான் கூத்தாட்டுக் காண்டலும்'' (*திரி.* 11) என்றலின். சூன்றும்-தோண்டியும். உண்பாரை நீறட்டியுமென்றது, உண்பாரை உண்ணாமற்றடுத்து மென்றவாறு. நீடகம் வெகுண்டும்-மிக்க அன்பினாற் புணர் கின்றாரை நெடுங்காலம் நெஞ்சாலே வெகுண்டும். கையாற் பிடித்தும்-நறிய நாற்றங்களை நுகர்கின்றாரை நுகராமற் கையாற் பிடித்தும். இட்டேமென்றது, யாங்கள் பிறந்ததொரு பிறப்பிலே பிறரை இங்ஙனம் ஐம்பொறியால் நுகராமற்றடுத்து யாமும் நுகர்ச்சியைக் கைவிட்டே மாதலின், இனி எமக்கு நுகர்ச்சி இன் றென்றவாறு. கோடகம்: [1]தாமம், முகுடம், பதுமம், கோடகம், கிம்புரியென்னும் ஐவகையிற் சிகரமாய்ச் செய்த முடி.

2988. தூமம்-அகிற்புகை. இன்பம்-வீட்டின்பம். குன்றமன்னான்: சீவகன்.

2989. சூன்றும்-தோண்டியும். ஆடகக்கலத்துள்-பொன்னாலாகிய பாத்திரத்துள். பாலமிர்து-பாலன்னம். கோடகம் ஒருவகைமுடி. துறத்தும்-துறப்பேம்.

(உரை.) [1]தாமம் முதலிய முடிவகை ஐந்தன் பெயர்கள்; முருகு.83-4, ந; சூடாமணி நிகண்டு, 7:22.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட தேவியர், முடியினாய்! எமக்கு இனி நுகர்ச்சியின்மையின், யாமும் நின்னோடு துறத்தலைச் செய்வே மென்றாரென்க. *(391)*

(வேறு)

2990. சாந்தங் கிழிய முயங்கித் தடமலராற்
கூந்தல் வழிபட்ட கோவேநீ செல்லுலகில்
வாய்ந்தடியேம் வந்துன் வழிபடுநா ளின்றேபோற்
காய்ந்தருளல் கண்டா யெனத்தொழுதார் காரிகையார்.

முயக்கத்தால் வருத்தம் நிகழ்ந்ததாகக் கருதி மலராற் கூந்தலை வழிபட்டு வருத்தந்தீர்த்த கோவேயென்றது, எமக்கு வருத்த மில்லாததனை வருத்தமாகக் கொண்ட நீ ஈண்டு வருத்தமுள்ள தனைத் தீர்க்கின்றிலையென்றதாம். வாய்ந்து-வீடுபெறுதற்குரிய தவங்கள் எமக்கு வாய்த்து.

(இ-ள்.) அத்தேவியர், கோவே! நீ செல்லும் வீட்டுலகின் கண்ணே அடியேமும் வாய்த்து வந்து நின்னை வழிபடுநாள், இன்று போலே முனிந்தருளா தொழிகவென்று தொழுதாரென்க. *(392)*

27. தேவிமார்துறவு

(வேறு)

2991. தெண்டிரை நீத்த நீந்தித் தீங்கதிர் சுமந்து திங்கள்
விண்படர்ந் தனைய மாலை வெண்குடை வேந்தர் வேந்தன்
கண்டிரண் முத்த மாலைக் கதிர்முலை நங்கை மாரை
வெண்டிரை வியக்குங் கேள்வி விசயைகண் ணபயம் வைத்தான்.

திங்கள் கடலை நீத்திக் கதிரைச் சுமந்து விண்ணிலே சென்றாற் போன்ற குடையையுடைய வேந்தன். கண் திரண்ட முலை. கடல்போலும் நூற்கேள்வி.

(இ-ள்.) வேந்தன், தேவியரை விசயையிடத்தே அச்சமின்றாக வைத்தானென்க. *(393)*

2990. உன் வழிபடும் நாள்-உன்னை வழிபடுகின்ற நாளில். காய்ந்தருளல்-கோபியாதே. காரிகையார்-மனைவியர்.

2991. கதிர்-கிரணம். மாலையையுடைய வெண்குடை வேந்தன்: சீவகன். திரை வியங்குங் கேள்விவிசயை; "கடலே யனையம்யாங் கல்வியால்" *(நன்னெறி, 7.)* அபயம்-பயமின்மை.

2992. கடிமலர் நிறைந்து பூத்த கற்பகக் கொம்புங் காமர்
வடிமலர் மலர்ந்த காம வல்லியுந் தம்மைத் தாமே
உடைமலர் கொய்து போக வுகுத்திடு கின்ற தொத்தார்
படைமலர் நெடுங்க ணல்லார் பாசிழை நீக்கு கின்றார்.

சிறந்தமலர் தேனிறைந்தலர்ந்த கொம்பு. விருப்பம் வடிந்த மலர்மலர்ந்த வல்லி.

(இ-ள்.) தேவியர், தம்மெய்யணிகளைத்தாமே நீக்குகின்றவர், கொம்பும் வல்லியும் தம்முடைய மலர் தம்மிடத்து நின்றும் போம்படி கொய்து சிந்துகின்ற தன்மையை ஒத்தாரென்க. *(394)*

2993. தழுமலர்த் தாம நான்று சந்தகின் மணந்து விம்மும்
செழுமணி நிலத்துச் செம்பொற் றிருமுத்த விதான நீழல்
எழுமையும் பெறுகவென்னு மெழின்முலை நெற்றி சூழ்ந்தார்
கழுமிய துகிலிற் காமன் கண்புடைத் திரங்க மாதோ.

(இ-ள்.) பருமையாலே தழுவப்படுந் தாமம் நான்று சந்தன மணந்து அகிற்புகை விம்மும் நிலத்திலே மேற்கட்டியினிழலிலே அவரையிருத்திக் காமன் இரங்கத் துகிலான் முலைநெற்றியைச் சூழ்ந்தாரென்க.

கணவனை எழுமையும் பெறுகவென்னுமுலை. இழை தெரியாமல் மயங்கியதுகில்; கழுமல்-மயக்கம். *(395)*

2994. நறும்புகை நான நாவிக் குழம்பொடு பளிதச் சுண்ணம்
அறிந்தவ ராய்ந்த மாலை யணிந்தபைங் கூந்த லாய்பொன்
நிறந்தரு கொம்பு நீலக் கதிர்க்கற்றை யுமிழ்வ வேபோற்
செறிந்திருந் துகுத்துச் செம்பொற் குணக்கொடி யாயி னாரே.

(இ-ள்.) அங்ஙனஞ் சூழப்பட்ட அவர்கள், கற்பகக்கொம்பு நீலக்கதிர்த்திரளைக் கழிப்பவைபோல நாவியினது நானக்குழம் போடே புகையையும் கருப்பூரப் பொடியையும் மாலையையு மணிந்த கூந்தலை மனோவாக்குக்காயங்களால்அடங்கியிருந்து உகுத்து நற்குணத்தையுடைய செம்பொற்கொடியாயினாரென்க. *(396)*

2992. காமர் வடிமலர்-விருப்பம் வடிந்த மலரை. உகுத்திடுதல்-சிந்துதல். படை மலர்-காமன்படையாகிய நீலமலரைப்போன்ற. இழை-ஆபரணம்.

2993. நான்று-தொங்கவிடப்பட்டு. விதானம்-மேற்கட்டி. நெற்றி-உச்சி. கழுமிய- மயங்கிய. காமன் இரங்கத் துகிலால் முலை நெற்றியைச்சூழ்ந்தார்.

2994. நாவியினது நானக்குழம்பு; நாவி-கஸ்தூரி. பளிதச்சுண்ணம்-கருப்பூரப் பொடி. பொன்னிறம்தருகொம்பு-கற்பகக்கொம்பு. கூந்தலை உகுத்து.

28. பெரிய யாத்திரை

(வேறு)

2995. இலம்பெரி தெனவிரந் தவர்கட் கேந்திய
கலஞ்சொரி காவலன் கடகக் கையிணை
புலம்புரிந் துயர்ந்தன விரண்டு பொன்னிற
வலம்புரி மணிசொரி கின்ற போன்றவே.

ஏந்திய கலம்-உயர்ந்த கலம். புலம்புரிந்து-அறிவுமிக்கு. நிறப்பொன்-மாற்றற்ற பொன்.

(இ-ள்.) பெரிதாக [1]வறுவியோமென்று இரந்தவர்கட்குக் காவலன் புலம் புரிந்து கலஞ்சொரியுங் கையிணைகள், உயர்ந்தன வாகிய இரண்டு சங்கநிதி பொன்னையும் மணியையும் சேரச் சொரி கின்றனவற்றை ஒத்தனவென்க. *(397)*

2996. என்பரிந் தெரிதலைக் கொள்ள வீண்டிய
அன்பரிந் திடுகலா வுலக மார்கென
மின்சொரி வெண்கலம் வீசும் வண்கைகள்
பொன்சொரி தாமரைப் போது போன்றவே.

என்பரிந்து-எலும்புருகி; எலும்பு, விகாரம். அன்பரிந்து-அன்பற்று. எரியுந் தன்மையைக் கொள்ள ஈண்டிய மின்சொரிகலம்; நெருப்பின்றன்மையைக் கொள்ள ஈண்டிய மின்னுமாம். வெண்கலம்-முத்தாற்செய்த கலங்கள். வன்கையும் பாடம். இரப்போர்மேல் அன்பற்று அவர்க்கு இடமாட்டாத உலகங்களாவன: வேற்றரசராண்ட நாடுகளும், இழிகுலத்தோருறையும் வன்பாலாகிய நிலங்களும் முதலியனவாம்.

(இ-ள்.) அரசன், இடுகலா உலகங்கள் ஆர்வனவாகவென்று என்பரிந்துகலங்களைவீசுங்கைகள்பதுமநிதியை ஒத்தனவென்க. *(398)*

2995. பெரிதும் இலமென இரந்தவர்கட்கு; இலம்-இல்லாமை யெனினுமாம்; *தொல்.* புள்ளிமயங்கு. 21, ந.காவலன்-சீவகனுடைய புலம்-அறிவு. இரண்டு வலம்புரி மணியைச் சொரிகின்றவற்றைப் போன்றன.

(உரை.) [1]வறுவியோம்-வறுமையுடையோம்.

2996. ஆர்க என-ஆர்வனவாகவென்று.

2997. பூந்துகில் புனைகல மாலை பூசுசாந்
தாய்ந்துல குணவுவந் தருளி மாமணி
காந்திய கற்பகக் கான மாயினான்
ஏந்திய மணிமுடி யிறைவ னென்பவே.

மாலை-முத்தமாலை. கானமென்றார், [1]பத்துவகைக்கற்பகங்கள் கொடுப்பனவெல்லாம் கொடுத்தலின்.

(இ-ள்.) இறைவன்துகின்முதலியனவற்றை உலகம்நுகரும்படி ஆய்ந்து உவந்து கொடுத்துக் கற்பகக் கானமாயினா னென்க. *(399)*

(வேறு)

2998 தேய்பிறை யுருவக் கேணித் தேறுநீர் மலர்ந்த தேனார்
ஆய்நிறக் குவளை யஞ்சிக் குறுவிழிக் கொள்ளும் வாட்கண்
வேய்நிறை யழித்த மென்றோள் விசயையைத் தொழுது வாழ்த்திச்
சேய்நிறச் சிவிகை சேர்ந்தான் றேவர்கொண் டேகி னாரே.

தேய்பிறையெனவே நுதலாயிற்று. குறுவிழிக்கொள்ளும்-மீண்டு குவியும். வேய்போலுமென்றோள்.

(இ-ள்.) அங்ஙனங் கொடுத்த பின்னர்ச் சேயை ஒத்தவன், நுதலையும் கண்ணையும் தோளையும் நிறையாலழித்த விசயையைத் தொழுது வாழ்த்திச் சிவிகையிலே ஏறினான்; அப்பொழுது தேவர் கொண்டுபோயினாரென்க.

2997. கலம்-ஆபரணம். அருளி-கொடுத்து. காந்திய-ஒளிவிட்ட. இறைவன்: சீவகன்.

(உரை.) [1]பத்துவகைக் கற்பகங்களாவன. (1) மத்தியாங்கம் (2) தூரியாங்கம் (3) பூஷணாங்கம் (4) மாலியாங்கம் (5) தீபாங்கம் (6) கிருகாங்கம் (7) சோதிராங்கம் (8) போசனாங்கம் (9) பாசனாங்கம் (10) வஸ்திராங்கம் என்பனவாம்; இவை முறையே திவ்ய ஸாரமாகிய நானாவித பானங்களையும், நானாவித வாத்தியங்களையும், அநேகவித ஆபரணங்களையும், அநேகவித மாலைகளையும், அநேகவித இரத்தின தீபங்களையும், பிராஸாத மண்டபாதிகளையும், சந்திராதித்தரொளி யினை யடக்கு மொளியினையும், நானாவித ரஸத்தனவாகிய நான்கு வகை உணவினையும், வேண்டிய கலங்களையும், விசித்திர வஸ்திரங் களையும் கொடுக்கும்; இது *ஸ்ரீபுராணத்திற்*கண்டது.

2998. தேய்பிறையுருவக்கேணி: "மதிசேர்ந்த....வான்பொய்கை" *(பட். 35-8.)* குவளையையஞ்சிக் குறுவிழிக்கொள்ளும் வாட்கண்; "செங்கழுநீரனந்தரில் விழித்த கண்ணெனக் குறுவிழிக் கொள்ளும்" *(கூர்ம. சம்புத்தீவின். 57.)*

சச்சந்தன் பட்டபின், தன்னுறுப்புக்கள் பொலிந்திருக்கல் ஆகாதென்று உட்கொண்டு அவற்றின் பொலிவினைக் கடிந்தமை தோன்ற, நிறையாலழித்த வென்றார். *(400)*

29. சமவசரண வருணனை

(வேறு)

2999. நரம்பெழுந் திரங்கின வீணை நன்குழல்
பரந்துபண் ணுயிர்த்தன பைய மெல்லவே
விருந்துபட் டியம்பின முழவம் வீங்கொலி
சுரந்தன சுடர்மணிப் பாண்டி லென்பவே.

(இ-ள்.) அவனை அவர்கொண்டு போகின்றபொழுது வீணை யினரம்பு மிக்கு இரங்கின; குழல் உயிர்த்தன; முழவம் புதுமை யுண்டாய் இயம்பின; கஞ்சதாளம் மிக்க ஓசையைக் கொடுத்தன வென்க. *(401)*

3000. மங்குலா யகிற்புகை மணந்து கற்பகப்
பொங்குபூ மாலைகள் பொலிந்து பூஞ்சுணம்
தங்கியித் தரணியும் விசும்புந் தாமரோ
செங்கதிர்த் திருமணிச் செப்புப் போன்றவே.

(இ-ள்.) அவன் போகின்றபொழுது அகிற்புகை மணந்து இருளாய் மாலைகள் பொலியப்பட்டுச் சுண்ணம் தங்கப்பட்டுத் தரணியும் விசும்பும் மணி யிருக்கின்ற செப்பை ஒத்தனவென்க.

மணி-சமவசரணம். *(402)*

2999. வீணைநரம்பு எழுந்து இரங்கின-வீணையின் நரம்பு மிக்கு ஒலித்தன. குழல்-வேய்ங்குழல். பண்-இராகத்தை. பையமெல்ல: ஒரு பொருட்பன்மொழி. விருந்துபட்டு-புதுமையுற்று.

3000. மங்குலாய்-இருளாய். பொலிந்து-பொலியப்பட்டு. சுணம்-சுண்ணம். மணியடங்கிய செப்புப்போன்றன; *பெருங்.2.6:160.*

(உரை.) [1]சமவசரணம்: இது, பூமிக்கு ஐயாயிரம் வில்லுயரத் திற்கு மேலே பன்னிரண்டு யோசனை அளவுள்ளதாய்ச் சௌதரு மேந்திராதி தேவர்களால் நிருமிக்கப்பட்ட சினாலயம்; இதற்குப் பூமியிலிருந்து இருபதினாயிரம் படிகளுள்ளனவென்பர். இவ்வாலயத்தின் இயல்பை *ஸ்ரீ புராணத்தும், மேருமந்தர புராணத்தும்* அந்நூலாசிரியர் நிரம்ப விரித்துக்கூறினர்; *திருநூற்.18.*

(வேறு)

3001. திலக முக்குடைச் செல்வன் றிருநகர்
பலரு மேத்தினர் பாடின ராடினர்
குலவு பல்லியங் கூடிக் குழுமிநின்
றுலக வெள்ள மொலிப்பது போன்றவே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் போகின்றபொழுது, செல்வன் திருநகர் தோன்றியதனைக் கண்டு தேவரும் மக்களுமேத்தினார்; பாடினார்; ஆடினார்; பின்னர் அவருடைய வாச்சியங்கள் கூடிநின்று ஒலித்துக் கடல் குழுமிநின்று ஒலிக்கின்ற தன்மையை ஒத்தனவென்க. *(403)*

3002. கானி ரைத்தன காவொடு பூம்பொய்கை
தேனி ரைத்தன செம்பொ னெடுமதில்
மேனி ரைத்தன வெண்கொடி யக்கொடி
வானு ரிப்பன போன்று மணந்தவே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம்போகின்றபொழுது, மணநிரைத்தனவாகிய சோலைகளுடனே தேனினங்கள் இரைத்தனவாகிய பொய்கைகளும் சூழ்ந்த மதிலின்மேலே அப்பொழுது கொடிகள் நிரைத்தன; அக்கொடிகள் காற்றால் தேவருலகைத் தீண்டினவை அதனை உரிக்குமாறுபோன்று நெருங்கினவென்க. *(404)*

3003. கோல முற்றிய கோடுயர் தூபையும்
சூல நெற்றிய கோபுரத் தோற்றமும்
ஞால முற்றிய பொன்வரை நன்றரோ
கால முற்றுடன் கண்ணுற்ற போன்றவே.

கோலம்-அழகு. ஞாலந்தான்சூழ்ந்த.

3001. திலகம்-மேன்மை. செல்வன்-அருகன். இயம்-வாத்தியம்.

3002. கான் நிரைத்தனவாகிய காவொடும்; கான்-வாசனை. தேன்-வண்டு. மணந்தவே-நெருங்கின.

3003. கோடு உயர்-உச்சி உயர்ந்த. தூபை-ஸ்தூபி; சமவசரணத்துள்ள பதினொரு பூமியுள் நவஸ்தூபாபூமியென்று ஒரு பூமி உளதாதலின், ஈண்டுத்தூபை கூறினார்; பதினொருபூமியாவன: *(1)* சைத்தியப் பிராஸாத பூமி *(2)* காதிகாபூமி *(3)* வல்லிபூமி *(4)* உத்தியான பூமி *(5)* துவசபூமி *(6)* கற்பகவிருட்சபூமி *(7)* நவஸ்தூபாபூமி *(8)* துவாத சகோஷ்டபூமி *(9)* பிரதமபீடம் *(10)* துவிதீயபீடம் *(11)* திருதீய பீடம் என்பனவாம். சூலம்-இடிதாங்கி. பொன்வரை-மேருமலை.

(இ-ள்.) தூபையின் தோற்றமும் கோபுரங்களின் தோற்றமுமிருந்தபடி, மேருக்கள் தம்மிற் கூடுவதொருகாலம் மிகவு முண்டாய்ச் சேரக்கூடியவற்றை ஒத்தனவென்க.

பல அண்டங்களுளவாதலிற் பலமேருவுளவாம். (405)

3004. வாயிற் றோரணங் கற்பக மாலைதாழ்ந்
தேயிற் றிந்திரன் பொன்னக ரின்புறம்
போயிற் றேயகி லின்புகை போர்த்துராய்
ஞாயிற் றொள்ளொளி நைய நடந்ததே.

(இ-ள்.) வாயிலில் நட்ட தோரணம், கற்பகமாலை தாழ்ந்து அகிலின் புகை பொருந்திற்று; அப்புகை, பொருந்திப் பின்னர் உராய்ப்போர்ந்து இந்திரனகரின் புறம்போயிற்று; போய பின்னர் ஞாயிற்றினொளிமழுங்க அது நடந்ததென்க. (406)

3005. செய்ய தாமரைப் பூவினுட் டேங்கமழ்
பொய்யில் சீர்த்திவெண் டாமரை பூத்தபோன்
றையஞ் செய்தடு பானிறப் புள்ளினம்
மையி றாமரை மத்தகஞ் சேர்ந்தவே.

(இ-ள்.) அரசன்சென்ற ஆரவாரத்தாலே மதிலைச்சூழ்ந்த காக்களிலிருந்த வெள்ளையன்னங்கள் செந்தாமரையினுள்ளே வெண்டாமரை பூத்த தன்மையையொத்து ஐயம்நிகழ்த்திப் பொய்கைகளிற் செந்தாமரைத் தலையிலே சேர்ந்தனவென்க. (407)

3006. மல்லன் மாக்கட லன்ன கிடங்கணிந்
தொல்லென் சும்மைய புள்ளொலித் தோங்கிய
செல்வ நீர்த்திருக் கோயிலிம் மண்மிசை
இல்லை யேற்றுறக் கம்மினி தென்பவே.

(இ-ள்.) கிடங்கு சூழ்ந்து சும்மையவாகிய புள் ஒலிக்கப்பட்டு ஓங்கிய கோயில் இவ்வுலகிலில்லையாயின், துறக்கம் நன்று; இஃது உளதாதலால், துறக்கம் தீதாயிற்றென்க. (408)

3004. ஏயிற்று-பொருந்திற்று. போர்த்து-மூடி. நைய-மழுங்க.

3005. ஐயம்செய்து-ஐயத்தை உண்டாக்கி. புள்ளினம்-அன்னத்தின் குழாம். தாமரைமத்தகம்-செந்தாமரையின் உச்சியில்.

3006. மல்லல்-வளன். கிடங்கு-அகழி. சும்மைய-ஒலியையுடையவாகிய. கோயில்-சமவசரணம். துறக்கம்-சுவர்க்கம்.

(வேறு)

3007. விளங்கொளி விசும்பறுத் திழிந்து மின்னுதார்த்
துளங்கொளி மணிவணன் றொழுது துன்னினான்
வளங்கெழு மணிவரை நெற்றிப் பாற்கடல்
இளங்கதிர்ப் பருதியொத் திறைவன் றோன்றினான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் தேவர் கொண்டு போந்தபடியினாலே, சீவகன் விசும்பை ஊடறுத்து இழிந்து [1]கோயிலைநோக்கித் தொழுது சேர்ந்தான்; அப்பொழுது மணிவரைத் தலையினின்றும் பருதியை யொத்து இறைவன் தோன்றினானென்க.

மணி-ஈண்டு மாணிக்கம். பாற்கடலிற் பருதியென்றார், ஒளிமிக்கிருந்ததற்கு. இறைவன்-[2]ஸ்ரீவர்த்தமானசுவாமிகள். (409)

3008. வினையுதிர்த் தவர்வடி வின்ன தென்னவே
வனைகதிர்த் தடக்கைவைத் திருந்த வாமனார்
கனைகதிர்த் திருமுக மருக்க னாகவான்
புனைமலர்த் தாமரை பூத்த தொத்தவே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் தோன்றி இருவினையைக் கெடுத்தவர் வடிவு இத்தன்மைத்தாயிருக்குமென்று அவ்வடிவுதான் கூறும் படியாகவே கையை வைத்திருந்த வாமனாருடைய முகம் அருக்கனாக, தேவர்கள் முகங்கள் அலர்ந்தவைதாம், தாமரை பூத்த தன்மையை ஒத்தனவென்க. (410)

3009. இரிந்தன விருவினை யிலிர்த்த மெய்ம்மயிர்
சொரிந்தன கண்பனி துதித்துக் காதலால்
அரிந்தது மணிமிட றலர்பெய்ம் மாரிதூஉய்த்
திரிந்தனன் வலமுறை திலக மன்னனே.

3007. விசும்பறுத்து-ஆகாயத்தின் நடுவைப் பிளந்து. தொழுது-கோயிலை வணங்கி. மணிவணன்: சீவகன். பாற்கடலிடத்துப் பருதியை ஒத்து.

(உரை.) [1]கோயில்: கந்தகுடி எனப்படும். [2]இவர் இருபத்து நான்காந் தீர்த்தங்கரர்.

3008. வாமனாருடைய முகம் அருக்கனாக; வாமன்: அருகன். அருக்கன்-சூரியன். வான்-வானிடத்துள்ளதேவர்முகம்.

3009. இருவினை இரிந்தன; இரிந்தன-கெட்டன. இலிர்த்த-சிலிர்த்தன. அரிந்தது-அற்றது திலகமன்னன்: சீவகன்.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, மன்னனுக்கு இறைவன்மேற் சென்ற காதலாலே இருவினை கெட்டன; மெய்ம்மயிர்கள் சிலிர்த்தன; கண்கள் உவகை நீரைச்சொரிந்தன; துதித்து மிடறு அரிந்தது; அவ்வளவிலே அவன் வலமுறையாகத் திரிந்தானென்க. *(411)*

3010. முத்தொளிர் தாமமு முருவ மாமணித்
தொத்தொளிர் தாமமுஞ் சொரிபொற் றாமமும்
தத்துநீர்த் தண்கடற் பவழத் தாமமும்
வைத்தபூந் தாமமு மலிந்து தாழ்ந்தவே.

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙனம் வலம்வருகின்ற காலத்தே ஒளிரும் முத்துத்தாமமும், ஒளிரும் மாணிக்கத்தாமமும், ஒளியைச்சொரியும் பொற்றாமமும், பவழத்தாமமும், கொத்துத் தன்னிடத்தே வைத்த பூவாற்செய்த தாமமும் மிக்கு அவ்விடத்தே தங்கினவென்க. *(412)*

3011. மணிவரை யெறிதிரை மணந்து சூழ்ந்தபோல்
அணிமயிர்க் கவரிக ளமர ரேந்தினார்
துணிமணி முக்குடை சொரிந்த தீங்கதிர்
பணிமணிக் காரிருள் பருகு கின்றதே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, மாணிக்கமலையைத் திரைகள் சூழ்ந் தாற்போலே அமரர் கவரியை ஏந்தி இறைவனைச் சூழ்ந்து நின்று வீசினார்; ஆண்டு முக்குடை சொரிந்த கதிர், நீலமணிகளினிருளைப் பருகாநின்றதென்க.

பணித்தல்-ஏனையொளிகளைத்தாழ்த்தல். *(413)*

3012. முழாத்திரண் மொய்ம்மலர்த் தாமந் தாழ்ந்துமேல்
வழாத்திரு மலரெலா மலர்ந்து வண்டினம்
குழாத்தொடு மிறைகொளக் குனிந்து கூய்க்குயில்
விழாக்கொள விரிந்தது வீரன் பிண்டியே.

3010. பொற்றாமம்-பொன்மாலை. மலிந்து தாழ்ந்த-மிக்குத் தங்கின.

3011. மணிவரை-மாணிக்கமலை. கவரி-சாமரை. மணிக்காரிருள்-நீலமணிகளின் கரிய இருளை; சமவசரணத்தை இந்திரநீலமணிமயத்த தென்று சைனநூல்கள்கூறும்.

3012. வழாத்திருமலர்-வாடாத அழகிய மலர்; *மணி.3:50.* இறை கொள-தங்குதல் கொள்கையினால். குயில் கூய்-குயில் கூவும்படியாக; "கோகிலங்கள், கூக்கொண்டு சேருங் குளிர்பிண்டி யானை" *(திருநூற்.1.)* மலர்த்தாமம்....பிண்டி: *சீவக.3018; சிலப்.11:3.*

கூய்-கூவ. வீரன்-ஸ்ரீவர்த்தமானசுவாமிகள்.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, வீரன்பிண்டி, முழாப்போலத் திரண்ட தாமம் நான்று மேலால் வாடாத் திருமலர் பூத்து வண்டினம் குழாத்தோடு தங்குதல் கொள்கையினாலே பாரமிக்கு வளைந்து, குயில்கள்கூவும்படியாகப் பரந்ததென்க. *(414)*

3013. பிண்டியின் கொழுநிழற் பிறவி நோய்கெட
விண்டலர் கனைகதிர் வீரன் றோன்றினான்
உண்டிவ ணறவமிர் துண்மி னோவெனக்
கொண்டன கோடணை கொற்ற முற்றமே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, பிறவியாகிய நோய் கெடும்படி நிழலிலே இறைவன் தோன்றினான்; இனி, இவ்விடத்தே அறமாகிய அமிர்தமுண்டு; அதனை உண்பீராகவென்று கோயிலில் திருமுற்றம் ஆரவாரத்தைக் கொண்டனவென்க.

கோடணை[1] திவ்யத்தொனி. *(415)*

3014. வானவர் மலர்மழை சொரிய மன்னிய
ஊனிவர் பிறவியை யொழிக்கு முத்தமன்
தேனிமிர் தாமரை திளைக்குஞ் சேவடி
கோனமர்ந் தேத்திய குறுகி னானரோ.

(இ-ள்.) தேவர் பூமழை சொரியாநிற்க அரசன் பிறவியைக் கெடுக்கும் உத்தமனுடைய அடியை ஏத்துதற்கு அணுகினானென்க.

ஊனிவர்பிறவி-உடம்புகளிலே பரக்கின்ற பிறப்பு. இமிருந் தேனினம்தாமரையென்று திளைக்கும் சேவடி. *(416)*

3013. பிண்டியின் நிழலில் வீரன் தோன்றினான். வீரன்-ஸ்ரீவர்த்தமான சுவாமிகள். இவண் அமிர்து உண்டு; உண்மினோ எனக் கொற்றமுற்றம் கோடணைகொண்டன; கோடணை-ஆரவாரம்.

(உரை.) திவ்யத் தொனியாவது, அருகனுக்குத் தேவர்கள் செய்யும் எண்வகைச் சிறப்பினுள் ஒன்று; எண்வகைச் சிறப்புக்களை, "சுடர்மண் டலஞ்சுர துந்துபி தெய்வத் துவனிசிங்கப், பிடர்மண் டலவணை பிண்டிவெண் சாமரை பெய்மலரின், அடர்மண் டலமழை யம்பொற் குடைமும்மை யாமடியோம், இடர்மண் டலங்கெடுப் பார்க் கிமை யோர்செயு மெண்சிறப்பே" (திருநூற்.80) என்பதனானுணர்க.

3014. ஊனிவர்-உடம்பிலே பரக்கின்ற. உத்தமன்-ஸ்ரீவர்த்தமான ருடைய. சேவடி-பாதத்தை. கோன்: சீவகன். ஏத்திய-துதித்தற்கு.

3015. குருகுலஞ் சீவக குமரன் கோத்திரம்
அருகலில் காசிப மடிகள் வாழியென்
றெரிமணி முடிநில முறுத்தி யேத்தினான்
புரிமணி வீணைகள் புலம்ப வென்பவே.

துறக்கும்பொழுது குடியும் கேட்டே துறப்பித்தல் இயல்பு.

(இ-ள்.) அவனணுகின அளவிலே, அடிகளே! இவன்குலம் குருகுலம், இவன்பெயர் சீவகன்; இவன் கோத்திரம் காசிப கோத்திரமென்று சொல்லுவார்களென்று உழையர்கூற, அவ்வரசனும் வணங்கி யாழ்வருந்தத் துதித்தானென்க.

வாழி, அசை. என்று-என்ன. *(417)*

3016. மன்னவன் றுறவெனத் துறத்தன் மாண்பெனப்
பொன்வரை வாய்திறந் தாங்குப் புங்கவன்
இன்னுரை யெயிறுவில் லுமிழ வீழ்ந்தது
மின்னியோர் வியன்மழை முழங்கிற் றொத்ததே.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் துதித்த அரசன் யான் துறப்பேனென்று கூற, அது கேட்ட புங்கவன், பொன்வரை வாய்திறந்தாற்போல வாய்திறந்து, நின்மனம் துறவில் வீழ்ந்தது; இனி நீ துறத்தலே மாட்சிமையென்று எயிறு வில்லுமிழக் கூறிய இன்னுரை மழை மின்னி முழங்கிய தன்மையை ஒத்ததென்க.

எயிறு வில்லுமிழ்ந்தது மின்னுக்குவமை. *(418)*

30. சீவகன்றுறவு

(வேறு)

3017. காய்களிற்றி னிடைமருப்பிற் கவளம்போன்
றேமாராக் கதியுட் டோன்றி
ஆய்களிய வெவ்வினையி னல்லாப்புற்
றஞ்சினே னறிந்தார் கோவே

3015. அருகலில்-குறைதலில்லாத. புலம்ப-வருந்த.

3016. மன்னவன்: சீவகன். துறவென-துறப்பேனென்று கூற. புங்கவன்-ஸ்ரீவர்த்தமானர். உரை, மழை முழங்கியதை ஒத்தது.

3017. காய்தல்-கோபித்தல். ஏமாரா-கெடுகின்ற; *சீவக.1699.* ஆய்களிய-ஆராய்ந்த உவப்பினையுடைய. அல்லாப்புற்று-வருத்தமுற்று. தாமரைப் போதின்வாய் ஒளிபெற நடந்த மலரடி: *சீவக.3022.*

வேய்களிய வண்டறைய விரிந்தலர்ந்த
தாமரையின் விரைசேர் போதின்
வாயொளியே பெறநடந்த மலரடியை
வலங்கொண்டார் வருந்தார் போலும்.

(இ-ள்.) அறிந்தாருடைய கோவே! களிற்றின் மருப்பிடையிலே வைத்த கவளம் அது நுகர்ந்து கெடுமாறுபோன்று கூற்றுவன்கைப் பட்டு அவனுகர்ந்து கெடுகின்ற கதிகளிலேபிறந்து ஆராய்ந்த களிப்பினையுடைய தீவினையாலே வருத்தமுன்று இப்பிறவியை அஞ்சினேன்; இப்பிறவியால் வருந்தாதவர், தாமரையினது போதிடத்தே அதுதான் ஒளிபெறநடந்த நின்றிருவடிகளை வலம் வந்தார்போலே இருந்ததென்றானென்க.

களிப்பினையுடையவாகிய வண்டு அறையும்படி விரிந்தலர்ந்த தாமரையென்றது, முதற்பொருட்கேற்ற அடையடுத்துநின்றது. போலுமென்றது, "ஒப்பில் போலியு மப்பொருட் டாகும்" (தொல். இடை. 30) என்றதனாற் பொருள்தந்தே நின்றது. (419)

(வேறு)

3018. சேடார் செம்பொற் றிருமணி
வைரத் தொத்தணிந் துலகோம்பும்
வாடா மாலை வார்தளிர்ப்
பிண்டி வாமநின் குணநாளும்
பாடா தாரைப் பாடா
துலகம் பண்ணவர் நின்னடிப்பூச்
சூடா தார்தாள் சூடார்
மாலைச் சுடர்மணி நெடுமுடியே.

(இ-ள்.) பெருமைநிறைந்த பொன்னோடே மணியையும் வைரத்தொத்தினையுமணிந்து உலகைக்காக்கும் பிண்டியின் கீழிருந்த வாமனே! நின்குணத்தை நாளும் பாடாதாரை இறைவ னென்று உலகம்பாடாது; நின்னடிப்பூச் சூடாதாரடிகளைத் தேவர் தம்முடிகளிற் சூடார்; ஆதலான், யான் நின்னைப்பாடி நின்னடியைச் சூடுவேனென்றானென்க.

வாடாத மாலையினையும் தளிரினையுமுடைய பிண்டி. (420)

3018. சேடு-பெருமை. வாடாத மாலையையும் தளிரையுமுடைய பிண்டி; "வாடா மாமலர் மாலை தூக்கலின்" (மணி. 3: 50.) குணத்தைப் பாடாதாரை உலகம் பாடாது; பாடாது-புகழாது. நின்அடிப்பூவைச் சூடாதாருடைய தாளைப் பண்ணவர் முடிமீது சூடார்.

(வேறு)

3019. வைய மூன்று முடனேத்த வளருந் திங்கள் வாளெயிற்
றைய வரிமான் மணியணைமே லமர்ந்தோய் நின்னை யமராதார்
வெய்ய வெந்நோய் வினையுதைப்ப வீழ்ந்து துன்பக் கடலழுந்தி
நெய்யு நுண்ணூ னாழிகையி னிரம்பா நின்று சுழல்வரே.

ஐ: உரிச்சொல்; ஈறுதிரிந்தது.

(இ-ள்.) உலகமூன்றும் ஒருகாலத்தே ஏத்தப் பிறைபோலும் எயிற்றையுடைய சிங்கஞ்சுமந்த அணைமேலமர்ந்தவனே! நின்னை நெஞ்சாற் பொருந்தாதார், வெய்ய வினைதள்ளத் துன்பக்கடலிலே வீழ்ந்து அழுந்தி வெந்தேநோய் நிரம்பாநின்று நெய்தற்றொழிலை யுடைய தார்கிடக்கும் நாடாப்போல மறுகுவரென்றானென்க. *(421)*

3020. தொழுதிப் பன்மீன் குழாஞ்சூழத்
துளும்பா திருந்த திங்கள்போல்
முழுதும் வைய முடனேத்த
முதுவாய் வலவை யாயிருந்
தழுது வினைக ளெல்லாப்ப
வறைந்தோய் நின்சொ லறைந்தார்கள்
பழுதி னறுநெய்க் கடற்சுடர்போற்
பல்லாண் டெல்லாம் பரியாரே.

(இ-ள்.) தொகுதலையுடைய பன்மீன்றிரள்சூழ அசையா திருந்த திங்கள்போலே வையமுழுதும் ஒருகாலத்தே ஏத்த முதிய உண்மையால் வெற்றியையுடையயாயிருந்து இருவினைகள் அழுது வருந்த அறத்தைச் சாற்றினவனே! நின் அறத்தைச் சாற்றினவர்கள், நெய்க்கடலிலிட்ட விளக்குப்போலே பலகாலங்களெல்லாம் கெடா ரென்றானென்க. *(422)*

3019. திங்கள் போலும் வாளெயிறு; திங்கள்-பிறைச் சந்திரன். அரிமான்-சிங்கம். அமராதார்-விரும்பி நினைந்து பொருந்தாதார். நெய்யும் நுண்ணூல் நாழிகை: நெய்தற்றொழிற்குரிய கருவிகளுள் ஒன்று.

3020. துளும்பாதிருந்த-அசையாதிருந்த. முதுவாய்-முதிய உண்மையால். வலவையாயிருந்து-வெற்றியுடையையாயிருந்து. அறத்தை அறைந்தோய். நெய்க்கடலிற் சுடரைப் போல; சுடர்-விளக்கு. பரியார்-கெடார்.

3021. செழும்பொன் வேய்ந்து மணியழுத்தித்
திருவார் வைர நிரைத்ததனுட்
கொழுந்து மலருங் கொளக்குயிற்றிக்
குலாய சிங்கா தனத்தின்மேல்
எழுந்த பருதி யிருந்தாற்போ
லிருந்த வெந்தை பெருமானே
அழுந்தேன் வந்துன் னடியடைந்தே
னருவாய்ப் போத லழகிதோ.

(இ-ள்.) வேய்ந்து அழுத்தி நிரைத்து அதனுள்ளே கொழுந்தும் மலரும் வடிவுகொள்ளும்படி வல்லியை எழுதிப் பண்ணின சிங்காசனத்திலே இளஞாயிறிருந்தாற்போல இருந்த எந்தையாகிய பெருமானே! பிறவிக்கடலில் அழுந்தேனாய் வந்து நின்னடியைச் சேர்ந்தேன்; பிறப்பற்றுப்போதல் நினக்கு நன்றென்றா னென்க.

ஓகாரம், சிறப்பு; ஈற்றசையுமாம். *(423)*

(வேறு)

3022. குண்டலமும் பொற்றோடும் பைந்தாருங் குளிர்முத்தும்
வண்டலம்பு மாலையு மணித்தொத்து நிலந்திவள
விண்டலர்பூந் தாமரையின் விரைததும்ப மேனடந்த
வண்டலர்பூந் திருவடியை மணிமுடியின் வணங்கினான்.

தார்: மார்பின்மாலை. வண்டலம்புமாலை: முடியின்மாலை; அதின்மணிக்கொத்து.

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙனங்கூற்றிக்குண்டலமுதலியனநிலத்திலே கிடந்தசையத் திருவடியை முடியால் வணங்கினானென்க.

விரை ததும்ப விரிந்தலர்ந்த தாமரையின்மேல் நடந்த அடி; பூக்களையுடைய அடி. *(424)*

3023. நிலவிலகி யுயிரோம்பி நிமிர்ந்தொளிர்ந்து பசிபகைநோய்
உலகமிருள் கெடவிழிக்கு மொண்மணி யறவாழி
அலகையிலாக் குணக்கடலை யகன்ஞான வரம்பானை
விலையிலா மணிமுடியான் விண்வியப்ப விறைஞ்சினான்.

3021. குயிற்றி-எழுதி. குலாய-பண்ணின. அருவாய்ப் போதல்-பிறப்பற்றுப்போதல். அழகிது-நன்று.

3022. வண்டுஅலம்பும்மாலை-வண்டுகள்ஒலிக்கின்ற பூமாலை. திவள-அசைய. விரை-வாசனை.

3023. உலகத்துப் பசியும், பகையும், நோயும், இருளும் கெட விழிக்கும் அறவாழி; அறவாழி-தரும சக்கரம்; "அறவாழி யந்தணன்"

(இ-ள்.) மணிமுடியான், ஒளியால் நிலவை விலக்கிப் பல்லுயிரையும் பாதுகாத்து மேனோக்கி விளங்கி உலகம் பசியும் பகையும் நோயும் இருளுநீங்க விழிக்கும் அறவாழியையுடைய எண்ணிறந்த குணக்கடலை, ஞானத்துக்கு வரம்பாந்தன்மையையுடையவனை இறைஞ்சினானென்க. *(425)*

3024. தூய்த்திரண் மணித்தாமஞ் சொரிந்துபொன் னிலநக்கப்
பூத்திரண் மணிமாலைப் போர்ச்சிங்கம் போதகம்போல்
ஏத்தரிய குணக்கடலை யிகலின்ப வரம்பானைத்
தோத்திரத்தாற் றொழுதிறைஞ்சித் துறப்பேனென் றெழுந்திருந்தான்.

தூய்தாத் திரண்ட முத்துத்தாமம். பூ-பொலிவு. இகலின்பம்-உலகிலுள்ள இன்பங்களுக்கு மாறாகிய இன்பம்; அஃதாவது வீட்டின்பம்.

(இ-ள்.) மாலையையுடைய சிங்கம், குணக்கடலாயவனை வீட்டின்பத்துக்கு வரம்பாயவனைத் தோத்திரங்களைச்சொல்லி வாழ்த்தித் தாமம் நிலநக்கப் போதகம் இறைஞ்சுமாறுபோல இறைஞ்சி இனி யான் துறப்பேனென்று கூறி அவ்விடத்துநின்றும் போந்தானென்க.

சுதன்மரென்னும்[1]கணதரரிருக்குமிடத்தே போந்தான். *(426)*

(வேறு)

3025. முடியணி யமரரு முலைநல் லார்களும்
புடைபணிந் திருந்தவப் புலவன் பொன்னகர்
கடிமலர்க் கற்பகங் காம வல்லியோ
டிடைவிரா யெங்கணும் பூத்த தொத்ததே.

சுண்ணமணிந்து முலைநல்லவர்களாயிருக்கின்றவர்களும்.

(குறள், 8, பரிமேல்.) அலகையிலா-எண்ணிறந்த; ஐ, அசை. குணக்கடல்: சீவக. 3024; "நற்குணக்கடல்" (கம்ப. கடவுள். 2.) முடியான்: சீவகன்.

3024. தூய்த்திரள்-தூய்மையாகத் திரட்சி கொண்ட. தாமம் நிலத்தை நக்க. சிங்கம்: சீவகன். போதகம்-யானை. குணக்கடல்: சீவக.

(உரை.) [1]கணதரரிருக்குமிடம் கணதரகோட்டமெனவழங்கும்; கணதரர் பதி னொருவர்: கௌதமர், வாயுபூதி, அக்கினிபூதி, சுதன்மர், மௌரியர், மந்தரர், புத்திரர், மைத்திரேயர், அகம்பனர், அசேலகர், பிரபாஸர்.

3025. புடை-பக்கத்தே. புலவன்-சுதன்மரென்னும் கணதரர். விராய்-கலந்து.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, தேவரும் அவர் தேவிமாரும் வணங்கி யிருந்த அறிவுடையோன்கோயில், கற்பகமும் காமவல்லியும் கலந்திருந்த தன்மையை ஒத்ததென்க. (427)

3026. ஒத்தொளி பெருகிய வுருவப் பொன்னகர்
வித்தகன் வலஞ்செய்து விழுப்பொற் பூமிபோய்
மத்தக மயிரென வளர்த்த கைவினைச்
சித்திரக் காவகஞ் செல்வ னெய்தினான்.

(இ-ள்.) வித்தகனது ஒளிகளெல்லாம் ஒத்து மிக்க கோயிலைச் செல்வன் வலம்வந்து பொற்பூமியைக்கடந்துபோய்க்காவிடத்தைச் சேர்ந்தானென்க.

தலைமயிர்போலப் பேணி வளர்த்த கா. (428)

3027. ஏமநீ ருலகமோ ரிம்மிப் பாலென
நாமவே னரபதி நீக்கி நன்கலம்
தூமமார் மாலையுந் துறக்கின் றானரோ
காமனார் கலங்கழிக் கின்ற தொத்ததே.

(இ-ள்.) நரபதி, [1]உலகத்தையும் தவத்தையும் தூக்கிப்பார்த்து உலகம் ஓரிம்மியென்னும் நிறையளவென்று அதனைநீக்கித் துறக்கின்றவன் அக்காலத்துக் கலத்தையும் மாலையையும் கழிக்கின்ற தன்மை, காமனார் அணிகலங்களைக் கழிக்கின்ற தன்மையை ஒத்த தென்க. (429)

3028. மணியுறை கழிப்பது போல மங்கலப்
பணிவரு பைந்துகி னீக்கிப் பாற்கடல்
அணிபெற வரும்பிய வருக்க னாமெனத்
திணிநிலத் தியன்றதோர் திலக மாயினான்.

பணிவரு-குறைகூறுதற்கரிய.

3026. நகரை வலம் செய்து. மத்தகமயிரென-தலைமயிரைப் போல; குறள், 964. கைவினை-தொழிலையுடைய. செல்வன்-சீவகன்.

3027. ஓரிம்மிப்பாலென-ஓர் இம்மியளவென்று. நரபதி: சீவகன். கலம்-ஆபரணம். தூமம்-அகிற்புகை. காமனார்-மன்மதன்.

(உரை.) [1]சீவக. 2983, அடிக்.

3028. மணியை உறை கழிப்பது போல். சீவகன் மேனிக்கு மணி உவமை. அரும்பிய-தோன்றிய. அருக்கன்-சூரியன்.

(இ-ள்.) அரசன், மணியை மறைத்த உறையைக் கழிக்கின்ற தன்மை போலத் தன்மேனியை மறைத்த துகிலை நீக்கி, ஆண்டுப் பிறந்த மிக்க ஒளியாலே, பாற்கடலிலே அரும்பிய அருக்கன் நிலத்திலே இயன்றதாமென்று கூறும்படி ஒருதிலகமாயினானென்க. (430)

3029. மலிந்தநன் மாலைகள் வண்ணப் பூந்துகில்
நலிந்துமின் னகுமணி நன்பொற் பேரிழை
மெலிந்தனென் சுமந்தென நீக்கி மேனிலைப்
பொலிந்ததோர் கற்பகம் போலத் தோன்றினான்.

(இ-ள்.) அரசன், தன்மேற் கிடந்தனவற்றை நீக்கியிருந்தவன், யான் மாலையும் துகிலும் மணியும் இழையுஞ்சுமந்து மெலிந்தே னென்று அவற்றை நீங்கி மேனிற்றலாற் பொலிந்ததொரு கற்பக முண்டேல் அதுபோலத் தோன்றினானென்க.

மின்னை நலிந்து நகுமணியென்க. (431)

3030. திருந்திய கீழ்த்திசை நோக்கிச் செவ்வனே
இரந்ததோ ரிடிகுரற் சிங்கம் பொங்கிமேற்
சுரிந்ததன் னுளைமயிர் துறப்ப தொத்தனன்
எரிந்தெழு மிளஞ்சுட ரிலங்கு மார்பினான்.

உளை-கழுத்தின்மயிர்.

(இ-ள்.) ஒளிமிக்குத் தோன்றுதற்குக் காரணமான இளஞ்சுடர் போல் இலங்குமார்பினான், மயிர்களைதற்கிருந்தபொழுது, திருந்தின கீழ்த்திசையினை நோக்கி நேரேயிருந்ததொரு சிங்கம் தன்னுளையின் மயிரினைத் துறக்குந் தன்மையையொத்தானென்க.

மேல்-முன்பு. முன்புபொங்கி இடிக்குங் குரலையுடைய சிங்கமென்க. (432)

3031. அஞ்சுடர்த் தாமரைக் கையி னான்மணிக்
குஞ்சிவெண் படலிகைக் குமர னீப்பது
செஞ்சுடர்க் கருங்கதிர்க் கற்றை தேறுநீர்
மஞ்சுடை மதியினுட் சொரிவ தொத்ததே.

3029. வண்ணம்-நிறம். இழை-ஆபரணம். சுமந்து மெலிந்தனென் எனநீக்கி.

3030. செவ்வனே-நேராக. சுரிந்த-வளைத்த. சீவகன் மார்பிற்கு இளஞ்சுடர் உவமை; சீவக.பக்.225, 'சேட்டிளம் பருதி.'

3031. குமரன் மணிக்குஞ்சியை வெண்படலிகையில் நீப்பது; குமரன்: சீவகன். மணிக்குஞ்சி-நீலமணி போலும் நிறத்தைக் கொண்ட

(இ-ள்.) குமரன் தாமரைபோலுங் கையினாலே நீலமணி போலும் குஞ்சியை வாங்கி வெள்ளித்தட்டிலே இடுகின்ற தன்மை, செஞ்ஞாயிற்றிடத் துண்டாகிய கருங்கதிர்க்கற்றையை அஞ்ஞாயிறு தான்வாங்கித் தெளிந்த நீர்மையையுடைய மதியிடத்தேயிடுநின்ற தன்மைபோன்றதென்க. *(433)*

3032. வேலைவாய் மணியிலை யூழ்த்து வீழ்ப்பதோர்
காலைவாய்க் கற்பக மரத்திற் காவலன்
மாலைவா யகிறவழ் குஞ்சி மாற்றலிற்
சோலைவாய்ச் சுரும்பினந் தொழுது சொன்னவே.

வேலைவாய்-துறத்தற்குரிய நல்ல பொழுதின்கண்ணே.

(இ-ள்.) தன்னுடைய நீலமணிபோலுமிலைகளை முறை மைப்பட்டு உதிர்ப்பதொரு காலத்திடத்துக் கற்பகமரம்போலே அரசன் மாலையில் அகிற்புகை தவழுங்குஞ்சியை வேலைவாய்க் களைதலாலே சுரும்பினம் தொழுது சில மொழி கூறினவென்க. *(434)*

3033. (1) தங்கிடை யிலாத்திருக் கேசந் தன்னையும்
கொங்குடைக் கோதையுங் கொய்து நீக்கினாய்
நுங்கடை நோக்கிநாம் வாழும் வாழ்க்கையம்
எங்கிடை யவரினி யெங்குச் செல்பவே.

3034. (2) என்றன தேனின மிரங்கு வண்டொடு
சென்றன விடுக்கிய செல்வன் பொன்மயிர்
இன்றொடு தொழுதன நும்மை யாமென
மன்றலுண் டவைவலங் கொண்டு சென்றவே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

தலைமயிர். படலிகை-தட்டு. கருங்கதிர்க்கற்றையை மதியினுட் சொரிவ தொத்தது.

3032. ஊழ்த்து-முறைமைப்பட்டு. காவலன்: சீவகன். சுரும்பினம்-வண்டின்கூட்டம்.

3033. தம் கிடையிலா-தமக்கு ஒப்பில்லாத. கேசம்-தலைமயிர். கொங்கு-வாசனை. கோதை-மாலை. எம்கிடையவர்-எம்மைப் போன்றவர்.

3034. தேனினம்-வண்டின் கூட்டம். விடுக்கிய-விடுத்தற்கு. செல்வன்: சீவகன். மன்றலை யுண்டு நும்மையாம் தொழுதனம் என; என-என்று கூறி.

(இ-ள்.) அச்சுரும்பினம், யாங்கள் நும்முடைய இடத்தை நோக்கி வாழும் உயிர்வாழ்வினையுடையேம்; இங்ஙனமாகவும் நீ தமக்கு ஒப்பில்லாத மயிரினையும் மாலையினையும் வாங்கிப் போக்கினாய்; இனி எம்மையொப்பார் எங்கே போவாரென்றன; அவ்வளவிலே வண்டோடே தேனினங்கள், செல்வனுடைய பெறுதற்கரிய மயிரினை வழிவிடுதற்குச் சென்றவை, மன்றலையுண்டு, இன்றோடே உறவு கைவிட்ட நும்மைத்தொழுதேம்; இது முற்பிறப்பில் யாங்கள் செய்த தீவினையாமென்று கூற, ஏனையவை வலங்கொண்டு பின்சென்றனவென்க.

ஏனையவையென்றது மிஞிறுகளை. நீக்கினாய், நும்மென்பன ஒருமை பன்மை மயக்கம். (435-6)

3035. மேற்படு கற்பக மாலை வேய்ந்துபொன்
ஏற்புடைப் படலிகை யெடுத்துக் கொண்டுபோய்
நாற்கடல் கடந்தவ னமோவென் றிட்டிடப்
பாற்கடற் பனிமதி போல வீழ்ந்ததே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, மேலிடத்துண்டாகிய கற்பகமாலையாலே குழ்ந்து படலிகையோடே எடுத்துக்கொண்டுபோய் நாலு கடலைக்கடந்து பாற்கடலிலே நமோவென்று சுதஞ்சணன்போகட, அக்கடலிலே அப்படலிகை மதிபோல வீழ்ந்ததென்க.

பொன்-ஈண்டு வெள்ளி. (437)

3036. (1) ஏவா விருந்த வடிக ளிவர்வாய்ச்சொற்
கோவா மணிகொழித்துக் கொண்டாலே போலுமால்
சாவா கிடந்தார் செவிச்சார்த்தி னப்பொழுதே
மூவா வமரராய் முத்தணிந்து தோன்றுவரே.

3035. படலிகை-தட்டு. அவன்-சுதஞ்சணன். பாற்கடலில் நமோ என்று கூறி இட்டிட; இட்டிட-சீவகனுடைய தலைமயிரைப் போட. ஏழு கடல்களுள் பாற்கடலை ஐந்தாவதாகக் கூறுதல் சைன சம்பிரதாயம்; "நாற்கட லும்பர் நாக வேதிகைப், பாற்கடற் பரப்பில்" *(பெருங்.4.5: 66-7)*; "உவரி தண்ணீர் தேன்சுரை, திவரும் பானெ யிக்குவின், சுவைய நீரின்வாரிகள், அவையு மேழ தாகுமே" *(மேரு. சமவசரணச். 202.)*

3036. அடிகளாகிய இவருடைய வாய்ச்சொல்; அடிகள்: சீவகன். கோவா-துளையிட்டுக்கோக்கப் பெறாத. மணி-மாணிக்கத்தை. கொழித்து-குற்றம் நீக்கி. செவி சார்த்தின்-மனம் கொண்டு கேட்பாரானால்.

3037. (2) தோளா மணிகுவித்தாற் போன்றிலங்கு தொல்குலத்துச்
சூளா மணியாய்ச் சுடர விருந்தானை
வாளார் முடிவைர விற்றிளைத்து வண்டரற்றும்
தாளார வேத்திப்போய்த் தன்கோயில் புக்கானே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) ஏவா-சொல்லி. சாவாகிடந்தார், 'உண்ணாகிடந்தான்' போல நிகழ்கால முணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) துறந்த மகிழ்ச்சியால் இறைவனைத் துதித்திருந்த அடிகளுடைய பரந்த வாய்ச்சொற்கள்துளையிடாத மாணிக்கத்தைக் குற்றநீக்கிக் கொண்டாலொக்கும்; இவற்றைப் பயனின்றிச் சாவாநின்றவர்கள் மனங்கொண்டு கேட்பாராயின், அப்பொழுதே தேவராய்த் தோன்றுவரென்று சுதஞ்சணன் தன்னருகு நின்றார்க்குக் கூறித் துளையிடாத மணியைக் குவித்தாற்போன்று விளங்கும் தன்குலத்திலுள்ளார்க்கு ஒரு நாயகமணியாய் விளங்க இருந்தவனைப் பூவென்று வண்டரற்றுந் தாளை நிறைய வாழ்த்தித் தன்கோயிலிலே புக்கானென்க.

வைரத்தின் ஒளிதிளைத்தென்னுஞ் செய்தெனெச்சம், அரற்று மென்னும் பிறவினை கொண்டது; "அம்முக் கிளவியும்" *(தொல். வினை. 34)* என்னுஞ் சூத்திரவிதியால். *(438-9)*

3038. புக்கான் சுதஞ்சணனும் பொற்றா மரைமகளிர்
தொக்காலே போலுந்தன் றேவிக் குழாஞ்சூழ
மிக்கான் குணம்பாடி யாடி மிகுதீம்பால்
தொக்க கடல்போற் சுதங்க ணிறைந்தனவே.

(இ-ள்.) அச்சுதஞ்சணன் எங்ஙனம் சென்று புக்கானென்னின், பொற்றாமரையிற் பல திருச்சென்று தொக்கிருந்தாற்போலுந் தேவியர்திரள் சூழச் சீவகசாமி குணத்தைப் பாடி ஆடிச்சென்று புக்கான்; அவன் புக்கபின்பு சீவகசாமிக்குச் சுருதஞானங்கள் நிறைந்தனவென்க. *(440)*

3037. தோளாமணி-துளையிடப் பெறாத மாணிக்கம். சூளா மணி-நாயகமணி. சுடர-ஒளிவிட. வாள்-ஒளி. வண்டரற்றும் தாளை ஆர ஏத்திப் போய். கோயில்-அரண்மனை. புக்கவன்சுதஞ்சணன்.

3038. தொக்காலே போலும்-ஒருங்கு கூடியிருந்தாற்போன்ற. மிக்கான்-சீவகனுடைய. பாடியாடிச் சுதஞ்சணன் புக்கான். சுதங்கள்-ஸ்ருதஜ் ஞானங்கள்; நூலுணர்ச்சி; அஃது அக்ஷராத்மகம், அநக்ஷராத் மகம் எனஇருவகைப்படும்; *நீல.ஆசீவக. 2.*

3039. பற்றார்வஞ் செற்ற முதலாகப் பாம்புரிபோல்
முற்றத் துறந்து முனிகளா யெல்லாரும்
உற்றுயிர்க்குத் தீம்பால் சுரந்தோம்பி யுள்ளத்து
மற்றிருள் சேரா மணிவிளக்கு வைத்தாரே.

பற்று-பெற்றதன்மேல்நிகழும் ஆசை. ஆர்வம்-பெறாததன் மேல்நிகழும்ஆசை.

(இ-ள்.) நந்தட்டனும், தோழன்மாரும், பற்றும் ஆர்வமும் செற்றமு முதலாகிய ஏனையமுழுதையும் பாம்பு தோலுரிக்குந் தன்மைபோலே துறந்து இருடிகளாய் உயிர்களுக்குற்றுக் கருணையைச் சொரிந்து பாதுகாத்து நெஞ்சிலே அஞ்ஞானஞ் சேராத சுருத ஞானத்தை வைத்தாரென்க. *(441)*

3040. கோமா னடிசாரக் குஞ்சரங்கள் செல்வனபோற்
பூமாண் டிருக்கோயிற் புங்கவன்றாள் சேர்ந்தேத்தித்
தாமார்ந்த சீலக் கடலாடிச் சங்கினத்துள்
தூமாண் வலம்புரியின் றோற்றம்போற் புக்காரே.

(இ-ள்.) சக்கரவர்த்தியடியைச்சேர யானைத்திரள் செல்வன போலத்தாம் கோயிலிலிருந்த ஸ்ரீவர்த்தமான சுவாமிகளடியைச் சேர்ந்து ஏத்திச் சீலக்கடலிலே ஆடிச் சங்கினத்திலே வலம்புரி தோன்றினாற்போலப் பின் சீவகசாமியும் திரளும் முனிக்குழாத் தினடுவே புக்காரென்க. *(442)*

31. சேணிகன்வரவு

(வேறு)

3041. மட்டலர் வனமலர்ப் பிண்டி வாமனார்
விட்டலர் தாமரைப் பாதம் வீங்கிருள்
அட்டலர் பருதியி னளிக்கச் செல்லுநாட்
பட்டதோர் பொருளினிப் பழிச்சு கின்றதே.

3039. பற்று, ஆர்வம், செற்றம் முதலாக முற்றவும் பாம்புரிபோல் துறந்து; *சீவக.1546,* அடிக்; *திருநூற்.16.* எல்லாரும்-நந்தட்டனும் தோழன்மாரும். தீம்பால்-கருணை. மணிவிளக்கென்றது சுருத ஞானத்தை.

3040. கோமான்-பரதேசுவரசக்கரவர்த்தி. அடி, *1: சீவக.32,* அடிக். புங்கவன்-ஸ்ரீவர்த்தமானசுவாமிகள். சீவனுக்கு வலம்புரி உவமை.

3041. வாமனுடைய பாதம் இருளை அட்டு அளிக்கச் செல்லுநாளில். பட்ட தோர் பொருள்-நிகழ்ந்ததாகிய ஒரு காரியத்தை. பழிச்சுதல்-புகழ்ந்து கூறுதல்.

(இ-ள்.) இருளைக்கொன்று அலர்ந்த பருதிபோல வாமனுடைய திருவடிகள் இருவினையைக்கெடுத்து அருள்பண்ணும்படி அவர்கள் வழிபட்டுச் செல்லுநாளிலே பிறந்ததொருபொருள் இனி யான்கூறு கின்றதென்று தேவர்கூறினாரென்க. (443)

(வேறு)

3042. கயலின முகளிப் பாய முல்லையம் பொதும்பிற் காமர்
புயலின மொக்குள் வன்கட் குறுமுயல் புலம்பிக் குன்றத்
தயல்வளர் கின்ற வாமான் குழவியோ டிரிந்து செந்நெல்
வயல்வளர் கரும்பிற் பாயு மகதநா டென்ப துண்டே.

(இ-ள்.) கயலினம் எழுந்துபாய்கையாலே அதற்கு வெருவிக் குறிய முயல் தன்னினத்தை நீங்கிக் கரும்பிற்பாயும் மகதநாடென்ப தொரு நாடுண்டெென்க.

பொதும்பு-குறுங்காடு. புயல்-நீர்; ஆகுபெயர். மொக்குள் போலும் கண். இரிந்து-இரிய; குன்றத்தயலே வளர்கின்ற ஆமான் குழவியோடு இரியும்படி முயல்பாயுமென்க. எனவே நிலமயக்கம் கூறினார். (444)

3043. இரும்பிடி தழீஇய யானை யிழிமதங் கலந்து சேறாய்ச்
சுரும்பொடு மணிவண் டார்க்குந் துகிற்கொடி மாட வீதிப்
பெருங்கடி நகரம் பேசி னிராசமா கிருக மென்பர்
அருங்கடி யமரர் கோமா னணிநக ராய தொன்றே.

(இ-ள்.) யானையின் மதங்கலந்து சேறாய் அதனாலே சுரும்பும் வண்டும் ஆரவாரிக்கும் கொடியையுடைய மாடங்களையுடைத் தாகிய வீதியையுடைய அந்நாட்டின் நகரம் இராசமா கிருகமென்று பெயர்கூறுவர்; அதன் தன்மை பேசின், இந்திரன் நகரை ஒப்ப தொன்றாயிருக்குமென்க. (445)

3044. எரிமிடைந் தனைய மாலை யினமணி திருவில் வீசும்
திருமுடி யார மார்பிற் சேணிக னென்ப நாமம்
அருமுடி மன்னர் சூழ வலரணி பிண்டி வேந்தன்
திருவடி விருந்து செய்வான் றிரண்முர சறைவித் தானே.

3042. புயலினவாகிய மொக்குள்போலும் கண்ணையுடைய முயல்; *புறநா.333: 1-3.* புலம்பி-அஞ்சிவருந்தி. ஆமான்குழவி-காட்டுப் பசுவின்கன்று.

3043. இரும்பிடி-கரிய பெண்யானை. சுரும்பும் வண்டும் ஆர்க்கின்ற கொடியையுடைய. அமரர் கோமான்-இந்திரன். நகர்-அமராவதி.

(இ-ள்.) மாலையினையும், முடியினையும், ஆரமார்பினையு முடைய அந்நகரியிலரசன்பெயர், சேணிகனென்று கூறுவர்; அவன் அரசர்சூழ இருந்து பிண்டிவேந்தன் திருவடிக்குப் பூசனைசெய்தற்கு முரசறைவித்தானென்க.

சேணிகன்-ஸ்ரேணிகமகாராசன். (446)

(வேறு)

3045. (1) பொன்னா வழியாற் புகழ்நாவழித் தாய்ந்த மெல்கோல்
மின்னார் மணிப்பூ ணவன்மேவிவிண் காறு நாறும்
முன்னோர் வகுத்த முகவாசம் பொதிந்த வெந்நீர்
மன்னார வாய்க்கொண் டுமிழ்ந்தான்மணி மாலை வேலோன்.

3046. (2) தீம்பா லுரைபோற் றிகழ்வெண்பட் டுடுத்து வண்டார்
தேம்பாய சாந்த மெழுகிக்கலன் றேறன் மாலை
தாம்பால தாங்கிப் புகழ்தாமரைக் குன்ற மன்ன
ஆம்பான் மயிர்வேய்ந் தயிராவண மேறி னானே.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்.

(1) ஆய்ந்த மெல்கோல்-நூற்கண்ணேயாய்ந்த மெல்கோல். மேவி-தின்று. பொதிந்த வெந்நீர்-மருந்துகளிட்டுக்காய்ந்ததுவர்நீர்.

(2) வண்டு ஆர் சாந்தம். தேம்பாய மாலை. தேறுதலை யுடைய கலம். பால-பாலின்றன்மையவாகிய வெள்ளியவற்றை. ஆம் பால் மயிர்-தான் அணிந்தவற்றின் பகுதியாகிய வெள்ளிய மயிர். ஐராவணமெனவே களிறும் வெள்ளிதாயிற்று.

(இ-ள்.) அங்ஙன மறைவித்த பூணவனாகியவேலோன், கோலைத்தின்று நாவழியால் நாவைவழித்து வெந்நீரை உமிழ்ந்தான்;

3044. சேணிகன்: உத்தமச்ரோதாக்களுள் ஒருவன் என்பர். பிண்டி வேந்தன்திருவடி-வாமனுடைய பாதத்திற்கு. விருந்து-பூசனை.

3045. பொன்னாற் செய்த நாவழியென்னும் கருவியால் நாவை வழித்து. வெந்நீருமிழ்ந்த பின்னர் முகவாசத்தை வாய்க்கொண்டு; முகவாசம்-வெற்றிலை முதலியன. முகவாசம் என்பதற்கு வாசனைப் பொருள்களென்று உரைகொண்டு வெந்நீருக்கு அடையாக்குதலுமாம். வேலோன்: சேணிகள்.

3046. பாலின் நுரைபோலும் வெண்பட்டு; "நுரையென விரிந்த நுண்பூங்கலிங்கம்" (சிலப்.22:21); "நுரைபுரைகலிங்கம்" (பெருங்.2.5:86.) பட்டத்து யானையை ஐராவணமெனக் கூறுதல் மூவருலாவிற் காணப்படும்.

உமிழ்ந்தபின்னர் முகவாசத்தை வாய்க்கொண்டு வெண்பட்டை யுடுத்துச்சந்தனத்தைமெழுகிப் பாலவாகிய கலங்கள்தாம் மாலைகள் தாம் பல தாங்கி வெண்டாமரை பூத்த குன்றையொத்த ஐரா வணத்தையேறினானென்க. *(447-8)*

(வேறு)

3047. (1) எறிசுரும் பரற்று மாலை யெரிமணிச் செப்பு வெள்ளம்
பொறிவரி வண்டு பாடும் பூஞ்சுண்ண நிறைந்த பொற்செப்
பறிவரி துணர்வு நாணித் தலைபனித் தஞ்சுஞ் சாந்தம்
செறியிரும் பவழச் செப்புத் தெண்கடற் றிரையி னேரே.

3048. (2) வந்துதேன் மயங்கி மூசு மலயச்செஞ் சாந்த மார்ந்த
சந்தனச் செப்புங் கங்கை தருமண லலகை யாற்றச்
சுந்தரம் பெய்த யானைத் தூமருப் பியன்ற வெண்செப்
பந்தரத் தலர்ந்த பன்மீ னெனைத்துள வனைத்து மாதோ.

3049. (3) மைபொதி குவளை வாட்கண் மல்லிகைக் கோதை நல்லார்
நெய்பொதி நெஞ்சின் மன்னர் நிலம்பிறக் கிடுவ போலும்
கொய்சுவற் புரவி மான்றேர் குழுமணி யோடை யானை
மெய்பொதிந் துயர்ந்த கோமான் விரைப்பலி சுமந்த வன்றே.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) பொருள்களையுணருமுணர்வு நேரேஅறிவரிதாய் நாணித் தலைநடுங்கியஞ்சும் மெய்ப்பொருளை உள்ளேபொதித்து உயர்ந்த கோமானென *(சீவக.3049)* மேலேகூட்டுக; கோமான்- ஸ்ரீவர்த்தமான சுவாமிகள். சாந்தம்-அகிற்சாந்து. தெண்கடற்றிரை யினாலே வந்து கரையிலே செறிந்த பவழச்செப்பென்க.

3047. மாலையை உள்ளே கொண்ட மணிச் செப்பு. சுண்ணம்-வாசனைப்பொடி.

3048. தேன்-வண்டு. அலகை-எண்; ஐ, அசை. அடி, 2: ஆற்று மணல், கடல் மணல்களை அளவின் பேரெல்லைக்குக் கூறுதல் மரபு; *மதுரைக்.235-7; புறநா.55, 136.* மருப்பாலியன்ற வெண்செப்பு. அந்தரம்-ஆகாயம். எனைத்துள-எவ்வளவெண்ணுள. அடி, 4: *புறநா. 302: 10-11.*

3049. மை-கருமை. நல்லார்-மகளிர். பிறக்கு-பின். நிலம்பிறக் கிடுவபோலும் கொய்சுவற்புரவிமான்; "நிலம்பிறக் கிடுவது போற் குளம்பு கடையூஉ, உள்ள மொழிக்குங் கொட்பின் மான்மேல்" *(புறநா. 303: 1-2.)* கோமான்-வாமனுக்கு.

(2) சந்தனமரத்தாற்செய்த செப்பு. கங்கையினுடைய திரை தருமணல். அலகு-எண். சுந்தரம்-சிந்தூரம்.

(3) நெய்பொதிநெஞ்சு-நேயம் பொதிந்த நெஞ்சு; நேயம், நெய்யென்று விகாரமாயிற்று; 'நெய்பொதி குஞ்சி' என்றபாடத்திற்கு நெய்-நானம்.

(இ-ள்.) அவன் அதனையேறிப் புறம்போந்த காலத்தே கோமானுக்குப் பூசனைசெய்தற்கு நல்லாரும், மன்னரும், ஆகாயத்துப் பன்மீன் எவ்வளவெண்ணுள அவ்வளவெண்ணுண்டாக எடுத்த மாலையிட்ட மணிச்செப்புவெள்ளமும், சுண்ணநிறைந்த பொற் செப்பும், சாந்திட்ட பவழச்செப்பும், சந்தனமிட்ட சந்தனச்செப்பும், சிந்தூரமிட்ட யானைமருப்பானியன்ற செப்பும் ஆகிய விரைப்பலி களைப் புரவியும் தேரும் யானையும் சுமந்தனவென்க. *(449-51)*

3050. கொடிக்குழாங் குஞ்சி பிச்சக் குழாநிறை கோல மாலை
முடிக்குழா மூரி வானம் பால்சொரி கின்ற தொக்கும்
குடைக்குழா மிவற்றின் பாங்கர்க் குளித்தது குளிர்சங் கார்க்கும்
படைக்குழாம் பாரிற் செல்லும் பாற்கடல் பழித்த வன்றே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, கொடிக்குழாமும் குஞ்சிக்குழாமும் பிச்சக்குழாமும் முடிக்குழாமும் வான் பாலைச்சொரிகின்ற தன்மைபோலும் கொற்றக்குடைக் குழாமும் இவற்றின் பாங்கர்க் குளித்ததாகிய படைக்குழாமும் தம்மிற்கூடி, பசிய நிறம் விரவிப் பாரிலே நடப்பதொரு பாற்கடலுண்டேல் அதனைப் பழித்த வென்க. *(452)*

3051. கனைகடல் கவரச் செல்லுங் கணமழைத் தொழுதி போலும்
நனைமலர்ப் பிண்டி நாத னல்லறங் கொள்ளை சாற்றிப்
புனைமுடி மன்ன ரீண்டிப் பொன்னெயிற் புறத்து விட்டார்
வினையுடைத் தின்ப வெள்ளம் விரும்பிய வேட்கை யானே.

(இ-ள்.) அம்மன்னர் ஈண்டி இருவினையைக்கெடுத்து இன்ப மாகிய வெள்ளத்தை விரும்பிய வேட்கையாலே நன்றாகிய அறத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும்படி பறையறைவித்து எயிற் புறத்துவிட்டார்; அந்நிலைமை கடலை முகக்கச் செல்லும் மழைத் திரளை ஒக்குமென்க. *(453)*

3050. பிச்சக்குழாம்-பீலிக்குடையின்தொகுதி. குடை-வெண்குடை. குளித்ததாகியபடைக்குழாம்; குளித்தல்-மறைத்தல்.

3051. கனைகடல்-ஒலிக்கின்ற கடல். மழைத் தொகுதி-மேகக் கூட்டம். பிண்டிநாதனுடைய அறத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும்படி சாற்றி; சாற்றி-பறையறைவித்து. விட்டார்-தங்கினார். வினை உடைத்து-இருவினையையும் கெடுத்து. வேட்கையான் மன்னர் விட்டார்.

(வேறு)

3052. வண்டுசூழ் பூப்பலி சுமந்து தான்வலம்
கொண்டுசூழ்ந் தெழுமுறை யிறைஞ்சிக் கோனடி
எண்டிசை யவர்களு மருள வேத்தினான்
வெண்டிரைப் புணரிசூழ் வேலி வேந்தனே.

(இ-ள்.) அவர்கள் விட்டபொழுது, சேணிகன், பூப்பலியைத் தான்சுமந்து வலங்கொண்டு மனத்தாலே சூழ்ந்து இறைவனதடியை எழுகாலிறைஞ்சி ஏத்தினானென்க.

புணரியைச்சூழ்ந்த வேலியென்றது சக்கரவாளகிரியை. அதற்கு வேந்தனெனவே சேணிகனைச் சக்கரவர்த்தியென்றார். *(454)*

(வேறு)

3053. பகல்வளர் பவழச் செந்தீப் பருதிமுற் பட்ட தேபோல்
இகல்வினை யெறிந்த கோமா னிணையடி யொளியிற் றோன்றா
தகல்விசும் புறையுந் தேவ ரொளியவிந் திருப்ப மன்னன்
முகில்கிழி மதியம் போலு முனிக்குழா நோக்கி னானே.

(இ-ள்.) பவழம்போலுஞ்செந்தீ உதயகிரியிற் பருதியின் முன்னர் ஒளி மழுங்கினாற்போல இறைவன் இணையடியொளியினால் தேவரொளிதோன்றாது மழுங்கியிருந்த அளவிலே மதிபோலும் முனித்திரளைச் சேணிகன் நோக்கினானென்க. *(455)*

3054. கண்வெறி போக வாங்கோர் கடுந்தவ னுருவ நோக்கி
ஒண்ணெறி யொருவிக் கோமா னொளிதிரண்டிருந்த தாங்கொல்
விண்ணெறி வழுவி வீழ்ந்த விண்ணவ னொருவன் கொல்லென்
றெண்ணெறி யாது மோரா திருந்திது கூறி னானே.

(இ-ள்.) அங்ஙனநோக்கினசேணிகன், அவ்விடத்தேயிருந்த கடிய தவத்தையுடையவனுருவைக் கண் வெறிபோகநோக்கி,

---

3052. பூப்பலி: "கமலப்பூப்பலி", "அலர் செய் பூப்பலி" (சூளா. துறவு. 35, 39.) கோன் அடியை எழுமுறையிறைஞ்சி; கோன்: வாமன், வேந்தன் ஏத்தினான்; வேந்தன்: சேணிகன்.

3053. பவழம்போலும் செந்தீ. பருதிமுன்-சூரியன். முன்னர். பட்டதேபோல்- ஒளி கெட்டதேபோல. கோமான்-வாமன். மன்னன்: சேணிகன்.

3054. கடுந்தவனென்றது சீவகனை. கோமான்-வாமனுடைய. எண்ணும் நெறி யாதும் ஓராது இருந்து; யாதும்-சிறிதும்.

இறைவனொளி ஒள்ளிய நெறியைத் தப்பிப்போயிருந்ததோ? அன்றி இவன்றான் விண்ணவனொருவனோவென்று எண்ணு நெறியாற் சிறிதும் அறுதியிடமாட்டாதிருந்து இம்மொழியைக் கூறினானென்க. *(456)*

(வேறு)

3055. விளங்கொளி விசும்பறுத் திழிந்து விண்ணவன்
இளங்கதி ரெனத்துறந் திருப்பக் கண்டனம்
வளங்கெழு முக்குடை யடிகள் வாய்மொழி
துளங்கின னெனத்தொழு திறைஞ்சி னானரோ.

(இ-ள்.) அஃது யாதெனின், விண்ணவனிழிந்து இளஞாயி றென்னும்படி துறந்திருப்பக்கண்டேம்; இறைவன்றான் கூறிய ஆகமம் தப்பினானென்று சுதன்மரென்னுங் கணதரரைநோக்கி அவன்கூறினான்; கூறி அவரைக் கைகூப்பி தொழுது வணங்கினா னென்க. *(457)*

3056. மன்னவ கேண்மதி வானில் வாழ்பவர்
பொன்னியல் கற்பகப் போக பூமியார்
என்னதுந் துறவல ரிறைவன் வாய்மொழி
சொன்னவா றல்லதெப் பொருளுந் தோன்றுமே.

இறைவன்-ஸ்ரீவர்த்தமானசுவாமிகள்.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட கணதரர், மன்னவ! கேட்பாயாக; தேவரும் போகபூமியோரும் சிறிதும் துறவார்; இறைவனாகமங் கூறியவாறன்றி எப்பொருள்களும் தோன்றாவென்றாரென்க. *(458)*

3057. அடிகளுக் கிடமருங் கிருந்த வாய்மலர்க்
கடிகமழ் தாமரைக் கண்ணி னானிவன்
வடிவமே வாய்திறந் துரைக்கும் வானவன்
ஒடிவறு பேரொளி யுட்கத் தக்கதே.

3055. விண்ணவன்-தேவனொருவன். முக்குடையடிகள்-வாமன். துளங்கினன்-தப்பினான். இப்பாடல்சேணிகன்கூற்று.

3056. கேண்மதி-கேட்பாயாக; மதி, முன்னிலையசை. வானில் வாழ்பவரும்போகபூமியாரும் என்னதும்துறவலர்; என்னதும்-சிறிதும். தோன்றுமே-தோன்றாது; ஏ, எதிர்மறை. இப்பாடல்சுதன்மர்கூற்று.

3057. அடிகள்என்றது சுதன்மரை நோக்கிக்கூறியது. மருங்கிருந்த கண்ணினானாகிய இவனுடைய உட்கத்தக்கதாகிய ஒளியுடைய

(இ-ள்.) அதுகேட்ட [1]சேணிகன், கணதரரைநோக்கி, நினக்கு இடப்பக்கத்திரந்த தாமரைக்கண்ணினானாகிய இவனுடைய உட்கத்தக்கதாகிய கெடாத பேரொளியையுடைய வடிவமே தேவனென்று வாய்விட்டுக் கூறாநிற்கும்; ஆதலால், யான் இங்ஙனங் கூறினேனென்றானென்க. *(459)*

3058. திருவினோ டகன்ற மார்பிற் சீவக சாமி யென்பான்
உருவினோ டொளியு நோக்கி னொப்புமை யுலகி னில்லை
மருவினா ரிமைத்து நோக்கின் மனம்பிறி தாகி நிற்பார்
அரிதிவன் முகத்து நோக்க லழகொளி யன்ன வென்றான்.

(இ-ள்.) அச்சேணிகனை நோக்கி, இவன், திருமகளோடுகூடி அகன்ற மார்பினையுடைய சீவகசாமியென்கின்றவன்; இவனுக்கு அச்சத்தோடுங் கூடிய புகழைப்பார்த்தால் உலகில் ஒப்பில்லை; அழகும், ஒளியும் நீகூறிய தெய்வத்தன்மையாயேயிருக்கும்; இவனை மருவினார்களும் இமைத்துப்பார்த்தால் அவனன்றென்று மனம்வேறாய்நிற்பார்; ஆதலால், இவனிடத்துநோக்குதல் அரிதென்று கணதரர்கூறினாரென்க. *(460)*

32. சேணிகன்வினா

(வேறு)

3059. மாதவன் சரிதமுந் துறந்த வண்ணமும்
ஏதமின் றியம்புமி னடிக ளோவெனப்
போதலர் புனைமுடி யிறைஞ்சி யேத்தினான்
காதலிற் கணந்தொழக் காவன் மன்னனே.

வடிவமே. வானவன் என்பது உரைக்கும்; இவனென்றது சீவகனை இப்பாடல்சேணிகன்கூற்று.

(உரை.) [1]"மற்றொருநாள் ஸ்ரேணிகமகாராஜன் சமவசரண மடைந்து அசோக வனத்துள் அசோகவிருட்ச மூலத்து ரூபயௌவந சுபலட்சண சகிதராகித் தியானாரூடராகியிருந்த சீவந்தர முனிகளைக்கண்டு அத்தியந்தம் விஸ்மிதனாகிச் சுதன்மரென்னுங் கணதரரை யடைந்து, பகவானே! ஈதிருலட்சணசகிதராகிய இந்தத் தபோதனர் யாரென்று வினவ, அவரும் அருளிச் செய்வார்" என்று ஸ்ரீபுராணத்துங் கூறினர்.

3058. மருவினார்-சீவகனைப் பொருந்தியவர்களும். இவன் முகத்துநோக்கல்அரிது. அழகுஒளியும்அன்னவே. இப்பாடல்சுதன்மர் கூற்று.

3059. மாதவன்: சீவகன்; துறவுபூண்டானாதலின் இவ்வாறு கூறினார். அடிகள்: சுதன்மர்; விளி. மன்னன்இறைஞ்சினான்; மன்னன்: சேணிகன்.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட சேணிகள், சீவகசாமி முற்பவங்களிற் செய்த தவங்களையும், ஈண்டுப் பற்றற்றுத் துறந்தசெய்திகளையும் குற்றமின்றாக அடிகளியம்புமினென்று அந்தக் கணதரரை இறைஞ்சி யேத்தினான்; அருகிருந்த முனிகணம் இவற்றைக் கேட்கவேண்டுங் காதலினாலே கைதொழாநிற்கவென்க.

ஓகாரம், சிறப்புணர்த்திற்று. (461)

3060. பாட்டருங் கேவலப் பரவை மாக்கடற்
கூட்டருங் கொழுந்திரை முகந்து மாமுனி
மோட்டிரு மணிமுகின் முழங்கிப் பெய்தலின்
ஊட்டரு மறவமிர் துலக முண்டதே.

(இ-ள்.) புகழ்தற்கரிய கேவலஞானமென்னுங்கடலிற் கூட்டத்தையுடைய பெறுதற்கரிய திரையை முனியாகிய முகில் முகந்து கொண்டுநின்று அறமாகிய அமிர்தத்தைப் பெய்கையினாலே அதனை உலகமுண்டதென்க.

எனவே, இந்தஞானத்தாலே பலபிறப்பிற்செய்த தவங்களை உணர்ந்து கூறினாரென்றார். தவங்களைக்கூறவே அறமாயிற்று. இக்காரணங்கூறிவே துறந்தவண்ணமும் கூறினாராயிற்று. மோடு-பெருமை. ஊட்டரும்-பிறரைஅறிவித்தற்கரிய. (462)

3061. சீவகன் றிருவின மாக யாமென
நாவகந் தழும்பநின் றேத்தி நன்றரோ
காவல னாதியாக் கணங்கள் கைதொழப்
பாவமில் சுதன்மராற் பாடப் பட்டதே.

(இ-ள்.) அதுகேட்டு, யாங்களும் பெரிதும் சீவகன்பெற்ற இத்திருவினை உடையேமாகவேண்டுமென்று நாத்தழும்புற ஏத்திச் சேணிகன் முதலாக முனிகணங்களுந்தொழும்படி இவன் சரிதம் சுதன்மரென்னுங் கணதரராலே இப்படிப் பாடப்பட்டதென்றா ரென்க. (463)

33. கேவலோற்பத்தி

(வேறு)

3062. முல்லைசூழ் முல்லை வேலி முயலொடு கவரி மேயும்
கொல்லைசூழ் குன்றத் துச்சிக் குருசினோற் றுயர்ந்த வாறும்
வில்லுமிழ்ந் திலங்கு மேனி விழுத்தவ நங்கை மார்கள்
மல்லலங் குமரர் வான்மேற் சென்றதும் வகுக்க லுற்றேன்.

3060. பாட்டரும்-புகழ்தற்கரிய கேவலஞானமாகிய கடலில். முனியாகிய முகில் முகந்து பெய்தலின். அறமாகிய அமிர்தத்தை.

3061. திருவினமாக-திருவினை உடையேமாக. காவலன் ஆதியா-சேணிகன் முதலாக. சீவகசரிதம் பாடப்பட்டது.

முல்லைநிலஞ்சூழ்ந்த குன்று.

(இ-ள்.) குருசில், முல்லைபடர்ந்தவேலியையுடையகொல்லை சூழ்ந்த மலையுச்சியிலேநின்று தவஞ்செய்து வீடுபெற்றபடியும், தேவிமாரும், நந்தட்டனும் தோழன்மாரும்துறக்கத்துச்சென்றபடியும் கூறுபடுத்துக்கூறுவே னென்றா ரென்க. *(464)*

(வேறு)

3063. முழுது முந்திரி கைப்பழச் சோலைத்தேன்
ஒழுகி நின்றசும் பும்முயர் சந்தனத்
தொழுதிக் குன்றந் துளும்பச்சென் றெய்தினான்
பழுதில் வாய்மொழிப் பண்ணவ னென்பவே.

(இ-ள்.) வாய்மொழியையுடைய பண்ணவன், முந்திரிகைப் பழத்தையுடைய சோலையில் தேனொழுகி நிற்கையினாலே முழுக்க அசும்பும் குன்றிலே துளும்பச் சென்று சேர்ந்தானென்க.

பண்ணவன்-சீவகசாமி. துளும்ப-ஆண்டையார் இவன் இங்ஙனம் துறத்தற்கு வருந்த; தவத்தின்கனத்தால் இளகுதலுமாம். *(465)*

3064. நணிதி னெண்வினை யின்னவை கண்ணிறீஇத்
துணிய வீர்ந்திடுந் துப்பமை சிந்தையான்
மணியின் மேன்மணி கட்டிய தொத்ததற்
கணியு மாயலர் ஞாயிறு மாயினான்.

(இ-ள்.) அதனைச்சேர்ந்து அண்ணிதாக எண்வினையினுடைய குற்றங்களை முன்னர் நிறுத்தி அவற்றை அற்றுப்போம்படி அறுத்திடும் தூய்மையமைந்த சிந்தையையுடையனாய் அதன்மேல் நின்றபொழுது அதற்கு நீலமணியின்மேலே மாணிக்கத்தையழுத்திய தன்மையை ஒத்த ஒரு பூணுமாய் இளஞாயிறுமாயினானென்க. *(466)*

3062. கவரி-கவரிமான். குருசில் குன்றத்துச்சியில் நோற்று உயர்ந்தவாறும்; குருசில்: சீவகன். நங்கைமார்கள்: சீவகனுடைய மனைவியர். குமரர்-நந்தட்டன் முதலியவர். வகுக்கல்-கூறுபடுத்திச் சொல்லுதல்.

3063. சோலையில்தேன்ஒழுகிநிற்கையால்அசும்பும்குன்றத்தில். துளும்ப-சீவகன் துறவு பூணுதலைப் பார்ப்பவர் வருந்த. பண்ணவன் எய்தினான்; பண்ணவன்: சீவகன்.

3064. நணிதின்-அண்ணிதாக. நவை கண் நிறீஇ-குற்றங்களை முன்னர் நிறுத்தி. துப்பு அமை-தூய்மையமைந்த; துப்பு-வன்மை யெனலுமாம். சிந்தையான்: சீவகன் அணி-ஆபரணம். அலர்ஞாயிறு-இளஞ்சூரியன்.

3065. குன்றின் வீழரு விக்குரல் கோடணைச்
சென்றெ லாத்திசை யுஞ்சிலம் பின்மிசை
நின்ற னன்னிறை வம்மின நீரென
ஒன்றி நின்றதி ரும்மொரு பாலெலாம்.

(இ-ள்.) அக்குன்றினது சிகரத்திடத்தே எல்லாத் திசைகளிலும் அணைதலைச் சென்று வீழ்கின்ற அருவிக்குரல், இச்சிலம்பிலே இறை வந்து நின்றான்; அறங்கேட்கும்படி நீர் வம்மினென்று ஒரு பாலெல்லாம் அதிருமென்க.

கோடு-மரக்கோடுமாம். *(467)*

3066. செம்பொன் பின்னிய போற்றினைக் காவலர்
வெம்பு மும்மத வேழம் விலக்குவார்
தம்பு னத்தெறி மாமணி சந்துபாய்ந்
தும்பர் மீனெனத் தோன்றுமொர் பாலெலாம்.

(இ-ள்.) அக்குன்றின் ஒருபாலெல்லாம், பொற்கம்பி பின்னியது போலும் முற்றிய தினைக்காவலராய் நின்று வேழத்தை ஓட்டுகின்றவர்கள், தம் புனத்தே நின்று எறிந்த மணி சந்தன மரத்தைத் தள்ளிப்போய் மீனெனத் தோன்றாநிற்குமென்க. *(468)*

3067. யானை குங்கும மாடி யருவரைத்
தேனெய் வார்சுனை யுண்டு திளைத்துடன்
கான மாப்பிடி கன்றொடு நாடகம்
ஊன மின்றிநின் றாடுமொர் பாலெலாம்.

(இ-ள்.) அக்குன்றினொருபாலெல்லாம், யானை குங்குமக் கொடியிலே கிடந்து பின்னர்த் தேனொழுகிய சுனைநீரைச் சேரவுண்டு களித்து அக்களிப்பாலே பிடியோடும் கன்றோடும் சுழன்று திரியா நிற்குமென்க. *(469)*

3065. குன்றின்கோடு அணைச்சென்று எலாத்திசையும் வீழ் அருவிக்குரல்; கோடு- சிகரத்திடத்தே. அணைச் சென்று-அணைதலைச் சென்று. இறை நின்றனன் நீர்வம்மின் என; இறை: சீவகன். குரல் அதிரும்.

3066. பொன் பின்னியதுபோலும் தினை: 'பொன்போற் சிறுதினை" *(குறுந்.105:1.)* காவலராய் வேழத்தை விலக்குவார். பாய்ந்து-தள்ளிப் போய்.

3067. குங்குமம்-குங்குமக்கொடி. திளைத்து-களித்து. பிடியொடும் கன்றொடும் நாடகம் ஆடும். ஊனம்-குறைபாடு.

3068. வரிய நாக மணிச்சுடர் மல்கிய
பொருவில் பொன்முழைப் போர்ப்புலிப் போதகம்
அரிய கின்னரர் பாட வமர்ந்துதம்
உருவந் தோன்ற வுறங்குமொர் பாலெலாம்.

(இ-ள்.) அக்குன்றினொருபாலெல்லாம், மணியினது ஒளி நிறைந்த வரிகளையுடையவாகிய பாம்பும் புலிகளோடே யானைக் கன்றுகளும் பெறுதற்கு அரிய கின்னரர்கள் அமர்ந்து பாடுதலாலே அதுகேட்டு மணியினதொளியிலே தம் வடிவுதோன்றக் கிடந்து உறங்காநிற்குமென்க.

இவை, இருடிகளிருத்தலின் தீங்குசெய்யாவாயின. (470)

3069. பழுத்த தீம்பல வின்கனி வாழையின்
விழுக்கு லைக்கனி மாங்கனி வீழ்ந்தவை
தொழித்து மந்தி துணங்கை யயர்ந்துதேன்
அழிக்கு மஞ்சுனை யாடுமொர் பாலெலாம்.

(இ-ள்.) அக்குன்றினொருபாலெல்லாம், மந்திகள், முப்பழம் வீழ்ந்தவற்றைத் தின்று ஆரவாரித்துத் துணங்கையாடிப் பின்னர்த் தேனாகிய வெள்ளம்சென்று அழிக்குஞ்சுனையிலே ஆடுமென்க. (471)

(வேறு)

3070. நளிசிலம் பதனி னுச்சி நாட்டிய பொன்செய் கந்தின்
ஒளியொடு சுடர வெம்பி யுருத்தெழு கனலி வட்டம்
தெளிகடல் சுடுவ தொத்துத் தீயுமிழ் திங்க ணான்கும்
விளிவருங் குரைய ஞான வேழமேற் கொண்டு நின்றான்.

ஞாயிற்றினது வட்டம் கடலைச் சுவறப்பண்ணுந் தன்மையை யொத்து ஒளியோடே விளங்கும்படி கோபித்துத் தீயைச்சொரியுந் [1]திங்கள்.

3068. வரிய நாகம்-வரிகளையுடைய பாம்பு. புலியுடன் போதகமும்; போதகம்- யானை. கின்னரர் பாட; "கின்னர கீதத்துக் கேள்வி மாந்தர்" (பெருங்.1.37:108.)

3069. தொழித்து-ஆரவாரித்து; சீவக.2969. மந்தி-பெண்குரங்கு. துணங்கை: ஒருவகைக்கூத்து.

3070. சிலம்பு-மலை. கந்தின்-தூணைப்போல. கனலிவட்டம்-சூரியனது வட்டம். ஞானமாகிய வேழம்.

(உரை.) [1]திங்கள்-மாதம்.

(இ-ள்.) அவன், முற்கூறியனவெல்லாஞ்செறிந்த சிலம்பின் உச்சியிலே ஞானமாகிய வேழத்தை ஏறி நாட்டின கந்துபோலே திங்கணான்கும் நின்றானென்க.

[2]குரைய; அசை. சித்திரை முதலிய நான்குதிங்களையும் கூறினார். *(472)*

3071. (1) பார்க்கடல் பருகி மேகம் பாப்பினம் பதைப்ப மின்னி
வார்ப்பிணி முரசி னார்த்து மண்பக விடித்து வானம்
நீர்த்திரள் பளிக்குத் தூணி சொரிந்திட நின்று வென்றான்
மூர்த்தியாய் முனிவ ரேத்து முனிக்களி றனைய கோமான்.

3072. (2) திங்கணான் கவையு நீங்கத் திசைச்செல்வார் மடிந்து தேங்கொள்
பங்கயப் பகைவந் தென்னப் பனிவரை யுருவி வீசும்
மங்குல்சூழ் வாடைக் கொல்கான் வெள்ளிடை வசிந்து மாதோ
இங்குநான் காய திங்க ளின்னுயி ரோம்பி னானே.

3073. (3) வடிமலர் நெடுங்க ணாரு மைந்தரும் வரவு பார்த்தங்
கடிமலர் பரவ வேறி யாரமிர் தரிதிற் கொள்வான்
கடிமலர்க் கமலத் தன்ன கையினை மறித்துக் கொள்ளான்
முடிதவக் கடலை நீந்தி யின்னண முற்றி னானே.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) மூர்த்தியாய்-தவவேடமுடையனாய்.

(2) அவையென்று சுட்டிற்று, முற்கூறிய திங்கணான்காகிய காரையும் கூதிரையும். மடிந்து: செய்தெனெச்சம் பிறவினை கொண்டது. தேம்கொள் பங்கயப்பகை-அத்தேசங்களிலே கொண்ட பனி. இங்குதல்-தங்குதல்.

(உரை.) [2]*குறிஞ்சிப்.14.*

3071. பார்க்கடல்-பாறையையுடைய கடலை; *முருகு.45,* ந. பாப்பினம்-பாம்புக் கூட்டங்கள். நீர்த்திரளைப் பளிக்குக் கோலை யுடையதுரணிசொரிந்திட; என்றது மழைபெய்ததை. கோமான்: சீவகன்.

3072. திங்கள்-மாதம். தேம்கொள்-தேசங்களிலே கொண்ட. பங்கயப்பகையென்றது பனிப்பருவத்தை; *சீவக.268,* அடிக். வாடைக்கு ஒல்கான்; ஒல்கான்-தளராதவனாய் வெள்ளிடை-வெளியில். இங்கு உயிர்-தங்கிய உயிர்.

3073. நெடுங்கணார்-சீவகன்மனைவியர். மைந்தர்: நந்தட்டனும் தோழன்மாரும். அமிர்தைக்கொள்வதற்கு அடிமலரைப் பரவ; அமிர்து-உணவு. கொள்ளானாய்த்தவத்தை முற்றினான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் நின்றகோமான், வானிடத்து மேகம் பாரிடத்துக் கடலைப்பருகிப் பாப்புத்திரள் பதைக்கும்படி மின்னி ஆர்த்து இடித்து நீர்த்திரளைப் பளிக்குக்கோல் கிடக்குந்தூணி அதனைச் சொரியுமாறுபோலச் சொரிய அத்திங்கணான்குநின்று அவையும் போனபின்பு, பனிக்காலம் வந்ததாக, பனிமாசைத் தடவிவரும் வாடைக்கு ஒல்கானாய் வெளியிலே நான்காகிய திங்களும் உணவொழிந்து தங்கி இங்ஙனம் ஆறுகாலங்களையும் வென்றான்; அவ்வளவிலே தேவிமாரும், நந்தட்டனும், தோழன் மாரும் இவன் [1]சரியைகொள்ள வரும் வரவினைநோக்கி அவ்வரை யிலேயேறி அவன்சரியைகோடற்கு அடிமலர்களைப்பரவ, அவனும் அதனையெல்லாம் கொள்ளானாய் வேண்டாவென்று கையினை மறித்து அதிலே சிறிதுகைக்கொண்டு ஓரியாண்டாக உணவொழிந்து தங்கின இன்னுயிரைப் பாதுகாத்தான்; இவன் அங்ஙனம் தவக் கடலை நீந்திப் பின்னர் வீடுபெறுதற்குக் காரணமான அத்தவத்தை இங்ஙனமுடித்தானென்க.

முடித்தல்-வீடுபெறுதல்.அதுமுடித்தபடிமேற்கூறுகின்றார். (473-5)

3074. ஒளிறுதேர் ஞானம் பாய்மா
வின்னுயி ரோம்ப லோடைக்
களிறுநற் சிந்தை காலாள்
கருணையாங் கவசஞ் சீலம்
வெளிறில்வாள் விளங்கு செம்பொன்
வட்டமெய்ப் பொருள்க ளாகப்
பிளிறுசெய் கருமத் தெவ்வர்
பெருமதின் முற்றி னானே.

வெளிறு-குற்றம்.

(இ-ள்.) மெய்ஞ்ஞானமே விளங்குந்தேராக இனிய உயிரைப் பாதுகாத்தலே மாவாகச் சன்மார்க்கமதியே களிறாகக் கருணையே காலாளாகச் சீலமே தனக்காம் உடம்புக்கீடாக மெய்ப்பொருள்களே வாளும் கேடகமுமாகக்கொண்டு ஆரவாரத்தைச்செய்யும் இருவினை யாகிய பகைவர்பெரிய மதிலைவளைத்தானென்க. (476)

3075. உறக்கெனு மோடை யானை யூணெனு முருவத் திண்டேர்
மறப்பெனும் புரவி வெள்ளம் வந்தடை பிணிசெய் காலாட்
டிறப்படப் பண்ணிப் பொல்லாச் சிந்தனை வாயில் போந்து
சுறக்கட லனைய தானை துளங்கப்போர் செய்த தன்றே.

(உரை.) [1]சரியை கொள்ள-பிக்ஷைகொள்ள.

3074. ஓம்பல்-பாதுகாத்தல். பிளிறுசெய்-ஆரவாரத்தைச் செய்கின்ற. கருமத்தெவ்வர்-இருவினையாகிய பகைவர்.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, அக்கருமத்தெவ்வருடைய கடலனைய தானை, உறக்கமென்னும் யானையினையும், உணவென்னும் உட்குதலையுடைய தேரினையும், மறவியென்னும் புரவிவெள்ளத் தினையும், வளியும் பித்தும் ஐயும் வந்தடை தலைச்செய்யும் பிணிகளாகிய காலாளினையும் கூறுபட அணிந்து அசுபபரிணாம மென்கின்ற வாயிலைவிட்டுப் போந்து நடுங்கும்படி போர்செய்த தென்க. (477)

3076. தெளிவறுத் தெழுவர் பட்டா ரீரெண்மர் திளைத்து வீழ்ந்தார்
களிறுகா லுதைப்ப வெண்மர் கவிழ்ந்தனர் களத்தி னுள்ளே
பிளிறிவீழ் பேடி பெண்ணோ யறுவகைத் துவர்ப்பும் பேசின்
அளிபடு சிந்தை யென்னு மாழிவாய் வீழ்ந்த வன்றே.

(இ-ள்.) அப்போர்க்களத்திலே அக்கருமத்தெவ்வர்படையிலே எழுவர் கலங்கிப்பட்டார்; பதினறுவர் பொருதுவீழ்ந்தார்; சன் மார்க்கமதியென்னும் களிறு காலாலுதைப்ப எண்மர் கவிழ்ந்தார்; அப்பொழுது கூப்பிட்டுவீழ்கின்ற நபுஞ்சகவேதமும், ஸ்திரீ வேதமும், அறுவகைத் துவர்ப்பும் சொல்லின், தண்ணளியை யுடைய சிந்தனையென்னும் சக்கரத்தின்வாயிலே பட்டனவென்க.

[1]எழுவரென்றது: மித்தியாத்துவம், சம்மியக் மித்தியாத்துவம், சம்மியத்துவப் பிரகிருதி, அநந்தானுபந்திக்குரோதம், அநந்தானு பந்திமானம், அநந்தானுபந்தி மாயை, அநந்தானுபந்திலோப மென்பனவற்றை. இவை முறையே கற்பிளப்புப்போல்வதூஉம், கற்றூண்போல்வதூஉம், வெதிர்வேர் முடங்கல்போல்வதூஉம், உலைமூக்கிற்பற்றின கிட்டம்போல்வதூஉம், சேறுபோல்வதூஉம், சேறும் நீருங் கலந்தாற்போல்வதூஉம், மண்ணின்மேற்றெளிந்த நீர்போல்வதூஉமென்று கொள்ளப்படும்; ("மலைநிலனே மணனீர்க் கீற்றிவைவெகுளிக் குவமமாம், சிலையென்பு திமிசுத்தூண் செங்கொழுந்து பெருமிதக்கா, முலைமாயை முதிர்வெதிர்போர்த் தகர்மருப்பு நார்விடைநீர், உலையுசவு நீர்மஞ்சட் டுகிலினீ ருலோபக்கே."அநந்தானுபந்திக்குரோத முதலாகச்சஞ்சுவலனலோப மிறுதியாகக்கிடந்த இப்பதினாறு கஷாயமும் விரித்துக்கொள்க.) இவை உவமை காட்டினபடி. ஈரெண்மராவர்: "இருகதி நாற்சாதி

3075. உறக்கு-உறக்கம். ஊண்-உணவு. திறப்பட-கூறுபட. சுறக்கடல்-சுறாமீனையுடையகடல்.

3076. (உரை.) [1]இந்தக் கருமங்களினிலக்கணமும், இவற்றின் பெயர்க் காரணமும், இவற்றிற்குரிய உவமைகளும் கருமஸ்வரூபம் என்னும் நூலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

யீராநு பூர்வி, வெயில்விளக்கு நிற்றனுணுகல்-பொதுவுடம்பு, நித்தாதி மூன்றோ டிவைபதினா றென்றுரைப்பர், எப்பொருளுங் கண்டுணர்ந்தோரீண்டு.” அவற்றுள், இருகதியாவன: நரககதி, விலங்குகதி, நாற்சாதியாவன: ஏகேந்திரிய சாதிநாமகர்மம், துவீந்தி ரியசாதி நாமகர்மம், திரீந்திரியசாதி நாமகர்மம், சதுரிந்திரியசாதி நாமகர்மம். ஈராநூபூர்வியாவன: நரககத்தியாநுபூர்வி, திரியக் கத்தியாநூபூர்வி. வெயிலென்றது, ஆதபநாமகருமத்தை. விளக் கென்றது, உத்தியோத நாமகருமத்தை. நிற்றலென்றது, தாவர நாமகருமத்தை. நுணுகலென்றது, சூக்குமநாம கருமத்தை. பொதுவுடம்பென்றது, சாதாரண சரீரத்தை. அஃது ஒருயிர்க் குடம்பாய் நின்றே பல்வேறு உயிர்க்கும் உடம்பாதல்; அவை கடுகுமூலம், கற்றாழை முதலியன; கிளுவை முதலாகக் கொம்பு நட்டாலாவனவுமாம் நித்தாதி மூன்றாவன: நித்திராநித்திரையும், பிரசலாப்பிரசலையும், ஸ்தியானக்கிரந்தியுமாம். அவற்றுள், நித்திரா நித்திரையாவது, உறக்கத்தின் மேலுறக்கம். பிரசலாப் பிரசலையாவது, துளக்கதின் மேற்றுளக்கம். ஸ்தியானக்கிரந்தி யாவது, கனவிற்செய்தது நனவிலறியாமை. எண்மரென்றது; அப்பிரத்தி யாக்கியானக் குரோதம், அப்பிரத்தியாக்கியானமானம், அப்பிரத்தி யாக்கியான மாயை, அப்பிரத்தியாக்கியான லோபம், பிரத்தியாக் கியானக் குரோதம், பிரத்தியாகக்கியான மானம், பிரத்தியாக்கியான மாயை, பிரத்தியாக்கியான லோபமென்பனவற்றை. இவை முறையே நிலம்பிளந்தாற் போல்வதூஉம், எலும்பு போல்வதூஉம், தகர்க்கோடுபோல்வதூஉம், உசவுபோல்வதூஉம், மணற்கீற்றுப் போல்வதூஉம், திமிசுத்தூண்போல்வதூஉம், வாளின் வாய்நார் போல்வதூஉம், நீர்மஞ்சள் போல்வதூஉமென்று கொள்ளப்படும். பேடியாவது, நபுஞ்சகவேதம். பெண்ணோயாவது, ஸ்திரீ வேதம். அறுவகைத் துவர்ப்பாவன: ஆசியம், இரதி, அரதி, சோகம், பயம், சுகுச்சை என இவை. அவற்றுள் ஆசியமென்பது-சிரித்தல்; இரதி யென்பது-வேண்டுதல்; அரதியென்பது-வேண்டாமை; சோகமென்பது-அசைவு; பயமென்பது-அச்சம்; சுகுச்சையென்பது-அருவருப்பு. பிளிறுதல்-அரற்றுதல். (478)

3077. மயக்கப்போர் மன்னன் மக்கண் மந்திரி யவரும் வீழ
வியப்புறு வேத வில்வாய் வேட்கையம் பெடுத்திட் டெய்யக்
கலங்கமி லசுப மென்னுங் குந்தத்தாற் கணைபெய்ம் மாரி
விலக்கித்திண் வெறுப்பு வாளால் விரைந்துயி ரவனை யுண்டான்.

3077. வில்லின்வாயில். குந்தம்-எறிகோல். வெறுப்பாகிய வாளால்.

மயக்கம்-மோகநீயம். முன்பு பட்டவர்களெல்லாம் அவனுடைய மக்களும், மந்திரிகளும். அசுபமாவது-தோல், இரத்தம், இறைச்சி, மேதை, எலும்பு, மச்சை, சுவேதநீராயிருக்கும் இவ்வுடம்பென்று கருதினகருத்து.

(இ-ள்.) மன்னனுடைய மக்களும், மந்திரியாகியவரும் பட்டு வீழ்கையினாலே, பின்பு, அம்மன்னன், புருடவேதமென் கின்ற வில்லின்வாயிலே தாகமோகமென்கின்ற அம்புகளைத் தொடுத்தெய்ய, அந்த அப்புமாரியைக் கலக்கமில்லாத அசுப மென்னுங் குந்தத்தாலே விலக்கி உடம்புவெறுத்தலாகிய வாளாலே விரைந்து அவனை உயிரையுண்டானென்க. (479)

3078. கரும்பெறி கடிகை போன்றுங் கதலிகைப் போழ்கள் போன்றும்
அரும்பொறிப் பகைவர் தம்மை யுறுப்பறத் துணித்து மீர்ந்தும்
மருந்தெறி பிணியைக் கொல்லு மருத்துவன் போன்று மாதோ
விருந்தெறிந் தெறியு மூவர் மேற்படை யியற்றி னானே.

(இ-ள்.) அவன் பின்னர் ஐம்பொறியாகிய பகைவரைக் கடிகைபோலே துணித்தும், போழ்கள்போலே ஈர்ந்தும், நிலை பற்றிருந்துகொன்று, பின்னர் மருந்தினையெறியும் பிணியைக் கொல்லும் மருத்துவனை ஒத்து ஐயும் பித்தும் வளியுமாகிய மூவர்மேலே படையை நிகழ்த்தினானென்க.

மருந்தெறி-மருந்தாலே கொல்லுமென்றுமாம். (480)

3079. செழுமல ராவி நீங்கு மெல்லையிற் செறிந்து காயம்
கழுமிய வுதிரம் போல விமைப்பினுட் கரந்து நீங்கக்
கொழுமலர்க் குவளைக் கண்ணிக் கூற்றுயி ருண்ப தேபோல்
விழுமிய தெவ்வர் வாணாள் வீழ்ந்துக வெம்பி னானே.

செழுமலர்-வளமைமிக்க.

(இ-ள்.) அங்ஙனம்படையைநிகழ்த்தி அவரையும்வென்றவன், உடம்பிலே செறிந்து கோத்திரக்குமுதிரம் உயிர்போங்காலத்து ஒரு மாத்திரையிற் கரந்து போமாறுபோல இருவினையும் தன்னிடத்தி னின்றும் கரந்துபோம்படியாக உயிர்களைக் கூற்றுவனுண்டாற் போலஅவ்வினைத்தெவ்வருயிர்குறைந்துகெடஉண்டானென்க.(481)

3078. கரும்பெறி கடிகை-கருப்பாந்துண்டம். கதலிகைப் போழ்கள்-வாழைத்துண்டுகள்.

3079. காயம்-உடம்பில். குவளைக்கண்ணியை அணிந்த கூற்று. வெம்பினான்-உண்டான்

3080. குரோதனே மானன் மாயன் கூர்ப்புடை யுலோப னென்பார்
விரோதித்து விரலிற் சுட்டி வெருவரத் தாக்க வீரன்
நிரோதனை யம்பிற் கொன்றா னித்தைநீள் பசலைப் பேரோர்
விராகெனும் வேலின் வீழ வெகுண்டன னவரும் வீழ்ந்தார்.

(இ-ள்.) குரோதன் முதலிய நால்வரும் பின்னர் மாறுபட்டு விரலாலே சுட்டிக்காட்டிப் போர்செய்ய, வீரன், நிரோதனை யென்னுமம்பாலே கொன்றான்; பின்னர் நித்திரையும், பிரசலையு மென்னும் பேருடையோர் தாக்க, அவரை விராகமென்னும் வேலாலே பொருதான்; அவரும் பட்டாரென்க.

நால்வரென்றது-சஞ்சுவலனக்குரோதம், சஞ்சுவலனமானம், சஞ்சுவலன மாயை, சஞ்சுவலனலோபமென்பனவற்றை. அவை முறையே நீர்க்கீற்றுப்போல்வதூஉம், செங்கொழுந்து போல்வதூஉம், விடைநீர்போல்வது உம், துகிலினீர் போல்வதூஉமென்று கொள்ளப் படும். நிரோதனை-செறிப்பு. விராகமென்பது விகாரமாயிற்று. (482)

3081. புணரிபோற் சிறுபுன் கேள்விப் படையொடு புகைந்து பொங்கி
உணர்வொடு காட்சி பேறென் றிடையுறு கோக்க ளேற்றார்
இணரெரி முழக்க மன்ன சுக்கிலத் தியான மென்னும்
கணையெறிந் துகைப்ப வீழ்ந்து காற்படை சூழப் பட்டார்.

கடல்போலப் பெரிய சிறிய புல்லிய கேள்வியையுடைய படை யென்றது, நெறியல்லா நெறியொழுகுஞ் சமயங்களை.

(இ-ள்.) உணர்வொடு காட்சி பேறென்று சொல்லப்பட்டு மறுபடையாக வருமரசர் புகைந்துபொங்கிப் படையோடே வந்து பொருதார்; அவர் கிளைத்தலையுடைய நெருப்பினது முழக்கம் போன்ற சுக்கிலத்தியானமென்னும் அம்புபட்டுத் தள்ளுகை யினாலேவீழ்ந்து, அவர்காலாட்படைசூழ்ந்துகிடக்கப்பட்டாரென்க.

உணர்வென்றது-மதிஞானாவரணீயம், சுருதஞானாவரணீயம், அவதி ஞானாவரணீயம், மனப்பிரியய ஞானாவரணீயம், கேவல ஞானாவரணீயமென்பனவற்றை. அவற்றுள், மதிஞானாவரணீயம்-சுவபாவபுத்தியை மறைப்பது; சுருதஞானாவரணீயம்-சுருத ஞானத்தை மறைப்பது; அவதிஞானாவரணீயம்-அதீதகததமான

3080. வெருவர-அஞ்சும்படி.

3081. புணரி-கடல். கோக்கள்-அரசர். இணரெரி-கிளைத்தலை யுடைய நெருப்பு. சுக்கிலத்தியானமென்னும் கணை; "சுக்கிலத்தி யானவாளெடுத்து" (*மேரு. சஞ்சயந்த. 21.*) காற்படை-காலாட்படை.

பரிஞானத்தை மறைப்பது; அஃதாவது தன்னுடைய முற்பிறப்பை யறியுமறிவை மறைப்பது; மனப்பரியயஞானாவரணீயம்-மனப் பரியயஞானத்தை மறைப்பது; என்பது தன்னுடைய முற்பிறப் பையும், பிறருடைய முற்பிறப்பையு மறியுமறிவை மறைப்பது; கேவலஞானாவரணீயம்-திரிகாலஞானத்தையு மறைப்பது; காட்சி யென்றது-சக்குதரிசனாவரணீயும், அசக்குதரிசனாவரணீயம், அவதி தரிசனாவரணீயம், கேவலதரிசனாவரணீய மென்பனவற்றை. அவற்றுள், சக்குதரிசனாவரணீயமென்பது-கண்ணாலறியு மறிவுக்கு முன்காணுங்காட்சியை மறைப்பது; அசக்குதரிசனாவரணீய மென்பது-கண்ணொழிந்த நான்கிந்திரியங்களினாலுமறியுமறிவுக்கு முன்காணுங்காட்சியை மறைப்பது; அவதிதரிசனாவரணீயமென்பது-அவதிஞானத்துக்கு முன்காணுங் காட்சியை மறைப்பது; கேவல தரிசனாவரணீயமென்பது-கேவலஞானத்துக்கு முன்காணுங் காட்சியை மறைப்பது. பேறென்றது-தானாந்தராயம், இலாபாந்தராயம், போகாந்தராயம், உபபோகாந்தராயம், வீரியாந்தராய மென்பன வற்றை. அவற்றுள், தானாந்தராயமாவது-கொடையினை விலக்குவது; இலாபாந்தராயமாவது-இலாபத்தை இடையிலே விலக்குவது; போகாந்தராயமாவது-துய்த்தற்குரிய போகங்களை விலக்குவது; உபபோகாந்தராயமாவது-அனுபவிக்கும்பொருள்களைவிலக்குவது; வீரியாந்தராயமாவது-வீரியத்தை விலக்குவது. காற்படையாவன: பரிசேந்திரியம், நயனேந்திரியம் முதலாயின. (483)

3082. காதிப்போர் மன்னர் வீழக் கணையெரி சிதறி வெய்யோன்
ஓதிய வகையி னொன்றி யுலகுச்சி முளைத்த தேபோல்
வீதிபோ யுலக மூன்றும் விழுங்கியிட் டலோக நுங்கி
ஆதியந் தகன்ற நான்மைக் கொடியெடுத் திறைமை கொண்டான்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் போர்செய்யும் உபாதியாகிய மன்னர் பட்டு வீழும்படி கணையாகிய நெருப்பைத் தூவிக்கொன்று, பின்னர் ஆகமத்திலோதிய கூற்றிலே பொருந்தி, வெய்யோன், உலகுச்சியிலே முளைத்த தன்மைபோலப் பரக்கப்போய் உலக மூன்றையும் விழுங்கி அலோகத்தையும் விழுங்கிப் பின்னர் ஆதியும் அந்தமுமகன்ற நான்கு கூறாகிய வெற்றிக்கொடியையெடுத்து இறைவனாந் தன்மையைக் கொண்டானென்க.

அந்நான்காவன: அநந்தஞானம், அநந்ததரிசனம், அநந்த வீரியம், அநந்தசுகமெனஇவை. (484)

3082. போர்செய்யும் காதியாகிய மன்னர்; காதி-உபாதி. அலோகம்-பார்க்கப்படாத இடம். நுங்கி-விழுங்கி. ஆதியந்தகன்ற: சூளா. இரத.82. நான்மைக்கொடி-நான்குவகையையுடைய வெற்றிக் கொடியை.

3083. பசும்பொனி னுலகிற் றேவர் பயிர்வளை முரச மார்ப்ப
அசும்புசேர் களிறு திண்டே ரலைமணிப் புரவி வேங்கை
விசும்பியங் கரியோ டாளி விடைமயி லன்ன நாகம்
நயந்தவை பிறவு மூர்ந்து நாதன்றாள் கோயில் கொண்டார்.

பயிர்வளை-அழைக்கின்ற சங்கு.

(இ-ள்.) தேவர்கள், களிறுமுதலிய வாகனங்களையும், விரும்பின பிறவற்றையுமேறி வளையுமுரசுமார்ப்ப வந்து நாதனுடைய தாளைக் கோயிலாகக் கொண்டாரென்க. (485)

3084. நறுமலர் மாலை சாந்தம் பரூஉத்துளித் துவலை நன்னீர்க்
கறைமுகில் சொரியக் காய்பொற் கற்பக மாலை யேந்திச்
சிறகுறப் பரப்பி யன்னம் பறப்பன போல வீண்டி
நிறைகடல் விஞ்சை வேந்தர் நீணில மன்னர் சேர்ந்தார்.

(இ-ள்.) விஞ்சை வேந்தர், கற்பகமாலையை ஏந்தி அன்னம் பறப்பன போலப் பறந்துவந்து ஈண்டித் தாளைச்சேர்ந்தார்; பின்னர் நீணிலத்துமன்னர், மாலையை ஏந்திக் கரிய முகில் பருந்துளியோடு கூடிய துவலையைச் சொரியுமாறுபோலே சந்தனத்தையுடைய பனிநீரைச் சொரியும்படி நிறைகடல் போல்வந்து தாளைச் சேர்ந்தாரென்க. (486)

3085. விண்ணியங் கருக்கன் வீழ்ந்து மீனிலங் கொள்வ தேபோல்
மண்ணெலாம் பைம்பொன் மாரி மலர்மழை சொரிந்து வாழ்த்தி
எண்ணிலாத் தொழில்க டோற்றி யிந்திரர் மருள வாடிக்
கண்முழு துடம்பிற் றோன்றிச் சுதஞ்சணன் களிப்புற் றானே.

(இ-ள்.) அருக்கன் விரும்பி மருளாநிற்க, விசும்பிலே இயங்கு மீன்கள் நிலத்தே குவிந்தாற்போல மண்ணிலுள்ளார் குவிந்து மலர்மழை சொரிந்து மருளாநிற்க, இந்திரர் பொன்மாரியைச் சொரிந்து வாழ்த்தித் தொழில்கள் தோற்றி மருளாநிற்க, சுதஞ்சணன் உடம்புமுழுதிலும் கண்தோன்றி ஆடிக்களிப்புற்றானென்க.

தொழில்கடோற்றி-மகிழ்ச்சியாற் கூத்துமுதலிய தொழில் கடோற்றி. (487)

3083. பயிர்தல்-அழைத்தல். அலைகின்ற மணியையுடைய புரவி. வேங்கை-புலி. அரி-சிங்கம். ஆளி-அத்தியாளி. விடை-ஏறு. நாதன்றாள்-சீவகனுடைய பாதத்தை. கோயிலாகக் கொண்டார்.

3084. பரூஉத்துளி-பரியதுளி. விஞ்சைவேந்தரும் நிலமன்னரும் சேர்ந்தார்.

3085. அருக்கன்-சூரியன். உடம்பு முழுவதிலும் கண் தோன்றி.

3086. குளித்தெழு வயிர முத்தத் தொத்தெரி கொண்டு மின்ன
அளித்துல கோம்பு மாலை யகன்குடை கவித்த தாங்கு
வளிப்பொர வுளருந் திங்கட் கதிரெனக் கவரி பொங்கத்
தெளித்துவில் லுமிழுஞ் செம்பொ னாசனஞ் சேர்ந்த தன்றே.

எரியுமாணிக்கமாலையாலே தம்மொளி மறைந்து பின்னரும் எழும் வயிரத்தையும் முத்தத்தொத்தையுங்கொண்டு குடை மின்னக் கவித்தது.

(இ-ள்.) அப்பொழுது காற்று ஒன்றோடொன்று பொரும்படி உளருங்கவரி திங்கட்கதிரெனப் பொங்காநிற்க ஆசனம் சேர்ந்தது; அவ்வளவிலேஉலகைஅளித்தோம்பும்குடைவந்துகவித்ததென்க. *(488)*

(மணியரும்பதம்)

(வேறு)

3087. மணியுமிழ் திருக்கேசம் வானவ ரகிற்புகையும்
பிணியவிழ்ந்த கற்பகமும் பெயர்ந்தோடக் கமழுமால்
துணியரு வினையெறிந்தாற் கதுநாற்றஞ் சொல்லலாம்
அணிதிக ழரசுவர வதன்கடாஞ் சாற்றாதோ.

துணி அரு வினை-நீக்குதற்கரியதென்று துணிந்த வினை.

(இ-ள்.) அரசுவாவை அதன் கடாமே அரசுவாவென்று சாற்றாதோ? அதுபோல வினையைக் கெடுத்தாற்கு இயல்பாக வுளதாம் நாற்றமாகிய அதனைக் கேசந்தானே புகையும் கற்பகப் பூவும் கெட்டுப்போம்படி கமழ்ந்து கூறாநிற்கும்; ஆதலால், நமக்கும் அதன்றன்மை சொல்லலாமென்றாரென்க. *(489)*

3088. முழங்குதிரு மணிமுறுவன் முருக்கிதழ் கொடிப்பவழத்
தழங்குரல்வாய் தளையவிழ்ந்த மந்தாரந் தவநாறும்
அழுங்கல்சூழ் வினைவெறுத்தாற் கதுநாற்ற மறியலாம்
வழங்குபொன் வரைவளரும் பைங்கண்மா வுரையாதோ.

3086. ஆங்கு-அப்பொழுது. வளிபொர-காற்று ஒன்றோடொன்று பொரும்படி. கவரி-சாமரை. வில்-ஒளி.

3087. மணி உமிழ் திருக்கேசம்-நீலமணியின் நிறத்தைச் சிந்துகின்ற அழகிய தலைமயிர். பெயர்ந்தோட-கெட்டுப்போம்படி. துணி அருவினை-நீக்குதற்கரிய வினை. அரசுவா-இராசயானை. கடாம்-மதம்.

3088. மணிமுறுவல்-முத்துப்போலும் முறுவல். முருக்கிதழ்-முருக் கம்பூவின் இதழ். தவநாறும்-மிக மணம் வீசும். அழுங்கல் சூழ்வினை-இரக்கத்தையுடைத்தாய்ச்சூழ்ந்த வினையை; சீவக.3093. மா-மான்.

முத்துப்போலும் முறுவலையுடைய வாய்; முருக்கிதழையும் பவழத்தையும் போன்ற வாய்; தழங்கு குரலையுடைய வாய்.

(இ-ள்.) மேருவிலே வளரும் நாவியை அதனிடத்து வழங்கு நாற்றல் தானே நாவியென்று கூறாதோ? அதுபோல இரக்கத்தை யுடைத்தாய்ச் சூழ்ந்த வினையை வெறுத்துக் கெடுத்தாற்கு இயல் பாகவுளதாம் நாற்றமாகிய அதனை வாய்தானே பிணியவிழ்ந்த மந்தாரம் கெட நாறிக் கூறாநிற்கும்; ஆதலால், நமக்கும் அதன் றன்மை அறிந்து கூறலாமென்றாரென்க. (490)

3089. உறுப்பெலா மொளியுமிழ்ந் துணர்வரிதா யிருசுடரும்
குறைத்தடுக்கிக் குவித்ததோர் குன்றேபோன் றிலங்குமால்
வெறுத்திரு வினையுதிர்த்தாற் கதுவண்ணம் விளம்பலாம்
கறுப்பொழிந்த கனையெரிவாய்க் காரிரும்பே கரியன்றே.

(இ-ள்.) இருவினையை வெறுத்துக் கெடுத்தாற்கு இயல்பாக உளதாம் நிறமாகிய அதனை, உறுப்பெல்லாந்தானே ஒளியைக் கான்று, எரியின் வாய்க்கிடந்து தன் கறுப்புத்தீர்ந்த இரும்பே சான்றன்றோவென்று, குன்றுபோன்று விளங்கிக் கூறாநிற்கும்; ஆதலால் நமக்கும் அதன்றன்மை கூறலாமென்றாரென்க.

இருசுடரென்றது ஈண்டு ஞாயிற்றையும், நெருப்பையுமாம்.

இம்மூன்று கவியும் தேவர் மகிழ்ச்சியாலே எடுத்துக்காட்டு வமையான் உலகிற்கு அறிவித்தார். (491)

(வேறு)

3090. வானோ ரேந்து மலர்மாரி வண்ணச் சாந்தம் பூஞ்சுண்ணம்
கானார் பிண்டிக் கமழ்தாமங் கறையார் முகிலி னிறங்காட்டும்
தேனார் புகைக ளிவையெல்லாந் திகைப்பத் திகைகண் மணநாறி
ஆனா கமழுந் திருவடிப்போ தமரர் முடிமே லணிந்தாரே.

பூ-பொலிவு. கறை-கறுப்பு. முகிலினிறத்தைத் தாம் காட்டிக் கொள்ளும் புகைகள்.

3089. இருசுடர்-அக்கினியும், சூரியனும். இருவினையை வெறுத்து உதிர்த்தாற்கு. வண்ணம்-நிறம். எரிவாய்க்கிடந்து கறுப்பொழிந்த இரும்பேகரியாகும்; கரி-சாட்சி.

3090. கான்-வாசனை. திகைப்ப-கெட. மணம் திகைகளில் நாறி; திகை-திசை. ஆனா கமழும்-அமையாதனவாய் மணம் வீசும். *மு: பெருங்.2.1:15-6.*

(இ-ள்.) வானோரேந்துகின்ற பூமழை, சாந்தம், சுண்ணம், புகைகள், பிண்டித் தாமமாகிய இவையெல்லாங்கெட இயல்பாகிய மணம் திசைகளெங்குந்தோன்றி அமையாவாய் நாறும் திருவடித் தாமரையைத் தேவர் முடிமேலே அணிந்தாரென்க. (492)

(வேறு)

3091. சுறவுக்கொடிக் கடவுளொடு காலற்றொலைத் தோயெம்
பிறவியறு கென்றுபிற சிந்தையில ராகி
நறவமலர் வேய்ந்துநறுஞ் சாந்துநில மெழுகித்
துறவுநெறிக் கடவுளடி தூமமொடு தொழுதார்.

(இ-ள்.) விஞ்சையர், வேறொரு சிந்தையிலராய் வேய்ந்து மெழுகி, காமனொடு காலனைக்கெடுத்தோய்! எம்பிறவி அறுவதாக வென்றுகூறி, அவனடியைத்தூமத்தோடே தொழுதாரென்க. (493)

3092. (1) பாலனைய சிந்தைசுட ரப்படர்செய் காதி
நாலுமுட னேயரிந்து நான்மைவரம் பாகிக்
காலமொரு மூன்றுமுட னேயுணர்ந்த கடவுள்
கோலமலர்ச் சேவடிகள் கொண்டுதொழு தும்யாம்.

3093. (2) முழங்குகட னெற்றிமுளைத் தெழுந்தசுட ரேபோல்
அழுங்கல்வினை யலறநிமிர்ந் தாங்குலக மூன்றும்
விழுங்கியுமி ழாதுகுணம் வித்தியிருந் தோய்நின்
இழுங்கில்குணச் சேவடிக ளேத்தித்தொழு தும்யாம்.

3094. (3) ஏத்தரிய பல்குணங்கட் கெல்லைவரம் பாகி
நீத்தவரு ளிந்திரனை நின்றுதொழு தமரர்
நாத்தழும்ப வேத்தித்தவ நங்கையவர் நண்ணித்
தோத்திரங்க ளோதித்துகண் மாசுதுணிக் கின்றார்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

3091. சுறவுக்கொடிக்கடவுள்-மன்மதன். காலற்றொலைத்தோய்-யமனைவென்றோய். நறவமலர்-தேனையுடைய பூ. சாந்தால் நிலத்தை மெழுகி. தூமம்-அகிற்புகை.

(மேற்.) அடி, 1: தொல். செய். 9, ந.

3092. படர்-துன்பம். காதிநாலும்-ஞானாவரணீயம் முதலிய நான்கையும் நான்மைக்கும் வரம்பாகி; நான்மை-அநந்தஞானம் முதலிய நான்கு.

3093. முளைத்து-தோன்றி. சுடர்-பாலசூரியன். அழுங்கல்வினை-இரக்கத்தைத் தரும் வினை; *சீவக.3088.* இழுங்கில்=இழுக்கில்-குற்றமில்லாத.

3094. நீத்தஅருள்-பெருக்கத்தையுடையஅருள்; நீத்தம்-பெருக்கம். துகள்மாசுதுணிக்கின்றார்-துகளாகிய குற்றத்தைத்துணித்துநின்றார்.

(1) காதிநான்காவன: ஞானாவரணீய முதலியன. அவை 'புணரிபோல்' *(சீவக.3081)* என்னுங்கவியிற்கூறப்பட்டன. நான்மை யாவன: அநந்தஞானம், அநந்ததரிசனம், அநந்தவீரியம், அநந்தசுகம்.

(2) அழுங்கல்-இரக்கம். நிமிர்ந்தோடுகையினாலே அவ்விடத்து உலக மூன்றினையுமுணர்ந்து பின்னர் அந்நிலை நீங்காதே குணத்தை வித்தியிருந்தோய். இழுக்கில் குணம், விகாரம்; இழுங்கு-நீங்குதலுமாம்.

(3) எல்லைவரம்பாகி-சிறுவரம்பன்றிப் பெருவரம்பாய். நீத்தவருள்-பெருக்கத்தையுடைய அருள். இந்திரன்-முனீந்திரன். ஏத்தி-ஏத்துகையினாலே; இது பிறவினைகொண்டது.

(இ-ள்.) அமரர், சுக்கிலத்தியானத்தையுடைய சிந்தை விளங்கு கையினாலே அரிந்து வரம்பாகி உணர்ந்த கடவுளே! நின்னடிகளை உட்கொண்டு யாமும் தொழுவேமென்றும், சுடர்போலிருந்தோய்! நின்னடிகளை யாமும் தொழுவே மென்றுங்கூறி இந்திரனைத் தொழுது ஏத்துகையினாலே, தேவியராய்த் துறந்தவர்களும் நண்ணி ஒதித்துகளாகிய அழுக்கைத்துணியாநின்றாரென்க. *(494-6)*

(வேறு)

3095. (1) செய்தவ னேவினை சேரும தற்கெனும்
ஐயமின் றாயலர் தாமரை மேலடி
மொய்ம்மலர் தூய்முனி யாதுவ ணங்குதும்
மெய்யுல கிற்குவி ளம்பிய வேந்தே.

3096. (2) நல்லன வேயென நாடி யோர்புடை
அல்லன வேயறை கின்றபுன் னாதர்கள்
பல்வினைக் கும்முலைத் தாய்பயந் தாரவர்
சொல்லுவ நீசுக தாவுரை யாயே.

3097. (3) மதியறி யாக்குணத் தோனடி வாழ்த்தி
நிதியறை போனிறைந் தார்நிக ரில்லாத்
துதியறை யாத்தொழு தார்மலர் சிந்தா
விதியறி யும்படி வீரனை மாதோ.

3095. வினையைச் செய்தவன். எனும்-சிறிதும். மெய் உலகிற்கு விளம்பிய-உண்மைப் பொருளைஉலகத்திற்கு எடுத்துக்கூறிய.

3096. நாடி-ஆராய்ந்து. அல்லனவே-தீயனவாகிய பொருள் களையே. முலைத்தாய்-செவிலித்தாய்; பாலூட்டி வளர்ப்பவள். சுகதா-சுகத்தைத்தருபவனே.

3097. நிதிஅறைபோல் நிறைந்தார்-பொன்னறையைப்போலக் கேள்வியால் வாமனுடைய பரமாகமக்கள் நிறைந்த மனைவியர். துதி அறையா-துதிகளைக்கூறி. சிந்தா-சிந்தி. வீரனைத்தொழுதார்.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

(1) என்னும்-சிறிதும்.

(2) நல்லபொருள்களே யென்றாராய்ந்து ஒரு கூற்றிலே தீயனவாகிய பொருள்களையே சாற்றுகின்ற புல்லறிவினையுடைய பரசமயிகள், பல்வினைகளையும் வளர்த்தற்குச் செவிலித்தாயை உண்டாக்கிவிட்டாரென்றது, அவர் கூறிய ஆகமங்களிலே இருவினை கெடுக்குமாறு கூறிற்றிலரென்றதாம்.

(3) மதியறியாக்குணத்தோன்-மதிஞானத்தான் அறியவொண்ணாக் குணத்தோன். நிதியறைபோலே கேள்வியால் பரமாகமங்கள்நிறைந்த தேவியார். ஒப்பில்லாத் தோத்திரம்.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் துணிக்கின்ற தேவியர், மெய்ப்பொருளை உலகிற்கு விளம்பிய வேந்தே! சுகதா! வினையைச்செய்தவன் சிறிதும் ஐயமின்றாய் எண் வினையையுடையவன்; அவற்றிற்குப் புன்னாதர்கள் செவிலியைப் பயந்தார்; அதுகேட்டற்கு யாங்கள் நின்னடியை வணங்குகின்றோம்; அவர் கூறுவனவற்றை நீயுரையா யென்று குணத்தோனடியை வாழ்த்தி அறைந்து சிந்தி இருவினையைத் தாங்களறியும்படி அவனைத்தொழுதாரென்க. *(497-9)*

(வேறு)

3098. தீவினைக் குழவி செற்ற மெனும்பெயர்ச் செவிலி கையுள்
வீவினை யின்றிக் காம முலையுண்டு வளர்ந்து வீங்கித்
தாவினை யின்றி வெந்நோய்க் கதிகளுட் டவழு மென்ற
கோவினை யன்றி யெந்நாக் கோதையர்க் கூற லுண்டே.

வீவினையின்றி-கெடுகின்ற தொழிலின்றி; ஒழிதலின்றியென்பாரு முளர். தாவினையின்றி-குதித்துப்போம் வினையின்றி. கோதையர்-கோதாகிய பொருளையுடையவர்.

(இ-ள்.) அவற்றுள், அவன் தீவினையின்றன்மை கூறக்கேட்ட தேவியர், தீவினையாகிய குழவி செற்றமென்னுஞ் செவிலி கையிலேயிருந்து காமமாகிய முலையையுண்டு வீங்கி வளர்ந்து தாவினையின்றி நோய்க்கதிகளிலே தவழுமென்றுகூறிய இக்கோவை யன்றிப் பயனில்பொருள் கூறியவர்களை எம் நாக்கொண்டாடு தலின்றென்று புகழ்ந்தாரென்க. *(500)*

3098. தீவினையாகிய குழவி. செற்றமாகிய செவிலிகையில். காமமாகிய முலையை. தாவினையின்றி-கெடும்வினையில்லாம லென்றுமாம். என்ற-என்று கூறிய. கோவினையன்றி-இத்தலை வனையல்லாமல். நா-நாக்கு. கோதையர்-குற்றத்தையுடையவரை.

3099. நல்வினைக் குழவி நன்னீர்த் தயாவெனுஞ் செவிலி நாளும்
புல்லிக்கொண் டெடுப்பப் பொம்மென் மணிமுலை கவர்ந்த வீங்கிச்
செல்லுமாற் றேவர் கோவா யெனுமிருள் கழிந்தசொல்லால்
அல்லிமே னடந்த கோவே யச்சத்து ணீங்கி னோமே.

(இ-ள்.) பின்னர் அவன் நல்வினையின் றன்மை கூறக்கேட்ட தேவியர், கோவே! நல்வினையாகிய குழவி அருளென்னுஞ் செவிலி தழுவிக்கொண்டெடுப்ப அவள் முலையயுண்டு வீங்கி இந்திரனாய்ச் செல்லாநிற்குமென்று கூறிய இருள்நீங்கின சொல்லாலே, அச்சம் நீங்கினோமென்றாரென்க.

இக்கவியிரண்டும் [1]கொண்டுகூற்றென்றுணர்க. (501)

(வேறு)

3100. மணியினுக் கொளியக மலர்க்கு மல்கிய
அணியமை யங்குளிர் வாச மல்லதூஉம்
திணியிமி லேற்றினுக் கொதுக்கஞ் செல்வநின்
இணைமலர்ச் சேவடி கொடுத்த வென்பவே.

மணியென்றது, மணியுயிரை; அது வீடுபெற்றவுயிராம். அழகமைந்த அகமலரென்றது, தங்களுடைய இதயகமலங்களை. இமிலேறென்றது, அறத்தினை; தருமத்திற்கு அது வடிவாகலின்.

(இ-ள்.) அத்தேவியர், பின்னரும் செல்வனே! நின்சேவடிகள் மணிக்கு ஒளியைக்கொடுத்தன; எம்முடைய அகப்பூவிற்கு வாசத்தைக் கொடுத்தன; அன்றியும், தருமத்திற்கு இருப்பிடத்தைக் கொடுத்தனவென்று புகழாநிற்பரென்க. (502)

(பரிநிர்வாணம்)

3101. இகலிருண் முழுமுத றுமிய வீண்டுநீர்ப்
பகல்சுமந் தெழுதரும் பருதி யன்னநின்
இகலிரு மரைமல ரளித்த சேவடி
தொகலருங் கருவினை துணிக்கு மெஃகமே.

3099. நல்வினையாகிய குழவி. நன்னீர்த் தயாவெனும் செவிலி- நல்ல நீர்மையையுடைய அருள் என்னும் செவிலி. கவர்ந்து-உண்டு. தேவர் கோவாய்ச் செல்லுமால் எனும் சொல்லால். அல்லிமேல்- தாமரையின்அகவிதழ்மேல்.

(உரை.) [1]கொண்டுகூற்று-பிறர்கூறியதைக்கொண்டுகூறியது.

3100. நின்சேவடி, மணியினுக்கு ஒளியையும் அகமலர்க்கு வாசத்தையும் ஏற்றினுக்கு ஒதுக்கத்தையும் கொடுத்தன; அகமலர்- இதயமாகிய பூ. ஏறு-தருமம்; "அறமெனப் படுமால் வெள்ளேறு" (*பாகவதம்*, 266.) ஒதுக்கம்-தங்குமிடம்.

தன்னொடு மாறுபடுகின்ற இருளாகிய பெரிய வடிவு துமியும்படி ஒளியைச் சுமந்து கடலிலே தோன்றும் ஞாயிற்றை ஒத்தனவாய் இருவினையோடு இகலுமடி.

(இ-ள்.) அவர், பின்னரும் பழவினையறுக்கும் வாள் நின்னடி யென்று புகழ்ந்தாரென்க. *(503)*

(வேறு)

3102. மீன்றயங்கு திங்கண் முகநெடுங்கண் மெல்லியலார்
தேன்றயங்கு செந்நாவிற் சின்மென் கிளிக்கிளவி
வான்றயங்கு வாமன் குணம்பாட வாழியரோ
கான்றயங்கி நில்லா கருவினைகாற் பெய்தனவே.

(இ-ள்.) மீன்றிரளுக்குள்ளே கிடந்தசையுந் திங்கள்போலும் முகத்தையும் கண்ணையுமுடைய தேவியர், தம் நாவிற்கிளவியாலே வாமன்குணத்தைப்பாட, அவர் தீவினைகள் அசைந்து நில்லாவாய்க் காட்டின்கண்ணே ஓடினவென்க.

வானிலுள்ளாரும் அசையும் வாமன்குணம். *(504)*

(வேறு)

3103. மதியம்பொழி தீங்கதிர்கள் பருகிமல ராம்பல்
பொதியவிழ்ந்து தேன்றுளிப்ப போன்றுபொரு வில்லார்
விதியிற்களித் தாரறிவன் விழுக்குணங்க ளேத்தித்
துதியிற்றொழு தார்துளங்கு முள்ளமது நீத்தார்.

(இ-ள்.) அங்ஙனந் தீவினைகெடுதலின், அவ்வொப்பில்லாத தேவியர், அத்தீவினையால் துளங்குமுள்ளமாகிய அது நீங்கப் பட்டாராய்ப் பின்னர் அவன் கூற்றினைக்கேட்டுக் களித்தார்; களித்து, மதியின் கதிரைப்பருகி மலர்ந்த ஆம்பல் மிகவிரிந்து தேனைத் துளிக்குமாறுபோன்று, அறிவன் குணங்களை ஏத்தித் துதிகளோடே அவனைத்தொழுதாரென்க. *(505)*

3101. இகல்-மாறுபாடு. இருளாகிய முழுமுதல்துமிய; முழு முதல்-பெரிய வடிவு; துமிய-கெட. பகல்-ஒளி. மலரையளித்த அடி வினையைத்துணிக்கும் எஃகம்; எஃகம்-வாள்.

3102. மெல்லியலார்-சீவகனுடைய மனைவியர். தேன்தயங்கு-தேனின் இனிமை விளங்குகின்ற. கிளிக்கிளவியால் வாமன் குணத் தைப்பாட. வினைகானின்கண்காற்பெய்தன; காற்பெய்தன-ஓடின.

3103. மதியம்-சந்திரன்; அம், அசை. ஆம்பல் மலர். பொதி-கட்டு. பொருவில்லார்:சீவகனுடையமனைவியர். அறிவன்-வாமனுடைய.

3104. ஆர்ந்தகுணச் செல்வனடித் தாமரைக ளேத்திச்
சேர்ந்துதவ வீரர்திசை சிலம்பத்துதி யோதித்
தூர்ந்தவிரு டுணிக்குஞ்சுடர் தொழுதருளு கென்றார்
கூர்ந்தமிழ்த மாரியெனக் கொற்றவனுஞ் சொன்னான்.

(இ-ள்.) அங்ஙன அவனடிகளையேத்தி எல்லாருங்கூடித் துதிகளை ஓதித் தொழுது நெடுங்காலமாய்ச் செறிந்த இருளை யறுக்குஞ் சுடரை எமக்கு அருளிச் செய்வாயென்றார்; அவனும் அதனை அருளிச்செய்தானென்க.

சுடர்-பரமாகமம். அவன்சொன்னபடி மேற்கூறுகின்றார். (506)

3105. இன்பமற் றென்னும் பேரா னெழுந்தபுற் கற்றை தீற்றித்
துன்பத்தைச் சுரக்கு நான்கு கதியெனுந் தொழுவிற் றோன்றி
நின்றபற் றார்வ நீக்கி நிருமலன் பாதஞ் சேரின்
அன்புவிற் றுண்டு போகிச் சிவகதி யடைய லாமே.

மற்று: அசை.

(இ-ள்.) இன்பமாகிய பெரிய பசு, நான்கு கதியாகிய பெரிய தொழுவிலே தோன்றிக் கற்றை தீற்றப்பட்டுத் துன்பமாகிய பாலைச் சுரக்கும்; அதனிடத்து நின்ற பற்றையும், ஆர்வத்தையும் நீக்கி மலமற்றவன் திருவடிகளை அறிவுடையோர் சேர்வராயின், அன்பைக்கொடுத்து அத்திருவடிகளைத் தியானித்துப்போய் வீட்டுலகை அடைவார்களென்று கூறினானென்க.

எழுந்த புற்கற்றை-மனவெழுச்சியாகிய புற்கற்றை. (507)

3106. வாட்கையம் மைந்த ராயும் வனமுலை மகளி ராயும்
வேட்கையை மிகுத்து வித்திப் பிறவுநோய் விளைத்து வீயாத்
தேட்கையிற் கொண்ட தொக்கு நிச்சநோய்ச் செற்றப் புன்றோற்
பூட்கையை முனியின் வாமன் பொன்னடி தொழுமி னென்றான்.

3104. தவவீரர்-தவமாகிய வீரத்தையுடையவர். சிலம்ப-ஒலிக்க. தூர்ந்த இருள்-செறிந்த இருட்டை. ஓதித் தொழுது அருளுக என்றார்.

3105. இன்பமென்னும் பேரான்; பேரான்-பெரிய பசு. மற்று: அசை. தீற்றி-ஊட்டப்பட்டு. பற்றையும் ஆர்வத்தையும் நீக்கி; பற்று-பெற்ற பொருளிடத்துண்டாவது. ஆர்வம்-பெறாத பொருள்மேல் உண்டாவது. நிருமலன்-மலம் அற்றவன். விற்று-கொடுத்து. சிவகதி-வீட்டுலகம்.

3106. வாளைக் கையிலேயுடைய மைந்தர். தேளைக் கையிற் கொண்ட தொக்கும் புன்றோலை முனியின்.

தேளைக் கைக்குள்ளே பிடித்திருந்த தன்மையையொக்கும் புன்றோல்; இஃது ஆகுபெயரால் உடம்பாயிற்று; நாடோறும் தாகமுமோகமுமாகிய நோயினையும் செற்றத்தினையும் மேற் கோளினையுமுடைய புன்றோல்.

(இ-ள்.) அங்ஙனங்கூறி, நீர் ஆசையை மிகுத்துவிதைத்து வாளைக்கையிலேயுடைய அழகிய மைந்தராயும் மகளிராயும் வரும் பிறவிநோயை விளைத்து வீந்துபோகாதே கொண்டதொக்கும் புன்றோலை முனிவீராயின், வாமனடியைக் கைதொழுமினென்று கூறினானென்க.

வீயாது: விகாரம். *(508)*

(வேறு)

3107. (1) தன்னுயிர் தான்பரிந் தோம்பு மாறுபோல்
மன்னுயிர் வைகலு மோம்பி வாழுமேல்
இன்னுயிர்க் கிறைவனா யின்ப மூர்த்தியாப்
பொன்னுயி ராய்ப்பிறந் துயர்ந்து போகுமே.

3108. (2) நெருப்புயிர்க் காக்கிநோய் செய்யி னிச்சமும்
உருப்புயி ரிருவினை யுதைப்ப வீழ்ந்தபின்
புரிப்புரிக் கொண்டுபோய்ப் பொதிந்து சுட்டிட
இருப்புயி ராகிவெந் தெரியுள் வீழுமே.

3109. (3) மழைக்குர லுருமுவா வோத மாக்கடற்
பிழைத்ததோ ரருமணி பெற்ற தொக்குமால்
குழைத்தலைப் பிண்டியான் குளிர்கொ ணல்லறம்
தழைத்தலைச் சந்தனப் பொதும்பர்ச் சார்ந்ததே.

3110. (4) மல்குபூங் கற்பக மரத்தி னீழலான்
நல்குவா னொருவனை நயந்து நாடுமோ
பில்குபூம் பிண்டியா னமிர்துண் டார்பிறர்
செல்வங்கண் டதற்கவாச் சிந்தை செய்யுமோ.

3107. பரிந்து-வருந்தி. ஓம்புதல்-காத்தல். வைகலும்-நாள் தோறும். அடி, *1-2:* குறள், *316.*

3108. உயிருக்கு நெருப்பாக்கி நோய்செய்யின்; நெருப்பாக்கி-வெம்மையை உண்டு பண்ணி. நிச்சமும்-நித்தமும். இருப்புயிராகி-தீவினைபொருந்திய உயிராய்ப் போய். எரி-நகரம்.

3109. உருமுக்குரலையுடைய மழைபெய்யும் உவாக்கடலில்; ஓதம்-பெருக்கம். பிழைத்ததோர்-கெடுத்ததொரு. குழை-தளிர். இச்சந்தனப் பொதும்பரிடத்துப் பிண்டியானுடைய நல்லறத்தைச் சார்ந்தது கடலிடைப்பிழைத்ததொருமணியைப்பெற்றதொக்கும்.

3111. (5) மணியுயிர் பொன்னுயிர் மாண்ட வெள்ளியின்
அணியுயிர் செம்புயி ரிரும்பு போலவாம்
பிணியுயி ரிறுதியாப் பேசி னேனினித்
துணிமின மெனத்தொழு திறைஞ்சி வாழ்த்தினார்.

இவையைந்தும் ஒருதொடர்.

(1) இறைவன்-சக்கரவர்த்தி. இன்பமூர்த்தி-சுகரூபி. பொன்னு யிராய்- அருகந்தாவத்தையாய்.

(2) உயிர்களுக்கு வெம்மையுண்டாக்கி நோய்செய்யின், உருப்பை உயிர்க்கின்ற அப்பெரிய தீவினை நோயிடத்தே தள்ளுகை யினாலே, அந்தநோய் புரியாற் பரிமேற்கட்டி இறுகப்பொதிந்து சுட வீழ்ந்தபின்பு தீவினை தோய்ந்த உயிராய்ப்போய் நரகத்துக்குள்ளே வெந்துவீழும்.

(3) உருமுக்குரலையுடைய மழைபெய்கின்ற உவாக்கடல். இச்சந்தனப் பொதும்பரிலே பிண்டியானறஞ் சார்ந்ததனை நீர் பெற்றதன்மை கடலிலே வீழ்ந்த மணியைப் பெற்றதொக்கும்.

(4) கற்பகத்தினிழலிடத்தே தங்குவான் வேறோர் உபகாரி யைத்தேடான்; அதுபோல இறைவனறங்கேட்டோர் சிந்தை பிறர்செல்வத்தைக் கண்டு அதற்கு அவாச்செய்யாது.

(5) மணியுயிர்-வீடுபெற்றவுயிர். பொன்னுயிர்-தேவருயிர். வெள்ளியுயிர்-மக்களுயிர் செம்புயிர்-மக்களிற் கீழாயினாருயிரும், விலங்கினுயிரும். இரும்பு போலவாம் பிணியுயிர்-நரகருயிர்.

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙனம் கூறிப் பின்னரும் ஒருவன் தன்னு யிரைக் காக்குமாறுபோலப் பலவுயிரையும் காப்பானாயின், இறைவனாய் மூர்த்தியாய்ப் பொன்னுயிராய் விசும்பின்கணியங்கி வீடுபெறும்; அங்ஙனம் செய்யாது நோய் செய்யின் நரகத்தே வீழும்; அங்ஙனம் வீழாதபடி நீயிர் ஈண்டு அறம்பெற்ற தன்மை கடலின் கண்ணே வீழ்ந்த மணியைப்பெற்றதொக்கும்; அவ்வறங்கேட்டோர் சிந்தை அவாச்செய்யாது; யான் உமக்கு இங்ஙனம் பிணியுயிர் ஈறாகப் பேசினேன்; இனி அவற்றைத் துணிவீராகவென்றுகூற, அதுகேட்டு அவரும் இறைஞ்சித் தொழுது ஏத்தினாரென்க. *(509-13)*

3110. நீழலான்-நிழலிடத்தேதங்குவோன். நல்குவான்-உபகாரி. அமிர்தென்றது அறத்தை. உண்டாரது சிந்தை பிறர்செல்வம் கண்டு அதற்குஅவாச்செய்யாது.

3111. அடி, *1-2:* "கரும்ம் பிறப்பும்....வெண்ண் பிறப்பும்" *(மணி.27:150-52)*; "வெண்மை நன்பொன்மை....உணருமென்றான்" *(சிவ. சித்தி. ஆசீவகன். 8)*; சூளா. இரத. 62.

3112. விண்ணின்மேன் மலர்மழை பொழிய வீங்குபாற்
றெண்ணிலாத் திருமதி சொரியத் தேமலர்
மண்ணின்மேன் மழகதிர் நடப்ப தொத்ததே
அண்ணலா ருலாய்நிமிர்ந் தளித்த வண்ணமே.

திசைகள் பரந்த மண்.

(இ-ள்.) அத்தலைவன், அருளின்கண்மிக்கு உலாய் உலகிடத் துயிரை அளித்த தன்மை, பூமழைபொழிய மதிநிலாச்சொரிய இளஞாயிறு திரியுந்தன்மையை ஒத்ததென்க.

என்றதனாற்பயன்: இளஞாயிறு இருளைக்கெடுத்து உலகை அளித்தாற்போல, இவனும் மக்கள் மனத்திருளைக்கெடுத்து அறக் கதிரைப் பரப்புகின்றானென்பதாம். மதி-குடை. பொழியச்சொரியத் திரிவதொரு ஞாயிறு இல்பொருளுவமை. (514)

(வேறு)

3113. பான்மிடை யமிர்து போன்று பருகலாம் பயத்த வாகி
வானிடை முழக்கிற் கூறி வாலற வமிழ்த மூட்டித்
தேனுடை மலர்கள் சிந்தித் திசைதொழச் சென்ற பின்னாள்
தானுடை யுலகங் கொள்ளச் சாமிநாள் சார்ந்த தன்றே.

கூறுபாடுநெருங்கின அமிர்துபோன்றென்றது, கேட்போருணர் விற்கும் அவர் நிற்கின்ற நிலைக்குமேற்பக் கூறுபாடுடைய அறங்களென்றற்கு. வாலி தாய் எல்லாரும் அறியப்படுகின்ற அறம். தானுடையுலகம்-தான்முன்புசெய்ததவத்தாலே தனதாகிய வீடு.

(இ-ள்.) சாமி, அங்ஙனம் பருகலாம் பயத்தவாய் அறியும் அமிர்தத்தைத் கூறி ஊட்டி எல்லாரும் தொழும்படி நடந்த பிற் காலத்தே வீட்டுலகத்தை அவன் கொள்ளும்படியாக நாள் சேர்ந்த தென்க.

என்றது, வீடுபெறக்கற்பித்தகாலம் வந்ததென்றவாறாம். (515)

3112. பால்போலும் நிலாவை மதிசொரிய. மழகதிர்-இளஞ் சூரியன். அளித்தவண்ணம்-உலகத்துயிரைப் பாதுகாத்த தன்மை: இதனைஸ்ரீவிகாரமென்பர்.

3113. பால் மிடை-கூறுபாடு நெருங்கிய. வாலறம்-வெள்ளிய தாகிய அறம். தானுடையுலகமென்றது வீட்டை. சாமிகொள்ளும்படியாக நாள்சார்ந்தது; சாமி-சீவகன்.

3114. உழவித்தி யுறுதி கொள்வார் கொண்டுய்யப் போகல் வேண்டித்
தொழுவித்தி யறத்தை வைத்துத் துளங்கிமி லேறு சேர்ந்த
குழவித்தண் டிங்க ளன்ன விருக்கைய னாகிக் கோமான்
விழவித்தாய் வீடு பெற்றான் விளங்கிநால் வினையும் வென்றே.

(இ-ள்.) அக்கோமான், உழவுத்தொழிலைப்பரப்பி அதன் பயனைக் கொள்ள வல்லார் கொண்டு பிறவியைத் தப்பப் போகலைத் தான்விரும்பிச் சமவசரணத்தே அறத்தை உண்டாக்கி வைத்து வைகாசிப்பிறைபோன்ற பல்லியங்காசனத்தையுடையனாய் விளங்கி விழவுக்குக் காரணமாய் நால்வினையையும் வென்று வீடுபெற்றானென்க.

உழவு-வழிபாடு. ஏறு சேர்ந்த திங்கள்-இடபவிராசியைச் சேர்ந்த திங்கள். நால்வினையாவன: பின்பு நின்ற வேதநீயம், ஆயுஷ்யம், நாமம், கோத்திரமெனஇவை. (516)

3115. துந்துபி கறங்க வார்த்துத் துகிற்கொடி நுடங்க வேந்தி
அந்தரம் விளங்க வெங்கு மணிகமூர்ந் தமர ரீண்டி
வந்துபொன் மாரி சிந்தி மலர்மழை சொரிந்து சாந்தும்
கெந்தநா றகிலுங் கூட்டிக் கிளர்முடி யுறுத்தி னாரே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, தேவர், ஈண்டி வாச்சியமொலிக்க ஆர்த்து நுடங்கக் கொடியை ஏந்தி ஆகாயமெங்கும் விளங்க ஊர்தி களை ஏறிவந்து சிந்திச் சொரிந்து சாந்தையும் அகிற்புகையையுஞ் சேர்த்தி வணங்கினாரென்க. (517)

3116. முளைத்தெழு பருதி மொய்கொண் முழங்கழற் குளித்த தேபோற்
றிளைத்தெழு கொடிகள் செந்தீத் திருமணி யுடம்பு நுங்க
விளைத்தபின் விண்ணு மண்ணு மங்கலம் வகையிற் செய்து
வளைப்பொலி கடலி னார்த்து வலங்கொண்டு நடந்த வன்றே.

3114. உழவித்தி-உழவுத் தொழிலைப்பரப்பி. உறுதி-பயன். தொழுவில் அறத்தை வித்தி வைத்து; தொழு-சமவசரணம். ஏறு-இடபராசி. கோமான்: சீவகன். விழவித்தாய்-விழாவிற்குக் காரணமாய். வினையை வென்ற வீடுபெற்றான்.

3115. நுடங்க-அசைய. அணிகம்-ஊர்திகளை; சீவக.2811, ந.கெந்தம் நாறு அகிலும்-வாசனைவீசுகின்ற அகிற்புகையும்.

3116. முழங்கு அழல்-மிக்க நெருப்பில். தீக்கொடிகள் உடம்பை நுங்க; நுங்க-விழுங்கும்படி. மங்கலம்-கலியாணம். வளைப்பொலி-சங்காற் பொலிவுபெற்ற.

(இ-ள்.) எழுகின்றஞாயிறு மிக்கநெருப்பிலே முழுகினாற் போலச் செந்தீக்கொடிகள் திருமேனியைவிழுங்கும்படி அதனை விளைத்தபின்பு, விண்ணிலுள்ளோரும், மண்ணிலுள்ளோரும் [1]பரிநிர்வாணமென்னுங் கல்யாணத்தை விதியினாற்செய்து சங்காற் பொலிந்த கடல்போல ஆர்த்து வலஞ்செய்து போனாரென்க. *(518)*

3117. கேவல மடந்தை யென்னுங் கேழ்கிளர் நெடிய வாட்கட்
பூவலர் முல்லைக் கண்ணிப் பொன்னொரு பாக மாகக்
காவலன் றானொர் கூறாக் கண்ணிமை யாது புல்லி
மூவுல குச்சி யின்பக் கடலினுண் மூழ்கி னானே.

(இ-ள்.) கண்ணினையும், கண்ணியையுமுடைய கேவலஞான மென்னும் பொன் ஒருபாகமாகக் காவலன் தானொருபாகமாகப் புல்லி உச்சியிலேயிருந்து இன்பக்கடலிலே அழுந்தினானென்க. *(519)*

3118. பிரிதலும் பிணியு மூப்புஞ் சாதலும் பிறப்பு மில்லா
அரிவையைப் புல்லி யம்பொ னணிகிளர் மாடத் தின்றேன்
சொரிமது மாலை சாந்தங் குங்குமஞ் சுண்ணந் தேம்பாய்
விரிபுகை விளக்கு விண்ணோ ரேந்தமற் றுறையு மன்றே.

(இ-ள்.) விண்ணோர் மாலைமுதலியவற்றை மாடங்களிலே ஏந்த நீங்குதல் முதலியன இல்லாத அரிவையைப் பருகியுறையு மென்க. *(520)*

(தேவிமார்நோற்றுயர்வு)

3119. வல்லவன் வடித்த வேல்போன் மலர்ந்துநீண் டகன்ற வாட்கண்
மெல்லவே யுறவி யோம்பி யொதுங்கியு மிருந்து நின்றும்
முல்லையஞ் சூட்டு வேயின் முரிந்துபோ நுசுப்பி னல்லார்
மல்லற்குன் றேந்தி யன்ன மாதவ முற்றி னாரே.

(உரை.) [1]கர்ப்பாவதரணம், ஜன்மாபிஷேகம், பரிநிஷ்கிர மணம், கேவல ஞானம், பரிநிர்வாணம் என்னும் பஞ்சகலியாணங் களுள் பரிநிர்வாணம் ஐந்தாவதாதலின் கலியாணமெனப்பட்டது; பரிநிர்வாணம்-முத்தி.

3117. கேழ்-நிறம். கண்ணி-மாலை. காவலன்-சீவகன். மூவுலகத் தினுச்சியிலேயிருந்து.

3118. அரிவையை-கேவல மடந்தையை. விண்ணோர் மாலை முதலியவற்றை மாடத்து ஏந்த. சீவகன் உறையும்; உறையும்-உறைவான்.

3119. வல்லவன்-தொழிலில் வல்லவன். கண்ணையுடைய நுசுப்பினல்லார், உறவியோம்பி, ஒதுங்கியும் இருந்தும் நின்றும் மாதவத்தை முற்றினார்; உறவியோம்பி-எறும்பையும் பாதுகாத்து.

(இ-ள்.) அவன் அங்ஙன முறைகின்ற காலத்தே, நல்லார், தம் கண்ணாலே எறும்பிற்கும் ஓரேதம் வாராமற் பாதுகாத்து நடந்தும், இருந்தும், நின்றும் மலையை எடுத்தாற்போன்ற மாதவத்தை முடித்தாரென்க. (521)

(வேறு)

3120. சூழ்பொற் பாவையைச் சூழ்ந்து புல்லிய
காழகப் பச்சை போன்று கண்டெறூஉம்
மாழை நோக்கினார் மேனி மாசுகொண்
டேழைப் பெண்பிறப் பிடியச் சிந்தித்தார்.

மாழை-இளமை.

(இ-ள்.) அந்நோக்கினார், நன்றென்று சூழ்ந்த பொற்பாவையைச் சூழ்ந்து தழுவிய கருஞ்சேற்றையுடைய தோல் போன்று, முன்பு தம்கண் தெறுமேனியெல்லாம் மாசுகொண்டு பெண்பிறப்புக் கெடும்படி தியானித்தாரென்க. (522)

3121. ஆசை யார்வமோ டைய மின்றியே
ஓசை போயுல குண்ண நோற்றபின்
ஏசு பெண்ணொழித் திந்தி ரர்களாய்த்
தூய ஞானமாய்த் துறக்க மெய்தினார்.

ஆர்வம்-இரதிகன்மம். ஐயமின்றியென்றது, தரிசனவிசுத்தியைக் கூறிற்று.

(இ-ள்.) ஆசையும், பற்றும், ஐயமுமின்றிப் போய்ப் புகழை யுடைய தேவருலகிலுள்ளவற்றை நுகரும்படி நோற்றபின்பு பொல்லா தென்றுகூறும் பெண்பிறப்பைக் கைவிட்டு இந்திரர்களாய் ஞானம் பெற்றுச்சுவர்க்கத்தை எய்தினாரென்க. (523)

3122. காம வல்லிகள் கலந்து புல்லிய
பூமென் கற்பகப் பொன்ம ரங்கள்போற்
றாம வார்குழற் றைய லார்முலை
ஏம மாகிய வின்ப மெய்தினார்.

3120. காழகப் பச்சைபோன்று மாசுகொண்டென்க; காழகப் பச்சை-கருமையையுடைய தோல் கண்தெறூஉம்-முன்பு கண்களின் ஒளியை அழிக்கின்ற. மாழை-ஒருவகை மானுமாம். ஏழை-அறியாமை யாகிய குணத்தையுடைய. இடிய-கெடும்படி.

3121. ஐயமின்றி-நற்காட்சியிற் சங்கையில்லாமல். ஓசை உலகு உண்ண-புகழையுடைய தேவருலகத்தின்பத்தை நுகரும்படி. ஏசுபெண் ஒழித்து-தீங்கைத் தருமென்று இழித்துக்கூறும் பெண்பிறப்பை நீக்கி ஞானத்தைப் பெற்று.

(இ-ள்.) அங்ஙனமெய்தினவர், வல்லிதழுவிய கற்பகமரம் போலே தெய்வ மகளிர்முயக்கத்தைப் பெற்றாரென்க.

இங்ஙனமுயங்கித் தாம் எய்திய செல்வத்தை வியந்து கூறுதலின், அஃது ஊடலையும், புலவியையும் விளைத்ததென்பர் மேல். *(524)*

3123. கலவி யாகிய காமத் தின்பயன்
புலவி யாதலாற் பொன்னங் கொம்பனார்
உலவு கண்மல ரூடற் செவ்விநோக்
கிலைகொள் பூணினா ரிதயம் போழ்ந்ததே.

(இ-ள்.) கலவியாலுண்டாகி காமத்தின்பயன் புலவியாதலால் அப்புலவியை மேல்விளைத்தற்கு அவர்தேவியர் ஊடிப்பார்த்த நோக்கு அவர்நெஞ்சினை வருத்தியதென்க. *(525)*

3124. பூவி னுள்ளவள் புகுந்து முள்ளத்தாள்
நாவிற் பெண்பெயர் நவிற்றி னீரெனக்
காவிக் கண்கடை யிடுகக் காற்சிலம்
பாவித் தார்த்தன வம்மென் குஞ்சியே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது, அவர், நும்முள்ளத்தே திருமகளிருந்தாள்; நாமகளையும் வாக்காற்கூறினீரென்று புலவிவிளைத்துக் கண்ணருகி நோக்குதலாலே குஞ்சியிலே சிலம்பார்த்தனவென்க.

ஆவித்து-வாய்விட்டு. *(526)*

3125. நெஞ்சி னேரிழை வருந்து மென்றுபூங்
குஞ்சி யேற்றது குறிக்கொ ணீயெனாப்
பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவை பூநுதால்
அஞ்சி னார்க்கதோர் தவற தாகுமே.

3122. கலந்து-கூடி. தாமம்-மாலை. தையலார்-தெய்வமகளிரது. ஏமம்-காவல். இன்பத்தை எய்தினார்.

3123. கலவி-முயக்கம். புலவி-ஊடல். கொம்பனாருடைய ஊடல் நோக்கு பூணினாருடைய இதயத்தைப் போழ்ந்தது. கொம்பனார்-தெய்வ மகளிர். பூணினார்: தேவருடம்பு பெற்ற தேவிமார்.

3124. பூவினுள்ளவள்-திருமகள். நாவிற் பெண்-நாமகள். காவி-நீலோற்பல மலர். இடுக-அருகி நோக்குதலால். குஞ்சியில் சிலம்பு ஆவித்து ஆர்த்தன என்றது, ஊடல்கொண்ட தெய்வமகளிரது பாதத்தைத் தேவிமாராகிய தேவர் தம் தலையால் வணங்கி அவ்வூடலை நீக்கின ரென்பதுணர்த்தியது.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் ஆர்த்தலைப்பெற்றவர்கள், பாவாய்! பூநுதால்! நின்னடி மார்பிலே பட்டாற் பூணாலே அவை வருந்துமென்று குஞ்சியிலேற்றது; அத்தன்மையைக் கருதுவாயென்று கூறிப் பின்னரும் தவறுபிறக்குமென்று அஞ்சினார்சிலர்க்குத் தவறாகிய அது பிறந்தேவிடுமாயிருந்ததென்றுகூறி அவர் புலவியைத் தீர்த்தாரென்க. (527)

3126. (1) தவளைக் கிண்கிணித் தாமஞ் சேர்த்தியும்
குவளைக் கண்மலர்க் கோலம் வாழ்த்தியும்
இவளைக் கண்டகண் ணிமைக்கு மோவெனாத்
திவளத் தேமலர்க் கண்ணி சேர்த்தியும்.

3127. (2) பன்ம ணிக்கதிர்ப் பரவை மேகலை
மின்ன ணிந்துகத் திருத்தி வெம்முலைப்
பொன்ன ணிந்துபூஞ் சுண்ணந் தைவர
நன்ம ணிக்குழை யிரண்டு நக்கவே.

3128. (3) செய்த நீர்மையார் செயப்பட் டார்கடாம்
எய்தி யாவையும் முணர்க வென்பபோல்
மைய வாங்குழன் மடந்தை குண்டலம்
நைய நின்றெலா நாண நக்கவே.

இவைமூன்றும் ஒருதொடர்.

3125. நெஞ்சின்இழை வருந்துமென்று-நின்பாதம் பட்டால் என் மார்பிடத்து ஆபரணத்தால் வருந்துமென்றெண்ணி. குஞ்சி-தலையில். நீகுறிக்கொள் எனா-அத்தன்மையை நீ மனத்தெண்ணுவாயாக என்று கூறி. பாவை, பூநுதால் என்பன விளி.

3126. தவளைகிண்கிணி: சீவக.243, அடிக். சேர்த்தியும்-அணிவித்தும். கோலத்தை வாழ்த்தியும். இவளை: வழுவமைதியால், 'பலர்' என்று பன்மையே கொள்க. திவள-அசைய. கண்ணி-மாலை.

3127. மின் உக அணிந்து-ஒளிவிட அணிந்து. மேகலையைத் திருத்தி. முலையிடத்துப் பொன்னையும் சுண்ணத்தையும் அணிந்து; பொன்-ஆபரணம்; ஆகுபெயர். சுண்ணம்-வாசனைப்பொடி. தைவர-தடவ. குழை-குண்டலம். நக்க-ஒளிவீசின.

3128. செய்தநீர்மையார், தாம் யாவையும் எய்திச் செயப்பட்டார்களாவதை உணர்கவென்பபோல்; என்றது, முன்பு ஊடல் கொண்ட காலத்துத் தேவிமார், தம்பாதத்தைச் சீவகனைத் தலையால் வணங்கும்படி செய்தமையால், இப்பிறவியில் தாம் தேவராகி ஊடல் கொண்ட தெய்வமகளிரது பாதத்தை வணங்கலாயினரென்பதை உணர்த்தியது. மடந்தை: ஈண்டும், 'மடந்தையர்' எனப் பன்மையே கொள்க.

(1) தவளைவாயையுடைய சதங்கைமாலை. குவளைக்கண் மலர் (2) நன்மணிக்குழையிரண்டையுநக்கவென்றது, ஊடறீர்ந்து கூட்டந்தருதற்கு மலர்ந்து நோக்கினநோக்கை. திவள-அசைய.

(2) பொன்-அணிகலம்.

(3) செய்தநீர்மையார்தாம் யாவையுமெய்திச் செயப்பட்டார் களென்பபோல் நக்கவென்றது, முற்பிறப்பிற் பிறரை மதியாமற் செய்த தன்மையையுடையவர்கடாம் இப்பிறப்பில் தம்மைவந்து அவை எய்துகையினாலே இப்பொழுது பிறராற் பாராமற் செய்யப் பட்டார்களென்று கூறுவனபோலக் குண்டல நக்கவென்றவாறு. இது தற்குறிப்பேற்றம். தம்மையொழிந்தனவெல்லாம் இங்ஙன நகாதே நின்று நாணாநிற்க நையாநிற்கத் தாம்நக்கனவென்க; என்றது, தேவிமார் முற்பவத்திற் பிள்ளையார் முடியை மிதித்த வினைப்பயத்தால்தாங்களும் இப்பவத்து மிதியுண்டாரென்றவாறு.

(இ-ள்.) கண்மலர் நக்க, அதனை உணந்தவர்கள்தாம் கோலத்தை வாழ்த்தியும் சேர்த்தியும் திருத்தியும் முலையிலே பொன்னையும் சுண்ணத்தையுமணிந்தும் இவளைக் கண்ட கண் இமைக்குமோவெனக்கூறித்தை வர அதனைக் கண்டு மடந்தை குண்டலாம் நக்கவென்க.

இவளையென்றும், மடந்தையென்றும் ஒருமையாற்கூறினா ரேனும், "ஒருபாற் கிளவி யெனைப்பாற் கண்ணும், வருவகை தானே வழக்கென மொழிப" (தொல்.பொருளியல், 28) என்னும் பொருளியல் வழுவமைதியாற் பன்மை கூறிற்றென்றுணர்க. (528-30)

3129. (1) செல்வக் கிண்கிணி சிலம்பத் தேன்சொரி
முல்லைக் கண்ணிகள் சிந்த மொய்ந்நலம்
புல்லிப் பூண்டதார் புரள மேகலை
அல்குல் வாய்திறந் தாவித் தார்த்தலே.

3130. (2) இலங்கு கொம்பனார் காம மென்னும்பேர்
கலந்த கள்ளினைக் கைசெய் தையென
மலர்ந்து வாய்வைத்தார் மணிகொள் வள்ளத்தே
நலங்கொள் சாயலார் நடுங்கி நையவே.

3129. செல்வம்-பாக்கியத்தையுடைய. சிலம்ப-ஒலிக்க. பூண்ட-அணிந்த. தார்-மார்பின்மாலை. அல்குலிடத்து மேகலை வாய்திறந் தார்த்தவென்க.

3130. கொம்பனார்-தெய்வமகளிர். கைசெய்து-அழகு செய்து. சாயலார்-தெய்வ மகளிர்.

இவையிரண்டும் ஒருதொடர்

(1) பூண்ட மேகலையென்க.

(2) மணிகொள்வள்ளத்து நலங்கொள் காமமென்னும் பேர் கலந்த கள்ளினை வாய்வைத்தாரென்றது, முத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்ட தமதுவாயாகிய வட்டிலிலேயிருந்து நன்மைகொண்ட வேட்கையென்னும் பெயர் கூடின கள்ளை அவர்கள் வாயிடத்தே வைத்தார்களென்றவாறு; என்றது, இருதிறத்தோரும் அதரபானம் பண்ணினமை கூறிற்று. [1]கள்ளுப்போலே எயிற்று நீர் மகிழ்ச்சி கொடுத்தலிற் கள்ளென்றார். மலர்ந்து-மகிழ்ந்து.

(இ-ள்.) அவர்கள் தம் தேவியரை அங்ஙனம் கை செய்து மலர்ந்து ஐயென, கொம்பனாராகிய சாயலார் நடுங்கிநையும்படி அவர்மொய்ந்நலத்தைப் புல்லி வாய்வைத்தார்; அப்பொழுது கண்ணிகள் சிந்தத் தார் புரளக் கிண்கிணி சிலம்ப மேகலை வாய்விட்டார்த்தனவென்க.

ஆவித்துத் தேன்சொரி கண்ணி. தேவர்க்கு இமையாமை நோக்கி யிருந்து இன்பநுகர்தலேயன்றி மக்களைப்போலத் தொழிலோடு கூடி இன்பநுகர்தலு முளதென்பது இதனாற்பெற்றாம். *(531-2)*

3131. வெம்மை கொண்டதே னமிர்த மெல்லவே
அம்மை யஞ்சொலா ரார வுண்டவர்
தம்மைத் தாமகிழ்ந் துறைய வித்தலைச்
செம்மை மாதவர்க் குற்ற செப்புவாம்.

வெம்மை-வேண்டுதல். தேன்-இனிமை. அம்மை-அமைதி.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் புணர்ந்தபின்பு அத்தேவியர் மெல்ல அமுதத்தை ஆராநிற்க, அத்தேவரும் அதனையுண்டு தம்மைத் தாமகிழ்ந்துறையாநிற்க, இவ்விடத்து நந்தட்டற்கும் தோழர்க்கும் பிறந்த செய்கைகூறுவே மென்றாரென்க. *(533)*

(உரை.) [1]*கலி. 4: 13-4.*

3131. வெம்மை-விருப்பம். அம்மை-அமைதித்தன்மையுடைய. அஞ்சொலார் ஆர-தெய்வமகளிர் உண்ணாநிற்க. அவர் உண்டு-அத்தேவரும் அதனை உண்டு. இத்தலை-இவ்விடத்து. மாதவர்க்கு-நந்தட்டனுக்கும், தோழன்மார்க்கும்.

(நந்தட்டன் தோழன்மார் நோற்றுயர்வு)

3132. நாள்கண் கூடிய நகைவெண் டிங்கள்போற்
காளை நந்தனுந் தோழன் மார்களும்
நாளு நாளினு நடுங்க நற்றவம்
தாளி னீட்டினார் தம்மைத் தாம்பெற்றார்.

(இ-ள்.) நந்தட்டனும், தோழன்மாரும் நாடோறுந் தன்னிடத்தே கலைகள் வந்து கூடிய மதிபோலே, நாடோறும் நாடோறும் முயற்சியாலே நற்றவத்தைக் கண்டார் நடுங்கும்படி ஈட்டினார்; ஈட்டி ஐம்பொறியையும் தம் வசமாக்கினாரென்க. *(534)*

3133. பாவ னைமரீஇப் பட்டி னியொடும்
தீவி னைகழூஉந் தீர்த்தன் வந்தியாப்
பூவுண் வண்டன கொட்பிற் புண்ணியர்
நாவின் வேட்கையு நஞ்சி னஞ்சினார்.

(இ-ள்.) அப்புண்ணியர் பட்டினிகளோடே[1] சோடசபாவனைகளை மருவி எழுந்திருந்து இறைவனைவணங்கிப் பின்னர்

3132. நாள்கண்கூடிய-நாள்தோறும் தன்னிடத்துக்கலைகள்வந்து சேர்ந்த. நகை-ஒளி. காளையாகிய நந்தனும். நாளும்-நாள்தோறும். தாளின்-முயற்சியால்.

3133. மரீஇ-மருவி. கழூஉம்-கழுவுகின்ற. தீர்த்தன் வந்தியா-இறைவனை வணங்கி. கொட்பின்-சுழலுதலையுடைய. புண்ணியர்-நந்தட்டன்முதலியவர். நஞ்சின்-விடத்தைப்போல்.

(உரை.) [1]சோடசபாவனைகளாவன: (1) தரிசன விசுத்தி, (2) விநயசம்பந்நதை, (3) சீலவ்ரதேஷ்வ நதீசாரம், (4) அபீக்ஷண ஞானோபயோகம், (5) சம்வேகம், (6) சக்தி தஸ்தியாகம், (7) சக்தி தஸ்தபஸ், (8) ஸாதுஸமாதி, (9) வையாவிருத்தியம், (10) அருகத் பக்தி, (11) ஆசாரியபக்தி, (12) பகுசுருத பக்தி, (13) பிரவசனபக்தி, (14) ஆவசிய காபரி ஹாணி, (15) மார்க்கப் பிரபாவனை, (16) பிரவசனவத்ஸலத்வ மென்பன; அவற்றுள் (1) தரிசன விசுத்தியாவது: பகவத் அருகத் பரமே சுவரோபதிண்டமாகிய மோக்ஷ மார்க்கத்துச்சங்காதிகளின்றித் தெளிதல். (2) விநயசப்ந்நதையாவது: குருக்கள் முதலாயினாருள் சத்காரம் பண்ணுதலில் ஆதரமுடைமை. (3) சீலவ்ர தேஷ்வ நதீகாரமாவது: அஹிம்ஸாதி விரதங்களுள்ளும், தத்விரதரக்ஷணார்த்தமாகிய குரோதாதி நிவிர்த்தி முதலாகிய சீல விரதங்களுள்ளும் பழுதின்றி ஒழுகுதல். (4) அபீக்ஷண ஞானோபயோகமாவது: தத்துவஞானத்தினை நித்தியமும் அப்பியசித்தல். (5) சம்வேகமாவது: தருமத்திலும் தருமபலத்திலும் பிரீதியுடைமை. (6) சக்திதஸ்தியாகமாவது: தன் சக்திக்குத் தக்கவண்ணம்

உயிரைப் பாதுகாத்துத் தவஞ்செய்தற்குக் கருதிய மனக்கொட்பினாலே பூவையுண்கின்ற வண்டையொத்த நாவினாற்கொண்ட உணவையும் பின்னர் நஞ்சுபோல அஞ்சிக் கைவிட்டாரென்க.

வண்டொத்த வேட்கையென்றது-வண்டுபோலச் சிறிதாகக் கொள்ளு முணவை; வேட்கை:[2] ஆகுபெயர். (535)

3134. கருவிற் கட்டிய காலம் வந்தென
உருவ வெண்பிறைக் கோட்டி னோங்கிய
அருவிக் குன்றின்மேன் முடித்திட் டைவரும்
திருவின் றோற்றம்போற் றேவ ராயினார்.

உயர்ச்சியால் தன்னிடத்தே பிறையையுடைய சிகரத்தாலே ஓங்கியகுன்று.

(இ-ள்.) அங்ஙனம் உணவைத்துறந்த ஐவரும் குன்றிலே நின்று ஏனைத்தவங்களையு முடித்துவிட்டுக் கருப்ந்தங்குகின்ற

சற்பாத்திரங்களுள், ஆகாரதானம், அபயதானம், ஞானதானம் பண்ணுதல். *(7)* சக்திதஸ்தபஸாவது: தன்சக்திக்குத் தக்க வண்ணம் இந்திரியங்களும் மனமும் தன்வசமாதற் பொருட்டுக் காயக்கிலேசம் பண்ணுதல். *(8)* ஸாது ஸமாதியாவது: தபோதனர்க்கு யாதானும் ஒரு காரணத்தினால் தவத்தினுக்கு விரோதம் வந்தால் அதனைத் தீர்த்துத் தவத்திலே நிறுத்துதல். *(9)* வையாவிருத்தியமாவது, சம்மியக்தரிசனாதி குணங்களையுடைய ஜனங்கட்குத் துக்கம் வந்தால் அதனைத் தீர்த்தல். *(10)* அருகத் பக்தியாவது: அருகத் பரமேசுவரருள் எழுகின்ற பக்தி. *(11)* ஆசாரிய பக்தியாவது; ஆசாரியராயினார்கண் எழுகின்ற பக்தி. *(12)* பகுசுருத பக்தியாவது: பகுசுருதராகிய முனிகளுள் எழுகின்ற பக்தி. *(13)* பிரவசனபக்தியாவது: பரமாகமத்துள் எழுகின்ற பக்தி. *(14)* ஆவசியகாபரிஹாணியாவது: ஆவசியகம் ஆறினையும் சொன்ன காலங்களுட் செய்தல். *(15)* மார்க்கப் பிரபாவனையாவது: ஞானதபபூஜாதிகளால் ஜினதர்மத்தினைப் பிரகாசிப்பித்தல். *(16)* பிரவசனவத் ஸலத்துவமாவது: தருமஸ்தராயினாரைக் கண்டால் கன்று கண்ட கறவை போன்றிருத்தல்; இவை *ஸ்ரீபுராணத்திற்*கூறப்பட்டன. ஆவசியகம் ஆறாவன: ஸாமாயீகம், ஸ்துதி, வந்தனை, பிரதிக்கிரமணம், பிரத்தியாக்கியானம், வியுஸ்ஸர்க்கமென்பன. [2]வேட்கையாலாகிய உணவிற்காயிற்று.

3134. கருவில்-கருப்பம் தங்குகின்ற காலத்தே. கட்டிய காலம்-இறத்தற்கு விதித்த காலம். பிறைபோலும் கோட்டினால்; கோடு-உச்சி. முடித்திட்டு-தவத்தை முடித்து. ஐவரும்-நந்தட்டனும் தோழன்மார் நால்வரும்.

காலத்தே இறத்தற்கு விதித்த காலம் வந்ததாக, இவ்வுடம்பைக் கைவிட்டுத் தேவராயினாரென்க.

தீவினைநீங்கி நல்வினை வந்தால் திருமகள் நினைவின்றித் தோன்றுமாறு போல இவரும் இவ்வுடம்பினை நீக்கித் தேவர் யாக்கை கடிதிற்பெற்றாரென்றார். *(536)*

(வேறு)

3135. அனங்கனைத் தவஞ்செய வழன்று கண்டவர்
மனங்களைக் கவர்ந்திடு மணிக்கண் வெம்முலைப்
பொனங்கொடி மயிலனார்ப் புல்ல மாப்பிடி
இனம்பயில் கடாகளிற் றின்ப மெய்தினார் .

தாம் தவஞ்செய்தற்கு அனங்கனை அழன்றுநோக்கினவர்-இருடிகள். இனிக்காமனைத்தம்மைப்பெறுதற்குத்தவஞ்செய்யும்படி அழன்று தம்மைக்கண்டார் மனங்களைக்கவர்ந்திடுமென்றுமாம்.

(இ-ள்.) அவர் தேவராயின காலத்தே, தெய்வமகளிருந் தோன்ற அவரை அத்தேவர் புல்லுதலாலே, பிடியினத்தைப் புல்லிய களிற்றினதின்பத்தை அவரெய்தினாரென்க.

என்றது, களிற்றிற்கு ஊற்றின்பமே மிக்க இன்பமாகலின், ஊற்றின்பத்திற்கு இஃது உவமையாயிற்று. *(537)*

(வேறு)

3136. காதணிந்த தோடொருபான் மின்னு வீசக்
கதிர்மின்னுக் குழையொருபாற் றிருவில் வீசத்
தாதணிந்த தாமங்க ளொருபாற் சோரத்
தாமரைக்கண் டாமிரங்கப் புருவ மாட

3135. அனங்கன்-மன்மதன். அழன்று கண்டவர்-கோபித்துப் பார்த்த முனிவர். மயிலனார்-தெய்வ மகளிரை. பிடியினத்தோடு பயின்ற கடாக்களிற்றின் இன்பத்தை எய்தினார்; கடாக்களிறு-ஆண்யானை.

3136. தாது-மகரந்தப் பொடி. தாமம்-மாலை. ஆட-வளை தலைச்செய்ய. மாது-காதல். நோக்கினார்-தெய்வமகளிர். காசு-மேகலையின் மணிகள். மழலைக்கிண்கிணி; *சீவக.293, 317,* அடிக். போது-மலரும்பருவத்தரும்பு.'

மாதணிந்த நோக்கினா ரல்குற் காசு
மணிமழலைக் கிண்கிணியுஞ் சிலம்பு மேங்கப்
போதணிந்த தாருடையப் பொருது பொங்கிப்
புணர்முலைகள் போர்க்களந்தாங் கண்ட வன்றே.

(இ-ள்.) அத்தேவர், தேவியருடனே அல்குற்காசும், கிண்கிணியும், சிலம்பும் ஆரவாரிப்பப் பொருகையினாலே, அத்தேவியர் முலைகள் ஒருபால் தோடு மின்னுவீச, ஒருபால் மகரக்குழை ஒளியைவீச, ஒருபால் தாமங்கள் சோர, கண்கள் உவமைக் கண்ணீர் வீழ்ப்ப, புருவம் ஏறிமுரிய, கணவர் மார்பிலுள்ள தாருடையப் போர்க் களத்தைக் கண்டனவென்க.

பொருது-பொர. *(538)*

3137. முழுதார மின்னு முலைக்கு வட்டினான்
மொய்ம்மார்பிற் குங்குமச்சே றிழுக்கி வீழ
உழுதார்வம் வித்தி யுலப்பிலாத நுகர்ச்சி
விளைத்தலர்ந்த கற்பகத் தின்கீழ்
எழுதார் மணிக்குவளைக் கண்வலை யுட்பட்
டிமையார்கள் காம மறுசுழியுளாழ்ந்
திழுதார்மென் பள்ளிப்பூந் தாது பொங்க
விருவர் பலராகி யின்புறுபவே.

(இ-ள்.) அத்தேவர்கள், கற்பகத்தின்கீழிடத்துப் பள்ளியிலே தம்தேவியர் ஆரமுழுதுமின்னுமுலைக்குவட்டாலே மார்பிற் குங்குமச்சேற்றைக் [1]தொளியாக உழுது ஆர்வத்தைவித்தி இன்பத்தைத் தாதுபொங்க விளைத்தலாலே அவர் கண்வலையிற்பட்டுச் சுழியிலே விழுந்து இன்புறுவரென்க.

இழுதார்பூ-தேனிறைந்தபூ. இருவர்பலராகி-அத்தேவரும் தேவியரும் பலபல வேடங்களைக்கொண்டு. *(539)*

3137. ஆரம்-முத்துமாலை. குங்குமச்சேற்றை உழுது. ஆர்வத்தை விதையாக வித்தி. உலப்பிலாத-எல்லையில்லாத. நுகர்ச்சியாகிய பயனை விளைவித்து; நுகர்ச்சி- இன்பம். கண்ணாகிய வலையுள்பட்டு. இமையாதவர்களாய்க் காமச்சுழியுள் ஆழ்ந்து. இழுது-தேன். இருவர்-தேவரும் தெய்வமகளிரும்.

(உரை.) [1]தொளி-சேறு.

3138. மண்கனிந்த பொன்முழவ மழையின் விம்ம
மாமணியாழ் தீங்குழல்க ளிரங்கப் பாண்டில்
பண்கனியப் பாவைமார் பைம்பொற் றோடுங்
குண்டலமுந் தாம்பதைப்ப விருந்து பாட
விண்கனியக் கிண்கிணியுஞ் சிலம்பு மார்ப்ப
முரிபுருவ வேனெடுங்கண் விருந்து செய்யக்
கண்கனிய நாடகங்கண் டமரர் காமக்
கொழுந்தீன்று தந்த வந்தா மகிழ்ந்தா ரன்றே.

கண்கள் காமமாகிய கொழுந்தை ஈன்று கொடுத்து விருந்து செய்ய.

(இ-ள்.) விண்ணிலுள்ளோர் மனமுருக, அத்தேவர், முழவம் விம்மயாழும் குழலும் பாண்டிலுமிரங்கப் பாவைமார்தாம் தோடும் குண்டலமும் பதைப்ப இருந்து பண்முற்றுப்பெறப் பாட அவர்கள் கண்கள்விருந்துசெய்யக்கிண்கிணியும்சிலம்புமார்ப்ப நாடகத்தைக் கண்ணுருகக்கண்டு மகிழ்ந்தாரென்க. *(540)*

(வேறு)

3139. முருகுடைந்த பூங்கோதை முத்தணிந்த தோளார்
ஒருகுடங்கைக் கண்ணா லுளங்கழிய வேவுண்
டருகடைந்த சாந்தழிய வம்முலைமேல் வீழ்ந்தார்
திருவடைந்த நீண்மார்பிற் றேந்துளிக்குந் தாரார்.

(இ-ள்.) அத்தேவர், கோதையையும், முத்தையுமணிந்த தோளாருடைய கண்ணாலே ஏவுண்டு முலையருகே கிடந்த சாந்தழி யும்படி அம்முலை மேலே வீழ்ந்தாரென்க. *(541)*

3138. மண்-மார்ச்சனைமண். மழையின்-மேகத்தைப் போல. விம்ம-ஒலிக்க. யாழும் குழலும் பாண்டிலும் இரங்க; இரங்க-ஒலிக்க. பண்கனிய-இராகம் உருகும் படி. கண்கனிய-இன்பத்தாற் கண் உருக. தம் தவத்தைத்தாம் மகிழ்ந்தார்.

(பி-ம்.) 'தந்தவர்தாமகிழ்ந்தார்.'

3139. முருகு-தேன்; வாசனை எனலுமாம். முத்து-முத்துமாலை. தோளாருடைய கண்ணால் ஏவுண்டு. தோளார்: தெய்வமகளிர். ஒரு குடங்கைக் கண்: *சீவக.342,* அடிக். உளம் கழிய-உள்ளத்தே மிக. திரு வடைந்த-திருமகள் தானே விரும்பிச் சேர்ந்த. தாரார்: தேவர்; என்றது நந்தட்டன்முதலியவரை.

3140. நிலவி யொளியுமிழு நீளிலைவேற் கண்ணார்
கலவித்தூ தாகிய காமக்கை காய்த்திப்
புலவிப் படைபயிலப் பூச்செய்த கோலம்
உலவித் துறக்க மொளிபூத்த தன்றே.

நிலவி-நிலைபெற்று. பூச்செய்தகோலம்-காமனம்புகள் அவர்கள் மேற்பட்டுச்செய்தகோலம்.

(இ-ள்.) அத்தேவியர், புணர்ச்சிக்குத்தூதாகியகாமமென்கின்ற கையாலே புலவியாகிய படையைக்காய்த்தி அவர்மேலெய்கை யினாலே காமனம்பு செய்தகோலம் எங்கும்பரந்து துறக்கம் அவ்வொளிப்பொலிவுபெற்றதென்க.

என்றது, துறக்கத்துள்ளார் இவர்களின்பநுகர்ச்சியைப் புகழ்ந் தாரென்றவாறாம். *(542)*

3141. புருவச் சிலைநுதற் பொன்றுஞ்சு மல்குல்
உருவத் துடியிடையா ரூடலுப் பாகத்
திருவிற் றிகழ்காமத் தேன்பருகித் தேவர்
பொருவற் கரிய புலக்கடலு ளாழ்ந்தார்.

சிலைபோன்ற நுதல். பொன்-மேகலை. உருவம்-அழகு. உப்பு-இனிமை. திருவினாற்றிகழுங் காமமாகிய தேன். புலக்கடல்-விடயக்கடல்.

(இ-ள்.) அத்தேவர், புருவமுதலியவற்றையுடைய தேவிய ரூடலே இனிமையாகத் தேனைப்பருகி ஒப்புக்கூறுதற்கரிய புலக் கடலிடத்தாராயினாரென்க. *(543)*

(வேறு)

3142. முகடு மணியழுத்தி முள்வைர
முள்வேய்ந்து முத்தம் வாய்சூழ்ந்
தகடு பசுமணியார்க் தங்காந்
திருள்பருகி யடுபால் விம்மிப்

3140. கண்ணார்-தெய்வமகளிர். கலவிக்குத்தூதாகியகாமமெனும் கையால் புலவியாகிய படையைக் காய்த்தி; கலவி-முயக்கம். புலவி-ஊடல். காய்த்தி-வெவ்விதாக்கி. உலவி-பரந்து.

3141. புருவத்தையுடைய சிலைபோலும் நுதல். பொன்துஞ்சும்-பொன்னாபரணம் தங்கும். இடையார்-தெய்வமகளிரது. உப்பாக-இனிமையாக. ஊடலை இனிதென்றல்: *சீவக.1996.* தேவர்: நந்தட்டன் முதலியவர். பொருவற்கரிய-ஒப்பிடுதற்கரிய. புலக்கடல்-விடயக் கடலிலே.

பகடு படவடுக்கிப் பண்ணவனார்
தம்மொளிமே னின்றாற் போலும்
தகடு படுசெம்பொன் முக்குடையான்
றாளிணையென் றலைவைத் தேனே.

முகடு மணியாகவிட்டு. முள்-கூர்மை. இருளைப்பருகி முத்தம் பால்போன்ற ஒளியைச்சொரிந்து. அடுபால்-காயும்பால்.

(இ-ள்.) தலையிலே மாணிக்கமழுத்தி உள்ளே வைரமழுத்தி விளிம்பிலே முத்தமாலைசூழ்ந்து நடுவே நீலமணிநிறைந்து பருகி விம்மி மூன்றாக அடுக்கி இறைவனொளி மேலேநின்றாற்போலும் முக்குடையை உடையானது திருவடிகளை என்தலைமேலே வைத்தே னென்றாரென்க.

இவ்விலக்கியம் இடுக்கணின்றி இனிதுமுடிந்த மகிழ்ச்சியான், மீட்டும் வணங்கினார். *(544)*

(ஓம்படை)

3143. முந்நீர் வலம்புரி சோர்ந்தசைந்து வாய்முரன்று முழங்கி யீன்ற
மெய்ந்நீர்த் திருமத் திருபத்தேழ் கோத்துமிழ்ந்து திருவில் வீசும்
செந்நீர்த் ர் வடம்போற் சிந்தா மணியோதி யுணர்ந்தார் கேட்டார்
இந்நீர ராயுயர்வ ரேந்துபூந் தாமரையாள் காப்பா ளாமே.

சோர்ந்தசைந்து-தளர்ந்துநடுங்கி. வாய்முரன்று முழங்கி-வாயினால் மெல்ல இசைத்துப் பின்மிகவுமுழங்கி. மெய்நீர்க்குத் தன்மெய்யிடத்து நீர்மையென்றும், புராணத்துப்பொருளாதலின், உண்மையான பொருளினீர்மையென்றும் கூறுக. செந்நீர்த்திரள்-சிவந்தநீர்மையுடைய மாணிக்கம்; ஆகுபெயர். இம்முத்தையும், மணியையுமீன்ற வலம்புரி, இல்பொருளுவமை.

(இ-ள்.) சோழகுலமாகிய கடலிலேபிறந்து வலம்புரி, பிறர் குற்றங்கூறுகின்றாரென்று தளர்ந்து அஞ்சி முரன்று முழங்கி ஈன்ற இருபத்தேழாகிய முத்தையும், மாணிக்கத்தையும் வடம்போலே கோக்கப்பட்டுத் திருவில் உமிழ்ந்து வீசுஞ் சிந்தாமணியென்னுமிச்

3142. முகடு-உச்சியில். முத்தம்-முத்துமாலை. பால்விம்மி-பால் போன்ற ஒளியைச் சிந்தி-பகடு-பெருமை. பண்ணவனார்தம் ஒளி-அருகனுடைய ஒளி. முக்குடையான்-அருகனுடைய.

3143. முந்நீர்-கடல். வலம்புரியென்றது இந்நூலாசிரியராகிய திருத்தக்க தேவரை. மெய்ந்நீர்-உண்மையான பொருளின் நீர்மையை யுடைய. சிந்தாமணியை ஓதி.

செய்யுளை, ஓதியுணர்ந்தாரும், அவர் கூறக்கேட்டாரும் இந்திர ராய்ப் பின்பு வீடுபெறுவர்; அவரை இப்பவத்துத் திருமகள் காப்பா ளென்க.

இது தேவர்குருக்கள் கூறினாரென்றுணர்க; தேவர் இங்ஙனம் தம்மைப் புனைந்துரைத்தலாகாமையின். முத்துமணியும் கோத்தாற் போன்றதென்றார், எளிதிற்பொருடந்தும், அரிதிற்பொருடந்தும் நிற்றலின். இருபத்தேழென்றார், ஒன்றைப் பத்தாற்பெருக்கின இருநூற்றெழுபதைப் பத்தாற்பெருக்கின இரண்டாயிரத்தெழு நூற்றை; எனவே தேவரருளிச்செய்த செய்யுள்,[1] இரண்டாயிரத் தெழுநூறென்றே கொள்க. *(1)*

(வேறு)

3144. செந்தா மரைக்குச் செழுநாற்றங் கொடுத்த தேங்கொள்
அந்தா மரையா ளகலத்தவன் பாத மேத்திச்
சிந்தா மணியின் சரிதஞ்சிதர்ந் தேன்றெ ருண்டார்
நந்தா விளக்குச் சுடர்நன்மணி நாட்டப் பெற்றே.

செந்தாமரைக்கு நாற்றங்கொடுத்த அந்தாமரையென்றது, இறைவன் திருவடிகளை. அந்தாமரையை ஆளுகின்ற விரிந்த ஞானத்தையுடையவனென்றது, சீவகனை. சிதர்ந்தேனென்றது, பரக்கக் கூறினேனென்றவாறு. அவியாத விளக்கு உள்ளேநின்று எரிகின்ற நன்மணியென்றது, குருக்களை.

(இ-ள்.) குருக்கள் அங்ஙனநாட்டிக் கூறக் கேட்ட தேவர், சீவகனது இனிய சரிதமாகிய சிந்தாமணியை யான் நின்பாதமேத்திச் சிதர்ந்தேன்; இச்சிந்தாமணியை, நன்மணியே! நீ இங்ஙன நாட்டப் பெற்று இவ்வுலகத்தோரும் நன்றென்று தெளிந்தாரென்க. *(2)*

(உரை.) [1]மற்றை 445 செய்யுட்களும் கந்தியார் என்னும் பெண் புலவரால் இடையிடையே பாடிச் சேர்க்கப்பட்டனவென்று சிலர் கூறுகின்றனர்; அச்செய்யுட்கள் இன்னவையென்று புலப்படவில்லை.

3144. தேம் கொள்-இனிமைகொண்ட. அந்தாமரையை ஆளும் அகலத்தவன் சரிதமாகிய சிந்தாமணியை நின்பாதமேத்திச் சிதர்ந்தேன்; அகலத்தவன்-சீவகனுடைய. சிதர்ந்தேன்-பரக்கக் கூறினேன். நன்மணி; விளி. நாட்டப்பெற்றுத் தெருண்டார்; தெருண்டார்-உலகத்தவரும் நன்றென்று தெளிந்தார்.

(வேறு)

3145. செய்வினை யென்னு முந்நீர்த்
திரையிடை முளைத்துத் தேங்கொள்
மைவினை மறுவி லாத
மதியெனுந் திங்கண் மாதோ
மொய்வினை யிருள்கண் போழு
முக்குடை மூர்த்தி பாதம்
கைவினை செய்த சொற்பூக்
கைதொழு தேத்தி னேனே.

செய்வினை-முன்செய்த நல்வினை. மைவினைமறு-தீவினை யாகிய மறு. மொய்வினையிருள்-செறிந்த வினையாகிய இருள். கைவினைசெய்த-ஆராய்ந்த.

(இ-ள்.) நல்வினையென்னுங் கடலிலே முளைத்து இனிமை கொண்ட நல்லறிவென்கின்ற திங்களாலே நீ கைவினைசெய்த செய்யுளாகிய பூவையான் கைக்கொண்டு மூர்த்திபாதத்தே தூவித் தொழுது ஏத்தினேனென்று தேவர் குருக்களைநோக்கிக் கூறினா ரென்க. (3)

[1]"தத்தைகுண மாலை" என்னுங்கவியும், [2]"பகைமாற்று" என்னுங்கவியும் கந்தியார்கூற்று.

13. முத்தியிலம்பகம் முற்றிற்று.

ஆகக்கவி, 3145.

சீவகசிந்தாமணி நச்சினார்க்கினியருரை முற்றுப்பெற்றது

3145. செய்வினை-நல்வினை. மதியெனும்-அறிவென்னும். திங்களாற் கைவினைசெய்த சொல்லாகிய பூவை மூர்த்திபாதத்தே தூவித்தொழுது; கைவினை-தொழிலழகு. சொல்-செய்யுள். மூர்த்தி-அருகதேவன்.

[1]தந்தைகுணமாலையொடுதாவில்புகழ்ப் பதுமை
ஒத்தவெழிற் கேமசரியொண்கனக மாலை
வித்தகநல் விமலையொடு வெஞ்சுரமஞ்சரிதான்
அத்தகையிலக்கணையொடாகமணமெட்டே.

[2]பகைமாற் றொருநற் பரன்வாழ்த் தவைச்சொற் பதிகவிலம்பகமோ
வகைமாற் றொருநாமகளோ கோவிந்தை மணமுறுதத்தைகுணம்
மிகைமாற் பதுமை கேமசரி கனகம் விமலையர் வீழ்சுரமஞ்
சகைமாற் றொடுமண்மகள்பூ விலக்கணைமுத்தீ ராறொன்றே.

(இப்பாடல் செந்தமிழ்த் தொகுதி 20, பகுதி 5, 23-ஆம் பக்கத்தில் 'பெயர்விழையான்' என்பவரால் வெளியிடப் பெற்றுள்ளது.)

(வாழ்த்து)

திங்கண்மும் மாரிபெய்க திருவறம் வளர்க செங்கோல்
நன்கினி தரச னாள்க நாடெலாம் விளைக மற்றும்
எங்குள வறத்தி னோரு மினிதூழி வாழ்க வெங்கள்
புங்கவன் பயந்த நன்னூல் புகழொடும் பொலிக மிக்கே.

❋ ❋ ❋

பின்னேயுள்ள செய்யுட்கள் சில பிரதிகளிற் காணப்பட்டன

(வெண்பா)

நாமகள்கோ விந்தையொடு நற்காந் தருவதத்தை
தாமகுண மாலை தனிப்பதுமை-கேமசரி
[1]மின்கனக மாலை விமலைசுர மஞ்சரியோ
டன்பி னிலக்கணைபத் தாம்.

(விருத்தம்)

உருவள ரகவை பூமி யுயர்தவங் கருணை யூக்கம்
பொருவலி விசயம் வீரம் புண்ணிய மாதர் போகம்
பெருநிதி யொழுக்கஞ் சீலம் பிள்ளைகண் மானங் கல்வி
திருமுத லிவையீ ரெட்டுஞ் சீவக னொருவன் பெற்றான்.

(வெண்பா)

மண்டித் தடுமாறி வாழ்விழந்தேன் மாதுயரப்
பண்டைப் பழவினைநோய் பற்றற்றேன்-பிண்டித்
திருமாலை முக்குடைக்கீழ்த் தேவாதி தேவர்
பெருமானை யானடைந்த பின்.

திருத்தக்க மாமுனிசிந் தாமணி கம்பர்
விருத்தக் கவித்திறமும் வேண்டே-முருத்தக்க
கொங்குவேண் மாக்கதையைக் கூறேங் குறளணுகேம்
எங்கெலிலென் ஞாயி றெமக்கு.

உரைச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்கள்

(வெண்பா)

(1) பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட் டுங்கலியும்
ஆரக் குறுந்தொகையு ளைஞ்ஞான்கும்-சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி னார்கினிய மே.

(பி-ம்.)-[1] 'மாகனமாலை விமலைசுரமைகணையோ, டாகுதி மணங்களாம்'

(நேரிசையாசிரியப்பா)

(2) பாற்கடல் போலப் பரந்த நன்னெறி
நூற்படு வான்பொரு ளுண்ணிதி னுணர்ந்த
போக்கறு கேள்விப் புலவோர் புலத்தின்
நாற்பொருள் பொதிந்த தூக்கமை யாப்பினைத்
தேக்கிய சிந்தைய னாகிப் பாற்பட
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமிம் மூன்றும்
இழுக்கற வாய்ந்த வழுக்கிறொல் சீர்த்தித்
தொல்காப் பியமெனுந் தொடுகடற் பரப்பை
மறுவுங் குறையு மின்றி யென்றும்
கலையி னிறைந்த கதிர்மதி யென்ன
நிலையுடை கலத்தி னெடுங்கரை காணாக்
கல்லா மாந்தர் கற்பது வேண்டியும்
நல்லறி வுடையோர் நயப்பது வேண்டியும்
உரையிடை யிட்ட காண்டிகை யுரைத்தும்
ஆன்றோர் புகழ்ந்த வறிவினிற் றெரிந்து
சான்றோ ருரைத்த தண்டமிழ்த் தெரியல்
ஒருபது பாட்டு முணர்பவர்க் கெல்லாம்
உரையற முழுதும் புரைபட வுரைத்தும்
ஒலித்திரைத் தலத்தி னுணர்ந்தோ ருரைக்கும்
கலித்தொகைக் கருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற்
குள்ளுறை யுவமமு மேனை யுவமமும்
தெள்ளிதிற் றெரிந்து திணைப்பொருட் கேற்ப
உள்ளுறை யுவமத் தொளித்த பொருளைக்
கொள்பவர் கொள்ளக் குறிப்பறிந் துணர்த்தி
இறைச்சிப் பொருளுக் கெய்தும் வகையைத்
திறப்படத் தெரிந்து சீர்பெறக் கொளீஇத்
துறைப்படு பொருளொடு சொற்பொருள் விளக்கி
முறைப்பட வினையை முடித்துக் காட்டிப்
பாட்டிடை மெய்ப்பாடு பாங்குறத் தெரித்துப்
பாற்பட நூலின் யாப்புற வுரைத்த
நாற்பெயர் பெயரா நடப்பக் கிடத்திப்
போற்ற வின்னுரை பொருள்பெற விளம்பியும்
வையம் புகழ்ந்து மணிமுடி சூட்டிய
பொய்யில் வான்கதை பொதிந்த செந்தமிழ்ச்

சிந்தா மணியைத் தெண்கடன் மாநிலம்
வந்தா தரிப்ப வண்பெரு வஞ்சிப்
[1]பொய்யா மொழிபுகழ் மையறு காட்சித்
திருத்தகு முனிவன் கருத்திது வென்னப்
பருப்பொருள் கடிந்து பொருட்டொடர்ப் படுத்து
வினையொடு முடியப் புனையுரை யுரைத்தும்
நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்
கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப்
பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற்
கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய
இதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்
தண்டமிழ் தெரித்த வண்புகழ் மறையோன்
வண்டிமிர் சோலை மதுரா புரிதனில்
எண்டிசை விளங்க வந்த வாசான்
பயின்ற கேள்விப் பாரத் துவாசன்
நான்மறை துணிந்த நற்பொரு ளாகிய
தூய ஞான நிறைந்த சிவச்சுடர்
தானே யாகிய தன்மை யாளன்
நவின்ற வாய்மை நச்சினார்க் கினியன்
இருவினை கடியு மருவியம் பொதியிலில்
மருவிய குறுமுனி தெரிதமிழ் விளங்க
ஊழி யூழி காலம்
வாழி வாழியிம் மண்மிசை தானே.

(விருத்தம்)

(3) பச்சைமா லனைய மேகம் பௌவநீர் பருகிக் கான்ற
எச்சினாற் றிசையு முண்ணு மமிழ்தென வெழுநா வெச்சில்
மெச்சிநா ணாளும் விண்ணோர் மிசைகுவர் வேத போதன்
[2]நஞ்சினார்க் கினிய னாவி னல்லுரை கொள்வர் நல்லோர்.

---

[1]இவர் தஞ்சைவாணன்கோவை ஆசிரியரான பொய்யாமொழிப் புலவரல்லர்.

(பி-ம்.) [2]'நச்சினார்க்கினியனெச்சி னறுந்தமிழ் நுகர்வர்.'

சீவகசிந்தாமணிச் செய்யுளகராதி

(எண் - செய்யுளெண்)

ஓஓஓ

அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதி

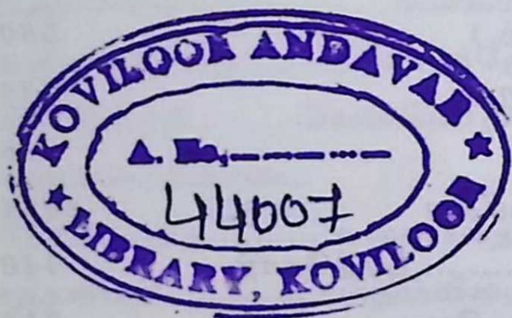
(எண் - செய்யுளெண்)

❧❧❧

விளங்கா மேற்கோளகராதி
(எண் - செய்யுளெண்)

இவற்றுட் சிலவற்றின் நேரே குறிக்கப்பட்ட நூற்பெயர்கள் சிலப்பதிகாரவுரை, கல்லாடவுரை முதலியவற்றிற் கண்டவை.

சீவக சிந்தாமணி

மூலமும் உரையும்

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர்

இரண்டாம் தொகுதி

